

Giới thiệu Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời

Em đã cùng anh đi suốt quãng đường dài đó, tại sao đến giờ lại buông bỏ?

- Lý Khôi Vĩ, chúng ta chia tay đi!

Chúng ta, bỏ lỡ nhau, dưới hoàng hôn rực rỡ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp lại

Chốn xưa còn đó, nhưng liệu người cũ có đổi thay...!?

Hôm nay trời trong nắng nhẹ, trời đẹp đến thế chẳng phải rất phù hợp để dạo phố, mua vài bộ quần áo, uống tách cafe sao? Nghĩ đến đây thì đã thấy sướng run người rồi..

- Chú ý!

Tiếng gõ xuống mặt bàn khiến Đại Ngọc giật mình, vâng vâng dạ dạ rồi chú ý vào cuộc họp. Thật nhạt nhẽo, ngày đẹp như thế lại phải đi làm, chán chết đi được.

Cuộc họp kéo dài rất lâu, Đại Ngọc thân là thư kí của tổng giám đốc nên suốt ngày bận tới mệt, thật đáng thương. Vừa kết thúc cuộc họp liền theo chân trở về phòng làm việc, tổng hợp lại tài liệu rồi đem lên cho cấp trên.

- Đây là toàn bộ nội dung cuộc họp mà tổng giám đốc cần!

Vị cao cao thượng thượng ấy nhìn lên, rồi đem lòng tốt nói:

- Nếu mệt thì về nghỉ trước, không cần đợi đâu.

Cô cảm động muốn khóc, không ngờ lại được tổng giám đốc quan tâm!

- Đừng có trung bộ mặt cún con ấy ra, chỉ là không muốn bị lây bệnh cảm thôi.

- Tổng giám đốc, ngài quyết tâm chà đạp trái tim nhỏ bé của tôi sao?!

- Dù sao cũng chẳng phải của tôi, tại sao lại phải nâng niu?

Được lắm, lần này anh thắng! Dù sao cũng đã chiều tà, cô cũng không khách sáo mà về trước. Bệnh cảm là căn bệnh đáng ghét nhất trên đời này, Đại Ngọc vừa về đã nằm dài trên giường.

Không biết ngủ lúc nào, khi tỉnh trời đã sập tối, cô lơ mơ dậy rồi đi tắm. Vừa tắm xong đã cảm giác được bao tử đang biểu tình, liền xuống bếp kiếm thức ăn. Nấu gói mì ăn liền, uống cốc nước cam xong thì lại lao đầu vào công việc.

Làm xong cũng đã hơn 10 giờ đêm, Ngọc leo lên giường chơi game. Đang chơi thì có người gọi đến:

- Alo?

- Ngày mai đi làm về rảnh không? Đi mua đồ với tao!

Không ai khác chính là Bạch Hạ Băng, hay còn gọi Kha Thảo Như, thiên kim họ Bạch.

- Ngày mai sao? Ừ cũng được!

Dù gì công việc cũng đã làm xong, nên ra ngoài hít thở không khí một chút.

- Nghe giọng mày hình như đang cảm à? - Thảo Như hỏi

- Ừ, lại cảm rồi. Chán chết được! - Cô thở dài than thở

- Nói chuyện với ai đấy? Sao lại chưa ngủ?

Bên kia vang lên giọng nam, Thảo Như đáp lại:

- Không có gì, anh ngủ trước đi!

- Không có em ngủ không được, giờ này còn gọi cho ai vậy? - Nam nhân kia nói

- Ngọc, rủ nó mai đi mua đồ với em! - Như đáp

- Mai anh đưa em đi - Nam nhân có vẻ không thích

- Vì sao? Em muốn đi với bạn bè hơn! - Như nói

- Ngọc chẳng phải đang cảm sao? Lỡ em bị lây thì thế nào?!

Đại Ngọc nằm mà nghe cuộc nói chuyện của đôi vợ chồng mà cảm thấy sồn da gà. Hắng giọng rồi cố tình nói lớn:

- Đừng lo, sẽ không lây cho Trang phu nhân nhà anh đâu!

- Tốt nhất là nên vậy, nếu không sẽ nói cấp trên của em hành hạ tới chết!

Được rồi, Trang Hoàng Nhật là vợ anh rủ đấy nhé.

Ngày hôm sau đi làm, con cảm đã dịu xuống, cả ngày ê ẩm cả người. Tan ca cùng Thảo Như đi mua sắm. Mua xong cả hai dừng chân tại quán cafe quen, bàn về đủ thứ trên trời dưới đất.

- Anh ta hình như trở về rồi..

Không khí trầm xuống, khuôn mặt Đại Ngọc cứng lại rồi từ từ giãn ra, vẻ bình tĩnh thường ngày hiện lên như chẳng có việc:

- Người nào?

- Trong lòng cũng đã biết, có cần phải hỏi? Là Lý Khôi Vĩ!

- Không cần nhắc đến hắn ta, vừa nghe đã sồn da gà, liền muốn đi đánh người!

Đại Ngọc trở mặt, bộ dạng hung hăng khiến Thảo Như phì cười. Cô thả hắt ra, quả thật vừa nghe đến cái tên Lý Khôi Vĩ thì cảm giác muốn đánh người thật.

- Đúng vậy, nhất định phải đánh anh ta một trận - Thảo Như gật đầu

- Đừng để tao gặp hắn ta, nhất định sẽ lại chửi một trận, một chân đá bay xa!

Đại Ngọc hùng hổ, thế nhưng không ngờ rằng vài ngày sau người ta đã xuất hiện ngay trước mặt.

Hôm đó trời hơi lạnh, vừa vặn tới giờ cơm trưa cô xuống nhà ăn công ty để lót dạ cái bụng đói meo để còn về văn phòng làm việc nốt. Vừa xuống tầng trệt đã gặp tổng giám đốc đứng với ai đó, bộ dạng rất vui vẻ. Chỉ biết bóng dáng rất quen thuộc, nhưng vì đã đói đến hoa mắt nên chỉ bước thật nhanh về phía nhà ăn. Nào ngờ chưa được mười bước đã bị kêu lại:

- Đại Ngọc!

Được rồi, giọng nói này rất quen thuộc, không sai, rất rất quen. Quay đầu lại nhìn, mái tóc đỏ cam kia cũng rất quen, rất chói mắt!

Coi như hôm nay cô xui, gặp phải kẻ thù trong đời.

- Tổng giám đốc!

Đại Ngọc giả vờ như không thấy người kia, chào tổng giám đốc đang đứng cạnh.

- Lại đây!

Tổng giám đốc kêu cô lại, có đánh chết cũng không dám không lại, dù lòng đã khóc thành dòng sông.

- Chúng tôi đang định đi ăn trưa, vừa vặn gặp em, đều là người quen lâu ngày không gặp nên đi chung luôn đi

Vị tổng giám đốc đẹp trai nói, không phải là đề nghị mà là ra lệnh, không có câu hỏi cũng không muốn lấy ý kiến của cô. Đại Ngọc chưa kịp mở miệng từ chối thì đã gặp ánh mắt giết người của tổng giám đốc, xung quanh đều là nhân viên, từ chối chính là không nể cấp trên, nhận tội chết.

- Được rồi!

Đại Ngọc gật đầu, cả ba cũng đi tới nhà hàng. Vì là có người trả, lại ở phòng riêng nên cô chẳng ngần ngại mà gọi nhiều món, trung bộ mặt thường ngày ra.

- Bộ dạng thủy mị của em đâu rồi, có phải em chết đói không? - Tổng giám đốc hỏi

- Bạch Minh Phong, anh hành hạ cấp dưới là em cả ngày, chẳng hay có dịp em nên ăn nhiều vào đúng không? - Đại Ngọc đáp

- Được rồi, cho em ăn, muốn ăn gì thì ăn.

Minh Phong không chấp nhất những chuyện này, để cô gọi món thoải thích. Lúc này vị khách kia cười, nói:

- Lâu ngày không gặp, tình tình chẳng khác xưa!

- Đừng có ra vẻ quen biết tôi...

Đại Ngọc đóng menu lại, hoàn tất việc gọi món. Cô nhìn sang, mắt trần ngập khí lạnh. Đối phương không những không run sợ mà còn cười ra tiếng:

- Chẳng khác xưa tí nào cả

- Không so đo với anh!

Đại Ngọc hừ lạnh, Minh Phong cười rồi lảng sang chủ đề khác:

- Khôi Vĩ, ngoài chức tổng giám đốc, còn lý do nào đủ hấp dẫn để khiến cậu trở về?

Khôi Vĩ cười cười, anh về là để đảm nhiệm chức tổng giám đốc. Còn nữa, về để gặp người xưa còn nhớ nhưng

- Không còn

Khôi Vĩ nói dối, anh không thể nào nói ra lý do thứ hai cả. Vừa nói xong đã đưa mắt nhìn người con gái ở trước mặt. Minh Phong cũng chẳng hỏi hiểu, món ăn dọn lên ba người ăn trong vui vẻ. Được một lúc điện thoại Đại Ngọc reo lên, cô bắt máy:

- Alo

- Có muốn đi ăn trưa với anh không?

Nam nhân bên đầu dây trả lời, Đại Ngọc dừng đũa, miếng cá trong miệng bỗng không còn ngon nữa, cảm giác lạnh ngắt.

- Không, cảm ơn!

Ngắn gọn rồi cúp máy, không một chữ dư thừa. Khôi Vĩ nghe được giọng đàn ông, liền chăm chú nhìn cô, nhìn ra được sắc mặt không tốt liền hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Đại Ngọc nhìn anh ta, rồi lắc đầu. Cô không muốn nhắc, mà thật ra người đàn ông này chẳng đáng để cô lưu tâm!

Đến khi bữa ăn kết thúc, trong ba người không ai nhắc đến chuyện đó nữa. Bỗng Minh Phong có việc nên đi trước, Đại Ngọc được Khôi Vĩ đưa về công ty.

Trên xe, cả hai im lặng lựa chọn cách anh không hỏi tôi không nói, không khí trầm mặc. Đến khi đến trước công ty, Khôi Vĩ bước xuống xe mở cửa cho cô, nói:

- Nếu có chuyện gì, phải nói ra đừng giấu trong lòng tự mình giải quyết!

Đại Ngọc nhìn anh ta, ý là gì? Chẳng phải là đang nhắc về việc ban nãy đấy chứ?

Khôi Vĩ cười, nói tiếp:

- Anh sẵn lòng giúp đỡ em, tiền công tính theo giờ

Biết ngay là chẳng tốt lành gì. Cô bước xuống xe nói tạm biệt rồi đi thẳng vào công ty, không ngoảnh lại một lần nào. Khôi Vĩ đứng đó nhìn bóng lưng cô, bỗng cảm thấy lòng có chút không an tâm. Về mặt ban nãy của cô không tốt, hình như là bị ai đó quấy rối, hay là bạn trai đang cãi nhau?

Vừa nghĩ đến việc Đại Ngọc có bạn trai, anh liền cau mày bước vào xe, tâm trạng lập tức trầm xuống.

Chương 2: Mọi thứ bắt đầu

Từ ngày gặp lại Khôi Vĩ, mọi chuyện dường như đi theo chiều hướng tiêu cực hơn. Lại nói đến người đàn ông gọi hôm đó, anh ta là Hồng Quân, giám đốc một công ty nhỏ thuộc về công nghệ. Hai người tình cờ biết nhau qua một người bạn của anh ta và cũng là người bạn từ thời đại học của Đại Ngọc. Hồng Quân không thuộc dạng đẹp trai như tài tử, bề ngoài nhìn tạm ổn và miệng rất dẻo, dễ làm rung động các cô gái bằng lời ngon tiếng ngọt.

Đại Ngọc và Hồng Quân qua lại được vài tháng, anh ta tỏ tình và bị cô từ chối. Lý do là vì cô biết Hồng Quân không phải là người đàn ông tốt, rất nhiều người nói anh ta dụ dỗ biết bao cô gái lên giường rồi bỏ mặc mà theo đuổi người khác, một tên lừa. Dù vậy Đại Ngọc chưa từng nói thẳng mặt, chỉ giữ khoảng cách và việc này khiến anh ta theo đuổi càng mãnh liệt hơn.

Hôm nay là cuối tuần, cô quyết định ở nhà cả ngày. Giữa trưa cơn đói kéo đến, cô xuống bếp mở tủ lạnh tìm thứ gì đó lót bụng. Thế nhưng cái tủ lạnh trống trơn kia như đang trêu tức cô, rồi quay sang tìm mì gói. Chẳng còn cái gì cả. Trong nhà chẳng có gì để cô ăn được. Ra ngoài sống được hai năm, Đại Ngọc chẳng có thời gian để chăm chút về việc ăn uống. Khi đến cuối tuần đi siêu thị mua mì gói, những thứ có thể ăn liền về nhà, vừa tiện vừa nhanh, mặc dù chẳng tốt cho sức khỏe.

Thờ dài rồi đi thay đồ chuẩn bị đi ra siêu thị, vừa đóng cửa thì có người gọi đến:

- Em đang ở đâu vậy?

Nhìn vào màn hình, dãy số lạ khiến Ngọc nhíu mày, có điều cô biết giọng nói này.

- Ở nhà

Cô vừa trả lời vừa bước về phía siêu thị, bỗng có chiếc xe chạy lên sát cô:

- Vừa vặn tôi đi ngang đây lại gặp em, tôi mời em ăn trưa.

Đại Ngọc quay sang, Khôi Vĩ nhìn cô rồi tắt điện thoại. Cô nhìn anh ta, chần chừ rồi nói:

- Sao anh lại ở đây?

- Chẳng phải nói rồi sao, là tình cờ

Khôi Vĩ cười, rồi nói tiếp:

- Lên xe đi, đi ăn trưa với tôi. Ăn một mình chán lắm!

Đại Ngọc suy nghĩ rồi bước vào xe. Dù gì cô cũng đang đói, mặc kệ là tình cờ hay không, miễn phí thì tại sao không tận hưởng.

Xe lăn bánh, anh quay sang nhìn cô rồi bảo:

- Hôm nay không đi chơi sao?

- Cả tuần làm việc vất vả, ở nhà nghỉ ngơi chẳng phải khỏe hơn sao?

Cô đáp, mắt nhìn ra ngoài ngắm cảnh vật trên đường. Bỗng chợt nhớ ra, hình như cô ăn mặc rất tùy tiện, nhìn xuống chân là đôi dép..

Được rồi, dù gì Lý Khôi Vĩ cũng không phải người yêu, bộ dạng này anh ta thấy cũng không sao. Cô tự nhủ như vậy.

Anh chở cô tới một nhà hàng, cô chần chừ không xuống xe.

- Sao vậy? Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, đừng nói em đói ý kêu tôi chở về nhé?

Khôi Vĩ thấy cô không chịu xuống, liền thờ dài. Cô nàng này tính cách nắng mưa, lại thêm việc hình như không vừa mắt với anh. Anh không sợ cô đòi về hay gì cả, chỉ là hôm nay trời đẹp muốn cùng cô ăn bữa cơm thôi.

- Hay là đi chỗ khác, bộ dạng của tôi hôm nay không thích hợp để vào những nơi thể này!

Dù gì thể diện vẫn phải giữ cho anh ta lẫn cô, cô nghiêm túc nói. Khôi Vĩ nhìn từ trên xuống dưới đánh giá, rồi phì cười bảo:

- Tôi không sợ mất mặt thì em sợ cái gì. Đi vào thôi!

Được rồi, nếu anh ta không sợ thì tại sao cô lại sợ. Bước vào trong, thì ra anh đã đặt phòng riêng, cả quá trình từ trong xe đến khi bước vào trong phòng ai nấy đều nhìn cô rồi nhìn anh.

- Em thích gì thì gọi đi.

Khôi Vĩ đưa menu cho cô, cô cũng không khách sáo mà gọi món.

Cả hai im lặng, cô biết anh nhìn chăm chăm vào mình từ lúc vừa ngồi xuống. Tên chết tiệt này, không biết lại có mưu đồ gì đây.

- Ban này em định đi đâu vậy?

Anh bắt chuyện xoá bỏ không khí ngượng ngùng giữa hai người. Cô trả lời:

- Ra siêu thị

- Vậy chút ăn xong, tôi đi cùng em

- Không cần phiền phức như vậy đâu

- Không sao, vừa đúng lúc tôi cũng cần mua vài thứ

Được rồi, người ta đã nói như vậy rồi, cứ coi như là vô tình đi. Cô cũng không nói gì thêm, từ lời nói đến cử chỉ đến rất khách sáo..

Thức ăn dọn lên, cả hai không nói gì tập trung vào ăn. Đang ăn thì có người gọi đến, cô bắt máy:

- Alo

- Em đang ở đâu vậy, anh đang ở trước nhà em nên cùng ăn trưa đi!

Lại là Hồng Quân, không biết dạo này lại dở thói gì cứ bám riết lấy cô. Có lẽ vừa chia tay cô gái nào đó, rảnh rồi nên tìm người mới sao? Mà chẳng phải cô đã từ chối sao, thật là phiền phức!

- Tôi đang ăn cùng bạn rồi

Ngọc trả lời, Khôi Vĩ nhìn cô không nói gì

- Bạn? Nam hay nữ?

Hồng Quân hình như khó chịu khi nghe cô nói thế. Cô nhún mày

- Anh hỏi làm gì?

- Ai vậy? - Khôi Vĩ hỏi

Khôi Vĩ lúc này mới chú ý, anh nghĩ là người đàn ông lần trước, cô dường như rất khó chịu với tên này. Đại Ngọc nhìn anh, ra hiệu đợi cô một chút.

- Anh nghe giọng đàn ông, em đang ở cùng ai?

Hồng Quân vừa nghe giọng Khôi Vĩ liền tra hỏi, Đại Ngọc thở hắt ra:

- Ở cùng ai là việc của tôi, không liên quan đến anh!

- Em nói vậy là sao, anh là bạn trai của em đấy Đại Ngọc - Hồng Quân gắt gỏng

- Anh từ khi nào mà trở thành bạn trai của tôi? Gặp mặt nhau vài lần đã trở thành bạn trai sao? Hồng Quân, anh đừng ảo tưởng nữa!

Bạn trai? Lý Khôi Vĩ chọn cách im lặng lắng nghe

- Đừng có gọi tôi nữa.

Đại Ngọc cúp máy, tâm tình trở nên không tốt. Thật điên rồ, bạn trai sao? Chỉ qua vài lời ong bướm, vài bó hoa thì đã trở thành bạn trai của cô?! Quả nhiên tên này đánh giá cô quá thấp rồi.

- Ai vậy?

Khôi Vĩ lúc này nhận ra sắc mặt, anh cũng đã đoán được phần nào. Cô lắc đầu rồi đáp:

- Bạn thôi, không gì cả, có lẽ anh ta uống say rồi

Anh hiểu ý tứ, anh không nên hỏi nhiều quá. Bữa ăn cũng nhanh chóng kết thúc sau đó, cô cùng anh đi siêu thị rồi trở về nhà. Nhìn thấy thức ăn mà cô mua để dự trữ, anh không hài lòng liền nói:

- Em nên ăn những món có dinh dưỡng một chút.

- Thế này không dinh dưỡng à? - Cô hỏi

- Mì gói, thức ăn nhanh, dinh dưỡng chỗ nào? - Anh nhú mày

- Không sao, no là được không cần cầu kì!

Cô vẫn hài lòng với chế độ ăn uống của mình, không quan tâm đến khuôn mặt tức tối của anh. Về đến nhà, vừa bước xuống xe đã gặp người không nên gặp.

Hồng Quân đứng đợi trước nhà cô, vừa thấy cô khuôn mặt đã hớn hờ nhưng đến khi thấy Khôi Vĩ bước xuống liền biến dạng. Hồng Quân nhìn người đàn ông này, dường như đã gặp ở đâu đó rồi. Ngược lại Khôi Vĩ không để ý đến anh ta, xách đồ xuống cho cô.

- Đại Ngọc!

Hồng Quân đi đến trước mặt hai người, nhìn cô rồi nhìn Khôi Vĩ.

- Đây là...

Khôi Vĩ nhìn anh ta, rồi nhìn cô hỏi.

- Xin chào, tôi là Hồng Quân, bạn trai tương lai của Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Hợp tác

Khôi Vĩ nhìn Hồng Quân, gương mặt lạnh tanh khiến người ta chẳng muốn lại gần. Không cần anh lên tiếng thì cô đã nói:

- Tôi đã nói như vậy, anh còn không rõ sao?

- Anh thích em, vì tên này mà em chối bỏ anh sao?

Hồng Quân chỉ vào anh, ánh mắt đầy căm phẫn. Khôi Vĩ nhú mày, kéo cô về phía sau mình, nói:

- Người ta đã không thích anh thì biết điều một chút, đừng có làm phiền cô ấy nữa!

Không đợi câu trả lời của đối phương, anh đã kéo cô đi vào nhà. Anh đứng trước cửa, định bước vào rồi lại thôi, chỉ nói:

- Chú ý một chút, cần thì gọi tôi

Rồi anh bỏ đi, thật ra anh muốn nói rằng đừng đi xem mắt, đừng làm bạn lung tung nữa, nhưng rồi chợt nhận ra mình chẳng có tư cách gì cả. Bước ra xe thì thấy Hồng Quân vẫn đứng đó, khuôn mặt hằn ta u ám hẳn.

- Anh là ai?

Hắn ta hỏi, vừa nhìn đã biết người đàn ông này không đơn giản, từ sắc mặt đến khí chất toát ra từ anh. Khôi Vĩ nhìn hắn ta, hai tay đút vào túi quần, khuôn mặt bình tĩnh nói:

- Đừng đến gần cô ấy nữa, là lời cảnh báo đấy!

Giọng nói lạnh băng khiến đối phương tụt cả ý chí, anh quay người bước vào xe. Bỏ lại Hồng Quân đứng đó với vẻ mặt u ám.

Những ngày tiếp theo, Lý Khôi Vĩ bắt đầu làm việc điên cuồng, xử lý những công việc còn dang dở. Hôm nay tâm tình anh rất tốt, vừa kí được hợp đồng lớn. Ngồi trong phòng làm việc, Khôi Vĩ đang suy nghĩ về việc hợp tác với Bạch Minh Phong trong dự án tiếp theo. Cả hai đều rất hứng thú, đây là một

dự án lớn nên chiều nay cả hai đã hẹn gặp và bàn tiếp về việc này.

À đúng rồi, đã hơn một tuần anh chưa gặp cô từ sau bữa cơm hôm ấy. Vừa nghĩ đến người con gái này, trong lòng anh không ít lo lắng. Cuộc sống độc lập của cô, thật ra nhìn vào tưởng chừng rất dễ dàng nhưng qua cách cô ăn uống và sau khoảng thời gian mới gặp lại, anh nhận ra cô xuống cân không ít.

Năm đó, sau hôn lễ của Trang Hoàng Nhật và Kha Thảo Như (Bạch Hạ Băng) anh đã rời đi. Lý do ư? Nếu lấy lý do đi học tập lấy thêm kinh nghiệm thì là nói dối. Là vì...

- Tổng giám đốc!

Thư kí bên ngoài gõ cửa cất ngang dòng suy nghĩ của anh.

- Vào đi!

Thư kí thông báo về cuộc hẹn buổi chiều và lịch trình vào ngày mai. Dù gì cũng gần đến giờ, anh cùng thư kí bàn giao công việc rồi bảo cô ta đi chuẩn bị xe. Lý Khôi Vĩ được nhiều người kính nể, vì suốt bao năm qua anh đã lăn lộn ngoài xã hội. Người cha đáng kính của anh đẩy anh ra, rời khỏi vòng tay săn sóc của gia đình để bản thân anh tự đứng lên. Tuổi đã 30, đàn ông ở độ tuổi này rất hấp dẫn phụ nữ. Lý Khôi Vĩ cũng vậy. Gia thế, về ngoài, công việc cái gì anh cũng có đủ cả. Nhiều người tiếp cận anh, nhưng chẳng ai thành công cả. Bạn bè có người còn bảo anh lãnh cảm, nghe thế anh chỉ cười không nói gì. Thật ra, họ đâu biết từ lâu trong lòng anh đã có người khác..

Đi đến nơi hẹn gặp, Lý Khôi Vĩ đã thấy Đại Ngọc cùng Bạch Minh Phong ngồi đó. Lý Khôi Vĩ đi cùng thư kí của mình, An Thy.

- Xin chào!

Anh nở nụ cười, cô còn đang đọc đi đọc lại tài liệu về dự án thì nghe tiếng anh nên ngẩng lên, vừa vịn chạm mắt nhau. Nhanh chóng rời mắt, cô nở nụ cười thân thiện.

Hai bên sau khi chào hỏi, món ăn được bày ra nhìn rất bắt mắt. Vì đã thân thiết nên nói là cuộc nói chuyện làm ăn nhưng cũng như bình thường, áp lực cũng chẳng có. Thật ra hợp tác với người quen là một việc được nhiều người cho là không nên, vì lợi nhuận, lợi ích mà có thể làm rạn nứt mối quan hệ. Nhưng với Bạch Minh Phong lẫn Lý Khôi Vĩ thì không như thế, họ là những người tuổi trẻ tài cao, trước khi gặp mặt để bàn chuyện thì đã suy nghĩ rất kĩ về lợi ích của mình lẫn đối phương.

Vì vậy cả quá trình, hai bên chỉ cần nhắc lại và thống nhất ý kiến, mọi chuyện trải qua vô cùng thuận lợi. Bản hợp đồng chỉ cần đem đi sửa lại vài chi tiết nhỏ là có thể đem kí.

Lý Khôi Vĩ suốt buổi nhìn sang cô, dường như tâm trạng cô đang rất tốt, rất tươi tắn. Cô trò chuyện cùng An Thy, cười nói rất vui vẻ. Nụ cười của cô tựa như đoá hoa nở giữa mùa đông, làm cho người khác say mê..

- Khôi Vĩ.

Bạch Minh Phong thấy Khôi Vĩ cứ ngồi ngẩn ra liền kéo về thực tại. Nhìn xem nhìn xem, bàn chuyện làm ăn là gì chứ? Chẳng phải tên Khôi Vĩ này đang dần dần rơi vào lưới tình với thư kí đối phương sao?

Lý Khôi Vĩ thôi không nhìn cô nữa, hắng giọng rồi cười cười:

- Chúng ta nói đến đâu rồi?

Bạch Minh Phong chỉ lắc đầu, cụng ly với anh ta:

- Khi nào bản hợp đồng xong, tôi sẽ kêu Ngọc đem sang!

- Được.

Khôi Vĩ vui vẻ.

Mọi thứ diễn ra suôn sẻ như thế đấy, và một tuần sau đó Đại Ngọc đi đến nơi làm việc của anh. Khi ấy vì gấp gáp, trời lại bắt đầu chuyển mưa nên cô quên mất mình chưa hẹn trước liền chạy đến công ty anh.

- Đại Ngọc, cô đến có chuyện gì sao?

An Thy đang buồn chán thì thấy Đại Ngọc đi tới, nhìn là biết đã bị mắc mưa.

- Thật xin lỗi đã không hẹn trước, tôi muốn gặp Lý tổng để nói về bản hợp đồng.

Cô cười gượng, may mà bản hợp đồng không ướt nếu không lại bị Minh Phong la cho một trận!

- Tổng giám đốc đang họp sắp xong rồi, làm phiền cô ra kia ngồi đợi một chút.

An Thy nở nụ cười chuyên nghiệp, thật ra cô không dám đưa Đại Ngọc vào phòng làm việc của tổng giám đốc vì anh không thích ai vào khi chưa có sự cho phép. Lần trước có người sang bàn chuyện làm ăn, đi thẳng vào phòng làm việc và sau đó.... Không có sau đó nữa!

Đại Ngọc gật đầu đi về phía ghế ngồi đợi. Vừa ướt mưa, lại thêm máy điều hoà khiến cô không khỏi rùng mình vì cái lạnh. Thật đáng ghét, không phải mùa mưa cơ mà, sao lại phải mưa chứ?

Còn đang tự trách bản thân mình xui xẻo thì đã nghe giọng nói cất lên:

- Đại Ngọc?

Cô quay sang thì thấy Lý Khôi Vi đứng đó, trong bộ vest đen tôn lên thân hình, toát lên một loại khí chất khiến người ta phải lùi bước.

- Sao không đưa cô ấy vào trong?

Lý Khôi Vi nhìn cô ướt mưa lại còn ngồi dưới điều hoà, quay sang nghiêm mặt hỏi An Thy. An Thy trả lời:

- Lần trước tổng giám đốc có dặn không có tổng giám đốc trong phòng thì không ai được vào!

Không phải lỗi của tôi, Lý tổng anh đừng nhìn tôi bằng đôi mắt giết người ấy được không? An Thy khóc trong lòng.

- Đại Ngọc, mau vào đi!

Lý Khôi Vi mở cửa cho cô, Đại Ngọc từng bước đi vào trong. Nhìn cảnh này, An Thy không khỏi há hốc mồm. Vị này thường ngày lạnh như tờ giấy, nay lại đối xử với cô gái này rất ân cần, phải chăng....

- An Thy mau pha cho tôi ly sữa nóng... À còn nữa, lần sau nếu là cô ấy thì cứ đưa vào!

Được rồi, rõ ràng là có gì đó rất mờ ám mà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Anh say rượu

Vào trong anh không nói gì đến bản hợp đồng cả, chỉ đi thẳng một mạch vào căn phòng nghỉ ở trong. Phòng làm việc của anh mang đến cho người ta cảm giác căng thẳng, nó thể hiện rõ tính cách của chủ nhân. Màu chủ đạo là màu trắng, tất cả đều được sắp xếp rất tỉ mỉ, từ bàn làm việc, bàn tiếp khách cho đến giá sách.

Cô khẽ rùng mình, điều hoà trong này còn lạnh hơn ở bên ngoài, dường như anh không chịu được nóng nên lúc nào cũng bật điều hoà thấp. Mà chẳng phải từ bản thân anh ta đã có khí lạnh sao, còn thêm nhiệt độ thấp thế này, muốn người ta chết công sao?

Còn đang đứng ngẩn ra thì đã nghe giọng nói không mấy vui vẻ:

- Còn đứng đó làm gì, mau ngồi xuống?

Từ phía sau anh cầm cái khăn đến, nhiu mảy nhìn cô. Vừa ngại vừa luống cuống, cô đi về phía ghế thì trượt chân. Tường mặt đã đập vào cạnh ghế thì ai đó đã ôm cô vào lòng. Tim đập loạn xạ, bên tai có giọng nói vang lên:

- Em cẩn thận một chút...

Hơi thở của anh, cô có thể cảm nhận được. Nhanh chóng rời khỏi vòng tay của anh, cô cười gượng gật đầu. Còn chưa kịp ngồi xuống đã nghe anh nói tiếp:

- Mau lau khô tóc em đi.

- À không cần đâu, chỉ là dính tí nước mưa thôi - Cô từ chối

- Tính ương bướng khi nào mới bỏ được hả?

Không nhiều lời, anh bước tới cầm khăn lau tóc cho cô. Động tác nhẹ nhàng, cẩn thận như đang vuốt ve mèo con. Cô cảm thấy tim mình gần như nổ tung, liên giật lấy rồi bảo tự mình làm. Anh cũng không phản ứng lại, rồi mắt nhìn xuống trang phục của đối phương. Áo sơ mi dính nước mưa ôm sát vào cơ thể làm lộ rõ cả màu áo ngực, bỗng anh nghĩ đến việc cô trong tình trạng này đi đến phòng làm việc, không biết bao nhiêu tên đàn ông đã nhòm ngó cô rồi. Nghĩ đến đây, anh khẽ nhiu mảy.

Cô cảm giác được một ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, biết rõ từ nãy đến giờ Khôi Vĩ không rời mắt. Rồi anh ta khoác áo của mình lên cho Đại Ngọc, bị bất ngờ nên cô quay lại, chạm mắt với anh nhưng Khôi Vĩ không thềm mồm giải thích.

Tiếng gõ cửa khiến hai người thôi không nhìn nhau nữa, Khôi Vĩ nói:

- Vào đi

An Thy đi vào không khỏi liếc mắt nhìn hai người trong phòng, đặc biệt dừng mắt ở cái áo của tổng giám đốc trên vai Đại Ngọc. An Thy nhìn ra sự quan tâm đặc biệt mà Lý Khôi Vĩ dành cho cô thư kí kia, liền đặt ly sữa nóng lên bàn rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

- Sau này nếu trời mưa thì không cần vội vã đến đâu, không ai giục em cả.

Khôi Vĩ đưa ly sữa đến trước mặt cô, ôn tồn nói. Đại Ngọc nhận lấy, uống một ngụm đã cảm thấy cơ thể ấm lên hẳn.

- Em đi bằng gì đến đây?

Khôi Vĩ không tin rằng cô đi taxi lại có thể ướt đến vậy. Đại Ngọc đáp:

- Taxi, giữa đường lại kẹt xe nên đành đi bộ.

- Lần sau không cần như vậy, đến trễ thì gọi cho anh một tiếng là được!

Không phải gọi cho An Thy mà là gọi cho anh. Chỉ cần câu này cũng đủ để tim đập ngày càng nhanh. Đại Ngọc không nói gì, lấy bản hợp đồng từ giỏ xách đưa cho anh:

- Đây là bản hợp đồng, Lý tổng xem qua xem có chỗ nào sai sót, có chỗ nào cần sửa chữa không ạ?

Thái độ cô không nhiệt tình, xem đối phương là một đối tác làm ăn không hơn không kém. Lý Khôi Vĩ nhận lấy, anh không ngạc nhiên gì với thái độ này của cô. Đối với công việc, anh lẫn cô vẫn luôn nghiêm túc.

Trong lúc Khôi Vĩ đang chăm chú xem hợp đồng thì cô đã lén nhìn anh mấy lần, như một con mèo con nhìn trộm miếng cá ngon lành vậy. Khôi Vĩ, anh ta luôn mang trên mình nét điềm tĩnh, đôi mắt đen sâu hun hút như muốn hút đối phương vào. Anh ta cao tầm một mét tám bảy hoặc một mét tám chín. Khi cô đứng cạnh chỉ bằng vai anh nên có cảm giác mình nhỏ bé hẳn.

- Nhìn chăm chăm anh như vậy, có phải tôi nên tự hào vì mình có sức hấp dẫn với em không?

Khôi Vĩ trêu ghẹo khiến cô đỏ mặt, cô không chịu thua liền nói:

- Đừng có tưởng bở!

Anh chỉ cười không nói gì, sau đó đặt hợp đồng xuống bàn. Cô im lặng đợi anh nói:

- Hợp đồng không có vấn đề gì cả...

Ừ đương nhiên, cô đã bị Bạch Minh Phong sửa đi sửa lại đến mức ngón tay muốn rụng ra cơ mà!

- Nhưng em thì có vấn đề

Ừ đương nhiên, cô.....

- Tôi?

Cô tròn xoe mắt nhìn anh

- Ừ!

Khôi Vĩ gật đầu

- Tôi có vấn đề ở chỗ nào chứ?

Cô nhú mày

- Rốt cuộc giữa em và Hồng Quân là quan hệ gì?

Lúc đầu anh để tâm một chút về người đàn ông này nhưng khi thấy thái độ của cô thì cũng không nhắc đến nữa. Nhưng hôm đó đến khi thấy Hồng Quân đến trước nhà cô, đứng trước mặt anh xưng rằng là bạn trai tương lai. Thật lúc đó anh chỉ muốn bóp chết hẳn ta!

Không phải anh không tin cô, không tin vào biểu hiện vào ngày hôm đó nhưng anh muốn chính miệng cô nói về mối quan hệ đó. Nếu không, anh sẽ khó chịu đến chết mất

- Lý tổng, đây là việc cá nhân của tôi không liên quan đến công việc!

Đại Ngọc từ chối trả lời, mặc dù sắc mặt của Lý Khôi Vĩ ngày càng khó coi. Đôi mắt uy nghiêm, anh chau mày tâm trạng tệ đi.

- Nếu không còn vấn đề gì nữa thì tôi xin phép.

Cô đứng lên, chẳng muốn ngồi đây đón nhận ánh mắt đầy uy hiếp của anh nữa. Vừa cầm bàn hợp đồng thì anh đồng thời cũng cầm đầu bên kia:

- Đại Ngọc, trong thời gian tôi đi em đã dây dưa với bao nhiêu người rồi?

Anh như cười như không, ngữ khí có phần tức giận. Cô nhìn anh, khẽ cười rồi đáp lại một cách tự nhiên:

- Vậy trong thời gian anh đi, đã lên giường với bao nhiêu người rồi?

Nói rồi cô giật lấy hợp đồng, cúi đầu rồi nở nụ cười chuyên nghiệp:

- Thời gian hẹn kí hợp đồng chúng tôi sẽ thông báo lại với thư kí của Lý tổng sau. Cảm ơn vì đã hợp tác!

Cô cởi áo vest của anh ra đặt lại trên ghế cùng chiếc khăn, rồi bước ra về. Để mặc Khôi Vĩ với sự trầm mặc, tức giận.

Trời mưa không ngớt, từng đợt mưa cứ nhắm thẳng vào cô mà tạt vào. Bắt một chiếc taxi, cô ra về với nỗi muộn phiền...

Về đến công ty, cô vào phòng làm việc của Bạch Minh Phong báo cáo. Sau khi bàn giao công việc lẫn ngày hẹn kí kết, cô quay người bước ra thì Bạch Minh Phong nói:

- Có phải...em và Lý Khôi Vĩ xảy ra chuyện không?

Cô dừng bước, hít một hơi thật sâu rồi lắc đầu. Bạch Minh Phong thấy vậy cũng không hỏi thêm, bảo đã hết giờ làm việc nên cô hãy về sớm không cần chờ.

Ai cũng vậy cả, ai cũng có một người mình yêu sâu đậm, vì yêu quá sâu đậm nên tàn nhẫn làm tổn thương lẫn nhau...

Trong quán bar, ở một góc tối có một chàng trai uống đến say khướt, bên cạnh có cô gái phong tình lãng lơ:

- Thiếu gia, lâu rồi mới thấy anh trở lại đó nha. Đáng ghét quá hà, đi lâu như vậy có nhớ người ta không?

Cô ả lẳng lơ, bàn tay không yên phận lướt trên thân hình săn chắc kia. Anh uống cạn chai rượu trên tay, nhú mày nhìn rồi đẩy cô ả ra.

- Cút khỏi mắt tôi!

Lý Khôi Vĩ gằm lên, tâm trạng rất tệ. Sau khi cô ta đi, anh lại tiếp tục uống. Trong đầu cứ lẩn quẩn câu hỏi ấy, cô đang chất vấn anh? Có phải cô hận anh lắm đúng không? Liệu cô đã yêu người khác rồi?

Hàng ngàn câu hỏi hiện lên trong đầu, rồi anh nhớ đến khuôn mặt ấy..

Cô có nụ cười tràn ngập sức sống, nụ cười đẹp đến nỗi người ta phải si mê. Thân hình đẹp đến nỗi người ta nhìn đến đã thèm khát.

Cô hỏi anh đã lên giường với bao nhiêu người rồi? Trong mắt cô khi ấy ngập tràn chua xót, tâm hồn nhỏ bé ấy tràn xúrót..

Bỗng anh thấy hối hận rồi, hối hận khi năm đó bỏ đi, bỏ lại người con gái đó, bỏ lại cả những hoài ức...

Lý Khôi Vĩ say khướt, uống mãi không ngừng hết như con sâu rượu vậy. Rồi anh có cảm giác muốn thấy cô, muốn thấy người con gái ấy. Anh đứng lên để tiền xuống bàn, bước ra khỏi quán bar. Chạy xe đến nhà cô, không kiên dè mà đi thẳng đến cửa. Đã hơn 1g sáng, hình như cô đang ngủ. Anh không gõ cửa, chỉ gọi điện thoại cho cô..

- Có biết bây giờ là mấy giờ không hả? Có để cho người ta ngủ không!?

Tiếng cô quát qua điện thoại khiến anh phì cười, rồi đáp:

- Ra mở cửa!

Không đợi cô trả lời anh cúp máy. Trong nhà sáng đèn, một lát sau cô đã mở cửa. Nhưng cô không ngờ người đứng trước mặt mình

Anh cao lớn, che khuất cả cô. Mùi rượu thoang thoang từ người anh, dường như vừa uống rượu về. Nhưng sao lại tìm đến đây?

- Anh điên à, biết bây giờ là mấy giờ không?

Cô nhú mầy, đồ thân hình to lớn đang đứng không vững kia. Bỗng anh đưa tay kéo cô ôm vào lòng, tha thiết nói:

- Ngoài nơi này, tôi chẳng biết phải đi đâu cả.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bốn năm về trước

Con tim nhỏ rung động, Đại Ngọc ngửi được mùi rượu nồng nặc từ anh, dường như anh đã uống rất nhiều. Cả người anh tựa vào cô, miệng lẩm bẩm:

- Anh không có uống nhiều, tuyệt đối không làm gì em đâu...

Này anh trai, cả người toát ra mùi rượu cách 100m cũng ngửi thấy, lại còn nói uống không nhiều!

Cô nhú mầy, đồ cả thân to lớn của anh rồi bảo:

- Anh mau về nhà đi, khuya rồi!

- Không về đâu, không thích~

-.....ngày mai anh tỉnh lại, tôi một chân đạp chết cái tính của anh!

Miệng thì nói lời khó nghe, nhưng hành động thì ngược lại. Cô từng bước nặng nề lúi Lý Khôi Vĩ vào trong, cô cũng không muốn nhìn thấy anh nằm trước nhà mình, hoặc bên lề đường. Đặt anh nằm trên ghế sofa, cô xuống bếp nấu trà giải rượu.

Trong khi đó, Lý Khôi Vĩ không say mềm như cô nghĩ, anh vẫn còn ý thức được, vẫn còn có thể đi đến đây, đỗ xe đằng hoàng. Cô gái ngọc này, không nhận ra được sao?

Đúng vậy, cô không nhận ra nên mới chu đáo đắp chăn, xuống bếp nấu trà giải rượu, cởi giày cho anh. Thật khiến người ta không khỏi xúc động.

Đại Ngọc cố gắng làm mọi thứ thật nhẹ nhàng, không gây tiếng động để ảnh hưởng đến con sâu rượu kia. Thật ra, cô nhìn bộ dạng say khướt của anh mà không khỏi đau lòng. Vì chuyện gì mà uống đến say như vậy? Vì công việc? Vì chuyện tình cảm....?

Chuyện tình cảm sao? Anh có người yêu rồi?!

Cô ngây người, không cẩn thận làm bỏng tay. Đứng xuýt xoa bàn tay, rồi xử lý thật nhanh, đem trà lên cho anh.

Vừa nhìn thấy cô, Lý Khôi Vĩ đã trở lại bộ dáng bất tỉnh, nhắm nghiền hai mắt. Bên tai chỉ nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng. Rồi có bàn tay lay anh dậy kèm theo giọng nói:

- Anh còn ngủ rồi sao? Mau dậy uống chút trà đi..

Cô nhìn thấy khuôn mặt anh qua ánh trăng, ánh đèn từ phòng ngủ chiếu ra. Không kìm lòng được đưa tay chạm vào mặt nam nhân đẹp đẽ. Bất chợt anh ngồi dậy, nhìn thẳng cô. Bỗng bị nhìn chính diện như vậy khiến cô không kịp ứng phó, càng thêm ngượng ngùng vì hành động của mình, cô háng giọng rút tay về, nói:

- Trà giải rượu, anh mau uống đi!

Khôi Vĩ nhìn khuôn mặt hồng hồng của cô trong tối khẽ mỉm cười, cầm lấy ly trà uống hết. Cô ngồi im dưới mặt đất, ngược lên nhìn anh. Nhìn thấy Đại Ngọc như vậy, anh không khỏi liên tưởng đến con vầy nhỏ, khiến người ta muốn cưng chiều. Mái tóc dài mượt, làn da trắng, khuôn mặt, đến cả đôi mắt, khiến người ta càng muốn yêu thương. Anh đặt ly trà xuống bàn, nói:

- Cảm ơn, làm phiền em tối nay rồi..

- Không cần khách sáo, tiền trọ sẽ tính rõ cho Lý tổng.

Thái độ của cô luôn lạnh nhạt, khiến người ta cảm thấy cô kiêu ngạo. Nhưng chẳng ai biết sau lời nói vô tâm lạnh nhạt ấy, lại là ngọn lửa xanh, không bùng cháy nhưng lại rất đẹp, rất ấm, chính là tấm lòng. Khôi Vĩ bật cười, gật đầu đồng ý. Đại Ngọc cũng không nói gì, bưng ly trà trở về bếp. Nhưng khi trở lại đã thấy hân nằm trên ghế sofa, trông ngủ rất ngoan. Vì chiều cao nên hân không nằm cái ghế nhỏ, hai chân gác lên thành ghế, tướng ngủ rất xấu.

Cô đi tới, chẳng ngờ hần lại ngủ nhanh như vậy. Ngồi bệt xuống sàn, ngắm nhìn khuôn mặt tạc tượng thâm bảo sao tên này ngày càng đẹp ra, thật đáng chết!

Buổi chiều, anh hỏi rằng trong thời gian qua, cô đã dây dưa với bao nhiêu người?

Cô hỏi ngược lại, anh đã lên giường với bao nhiêu người rồi?

Khi thốt ra, lòng cô đau như cắt!

Cô, ngày đó 18 tuổi, tuổi đẹp nhất của đời người. Là thanh xuân đáng giá, là hồi ức đẹp đẽ có Lý Khôi Vi cùng bước qua. Lúc đó, cô nhận ra mình đã say nắng anh, muốn bên cạnh anh cả đời. Còn Khôi Vi? Cô thật sự không biết..

Rồi 5 năm tiếp theo, khi cô 23 tuổi đã nhận ra bản thân đã yêu Khôi Vi, yêu một cách tha thiết. Thế nhưng, vào ngày hôn lễ của người bạn thân Kha Thảo Như, cũng là ngày cô chấp nhận buông bỏ. Cô tận mắt nhìn thấy, anh đang ôm một người con gái khác, cô ta khóc nức nở như mèo con rúc vào lòng anh. Cô tận tai nghe được lời cô ấy nói: Lý Khôi Vi, tại sao chúng ta không thể quay lại? Em yêu anh, yêu anh đến đau lòng vậy thì tại sao không quay lại? Lý Khôi Vi, em yêu anh, yêu anh rất nhiều

Cô chỉ thấy Khôi Vi im lặng, không trả lời. Khi đó cô còn đứng không vững, loạng choạng rồi đi mà hai tai còn vang vang tiếng khóc nức nở của người con gái đó. Rồi đến cuối bữa tiệc, Lý Khôi Vi tìm cô. Anh lại hỏi: Đại Ngọc, em có thích anh không?

Cô lòng đau như cắt, chỉ trả lời một từ không. Chỉ thấy khuôn mặt tối sầm của anh, cùng với giọng nói đau lòng:

- Em không thích anh, vậy thì tháng ngày qua là gì? Đại Ngọc, đến cuối cùng anh làm tất cả vì em, em vẫn không chút động lòng sao?

Cô vừa tức giận, lại còn cảm nhận được trái tim đang nhói lên từng cơn, đáp:

- Chẳng qua chỉ là vài phút rung động, có chi phải giữ trong lòng. Đoạn tình cảm này cuối cùng cũng chẳng đi đến đâu, chi bằng kết thúc sớm, cả hai không phải đau lòng. Mỹ nhân bên cạnh anh không thiếu, tài sắc vẹn toàn lại xứng đôi, cần chi đến một kẻ cộc cằn lạnh nhạt như tôi.

Mặt của anh tối dần theo lời nói, bên tai cô nghe thấy tiếng nói giận dữ:

- Em vẫn vậy, vẫn xem tình cảm tôi là món đồ chơi mặc cho em chà đạp. Trần Đại Ngọc, em quả là vô tình!

Nói rồi anh bỏ đi, để mặc cô ở đó với tâm hồn đầy lỗ thủng. Nhìn theo bóng lưng anh, cô biết đoạn tình cảm này chẳng thể níu giữ. Chi bằng để anh cùng người con gái kia, người có thể đem đến hạnh phúc cho anh, sống trọn cuộc đời này!

Rồi ngày hôm sau, cô nghe nói anh ra nước ngoài, chẳng ai liên lạc được. Rồi hai năm sau cô lại nghe người ta nhắc đến cái tên Lý Khôi Vi trên TV, thì ra anh đang học kinh doanh để quản lý tập đoàn của gia đình. Thật tốt, đó là những gì cô nghĩ khi đó.

Chỉ biết rằng 4 năm không có anh ở đây, cô đã kiên cường hơn. Giờ đây, anh lại một lần nữa ở đây, ngay trước mắt cô..

Ông trời quả biết trêu người! Khi đó, cô tức giận vì anh ôm người con gái khác, nghe người đó khóc nức nở oán trách anh. Cô không chần chừ mà tuyệt đường tình với anh, không hỏi rõ câu chuyện, cũng chẳng ở lại xem anh trả lời người ta thế nào. Nhưng bây giờ đây, cũng chẳng còn quan trọng nữa..

Vì cô đã không còn yêu anh sâu đậm nữa. 4 năm qua, đủ để cô tự mình chấp vả tổn thương, tự mình bôi đi hình ảnh của Lý Khôi Vi trong tâm trí.

Nhưng cô không biết, Lý Khôi Vi 4 năm qua không ngày nào không nhớ đến cô. Nhớ đến nụ cười, giọng nói đến những lúc cô tức giận mắng anh suốt ngày uống rượu. "Xa mặt cách lòng", câu này chẳng đúng với Khôi Vi. Vì 4 năm qua, anh nhận ra mình ngày càng yêu cô tha thiết. Năm đầu tiên, anh lao đầu vào công việc để quên đi hình bóng cô. Rồi năm thứ 2, anh lại nhận được tin từ cô qua vài người bạn. Rồi năm thứ 3, anh sai người theo dõi cô, anh muốn biết cô sống có tốt không, liệu không có phải cô sẽ sống tốt hơn không. Rồi năm thứ 4, anh giờ đã đủ trưởng thành, quyết định quay về chấp vả đoạn tình cảm này, ngồi lên vị trí tổng giám đốc.

Lý Khôi Vi nằm trên ghế, he hé mắt nhìn người con gái trước mặt. Đại Ngọc ngẩng người nhìn anh, rồi một lâu ngủ gật..

Anh cười khê, dường như cô đã mệt lắm rồi. Từ từ ngồi dậy rồi bế cô vào phòng, men rượu trên người không khiến anh yếu đi, bước chân vững vàng. Đặt cô xuống giường, anh khê vuốt mái tóc:

- Đại Ngọc, em nói xem tôi phải làm sao bây giờ?

Anh vì cô đau lòng, cô vì anh đau lòng. Nhưng chẳng ai hay biết, chỉ chính bản thân họ. Vậy liệu tình cảm này có được cứu vãn? Lý Khôi Vi anh liệu có đủ kiên nhẫn đợi cô trở về mà yêu thương? Hay liệu cô có đủ can đảm để yêu anh, người đã gây ra vết thương chẳng chịt trong lòng cô?

Đó là tương lai, chẳng ai biết trước được cả..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Vì em mà quay về

Cô khẽ cựa quậy, cả người đau nhức mệt mỏi. Rồi bỗng một mùi thức ăn thơm lừng khiến cô không chịu nổi mà phải mở mắt.

Chủ nhà còn đang trên giường, vậy ai đang nấu ăn?

Nghĩ đến đây cô liền ngồi bật dậy, cẩn thận từng bước nhẹ nhàng xuống bếp. Đập vào mắt là một thân ảnh cao lớn, tay áo sơ mi xoắn lên, cúc áo mở hai cúc lộ ra khuôn ngực rắn rỏi. Khung cảnh ấy khiến người ta nhìn vào mà hạnh phúc thay. Bạn thử nghĩ xem, một buổi sáng thức dậy có một anh chàng đẹp trai nấu thức ăn sáng cho bạn, còn gì bằng nữa?

Khôi Vĩ ngược lên nhìn thấy cô đứng đó, vẫn chưa đánh răng rửa mặt, tóc hơi rối và cả khuôn mặt mơ mơ màng màng. Anh mỉm cười, nụ cười y hệt nắng nhẹ vào ngày đông

- Mau đánh răng rồi ra ăn sáng

Cô còn đang ngẩn ra thì giật mình, vào buổi sáng thì đầu óc hoạt động chậm hơn đến mãi vài giây sau cô mới phát hiện ra rằng Khôi Vĩ đã nhìn thấy bộ dáng xấu xí nhất, lòi thối nhất của mình mất rồi.

- Aaaaaaaaaa

Vừa hét vừa chạy vào nhà vệ sinh, Đại Ngọc, mày quả là ngu ngốc!

Lý Khôi Vĩ thấy cô như vậy liền đơ vài giây rồi bật cười, cô nàng này có lúc dễ thương thật. Trong nhà vệ sinh, cô không ngừng giầy vò chính mình. Rất lâu sau mới lấy lại tinh thần, giữ vững lập trường mà bước ra đối mặt với anh.

- Mau lại đây

Khôi Vĩ ngồi trên bàn ăn đợi cô, giọng nói cung chiêu. Cô bĩu môi, giả vờ tốt bụng gì chứ, đừng tưởng bà đây không biết bộ mặt thật của người!

- Anh biết nấu ăn?

Trong trí nhớ của cô, Lý Khôi Vĩ là một đại công tử ngạo mạn, những chỗ ăn chơi anh ta đi không ít nhưng không hề sa đọa, hút thuốc, uống rượu đều có nhưng có giết chết cũng không đụng tới ma túy. Mỹ nhân bên cạnh anh ta cũng không thiếu, nhưng một là tiểu thư danh giá, hai là minh tinh nổi tiếng. Còn về việc qua lại thân mật đến mức nào, cô cũng không rõ..

Vì vậy việc mà anh ta biết nấu ăn khiến cô ngạc nhiên

- Mặc dù không ngon như nhà hàng nhưng chắc sẽ hợp khẩu vị em

Khôi Vĩ cười, đương nhiên là phải hợp khẩu vị cô rồi. Vì anh học là tự tay chăm sóc cô cơ mà, để học môn nấu ăn này, anh tốn không ít công sức lẫn thời gian, từng làm cháy bếp không dưới 5 lần!

Cô ngồi xuống, nhìn đĩa thức ăn rồi nhìn anh, nheo mắt nghi ngờ:

- Có bỏ thuốc vào không?

- Em có thể nghĩ tốt về tôi một chút được không?

- Đương nhiên là....không!

Cô cười tít mắt, nhanh chóng ăn phần của mình. Khôi Vĩ nhìn cô một cái, đem bức bối trong lòng nhốt vào sâu không trách cô. Cả hai ăn sáng trong êm ấm, đồ ăn đúng là rất hợp khẩu vị của cô.

- Ngon không?

Anh thăm dò, nét mặt của cô từ khi bắt đầu ăn vẫn không thay đổi khiến anh lo sẽ không hợp khẩu vị! Có phải anh cho quá nhiều muối không? Hay là thức ăn chưa chín tới?

- Ạm ược (Tạm được)

Cô vừa nhai vừa nói, anh cười rồi dùng khăn vớt vớt lau miệng cho cô. Hành động bất ngờ khiến cô không kịp né, đành ngồi im để anh lau.

- Ngon thì ăn nhiều một chút, ăn xong tôi đưa em đi làm!

Khôi Vĩ nhìn cô, ánh mắt đầy ngập yêu thương, còn lời nói dường như đang ra lệnh. Đại Ngọc suy nghĩ hồi lâu rồi đồng ý, dù gì cũng đỡ hơn đi taxi hay xe buýt.

Lấy giỏ xách, rồi cùng Khôi Vĩ bước ra ngoài. Anh mở cửa xe, đợi cô. Hình ảnh đó, khiến cô không thoải mái lắm. Sự chăm sóc dịu dàng, tỉ mỉ, nụ cười nhẹ trên môi của anh, giọng nói cưng chiều chỉ khiến cô muốn bỏ hết sự ương ngạnh và nhào vào lòng để cho anh che chở.

Trên đường đi, tốc độ chạy xe của anh không nhanh không chậm, anh thông thả nói:

- Lúc trước em đi làm bằng gì?

- Hôm nào sớm thì xe buýt, trễ thì taxi..

Cô sống một mình, lại không có người yêu, cũng chưa có ý định mua xe nên phương tiện công cộng là tiện lợi nhất.

- Chẳng phải sống với bố mẹ rất tốt sao? Em ra ở riêng như vậy, tôi không an tâm chút nào.

- Anh không an tâm mặc kệ anh...ai mượn anh để ý làm gì...

Cô lăm bằm, chu cái miệng nhỏ nói. Anh thấy thế đưa tay kéo má cô, nghiêng răng nói:

- Nói cái gì đó?

- Aaaa đau đau, anh lái xe đàng hoàng đi, tôi không muốn chết!

Cô la oai oái, cái tên này tai thính từ khi nào thế?

- Em ở một mình, được thôi. Nhưng nếu em dám đưa người đàn ông khác về nhà, tốt nhất đừng để tôi phát hiện ra! - Khôi Vĩ liếc cô, buông tay ra

- Tôi đưa ai về nhà là chuyện của tôi, mắc mớ gì đến anh!

Cô xoa xoa má, tức giận nói. Nhưng nổi bực tức ấy cũng tan biến khi chiếc xe dừng trước công ty, cô nhận ra một luồng sát khí bay ra. Anh nhường mảy, nhìn cô nói:

- Đại Ngọc, tôi đã quay trở về thì những mối quan hệ mập mờ em nên bỏ hết đi.

- O, anh quay về thì liên quan gì đến tôi? Với lại, anh có quyền gì mà quản tôi?!

Anh cầm vai cô, xoay người cô lại, mặt đối mặt với nhau. Môi nở nụ cười xảo quyết, dịu dàng bảo:

- Em cũng biết mà, tôi quay về là vì em. Đại Ngọc, nếu em không còn tình cảm với tôi nữa. Không sao cả, vì lần này sẽ đến lượt tôi làm chủ!

Nói rồi, môi đặt nụ hôn lên trán cô, tay vỗ nhẹ lên đầu cô nói tiếp:

- Ngoan, từ nay về sau sẽ không ai ăn hiếp em nữa, có tôi đây rồi!

Cô lập tức đẩy anh ra, tay bắt giắc che trán lại, trợn mắt nói:

- Anh điên à? Bà đây không thích người, trước cũng không, giờ cũng không, sau này càng không. Đừng có ảo tưởng!

Mặt cô nóng bừng, lập tức chạy trốn. Anh ngồi trên xe cười không ngớt, rõ ràng mặt đỏ như quả cà chua vậy mà miệng chối không ngừng. Cô gái này, xem ra không dễ để anh thuyết phục, đem tình cảm lại, một lần nữa.

Đại Ngọc sau khi trốn vào công ty, trở về chỗ làm việc thì mới ngồi xuống, từ từ sắp xếp lại mọi việc.

Đầu tiên, anh đã làm thức ăn sáng cho cô, bảo rằng chắc chắn sẽ hợp khẩu vị cô. Không sai, món ăn rất ngon, cô rất thích. Dường như anh đã bỏ ra không ít công sức, và cũng nhớ rất rõ về khẩu vị của cô.

Tiếp theo, anh chở cô đi làm, bảo rằng không an tâm khi cô ở riêng. Bảo cô nên cắt đứt các mối quan hệ mập mờ, vì anh trở về rồi. Đây là ghen sao?

Cuối cùng, lời nói của anh lúc này là muốn quay lại, muốn cô đặt niềm tin lại một lần nữa sao? Anh bảo lần này anh sẽ làm chủ?! Chẳng lẽ anh còn muốn trả thù lúc trước cô tuyệt tình sao?!

Không, không được, không thể rung động một lần nữa! Lần này phải quyết tâm, không được yêu tên lẳng nhăng, yêu nghiệt kia được.

- Tưởng có khuôn mặt đẹp trai là hay sao? Có tiền là hay sao? Gia thế lưng lầy là hay sao? Bà đây cóc cần, bà đây quyết chung tình với chủ nghĩa độc thân!

Nói rồi cô tự gật đầu, hài lòng với chính mình!

Quyết tâm, ngược chết Lý Khôi Vĩ!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đùng tưởng 4 năm qua tôi không biết em sống ra sao

Cô làm việc đến trưa, trong đầu chỉ toàn công việc nên thoáng chốc đã quên đi chuyện kia. Công việc chất cao như núi, cô không màng đến bữa trưa mà tiếp tục nỗ lực. Bạch Minh Phong bảo cô đi lấy cà phê, anh ta cũng đang rối mù với công việc. Thấy thế, cô tiện đường ghé vào căng tin mua giúp anh ta một phần cơm trưa, mua một cái bánh ngọt cho mình, hiện cô không thể nuốt nổi cơm. Đem thức ăn cho Bạch Minh Phong xong, cô trở về bàn làm việc, nhìn cái bánh ngọt khô khan, cô thờ dãi rồi đặt nó sang một bên.

- Đến giờ ăn trưa rồi, sao còn ngồi đây?

Giọng nói từ trên đỉnh đầu khiến cô giật mình, ngược lên thì thấy Lý Khôi Vĩ không biết từ đâu chui ra. Anh nhàu mày, khuôn mặt rất khó coi.

- Hà, à xin chào Lý tổng!

Cô đứng lên cười cười, nụ cười chuyên nghiệp trên môi. Lý Khôi Vĩ nhìn cô rồi nhìn sang cái bánh nằm lẩn lóc một góc trên bàn, lông mày gằn như dính sát vào nhau.

- Lý tổng, anh đợi chút, tôi vào nói với tổng giám đốc.

Cô nhanh chân đi vào nói với Bạch Minh Phong, rất nhanh sau đó đi ra mời Lý Khôi Vĩ. Anh nhìn thái độ làm việc, nụ cười nhẹ trên môi của cô, hoàn toàn chỉ xem anh là đối tác làm ăn. Nghĩ đến đây, anh thấy hơi thất vọng đôi chút..

Cô khẽ liếc mắt nhìn anh, anh đã thay một bộ quần áo khác. Áo sơ mi kết hợp cùng quần tây trắng tắp, áo vest màu tối tôn lên vóc dáng của anh. Khuôn mặt nghiêm nghị, nhưng đôi mắt lại khiến cô muốn né tránh, vì cô cảm giác đôi mắt của anh như tia X-Quang, nhìn thấu nội tâm cô vậy.

Sau khi Lý Khôi Vĩ vào trong, cô lại quay về chỗ cũ, nhìn đến cái bánh khô khốc kia rồi thờ dãi. Cô không làm việc nữa mà lại nằm dài lên bàn một cách lười biếng. Thường ngày, cô tràn trề năng lượng, giờ ăn trưa sẽ tung tăng xuống phòng giám đốc, nơi cô bạn mình làm việc rồi cùng đi ăn trưa. Nhưng chẳng hiểu sao hôm nay tâm tình thật không tốt, cái gì cũng chẳng muốn làm, cái bụng lại âm ỉ đau.

Lý Khôi Vĩ ngồi đối diện Bạch Minh Phong, cả hai nghiêm túc bàn về dự án. Một hồi lâu sau đó cả hai mới chốt lại phương án, kết thúc buổi làm việc này.

- Thông thường cô ấy vẫn làm việc như vậy à?

Lý Khôi Vĩ hỏi, nhìn cô đang dần ồm lại, làn da trắng nhưng hơi xanh xao. Dường như cô làm việc rất vất vả..

- Ý cậu là sao?

Bạch Minh Phong cười hỏi, thật ra nhìn vào là biết, giữa hai người này có gì đó mờ mờ ám ám. Từ ngày gặp lại Lý Khôi Vĩ, Bạch Minh Phong đã nhiều lần nhìn thấy Đại Ngọc ngồi thất thần.

- Không gì đâu - Lý Khôi Vĩ lắc đầu.

- Hmmmmmm - Bạch Minh Phong nhướn mày.

- Đi ăn cơm đi.

Cô đang lìm đìm nhắm mắt thì nghe tiếng bước chân liên choảng tỉnh, khi tỉnh táo lại thì đã thấy Bạch Minh Phong và Lý Khôi Vĩ rồi.

- Đại Ngọc, đi ăn cùng đi!

Đại Ngọc hơi chần chừ, rồi gật đầu. Cả ba cùng đi đến một nhà hàng, cô thoải mái gọi món, còn Lý Khôi Vĩ và Bạch Minh Phong thì cùng nói chuyện vui vẻ.

- Hai người không định chọn món sao?

Đại Ngọc cắt ngang cuộc nói chuyện, cô cảm thấy kì lạ khi họ để cô tự chọn món. Vì khẩu vị mỗi người mỗi khác, cô toàn chọn món cô thích nhưng lỡ

họ không thích thì sao?

- Không sao, anh ăn gì cũng được.

Bạch Minh Phong giao toàn quyền cho cô, còn Lý Khôi Vĩ?

Lý Khôi Vĩ đưa mắt nhìn cô, nụ cười sâu xa:

- Em chọn món gì tôi cũng thích.

Này, anh trai đừng có nói mấy câu hiểu lầm vậy được không?

Đại Ngọc lờm anh ta một cái, rồi gọi thêm vài món nữa. Thật ra, cô đi theo Bạch Minh Phong đã lâu, đương nhiên cô biết vài món anh ta thích. Còn về Lý Khôi Vĩ, dường như 4 năm đủ dài để cô không còn nhớ rõ khẩu vị của anh ta nữa..

Mọi thứ, mọi việc, mọi kỉ niệm dường như cũng đã nhạt nhòa..

Lý Khôi Vĩ trong lúc nói chuyện thường liếc mắt quan sát cô, thấy cô ngồi tủi thân như mèo con vậy. Cô lúc nào cũng vậy, đôi khi im lặng, đôi khi lại tràn trề năng lượng như thỏ con.

- Đại Ngọc, nghe bảo lại có người muốn theo đuổi em?!

Bạch Minh Phong thấy cô im lặng liền lên tiếng ghẹo chọc. Đại Ngọc nhìn Bạch Minh Phong, bình thản đáp:

- Nguồn tin của anh cũng nhanh đấy

- Thư ký bên cạnh đương nhiên phải hiểu rõ, biết rõ chứ

Bạch Minh Phong nói rồi đưa mắt nhìn Lý Khôi Vĩ. Lý Khôi Vĩ nở nụ cười, nhìn Đại Ngọc rồi nói:

- Không ngờ em cũng nhiều người theo đuổi thật.

- Thế anh mong tôi ế đến già à? - Cô đáp

- Vậy em thử nói xem, trong đám người ấy em đã ưng ai chưa? - Khôi Vĩ nhướn mày

- Có chứ, giám đốc marketing bên công ty CC, anh ta trông điển trai lại giàu có, thái độ với phụ nữ rất chu đáo. Hay là trưởng phòng nhân sự, dù không điển trai lắm nhưng lại rất vừa mắt, cười rất đẹp. Lại còn...

- Đủ rồi!

Cô đang luyên thuyên thì bị Lý Khôi Vĩ ngăn lại, anh nghiêng răng ken két, trừng mắt nhìn cô. Đại Ngọc nhún vai, chưa kịp nói thì thấy Bạch Minh Phong đứng lên, anh ta cười đến híp mắt bảo:

- Bên công ty vừa nhận còn hồ sơ phải giải quyết gấp, hai người cứ từ từ dùng bữa. Lý Khôi Vĩ, anh giao thư ký của mình cho chú, nhớ đưa về đến nơi đến chốn!

Nói rồi ba chân bốn cẳng đi mất, nhìn là biết anh ta không muốn ngồi giữa cuộc chiến tranh đây mà. Tổng giám đốc, anh thật không có nghĩa khí!

Sau khi Bạch Minh Phong đi, vừa vặn món ăn cũng dọn lên. Cô cầm cùi ăn, không thèm để ý đến tên mặt lạnh ngồi đối diện..

- Anh đừng nhìn chằm chằm tôi như vậy nữa được không? Thật khó nuốt

Cô nhìn anh, thấy khuôn mặt khó coi kia thì không nói nữa, lại tiếp tục cặm cùi ăn.

- Vậy sao? Đi ăn với tôi, đồ ăn khó nuốt vậy à? Có cần tôi bảo nhân viên xay thức ăn ra rồi cho em uống luôn không?

Lý Khôi Vĩ mĩa mai, cô không thèm chấp với anh ta. Một lát sau, anh ta lại nói:

- Khó nuốt mà ăn nhanh như thế không sợ nghẹn chết sao? Em mà nghẹn chết thì mấy anh chàng đẹp trai của em chắc phải khóc ngày lẫn đêm ấy. Đến lúc đó họ biết tôi làm em khó nuốt mà nghẹn chết chắc sẽ đến tính sổ với tôi mất!

- Lý Khôi Vĩ!

Cô buông đũa, gằn giọng trừng mắt với anh. Lý Khôi Vĩ nhướn mày, cũng buông đũa xuống. Thật là không thể chịu nổi tên này mà!

- Chính anh hỏi tôi thích ai, tôi nói xong giờ anh lại ngồi đó mà nói móc tôi à? Lý Khôi Vĩ, anh đừng có trẻ con! - Cô tức giận

- Em câu cái gì? Tôi không câu thì tại sao em phải câu?! - Khôi Vĩ cũng bực tức theo

- Được, anh cứ giữ cái thái độ này đi! - Cô đứng lên

- Em đi đâu? - Khôi Vĩ quát

- Đi hẹn mấy anh chàng đẹp trai hẹn hò! Sao? Bây giờ anh lại quản tôi à? Lý Khôi Vĩ tôi nói anh biết, dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, anh cũng không có quyền quản tôi. Anh lấy tư cách gì mà quản, hả? - Cô quát lại

Nói xong cô cầm lấy giỏ xách, dậm gót giày mà rời khỏi nhà hàng. Mang theo bực tức đứng đợi taxi, chưa kịp lên taxi đã bị người ta giữ lại.

- Tôi cho em đi chưa? - Lý Khôi Vĩ gần giọng

- Anh nổi điên cái gì? Tôi phải được sự cho phép của anh mới được đi à?

Cô tức giận càng thêm tức, bị Lý Khôi Vĩ lời sền sệt rồi đẩy vào trong xe của anh ta. Cô mở cửa định leo xuống thì anh ta đã kéo lại, khoá cửa xe.

- Lý Khôi Vĩ, anh mau mở cửa xe! - Cô quát

- Im miệng!

Lý Khôi Vĩ quát lại, rồi phóng xe đi. Mặc kệ cô làm loạn, một lát sau anh ta chạy được một lát rồi dừng lại ở bên ngoài nội thành.

- Lý Khôi Vĩ, anh mau thả tôi ra. Anh nổi điên cái gì? Chẳng lẽ anh được qua lại với phụ nữ, còn tôi không được qua lại với đàn ông? Anh đừng có vô lý, anh..um

Chưa kịp nói hết câu thì miệng cô đã bị chặn lại. Lý Khôi Vĩ nhanh chóng leo sang ghế cô, đè cô xuống dưới rồi hôn. Đại Ngọc hoảng sợ, cố đẩy anh ta ra nhưng không được. Cô bị hôn đến gạt thở, đến chừng tưởng tắt thở thì anh mới buông ra. Cô thở hổn hển, anh gần giọng nói:

- Đại Ngọc, tôi nói em cái gì em quên rồi sao? Em còn dám qua lại với đàn ông khác? Em có tin tôi đánh gãy hai chân em không?

- Anh có giỏi thì giết chết tôi luôn đi, tôi không sợ anh!

- Em..

- Anh mau thả tôi ra, bằng không tôi hét lên cho anh xem!

- Được, em thoải mái, dù em có hét khản cổ họng cũng chẳng ai đến cứu, em không thấy sao, đây là ngoại thành, rất vắng vẻ!

- Lý Khôi Vĩ, tên điên nhà anh, anh muốn làm cái gì? Được, tôi nói anh biết tôi đã lên giường cùng thằng khác đấy. Bốn năm qua tôi lên giường với rất nhiều người! Sao, anh còn muốn quản tôi không? - Cô cười khẩy

- Em nói cái gì? - Lý Khôi Vĩ giận dữ

- Tôi bảo rằng đã lên giường cùng um..

Không để cô nói tiếp, Lý Khôi Vĩ tức giận mà cắn lên môi cô. Cô bất ngờ mở miệng định nói thì lại tạo cơ hội cho anh ta tiến vào. Cô cảm nhận được bàn tay không yên phận của anh đang di chuyển, cô hoảng sợ muốn đẩy ra nhưng lại bị bàn tay còn lại của anh nắm hai tay cô đưa lên cao. Dù cô có học võ, sức hơn nhiều người phụ nữ khác nhưng sao có thể đấu lại người đàn ông mạnh như Lý Khôi Vĩ, còn nữa anh ta cũng học võ cơ mà!

Bàn tay nóng hổi của anh chạm lên da thịt cô, cời từng cúc áo. Anh từ từ thô bạo mà chiếm đoạt. Mỗi anh dờn đến cổ cô, cắn mạnh một cái khiến cô la lên vì đau. Cô thấy áo mình bị cởi, lộ ra áo con liền đỏ mặt, tức giận mắng:

- Lý Khôi Vĩ, đồ dê tiện, anh còn không mau dừng lại!

Lý Khôi Vĩ không màng đến lời của cô, áp sát người lại, đè hai cơ thể dính sát không còn kẽ hở. Cô thở hổn hển, chỉ nghe giọng nói khàn bên tai:

- Đại Ngọc, đừng tưởng tôi không biết 4 năm qua em sống ra sao. Đừng bao giờ ngu ngốc dùng những lời lẽ này chọc giận tôi nữa, hậu quả em gánh không nổi đâu..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Quên tất cả...quên cả em

Anh cảm nhận được cơ thể cô cứng lại, anh nghe bên tai tiếng thở hoảng loạn. Lý Khôi Vĩ ngược lên nhìn, Đại Ngọc nhìn anh, con ngươi đen láy lợ ra tia yếu ớt rồi nhanh chóng vụt mất.

- Em...nhìn cái gì?

Lý Khôi Vĩ thấy cô cứ nhìn chăm chăm mình liền nổi nóng.

- Nếu anh biết rõ như vậy, tại sao bốn năm qua lại không trở về? Cuộc sống hiện tại của tôi rất tốt, cái gì cũng tốt cả vậy thì tại sao anh lại trở về? Lý Khôi Vĩ, anh đang đùa giỡn tôi đúng không? Anh đùa giỡn tôi vui lắm phải không?

Cô từ từ lên giọng, câu cuối cùng khiến cổ họng cô đau rát.

- Trần Đại Ngọc, là anh đùa giỡn hay là em, hả? Ai là người buông tay trước, ai là kẻ chặn số di động của anh rồi đổi số mới? Bốn năm trước, em tàn nhẫn đến như vậy, em không nhớ sao?

Lý Khôi Vĩ quát lại, cô quay mặt sang chỗ khác. Anh xoay mặt cô lại, tay giữ mặt cô

- Nhìn anh, ngày hôm nay phải nói rõ ràng! Tại sao ngày hôm đó em lại làm vậy? Rốt cuộc anh đã làm gì sao, em phải nói cho anh biết!

- Thật anh không biết mình làm gì? - Cô nhướn mày, nhếch môi

- Đúng vậy! - Khôi Vĩ gật đầu

- Được rồi, ngồi lại đằng hoàng rồi chúng ta nói chuyện!

Tư thế này khiến cô không thoải mái, thật ám muội. Lý Khôi Vĩ cũng đồng ý, cài lại cúc áo cho cô rồi ngồi về ghế lái nghiêm chỉnh. Anh nhận ra hành động thô lỗ của mình nên cảm thấy hối hận phần nào, nhưng nếu cô không ghẹo điên anh thì chắc chắn anh sẽ không như vậy!

Cả hai ngồi lại, nhưng chẳng ai nói gì. Đại Ngọc định mở miệng rồi lại thôi, hành động này lặp đi lặp lại bị anh nhìn thấy. Một hồi lâu sau, anh khởi động xe rồi chạy đi.

Cô không muốn nói, anh cũng không ép. Chuyện đã cũ, tốt hơn hết không nên nhắc lại, không đúng sao?

Sau khi chạy đến trước công ty cô, Đại Ngọc không khách khí mà bước thẳng xuống xe, không nói thêm lời nào. Nhưng vừa định đóng cửa xe, đã nghe giọng nói dịu dàng của anh:

- Anh xin lỗi vì khi đó đã rời đi, và thật xin lỗi vì chuyện khi nãy. Nhưng mà em à, anh chỉ mong em đủ can đảm, cùng anh đối diện trước mọi chuyện. Trần Đại Ngọc, em không thích anh!? Không sao, anh sẽ theo đuổi em lại từ đầu, đến khi nào em gật đầu, đồng ý cùng anh bước tới lễ đường thì thôi!

Cô khựng bước, rồi quay đầu nhìn anh. Đại Ngọc chỉ lắc đầu, cười nhạt rồi nói:

- Lý Khôi Vĩ, vô ích thôi. Tôi không đủ can đảm để thích anh nữa, bốn năm qua đủ để tôi thôi thích anh rồi. Những gì anh làm là vô ích thôi, chúng ta không có duyên với nhau. Tất cả những gì đã xảy ra, mong anh hãy quên hết đi, quên luôn cả đoạn tình cảm ấy. Và cả...hãy quên em đi..

Tìm cô thất bại, nói xong liền bỏ đi. Bỏ lại Lý Khôi Vĩ chết lặng trên xe, bên tai còn vang vẳng giọng nói bi thương của cô.

Chỉ biết hôm đó, cô xin nghỉ buổi chiều lẫn ngày mai. Bạch Minh Phong thấy sắc mặt cô tệ nên hỏi thăm mấy câu, thấy cô không muốn nói liền phê duyệt. Sau khi cô rời đi, Bạch Hạ Băng liền tới văn phòng của anh trai mình.

- Sao em không thấy Đại Ngọc?

- Mới vừa xin nghỉ phép, không biết xảy ra chuyện gì mà sắc mặt trông khó coi rõ.

Bạch Minh Phong vừa kí hồ sơ vừa nói, anh cũng đoán ra được phần nào là giữa Lý Khôi Vĩ và Trần Đại Ngọc lại xảy ra chuyện nữa rồi. Thật là, tên Lý Khôi Vĩ kia, hần ta vừa về đã làm rối tung hết cả lên.

- Có phải liên quan đến Lý Khôi Vĩ không? - Bạch Hạ Băng nhiu mày

- Nhóc con, làm sao anh biết được? Chỉ bằng tự mình điều tra thì tốt hơn

- Anh hai, đến cả nhân viên của mình mà cũng không rõ, anh không có chút trách nhiệm gì cả!

-.....

- Anh xem anh đi, đã U30 rồi không có một cô bạn gái, anh định chết già sao?

-....

- Người phụ nữ duy nhất trong Bạch gia chỉ còn lại mình em, huhu nếu không thấy anh hai cùng Bạch Vĩ An yên phận thì làm sao em có thể đối diện với mẹ, với ba đây? Huhu, thật là nghiệt ngã quá đi mà~

- Nhóc con, đừng nói nữa! Cho em nghỉ buổi chiều hôm nay, được chưa?

Bạch Minh Phong thở dài, cô em gái này của anh ngày càng cáo già rồi.. Mỗi lần nghe Bạch Hạ Băng than vãn, lần đầu anh còn dỗ dành, đến bây giờ đã chai mòn rồi. Khi nói vấn đề này với Trang Hoàng Nhật, người bạn kiêm em rể thì hẳn ta chỉ giữ nét mặt lạnh lùng, nói: " Cô ấy dễ thương như vậy, không đành lòng nể! "

Mẹ nó, quả nhiên là phu thê mà!

- Đây là bản kế hoạch cho quý tới, tổng giám đốc mau xem qua rồi phê duyệt ạ. À mà em cảm thấy tổng giám đốc không cần cưới vợ sớm đâu, tuổi trẻ tài cao, sự nghiệp còn dài mà. Bạch gia cứ để một mình em gánh, không cần người phụ nữ thứ hai đâu! Yêu anh hai!

Nói rồi Bạch Hạ Băng nhanh chân biến mất, để lại Bạch Minh Phong thở dài ngao ngán, chỉ trách số anh khổ thôi..

Bạch Hạ Băng vừa lái xe vừa gọi cho Trang tổng, e hèm.chồng của cô.

- Anh nghe.. - Trang Hoàng Nhật một lát sau bắt máy

- Đang họp sao?

- Ừm, sao đấy?

Trang Hoàng Nhật ngữ khí trầm, giữ vững phong thái lạnh lùng nhưng lời nói lại quan tâm vợ vô cùng. Lúc này đâu, không khí trong phòng họp vừa căng thẳng, vừa lắng nghe cuộc nói chuyện của vợ chồng Trang tổng.

- Tối nay em về trễ nên anh ăn cơm trước đi nhé, không cần chờ phần cho em đâu. Vậy thôi nhé, em đang lái xe. Tạm biệt, yêu anh!

Bạch Hạ Băng nói một hơi rồi cúp máy, không để đối phương phản ứng. Bên đây, Trang Hoàng Nhật mặt mày không tốt, hàng lông mày nhíu chặt lại rồi từ từ giãn ra, đặt điện thoại lên bàn rồi quay lại cuộc họp. Cấp dưới còn tưởng sẽ thoát được lưỡi dao tử thần nhưng ai dè chỉ một cuộc gọi đã khiến lưỡi dao còn sát hơn chỉ sợ động đậy là đã đứt lìa cổ rồi...

Trần Đại Ngọc, sau khi bắt taxi, trên đường về đã ghé siêu thị, không thương xót ví tiền mà mua rất nhiều thức ăn vặt. Vừa về đã đi tắm, mặc một bộ đồ thoải mái nhất rồi bật một bộ phim, vừa ăn vừa xem.

Vừa xem được một chút đã có người đến, cô liền ra mở cửa đã thấy Bạch Hạ Băng, hai tay hai túi, một túi ăn vặt và một túi đựng toàn bia. Đại Ngọc hai mắt sáng rực, lòng lại cảm động vô cùng, đúng là bạn chí cốt!

- Đêm nay không say không về!

Bạch Hạ Băng cười, nay người bạn tốt có chuyện buồn, tất nhiên phải đến giải sầu đúng không?

Cả hai cùng đi vào nhà, Đại Ngọc phấn khởi, nhanh tay nhanh chân làm vài món ngon vì Bạch Hạ Băng bảo vẫn chưa ăn gì. Bạch Hạ Băng thấy tinh thần cô ổn, không có biểu hiện gì bất thường liền lựa lúc thích hợp, hỏi:

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Đại Ngọc đang xào xào nấu nấu thì khựng lại, quay sang nhìn Bạch Hạ Băng, cười buồn, giọng rữ rượi đáp:

- Tao...đau lòng quá

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Vì anh mà đau lòng

Em đau lòng, yêu anh nhiều đến thế lại chẳng đủ can đảm để bước tới cạnh anh..

Bạch Hạ Băng im lặng, chậm rãi ngồi xuống bàn ăn, đưa mắt quan sát nhìn Đại Ngọc rồi nói:

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Đại Ngọc quay đầu, tiếp tục xào nấu nấu, giọng đều đều có chút buồn bã:

- Mày nói thử xem, liệu tao có đủ can đảm để thích hấn ta nữa không?

Không đợi Hạ Băng trả lời, cô đã nói tiếp:

- Hấn ta lạnh lùng rồi đi, bốn năm trời! Bây giờ quay lại bảo thích tao, bộ tình cảm muốn nói thích là thích sao? Thật quá đáng, tên chết tiệt, tao chỉ hận không thể băm hấn ra thành trăm mảnh!!!!

Chẳng hiểu sao từ buồn bã Đại Ngọc đã chuyển thành tức giận, nhìn miếng trứng thơm ngon bị cô bạn hành hạ, Hạ Băng không khỏi thở dài!

Nhìn tâm trạng như vậy, chắc là sẽ không sao, Hạ Băng nghĩ thầm!

- Thế sao? Bốn năm trước ai là người bảo với tao rằng sẽ không vì Lý Khôi Vĩ mà buồn nữa? Ai từng nói sẽ tìm một tên đàn ông thượng phẩm, đẹp trai, giàu có?

Từng chữ thốt ra, Hạ Băng chậm rãi nhếch miệng nhìn thân hình cứng đơ của Đại Ngọc. Xong, Hạ Băng chốt lại một câu:

- Đại Ngọc, mày là người không có chính kiến!

Được rồi, Đại Ngọc cô công nhận rằng đã từng nói những lời đó. Cô nghiêng răng nghiêng lợi, đáp:

- Mẹ kiếp, biết làm sao được? Hấn ta lại có đủ, vừa đẹp trai, vừa giàu có!

- Vì vậy, bạn Ngọc nhà ta lại rung động mất rồi..

- Bà đây khinh! Đánh chết cũng không!

Đem đĩa com trứng đặt trước mặt Hạ Băng rồi dùng dũa rồi khỏi bếp. Hạ Băng nhún vai, nhàn nhả thưởng thức món com trứng.

Ăn xong, rửa bát rồi trở lại phòng khách, khi ấy trời đã sắp tối rồi. Thấy Đại Ngọc ngồi trên sofa, bên trái là lon bia, bên phải là bánh snack, Hạ Băng không khỏi thở dài. Ngồi cạnh Đại Ngọc, Hạ Băng cầm lấy lon bia trước mặt, mở nắp rồi uống.

Trời từ từ đen nhem, cả hai cứ uống rồi uống, cùng nhau cười nói, cùng nhau kể đủ thứ trên trời dưới đất. Đại Ngọc uống cạn lon bia, đập mạnh xuống bàn nói:

- Đàn ông là cái thá gì chứ? Bà đây không cần!

Hạ Băng liếc nhìn cô, thì ra uống nhiều đến vậy. Thật ra, Hạ Băng biết tư lượng Đại Ngọc không tồi, do đi các buổi tiệc, thường xuyên uống rượu nên ít khi say. Hôm nay vừa rượu, vừa bia, xem ra cô nàng này say thật rồi.

- Đúng vậy đúng vậy!

Hạ Băng cô cũng cảm thấy hơi chóng mặt, xem ra cồn đã lên tới não rồi.

- Uống, đêm nay phải uống thật say, uống luôn cả nỗi buồn..

Đại Ngọc cứ như vậy, uống mãi uống mãi. Hạ Băng không phụ lòng bạn, uống cùng cô nàng. Không biết đến bao giờ, chỉ biết khi ấy trời tối đen như mực, Hạ Băng nghe tiếng chuông cửa, rồi nghe tiếng mở cửa.. Có ai đó..đang đến...!

Trang Hoàng Nhật nhìn đồng hồ, hàng lông mày như muốn dính chặt vào nhau. Bà xã của hấn, tức Bạch Hạ Băng đã 10 giờ tối vẫn chưa thấy về..

Điện thoại gọi không được khiến tâm trạng hấn càng tồi tệ, mặc dù Hạ Băng bảo hấn không cần đợi com nhưng hấn vẫn đợi, com nguội canh lạnh, vậy mà người vẫn chưa thấy. Lo lắng, tức giận hấn liền thay đồ, đi tìm vợ.

Địa điểm duy nhất hấn nghĩ tới vào lúc này chính là nhà Đại Ngọc.

Ngồi trong xe, hấn gọi cho Hạ Băng nhưng không có ai bắt máy. Xuống xe bước đến trước cửa, bấm chuông mãi không có ai ra mở. Trang Hoàng Nhật đành đứng đến biện pháp cuối cùng, bất chấp tất cả, tối nay hấn phải đưa vợ về.

- Alo, cậu đang ở đâu đấy?

Đầu dây bên kia chỉ có tiếng gõ máy tính, tiếng lật giấy...

- Có chuyện gì sao?

Lý Khôi Vĩ cất giọng trầm, đã tối rồi, chẳng lẽ Trang Hoàng Nhật muốn rủ anh đi uống vài ly sao?

- Có thể kêu người đem chìa khoá nhà người phụ nữ của cậu đến cho tôi được không? Hoặc cậu đang ở đâu, tôi đến lấy! - Hoàng Nhật nói

-.....em sẽ đến đó, anh đợi một lát.

Nói rồi Lý Khôi Vĩ tắt máy, nhanh chóng đi đến nhà Đại Ngọc. Khi vừa xuống xe đã thấy Trang Hoàng Nhật đứng đó, thật ra anh ta có thể mở cánh cửa đó dễ dàng nhưng anh ta không làm vậy. Vì đây là nhà của phụ nữ, dù có thân quen đến mấy thì đêm hôm phá cửa nhà người ta thì thật không phải..

Không nói nhiều, Khôi Vĩ lập tức dùng chìa khoá mở cửa, cả hai cùng bước vào. Thứ đập vào mắt họ chính là trên sàn nhà ngổn ngang vỏ lon bia, chai rượu rỗng, vỏ bánh, v.v...

- Trang...Hoàng..Nhật..

Trang Hoàng Nhật nhìn theo hướng phát ra giọng nói ấy, bà xã hắn đang nằm xuống mặt bàn, miệng không ngừng gọi tên hắn. Hắn đi tới, kéo Hạ Băng vào lòng.

- Như, em mau tỉnh lại cho anh!

Hắn vẫn thích gọi nó bằng cái tên Kha Thảo Như, hỏi lý do thì hắn bảo " Gọi tên nào chẳng được, dù em là Bạch Hạ Băng hay Kha Thảo Như thì cuối cùng vẫn là vợ của anh ". Nhưng rõ ràng hắn vẫn thích gọi là Kha Thảo Như hơn..

- Trang Hoàng Nhật, em không giận anh nữa...chúng ta đừng như thế này nữa, được chứ?

Hắn khựng lại, nhìn cô rồi lập tức bế cô lên. Nhìn sang Lý Khôi Vĩ đang ngồi cạnh Đại Ngọc, hắn nhỏ giọng nói:

- Ở đây giao lại cho cậu!

- Được, để em tiễn anh!

Lý Khôi Vĩ đáp, Trang Hoàng Nhật gật đầu rồi cùng Hạ Băng rời đi. Sau khi tiễn họ, Khôi Vĩ đóng cửa cẩn thận rồi quay lại, khẽ thở dài..

Cô nằm trên sàn nhà, cuộn tròn người hết như con sâu nhỏ. Chẳng hiểu sao, khuôn mặt lúc này của cô, trông rất buồn..

Khôi Vĩ bông cô lên, đặt trên sofa. Nhưng khi vừa đặt cô xuống, đôi mắt đang nhắm chặt kia từ từ mở ra..

- Kì..

Rất lâu, rất lâu rồi mới có người gọi anh bằng cái tên này. Vì đây là biệt hiệu, anh từng dùng trong thế giới ngầm, rất ít người biết danh phận thật sự của anh. Vậy mà giờ đây, cô gái nhỏ này trong cơn say lại gọi tên anh, thanh âm nghe thật buồn

- Ừm

Lý Khôi Vĩ ngồi xuống cạnh cô, tay vuốt ve khuôn mặt ửng hồng.

- Tại sao trong mơ mà..hức anh vẫn đẹp trai như vậy? Thật đáng ghét.

À, thì ra cô tưởng mình đang nằm mơ! Anh khẽ mỉm cười, không lên tiếng phủ định.

Đại Ngọc đưa tay lên chạm vào khuôn mặt, rồi chạm vào bờ môi đang mỉm cười của anh. Thì ra, anh cười đẹp đến thế. Thì ra, cô say đắm nụ cười của anh, say luôn ánh mắt, từng cử chỉ của anh. Mãi, không thể tỉnh được..

- Tại sao trong mơ, tôi vẫn phải đau lòng đến vậy?

Cô nở nụ cười chua chát, hình ảnh người đàn ông trước mắt nhoè đi. Rồi từng giọt nước nóng hổi, chảy dài trên khuôn mặt. Đại Ngọc lại đưa tay lau, càng lau, cô càng khóc nức nở.

Anh từng người, thì ra cô cũng yếu đuối, cũng đau lòng.

Lý Khôi Vĩ kéo cô ngồi dậy, ôm trọn vào lòng. Đại Ngọc ra sức mà khóc, hết như đứa trẻ bị bỏ rơi, tiếng khóc nghe thương tâm vô cùng..

- Tại sao có thể nhẫn tâm như vậy? Tại sao lại bỏ đi như vậy? Không phải chúng ta có thể ngồi xuống rồi nói chuyện nghiêm túc sao? Tại sao, chúng ta không thể quay lại như lúc đầu..? Lý Khôi Vĩ, anh chẳng biết em đã phải cố gắng như thế nào. Anh cũng chẳng bao giờ nhìn thấy được, em đã vì anh, mà đau lòng đến thế nào...

Càng nghe những lời trách móc của cô, tim anh càng thắt lại, càng ôm chặt cô vào lòng.

- Cái gì em cũng đã làm được, tại sao vẫn không thể quên anh..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Duyên phận

Anh và em, đến đây đã hết.. Điều chỉ là em quyết định mà thôi.

Đại Ngọc khóc đến thương tâm, nước mắt thấm một khoảng lớn trên áo của Lý Khôi Vĩ, không ngừng sụt sùi. Lý Khôi Vĩ im lặng, cứ vậy mà ôm cô, chốc chốc lại nói:

- Ngoan nào..

Đến khi không còn nghe thấy tiếng khóc nữa, Lý Khôi Vĩ liền phát hiện cô đã ngủ thì mới ôm cô đi vào phòng. Lau mặt, đắp chăn kỹ càng cho Đại Ngọc rồi Lý Khôi Vĩ lại chuyên tâm đi dọn dẹp. Loay hoay cả buổi rồi mới đi ngủ..

Cô từ từ mở mắt, cảm giác đầu sắp nổ tung lên, đã gần trưa rồi. Vỗ vỗ trán vài cái, xuống giường tìm nước uống. Vừa xuống bếp đã thấy một nồi trà giải rượu còn nóng, khê nhứ mây. Chẳng lẽ Kha Thảo Như nấu cho cô sao?

Hình như trong giấc mơ hôm qua, cô nằm mơ thấy Lý Khôi Vĩ thì phải. Có nhớ lại thì đầu lại đau, cô thở dài rồi đi rửa mặt, sau đó uống trà giải rượu.

Trong lòng còn rất nhiều thắc mắc, định sáng dậy sẽ thu dọn bãi chiến trường nhưng lúc này đây ngôi nhà vô cùng tươm tất. Cô lại không thấy Kha Thảo Như, chắc đã rời đi từ sớm. Cả người mệt mỏi, cô uống hết trà, lười biếng trở về phòng. Bụng bụng quặn đau, cô lấy điện thoại xem ngày, dự cảm không lành ập tới..

Bỗng có ai đó gọi tới, cô nhìn màn hình, chần chừ hồi lâu rồi mới tắt máy, sau đó người đó lại gọi tiếp, cô thở dài rồi bắt máy

- Sao lại không nghe máy?

Lý Khôi Vĩ này mới sáng sớm đã gọi tới, không biết lại việc gì đây..

- Lỡ tay bấm nút tắt - Cô trả lời

- Em đã uống trà chưa? Có nhức đầu không?

Cô sững người, thì ra người nấu là anh ta, chứ không phải Kha Thảo Như. Vậy có lẽ, người đã dọn dẹp cũng là anh ta sao? Nghĩ đến đây, ánh mắt cô hơi dao động.

- Hoi nhức đầu, cảm ơn trà của anh

Cô còn thắc mắc tại sao anh ta lại vào nhà mình được? Có lẽ Kha Thảo Như mở, nhờ anh ta qua chăm mình? Cũng có thể, Thảo Như biết rõ việc giữa cô và anh mà

- Đói chưa? - Khôi Vĩ tiếp tục hỏi

- Hoi hoi

- Bây giờ anh qua chờ em đi ăn.

Nói rồi cúp máy, ném cô ngẩn ngơ không thêm hỏi ý kiến. Aaaaa, chẳng phải mới hôm qua đã cự tuyệt rồi sao? Có sao lại ra có sự này chứ!

Cô gào thét một hồi rồi buồn bực đi thay đồ, nhất định hôm nay phải nói rõ, Đại Ngọc cô và Lý Khôi Vĩ anh ta, không thể đi tiếp được!

Khi cô vừa đứng trước gương chỉnh chu lại, đã nghe tiếng chuông cửa, liền cầm giỏ xách đi ra. Lý Khôi Vĩ đứng trước cửa, đôi mắt sắc sảo của anh nhìn cô, như tia X-Quang nhìn rõ mọi tâm tư của cô vậy.

- Đi thôi

Anh nói rồi bước ra xe, mở cửa cho cô, đợi cô ngồi vào rồi đóng cửa, tự mình ngồi vào ghế lái. Đến nhà hàng, cùng cô đi vào. Kéo ghế, gọi món, quá trình xảy ra đều rất bình yên.

Đến khi món ăn dọn lên, Lý Khôi Vĩ vẫn thấy cô ngồi một mình trầm tư, liền cất tiếng:

- Em không khoẻ chỗ nào sao?

Đại Ngọc ngược lên nhìn, khuôn mặt góc cạnh, sống mũi cao, đôi mắt sắc bén, cả mái tóc màu cam kì lạ của anh nữa, liệu cô sẽ quên được chứ?

- Lý tổng, tôi nghĩ giữa chúng ta nên nói chuyện rõ ràng một chút..

Vừa nghe cô gọi mình bằng Lý tổng, lòng mảy anh khẽ chau lại. Anh buông nữa, đợi cô nói tiếp.

- Lý tổng, giữa tôi và anh, tốt nhất đừng nên qua lại quá thân mật. Chẳng phải hôm trước đã nói rõ, vì sao hôm nay anh lại xuất hiện tại nhà tôi? Tại sao lại tùy tiện đụng vào đồ của tôi như vậy? Lý tổng, chẳng phải anh cũng rõ việc này rất bất lịch sự sao? Vào nhà phái nữ, lại còn tùy tiện!

Cô lên án, giọng nói có phần giận dữ. Anh vẫn bình tĩnh, nhìn cô bằng ánh mắt lạnh băng. Đại Ngọc im lặng một chút, bình tĩnh lại rồi giọng lạnh tanh:

- Lý tổng, mối quan hệ giữa tôi và anh là đối tác. Mong rằng sau này anh không có những hành động nào vượt quá danh phận nữa!

Cô, sau bao năm đã đủ can đảm, tự mình đối mặt với mọi việc. Kể cả việc đối mặt với anh, kẻ tàn nhẫn này!

- Em nói đủ chưa?

Lý Khôi Vĩ vẫn điềm tĩnh, giọng trầm thấp. Đại Ngọc hít một hơi sâu, gật đầu.

- Ăn đi!

Ăn đi? Chỉ vậy thôi? Cô còn tưởng anh sẽ nổi giận, bỏ về chứ?

Sau đó... Sau đó cả hai tiếp tục bữa ăn, Đại Ngọc đã nói ra hết những thứ trong lòng nên rất thoải mái, xem bữa ăn này như gặp đối tác bình thường. Cho đến khi kết thúc bữa ăn, Lý Khôi Vĩ nhìn chăm chăm cô, rồi nói:

- Em chắc chứ?

Chắc, về cái gì? Cô nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu, chần chừ rồi gật đầu.

- Đại Ngọc, em nói rằng chúng ta không có duyên?

Khôi Vĩ tiếp tục nói, cô bỏ bữa xuống, cười nhạt:

- Anh không thấy vậy sao?

- Không!

Không chần chừ đã đáp, cô ngạc nhiên ngược lên. Bất gặp ánh mắt lạnh tanh, chứa vài tia tức giận:

- Đòi người là những gặp gỡ, có thể là từ rất lâu cũng có thể là chỉ vài giây trước thôi. Ta gặp được nhau đã là duyên phận, dù là lướt ngang qua trên con đường đông đúc người. Anh gặp em từ lâu, biết em thích ăn gì, thích đi đâu, em nói xem chúng ta không phải duyên phận thì là gì?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chúng ta, thử xem!

- Đại Ngọc, em là người hiểu rõ hơn ai hết, em hiểu rõ rằng tình cảm chúng ta ra sao! Vậy mà em nở nhần tâm cự tuyệt anh sao? Chuyện bốn năm trước, anh có thể tìm ra được nhưng anh muốn chính em nói ra, muốn chính em...tự tay tháo nút thắt giữa anh và em

Giọng nói ôn tồn của anh, khuôn mặt điềm tĩnh của anh, đều khiến cô cảm thấy mình đã thua trận. Vừa ra quân, đã bị chiếm ưu thế.

Lý Khôi Vĩ nói đúng, anh ta là ai chứ? Một kẻ ngang tàn như anh ta, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Cô buông nữa, hai tay xoa xoa vào nhau một lát rồi mới cất tiếng:

- Lý Khôi Vĩ..

Anh vẫn nhìn cô, đôi mắt kiên định, cô định nói gì đó rồi lại thôi, chỉ mỉm cười, lắc đầu nói:

- Chúng ta về thôi.

Vậy đó, đến cuối cùng cô vẫn không nói ra, Khôi Vĩ nhủ mày, đến cuối cùng anh vẫn chưa làm cho cô tin tưởng. Cả hai cùng nhau ra xe, không hỏi cô muốn đi đâu, cứ thế mà lái đi.

Tiết trời mùa thu, hơi se lạnh, con đường, bầu trời, mọi vật đều trở nên ảm đạm. Cô ngây ngốc, ngắm nhìn từng hàng cây trên đường, tâm trạng rối bời..

- Muốn ra ngắm biển không?

- Được

Lý Khôi Vĩ chạy về hướng biển, tiện tay bật đài trên xe. Tiếng nhạc du dương cộng thêm không khí mát mẻ, lại vừa mới ăn no nên cô hơi buồn ngủ

- Ngủ một lát, đến nơi anh gọi dậy.

Cô im lặng ngẫm đồng ý, đầu dựa vào cửa kính, từ từ nhắm mắt. Khôi Vĩ liếc thấy cô đã ngủ, liền tắt xe vào lề. Cô nhóc này, không biết dựa vào cửa kính sẽ rất đau đầu sao? Hạ ghế cô thấp xuống, chỉnh tư thế rồi dùng áo của mình đắp lên cho cô. Chiếc xe cứ thế từ từ lăn bánh, chạy đến nơi biển xanh.

Lúc Đại Ngọc tỉnh dậy, sắc trời màu cam đỏ, trông thật đẹp. Tiếng sóng vỗ vào bờ, nghe thật vui tai. Cô ngồi dậy, quay qua thấy Lý Khôi Vĩ ngồi trầm ngâm, trên tay là điếu thuốc hút dở. Nghe tiếng động, anh quay sang nhìn cô.

- Thấy em ngủ ngon quá nên không gọi dậy. Mau, ra ngắm hoàng hôn. Chẳng phải em từng nói muốn ngắm hoàng hôn ở biển sao?

Lý Khôi Vĩ mỉm cười, tay sờ đầu cô. Đại Ngọc chỉ cười nhạt rồi xuống xe, đi về hướng biển. Con gió mùa thu se se lạnh, bãi biển theo đó cũng ít người đi, chỉ còn vài cặp tình nhân lác đác

Hoàng hôn, cuối chân trời rực rỡ màu cam rồi loang ra khắp bầu trời rộng lớn, ánh lên đại dương bao la. Chẳng hiểu sao, giây phút này đây con người ta cảm thấy thư thái, tâm không hỗn loạn, lòng không bồn bễ nữa..

Đang ngây ngẩn ngắm hoàng hôn thì từ phía sau, Lý Khôi Vĩ khoác áo mình lên cho Đại Ngọc, cả hai đồng thời nhìn nhau, không nói gì cả. Cô kéo kéo cái áo của anh, rồi ngồi xuống cát mềm. Cả anh và cô, im lặng, cùng nhau ngắm hoàng hôn..

Và rồi hoàng hôn cũng rời khỏi chân trời, khi còn vài ánh sáng mập mờ, cô nhìn sang Lý Khôi Vĩ

Anh đứng đó, thân ảnh cao lớn, kiêu ngạo. Cái bóng chiếu dài xuống nền cát, mái tóc đỏ cam của anh đùa giỡn cùng gió. Cô mỉm cười, không hiểu sao, mái tóc ấy lại giống như màu của hoàng hôn, rực rỡ đến vậy. Nhưng ngược lại với mái tóc rực rỡ lại là bóng lưng rộng lớn khiến người ta cảm thấy anh trông thật cô độc. Nét mặt anh trầm ngâm, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì đó, thật lâu vẫn không nở nụ cười

Từ khi nào, anh đã ít cười hẳn? Từ khi nào, trông anh lại cô độc đến vậy? Và cũng từ khi nào, cô đã không còn đủ can đảm để yêu anh lần nữa...?

- Khôi Vĩ

Giọng nói cô êm, hoà vào tiếng sóng biển. Lý Khôi Vĩ nhìn cô, lúc này anh thấy cô ngồi cuộn người lại, trông thật bé nhỏ. Anh có cảm giác muốn bảo vệ, che chở cô..cả đời

Đại Ngọc nhìn ra phía xa xăm, nơi mặt trời đang dần biến mất sau chân trời. Cô nở nụ cười nhạt, nhẹ nhàng nói:

- Hay là chúng ta...thử lại một lần nữa đi

Lý Khôi Vĩ nhướng mày ngạc nhiên, anh tưởng rằng mình đã hết hi vọng, sẽ đi tìm cách khác để thuyết phục cô. Ai ngờ giờ đây, cô gái nhỏ này đã mở lời..

Đại Ngọc đứng lên, hít một hơi thật sâu rồi đưa tay ra, mỉm cười nghiêng đầu, nói:

- Lý Khôi Vĩ anh có muốn thử với em không?

Lý Khôi Vĩ anh có muốn thử với em không...

Đây có lẽ là câu nói mà anh không thể quên được. Đến tận sau này, anh vẫn còn mãi khắc ghi trong trí nhớ hình ảnh người con gái đứng dưới ánh hoàng hôn lụi tàn, mỉm cười dịu dàng nói với anh...

- Cô nhóc này

Lý Khôi Vĩ nói, nắm lấy tay cô kéo cô ôm vào lòng. Anh ôm chặt cô trong vòng tay, khẽ nói:

- Anh không muốn thử, không muốn cái gì gọi là tạm bợ cả, càng không muốn tình cảm chúng ta chỉ là tạm bợ.. Làm người yêu anh, được không?

Cô vui đầu vào lòng ngực anh, mỉm cười đáp:

- Được.

Giây phút ấy, có lẽ là một trong những việc can đảm nhất cô từng làm. Chính là cùng anh đi tiếp, với thân phận người yêu. Dẫu biết rằng, mọi việc rồi chẳng suôn sẻ, chẳng êm đềm nữa..

- Về thôi, anh đưa em đi ăn

Khi mà hoàng hôn đã tắt nắng, màn đêm bao trùm lên bãi biển thì họ mới cùng nhau về. Trên quãng đường về, Đại Ngọc để ý thấy Lý Khôi Vĩ lâu lâu lại mỉm cười, tâm tình rất tốt khiến cô cũng vui vẻ theo.

Anh chở cô đi ăn, sau đó đưa cô về nhà. Đứng trước cửa nhà, Đại Ngọc đứng bên trong nhà còn Khôi Vĩ thì ở bên ngoài.

- Lý Khôi Vĩ, anh định làm gì?

Cô nhướn mày, nhìn bộ dạng của anh cô cũng ngầm hiểu ra. Khôi Vĩ mỉm cười, nhún nhún vai nói:

- Nhìn thấy em vào nhà rồi mới yên tâm!

- Vậy sao? Đã thấy rồi, đi đường cẩn thận, tạm biệt!

Nói rồi cô đóng cửa, để lại ai đó đứng bên ngoài, cảm nhận được cơn gió lạnh mùa thu thổi ngang qua. Anh khẽ thở dài, thực ra anh chỉ muốn vào, uống tách trà, cùng cô tâm sự chút thôi mà.

Đúng là cô nhóc vô tâm!

Nghĩ đến đây, anh không khỏi mỉm cười, tâm trạng cũng tốt hẳn, ra xe rồi lái đi. Cứ như thế, anh đã thu phục được cô gái bướng bỉnh rồi.

Khi mà báo thức reng lên, cô nhúu mày giờ tay tắt đi, ngồi bật dậy. Hôm nay phải đi làm, trong đầu cô không ngừng nghĩ tới việc này.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, cô đi xuống bếp kiểm cái gì đó löt bụng đỡ. Giống như mọi hôm, cô cầm lấy hai miếng sandwich cùng với hộp sữa từ tủ lạnh ra, đây chính là bữa sáng của cô. Đang uống sữa thì nghe tiếng chuông cửa liên đi ra, mở cửa đã thấy nụ cười chói lóa của ai kia, cô ngạc nhiên:

- Anh đến đây làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Hôm nay, Lý Khôi Vĩ đặc biệt dậy sớm, với tinh thần phấn chấn đi mua bữa sáng cho cô gái nhỏ của anh. Và bây giờ đã diễn ra khung cảnh, tên đẹp trai này đang đứng trước nhà cô với nụ cười chói lóa!

- Anh mang bữa sáng cho em, sẵn tiện đưa em đi làm

-.....

Cô ngạc nhiên, xem tí đã làm rót ly sữa trong tay. Anh nhìn về mặt sáng còn tỉnh ngủ của cô, rồi dòi mắt xuống ly sữa lạnh trong tay cô, khẽ nhúu mày.

- Em đi thay đồ

Nói rồi bỏ chạy để mình anh đứng trước cửa, không biết nên bước vào hay đứng ở đây đợi cô. Còn đang phân vân thì nghe tiếng cô vọng từ trên lầu xuống:

- Vào nhà đợi em, à cứ để bữa sáng lên bàn ăn, cảm ơn

Anh dờ khóc dờ cười, tháo giày rồi mới phát hiện ra chỉ có đôi dép trong nhà hình con vịt vàng ở cửa.

-....

- Anh mang đỡ đôi dép ngay cửa nhé.

Một lần nữa cô nói vọng từ trên lầu, còn anh thì mỉm cười. Chẳng phải chỉ một đôi dép mang trong nhà thì chứng minh rằng cô chỉ sống một mình sao? Lý Khôi Vĩ vui vẻ đóng cửa, mang đôi dép vệt vàng vào nhà.

Thật ra, Đại Ngọc không phải người bừa bộn chỉ là cái tính vứt đồ lung tung không thể bỏ được. Căn nhà lúc này tươm tất, trong không khí cứ thoang thoảng mùi thơm dễ chịu, phải chăng là mùi thơm từ cô?

Lý Khôi Vĩ đi xuống nhà bếp, mắt thì hộp sữa lạnh liền nheo lại. Cô gái này sau bao năm vẫn không thể tập cách ăn uống đều độ sao? Lại nhìn sang miếng sandwich còn ăn dở, bữa sáng của cô thật khô khan, thiếu chất dinh dưỡng.

Đến khi Đại Ngọc đi xuống thì thấy Lý Khôi Vĩ ngồi trên bàn ăn, mà bàn thì đã sạch sẽ chẳng còn miếng sandwich ăn chưa hết của cô, hay hộp sữa lạnh. Mà thay vào đó là ly sữa đậu nành bốc khói nghi ngút và hộp cháo trong rất ngon mắt.

Lý Khôi Vĩ nhìn sang, thấy cô trong trang phục công sở hàng ngày, mái tóc cột cao lên, khuôn mặt trang điểm nhẹ rất xinh xắn. Anh cười rồi nói:

- Mau lại đây ăn kẻo nguội

Đại Ngọc nhướn mày rồi bước tới ngồi xuống, nhìn vào món ngon trước mặt không khỏi cảm thán, ước chi ngày này cũng có thể ăn một bữa sáng ngon lành thế này. Đó chỉ là suy nghĩ thôi, nhưng cô không ngờ kể từ hôm nay ngày nào cũng có thể ăn bữa sáng ngon lành.

- Anh không ăn à?

Đang ăn thì cô ngước lên, thấy anh nhìn chăm chăm mình mãi liền hỏi.

- Anh ăn rồi

Nghe anh trả lời thế cô cũng gật gù rồi tiếp tục ăn. Thế nhưng đến khi ăn xong, uống hết ly sữa thì cái bụng lại âm ỉ đau

Nhìn khuôn mặt cô biến sắc, anh lo lắng hỏi:

- Làm sao vậy?

- Không sao không sao, cảm ơn vì bữa sáng

Cô cười cười, cái bụng chết tiệt này sao lại đau lúc này chứ!

Anh nhìn từng giọt mồ hôi lăn tăn trên mặt cô, sắc mặt cô từ từ tái nhợt lại khiến anh nhíu mày. Đi tới ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhìn bàn tay đang đè bụng liền nói:

- Đứng lên nói không? Anh đưa em đi bệnh viện!

- Không, không cần

Cô nói không nói nữa, cảm giác từng bộ phận bên trong đang thất lại, biểu tình yêu cầu nhà vệ sinh dữ dội

- Lý Khôi Vĩ, anh ra xe đợi em một chút, em đi dặm lại phần rồi ra ngay..

Anh nghe thế định phản bác thì nhận ra cô muốn đi vệ sinh nhưng ngại, lập tức gật đầu rồi đi. Cánh cửa vừa khép lại, cô chạy ủa vào nhà vệ sinh.

Ngoài xe, anh không ngừng lo lắng. Chẳng lẽ bữa sáng có vấn đề sao? Không thể nào, anh đảm bảo rằng chỗ này an toàn vệ sinh thực phẩm. Vậy thì vấn đề nằm ở chỗ nào...

Đang không ngừng suy nghĩ thì nghe tiếng mở cửa xe, quay sang thấy cô ngồi vào, sắc mặt nhợt nhạt.

- Hay là xin nghỉ đi

- Không sao, nếu nghỉ bữa nay nữa chắc Minh Phong sẽ tới tận nhà mắng em mất!

Cô cười rồi gài dây an toàn, anh biết dù có khuyên ngăn thế nào cũng không thể, đành lái xe đi.

- Cuối tuần này anh đưa em đi khám

- Em ổn mà, không có gì nghiêm trọng đâu.

Lý do cô bị đau bụng, cô chính là người biết rõ nhất. Lý do rất đơn giản, buổi sáng cô không thể ăn được đồ lạnh, không được hâm nóng. Vậy nên thứ làm cô đau bụng chính là ly sữa ban này. Dù biết rõ việc này nhưng hôm nay cô lại quên mất

- Là do bụng em yếu nên không ăn được đồ lạnh vào buổi sáng

Lý Khôi Vĩ nghe thế, thờ phào nhẹ nhõm. Anh rất lo lắng về sức khỏe của cô, vì đề kháng cô yếu rất hay bị bệnh vặt. Mà cô nàng này thì vô tâm vô lo, lúc nào cũng mặc kệ cả. Anh sợ đến lúc nào đó, khi mà mình trở tay không kịp, có thể mất đi cô..

Anh cũng đầu gối, ngày ấy đang đến gần.

Khi xe dừng trước tập đoàn Minh Phong, anh khẽ quay sang nhìn cô, êm đềm nói:

- Đừng ăn lung tung, trưa anh qua đón em đi ăn

- Ừm

Cô nhanh chóng đi vào trong, lúc vừa bước qua cửa thì quay đầu lại, chiếc xe ấy mới từ từ lăn bánh. Đại Ngọc chào hỏi đồng nghiệp, nhanh nhẹn lên lầu trên cùng. Bạch Minh Phong vẫn chưa tới, cô tranh thủ dọn dẹp lại phòng làm việc của tổng giám đốc, lấy cho mình ly cà phê nóng rồi ngồi vào bàn làm việc.

Chỉ mới hai ngày nghỉ thôi, cả đống công việc đã chất thành núi. Bàn tay không ngừng múa trên bàn phím, lâu lâu cô lại dụi dụi mắt, công việc này tốt hơn hết cô nên hoàn thành trong ngày hôm nay.

- Quay lại rồi à?

Khi cô đang siêng năng vào công việc thì Bạch Minh Phong đã tới, mà Đại Ngọc quá chăm chú nên không phát hiện. Khi nghe thấy giọng nói, cô giật mình đứng lên, cười gượng đáp:

- Tổng giám đốc

- Quay trở lại là tốt rồi, nhìn sắc mặt tốt hơn hẳn nhỉ!

- Nhờ tổng giám đốc cho nghỉ phép, năng lượng đã phục hồi

- Vậy sao...

Bạch Minh Phong nhướn mày, nở nụ cười nhạt. Đại Ngọc nuốt nước miếng, gật đầu. Xong lại nghe anh ta nói, giọng đầy sát khí:

- Công việc của tôi bị đình trệ hai ngày, Đại Ngọc tốt hơn hết em nên tập trung làm việc, bằng không đừng nghĩ đến tiền thưởng nữa!

Nói rồi Đại Ngọc thấy Minh Phong nở nụ cười "thân thiện", thân ảnh cao lớn bước vào phòng làm việc. Cô đỏ mặt hơi lạnh.

Khi làm việc đến gần trưa, cô lại gặp em gái tổng giám đốc.

- Giám đốc

Đại Ngọc đứng dậy, theo quy tắc mà chào Bạch Hạ Băng. Bạch Hạ Băng gật đầu, sắc mặt hơi tái, quàng thâm dưới mắt mờ mờ.

- Giám đốc không sao chứ?

Đại Ngọc nhún mày, chỉ mới hôm qua còn thấy Hạ Băng còn tốt, sao hôm nay lại xanh xao thế này?

- Không sao, hôm qua uống hơi nhiều thôi

Hạ Băng tay ấn ấn thái dương, nở nụ cười rồi đi vào phòng tổng giám đốc. Ngay lúc đó, Đại Ngọc liền có suy nghĩ rằng: Có phải Trang Hoàng Nhật và Bạch Hạ Băng xảy ra việc gì không?

Bên trong phòng làm việc, Bạch Minh Phong vừa thấy sắc mặt em gái thì nổi giận:

- Sao lại thế này? Em bệnh à? Mau, về nhà nghỉ!

- Anh hai, em không sao!

Hạ Băng cười cười, tay đặt tài liệu xuống bàn, ngồi tựa vào ghế sofa. Chẳng lẽ trông cô tệ lắm sao, từ văn phòng của mình đến đây, ai gặp cũng đều hỏi thăm.

- Em và Hoàng Nhật...cãi nhau?!

Bạch Minh Phong dừng một chút rồi mới nói tiếp, cẩn thận quan sát vẻ mặt của em gái. Hạ Băng vừa nghe đến tên Trang Hoàng Nhật, đôi mắt tím liếc nhìn anh trai, giọng ôn tồn đáp:

- Sao lại hỏi vậy?

Minh Phong nhưn mảy, môi nhếch lên:

- Cái thật sao

Hạ Băng không khỏi nhú mảy, tâm tình không tốt mấy bữa nay liền bộc phát:

- Anh nói thử xem, anh ta nghĩ anh ta giỏi lắm sao? Cưới Bạch Hạ Băng này về liền muốn nhốt ở trong nhà, mới đây lại còn muốn em nghỉ việc. Quá đáng!

Minh Phong nghe thế, tay gõ gõ lên bàn làm việc, nhìn về phía em gái.

- Thật ra anh thấy lời hấn ta nói cũng có phần đúng, e...

- Anh hai!

Bạch Minh Phong chưa nói hết câu đã thấy Bạch Hạ Băng giận dữ ngắt lời. Hạ Băng cố không lên giọng, đứng phắt dậy:

- Đến cả anh cũng vậy? Hết ba rồi tới Hoàng Nhật, giờ đến phiên anh? Mọi người xem em là bình hoa sao?

- Nhóc con, em phải hiểu rằng mọi người đều muốn tốt cho em

- Đúng rồi, muốn tốt! Tốt của anh nói chính là nhốt em trong nhà, đến giờ lại cho ăn, đến giờ lại cho ra ngoài đi dạo? Bạch Hạ Băng em không phải cái bình hoa, tuy tiện để người khác sắp đặt!

Bạch Minh Phong biết rõ tính em mình, cứng mềm đều không chịu. Còn chưa kịp đã thì đã thấy em gái đứng lên, mạnh mẽ nói:

- Không làm phí thời gian quý giá của tổng giám đốc nữa, tạm biệt!

Tiếp theo là tiếng cửa đóng mạnh, nghe thật chói tai.

Được rồi, Bạch Minh Phong anh chỉ là muốn giảng hoà giữa hai người họ, tại sao lúc này lại giống châm dầu vào lửa thế này?

Đại Ngọc thấy bạn mình mặt đen hơn than bước ra, quan tâm hỏi:

- Giám đốc, có chuyện...

- Đại Ngọc, tan làm đi uống với tao!

Bạch Hạ Băng bỏ lại một câu như thế rồi bỏ đi, để lại Trần Đại Ngọc không hiểu gì cả.

Cho đến tận trưa khi Lý Khôi Vĩ sang rước cô đi ăn trưa, Đại Ngọc vẫn không thể hiểu được gì cả.

- Có chuyện gì sao?

Lý Khôi Vĩ thấy mặt mảy cô đăm chiêu từ đầu bữa ăn liền hỏi.

- À không, không có gì cả..

Lý Khôi Vĩ thấy cô không muốn nói cũng không hỏi nữa. Tiếp tục gấp thức ăn cho cô. Đến khi chén của cô thành một ngọn núi nhỏ, Đại Ngọc mới chần chừ hỏi:

- Khôi Vĩ...anh có biết chuyện gì xảy ra giữa Thảo Như với Hoàng Nhật không?

Lý Khôi Vĩ nghe thế, ung dung đáp:

- Hình như là có hiểu lầm gì đó, anh không rõ nữa.

- Hiểu lầm? Hèn chi sáng này mặt Thảo Như còn đen hơn than..

Thấy cô lẩm bầm, anh không vui bèn nói:

- Đại Ngọc, anh cảm thấy tốt hơn hết em nên đặt trọn tâm tư vào chuyện của chúng ta, không nên lo chuyện người khác nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nữ quyền là chân chính!

Đại Ngọc ném cái nhìn khinh bỉ cho Lý Khôi Vĩ, con người này thật là!

- Chuyện chúng ta có chỗ nào không tốt? Chẳng lẽ anh thấy em không đủ tốt?

Lý Khôi Vĩ gấp miếng sườn cho cô, nói:

- Khi nào em chuyển về sống với anh, khi ấy mới đủ tốt!

- Nằm mơ!

Đại Ngọc đáp, con người này đúng là được voi đòi tiên. Cả hai hẹn hò chưa được một ngày đã bảo cô về sống chung, nếu cô đồng ý chẳng phải thể hiện cô là con gái dễ dãi sao?

Lý Khôi Vĩ nhìn hành động tuyệt tình của cô, ra sức thuyết phục:

- Em về sống với anh có chỗ nào không tốt? Vừa được ăn thoải mái lại an toàn, trong nhà có đàn ông an toàn hơn rất nhiều.

- Không được, có nói thế nào em cũng không sống chung với anh!

Vừa nghe xong cô dùng đôi mắt ngập tràn sát khí nhìn khiến anh muốn nói tiếp lại thôi. Thua keo này ta bày keo khác, nhất định cô sẽ về sống chung với anh.

Sau đó Lý Khôi Vĩ cũng không nhắc đến việc này nữa, bữa ăn cứ thế nhẹ nhàng trôi qua. Cho đến khi anh lái xe đưa cô về công ty, trước khi cô mở cửa xe thì:

- Khi nào hết giờ làm việc anh sang đón em

- Không cần, em có hẹn rồi

Một lát cô còn phải đối phó Bạch Hạ Băng với tâm trạng như ký băng hà kia, thời gian đầu mà tình tang tứ tang với anh nữa chứ.

Lý Khôi Vĩ nghe thế liền không vui, nhưng cũng không hỏi cô mà chỉ nói:

- Vậy khi nào về tới nhà gọi cho anh, nghe chưa?

- Được

Đại Ngọc cười, anh chăm cô như chăm con nít ấy. Cô không phải trẻ con, cô chính là người phụ nữ 27 tuổi, chính là người trưởng thành!

Lý Khôi Vĩ nhìn bóng dáng cô bước vào trong sau đó mới an tâm chạy đi. Về tới công ty, An Thy đã báo cáo lịch trình tiếp theo. Anh trở về về nghiêm túc thường ngày, khuôn mặt lạnh như tờ giấy của tổng giám đốc khiến An Thy đôi lúc dè chừng.

- Tổng giám đốc, đây là bản hợp đồng chính thức mà bên Minh Phong đã gửi sang. Nếu không có gì sai sót thì ba ngày sau có thể lập tức kí.

- Được, để đó đi

An Thy đặt bản hợp đồng xuống rồi ra ngoài, không nán lại thêm giây phút nào. Nhưng khi cô vừa khép cửa thì đôi mắt khẽ nhìn vào trong, trong vài giây đã bị sắc đẹp mê hoặc. Trong công ty có rất nhiều người chết mê chết mệt vì vẻ đẹp ấy, anh lạnh lùng, luôn giữ đúng mực với phái nữ. Dù chỉ vừa ngồi lên chức tổng giám đốc nhưng đã kí được hợp đồng lớn, mang lại cho công ty món lợi khổng lồ. Không những vậy, Lý Khôi Vĩ gia thế hiển hách, lại là con một.

Chỉ những đặc điểm này thôi, không biết là đã có bao nhiêu cô gái chịu hiến thân cho anh. Nghĩ đến đây, An Thy liền thở dài, thật ra cô cũng động lòng đôi chút với cấp trên của mình nhưng lại chẳng dám thổ lộ. Vì trong thâm tâm cô hiểu rõ, anh đã có người trong lòng mất rồi.

Sau khi làm việc cực nhọc, quần quai thì cũng xong hết công việc còn đọng lại sau hai ngày nghỉ phép. Đại Ngọc vờn vai, nhìn vào đồng hồ. Đã qua giờ tan làm một tiếng rồi, mà tại sao vẫn không nhìn thấy Bạch Hạ Băng?

Cô liền thu dọn đồ đạc bỏ vào giỏ xách, lúc này thì tổng giám đốc cao cao thượng thượng đi ra. Bạch Minh Phong ngạc nhiên nhìn cô, nói:

- Chưa về sao?

- Định vào hỏi anh rồi mới đi, anh định khi nào về?

Bạch Minh Phong đáp:

- Một lát nữa, em về trước đi không cần đợi anh!

Thông thường khi nào tổng giám đốc rời đi thì thư kí mới được về, cô vẫn thường làm vậy. Nhưng hôm nay lại có hẹn, nên cô đành phá lệ.

- Được, vậy tạm biệt

- Tạm biệt

Cũng không dơng dài, Đại Ngọc cầm lấy túi xách rời đi. Thang máy dừng ở tầng 33, cô chậm rãi đi trên đôi giày cao gót tiến về phía phòng giám đốc.

Quả nhiên như cô nghĩ, người bạn thân đã hẹn cô đang làm việc hăng say mà quên cả giờ ra về. Nhìn cả tầng vắng tanh chỉ còn mình Bạch Hạ Băng, Đại Ngọc khẽ thở dài. Đây cửa bước vào, vừa lúc thu hút được sự chú ý của con người gần kề.

- Đại nhân, ngài có biết bây giờ là mấy giờ chưa? Ngài còn định ở đây cần cù đến khi nào nữa?

Bây giờ không có ai, Đại Ngọc cũng không giữ khoảng cách, quy tắc hằng ngày nữa. Bạch Hạ Băng nghe thế liền nhìn vào đồng hồ, khẽ giật mình.

- Xin lỗi xin lỗi, bây giờ đi ăn, được chứ?

Không đợi thêm giây phút nào, Bạch Hạ Băng cô cũng đối rồi, liền thu dọn đồ đạc trên bàn làm việc. Nhìn bộ dạng rối rắm của bạn mình, Đại Ngọc chỉ biết cười trừ. Lúc nào cũng vậy, dù có lấy chồng rồi, dù có là một giám đốc thì đôi khi Bạch Hạ Băng vẫn như đứa con nít vậy. Luôn cần người chở che, luôn cần kẻ bảo vệ.

Mà Đại Ngọc thì cũng chẳng hơn kém gì. Đôi lúc Bạch Hạ Băng lại cần nhờ vả cô vì cái tính thích tỏ ra kiên cường. Đúng vậy, Đại Ngọc trong mắt kẻ khác thì là một người phụ nữ thành đạt, thông minh, mạnh mẽ. Nhưng thật ra cô rất dễ khóc, tựa như giọt nước vừa đọng vào lại vỡ ra. Có điều, ông trời lại ban cho cô cái vỏ bọc quá hoàn hảo, à không, phải nói rằng cô đã tạo cho mình vỏ bọc hoàn hảo.

- Xong rồi, đi thôi!

Bạch Hạ Băng sắp xếp mọi thứ, kiểm tra lại văn kiện rồi mới an tâm rời đi. Cả hai cũng nhau xuống tầng hầm để xe, leo lên con xe đen của Bạch Hạ Băng rồi rời đi.

Lại phải nói, Bạch gia quả thật rất yêu chiều đứa con gái út này. Dù đã gả đi nhưng vẫn "cung như trướng, hờn như hoa", còn Trang gia? Còn phải nói, Trang Hoàng Nhật một mặt thì lạnh lùng khó coi, nhưng chỉ cần Bạch Hạ Băng sứt mẻ một tí lại nổi điên lên.

Nhắc đến đây, Đại Ngọc cô dù không phải xuất thân từ gia đình danh tiếng gì. Nhưng ba mẹ từ nhỏ đã xem cô là một tiểu công chúa, muốn gì được nấy. Nhà cô thuộc tầm khá giả, ba là giám đốc, cùng tập đoàn Minh Phong, mẹ thì ở nhà đảm đương mọi việc. Lâu lâu hai người họ lại dắt tay nhau đi du lịch, chủ yếu là khi ba đi công tác lại đưa mẹ đi theo, bỏ lại đứa con gái nhỏ nhoi. Mà khi cô quyết định ra ở riêng, ba đã nổi một trận lôi đình, nhất quyết không cho. Thử nghĩ xem, con gái vàng của ông, con gái ngọc, ông không thể để cô chịu cực, chịu khổ. Nhưng vì thấy con gái kiên quyết, ông cũng đành nhân nhượng đồng ý.

Hôm nay Bạch Hạ Băng đưa cô đến một nhà hàng Nhật, một nhà hàng đắt đỏ ở thành phố N này. Cả hai được nhân viên phục vụ đưa vào phòng riêng, thì ra Bạch Hạ Băng đã hẹn từ trước, món ăn đều gọi sẵn, người đến thì liền đưa lên.

- Hôm nay lại nổi điên chuyện gì?

Sau khi người phục vụ bày món lên xong đi ra ngoài, Đại Ngọc vừa uống trà vừa hỏi.

- Trang Hoàng Nhật không muốn tao đi làm nữa, ở nhà làm vợ hiền cho hắn..

Đại Ngọc nhìn ly trà trong tay Bạch Hạ Băng muốn vỡ nát, vừa nghe xong đã nhú mày nói:

- Có gì không đúng?

- Cái gì cũng đúng, chỉ là không thể chịu nổi cách nhốt người của hắn!

Bạch Hạ Băng trong lòng hiểu rõ vì sao Trang Hoàng Nhật làm vậy, vì muốn tốt, vì không muốn cô phải mệt nhọc, bon chen với đời. Nhưng với Hạ Băng cô, sống một cuộc sống nhàm chán? Chỉ sợ cô không làm được, ít nhất là ở độ tuổi đầy sức sống.

- Chính mày cũng nói đúng, vậy giận hắn ta cái gì?

Đại Ngọc cười, cố làm dịu con lửa trong lòng cô bạn mình

- Chính vì hắn ta nói cái gì cũng đúng, không thể cãi lại.

Hạ Băng đập bàn, vẻ mặt uất ức đến nghẹn. Đại Ngọc cô cũng cảm thấy uất ức, đôi khi đàn ông bọn họ nghĩ rằng chỉ cần vung tiền, nói một câu thì bọn cô sẽ gật đầu, dạ dạ vâng vâng?

Có làm không? Bây giờ là thế kỉ 21, nữ quyền là chân chính!

- Thế định làm sao? - Đại Ngọc hỏi

- Ăn com trước, xong đi uống! - Hạ Băng bắt đầu động đũa

-....

Ý cô là chuyện kia, không phải việc tiếp theo sẽ đi đâu, làm gì

Thật ra cô rất thích uống bia, vì biết đây là thói quen không tốt nên cũng rất hạn chế. Đôi khi chỉ ra ngoài uống cùng Hạ Băng vài chai, coi như xả nỗi buồn.

Bữa com diễn ra nhanh chóng, đều là phụ nữ nên cả hai có rất nhiều chuyện để nói. Dĩ nhiên, Hạ Băng một từ cũng không nhắc đến Trang Hoàng Nhật.

Xong, tính tiền. Đến quầy thanh toán, vừa định nói chia đôi thì Hạ Băng bảo không cần, lần này tao trả, lần sau mày trả.

Tiếp đến Hạ Băng đưa thẻ đen cho nhân viên. Người nhân viên nhìn thấy thẻ đen mắt liền sáng chói, nhanh chóng quẹt thẻ.

Bữa ăn này không hề rẻ, bản thân Đại Ngọc biết rõ. Có khi bằng cả tháng lương của cô không chừng.

Tính tiền xong, cả hai leo lên xe phóng thẳng đến trung tâm thương mại. Đương nhiên rồi, không thể mặc đồ công sở đến quán bar được.

Vào một cửa hàng thời trang của KC, rất nhanh đã chọn được hai bộ ưng ý.

Với nước da màu trắng của Hạ Băng, cô ấy chọn một đầm body màu đen, vòng nào ra vòng ấy, thêm mái tóc màu bạch kim ấy, tựa như nữ thần vậy. Không ai nhận ra đây là người phụ nữ có chồng, khuôn mặt kia, chắc chắn... Trang Hoàng Nhật, xem ra anh may mắn!

Còn Đại Ngọc? Cô cũng chọn đầm body, nhưng là màu đỏ. Chỉ nói, Đại Ngọc cô rất sợ mập, thế nhưng lại rất thích ăn. Cô không ốm như siêu mẫu, nhưng vòng nào ra vòng nấy, muốn eo có eo, muốn mông có mông. Đặc biệt là bộ ngực đầy đặn nở nang, khiến đàn ông phải chảy máu mũi, còn phụ nữ thì nhìn bằng ánh mắt ghen tị.

Nhân viên nhìn cả hai bằng ánh mắt ngưỡng mộ có, ghen tị có. Có người còn lấy điện thoại chụp lại.

Thanh toán, lại là Hạ Băng. Không hiểu sao, khi tính tiền Đại Ngọc thấy ánh mắt của Hạ Băng xẹt lửa. Nhưng cô cũng không hỏi tới.

Đến khi mà xong xuôi tất cả cũng đã 8 giờ tối, rất thích hợp để đến quán bar.

Chạy đến quán bar nổi tiếng ở thành phố N, vừa bước xuống xe đã thu hút ánh nhìn của nhiều người. Đi trên đôi giày cao gót, bước vào trong. Vừa qua cửa đã có một người đàn ông chạy tới, vừa cung kính vừa nở nụ cười:

- Hân hoan chào đón, tỷ tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Quán bar, nơi tụ hội đám con nhà giàu, ăn chơi. Những cô gái ăn mặc mát mẻ, khoe được chỗ nào liền khoe. Những công tử nhà giàu nứt vách, đến để tìm thú vui giải sầu, chẳng phải sao? Có câu ắt có cung! Kê bỏ tiền, kê bỏ sức, chẳng ai thiệt cả..

- Hai tỷ tỷ, con gió nào đưa hai người đến đây a?

Người đàn ông vừa rót rượu vừa hỏi, ánh mắt nhìn lướt sang người mình vừa gọi là tỷ tỷ. Bên ngoài là tiếng nhạc lớn, đám đông không ngừng hò hét. Ngược lại, trong phòng VIP thì u ám, im lặng đến bất thường

- Sao? Có việc mới được đến?

Đại Ngọc nhìn anh ta, cầm lấy ly thủy tinh óng ánh thứ nước màu đỏ

- Khôn-g-g, chỉ cần hai tỷ tỷ đến, liền hoan nghênh

Người đàn ông cười lấy lòng, nuốt nước miếng. Làm sao hẳn dám đắc tội với hai vị này chứ? Một người là Trang phu nhân, vợ cung của Trang Hoàng Nhật, kẻ nào đụng tới liền chết không toàn thây. Còn người còn lại...

Nghĩ đến đây anh ta lén nhìn Đại Ngọc một lần nữa.. Chắc, người này càng không thể đụng vào!

- Không còn việc gì nữa thì mau lui ra đi.

Bạch Hạ Băng nhìn người đàn ông nói. Anh ta như nhặt được vàng, chưa đến ba giây đã chạy mất.

- Chúng ta đáng sợ đến thế sao?

Bạch Hạ Băng nhú mày hỏi. Đại Ngọc bật cười:

- Còn phải hỏi.

Thứ nước màu đỏ này làm cháy cả cuống họng Đại Ngọc, sau đó lại vương lại cảm giác thèm thuồng.

- Thử nói xem, liệu Trang Hoàng Nhật có phải đang tìm mày đến phát điên không?

- Mặc kệ, tốt nhất bây giờ đừng nên xuất hiện!

Hạ Băng uống cạn ly rượu rồi tiếp tục rót cho mình ly khác. Đại Ngọc cũng không cản, vừa xoay tròn ly rượu trên tay. Bỗng Hạ Băng nói

- Ngọc, mày nói thử xem, tại sao phụ nữ chúng ta cứ phải đau khổ vì lũ đàn ông khốn khiếp chứ?

-.....vì yêu

Đúng vậy, vì yêu! Chỉ hai từ này thôi đã làm biết bao kẻ đang ngang ngược liền ngoan ngoãn trở về. Bạn có bao giờ nghĩ đến cái giá phải trả khi yêu không? Cái giá cũng không quá đắt, đủ để làm cho một người đang vui cười liền bật khóc, làm cho một người khoẻ mạnh nằm liệt giường, nó chính là đau khổ.

- Đại Ngọc, mày với Lý Khôi Vĩ..

- Ừ

Đại Ngọc mỉm cười nhìn Hạ Băng.

- Nếu đủ can đảm chấp nhận thì phải đủ can đảm bước tiếp. Nào cạn ly chúc mừng Đại Ngọc nhà ta thoát kiếp độc thân!

Hạ Băng cười nói, cô hiểu chứ. Cô cạnh kẻ bên Đại Ngọc dường ấy năm, làm sao không hiểu tính cách của Đại Ngọc! Đại Ngọc một khi cô ấy đã quyết định chuyện gì, có lờ dật long trời cũng không thay đổi được. Với lại, trong thâm tâm Hạ Băng cũng mong Đại Ngọc cùng Lý Khôi Vĩ thành đôi.

- Cạn ly - Đại Ngọc uống cạn

- Nhất định phải hạnh phúc, nếu hần ăn hiếp mày thì phải nói tao biết ngay hiểu không? Tao với mày liền đến đánh chết hần ta! - Hạ Băng cười

- Mày cũng vậy, chúng ta nhất định phải hạnh phúc

Đôi khi, ta nghĩ chỉ cần bản thân hạnh phúc là được. Không, không phải thế! Những người xung quanh ta hạnh phúc, thì ta mới hạnh phúc được.

Đến khi Hạ Băng uống bắt đầu say thì Đại Ngọc vẫn tỉnh, vì cô uống ít. Hạ Băng cứ uống ly này đến ly khác, đến khi không thể chịu nổi cái điện thoại trên bàn cứ phát sáng thì mới ngừng lại.

- Ai đấy?

Cái giọng say, Hạ Băng bực tức bắt máy.

- Em đang ở đâu?

Đã quá nửa đêm, người gọi đến ngoài Trang Hoàng Nhật thì còn ai vào đây? Chắc, Đại Ngọc khẽ lắc đầu suy nghĩ.

- Đang lấy tiền bao nuôi tiểu bạch kiểm, làm sao? - Hạ Băng quát

- Ô, đẹp trai bằng anh không?

- Đương nhiên, vừa đẹp hơn anh, vừa trẻ hơn anh, người ta trai trắng đôi mươi, không phải như anh đã 30! Người ta tràn trẻ tình lực, không giống anh.

Người... Này, này đang nói chuyện mà tắt máy thế à? Đồ chết tiệt!

Hạ Băng bực dọc vứt điện thoại xuống ghế. Đại Ngọc ngồi cạnh vuốt vuốt lưng bạn mình, nói:

- Lần này mày thảm thật rồi..

- Thảm lắm con mắt mày, hần ta tới đây tao sẽ đánh hần ta một trận!

Sau đó Đại Ngọc bị Hạ Băng chuốc rượu cũng bắt đầu ngà ngà say, chưa đến 15 phút sau thì đã có người bước vào.

- Hạ Băng, em mau bước ra đây cho anh!

Hạ Băng ngược lên, nheo mắt lại nhìn. Còn ai vào đây nữa, tên chồng khôn khiếp đã đến rồi! Hạ Băng đứng lên, loạng choạng bước tới.

- Ô ai đây?

Bạch Hạ Băng tay sờ lên khuôn mặt Trang Hoàng Nhật, giọng điệu trêu chọc. Bỗng hần nắm tay kéo cô ôm vào lòng, bắt cô nhìn vào mắt mình:

- Em vẽ cái gì lên mặt đây?

- Là trang điểm, trang điểm! - Hạ Băng tức giận

- Sao, tiểu bạch kiểm của em đâu?

- Tiểu bạch kiểm ư... Ừmmm chơi chán rồi

- Mới 15 phút đã chán sao?

- Ừmmm

- Kha Thảo Như, tốt hơn hết em nên về nhà nói rõ chuyện hôm nay cho anh!

Hần ôm chặt Hạ Băng vào lòng, đưa mắt nhìn về phía Đại Ngọc. Đại Ngọc biết hần đang nhìn mình, đứng lên cầm theo túi xách của cô và Hạ Băng bước tới.

- Được rồi, trả vợ lại cho anh! - Đại Ngọc đưa túi xách cho hần

- Mau ra ngoài, tôi đưa em về luôn

Trang Hoàng Nhật nhận ra Đại Ngọc cũng hơi say, để cô tự về thì không an tâm chút nào. Đại Ngọc bật cười, vỗ vai anh:

- Mau đưa vợ anh về đi, xem bộ dạng muốn thành cao su dính chặt vào kìa! Em tự đón xe được rồi.

Nói rồi Đại Ngọc bỏ đi trước. Đứng bên ngoài quán bar, giờ đã khuya rồi, rất ít xe nên con đường trở nên im ắng hơn. Cô đứng không vững trên đôi giày cao gót, cảm giác cả người mệt mỏi chỉ muốn tìm cái giường để nằm xuống. Con gió lạnh ủa qua khiến cô rùng mình.

- Đại Ngọc, lại đây!

Trang Hoàng Nhật vừa đặt Bạch Hạ Băng vào xe xong, Đại Ngọc bước tới. Hần ta vừa cởi áo khoác ra đắp cho vợ vừa nói:

- Tôi gọi người rồi, em đợi một chút

Đợi người, ai cơ? Đại Ngọc ngờ ngác nhìn hần ta, Trang Hoàng Nhật nói tiếp:

- Đại Ngọc, sau này cô ấy có nói gì với em, nhất định em phải nói tôi. Tất cả nhờ vào em!

- Được thôi, nhưng phải có cái gì đó chứ..

Đại Ngọc cười tinh ranh nhìn hần ta.

- Biết ngay là em không tốt lành gì mà

Trang Hoàng Nhật liếc Đại Ngọc, bỗng lúc này có chiếc xe chạy đến. Đại Ngọc quay lại che mắt bởi đèn xe, rồi đèn xe được tắt đi, có người bước tới.

- Đến nhanh đấy

Đại Ngọc nheo mắt để nhìn rõ, đến khi người đó đứng trước mặt liền giật mình. Lý Khôi Vĩ nhú mồm nhìn cô, rồi nhìn sang Trang Hoàng Nhật. Trang Hoàng Nhật nhếch môi nhìn Đại Ngọc rồi nhìn Khôi Vĩ:

- Giao lại chỗ này cho cậu

Nói rồi hất nhanh chóng rời đi..

-.....

Hai người chọn cách im lặng, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được luồng sát khí từ người kia. Men rượu xâm nhập lên não, cô quay sang nhìn Lý Khôi Vĩ

- Hi~

- Đại Ngọc, em biết bây giờ là mấy giờ chưa?

- Chưa 12 giờ?!

- Giời lắm, biết 12 giờ rồi mà vẫn còn ở quán bar. Đây là chỗ em có thể tới được sao?

- Được, tại sao đàn ông các anh đến được mà phụ nữ không đến được?

Đại Ngọc chống nạnh cãi, Lý Khôi Vĩ tức đến mức không thể nói thêm được nữa.

- Được rồi được rồi, mau đưa người ta về đi a~

Cô không thêm so đo nữa, bước tới ôm chầm lấy anh. Người anh rất ấm, cô muốn dính chặt mãi không rời.

- Lý Khôi Vĩ, liệu em có rời xa anh nữa không?

Thật đấy, chuyện tương lai chẳng ai đoán trước được liệu phía trước có bao nhiêu khó khăn chông gai, có bao nhiêu trắc trở. Liệu tình cảm có tan rã rồi hợp, hợp rồi tan không? Rồi liệu có phải đến khi nào đó, một trong chúng ta sẽ kiệt sức, không còn muốn cạnh bên nữa?

- Em say rồi, anh đưa em về

Lý Khôi Vĩ đặt nụ hôn lên tóc cô, nhanh chóng đưa cô vào xe. Đại Ngọc vừa ngồi lên xe đã nhắm mắt ngủ, đến khi khởi động xe, Khôi Vĩ nghe thấy tiếng cô nói, rất nhỏ:

- Vĩ, em thật sự rất thích....anh..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Vì anh ta là của tôi

Cái giường này hôm nay thật êm, nằm rất thích, à cả mùi thơm nhẹ trong không khí nữa, hình như là tinh dầu ai đó đã đốt. Đại Ngọc vừa nhắm mắt vừa nghĩ, kéo cái chăn rồi vươn tay ôm " cái gối " bên cạnh..

" Cái gối " này hôm nay thật ấm, lại còn có mùi bạc hà nữa. Ấm? Bạc hà? Gối của cô làm gì có mùi bạc hà chứ?

Mở mắt, xém tí đã hét lên rồi. Đại Ngọc mở to đôi mắt nhìn kĩ " cái gối " mình đang ôm. Chẳng có cái gối nào lại đẹp trai đến vậy!

Cô cố gắng đem cái tay đang ôm, cái chân đang gác lên người bên cạnh xuống nhưng đến nửa đường thì bị người ta ôm ngược trở lại. Đại Ngọc hít một hơi lạnh, cố gắng thoát khỏi vòng tay mà không được. Cô ngược lên nhìn, cảm giác ghen tị trỗi dậy

Nhìn xem, tại sao tên này lại có khuôn mặt đẹp đến thế chứ. Đàn ông gì mà da còn đẹp hơn cả cô nữa, khuôn mặt lại trông rất..đáng yêu! Nhìn vào chỉ muốn sờ vài cái..

Hành động đi trước cả suy nghĩ, cô đưa tay sờ vào khuôn mặt đang ngủ say kia. Da vừa mịn, vừa căng sờ rất thích a~

- Ngọc, em quấy rồi gì đấy...

Giọng khàn khàn, vào buổi sáng thế này nghe rất quyến rũ. Cô nhìn lên thì thấy anh hé mắt, dường như còn buồn ngủ. Đại Ngọc cứng đờ người, bị bắt tại trận rồi. Lý Khôi Vĩ nhìn cô đang từ từ nhích ra xa thì vươn tay kéo cô lại, ôm vào lòng, vùi đầu vào vai cô:

- Chào buổi sáng, em yêu!

Bạn biết cảm giác hạnh phúc là gì không? Chính là vào buổi sáng đẹp trời, bên cạnh là người đàn ông cực phẩm, lại còn được gọi bằng anh yêu. Đây chính là hạnh phúc!

Đại Ngọc nhìn bộ dạng như con nít của anh, không chịu dậy vào buổi sáng thì phì cười. Khôi Vĩ hôn nhẹ vào cổ cô, nói:

- Cười cái gì?

- A, nhột - Cô cố đẩy anh ra

- Em yêu, em còn chưa chào buổi sáng với anh

- Chào buổi sáng, anh đừng có nằm sát như vậy nữa

Lý Khôi Vĩ cứ hết hôn rồi lại phả hơi thở vào cổ khiến Đại Ngọc không chịu được mà la oai oái lên. Anh bật cười, không chọc cô nữa mà nằm yên nhìn cô.

- Anh nhìn cái gì?

Đại Ngọc thấy anh cứ nhìn chăm chăm mình liền không thoải mái. Cả hai nằm rất sát, chỉ cần không chú ý liền môi chạm môi ngay.

- Mặt em dính gì sao?

Thấy anh cứ nhìn mà không hỏi, cô liền đưa tay sờ mặt. Còn đang định quay sang hỏi thêm lần nữa thì đã bị anh xoay người đè xuống. Đại Ngọc liền trong thế bị động, cô quên mất, Lý Khôi Vĩ cũng là đàn ông.

- Đại Ngọc, em có biết buổi sáng là lúc đàn ông tràn trề tinh lực nhất không?

Vừa mở mắt dậy đã thấy cô sờ soạng, sau đó còn nằm sát khiến anh không thể không muốn. Lý Khôi Vĩ anh là đàn ông, lại còn bắt gặp cô trong cái đầm body ôm sát cơ thể..

Đêm qua, anh đã đau khổ kiềm nén bản thân, ôm cô từ xe lên tới phòng ngủ. Vậy mà vừa định ra phòng khách ngủ thì bị cô níu lại, ôm chặt như cái gối ôm. Nói xem, việc này đồn thổi ra ngoài, mặt mũi anh để chỗ nào đây?

- Lý Khôi Vĩ, đêm qua anh không động sao? Chẳng lẽ anh...có bệnh?

Đại Ngọc nén cười trong bụng, giả bộ ngạc nhiên nói. Lý Khôi Vĩ bị cô nói thế liền tức giận đứng dậy, chưa kịp nói đã bị Đại Ngọc chen vào:

- Chẳng lẽ em không đẹp sao? Anh có chắc là đã cởi quần áo ra mà không làm gì không? Lý Khôi Vĩ, anh như vậy là si nhục em!

- Cởi, cái gì cũng cởi hết rồi! Đã vậy cởi thêm một lần nữa, anh cho em biết anh có bệnh hay không!

Lý Khôi Vĩ như cơn mây, chuẩn bị đè cô xuống lần nữa thì Đại Ngọc đã nhanh chóng phản ứng, né sang một bên.

- Đùa, đùa thôi. Em biết Lý Khôi Vĩ anh là nam tử hán mà, hìhì

Nhìn cô giờ chiều trò nịnh nọt ra, Lý Khôi Vĩ trừng mắt nhìn cô rồi đi vào phòng vệ sinh. Đại Ngọc thờ phào nhẹ nhõm, xem xú thì chết.

Cô ần ần thái dương, rồi nhìn xung quanh kiểm túi xách của mình. Thấy túi xách để trên bàn liền chạy tới, lấy ra một cái áo khoác mỏng mặc vào. Lúc này cô mới kịp quan sát căn phòng, tông màu lạnh làm chủ đạo nhìn rất vừa mắt, trái ngược với màu tóc của chủ nhân, rất chói mắt.

Quan sát được một lúc thì Lý Khôi Vĩ bước ra, anh chỉ mặc mỗi quần, lộ ra phần trên rắn chắc. Đại Ngọc nhìn chăm chăm vào cơ bụng socola của anh, khẽ nuốt nước bọt.

- Còn nhìn bằng ánh mắt đó nữa, anh liền động.

Lý Khôi Vĩ nhếch môi, Đại Ngọc nghe thế liền chạy vào phòng vệ sinh.

- Bàn chải mới anh vừa lấy ra đó, rửa mặt rồi xuống ăn sáng.

Dặn dò rồi đi xuống tầng, một lúc sau Đại Ngọc cũng xuống. Lúc xuống đã thấy một cảnh tượng không thuận mắt lắm

- Lý tổng, hôm nay em đem đồ ăn sáng đến cho anh..

Giọng như nước đường, à không còn ngọt hơn thế nữa. Đại Ngọc nhún mày bước xuống liền thu hút sự chú ý của cô gái đó.

Lý Khôi Vĩ cũng quay sang chạm mắt với Đại Ngọc, anh định mở miệng giải thích thì:

- Sao lại để khách đứng ở ngoài như thế, mau mời người ta vào đi chứ

Đại Ngọc nở nụ cười thân thiện khiến Lý Khôi Vi há hốc mồm. Được rồi, anh biết câu nói trước phong ba bão táp là sự yên bình là thế nào rồi!

- Mời cô ngồi

Đại Ngọc ngồi xuống ghế trước, như bà chủ vậy. Cô gái kia tối sầm mặt bước vào ngồi đối diện, Lý Khôi Vi định ngồi cạnh Đại Ngọc thì nhận ngay ánh mắt điện của cô.

- Anh xuống làm bữa sáng giúp em nhé

Lý Khôi Vi có thể nhận ra được Đại Ngọc đang nghiêng rằng mà nói, liền cảm thấy bất an. Anh cũng mỉm cười:

- Em muốn ăn gì?

- Cái gì đó dễ nuốt, sợ rằng bữa sáng này em nuốt không nổi rồi!

Đại Ngọc vẫn giữ nụ cười, Lý Khôi Vi không nói thêm lời nào mà lui xuống bếp. Cô gái kia ngồi quan sát này giờ, tay cũng đã cuộn thành nắm đấm. Ngay khi Lý Khôi Vi vừa đi:

- Rốt cuộc cô là ai? - Cô gái tức giận

- Tôi? Chi bằng cô hãy giới thiệu bản thân mình trước - Đại Ngọc mỉm cười

- Nhã Vi, bạn gái cũ của Lý tổng!

- Ô, vậy hôm nay Nhã Vi tiểu thư đến có việc gì?

- Cô đừng nghĩ mình leo lên giường của anh ấy rồi tự cho mình là nhất, đừng có đùa mồm đòi mâm soi nữa!

Nhã Vi nhếch mép, nhìn người phụ nữ trước mắt mà không khỏi khinh bỉ.

- Nhìn cô là biết hạng gái gì rồi. Mặc đồ hở hang trong nhà đàn ông vào buổi sáng thế này, chẳng qua là anh ấy muốn tìm thú vui mới thôi! - Nhã Vi tiếp tục công kích

- Vậy sao? Trông tôi rẻ tiền đến thế sao? - Đại Ngọc nở nụ cười nhạt

Đại Ngọc cô luôn giữ bộ dạng bình thản, sự bình thản đó làm cho người ta càng thêm tức. Nhã Vi khi không có Lý Khôi Vi thì liền trở mặt, trở thành người đàn bà chua ngoa, liên tục nói những lời ác ý:

- Một đêm của cô bao nhiêu tiền? Nói đi, tôi bao cô gấp đôi, với điều kiện cô không được tìm đến anh ấy nữa?

Một đêm bao nhiêu tiền? Có phải là cô à này tự cho mình là bông hoa được Lý Khôi Vi nâng niu không vậy? Đại Ngọc chế giễu.

- Tôi nghĩ cô bao không nổi đâu!

Đại Ngọc gác chéo đôi chân thon dài, cô không phải hạng người dễ mình chịu thiệt.

- Nhã Vi tiểu thư, tôi nghĩ cô đừng tự cho mình là duy nhất trong lòng Lý Khôi Vi như vậy. Tôi hiểu ra anh ta là người như thế nào. Bạn gái cũ anh ta tôi từng gặp không ít, cũng chỉ là vui vẻ vài ba ngày rồi chán, tôi tin cô cũng vậy. Lý Khôi Vi anh ta không thích loại đàn bà mặt trước thì ngọt ngào, vừa quay lưng đã chua ngoa như cô đây!

Nhã Vi tức giận, mặt từ trắng bệch sang tím ngắt. Đại Ngọc không ngừng cảm thán về khả năng công kích của mình trong lòng.

- Cô là ai? Hạng đàn bà rẻ tiền như cô cũng sẽ bị anh ấy vứt đi thôi! - Nhã Vi nói

- Đừng có mở miệng là đàn bà rẻ tiền, cứ như thế cô đang tự vả vào mặt mình ấy!

Đại Ngọc mỉm cười, còn Nhã Vi thì đứng lên vừa định nói gì đó thì nghe thấy tiếng của Lý Khôi Vi đằng sau liền khựng lại:

- Đại Ngọc, em ăn trong đây hay để anh bưng ra?

- Bưng ra giúp em, cảm ơn!

Và thế là Lý Khôi Vi rất thân nhiên, bưng tô cháo ra cho cô, không thèm để Nhã Vi vào mắt. Nhã Vi thấy thế càng thêm tức giận:

- Lý Khôi Vi, anh đối xử với em thế sao?

Lý Khôi Vĩ đặt tô cháo xuống, dùng đôi mắt lạnh nhạt nhìn Nhã Vi

- Nhã Vi tiểu thư, chỉ là một lần cùng đi dự tiệc, cô đừng hiểu lầm như vậy.

Ồ, thì ra chỉ là cùng dự tiệc sao? Vậy thì quả nhiên cô nàng này tự ảo tưởng rồi!

- Bây giờ cô lại đến nhà tôi, gây khó dễ cho người phụ nữ của tôi, chuyện này mà đồn thổi ra ngoài, liệu ai là người mất mặt đây? - Lý Khôi Vĩ nói tiếp

- Lý Khôi Vĩ, anh đừng như vậy, được không? Em yêu anh, ngay từ lần đầu gặp mặt đã yêu anh! Anh đừng bỏ em mà, được không? Em biết là anh chỉ chơi qua đường thôi, không sao cả. Anh đừng như vậy mà!

Nhã Vi luống cuống, đôi mắt ngấn lệ nói. Đại Ngọc còn đang định đưa muỗng lên nếm thử cháo, nghe câu đó thì nuốt không trôi nữa. Cô đứng lên, mím cười nhìn Nhã Vi

- Nhã Vi tiểu thư này, cô có biết thái độ hiện giờ của cô rất buồn nôn không? Đến cháo mà tôi nuốt cũng không trôi nữa.

Lý Khôi Vĩ nhìn Đại Ngọc, tự động im lặng. Nhã Vi thì tức điên lên, quát:

- Cô là ai? Có tư cách gì mà dám xen vào? Chẳng qua chỉ là một con đứng đường rẻ tiền, ai cho cô cái quyền lên mặt ở đây hả?

Nghe những lời này, Lý Khôi Vĩ nhú mày, dám nói người phụ nữ của là con đứng đường? Quả nhiên không thể nói lý lẽ với loại đàn bà này mà. Định mở miệng nói thì bị Đại Ngọc ngăn lại:

- Tôi là bạn gái của anh ấy, danh phận này đủ để lên mặt chưa? Còn nữa, cô còn xúc phạm đến danh dự của tôi nữa, đừng trách tôi không khách sáo! Tôi mong đây là lần cuối chúng ta gặp nhau, mong cô đừng tìm đến người đàn ông này nữa. Vì anh ta là của tôi, và tôi không thích ai đụng vào đồ của mình đâu.

- Lý Khôi Vĩ anh nói đi, có phải không? - Nhã Vi nhìn Lý Khôi Vĩ mà lệ ngấn lệ dài

Lúc này điện thoại Đại Ngọc reng lên, cô quay sang lấy từ giỏ xách ra, bắt máy. Bên kia đầu dây là hơi thở gấp gấp nặng nề:

- Bà chị già, em nghĩ em sắp chết rồi, phải làm sao đây....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đại Ngọc hít một hơi sâu, nói:

- Đang ở đâu?

- Em...khụ...khụ...đang ở nhà chị

Cô lập tức cúp máy, cầm lấy túi xách bước đi thật nhanh. Lý Khôi Vĩ mặc kệ Nhã Vi, quan sát biểu hiện của cô. Thấy cô bỏ đi liền kéo tay lại, hỏi:

- Em định đi đâu?

Đại Ngọc trong lòng đã chứa đầy uất ức, giặt tay ra, nhìn anh rồi nhìn Nhã Vi, cười nhạt nói:

- Chuyện ở đây anh tiếp tục lo liệu đi. Còn tôi và anh...sau này rồi nói tiếp!

Nói rồi cô bước đi, Lý Khôi Vĩ định đuổi theo thì bị Nhã Vi níu lại, cô nàng khóc lóc không ngừng. Đại Ngọc chạy nhanh ra ngoài, bắt taxi rồi rời đi.

Đến trước nhà mình, cô đã thấy vài giọt máu trên nền đất. Đẩy cửa bước vào thì cảnh tượng còn kinh hoàng hơn, một chàng trai trẻ cỡ 20 tuổi nằm trên sofa với cánh tay đầm đìa máu. Đại Ngọc chạy tới, vỗ mặt cậu ta:

- Nhất Sơn, Nhất Sơn tỉnh dậy, tỉnh dậy mau.

Cô không ngừng la hét, mắt đã ngấn lệ.

- Bà chị này..vừa về đã ồn ào rồi

Chàng trai từ từ mở mắt, nhúu chặt mày. Đại Ngọc thấy thế liền thờ phào nhẹ nhõm, trừng mắt nhìn cậu ta. Nhất Sơn cười hì hì như đứa con nít, ngồi dậy tay trái giữ chặt tay phải, máu không ngừng thấm qua lớp vải trắng rơi xuống đất.

- Sao không đến bệnh viện mà chạy đến đây?

Đại Ngọc chạy đi lấy hộp sơ cứu, ngồi xuống tháo lớp vải ra. Vết chém dài khoảng 10cm, khá sâu. Cô nhúu mày, quay qua chụp lấy điện thoại gọi cho ai đó.

- Anh có thể qua đây một chút được không?

Bật loa ngoài đặt điện thoại xuống, Đại Ngọc dùng băng y tế ngăn máu lại, dùng vải mới cột chặt lại. Đầu dây bên kia ngáp dài, giọng mệt mỏi nói:

- Có chuyện gì sao?

- Ủ, Nhất Sơn bị chém mất máu nhiều, em không lo nổi. Anh mau qua lẹ đi!

Đại Ngọc gấp gấp nói, đầu dây bên kia nghe tiếng lục đục rồi tắt hẳn. Cô tạm thời đã ngăn không cho máu chảy nữa, nhìn hai bàn tay dính đầy máu không khỏi thờ dài. Nhất Sơn im lặng nãy giờ, dùng tay trái xoa đầu Đại Ngọc:

- Không sao rồi, làm tốt lắm!

- Này, muốn chết hả?

Đại Ngọc gạt phắt tay Nhất Sơn ra, giận dữ quát. Nhất Sơn cười như trẻ con, nói:

- Lâu ngày không gặp, tính hung dữ lại tăng rồi à?

- Mau nằm xuống, và im miệng, đợi một lát nữa tôi tính sổ với cậu sau!

Nhất Sơn ngoan ngoãn nằm xuống, nhìn bóng dáng loay hoay dọn dẹp của Đại Ngọc mà trong lòng cảm thấy ấm áp. Ba năm trước, lúc đang trên bờ vực cái chết thì người phụ nữ này đã đỡ thay hân viên đạn chí mạng. Lúc đó, hân chỉ thấy người phụ nữ với vẻ mặt lạnh tanh, trên vai máu không ngừng tuôn, dùng sức lôi hân đi. Hân nỡ cô cha mẹ từ bé, từ nhỏ đã bị người khác ruồng bỏ, chẳng ai đối xử tốt với hân cả. Vậy mà người phụ nữ này, chưa một lần gặp mặt đã cứu mạng hân.

Đại Ngọc lau dọn xong, tranh thủ đi thay đồ. Cô mặc quần ngắn với cái áo thun rộng, búi tóc hết lên rồi đi ra phòng khách. Đúng lúc này thì có người bước vào.

- Thằng nhóc chết tiệt này, lại gây họa nữa à?

Người đàn ông bước vào trên tay là cái balo. Nhất Sơn mở mắt nhìn người đàn ông, khoé mắt cong lên:

- Hi hi

- Cười cái đầu chú, chỉ giỏi gây rắc rối!

Người đàn ông bước tới, nhanh chóng vào công việc.

- Tuấn Kiệt, anh nhẹ tay một chút!

Nhất Sơn la oai oái lên, Tuấn Kiệt mặt lãnh đạm, xử lí vết thương xong thì đến khâu may lại. Đại Ngọc quan sát một lúc thì nhớ ra còn phải đi làm, liền tức tốc chạy đi thay đồ.

- Tuấn Kiệt anh ở đây trông tên này giúp em, trưa em sẽ về.

- Ok!

Tuấn Kiệt không quay sang, chuyên tâm vào việc. Đại Ngọc lườm Nhất Sơn:

- Ngoan ngoãn ở đây, chị sẽ xử lí em sau!!

Nói rồi cô nhanh chóng đi làm, bỏ lại hai người đàn ông trong nhà mình.

- Người cần đi đã đi rồi, mau nói, có chuyện gì xảy ra?

Tuấn Kiệt vừa may vết thương vừa hỏi, vừa nhìn vào đã biết là đụng độ với người không tầm thường rồi. Nhất Sơn im lặng một hồi lâu, rồi mở miệng:

- Đụng độ với người khác thôi

Tuấn Kiệt nhìn Nhất Sơn im lặng không đáp lời. Sau khi băng bó xong, Nhất Sơn nhìn cánh tay của mình không khỏi bực mình.

- Đợi sau khi lành lại, xem tao có đánh chết tụi mày không!
- Aiss, cái thằng này nhóc này! Đừng có mà suốt ngày đem lại phiền phức cho Đại Ngọc như vậy - Tuấn Kiệt cốc đầu cậu ta
- Biết rồi biết rồi, anh mau về đi, em sẽ không trốn đâu! - Nhất Sơn nhăn nhó
- Nằm mơ, ngoan ngoãn ở yên đấy. Không thì về xem chị cậu xử cậu như thế nào?!

Tuấn Kiệt dọn dẹp xong, đem laptop ra ngồi phía đối diện Nhất Sơn làm việc. Nhất Sơn bĩu môi, mặc kệ anh ta, nằm đánh một giấc.

Đại Ngọc hấp tấp chạy vào công ty, vừa ngồi xuống đã thấy Bạch Minh Phong từ phía xa đi lại. May quá, ít ra việc đi trễ không bị phát hiện!

- Chuẩn bị tài liệu, 10 giờ đi gặp đối tác.

Bạch Minh Phong nói rồi đi vào phòng làm việc. Đại Ngọc vâng vâng dạ dạ rồi ngồi xuống làm việc, hiệu suất làm việc của cô rất nhả, điều này ai cũng công nhận. Đến 10 giờ trưa, cô cùng Bạch Minh Phong đi gặp đối tác. Xong việc cũng đã chiều, trên xe nhìn thấy khuôn mặt đầm chiêu của cô, Bạch Minh Phong háng giọng:

- Xảy ra chuyện gì sao?

Đại Ngọc nhìn Bạch Minh Phong, thờ dài rồi lại thờ dài:

- Không sao, có trai đẹp ngồi bên cạnh là mọi ưu phiền đều biến mất
- Con nhỏ này!

Bạch Minh Phong nhú mày cốc đầu cô một cái, Đại Ngọc cười hi. Nếu cô không nói, anh cũng không hỏi nữa, mỗi người đều có cuộc sống riêng, đừng nên chen chúc vào của nhau làm gì.

- À cho em xuống siêu thị C nhé

Đại Ngọc quay sang dặn tài xế, người tài xế gật đầu. Đến siêu thị C thì chào tạm biệt tổng giám đốc, Bạch Minh Phong nhìn cô rồi nói:

- Có chuyện gì phải nói, như vậy mới giúp được em!
- Dạ dạ, xin nhận lòng tốt ạ. Tổng giám đốc, mai gặp lại! - Đại Ngọc cười

Chiếc xe rời đi, Đại Ngọc đi vào siêu thị. Nếu như trước chỉ có một mình thì cô có sẽ mua đại thứ gì đó ven đường hay nấu mì lên ăn. Nhưng nay có thêm một kẻ ăn bám ở nhà, lại còn bị thương, đương nhiên cô phải mua thứ gì đó bổ dưỡng rồi.

Về đến nhà thì thấy Tuấn Kiệt chuẩn bị ra về, Đại Ngọc đi tới:

- Ở lại một chút nữa, ăn cơm chung luôn!
- Được rồi, anh còn có hẹn. Thuốc cũng kêu người đem tới rồi, có việc gì nhớ gọi cho anh! - Tuấn Kiệt bảo
- Làm phiền rồi, bữa nào sẽ khao một bữa - Cô cười
- Quân tử nhất ngôn, nhớ đó người anh em
- Người anh em cái khi khô, không nhìn thấy người ta mặc váy trông thủy mị à?
- Aiss, nghệ thuật lừa dối ánh trăng! Bao nhiêu năm rồi, thân thuộc quá còn gì!
- Mau cút, cút xa xa ra

Đại Ngọc bị trêu liên xù lông, Tuấn Kiệt cười sáng khoái. Đến khi cô mở cửa chuẩn bị bước vào thì nghe giọng Tuấn Kiệt hỏi:

- Đại Ngọc, em quay lại với tên đó rồi à?

Động tác khựng lại, cô quay đầu nhìn rồi cười thật tươi đáp:

- Chuẩn bị kết thúc ngay thôi, muốn theo đuổi thì vẫn còn cơ hội cho anh đó

Tuấn Kiệt nghe thế liền cười cười, leo lên xe rời đi. Đại Ngọc thờ dài sau khi chiếc xe rời đi, chuyện này lan nhanh vậy sao?

Vừa vào tới nhà đã thấy Nhất Sơn nằm trên sofa, hần dùng tay trái lướt lướt điện thoại. Nghe tiếng Đại Ngọc về liền như cún nhỏ thấy chủ về, vẫy đuôi vui mừng:

- Chị, về rồi à?

- Ủ, ăn gì chưa?

- Đợi chị về rồi ăn chung luôn, đưa đây em nấu cho

Nhất Sơn tiến tới giành túi thức ăn từ tay Đại Ngọc. Cô nhìn cánh tay phải băng trắng, nói:

- Đừng có phá, ngồi yên đó đi.

Nói rồi cô giành lại túi thức ăn, đi xuống bếp. Trước khi nấu ăn thì phải tắm, thay một bộ đồ thật thoải mái. Sau khi tắm xong, xuống bếp thì thấy Nhất Sơn ngồi trên bàn ăn, đang thái rau bằng tay trái

- Để yên đó giùm cái, bị què cả hai tay thì phải làm sao đây?

- Bà chị già này, chỉ giỏi trù ẻo người khác!

Nhất Sơn bị cảm không được đụng thứ gì hết thì buồn chán, ngồi lướt điện thoại. Đại Ngọc bận rộn nấu ăn, đang thái rau thì nghe Nhất Sơn xuyết xoa, đọc một bài báo trên mạng:

- Nhã Vi ngôi sao điện ảnh đang nổi vừa bị phát hiện khi đang ra khỏi khu nhà của người tình đại gia vào buổi sáng sớm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tôi tin em

Cô ngưng động tác, nhìn Nhất Sơn. Cậu ta quay lại, mỉm cười quái dị:

- Có việc gì sao bà chị thân yêu?

Cô không trả lời, tiếp tục thái rau. Tiếng dao chạm vào thớt nghe nổi da gà da vịt, Nhất Sơn nhìn bà chị của mình rồi tiếp tục đọc bài báo:

- Vào sáng sớm hôm nay, cánh nhà báo đã chụp được hàng loạt hình ảnh cảnh Nhã Vi bước ra từ khu biệt thự nổi tiếng bậc nhất thành phố, theo nguồn tin cho biết đây là nơi ở của Lý Khôi Vĩ, một trong những tình anh, CEO trẻ đang rất hot hiện nay. Vào tháng 2..

- Ya, muốn chết à? Thử đọc thêm một chữ nào nữa xem!

Cô đâm con dao xuống thớt, Nhất Sơn khẽ run. Nhìn con dao dính chặt trên tấm thớt mà không ngừng tưởng tượng mình là tấm thớt, Nhất Sơn nuốt nước bọt.

- Gì hả? Chẳng phải vừa rồi bày vẽ mặt không quan tâm sao. Giờ lại nổi cáu với em, giận cá chém thớt hả?

- Ủ, rồi sao?

- Thì thôi chứ sao, em tình nguyện cho chị chém!

Nhìn bộ dạng tui thân của Nhất Sơn, Đại Ngọc cảm thấy vui về hần.

- Đây, cười đẹp hơn gấp trăm lần, vậy mà suốt ngày cứ đem cái mặt như ai ăn hết của ra

Nghe Nhất Sơn nói thế cô lườm cậu ta một cái, trong lòng cũng vui vui.

- Chị thật sự qua lại với anh ta sao? - Nhất Sơn e dè hỏi

- Ồ, làm sao? - Đại Ngọc trả lời

- Làm sao? Bà chị yêu dấu của tôi ơi, con rùa vàng của bà bị người khác câu mất rồi, giờ bà còn ở đây nấu cơm!

- Thì sao? Chị cũng không cần đàn ông vẫn sống tốt, 27 năm trời vẫn ăn ngon, ngủ khỏe, và quan trọng hơn ngày càng đẹp hơn nhé!

- Bà cứ giữ cái sự tự tin đó đi, rồi sau này chết già không ai thèm rước.

Đại Ngọc mặc kệ thằng em đang luyện thuyên của mình, tập trung nấu ăn. Khung cảnh rất vui vẻ, Nhất Sơn ngồi nói mãi nói mãi, hết khen mấy cô người mẫu trên báo chí rồi quay sang đánh giá cô chị của mình, mỗi lần thế hai chị em lại cãi nhau. Đến lúc ăn cơm vẫn còn cãi, đang ăn giữa chừng thì có người bấm chuông cửa.

- Mau ra mở cửa kìa!

Đại Ngọc chỉ ra cửa, Nhất Sơn chỉ vào phần thân trên trần của mình:

- Với bộ dạng thế này? Chị muốn hàng xóm biết chị nuôi trai trong nhà à?

- Biết nói thế mà còn không đi mặc áo vào? Nhanh lên, không thì đừng ăn nữa!

Nhất Sơn đành lùi thui đi ra mở cửa, Đại Ngọc tiếp tục ngậm đùi gà trên tay. Khoảng 5 phút sau vẫn chưa thấy động tĩnh gì, cô nhú mày nói vọng ra:

- Là ai đấy Sơn?

Cô đâu hề biết bên ngoài đang giăng co dữ dội. Lý Khôi Vĩ trên tay là phần cơm vừa mới mua, biểu hiện trên mặt rất đa dạng, từ ngỡ ngàng sang phần nộ nhìn Nhất Sơn. Còn Nhất Sơn thì ngờ ngợ ngắc ngắc, nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, hình như đã thấy đâu đó rồi.

- Anh tìm ai?

Nhất Sơn là người mở miệng đầu tiên, cả hai cùng đánh giá đối phương, cậu dùng ánh mắt lạnh đậm hỏi. Lý Khôi Vĩ vừa định trả lời thì nghe tiếng nữ vọng từ bên trong ra, cách gọi rất thân mật. À người phụ nữ này, còn chưa nói chuyện rõ ràng với anh đã đem đàn ông về nhà, muốn chết mà!

- À à, anh là..

Nhất Sơn đang nói giữa chừng thì Đại Ngọc từ bên trong bước ra, trên tay vẫn còn cái đùi gà:

- Là ai đấy? Không biết giải quyết nhanh còn vào ăn cơm à, để...

Đại Ngọc ngược lên thì thấy vẻ mặt lạnh như tháng 12 của Lý Khôi Vĩ, rất nhẹ nhàng bước lui về sau. Lý Khôi Vĩ vừa thấy cô, đôi mắt sáng rực lên:

- Em định đi đâu?

- Vào ăn cơm không thấy sao còn hỏi? - cô trả lời

- Còn không đứng đó nói chuyện rõ ràng cho anh? - Lý Khôi Vĩ quát

- Nói, nói cái gì? Có gì để nói, bây giờ tôi đói muốn ăn cơm, không muốn nói chuyện với anh!

Đại Ngọc cũng hét lên, trừng mắt nhìn anh. Nhất Sơn đứng ở cửa giữa, chỉ biết than thầm số phận xui xẻo của mình, vừa về đã đụng trúng nhân vật không tầm thường rồi.

- Được, ăn cơm, anh ăn cùng em!

Lý Khôi Vĩ đẩy Nhất Sơn ra, tháo giày rồi kéo tay Đại Ngọc xuống bếp. Vì vậy ở bàn ăn xảy ra tình huống vô cùng quái dị, Đại Ngọc và Lý Khôi Vĩ ngồi nhìn chăm chăm vào nhau, còn Nhất Sơn ngồi cạnh cô vẫn ăn bình thường, trông cái mặt có vẻ còn ăn ngon hơn khi nãy nữa.

- Em nhìn cái gì, sao không ăn đi? - Lý Khôi Vĩ nói

- Anh nhìn tôi như vậy, tôi nuốt trôi chắc? - Đại Ngọc đáp

- Vậy thì mau giải thích, cái gì đây?

Nói rồi anh chỉ sang Nhất Sơn đang ăn ngon lành làm cậu mắc nghẹn, không ngừng oán trách: người ta là con người mà!

- Cái nào? Đàn ông chứ là gì, bây giờ anh lại không biết phân biệt đâu là người đâu là vật hả?

Đại Ngọc hất mặt lên nói.

- Ý anh là hấn ta là cái gì của em? - Lý Khôi Vĩ nhú mày

- Người đàn ông của tôi, sao?

Nghe xong Nhất Sơn ho vì nghẹn, nhìn Đại Ngọc bằng đôi mắt ngân ngấn nước mắt. Bà chị thân yêu, đừng có lời em ra như vậy chứ, em còn chưa muốn chết sớm!

- Cái gì? Người đàn ông của em?

Lý Khôi Vi bật cười, khuôn mặt trông sắp tức điên tới nơi.

- Sơn, mau về phòng đi.

Đại Ngọc mau chóng đuổi Nhất Sơn đi, để cậu ta ở đây có khi mọi chuyện trở thành công cốc mất. Lý Khôi Vi thấy thế liền đập hộp thức ăn xuống bàn:

- Cậu đứng ở đó, nói chuyện cho rõ ràng!

Nhất Sơn không nói gì, chỉ đưa đôi mắt lạnh đăm nhìn anh. Người đàn ông này khí chất không phải tầm thường, thân thủ có vẻ tốt. Hai người đàn ông trừng mắt nhìn nhau, Đại Ngọc đứng dậy chắn trước mặt Nhất Sơn:

- Anh định làm gì?

- Đại Ngọc, có phải em quá con nít không? Còn chưa nói chuyện rõ ràng đã đưa người đàn ông khác về nhà, em xem anh là gì, hả?

Lý Khôi Vi cũng bật dậy, có thể cảm nhận được sự giận dữ từ lời nói lẫn ánh mắt. Cô tính tình từ nhỏ đã cứng đầu, liền đáp:

- Nói chuyện, được nói, anh muốn nói chuyện gì?

- Anh với Nhã Vi không có quan hệ gì, tự cô ấy tìm đến. Không tin em có thể đi xác nhận, tuyệt đối không nói dối em nữa lời!

Nói xong, Lý Khôi Vi dùng ánh mắt viên đạn nhìn Nhất Sơn, như thể muốn đâm thủng cậu ta vậy. Đại Ngọc nghe anh nói thế, con sóng trong lòng cũng dịu đi không ít. Từ lúc cô để anh vào nhà, à không cô không hề giận đối anh về chuyện Nhã Vi. Nếu cô giận đối, chẳng phải chứng tỏ bản thân quá con nít sao? Vậy tại sao cô giận anh? Câu trả lời này đến cô cũng không tìm được, chỉ biết là trong lòng rất khó chịu..

- Tôi về phòng trước, hai người từ từ nói chuyện..

Nhất Sơn lặng lẽ lùi về phía sau, dù gì cậu cũng chẳng muốn rắc rối vào tình ái.

- Cậu đứng đó, còn chưa..

- Để cho cậu ta đi!

Đại Ngọc cản lại, Lý Khôi Vi nhíu mày nhìn cô. Chẳng lẽ cô với người đàn ông kia thật sự có vấn đề? Nhưng anh lại có cảm giác không phải, hành động cả hai không hề giống tình nhân. Với lại người đàn ông ấy trông có vẻ nhỏ tuổi hơn cô, mà cô lại không có em trai. Vậy người đàn ông kia là ai?

- Em còn không định giải thích rõ ràng? - Lý Khôi Vi nói

- Không thích - Cô hất mặt

- Được, em không nói đừng tưởng anh không tra ra được! Những gì muốn nói anh nói hết rồi, em mau ăn cơm đi!

Lý Khôi Vi tức giận bỏ đi, không quên dặn dò cô. Khi cả hai lướt ngang qua, Lý Khôi Vi không kiềm lòng được, ôm cô một cái thật chặt.

- Đại Ngọc, những chuyện như ngày hôm nay thì mong em đứng ra giải quyết, anh giao toàn quyền quyết định em cho. Kể từ khi thích em, những chuyện thế này anh đã mong em ra mặt rồi!

Nói rồi anh bỏ đi, cô nhìn theo bóng lưng mà lòng có chút đượm buồn, chút hạnh phúc. Trước khi đóng cửa, cô còn nghe tiếng nói vọng vào của anh:

- Đại Ngọc, anh tin em, tin rằng em sẽ không phản bội anh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Anna

Một giờ sáng

- Anh suy nghĩ lại rồi, anh tin em nhưng không thể tin người đàn ông kia!

Đại Ngọc cúi kinh, trừng mắt nhìn Lý Khôi Vĩ. Người đàn ông chết tiệt này, một giờ sáng lại chạy qua nhà cô đòi vào ngủ. Anh ta không có nhà chác? Nếu đã không có nhà thì cái căn nhà to như lâu đài của anh ta là gì? Chuồng heo chác?

- Lý Khôi Vĩ, anh lại phát bệnh gì đây?

Cô vò tóc bảo, Lý Khôi Vĩ lơ cô bước vào trong. Đại Ngọc biết chẳng cách nào chặn anh lại đành thở dài bất lực, dù gì nhà đã có một kẻ ăn dạ, thêm một người nữa cũng không sao. Lý Khôi Vĩ đi vào việc đầu tiên là đi tìm Nhất Sơn, thấy trong phòng cô không có dấu tích của cậu thì thở phào nhẹ nhõm. Song căn phòng đối diện phòng cô mở cửa, Nhất Sơn không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy anh, lướt ngang qua đi vào phòng bếp uống nước.

Lý Khôi Vĩ nhú mày, anh đã từng tới nhà cô, mọi lần đều cô mở căn phòng này ra nhưng đều không được, lại không thể hỏi cô nên đành thôi. Thì ra đây là phòng của cậu ta. Anh luôn cảm thấy có gì đó rất bí ẩn ở Nhất Sơn, nhưng không thể lý giải được. Chỉ biết, gia thế của Nhất Sơn không tầm thường!

Nhất Sơn cũng vậy, cậu ta ngay từ lúc thấy Lý Khôi Vĩ trên báo chí, biết anh có quan hệ với chị mình liền cảm thấy người đàn ông này không tầm thường, cẩn thận là trên hết.

- Anh đến đây làm gì?

Nhất Sơn cầm chai nước đi lên, nhìn Lý Khôi Vĩ từ trên xuống dưới. Còn sợ cậu có ý đồ với Đại Ngọc? Làm ơn đi, chỉ có những kẻ mù mới đi thích chị ta. Cậu đây chỉ hận không thể tránh càng xa càng tốt

- Ngủ

Chỉ một từ, ngắn gọn, xúc tích, dễ hiểu!

Đại Ngọc bước vào, trước tiên nhìn Lý Khôi Vĩ xong nhìn Nhất Sơn.

- Tuyệt đối, đừng có phá hỏng giấc ngủ của bà đây, thêm một lần nào nữa!

Nói rồi xoay người bước về phòng.

Đêm đó, đều không có chuyện gì xảy ra. Cho đến sáng hôm sau.

Khi mà cô vừa vào đến bếp, đã thấy hai người đàn ông tranh cãi:

- Không được, sáng nên ăn cái gì đó thanh đạm một chút!

Lý Khôi Vĩ hung hăng nói, Nhất Sơn cũng không nhịn:

- Đạm cái đầu anh, chị ta không thích ăn nhạt.

- Sáng ăn đồ dầu mỡ không tốt.

- Đây, anh đừng có cố chấp như vậy, đây là nhà ai, hả?

- Là nhà cậu chác?

- Vậy là nhà anh chác?

- Nhà của vợ tôi!

- Chị tôi biến thành vợ anh từ khi nào? Mơ đi, là nhà của chị tôi!

Thấy hai người trẻ con tranh cãi, Đại Ngọc xoa thái dương, lên tiếng:

- Là nhà của tôi, hai người có muốn ra đường không?

Cả hai im bật, mỗi người tự làm món của mình, không tranh cãi.

Trước mặt cô là một tô cháo yến mạch và một đĩa trứng chiên cùng thịt xông khói và sandwich.

-.....

Cô không nói gì, ăn sáng. Lần sau nhất định cô phải dậy sớm, bằng không sẽ chết vì no mất. Ăn xong, cô thay đồ chuẩn bị đi làm.

- Em đưa chị đi

- Anh đưa em đi

Và rồi tiếp tục là màn đấu mắt xẹt điện. Đại Ngọc nhìn cả hai, thẳng thừng đi đón taxi.

-.....

Được rồi, cô bị chọc giận thật rồi.

Trưa hôm đấy, Lý Khôi Vi đến rước cô đi ăn trưa. Ngồi trong nhà hàng, vừa ăn cô vừa hỏi:

- Từ công ty anh đến công ty Bạch Minh Phong không gần, dạo này Lý tổng có về nhà hạ nhi?

- Vì người đẹp, bất cứ lúc nào anh cũng rảnh

Đeo miệng, hừ.

Lại nhớ đến Nhất Sơn, Lý Khôi Vi không khỏi khó chịu:

- Nhất định em phải sống chung với cậu ta sao? Anh có thể mua cho em một căn nhà mới, không thì dọn sang sống chung với anh đi!

Đại Ngọc cắt miếng thịt đưa vào miệng, làm cho anh có cảm giác miếng thịt đó là mình, nổi da gà.

- Giữa em và Nhất Sơn không có gì cả, không cần anh lo lắng dư thừa.

- Anh tin em, nhưng cậu ta thì không thể. Đại Ngọc, cậu ta là đàn ông, đàn ông đó. Không phải là đứa em trai bé bỏng nữa. Mà em phải biết, đàn ông khi hứng lên chẳng khác gì cầm thú..

Nói xong, Lý Khôi Vi có cảm giác như anh đang tự tát vào mặt mình!

- Giống như anh?

Được rồi, không còn là cảm giác nữa mà là thật. Lý Khôi Vi như tự tát vào mặt mình!

- Anh là ngoại lệ!

Lý Khôi Vi cười, bị cô nhìn một cái liền tắt nụ cười.

Đại Ngọc hiểu anh đang lo cái gì, nhưng cô là ai chứ? Trần Đại Ngọc, thân thù tốt, không tin cô không thể tự bảo vệ mình!

Tối hôm đó, khi cô trở về nhà thì thấy Nhất Sơn nằm trên sofa, chăm chú nhìn vào màn hình. Vừa về thấy cô về đã như cún con thấy chủ về, không ngừng vẫy đuôi

- Em đã làm cơm tối rồi, chỉ đợi chị về ăn thôi!

Tắm xong, cô ngồi vào bàn ăn cùng ăn cơm với Nhất Sơn. Lại nói, Nhất Sơn nấu ăn cực kì ngon, lại có cùng sở thích ăn uống với cô.

Ăn xong, cô giành lấy phần rửa chén, còn Nhất Sơn thì gọt hoa quả.

- Nói thật đi, lần này trở về đã gặp rắc rối gì?

Cô vừa rửa chén vừa hỏi, giọng rất bình tĩnh. Nhất Sơn khẽ run, nhưng nhanh chóng giấu nét mặt khó coi vào trong, cười rạng rỡ:

- Gặp rắc rối gì chứ? Nhớ chị nên về thăm thôi!

-.....

Cô im lặng, không khí trở nên lạ thường. Nhất Sơn tưởng cô đã tin, liền thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vài phút sau, cô lại cất giọng:

- Anna đâu?

Động tác đang gọt hoa quả của Nhất Sơn khựng lại, cậu quay sang nhìn cô. Đại Ngọc lau tay, bước tới trước mặt cậu, giành lấy con dao cùng trái táo cậu đang gọt dở.

Anna, là người yêu của Nhất Sơn, năm nay vừa tròn mười tám

- Nghe nói, nhiệm vụ lần này phải hai đứa đi, sau đó chỉ một quay về, một bốc hơi không thấy tăm hơi.

Sắc mặt Nhất Sơn từ trắng sang tím rồi tối sầm lại. Đến lúc này, cậu cũng không thể giấu được cô nữa:

- Chị, tha thứ cho thằng em bắt tài nữa!

Nghe xong, trái tim của cô đánh lệch một nhịp. Nhìn Nhất Sơn, nói:

- Anna đâu?

Nhất Sơn đáp, giọng run run:

- Gieo mình xuống biển, không tìm thấy tung tích!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tổ ra không thân thiết

Trong kí ức của Đại Ngọc, Anna là cô bé với đôi mắt to tròn, khuôn mặt không gọi là xinh đẹp nhưng lại khiến người ta yêu mến. Giọng hát tựa như son ca, cất tiếng trong trẻo, rất ngọt, rất êm tai.

Nhưng cuộc đời của Anna không hề ngọt ngào như giọng hát của cô. Anna mất cha mẹ từ lúc 12 tuổi, trong một cơn hỏa hoạn cả nhà cô đã không thoát khỏi. Anna được người ta cứu kịp thời, nhưng việc đó đã in sâu vào tâm trí cô. Sau đó, Anna đến tổ chức, mong được ở lại. Họ thu nhận cô!

Bên tai Đại Ngọc dường như còn nghe tiếng làm nũng của Anna, vẻ mặt sắp phát khóc khi bị Nhất Sơn la, bị Nhất Sơn giận. Cô siết chặt con dao trên tay:

- Nếu như chị không hỏi, chắc sẽ giấu chị đúng không?

Cô cố bình tĩnh, tiếp tục gọt trái táo còn dở. Nhất Sơn không trả lời, chỉ đứng đó, trông thật cô độc. Đừng nghĩ cô không biết gì, vừa nhìn thấy em trai mình một thân quay về lại bị thương liền biết đã có chuyện xảy ra. Liên liên lạc bên tổ chức hỏi, họ nhiệt tình nói lại mọi thứ với cô. Làm sao mà cô không giận được? Nhưng vừa giận vừa thương. Nhất Sơn cũng chỉ có một mình, chỉ có cô là người thân, chỉ có Anna làm nơi dựa vào. Giờ mất một, còn một, làm sao có thể mà không buồn, không đau khổ?

Nhưng Nhất Sơn từ lâu đã luyện thành tim thép, đau lòng nhưng không rơi nước mắt. Chỉ biết như thế mà giữ chặt hình ảnh người mình yêu vào tim, hằng ngày gọt nhặt những mảnh vỡ của hồi ức, đem ra gặm nhấm.

- Chị yên tâm, đã cử người đi tìm rồi.

- Nhất Sơn, rơi xuống biển, hoặc là bị sóng đánh mất xác, hoặc là tìm được nhưng cũng tan xương nát thịt..

Giọng nói cô mang theo bi thương, vang lên tựa như cây gậy đập tan hi vọng của Nhất Sơn. Tay cậu nắm chặt lại, cơ thể run lên. Đại Ngọc nói xong, cầm theo trái táo trở về phòng, cô để Nhất Sơn lại một mình đứng đó, mắt đã đỏ hoe

Vừa đóng cửa phòng, Đại Ngọc đã ngồi bệt xuống nền đất, khóc không thành tiếng. Chỉ biết tim cô rất đau, không ngừng tự trách bản thân. Đáng lẽ khi vừa gặp Anna cô nên kéo con bé ra khỏi tổ chức, đáng lẽ cô nên để tâm hơn. Nhưng hiện thực đã chối bỏ hai từ ""Đáng lẽ "" của cô, Anna có khi, chỉ là có khi thôi..đã không còn trên đời nữa!

Sáng hôm sau, cô đi làm từ sớm mà Nhất Sơn lại tự nhốt mình trong phòng. Vài ngày tiếp theo cứ trôi qua như thế, Nhất Sơn cũng không nhắc thêm gì về Anna, Đại Ngọc cũng không muốn đụng đến nỗi đau này.

Lý Khôi Vĩ rất chăm chỉ thực hiện nghĩa vụ người yêu, trưa đón cô đi ăn, chiều đưa cô đi ăn. Dường như cô nhìn thấy sự hạnh phúc trong mắt anh khi nhìn cô, cái nhìn đầy yêu thương, cũng đầy chiếm hữu như muốn nuốt trọn cô vậy.

Một tháng trôi qua, bước vào thời điểm tuyết rơi. Hợp đồng giữa Bạch Minh Phong và Lý Khôi Vĩ vừa kí chính thức vào hai ngày trước, tối nay là bữa tiệc chúc mừng sự hợp tác này. Sự hợp tác giữa Lý thị và Bạch thị là sự chấn động của nền kinh tế, vừa tung tin hai bên hợp tác thì cổ phiếu cả hai tập đoàn không ngừng tăng, đem lại món lợi khổng lồ.

Cô đứng trước gương, xem đi xem lại bộ dạng của mình thật cẩn thận. Hôm nay cô đảm nhiệm vị trí bên cạnh Bạch Minh Phong. Thật ra hôm qua Lý Khôi Vĩ muốn cô với tư cách là bạn gái anh, công khai trước mọi người nhưng cô đã từ chối. Vì sao ư? Đơn giản thôi, cô không muốn người khác nhòm ngó, đánh giá chuyện tình cảm của cô. Với Lý Khôi Vĩ, người mà luôn có mặt trong scandal tình ái với cái nữ minh tinh nổi tiếng thì việc xuất hiện cùng cô trong bữa tiệc là hai chuyện khác nhau. Ngay khi cô từ chối, Lý Khôi Vĩ mặt đen xì, quát:

- Ừ, đến hôm đó anh đem theo bạn gái mới!

Cô mặc kệ hành động trẻ con của anh, cúp máy. Mà bên kia đầu dây, Lý Khôi Vĩ tức giận, bộ mặt khiến cho nhân viên không dám lại gần anh, cách xa 10m.

- Đi thôi bà chị, bà chị đã đứng trước gương hơn 30 phút rồi đấy!

Nhất Sơn cần nhẩn, hôm nay cậu chỉ muốn ở nhà ôm laptop chơi game thôi. Vậy mà bị Đại Ngọc kéo theo, với lý do rất củ chuối:

- Chị mày sợ bị bắt cóc!

Bà chị thân ái, nhìn bộ dạng của bà ai dám đụng vào?

Vậy là Nhất Sơn đánh ảo não, đi theo Đại Ngọc. Thật ra cậu cũng được Bạch Minh Phong mời đến, coi như nể mặt anh ta vậy.

Ngoài cửa là tiếng kèn xe inh ỏi, báo hiệu Bạch Minh Phong đến. Đại Ngọc cùng Nhất Sơn đi vào, cùng anh ta đến bữa tiệc.

- Lâu rồi mới gặp, Nhất Sơn

Bạch Minh Phong lãnh đạm nói, Nhất Sơn ngồi ở ghế phụ quay xuống, cười:

- Rất vui khi gặp lại anh, Ken!

Sau đó Bạch Minh Phong dùng đôi mắt tím hình viên đạn nhìn Nhất Sơn khiến cậu khẽ rung mình. Thật ra việc cậu đem lại phiền phức cho Đại Ngọc, mà Đại Ngọc sẽ đem lại phiền phức cho Bạch Minh Phong, đây chuyện này khiến anh đau đầu.

Xe dừng trước khách sạn năm sao A, bên trong đang diễn ra bữa tiệc. Nhất Sơn rất nhanh chóng chạy mất, để lại Bạch Minh Phong cùng Đại Ngọc.

- Thăng nhóc này tốc độ ngày càng khá đấy.. không biết giống ai

Vừa nghe tổng giám đốc nói thế, Đại Ngọc liền nở nụ cười, tự nhiên khoác tay Bạch tổng kéo anh ta vào bữa tiệc. Vừa bước vào đã thu hút nhiều sự chú ý. Thật ra, rất nhiều người lầm tưởng rằng Đại Ngọc có mối quan hệ không chính chắn với sếp của mình. Mà cô nào muốn thế, nhưng khi nhắc vấn đề này với Bạch Minh Phong thì sếp của cô bình tĩnh đáp:

- Dù gì hiểu lầm cũng hiểu lầm rồi, sau này phải diễn đạt thêm một chút!

Vì vậy, cô phải khoác tay Bạch Minh Phong như người yêu bước vào. Đang cùng một số đối tác khác đứng nói chuyện thì cô đã bắt gặp cảnh không nên bắt gặp.

Lý Khôi Vĩ đang tay trong tay cùng một người đẹp bước vào. Người đàn ông này nói là làm, anh bảo đem bạn gái đến liền đem thật. Đại Ngọc cau mày nhưng rồi nhanh chóng khôi phục lại nét mặt dịu dàng, cùng các đối tác tiếp chuyện.

Lý Khôi Vĩ vừa bước vào đã đảo mắt tìm kiếm cô, khi bắt gặp cô đang thân mật đứng cạnh Bạch Minh Phong liền nhú mày. Cô như vậy cũng không thêm liếc anh một cái, người đàn bà bướng bỉnh này!

Mọi chuyện không ngừng ở đó, khi Bạch Minh Phong thấy Lý Khôi Vĩ tới thì kéo Đại Ngọc lại. Người ngoài không biết mối quan hệ của họ, nên trước mặt người khác, họ vẫn đóng kịch

- Lý tổng - Bạch Minh Phong cười

- Bạch tổng, để anh đợi lâu rồi!

Lý Khôi Vĩ cùng Bạch Minh Phong đứng cạnh nhau, phát ra ánh hào quang chói lóa. Cộng thêm hai mỹ nhân bên cạnh, thu hút mọi người trong sảnh tiệc. Lý Khôi Vĩ với mái tóc đỏ cam, trông nổi bật, khuôn mặt như tạc tượng, thân hình cao lớn. Vẻ đẹp khiến đàn ông ghen tị, phụ nữ say đắm.

Vậy mà Đại Ngọc, nhìn anh bằng ánh mắt lãnh đạm. Điều này khiến Lý Khôi Vĩ hơi khó chịu. Người đàn bà này, đang tỏ ra không quen biết anh?

- Lý tổng, hân hạnh được gặp ngài!

Đại Ngọc nở nụ cười chuyên nghiệp, đúng vậy, cô tỏ ra không thân thiết với anh. Những ai từng gặp Bạch Minh Phong, đến tập đoàn thì làm sao không biết cô thư kí xinh đẹp Trần Đại Ngọc chứ? Cô được biết đến với bộ dạng xinh đẹp, đôi mắt đen láy, mái tóc nâu đỏ cùng với thân hình bốc lửa. Điều này hiển nhiên chứng tỏ rằng, xung quanh cô không ít đàn ông theo đuổi.

Vậy mà lúc này cô đang mặc một cái đầm dài ôm, làm rõ từng đường cong trên cơ thể cô, toàn bộ phần lưng trần trắng mịn lộ ra bên dưới mái tóc dài của cô. Lý Khôi Vĩ nhú mày càng nhú mày nhưng rồi cũng khôi phục nét mặt chuyên nghiệp:

- Chào em, Đại Ngọc

Lời chào này có phải ám muội quá không? Có một vài tiếng xì xào vang lên. Lúc này Bạch Minh Phong cũng nắm bắt được tình hình, nhìn mỹ nhân đứng cạnh Lý Khôi Vĩ, cười hỏi:

- Vị tiểu thư này là..

Mỹ nhân kia dịu dàng như nước, nhìn Bạch Minh Phong với đôi mắt ngưỡng mộ, rồi nhìn Lý Khôi Vĩ với đôi mắt ngập tràn yêu thương:

- Em là Nhã Huệ, rất hân hạnh được gặp Bạch tổng!

Bỗng nhìn thấy đôi mắt yêu thương đó, Đại Ngọc rất muốn moi đôi mắt đó ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Người phụ nữ nào mà chẳng có sự đố kỵ, ích kỉ? Nhất là đối với người đàn ông của mình, lòng ích kỉ đó tăng lên gấp bội!

Nói cô không ghen thì là nói dối, nhưng cô chẳng thể nhảy cẫng lên, giành giật một tên đàn ông với người khác. Trần Đại Ngọc có lòng tự tôn của cô, vì một tên đàn ông mà mất mặt trước nhiều người? Xin lỗi, cô không mất giá đến thế.

Lý Khôi Vĩ như đọc được suy nghĩ đó của Đại Ngọc, môi nở nụ cười lạnh. Hôm nay cô đẹp mê người, khoác tay một người đàn ông vào bữa tiệc, mà người đó lại không phải anh! Lý Khôi Vĩ cũng có lòng tự tôn riêng của anh, cái tôi của anh đặc biệt lớn. Đương nhiên nhìn người phụ nữ của mình trong tay người khác, lòng rất không thoải mái!

Bạch Minh Phong nhìn Đại Ngọc bên cạnh mình rồi nở nụ cười nhạt, đáp lời Nhã Huệ:

- Rất hân hạnh!

Nhã Huệ đối với lực sát thương bởi vẻ đẹp của Bạch Minh Phong liền không chống đỡ nổi, e thẹn nở nụ cười. Mà hành động này chỉ khiến sự khinh bỉ trong lòng Đại Ngọc tăng lên gấp bội!

Bên cạnh đã có một con rùa vàng, lại muốn câu thêm một con? Đúng là lòng tham lam mà!

- Mời, chúng ta bắt đầu bữa tiệc.

Bữa tiệc nhanh chóng diễn ra, qua những bữa tiệc như thế này mà rất nhiều người hợp tác với, cũng có nhiều kẻ câu được những con rùa vàng đắt giá.

Đại Ngọc đi đến hai chân mỏi nhừ, miệng cười mỏi hết cả cơ. Tìm một chỗ để ngồi xuống, lúc này Nhất Sơn bước tới ngồi cạnh cô:

- Rốt cuộc chị kéo em tới đây có mục đích gì?

Đại Ngọc lấy ly rượu từ tay Nhất Sơn, uống cạn rồi nói:

- Đợi một chút, cá lớn sắp dính câu rồi!

Đúng lúc này có một người đàn ông bước tới, bên cạnh là một cô nàng ăn mặc bốc lửa, có vẻ là diễn viên hay ca sĩ gì đấy. Ông ta nhìn thấy Đại Ngọc thì như thấy vàng, bước tới với nụ cười:

- Mỹ nhân của lòng tôi, lâu ngày mới gặp em lại càng đẹp hơn.

Đại Ngọc cảm thấy buồn nôn trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn nở nụ cười.

- Lại tổng, ngài đừng nói thế chứ, da mặt của tôi rất mỏng nha. Ngài nói thế không ngại mỹ nhân bên cạnh ghen tị sao?

Nhất Sơn vừa nghe đến hai từ "Lại tổng", đôi mắt đã sáng quắc lên nhìn chằm chằm ông ta. Trong lòng không ngừng rục rủa, đúng là con cá lớn rồi!

- Chẳng ai đẹp bằng em cả!

Ông ta giơ tay muốn ôm cô vào lòng, nhưng Đại Ngọc lại giơ tay ra khiến ông ta ngạc nhiên, rồi bắt tay với cô. Lại Thanh Hồng, tổng giám đốc tập đoàn Lại thị. Ông ta nổi tiếng với việc bao nuôi tình nhân, đào hoa trong giới. Nhưng đi kèm theo đó, Lại Thanh Hồng là con cáo già trong thương trường.

Đại Ngọc nhìn thấy sắc mặt người đẹp trong lòng ông ta tối sầm xuống, cô nhếch môi cười. Thật là một lão già háo sắc. Đôi mắt ông ta đầy dục vọng nhìn thân hình cô từ trên xuống dưới, Đại Ngọc hiểu ông ta đang muốn gì, đang khát khao điều gì. Đại Ngọc nở nụ cười dịu dàng, khiến Lại Thanh Hồng say như điên đảo:

- Lại tổng, sau này có việc nhờ ngài giúp đỡ a~

- Được, tôi luôn sẵn lòng giúp em, mỹ nhân!

Lại Thanh Hồng vừa nghe yêu cầu giúp đỡ từ cô thì không giấu nổi vẻ mặt vui mừng, gật đầu ngay lập tức. Ông ta định kéo cô vào lòng mình, thấy thế cô khẽ lùi nhưng không may vấp, ngã nhào về phía sau, chưa kịp thì đã có người khác ôm cô ngược trở lại. Thân hình cô đập vào một thân hình cao lớn, mùi bạc hà bao trùm bầu không khí hít thở của cô.

- Cần thận chứ, không có tôi không chừng em đã té ngã rồi đấy...

Lại Thanh Hồng thấy Đại Ngọc nằm trong tay Lý Khôi Vi liền rút tay về, dẹp bỏ ý định làm càn. Ông tuy là lão làng trong thương trường, được xem là con cáo già nhưng vẫn chần chừ khi giáp mặt với Lý Khôi Vi! Lý Khôi Vi được coi là con hổ biết cười trong giới, mặt lúc nào cũng nở nụ cười nhưng trong tâm không ngừng tính kế, lòng dạ nham hiểm.

- Lại tổng, rất hân hạnh được đón tiếp ông!

Lý Khôi Vi ôm eo cô, nhìn Lại Thanh Hồng nở nụ cười.

- Lý tổng, chúc mừng cậu! - ông ta đáp

- Cảm ơn

Đại Ngọc cố thoát khỏi vòng tay của anh, nhưng càng cựa quậy thì càng bị ôm chặt, bên eo có chút đau nhói. Cô biết là anh đã tức giận rồi, nhưng tức giận thì sao chứ? Lý Khôi Vi làm như vậy thì lẽ việc của cô cả rồi. Đáng chết!

- Vậy tôi xin đi trước, Đại Ngọc, tôi chờ em.

Bỏ lại một câu rồi Lại Thanh Hồng cùng người đẹp rời đi mất. Đại Ngọc không khỏi nguyên rủa ông ta, lão già chết tiệt.

- Trần Đại Ngọc!

Lý Khôi Vi gần từng chữ, lúc này cô dùng hết lực thoát khỏi vòng tay anh, xoay người đối mặt với anh, trong mắt có vài tia giận dữ.

- Làm sao? - Cô nói

- Chẳng lẽ tôi không giúp được em sao? Có cần phải đi cầu xin sự giúp đỡ của người đàn ông khác không? - Anh gần từng tiếng

Bị anh nói thế cô liền cứng họng. Đúng vậy, cô chưa từng đòi hỏi sự giúp đỡ từ anh, vì cô luôn tự mình giải quyết vấn đề, nên quên mất cả anh.

- Đại Ngọc, em không muốn công khai với tôi là vì như thế này? Cùng thằng đàn ông khác đưa đây?

Lý Khôi Vi tức giận nhưng không lớn tiếng, đôi mắt nheo lại. Đại Ngọc nghe thế, ban đầu là tức giận, nhưng sau đó lại nở nụ cười nhạt:

- Không phải rất tiện sao? Anh cùng người phụ nữ khác đi ra ngoài ánh sáng, tại sao tôi không thể? Anh chơi đùa cùng người khác, tại sao tôi không thể?

- Em nói chuyện có đạo lý một chút!

- Tôi là người không có đạo lý đó, thì sao? Lý Khôi Vi, chúng ta chỉ là đang thử thôi! Cảm thấy không hợp, vậy liền chia tay đi! Không phải không có anh tôi sống không được, chẳng phải bốn năm qua vẫn sống tốt đó sao?

Nói xong cô tức giận, đập gót bước đi, bỏ lại Lý Khôi Vi tức đến tím mặt. Biết rằng cô bướng bỉnh, cứng đầu nhưng khả năng chọc giận anh thì ngày càng cao nhỉ?

Đại Ngọc trở về bên cạnh Bạch Minh Phong, tiếp tục trò chuyện cùng các doanh nhân có tiếng trong giới. Đến cuối bữa tiệc, cô không nói thêm tiếng nào với anh nữa. Đến khi tiệc tàn, chuẩn bị rời đi cùng Nhất Sơn thì Lý Khôi Vi đuổi theo, kéo cô lại:

- Trần Đại Ngọc, em.

- Lý tổng, xin ngài giữ thể diện cho đôi bên. Ở đây chèo kéo, chẳng phải rất mất mặt sao?

Đại Ngọc gạt tay anh ra, dùng thái độ khách sáo nói. Cô nhìn anh, bằng đôi mắt lạnh nhạt:

- Ngài hãy chăm sóc mỹ nhân bên cạnh, ngũ ngon

Sau đó về tới nhà, cô bật điện thoại lên thì có hơn chục cuộc gọi từ Lý Khôi Vi. Nhất Sơn thấy thế, thờ dãi:

- Bà chị thích tự ngược nhĩ?

Đại Ngọc tắt nguồn điện thoại, quăng sang một bên. Tốt nhất là bây giờ hãy để cô yên tĩnh, nếu nói chuyện lúc này thì mọi chuyện chỉ bị xé ra to thôi.

Cô không phải là người không hiểu lý lẽ, cô biết hành động vừa rồi là sai. Đại Ngọc biết cô là người khai màu nhưng không thể kìm được bản thân mà tức giận với Lý Khôi Vĩ.

Lòng này rất đau, nhưng chẳng dám rơi nước mắt.. Chỉ sợ khi khóc rồi, không thể ngưng lại được.

Đêm đó, cô không ngủ được. Nằm trên giường nhìn chằm chằm vào điện thoại cứ sáng mãi, Lý Khôi Vĩ anh ta không biết mệt sao? Cô lật người, lăn qua lăn lại trên giường. Trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của Anna, rồi hình ảnh Lý Khôi Vĩ cùng người khác bước vào bữa tiệc..

Trần trọc cả đêm, cô quyết định gọi cho ai đó:

- Ngày mai em sẽ đến lấy tài liệu của Anna.
- Anna? Đừng có đùa, em đã rút ra khỏi... - Bên đầu dây kia đáp, giọng mệt mỏi
- Vụ này em nhận, chẳng phải không ai dám nhận vụ này sao? Tiền công, trả gấp đôi

Cô vừa nhìn ra cửa sổ vừa nói, giọng u ám. Bên kia vang tới tiếng cười quỷ dị, giọng khàn khàn có chút thích thú:

- Được, chào mừng em trở lại, Ngọc

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hoàng hôn rực rỡ , ta bỏ lỡ nhau

Em buông bỏ, mong rằng đời này anh hãy hận, chứ đừng yêu..

Lý Khôi Vĩ đứng yên nhìn Đại Ngọc rời đi, trông bóng dáng cô thật buồn. Đến khi hoàn hồn lại thì chiếc xe đã đi rất xa rồi, anh chỉ nhú mảy rồi cũng rời đi. Lúc này, Nhã Huệ từ bên trong khách sạn, vừa nhìn thấy anh đã chạy tới quán lấy anh.

- Anh đi đâu vậy, làm em kiếm nãy giờ? Bây giờ mình đi đâu hả anh?

Lý Khôi Vĩ nhú mảy càng chặt, ánh mắt đầy sự chán ghét nhìn Nhã Huệ. Anh gạt phắt tay Nhã Huệ ra, giữ khoảng cách giữa hai người, lạnh lùng nói:

- Nhã Huệ tiểu thư, việc của cô hôm nay đã xong rồi, tạm biệt.

Lý Khôi Vĩ bước về phía xe, để mặc Nhã Huệ với khuôn mặt hoảng hốt. Vì sao anh lại thay đổi tâm tình nhanh như thế? Nhã Huệ chạy tới ngăn không cho anh bước vào xe

- Em em đã làm gì sai sao? Nếu thế cho em xin lỗi! Anh sao thế?

Anh nhìn cô ta, đôi mắt chẳng có chút cảm xúc. Ánh mắt đó khiến cô ta khẽ run. Bỗng Nhã Huệ nhớ đến người phụ nữ đi bên cạnh Bạch Minh Phong, khi đó ánh mắt Lý Khôi Vĩ nhìn người đó rất lạ, một loại chiếm hữu mạnh mẽ.

- Thù lao sẽ gửi vào tài khoản, hôm nay cô làm rất tốt!

Chỉ cần một câu nói đã kéo dài khoảng cách của cả hai? Nhã Huệ cắn môi dưới, tỏ ra đáng thương nói:

- Lý Khôi Vĩ, anh đừng như vậy được không? Em thật sự không cần tiền, em chỉ muốn ở cạnh anh..

Lý Khôi Vĩ nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình, bộ dạng yếu đuối chỉ khiến anh càng thêm chán ghét. Không hiểu sao từ khi gặp Đại Ngọc, chỉ có bộ dạng yếu đuối của cô mới khiến anh động tâm.

Anh làm sao không biết được Nhã Huệ muốn gì chứ? Đàn bà tình nguyện đến bên cạnh anh không thiếu, xinh đẹp, đáng yêu, gọi cảm đều có đủ. Nhưng chung quy chỉ có một mục đích mà thôi: tiền tài và danh lợi. Đừng nghĩ cứ rơi giọt nước mắt thì khiến anh động lòng, Lý Khôi Vĩ anh không phải ngu ngốc.

- Em yêu anh, anh hãy cho em cơ hội ở cạnh bên anh, được không?

Nhã Huệ chụp lấy cánh tay anh, đôi mắt ngấn nước đầy hi vọng. Cô không tin bản thân không bằng người phụ nữ kia, không thể không chiếm lấy vị trí

trong lòng người đàn ông này. Lý Khôi Vĩ nở nụ cười nhạt, gạt tay Nhã Huệ ra:

- Nhã Huệ, không phải em mới biết tôi một hai ngày. Lý Khôi Vĩ tôi không thích đàn bà yếu đuối, vừa nói một hai câu đã rơi lệ. Bộ dạng đó chỉ khiến tôi thêm chán ghét!

Anh ngồi vào xe, nhìn Nhã Huệ nói tiếp:

- Đừng nghĩ tôi không biết chị em cô muốn làm gì. Cũng đừng làm chuyện ngu ngốc như Nhã Vi.

Vừa định nâng kính xe lên, chợt nhớ đến điều gì đó, đôi mắt lạnh như băng nhìn Nhã Huệ, cảnh cáo cô:

- Đừng để những chuyện ngu xuẩn đó ảnh hưởng đến công ty của bố cô.

Lý Khôi Vĩ về tới nhà, gọi cho cô liên tục nhưng không ai bắt máy cả. Sau khi tắm xong, anh ngồi trên giường suy nghĩ một hồi, bấm số gọi cho ai đó:

- Điều tra cho tôi hai người: Lại Thanh Hồng và Hồng Quân.

- Vâng, sếp

Từ khi anh gặp Hồng Quân đã cảm thấy hần ta có gì đó bất thường, nét mặt lại rất giống Lại Thanh Hồng. Lý Khôi Vĩ tin Đại Ngọc đã phát hiện ra chuyện này. Nhưng cô tiếp cận Lại Thanh Hồng có mục đích gì? Lại còn Nhất Sơn đột nhiên trở về, anh không khỏi chú ý đến vết thương trên tay cậu ta.

Có lẽ chuyện không đơn giản như anh nghĩ.

Đại Ngọc thức dậy từ sớm, hôm nay cô đi công tác cùng Bạch Minh Phong nên phải chuẩn bị trước. Cô chỉ đem theo vài bộ quần áo, cùng vài thứ cần thiết. Cầm balo bước ra ngoài đã thấy Nhất Sơn đang nấu bữa sáng.

- Dậy sớm thế?

Đại Ngọc ngạc nhiên, nhìn đồng hồ còn chưa tới 7 giờ. Nhất Sơn không nói gì, dọn bữa sáng lên. Cậu liếc mắt thấy balo cô cầm trên tay, không nói gì cùng cô ăn sáng. Trong lúc ăn, Đại Ngọc nói:

- Chị đi công tác, ở nhà cẩn thận một chút.

Nhất Sơn gật gù, cũng không hỏi rằng cô đi đâu. Đại Ngọc liếc mắt nhìn cậu ta một cái, tiếp tục bữa sáng. Một lúc sau, cậu ta mới mở miệng:

- Chị..

- Ủm? - Cô ngước lên

- Đừng quay lại đó nữa

Bàn tay cầm thìa có chút run rẩy, Đại Ngọc im lặng hồi lâu. Cả hai im lặng không nói, đến khi cô đặt thìa xuống, mỉm cười nói:

- Chỉ là đi công tác thôi, đừng suy nghĩ nhiều.

Nhất Sơn nhìn cô một hồi, cũng không đáp lại. Ăn uống xong cô liền lên đường, trước khi đi còn dặn dò Nhất Sơn:

- Nếu hần ta có tìm đến, cứ nói là chị không muốn gặp.

Trên máy bay tư nhân, Bạch Minh Phong cùng Đại Ngọc đang nghiêm túc bàn tình hình mờ kim cương vừa mua lại thành công. Địa điểm lần này ở Châu Phi, nơi được coi là hỗn loạn.

Trải qua nửa tháng, bao nhiêu khổ cực cô ăn đủ. Nhất là lúc đi xuống mỏ, vừa nóng, vừa bụi khiến cô không tài nào thở nổi. Bạch Minh Phong bận bịu suốt, cả hai sau khi xong việc thì trở về trong tình trạng kiệt sức. Lúc này cả hai đang ở trong phòng ăn của khách sạn, ăn xong liền trở về nước. Cả hai đang nhâm nhả uống trà sau bữa ăn thì:

- Tổng giám đốc, đợt này về có thể cho em nghỉ dài hạn được không?

Bạch Minh Phong nhìn sang Đại Ngọc, bắt gặp khuôn mặt ảm đạm của cô liền nhướn mày. Đại Ngọc thu lại nét mặt, nở nụ cười rạng rỡ nói tiếp:

- Em cần phải đi tu dưỡng nhan sắc a~

Không đợi sếp mình nói tiếp, cô đứng lên nói:

- Bốn năm qua em chưa từng nghỉ ngày nào, vậy nên có thể gộp lại nghỉ luôn một lần được không?

Bạch Minh Phong cảm thán trong lòng, như vậy mà cũng nói được? Anh gõ xuống mặt bàn, hỏi:

- Lý do?!

Đại Ngọc trả lời rất nhanh:

- Cần thời gian tu dưỡng sắc đẹp, chấn chỉnh lại tâm lý!

Tâm lý? Tâm lý? Có ai bắt em đi vào biển lửa, vực thẳm đầu mà điều chỉnh tâm lý?

- Định trở về?

Bạch Minh Phong nói, bình tĩnh thương thức ly trà. Đại Ngọc sững người chốc lát, bật cười gượng gạo:

- Đương nhiên rồi, chẳng lẽ sắp bắt em ở đây đào mộ sao?

- Đã thoát ra được, tại sao còn trở về?

Bạch Minh Phong đặt ly trà xuống, nhìn cô bằng đôi mắt dò xét. Đại Ngọc thu lại nụ cười, đáp:

- Một số thứ còn chưa trả hết, một số việc còn chưa làm xong.

Cô xoay xoay ly trà trong tay, sau đó nở nụ cười nhẹ.

- Đi thôi, máy bay chắc cũng tới rồi!

Đại Ngọc nói, Bạch Minh Phong gạt đầu rồi cùng cô rời đi. Về nước, cô khẽ rùng mình vì cái lạnh. Bạch Minh Phong đưa cô về tới nhà, trước khi cô bước ra khỏi xe thì nghe anh nói:

- Vị trí của em, tự chọn người mà đưa vào đi!

Cô nghe thế thì hai mắt sáng rực, cười hi hi:

- Tổng giám đốc anh mình!

Bạch Minh Phong nhìn cô, bật cười. Sau đó anh cốc đầu cô, bảo:

- Đi sớm về sớm.

Cô bật cười, xuống xe rồi nhìn xe rời đi. Mở cửa vào nhà thì không thấy Nhất Sơn đâu, cô vươn vai rồi đi tắm thật nhanh. Mở balo ra, lấy thêm vài bộ mới nhét vào. Đại Ngọc làm mọi thứ rất nhanh, chỉ trong tích tắc là hoàn thành.

Đại Ngọc ngồi ở phòng ngủ của mình, chần chừ một chút rồi bấm gọi cho Lý Khôi Vĩ. Kể từ ngày đi công tác, chỉ cần anh ta gọi đến cô liền tắt đi, anh ta nhắn tin cô cũng không trả lời.

Rất nhanh đã có người bắt máy:

- Tại sao anh gọi em không nghe máy?

Đầu dây bên kia Lý Khôi Vĩ rất tức giận, mỗi ngày từng giây từng phút anh đều lo lắng. Vậy mà người phụ nữ này lại vô tình, không hề lộ ra một chút tin tức gì. Đến khi gọi cho công ty thì mới được cô đi công tác mất rồi.

Đại Ngọc im lặng, đầu dây bên kia Lý Khôi Vĩ cũng từ từ hạ hỏa, anh bắt lực nói:

- Đại Ngọc, em đang ở đâu?

Cô cảm thấy mặt mũi cay xè, hình ảnh trước mắt bị nhoà đi.

- Anh biết em rất giận, có thể gặp mặt được không? Một lúc thôi, không, anh chỉ cần 5 phút. Cho anh 5 phút để giải thích, được không?

Đại Ngọc hít một hơi thật sâu, vừa nhìn ra bầu trời hoàng hôn rực rỡ vừa nhàn nhạt nói:

- Lý Khôi Vĩ...

- Ừm?

- Lý Khôi Vĩ...

- Anh nghe!

- Lý Khôi Vĩ.

- Anh đây

Lý Khôi Vĩ rất nhẩn nại, cô kêu tên anh một lần anh đáp lại một lần. Nhưng sao lúc này đây, anh có thể nhìn thấy giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp đó. Vì sao Đại Ngọc, giọng nói của em lúc này lại bị thương đến thế?

- Chúng ta chia tay đi

Cuối cùng, giọt nước mắt cũng lăn dài trên mặt cô. Đại Ngọc chỉ thở một hơi thật dài, nước mắt cứ thế mà lăn dài trên khuôn mặt cô.

- Không, anh không chia tay! - Lý Khôi Vĩ kiên quyết

Giọng cô lúc này mang theo nhiều nỗi buồn, từng chữ, từng câu cũng khiến người ta đau lòng:

- Khôi Vĩ, sau chùng ấy năm, em nhận ra rằng mình hết thích anh rồi. Chùng ấy năm cũng đủ con người ta thay đổi. Tình cảm như thế cũng thay đổi rồi. Anh biết vì sao năm ấy em không giữ anh lại không? Vì em không đủ can đảm, sợ giữ rồi lại bị anh hắt hủi. Nhưng làm thế nào bây giờ, đến khi em đủ can đảm thì không còn thích anh nữa rồi..

Em cùng anh đi hết cả một quãng đường dài, vì sao đến cuối cùng vẫn buông bỏ?

- Lý Khôi Vĩ, chúng ta chia tay đi..

Chúng ta, bỏ lỡ nhau, dưới hoàng hôn rực rỡ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Giấc mơ , váy cưới và em

Em biết trên đời này anh sợ nhất là gì không? Sợ nhất là khi em gánh mọi thứ, một lời cũng không nói ra. Cô bé, thật tâm anh xin lỗi em...

- Lý Khôi Vĩ, chúng ta chia tay đi..

- Tút...tút...tút..

Hoàng hôn nhuộm đỏ tấm lưng của anh, hoàng hôn cũng chẳng lưu tình mà vội vàng bỏ chạy theo ánh trăng. Lý Khôi Vĩ cầm chặt điện thoại trên tay, gân xanh nổi trên trán

Dường như anh có thể nhìn thấy cô đang mỉm cười rất dịu dàng, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp. Anh có thể cảm nhận được, cô cũng đang ngấm hoàng hôn rực rỡ cùng anh..

- Đại Ngọc, nhất định em phải vô tình vậy sao..

Anh cười nhạt, ánh mắt mang theo đau đớn chẳng nói thành lời được. Thật ra Đại Ngọc đâu biết, anh thích cô từ lâu rồi. Anh thích cái vẻ kiêu ngạo như con công. Thích cả nụ cười rạng rỡ, đôi mắt lúc nào liếc ngang liếc dọc. Lý Khôi Vĩ biết, Đại Ngọc cô xinh đẹp, đôi lúc thông minh đôi lúc lại khờ khạo. Anh cũng biết, cô có thể chống chọi cả bầu trời này mà chẳng cần ai giúp đỡ. Anh thừa biết cô mạnh mẽ đến vậy, nhưng thật ra lại như giọt nước, vừa chạm vào có thể vỡ óa ra. Người con gái như vậy, khiến anh vừa hận vừa yêu..

Anh hận vì cô quá đỗi vô tình, lời nói dứt khoát tàn nhẫn mà chẳng cần quan tâm đối phương lẫn bản thân tổn thương bao nhiêu. Lốp vỏ mạnh mẽ bên ngoài quá chắc khiến anh chẳng thể tháo bỏ nó..

Anh yêu vì anh biết đằng sau lớp vỏ bọc đó là gì, anh biết đằng sau những lời nói tàn nhẫn đó là gì..

Nhưng mà lần nào cũng vậy, dù biết rõ đằng sau là gì..nhưng anh vẫn đau lòng, tức giận mà không giữ cô lại.

Tối đó, Lý Khôi Vĩ uống rất nhiều, từng ly từng ly, chỉ có rượu làm bạn với anh. Anh uống đến bất tỉnh nhân sự..

Trong cơn mơ anh dường như thấy Đại Ngọc trong chiếc váy cưới trắng tinh. Cô yêu kiều, xinh đẹp động lòng người đứng trước mặt anh, thẹn thùng hỏi:

- Vĩ, em có đẹp không?

Ừ, em đẹp lắm. Đẹp đến động lòng người, trong mắt anh em là người xinh đẹp nhất..

- Vĩ, anh có yêu em không?

Yêu, Trần Đại Ngọc cả đời này anh chỉ yêu mình em. Ngoại trừ em ra, anh không lấy ai khác.

- Vĩ, nếu như anh không bỏ đi, nếu như anh cạnh bên bốn năm qua, có lẽ em sẽ yêu anh. Nhưng thật đáng tiếc cũng thật xin lỗi, trong tim đã không còn hình bóng của anh nữa rồi..

Không, Đại Ngọc, em đừng nói như vậy. Đừng bỏ đi, Đại Ngọc..

Bỗng một hình ảnh khác xuất hiện, cũng là cô trong chiếc váy cưới nhưng váy cưới chẳng còn trắng tinh nữa mà nó đã đầy máu. Hai tay cô bị xích lại bởi hai sợi dây xích, cả người bị treo lên không trung. Cả người đầy rẫy vết thương, nhưng cô không khóc ngược lại còn nở nụ cười dịu dàng:

- Lý Khôi Vĩ, thật tâm xin lỗi anh. Kiếp này lòng xin nhận nhưng chẳng thể bên cạnh được. Hãy nhớ, đừng nhớ, đừng khóc, đừng đau lòng. Đừng vì Trần Đại Ngọc này mà suy sụp, đừng vì Trần Đại Ngọc này mà không yêu người con gái khác. Phải sống thật tốt, biết chưa? Lý Khôi Vĩ, kiếp sau nhất định em sẽ đến tìm anh, đừng sợ được không?

Sau đó là tiếng nổ, nơi ngực trái cô nhuộm đỏ, chiếc váy cưới thấm đẫm máu tươi..

- Đại Ngọc, Đại Ngọc...

Anh mở mắt, thở hổn hển. Thì ra là mơ, là mơ. Lý Khôi Vĩ đứng lên liền choáng váng, cả đầu đau như búa bổ. Cả người mồ hôi đầm đìa, ướt cả lưng áo. Thật may, chỉ là mơ thôi..

Lý Khôi Vĩ ngồi trong phòng làm việc, người thì ở nơi này nhưng đầu óc lại trôi dạt phương nào rồi. Tiếng gõ cửa chẳng khiến anh tỉnh lại, đến khi người bên ngoài lo lắng lên tiếng:

- Tổng giám đốc? - Là An Thy

Anh liền quay qua, hắng giọng:

- Vào đi!

An Thy liền mở cửa, một người đàn ông bước vào, An Thy liền đóng cửa lại. Người đàn ông thấy Lý Khôi Vĩ liền cúi người, chào anh. Lý Khôi Vĩ giữ nguyên bộ mặt lãnh đạm, ừm một tiếng.

- Đây là tư liệu về Hồng Quân và Lại Thanh Hồng. Đúng như ngài nói cả hai đều có quan hệ nhất thống, họ là cha con.

Người đàn ông rút tập tài liệu ra đưa cho anh, Lý Khôi Vĩ nghe thế liền nhíu mày.

- Lại Thanh Hồng là kẻ trắng hoa, có tất cả hai đời vợ nhưng đều chết cả, đều là tự sát. Sau đó ông ta không ngừng cặp kè với tình nhân, nổi tiếng là háo sắc. Ngoài ra việc làm ăn cũng chẳng sạch sẽ, ngoài mặt là tập đoàn đầu tư nhưng thật chất là rửa tiền, buôn bán ma túy.

Lý Khôi Vĩ vừa nghe vừa chăm chú đọc tài liệu, người đàn ông nói tiếp:

- Lại Hồng Quân là con của người vợ đầu, tình cảm cha con rất tốt nhưng ông ta lại không cho con trai thừa kế tài sản ngay mà bắt Lại Hồng Quân ra công ty nhỏ làm việc. Lại Hồng Quân là một kẻ rất thông minh, trắng hoa y hệt cha mình, một tháng liền thay một cô. Tiểu thư Đại Ngọc là một trường hợp đặc biệt, hẳn ta theo đuổi cô ấy rất kiên trì, nếu là người khác thì chỉ một ngày hẳn đã đổi đối tượng.

Anh nhướng mày, khoé môi cong lên. Ha, đương nhiên rồi, người anh chọn làm sao mà không đặc biệt được chứ.

- Tôi còn điều tra được thêm một chuyện, về Nhất Sơn - Người đàn ông nói

- Nhất Sơn? - Anh nhíu mày

- Nhất Sơn có một cô bạn gái tên là Anna. Vào ngày 22 tháng 10, cả hai nhận được lệnh từ tổ chức tìm con chip, mà con chip nằm trong tay Lại Thanh Hồng. Sau đó chỉ có Nhất Sơn quay về, Anna mất tích.

Người đàn ông gật đầu nói tiếp. Lý Khôi Vĩ nhìn người trước mặt:

- Bên trong chứa gì?

- Việc này tôi không điều tra được - Người đàn ông lắc đầu

Lý Khôi Vĩ nhíu mày càng chặt, vẻ mặt trầm tư suy nghĩ. Vì thế nên cô mới tiếp cận Lại Thanh Hồng? Đại Ngọc, rốt cuộc em đang muốn làm gì...?

- Keith, trước hết cậu hãy đi tìm tung tích của Đại Ngọc đi!

Keith gật đầu rồi mau chóng lui ra. Keith là trợ thủ đắc lực, có thể coi là cánh tay phải của anh. Mạng của Keith là anh nhặt về, lúc đó cậu ta bị người ta đuổi giết, bị thương rất nặng lại bị đâm ngay ngực phải, máu uớt hết cả áo. Lúc đó là năm đầu tiên anh bỏ đi, hôm đó trời mưa rất to, Keith nằm thoi thóp dưới mưa. Anh thấy thế, chần chừ hồi lâu rồi đem cậu ta về, đưa bác sĩ chữa trị cho cậu ta cẩn thận. Khi tỉnh lại, câu đầu tiên Keith nói chính là: "Mạng này do anh nhặt về, xin được làm kẻ hầu hạ trung thành. Chỉ cần tôi phản bội, muốn chém muốn giết tùy anh! "

Lý Khôi Vĩ bảo không cần, chỉ là anh tiện tay, tích đức một chút thôi. Nhưng Keith dứt khoát xin làm người hầu hạ, anh chỉ thờ dài rồi gật đầu. Sau đó mới biết, thì ra cậu ta là sát thủ đánh thuê, bị người ta gài bẫy nên đêm đó mới chạy trốn chết như thế.

Hai tuần sau đó, Keith gọi cho Lý Khôi Vĩ:

- Sếp, tìm được người rồi!

Lúc đó anh đang họp, nghe thế liền đứng bật dậy khiến cho mọi người im bật không dám hó hé một câu. Mấy hôm nay ai cũng nhìn rõ tâm trạng của ngài tổng giám đốc này không tốt, cực kì không tốt nên ai cũng cố gắng cách xa, càng xa càng tốt kéo xui xẻo lại nhận được thư sa thải!

- Ở đâu? - Anh nói

- Là khu nghĩ dưỡng ở phía Bắc..

Nghe đến đây anh liền biết là cô đã làm gì, đang ở đâu.

- Tôi đến đó ngay!

Sau đó anh nhanh chóng rời khỏi cuộc họp khiến cấp dưới bàng hoàng, chẳng ai hiểu gì hết. An Thy chạy theo đến cửa phòng họp thì bị Lý Khôi Vĩ cản lại, sau đó anh dùng ánh mắt giá rét quét qua những người bên trong phòng họp:

- Làm lại hết cho tôi, như vậy cũng gọi là báo cáo sao? Giồn mặt với tôi chắc? Công ty trả lương cho các người ít lắm sao, có gì khiến các người bất mãn sao? Anh B, là 86% chứ không phải là 68%! An Thy, cô ở lại đợi họ làm lại xong gửi cho tôi. Lần này ai có sai sót gì, đuổi việc ngay lập tức!

Sau đó, Lý Khôi Vĩ rời đi. Lái xe đi đến phía Bắc, trên đường anh gọi điện cho ai đó:

- Rốt cuộc anh có ý gì?

- Kino, lâu ngày không gặp chú không chào hỏi sao? Anh đây, nhớ chú muốn chết a~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hoặc là anh đưa cô ấy ra , hoặc là chúng ta trở mặt !

Căn phòng tĩnh mịch, chỉ có mùi trà thơm nhàn nhạt trong không khí. Lý Khôi Vĩ bắt chéo chân, đưa mắt nhìn người đàn ông đối diện..

Người đàn ông đó chậm rãi uống trà, mắt tràn ngập ý cười. Lý Khôi Vĩ dần dần mất kiên nhẫn, tính tình của anh thật ra không tốt nên rơi vào tình huống này anh có thể ngồi ở đây uống trà thì anh đã phải đề nén lắm rồi.

- Trương Quy Hoàng, anh mau giao người ra!

Lý Khôi Vĩ nhìn Trương Quy Hoàng, đôi mắt xuất hiện vài sợi tơ máu. Hai tuần nay anh không thể ngủ nổi, đến nhà tìm Đại Ngọc thì không có ai. Không cần hỏi Bạch Minh Phong vì thư kí bên cạnh anh ta là người khác chứ không phải người anh cần tìm. Lý Khôi Vĩ gọi cho Bạch Hạ Băng cũng không có thông tin gì cả. Đến khi anh tìm đến nơi thì lại không cách nào gặp được cô.

- Người? Lý Khôi Vĩ, ăn nói cũng nên suy nghĩ một chút. Người của cậu sao lại chạy đến chỗ anh tìm?!

Trương Quy Hoàng nhếch mép, đôi mắt sắc bén:

- Chỗ chúng ta quen biết nhiều năm, bây giờ cậu chạy đến đây tìm người chẳng phải khiến tình cảm chúng ta có hiểu làm sao?

- Trương Quy Hoàng, anh biết tôi đang nói gì mà. Đừng đùa nữa, mau đưa cô ấy ra.

Lý Khôi Vĩ không còn đủ kiên nhẫn nữa, đôi mắt bắt đầu lạnh đi.

- Rốt cuộc là cậu muốn tìm ai? - Trương Quy Hoàng nhướn mày

- Trần Đại Ngọc!

Trương Quy Hoàng bật cười, nụ cười này khiến Lý Khôi Vĩ có cảm giác bất an. Quả nhiên sau đó, Trương Quy Hoàng nói:

- Cậu đến trễ, cô ấy đi từ lâu rồi..

- Ý anh là gì?

Trương Quy Hoàng dựa vào ghế, gác chân lên bàn vẽ mặt lãnh đạm trả lời:

- Nếu như cậu tìm được đến đây ắt hẳn cũng biết Đại Ngọc đến để làm gì. Cô ấy rời đi được 12 ngày rồi..

Nghệ như sét đánh ngang tai, Lý Khôi Vĩ sửng người hồi lâu. Từ bàng hoàng dần dần chuyển sang tức giận:

- Hoàng, tại sao anh không nói cho tôi biết? Anh có còn xem tôi là anh em không?!

- Nói cho cậu biết thì làm được gì?! Đến cả ông đây còn bị đánh úp, có kịp nói cho cậu không?

Càng nhắc khiến cho Trương Quy Hoàng tức giận. Sau cuộc gọi đó thì đáng lẽ Đại Ngọc sang ngày hôm sau phải đến đúng hẹn, vậy mà cô lại cho hắn leo cây. Còn tưởng cô bỏ cuộc không tham gia nữa, vậy mà buổi tối hôm đó lại xuất hiện khiến Trương Quy Hoàng bất ngờ.

- Chuyện của hai người anh đây không xen vào, khi nào người về anh sẽ báo cho cậu biết.

Trương Quy Hoàng chỉ giúp được tới đây thôi, cũng không thể làm gì thêm. Coi như Lý Khôi Vĩ nợ hắn một lần vậy.

- Được!

Lý Khôi Vĩ rất muốn hỏi rằng cô đi đâu, hành động một mình hay sao? Nhưng anh biết có hỏi thì Trương Quy Hoàng cũng không tiết lộ. Thay vì ngồi ở đây dây dưa thì tự mình tìm sẽ tốt hơn. Lý Khôi Vĩ rời đi, vừa mở cánh cửa thì nghe Trương Quy Hoàng không nhanh không chậm nói:

- Lý Khôi Vĩ... cái gì chơi đùa được thì chơi, cái gì không chơi được thì được đại mà dạy vào.

Câu nói của Trương Quy Hoàng mang theo nhiều hàm ý, Lý Khôi Vĩ quay đầu lại nhìn anh ta. Lý Khôi Vĩ nở nụ cười nhạt, không nhanh không chậm nói:

- Chỉ cần tôi muốn thì không gì là không thể..

Ngồi đằng sau xe do Keith lái, anh cứ suy nghĩ mãi về câu nói của Trương Quy Hoàng. Đây chẳng phải bảo anh tránh xa Đại Ngọc sao? Hay là nói anh đang chơi đùa cô?!

Lúc này thu vào trong tầm mắt anh là chiếc xe thể thao màu trắng nổi bật trong màn đêm chạy ngang qua với tốc độ rất nhanh. Bỗng anh có cảm giác rất mãnh liệt rằng người anh đang tìm ngồi trên chiếc xe đó.

- Keith, quay đầu xe lại!

Khi mà anh quay lại khu nghỉ dưỡng thì chiếc xe kia đã biến mất, ý cười trên môi anh càng thêm đậm. Lý Khôi Vĩ đi vào căn phòng của Trương Quy Hoàng, khi anh đẩy cửa bước vào thì thấy hắn vẫn ngồi đó trên tay là cốc trà bốc khói nghi ngút. Khuôn mặt Trương Quy Hoàng bình tĩnh, y hệt như biết rằng anh sẽ quay lại vậy.

- Còn lời muốn nói?

Trương Quy Hoàng đặt ly trà xuống, môi hơi nhếch lên.

- Khuôn mặt xinh đẹp này quả nhiên là để đem ra lừa gạt người khác mà..

Vừa nghe Lý Khôi Vĩ nói xong thì Trương Quy Hoàng bật cười, đưa mắt tràn đầy tình ý nhìn anh:

- Có hứng thú sao?

Con mẹ nó, hứng thú cái đầu anh!

Lý Khôi Vĩ chỉ tiếc rằng không thể đánh cho người ngồi trước mặt một cái, đúng là yêu nghiệt mà! Anh liếc hắn một cái rồi nói:

- Tiếc rằng tôi không nằm trong số những người bị lừa

- Vậy thì thật tiếc, tôi rất có hứng thú với Lý tổng ah~

Đây là người đứng đầu Trương gia sao? Thật sao?!

Lý Khôi Vĩ nhiều năm qua đã có khả năng miễn dịch trước con người này, anh chọn cách làm ngơ. Song vào thẳng vấn đề chính, anh nhướn mày:

- Hoặc là anh đưa cô ấy ra, hoặc là chúng ta trở mặt!

.....

Đại Ngọc lái chiếc xe thể thao màu trắng chạy bán sống bán chết, vì vừa rồi cô gặp xe của Lý Khôi Vĩ đi ngang qua. Dự cảm không lành, cô đạp ga hết mức. Anna ngồi bên cạnh vừa được tìm về thấy về mặt của Đại Ngọc khê hời:

- Chị làm sao vậy?

- Hôm nay đúng là xui xẻo!

Cô chạy vào hầm giữ xe riêng, rồi mở cửa kéo Anna bước đi thật nhanh. Anna bên cạnh đỡ Đại Ngọc người đầy thương tích, lo lắng nói:

- Chị dừng đi nhanh, vết thương vết thương!

- Bây giờ mà bị anh ta tóm là toi mạng. Em mau đi lên nói lại với Key là bất cứ giá nào cũng không được nói chị ở đây, mau đi đi!

Anna bị thái độ của cô hù một phen liền dặn dò cô vài câu rồi chạy đi. Đại Ngọc cố lê cái chân bị trật, khó khăn đi về phòng. Lúc này đây có một chàng trai chạy tới đỡ lấy cô, giọng quan tâm

- Cô không sao chứ?

Đại Ngọc ngược lên, vì cô đứng ngược sáng mà ánh đèn lại rọi vào khuôn mặt của anh ta nên cô nhìn thấy rất rõ. Người này có khuôn mặt điềm tĩnh, tựa như đã trải qua rất nhiều phong ba bão táp nên đôi mắt sắc bén như chim ưng, trong đó lại mang nhiều bí mật.

- Không sao, cảm ơn!

Đại Ngọc cười cười rồi đẩy tay anh ta ra, lại loạng choạng xém té. May mà chàng trai tốt bụng này đỡ lấy cô kịp, anh ta nói:

- Cô bị trật khớp rồi, tôi đưa cô đi!

-được!

Đại Ngọc cũng không từ chối lòng tốt, nhờ có chàng trai tốt bụng này nên chẳng mấy chốc cô về tới phòng. Vừa vào bên trong cô bật đèn sáng lên, chàng trai ấy nhìn thấy rõ bộ dạng của cô khê sừng sốt. Đại Ngọc nhận ra sự thay đổi trên mặt của anh ta, mỉm cười nói:

- Chàng trai, có thể gọi Tuấn Kiệt giúp tôi được không? Ở cuối dãy ấy..

Ngưng lại một chút rồi cô nói tiếp:

- À nếu có gặp người nào tóc màu đỏ cam thì tránh xa ra, nếu có ai hỏi là có gặp tôi hay không thì trả lời không nhé.

Chàng trai nhìn bộ dạng thê thảm của Đại Ngọc thì đầy lo lắng, rồi lại nghe lời dặn dò của cô thì không khỏi tò mò:

- Tại sao?

- À tôi bị cái người đó đuổi giết, anh thấy bộ dạng thảm thương này rồi đấy, là do anh ta gây ra!

Được rồi, nói dối một chút chắc không sao..

Xong lại thấy cô đi tới một cái tủ nhỏ lòi hộp y tế ra rồi quay về chỗ cũ, từng bước đi đều thể hiện lên khuôn mặt đang nhăn nhó. Chàng trai thấy cô tự mình sơ cứu:

- Hay là để tôi giúp...

- Không sao không sao, anh mau đi gọi Tuấn Kiệt giúp tôi là được rồi. Mấy cái này tôi có thể tự làm, riêng cái chân thì mới cần anh ta!

Đại Ngọc xua tay, chàng trai thấy thế liền nhanh chóng đi gọi Tuấn Kiệt. Nhưng vừa định mở cửa thì:

- Trần Đại Ngọc, em mau mở cửa cho tôi!

Tiếng đập cửa rầm rầm khiến hai người bên trong sửng người, tiếp theo đó chàng trai quay lại nhìn cô đầy khó xử. Đại Ngọc còn đang sống dở chết dở vì lột cái áo, nghe tiếng động bên ngoài thì giật mình. Theo bản năng chạy đến kéo chàng trai kia lại ra hiệu cho anh ta giữ im lặng.

- Trương Quý Hoàng chết tiệt!

Cô mắng, đứng là không thể tin tưởng được mà. Đại Ngọc nhìn xung quanh chuẩn bị kiếm đường thoát liền thấy cửa sau thì kéo chàng trai bên cạnh đi. Nhưng chưa kịp chạy đi thì chân không thể bước được nữa liền khuỵu xuống, lúc này cánh cửa bị người bên ngoài đá bung ra. Đám người bên ngoài ủa vào.

Khung cảnh hỗn loạn, Đại Ngọc liền trốn sau lưng chàng trai lực lưỡng. Sau đó cô nghe giọng nói không nhanh không chậm của Lý Khôi Vĩ:

- Em nghĩ em nhỏ bé lắm hả? Còn muốn trốn?

Xong đời rồi là những từ xuất hiện trong đầu khi cánh cửa bị đá bung ra. Cô cần một cái phao mà may mắn thay lại có cái phao lớn trước mặt.

- Trốn, ai thêm trốn anh? Lý Khôi Vĩ, anh tự tiện xông vào như thế khiến bạn trai của tôi hiểu lầm thì phải làm sao?

Chàng trai làm bìa chắn vừa nghe xong thì cứng người, nhìn Lý Khôi Vĩ mặt ngày càng đen. Lý Khôi Vĩ cười lạnh:

- Keith, cậu có muốn giải thích một chút không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Anh dành tặng cô một tình cảm chấp vá chân thành

Em dành ra bốn năm thanh xuân của mình chỉ để quên.. Vĩ, chúng ta là cố chấp, anh hiểu không?

Em nói chia tay vì hết tình cảm rồi, em nói anh đừng cố chấp nữa... Ừ, được! Nhưng đã bao giờ em nghĩ đến tình cảm của anh chưa? Đại Ngọc, em cứ ích kỉ như thế mãi thì anh phải làm sao đây?

Đại Ngọc nắm chặt áo của Keith, mồ hôi lạnh ướt đầm cả lưng cô. Thật xui xẻo, tóm ai không tóm lại tóm trúng người của anh!

Keith háng giọng, quay đầu nhìn cô gái ở phía sau mình. Đại Ngọc ngược lên, trao đổi ánh mắt với anh ta. Keith nhíu mày, muốn đem anh ra làm bìa đỡ đạn sao? Tiểu thư, boss lớn của tôi đứng trước mặt cô bảo tôi phải làm sao đây?!

Sự thật thì khi Lý Khôi Vĩ quay trở lại đã phân phó Keith đi tìm Đại Ngọc bởi anh biết cô đã chạy đi trốn. Keith lập tức nhận lệnh, thực hiện trong bí mật và vượt qua cả hàng vệ sĩ xung quanh. Cho đến khi đi ngang qua hầm giữ xe riêng thì thấy một bóng đen di chuyển. Theo ý thức Keith bước tới thì liền thấy một cô gái nhỏ. Khi cô cất tiếng, điều đầu tiên hiện lên trong đầu chính là: giọng nói rất dễ nghe..

Lại chú ý đến bộ dạng, nhìn xuống cái chân bên trái của Đại Ngọc thì hiểu vấn đề. Thế nên bạn Keith nhà ta đã ra tay giúp đỡ, ý định là: cô gái này hình như là người ở đây, giúp xong có thể moi được thông tin! Vừa giúp người, vừa nâng cao khả năng thành công tìm người. Rất tốt!!!

Mà bạn Keith đâu biết rằng, người cần tìm đã ở ngay trước mắt. Cho đến khi vào phòng bật đèn lên thì Keith mới ngỡ ngàng. Đại Ngọc ngồi ở trên sofa, rất nhẹ nhàng nhờ anh ta giúp đỡ. Vì sao Keith ngạc nhiên ư? Rất đơn giản, khi nhìn thấy ánh của Đại Ngọc thì Keith nghĩ rằng đây là một cô gái xinh đẹp nhưng lại khó gần, thậm chí là kiêu ngạo. Bởi Lý Khôi Vĩ là người đàn ông mà hàng vạn phụ nữ muốn ở bên anh, vậy mà chỉ duy nhất có Đại Ngọc là chạy trốn.

- Còn định liếc mắt đưa tình đến khi nào?

Lý Khôi Vĩ thấy Keith và Đại Ngọc cứ đứng nhìn nhau mãi, tính khí bắt đầu bộc phát. Keith nghe thấy giọng nói giận dữ của ông chủ liền giật mình quay lại, cúi người:

- Sếp..

Còn chưa kịp nói thì nghe thấy bên eo có cảm giác nhói, đưa mắt nhìn qua thì thấy tay của Đại Ngọc đang bấu vào da thịt mình. Keith chân chừ rồi quyết định im lặng. Nhìn vào cũng biết, cô gái này chính là Lý phu nhân tương lai, không nên đắc tội ah~

- Em còn uy hiếp người của tôi?!

Keith đứng ở tình thế tiến không được mà lùi cũng không xong. Có thể cảm nhận được đôi tay Đại Ngọc đang run lên, ngay cả hơi thở cũng nặng nề hơn hẳn. À phải rồi, cô đang bị thương. Cứ giằng co kiểu này không phải là cách hay..

- Trần Đại Ngọc, mau bỏ cái tay của em ra!

Lý Khôi Vĩ thấy cô cứng đầu nép sau lưng Keith như chú chim nhỏ liền phát hỏa. Đại Ngọc lúc này cả người đều rã rời, lại đụng trúng người không nên

gặp nên tâm tình rất không tốt. Cô nghe thấy thế liền bật phát:

- Lý Khôi Vĩ, anh quát cái gì? Người của anh? Được, lập tức trả cho anh!

Nói xong cô buông Keith ra đồng thời đẩy anh ta về phía trước. Không có ai làm điểm tựa, cô dồn hết trọng lượng cơ thể vào chân phải, chân trái chỉ dậm đề hờ trên nền nhà. Đại Ngọc có thể cảm giác được, chân trái từ trật khớp giờ sắp chuyển thành gãy xương rồi!

Lý Khôi Vĩ sau khi nhìn rõ bộ dạng của cô, tâm tình liền xuống thành mức âm. Anh thật sự rất ghét bộ dạng thảm thương này.

- Mau cút ra ngoài hết!

Anh nói, chỉ trong tích tắc căn phòng chỉ còn lại cô và anh. Keith là người rời đi cuối cùng, rất tốt bụng mà đóng cửa lại. Lý Khôi Vĩ tiến đến đỡ cô ngồi xuống sofa, lông mày vẫn dính sát vào nhau.

- Bị thương cũng không biết mở miệng?

Lý Khôi Vĩ quỳ một chân, kéo chân trái của cô đặt lên đầu gối nhìn qua nhìn lại. Hay lắm, sưng to thế này mà vẫn chịu được!

- Tôi cần bác sĩ, anh mau bỏ ra

Đại Ngọc vừa nói xong thì bác sĩ bước vào. Tuấn Kiệt bộ dạng bị người ta lôi đi, khuôn mặt không mấy vui vẻ bước vào.

- Tới rồi đây tới rồi đây~

Bạn Tuấn Kiệt của chúng ta rất vô tư, không nhận ra được bầu không khí căng thẳng nơi này. Lý Khôi Vĩ thấy Tuấn Kiệt bước vào liền bước ra ngoài, anh cần phải bình tĩnh bằng không hôm nay thế nào cũng cãi một trận lớn với cô nữa cho mà xem. Keith vừa thấy ông chủ bước ra, mồ hôi lạnh liền tuôn. Mà người của Trương Quy Hoàng cũng biết Lý Khôi Vĩ nên khi thấy anh bước ra liền im bật.

- Hay cho cậu không bao giờ phản bội..

Lý Khôi Vĩ khi đi ngang qua Keith nói, giọng âm trầm khiến người ta không nhận ra rằng anh đang vui hay đang giận. Nhưng Keith vừa nghe xong thì trong đầu đã bắt đầu viết di chúc, lần này chết chắc rồi.

Tuấn Kiệt trước tiên xử lý tình trạng trật khớp, nhìn bàn chân trái bầm tím một mảng, sưng to thì khẽ nhủ mày. Song nhìn thấy nét mặt bình tĩnh của Đại Ngọc, vừa làm việc của mình vừa khen ngợi:

- Hay thật đấy, như thế này rồi mà vẫn bò về tới nơi được

- Đừng có mà mạnh tay, đừng có mà mạnh tay

Đại Ngọc thấy Tuấn Kiệt đụng vào thì liền luôn miệng nhắc. Mồ hôi cô tuôn ướt đầm cả áo, nhất là khi Tuấn Kiệt làm cho khớp trở về đúng vị trí.

- Nhịn đau là sở trường của em mà đúng không? - Tuấn Kiệt mỉm cười

- Đừng có bẻ lại, thôi thôi để thế luôn đi..

Cô xua tay, bẻ lại chắc cô chết mất. Hiện giờ đang đau cực, cô sắp không chịu nổi rồi.

- Không được, em muốn mất một chân hay chịu đau?

Nên khi mà Tuấn Kiệt thực hiện động tác, cô cắn chặt môi dưới không để hé ra một tiếng nào, cắn chặt đến nỗi rách cả môi. Tuấn Kiệt không khỏi khen trong lòng: Có thể chịu được đến mức này, rõ ràng là trâu bò mà!

Ngoại trừ lúc xử lý trật khớp là đau đớn nhất thì còn lại đều rất êm đềm. Mà thật ra phải nói là do lúc này quá đau nên mất cảm giác luôn rồi.....

Cho đến khi Tuấn Kiệt bước ra đẩy một môi thì vừa vặn Lý Khôi Vĩ đứng trước cửa phòng, trên tay còn điều thuốc đang cháy dở. Những người còn lại không thấy bóng dáng, chắc là anh phân phó xung quanh đây hết rồi.

- Cô ấy sao rồi?

Lý Khôi Vĩ nhìn Tuấn Kiệt, đồng thời dụi tắt điều thuốc đi.

- Không nặng lắm, ngoại trừ bàn chân trái đã trật khớp lại còn chạy tới chạy lui khiến nó sưng to như cái móng heo, lưng trầy vài vết, hai cánh tay cũng trầy vài vết, đầu gối cũng trầy vài vết. Còn lại thì không sao, nhất là khuôn mặt, vẫn là mặt tiền hoàn hảo!

Tuấn Kiệt càng nói khiến gân xanh trên trán Lý Khôi Vĩ hiện càng rõ. Như vậy là không nặng? Chẳng phải chỗ nào trên người cũng có vết thương sao?

- Cảm ơn!

Lý Khôi Vĩ và Tuấn Kiệt cùng tuổi lại là bạn chí cốt, cũng lâu rồi mới gặp lại. Tuấn Kiệt vỗ vai anh, làm vẻ đồng cảm mà an ủi nói:

- Đường tình thông thường đã trắc trở, mày lại chọn trúng con đường trắc trở nhất mà chẳng ai dám đi!
- Thứ gì càng khó khăn mới có được thì giá trị mới cao. Tao lại thích những thứ vô giá.

Đại Ngọc sau khi vết và mới thay đồ được, cô chọn đồ rộng nhất có thể để tránh chạm vào vết thương. Còn đang loay hoay rửa mặt thì Lý Khôi Vĩ đã bước vào, nhìn bộ dạng đó của cô thì khẽ thở dài bước tới giúp đỡ. Anh nhẹ nhàng rửa mặt giúp cô, sau đó dùng khăn bông lau sạch nước trên mặt, đến khi lau xuống cổ thì thấy vài vết bầm thì nhủm mày.

Lý Khôi Vĩ lau xong, không nói gì bồng cô trở về giường. Anh đặt cô ngồi trên giường, sau đó quan sát cả người cô từ trên xuống dưới. Cứ gặp nơi có vết thương thì anh liền nhủm mày, vì vậy cả quá trình khuôn mặt anh chẳng dễ coi chút nào.

- Lý Khôi Vĩ....
- Đại Ngọc, lúc này em đừng nói gì cả được không?

Lý Khôi Vĩ đưa tay áp lên má cô, anh chỉ muốn ở bên cô, muốn chăm sóc, muốn đem cô vào trong vòng tay mà che chở mà yêu thương.

- Em bỏ đi như vậy rồi đem về là một thân thể thương tích thế này, em nói xem làm sao tôi có thể can đảm mà rời đi được?

Anh nhẹ nhàng nói, giọng nói có chua xót, có yêu thương

Cô ngước lên nhìn, à hình như anh gầy đi thì phải. Quảng thâm dưới mắt hiện rõ thế kia, chắc là mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên rồi.

- Anh đi đi..

Đại Ngọc quay đầu né tránh bàn tay dịu dàng của anh, cô đã dứt khoát, ngay từ đầu đã dứt khoát như vậy rồi. Bàn tay anh lạnh đi, không còn sự ấm áp từ khuôn mặt nhỏ của cô nữa. Lý Khôi Vĩ thờ dài, quỳ một chân đối diện với cô:

- Vì sao lại muốn chia tay?

Nhìn thẳng vào mắt anh, cô hít một hơi thật sâu rồi nở một nụ cười nhạt:

- Chẳng phải đã nói rồi sao? Chẳng qua là khi đó tuổi trẻ bồng bột đem lòng thích thôi. Cái gì rồi cũng qua, tôi không còn là cô gái 23 tuổi vừa chấp chững vào đời cùng anh chơi trò chơi tình ái nữa. Năm nay cũng đã 27 tuổi rồi, đã đủ thời gian để buông bỏ rồi....

Cô ngưng một lúc rồi khẽ cười thành tiếng:

- Đừng cố chấp nữa, tình cảm anh dành cho tôi không sâu đậm như anh tưởng tượng đâu. Chỉ là khi con người ta không có được thứ gì đó thì lại càng muốn có được mà thôi. Càng kiên trì, cố chấp theo đuổi để đạt được nhưng đến khi đạt được rồi thì liền chán ghét. Bởi sau khi bỏ ra bấy nhiêu công sức thì món đồ trong tay cũng đã dần xấu đi, người ta liền nhận ra rằng: à thì ra món đồ này chỉ có như thế thôi. Cũng giống như tình cảm vậy, anh theo đuổi càng mãnh liệt thì đến khi có được rồi thì sẽ cảm thấy mệt mỏi, chán chường. Vậy nên, Khôi Vĩ anh đừng cố chấp nữa..

Giọng nói của cô rất êm tai, từng lời từng chữ nhẹ nhàng tựa lông hồng. Vậy mà vào tai anh, nó lại trở thành con dao đâm vào tim.

Lý Khôi Vĩ im lặng nghe từng câu từng chữ cô thốt ra, đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp ấy. Thì ra đến tận khi bị thương như vậy, khuôn mặt cô vẫn điềm tĩnh như vậy.

Đại Ngọc sao? Con người của cô chính là có đứng trước họng súng vẫn có thể mỉm cười nhẹ nhàng nói rằng: Có thể bắn ở thái dương không? Ngay mi tâm thì khuôn mặt sau khi chết sẽ rất xấu..

Là một người con gái có thể nói ra những lời có lực sát thương rất lớn, chẳng ngại làm tổn thương đối phương. Ban ngày trông Đại Ngọc cười cười nói nói rất vui vẻ, nhưng chỉ cần đêm buông xuống liền có thể bật khóc nức nở..

Thật ra thì con người ta ai cũng như ai thôi, chẳng ai mạnh mẽ mãi được cả. Chỉ là có người giỏi che giấu, có người thì để giành nỗi đau đó đem về đem ra mà ôm vào lòng....

Đại Ngọc là loại người thứ hai!

Lý Khôi Vĩ lặng lẽ nắm bàn tay đang run rẩy của cô, nâng niu truyền hơi ấm cho nó:

- Rốt cuộc thì em đang sợ hãi điều gì?

Anh có thể thấy được nỗi sợ hãi mà cô che giấu trong ánh mắt. Là từ lúc cô chạy trốn, là từ lúc anh không thể nào tìm thấy được cô.

À thì ra cũng có một ngày Đại Ngọc chạy trốn khỏi anh....

Đại Ngọc muốn rút tay về nhưng bị anh giữ chặt. Cô cảm giác được mắt mình cay xè nóng hổi, có thể cảm thấy được dây thần kinh đang căng ra như dây đàn.

Cô chỉ muốn đứng lên hét vào mặt anh rằng:

"Đừng có đối xử với em tốt quá, không có tác dụng đâu. Đừng có đem những lời ngọt bùi ấy ra nữa, tên khốn này. Chia tay chính là chia tay, mẹ nó lằng nhằng mãi bốn năm, thanh xuân của bà đây đã chết hết rồi! "

Nhưng không thể, hàng phòng ngự của cô sụp đổ từ khi anh hỏi rằng: cô đang sợ hãi điều gì?

Sợ hãi sao...?

- Em nói chia tay vì hết tình cảm rồi, em nói tôi đừng cố chấp nữa... Ừ, được! Nhưng đã bao giờ em nghĩ đến tình cảm của tôi chưa? Đại Ngọc, em cứ ích kỉ như thế mãi thì tôi phải làm sao đây?

Lý Khôi Vĩ nhẹ nhàng nói, giống như đang trách mắng cô lại giống như đang dỗ dành một đứa trẻ vậy. Đại Ngọc hỏi:

- Tôi ích kỉ ở chỗ nào?

Anh đặt nụ hôn lên bàn tay của cô, ánh mắt chua xót:

- Em ích kỉ đem tất cả đau thương ôm vào lòng, một mình chịu đựng nó. Em không chia sẻ cùng ai cả, cứ thế mà gặm nhấm suốt bốn năm. Đại Ngọc, tôi từng nghĩ mình không thể chịu đựng được em nữa. Bởi em quá tàn nhẫn, nói ra những lời vô tình như vậy, làm đau chính mình như vậy mà đến phút cuối cùng vẫn có thể mỉm cười dịu dàng. Nhưng tôi lại nhìn ra đằng sau những lời nói đó lại là những nỗi đau được em gói ghém thật đẹp. Em nhận những nỗi đau như món quà, vậy mà lại không dám nhận yêu thương..

Hàng phòng ngự của cô rốt cuộc đã sụp đổ hoàn toàn, nước mắt cứ thế rơi xuống vào bàn tay của anh. Đại Ngọc cúi đầu xuống, nước mắt thi nhau chảy dài. Lý Khôi Vĩ mỉm cười, khẽ nâng khuôn mặt cô lên, tay lau đi những giọt nước mắt.

- Điều cuối cùng chính là Đại Ngọc, em sai rồi! Tình cảm của tôi dành cho em sâu đậm hơn những gì em nghĩ. Giống như em nói vậy, tôi không phải là Lý Khôi Vĩ 26 tuổi nữa mà chơi trò chơi tình ái cùng em. Tôi đã 30 tuổi rồi, đã trải qua nhiều chuyện khi không có em ở cạnh nên hiểu rõ rằng thứ gì là thoáng qua, thứ gì là sâu đậm. Mà Trần Đại Ngọc chính là thứ sâu đậm nhất trong tim tôi..

Đại Ngọc đau lòng, phải, rất đau lòng!

Vì sao anh cứ phải nói ra những lời như vậy? Vì sao cứ cố gắng lệt lết mặt nạ của cô ra? Vì sao cứ cố gắng tìm điểm yếu của cô rồi đánh chiếm nơi đó?

Đại Ngọc cuối cùng cũng bật khóc nức nở, nghẹn ngào nói:

- Em đánh đổi bốn năm thanh xuân để quên.. rốt cuộc nhận toàn là nước mắt. Rốt cuộc trên đời này chẳng có gì là công bằng cả...

Trần Đại Ngọc dùng bốn năm thanh xuân để quên Lý Khôi Vĩ, vậy mà chỉ nhận lại là một chiếc gối ẩm nước mắt..

Trần Đại Ngọc trong mắt người khác mạnh mẽ biết đường nào, dù đánh một trận đòn cũng không rơi một giọt nước mắt. Vậy mà chỉ cần Lý Khôi Vĩ xuất hiện vạch trần bộ mặt thật thì cô liền bật khóc..

Anh nỗ lực lật tung hết những mảnh vỡ để rồi chấp vạ, dành tặng cho cô một tình cảm chân thành nhất.

Đôi lời của tác giả:

Hoàn thành chap này vào lúc 2:21 sáng ngày 31-5-2017!

Chúc các bạn 2002 thi tuyển sinh lớp 10 thật tốt. Chúc các bạn vào được trường như ý nha, giữ gìn sức khỏe thật tốt!

Chúc các anh chị 1999 thi đại học thật tốt. Vất vả cho mọi người rồi!<, chúc mọi người vào được trường đại học như ý!!!

Thân ái! ***Yêu Nghiệt***

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Anh là quân tử

Cả đêm đó Lý Khôi Vi ôm lấy cô từ phía sau, nhốt trong lòng ngực ấm áp. Anh ngủ say, tiếng thở nhịp nhàng và cả mùi bạc hà trộn lẫn với mùi thuốc lá khiến cô có cảm giác an toàn hơn hẳn. Nhưng ngược lại với anh, Đại Ngọc lại ngủ không ngon giấc..

Khi này anh ôm cô vào lòng, mặc cho cô khóc ướt đầm cả áo, mặc cho cô có đẩy anh, đánh anh thì anh vẫn ôm chặt cô. Lý Khôi Vi anh nói rằng: " Anh xin lỗi, do anh không tốt. Đại Ngọc em đừng khóc nữa, anh đau lòng lắm "

Đại Ngọc dường như không nghe thấy gì cả, chỉ có thể vùi mặt vào áo anh. Cô cố gắng kiềm nén lại tiếng khóc của mình, cô có thể cảm giác được cả người đang run lên. Lúc đó dường như anh đã sợ hãi, bởi anh chưa từng thấy bộ dạng này của cô bao giờ cả. Nhưng anh chỉ có thể ôm thật chặt rồi vuốt lưng cô: " Đại Ngọc, không sao cả, em không thích anh cũng không sao cả. Anh yêu em là được rồi "

Đại Ngọc cũng không biết mình ngủ từ lúc nào, chỉ biết khi giật mình dậy thì xung quanh tối om chỉ có tiếng thở nhịp nhàng bên cạnh. Trán cô ướt đầm mồ hôi, cô vừa nằm mơ thấy mấy cảnh máu me kinh dị. Lần nào cũng thế, chỉ cần đến đây lại gặp những giấc mơ này..

Cô khát khô cả cổ họng, muốn đi tìm nước uống. Lại cảm giác được người bên cạnh đang ngủ rất say nên cô không muốn đánh thức nên từng hành động đều rất nhẹ nhàng. Nhưng khi vừa gạt cánh tay đang ôm chặt lấy eo mình thì người bên cạnh đã tỉnh giấc:

- Em muốn đi đâu?

Việc Lý Khôi Vi tỉnh dậy làm Đại Ngọc giật mình, chẳng phải anh đã ngủ rất sâu rồi sao?

Giọng anh có phần cảnh giác, giống như sợ rằng chỉ cần anh ngủ say một chút, chỉ cần anh buông lỏng một chút thì cô sẽ chạy trốn vậy. Lý Khôi Vi ngồi dậy bật đèn lên xong anh quay nhìn Đại Ngọc. Cô im lặng, dưới ánh đèn ngủ khuôn mặt anh càng thêm quyến rũ. Mái tóc rối rũ xuống, đôi mắt sắc sảo như lưỡi kiếm, hàng lông mi khiến con gái phải ghen tị. Thật, cô đúng là ghen tị với sắc đẹp của người này. Nhất là làn da, làm thế nào mà da anh còn đẹp hơn cả cô kia chứ?

- Sao vậy? Đổ mồ hôi nhiều quá..

Lý Khôi Vi nhìn trán cô ra nhiều mồ hôi liền nhíu mày, anh đúng là đã ngủ nhưng độ cảnh giác thì rất cao. Nhất là đối với Đại Ngọc. Anh lau mồ hôi cho cô, nhìn đôi mắt sưng đỏ kia thì khuôn mặt lại càng nhăn nhó. Cô đưa tay vuốt nhẹ lông mày anh, cố làm cho nó thẳng lại.

- Em không ngủ được sao?

Anh thôi không nhíu mày nữa, lo lắng hỏi.

- Định đi uống nước, anh ngủ đi, em uống xong rồi quay lại.

Cô định ngồi dậy đi tìm nước, thì đã thấy Lý Khôi Vi bước ra khỏi giường trước cô rồi. Ngồi trên giường nhìn theo tấm lưng trần, người đàn ông này không sợ lạnh thì phải. Mặc dù trong phòng có máy sưởi nhưng đã vào đông rồi, không mặc áo như thế mà đi lung tung không sợ bệnh sao? Hay là anh nóng?

Nghĩ tới đây cô mỉm cười, chắc là vậy rồi. Lý Khôi Vi đặc biệt rất ghét mùa hè, anh ghét cái nóng bởi thể thời gian khi ở Việt Nam anh luôn miệng than vãn bởi khí hậu nóng bức ở đó. Chỉ cần có cơ hội lại chui tọt vào trong phòng có điều hoà. Ngược lại với người ưa cái lạnh như Lý Khôi Vi, Đại Ngọc thích ấm áp hơn. Cô không phải không chịu nổi cái lạnh, chỉ là không thích sự lạnh lẽo đó. Nhất là trong những năm gần đây, chỉ cần tới mùa đông thì tâm tình cô đặc biệt đi xuống.

Đại Ngọc không phải không thích mùa đông, chỉ là cô không thích trải qua sự lạnh lẽo đó một mình. Mà lúc này đây, người đó đã quay lại vào mùa đông... Có lẽ cô sẽ thích mùa đông, sớm thôi..

Lý Khôi Vi quay lại với một ly nước ấm và một cái bánh ngọt. Cô nhận lấy uống sạch, sau khi dòng nước ấm chảy vào xoa dịu cổ họng thì đã tốt hơn rất nhiều. Anh đưa cô cái bánh, cô lắc đầu:

- Em ăn không nổi, không đói

- Hai ngày không ăn uống, còn bỏ về tới đây được anh cũng nể phục em đấy. Trong tủ lạnh chỉ còn mấy cái này thôi, ăn rồi ngủ một chút nữa anh đưa em đi ăn sáng

Lý Khôi Vi bỏ cái bánh lại rồi cầm cái ly rỗng bước đi, Đại Ngọc đành ngoan ngoãn ăn bánh. Vừa ăn xong lại thấy trước mắt có ly sữa nóng:

- Uống vào sẽ dễ ngủ hơn

Được rồi, đại ca này, em không phải là heo!

Vậy là sau khi bị ép buộc, cô đành uống hết. Sau đó đương nhiên là đi vệ sinh..

Khi mà tất cả mọi việc xong, cả hai cùng trở lại giường ngủ. Lúc này cô cũng mệt mỏi nhưng vẫn cảnh giác con hồ ly nằm bên cạnh. Ban nãy là cô ngủ quên nên mới để anh ta ôm lên giường, giờ cô cũng tỉnh táo đôi phần rồi nên lập tức tránh xa.

Nhìn người kia ban nãy còn nằm gọn trong vòng tay giờ đã lần tránh vào trong góc giường. Lý Khôi Vĩ thấy hụt hẫng. Cô càng nằm sát vào góc giường thì anh càng nằm sát người cô. Đến khi trước mặt là vách tường, Đại Ngọc.....

- Lý Khôi Vĩ.

- Ừm. - Anh trả lời một cách lười biếng

- Giường không phải bé lắm, có thể dịch ra một chút không?

Nếu không cô có thể lập tức tỉnh nguyện đổi phòng khác, dù gì khu nghỉ dưỡng này chỉ phục vụ cho bang, còn lắm phòng để cô chọn!

- Đại Ngọc

- Ừ?

- Em mà nhích thêm một cái nữa, anh lập tức " ăn " em

-.....

Lý Khôi Vĩ đưa tay kéo cô vào lòng, ôm lấy từ phía sau. Anh vùi mặt vào cổ cô, đặt nụ hôn lên đó. Xong đây ám muội nói:

- Dù gì tình trạng này của em không thể đánh lại anh, mà có trong tình trạng khoẻ mạnh cũng không đánh lại. Cho nên ngoan ngoãn mà ngủ đi, không thì chúng ta có thể vận động một chút rồi ngủ cũng không sao. Anh không ngại đâu..

Anh không ngại thì bà đây biết ngại, biết ngại hiểu chưa?

Lý Khôi Vĩ ôm cô ra giữa giường, đưa tay tắt đèn. Cả căn phòng lại chìm vào bóng tối. Khoảng mười phút sau cô vẫn không chớp mắt được, trong lòng vẫn có gì đó thấp thỏm không thôi, cứ nhắm mắt lại một chút rồi lại mở ra. Anh có thể cảm giác được điều đó, đưa tay xoay người cô lại. Đại Ngọc bị hành động này làm cho bất ngờ, chưa kịp phản ứng đã nhận ngay nụ hôn cháy bỏng từ anh.

Anh đưa tay ôm chặt cô, bàn tay mon men chạy vào bên trong áo, cảm nhận da thịt của cô. Đại Ngọc hốt hoảng vừa định há miệng kêu lên thì anh đã ngay cơ hội đó chui vào miệng cô. Lưỡi anh một con rắn, ăn sạch mọi thứ. Anh có thể cảm nhận được vị sữa còn đọng lại, có thể cảm nhận được sự mềm mại ngại ngùng ở cô..

Nụ hôn kéo dài đến khi cô không thể thở nổi thì anh buông tha. Đại Ngọc cảm thấy mặt mình bị thiêu cháy, thở hổn hển vùi mặt vào hõm vai anh.

Tên khốn này dám giờ trò với chị!

Lý Khôi Vĩ bật cười, sau đó hôn lên mái tóc cô:

- Đại Ngọc, em ngủ đi, không sao đâu có anh ở đây rồi..

Đại Ngọc tiếp tục làm con đũa điều không ngẩng mặt lên, cô thích mùi bạc hà trên người anh, cảm giác rất thanh, làm dịu đi những tâm tư phức tạp trong lòng cô. Lý Khôi Vĩ vẫn không đặt tay ra khỏi da thịt cô nhưng không dám tiến vào sâu thêm. Bởi anh sợ làm trúng vết thương của cô, người cô bây giờ chỗ nào cũng có thì biết đường nào mà lần? Vậy là sau khi đắn đo hồi lâu, anh đành cắn răng rút bàn tay hư hỏng ra rồi choảng ra phía sau, vỗ vỗ nhẹ lưng cô.

Sau đó Đại Ngọc dần chìm vào giấc ngủ sâu, anh nhìn cô thoải mái ngủ trong lòng mình thì không khỏi thở dài. Được rồi, thật ra Lý Khôi Vĩ cũng có ý nghĩ xấu xa một chút. Nhưng làm sao mà không nghĩ được?

Đường đường một người như Lý tổng búng tay một cái là có người mẫu, diễn viên, minh tinh sẵn sàng phục vụ anh. Mà nay anh phải nín nhịn, nín nhịn, nín nhịn..

- Không thể tin được có ngày mày lại có thể kiên nhẫn đến thế...

Anh lẩm bẩm, không khỏi có chút tự hào về bản thân. Lý Khôi Vĩ anh là quân tử, không thể ý mạnh hiếp yếu được. Chỉ bằng đợi cô hồi phục rồi sau đó..

Vậy là một đêm trôi qua, một người ngủ thật say còn một người thì trần trọc cả đêm để suy nghĩ về những thứ không đứng đắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Đại Ngọc xoay người, mơ mơ màng màng mở mắt. Bên cạnh trống trơn, Lý Khôi Vĩ đi rồi sao? Cả người ê ẩm, cô hơi nhắm mắt ngồi dậy đảo mắt nhìn xung quanh không có ai cả. Căn phòng đóng rèm kín nên cũng chẳng biết đã mấy giờ rồi, điện thoại của Đại Ngọc thì.

Nghĩ đến điện thoại cô lại thờ dài, hình như bị gãy đôi, lý do cô cũng chẳng muốn nghĩ đến nữa. Bước xuống giường, dồn hết trọng lực vào chân bên phải rồi lúi theo chân trái bước tới cửa sổ kéo rèm ra. Bị ánh sáng chiếu vào đột ngột khiến cô nhắm chặt mắt lại, sau đó mới từ từ thích ứng. Không còn nắng nữa, mà xung quanh là một vùng trắng xoá.

Ồ, thì ra là tuyết đầu mùa cũng đã rơi rồi.

Cô chạm vào cửa kính, cái lạnh chạy thẳng vào xương khiến cô rùng mình. Sau khi ngấm tuyết rơi một hồi, cô vươn vai y hệt một chú mèo con một cách lười biếng. Hiện tại việc Đại Ngọc suy nghĩ đến đầu tiên chính là đi tắm.

Mặc kệ vết thương, tắm xong rồi sang nhờ Tuấn Kiệt thay thuốc cũng được. Cô lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm, nhẹ nhàng thư giãn trong bồn tắm nước nóng.

Một hồi lâu sau Đại Ngọc bước ra với mái tóc ướt vừa được gội kỹ càng, khuôn mặt nhỏ tươi tỉnh hơn nhiều. Trước giờ khi ở một mình cô vẫn có thói quen chỉ mặc mỗi đồ lót đi xung quanh trong phòng, trong nhà. Hay là mặc vón vện cái áo thun cùng với quần lót đi ngủ, cô cảm thấy như thế thoải mái hơn.

Đại Ngọc mặc cái quần thun ngắn lộ ra cặp chân thon trắng mịn, bên trên chỉ mặc vón vện cái bralette ren màu đỏ. Cô đứng trước gương nhìn thân thể cách một chút lại có vết bầm, cách một chút lại có vết thương bị dính nước.

- Chắc, không biết có để lại sẹo không nữa..

Cái bralette ôm trọn bộ ngực Đại Ngọc lại, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn. Sau nhiệm vụ này, cô xuống cân không ít, như vậy cũng tốt dù gì cô cũng đang định giảm cân, giờ thì không cần nữa. Sau khi vắn vẹo, soi đi soi lại vết thương cả chục lần thì Đại Ngọc mới buông tha chính mình cầm lấy cái hoodie mặc vào.

Nhưng mà Lý Khôi Vĩ đi đâu mất rồi nhỉ? Cô chợt suy nghĩ đến anh ta. Về công ty sao? Cũng có thể, dù gì cũng đến cuối năm rồi là thời điểm quan trọng và bận rộn nhất mà. Nghĩ đến đây Đại Ngọc không khỏi mừng thầm, may mà cô trốn nhanh, không thì năm nay lại bị Bạch Minh Phong ép tăng ca tới chết mất.

Trên đầu còn trùm cái khăn, cô vui vẻ đi tìm Tuấn Kiệt. May mà khu nghỉ dưỡng này bật lò sưởi khắp nơi, không thì với bộ dạng này chắc cô chết cóng mất. Chắc giờ này Tuấn Kiệt không có trong phòng nghỉ rồi, chắc hẳn ở trong phòng thí nghiệm. Bằng một cách khó khăn đi đến phòng thí nghiệm, trên đường đi đã nhận không ít ánh mắt từ kinh ngạc đến kinh hãi. Mùa đông, ai lại mặc quần ngắn đi vòng vòng chứ?

Đại Ngọc nhìn hai vệ sĩ đứng trước cửa phòng thí nghiệm như hai ông thần giữ cửa, cô khẽ nở nụ cười:

- Hello

Hai tên vệ sĩ nhìn cô một cái, một tên là người phương Tây còn lại là một anh chàng người phương Đông. Anh chàng phương Đông cũng mỉm cười:

- Đại Ngọc, đến đây gây phiền phức à?

Anh ta nói tiếng Việt khá chuẩn, cô nghe lại cười híp mắt. Ở đây ai mà không biết đến cái tên Đại Ngọc, là một cô nàng gan dạ, cứng đầu với khuôn mặt xinh đẹp. Đại Ngọc dút hai tay vào túi áo trước, nói bằng tiếng Anh:

- Có thể gọi Pin giúp tôi được không? Cảm ơn.

Anh chàng phương Tây ra hiệu ok rồi đi vào trong, Đại Ngọc ở lại trò chuyện vui vẻ cùng người còn lại. Rất nhanh Tuấn Kiệt đã xuất hiện.

- Không ở trong phòng, ra đây làm gì? Người đó dặn tôi xem chừng em, có mệnh hệ gì chắc hẳn ta giết tôi mất!

Tuấn Kiệt trách móc, nhìn bộ dạng của Đại Ngọc chỉ biết lắc đầu thờ dài.

- Vâng vâng, sang xin thuốc, ban nãy tắm ướt băng hết rồi

Cô cười hi hi, Tuấn Kiệt lườm một cái rồi đỡ cô đi. Có người đỡ nên bước chân cô nhẹ nhàng hơn nhiều, chân trái cũng bớt đau đi.

Tuấn Kiệt đưa cô vào phòng y tế riêng của bang, rồi bắt đầu thay thuốc. Đại Ngọc im lặng một hồi rồi mượn điện thoại anh ta, nhìn vào thấy đã 4 giờ chiều rồi.

- Bị thương là phải tránh nước, tránh nước. Bà cô của tôi ơi, em lại đi ngâm nước nóng, có phải bị té nên ngốc luôn rồi phải không?

Tuấn Kiệt nhìn vết thương bị thấm nước thì càng thêm đau đầu, Đại Ngọc đặt điện thoại sang một bên, cầm khăn vừa lau tóc vừa đáp:

- Cũng không phải nghiêm trọng lắm.

- Ô, nói hay nhỉ? Lỡ loét thế này mà không kĩ sẽ để lại sẹo, lúc đấy đừng có mà chạy qua khóc lóc

- Pin nhà ta tòi ba, không sao không sao

Cô vỗ vỗ vai anh ta cười khanh khách. Tuấn Kiệt nhìn bộ dạng vô tư vô lo của cô không đáp lại, chuyên tâm lo chuyện của mình. Được một lát, cô lại nói:

- Anna không sao chứ?

- Không sao, xem ra con bé đó mạng lớn. Hôm qua đã bị Key mắng cho một trận, cấm nhận nhiệm vụ trong vòng ba tháng rồi.

- Coi như là nghỉ xả hơi đi.

- Vậy còn em? Sau chuyện này, em định thế nào?!

Tuấn Kiệt ngược lên hỏi cô. Đại Ngọc ngả người dựa lưng vào ghế, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại một hồi lâu rồi mới đáp:

- Nhận tiền, đi du lịch một vòng thế giới

- Lại bắt đầu điên rồi..

Tuấn Kiệt lắc đầu tiếp tục thở dài, Đại Ngọc bật cười. Lúc này có người chạy vào:

- Chị, chị..

Nhất Sơn bộ dạng thê thảm, trên trán còn vết máu khô, vai còn dính tuyết trắng. Cậu ta vừa nhìn thấy Đại Ngọc ngồi đó, tính mạng không bị nguy hiểm liền thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống đất.

- Hù chết em rồi

Nhất Sơn nhìn Đại Ngọc, đảo qua các vết thương của cô thì không khỏi đau lòng. Đại Ngọc vì cứu Anna nên mới thành thế này, cậu ta ít nhiều vẫn cảm thấy có lỗi.

- Muốn chị mày chết lắm à? Vừa không gặp một thời gian lại đi gây chuyện à?

Đại Ngọc liếc cậu ta một cái, giọng điệu hờn dỗi.

- Không, nghĩ tốt cho người ta một chút không được à? - Nhất Sơn nói

- Đương nhiên là không rồi - Đại Ngọc thản nhiên

Tuấn Kiệt sau khi băng bó cho Đại Ngọc lại quay sang Nhất Sơn, trong lòng không khỏi gào thét rằng rốt cuộc anh mắc nợ gì chị em nhà này thế?

Vừa gào thét xong, bên ngoài lại có người chạy vào:

- Sơn có ở đây không?

Anna vừa hỏi xong thấy Nhất Sơn đang được sơ cứu lại chạy ủa tới, ôm chầm cậu ta.

Cảm giác vừa thoát khỏi bàn tay tử thần, gặp lại người mình yêu là cảm giác không gì diễn tả được. Anna chỉ còn lại mình Nhất Sơn, bao nhiêu tâm tư đều dành cho cậu ta là điều ai cũng nhìn thấy được.

- Ân ân ái ái thì ra chỗ khác, không thấy người ta đang làm việc à?

Kẻ cô đơn Tuấn Kiệt nhìn thấy cảnh đoàn tụ của đôi trẻ liền bức bối, đây chính là muốn chọc tức anh? Anna nghe thế liền cười hi hi, buông Tuấn Kiệt ra. Cô bé lại nhìn Đại Ngọc đi tới ngồi cạnh cô:

- Chị đỡ chưa?

- Giờ mới nhớ tới ân nhân cứu mạng? Có sắc quên bạn, quả nhiên câu này ngàn đời không bao giờ sai - Đại Ngọc liếc Anna

- Chị chính là anh hùng trong lòng em, em yêu chị nhất

Anna là cô bé tính tình cởi mở hoà đồng, miệng lưỡi ngọt ngào như kẹo vậy. Bởi người theo đuổi không ít, thế mà con bé này lại phải lòng Nhất Sơn, ngày đêm kiên trì theo đuổi, rốt cuộc cũng đồn đổ được.

- Con bé này, miệng lưỡi trơn tru

Cô búng trán Anna một cái, con bé nở nụ cười ngọt ngào. Sau khi băng bó cho Nhất Sơn xong, Tuấn Kiệt còn việc trong phòng thí nghiệm liền rời đi. Dù bị thương nhưng Nhất Sơn vẫn đỡ cô, không cho Anna làm. Nhìn cảnh đó Đại Ngọc không khỏi tủi thân, ân ân ái ái trước mặt người ta làm gì, hả?

- Căn nhà kia, em với Anna về đó ở đi.

Đại Ngọc phá vỡ cuộc tranh cãi của đôi tình nhân trẻ. Nhất Sơn nghe thế liền lắc đầu:

- Không cần, em sẽ dọn đi...

- Chị định dọn về nhà ba mẹ, nghỉ ngơi một thời gian. Căn nhà đó bỏ trống cũng không được, coi như hai đứa trông nhà giúp chị.

- Chị giận em sao? - Anna kể bên lo lắng hỏi

- Con bé này, giận hờn cái gì? Giận em thì chị đi tìm em làm gì? Không nói nữa, quyết định vậy đi!

Đại Ngọc lập tức quyết định, dù thế Nhất Sơn vẫn muốn trả tiền thuê nhà, cô đành đồng ý. Thật ra mối quan hệ của ba người rất tốt, dù hai người kia xem cô là chị nhưng đối xử như bạn bè thân thiết vậy, không ngại ngần gì cả. Đang nói chuyện vui vẻ thì Nhất Sơn dừng bước lại, Đại Ngọc ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Thấy cậu ta nhìn chằm chằm về phía trước, cô cũng nhìn theo. Từ phía xa, có người đang bước về phía họ. Một cô gái với mái tóc bạch kim dài được cột cao mặc đồ công sở và một cái áo khoác dày dài, một cái khăn quàng cổ màu tối. Đại Ngọc liền biết là ai, khẽ nuốt nước bọt.

- Quả nhiên là có chuyện mà, chán sống rồi à?

Bạch Hạ Băng (Kha Thảo Như) lộ khuôn mặt xinh đẹp dưới cái khăn quàng cổ, hai má ửng hồng vì lạnh. Đại Ngọc cười cười, đẩy Nhất Sơn ra rồi đi tới ôm chầm lấy Hạ Băng.

- Ôm cái gì mà ôm, mau buông ra, không có ôm iếc gì hết!

Dù nói vậy nhưng Bạch Hạ Băng vẫn để cho Đại Ngọc ôm lấy. Sau đó Đại Ngọc buông ra, vỗ vai anh đừng nói:

- Đồng chí, người anh em của mày đã trở về!

- Tao đi tìm anh ấy!

Nói rồi Bạch Hạ Băng bước đi, Đại Ngọc chân bị thương bước theo không kịp. Anna bước tới đỡ cô:

- Chị, người đó là...?

- Mau đưa Nhất Sơn về thay đồ nghỉ ngơi đi, đừng lo cho chị!

Lúc mà Đại Ngọc khó khăn di chuyển thì Bạch Hạ Băng đã đi tới trước cửa phòng làm việc của lão đại nơi này. Nhưng mà cô lại gặp khó khăn, hai tên vệ sĩ cao lớn đứng sừng sững không cho cô vào.

- Tiểu thư, cô không được phép vào chỗ này!

Một tên giơ tay chặn cô lại, hần đưa mắt quan sát Bạch Hạ Băng. Thân hình người phụ nữ này nhỏ nhắn mảnh khảnh, tạo cho người ta cảm giác muốn bao bọc che chở. Nhưng khi vừa chạm mắt, hần đã có phần e dè. Đôi mắt tím chứa đầy sát khí, lạnh như tuyết bên ngoài chiếu thẳng vào xương tủy khiến hần khẽ rùng mình.

- Phí lời!

Buông ra hai từ rồi Bạch Hạ Băng mạnh mẽ bước ngang qua hai tên vệ sĩ đẩy cánh cửa bước vào. Khi cánh cửa mở tung ra thì người ngồi bên trong vừa vận nhìn lên.

-.....

- Boss, cô ấy...

- Được rồi, lui ra đi!

Hai tên vệ sĩ thấy khuôn mặt tối sầm của boss lớn liền thức thời lui ra, trong đầu loé lên suy nghĩ: Người phụ nữ đó... là tình nhân sao?

Sau khi cánh cửa vừa khép lại, Trương Quy Hoàng đã bỏ ngay về mặt u ám thay vào đó là nụ cười tươi như nắng mai:

- Em gái ah~, đến thăm anh sao?

-.....

Bạch Hạ Băng ngay cả nhúc nhích cũng không có, mặc kệ cho Trương Quy Hoàng thỏa sức ôm. Trương Quy Hoàng vừa nhìn thấy em gái yêu dấu, tâm tình liền tăng gấp bội. Anh ta kéo Hạ Băng ngồi xuống, phúi vài bông tuyết còn dính lại trên tóc cô, rót cho cô ly trà ấm. Từng hành động, cử chỉ đều hết mực yêu thương.

- Tên chồng yêu nghiệt của em dám để em đến đây à?

Trương Quy Hoàng vừa nói vừa thưởng thức ly trà nóng bốc khói nghi ngút.

- Anh ấy còn đang họp - Hạ Băng đáp

- Cuối năm đúng là có nhiều việc để làm - Trương Quy Hoàng gật gù

- Thế sao anh lại nhàn nhã thế?

- Anh sao? Anh thì khác, em gái không hiểu công việc của anh trai sao?

Trương Quy Hoàng nở nụ cười nhạt, Hạ Băng nhìn anh ta không nói gì. Đúng vậy, Trương Quy Hoàng thì khác. Năm đó, khi mà lần lượt từng người ngừng hoạt động, trở về với cuộc sống đầy ánh sáng thì anh ta vẫn ở lại. Trương Quy Hoàng khi đó nói rằng: " Không sao, dù gì màu trắng cũng không dành cho anh. Như, tay anh đã nhuộm màu máu từ lâu rồi có muốn rửa sạch cũng không thể. "

Trương Quy Hoàng tự bỏ ra tiền đầu tư, thành công đem lại lợi nhuận không ít, không tiếc bỏ ra một số tiền lớn đóng thuế, trên thương trường ít nhiều vẫn nể mặt anh ta. Nhưng cái chính mà Trương gia sản xuất là vũ khí, vì thế việc này khiến nhiều người đều e dè khi nhắc đến cái tên này.

Nhìn vẻ mặt trầm ngâm của em gái thì Trương Quy Hoàng bật cười kéo cô vào lòng, xoa xoa đầu cô cưng chiều nói:

- Không cần lo lắng cho anh trai, em gái cứ sống tốt là được rồi

- Muốn em không lo lắng thì mau tìm vợ đi, cứ long bong thế này mãi à?

Trương Quy Hoàng thờ dãi, bày về mặt bất đắc dĩ ra:

- Thật ra anh nhắm chồng em từ lâu rồi, nhưng đột nhiên em lại nhảy ra cướp mất nên anh đành nhường thôi... Haizzzz, hay là em ly hôn đi, anh cưới chồng em về, còn em anh nuôi luôn?

Lúc này cánh cửa một lần nữa lại bị mở tung, à không là đá tung ra. Đại Ngọc bị xách lên như gà con, bên cạnh là một tên thần u ám:

- Xin lỗi, tao không có hứng thú với mày. Còn nữa, mau buông vợ bỏ mày ra!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nếu em phản bội , anh tự tay bẻ gãy đôi cánh của em

Lý Khôi Vĩ tỉnh giấc bởi tiếng động xung quanh, mở mắt ra điều đầu tiên anh nhìn là khuôn mặt đang ngủ say kia. Người đẹp trước mắt, đôi mắt nhắm nghiền lại, đôi môi hé mở đầy khiêu gợi và cả nhịp thở nhẹ nhàng nữa. Anh thích ngắm khía cạnh này của cô, tự nhiên, mộc mạc lại rất đáng yêu. Đại Ngọc khi đã ngủ say thì không có chút cảnh giác gì cả, nhưng bù lại thì khả năng thức đêm của cô là tuyệt đỉnh. Nhìn bộ dạng này, chắc hẳn là mấy ngày nay cô đã rất mệt rồi. Chỉ cần ôm thôi đã cảm thấy cô thật gầy, anh lại không thích cảm giác này.

Lý Khôi Vĩ vuốt ve khuôn mặt của cô, ngón tay di chuyển từ đôi mắt xuống sống mũi rồi tới bờ môi mềm mại. Anh dừng lại ở môi hồng hé mở kia, được rồi anh bị về mặt này quyến rũ rồi!

Anh như con mèo ăn vụng, hôn lên bờ môi mềm. Càng hôn lại càng tham lam nhưng anh không muốn đánh thức cô. Tiếc nuốt rồi khỏi môi mềm, nụ hôn di chuyển sang gò má, cái mũi nhỏ xinh xắn, đôi mắt với hàng lông mi cụp xuống. Lý Khôi Vĩ lười biếng ôm cô vào lòng, Đại Ngọc ưm một tiếng thật nhỏ rồi lại vùi đầu vào ngực anh tìm chỗ thoải mái mà tiếp tục ngủ.

Anh muốn " ăn " cô, ngay bây giờ, ngay lúc này, lập tức!!!

Buổi sáng là lúc mà đàn ông tràn trề sinh lực nhất, vậy mà mèo con trong lòng anh lại không hề để tâm mà chọc vào nguồn sinh lực anh đã lâu chưa " giải phóng ". Đại Ngọc, em gọi lắm!

Vì lòng tự tôn của đàn ông, Lý Khôi Vĩ rời khỏi giường, đắp chăn kĩ lại cho cô rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Anh vẫn chưa thay đồ, vẫn còn mặc quần tây đen và không mặc áo làm lộ ra thân hình rắn chắc.

Hôm nay anh cần phải quay về công ty giải quyết nốt đồng công việc còn lại, ngày mai là cuối tuần anh có thể ở cùng cô. À đúng rồi, anh phải tìm cách đem cô nhốt lại không thì việc quản một con mèo hoang như Đại Ngọc sẽ khá khó khăn..

Lý Khôi Vĩ mặc áo sơ mi trắng vào, đứng bên giường vừa cài nút vừa nhìn Đại Ngọc ngủ, trong đầu suy nghĩ làm sao thuyết phục cô sống chung với mình. Anh chán chừ hồi lâu, tìm giấy bút ghi lại lời nhắn cho cô. Anh dán lên tủ lạnh, nơi mà anh nghĩ cô sẽ đi đến đầu tiên sau khi thức dậy. Sau đó chỉnh nhiệt độ lò sưởi, rồi hôn nhẹ lên trán cô và rời đi. Cầm lấy áo vest đen bước ra khỏi phòng, người đầu tiên anh thấy là Keith.

- Chào buổi sáng, sếp!

- Chuẩn bị xe đi.

- Vâng!

Keith đi chuẩn bị xe, Lý Khôi Vĩ thì đi tới phòng Tuấn Kiệt. Vừa định gõ cửa thì cánh cửa tự động mở ra.

- Tại sao sáng sớm tao lại phải thấy mày mà không phải cô nào xinh xinh nhỉ?

Tuấn Kiệt bất mãn, vừa sáng ra đã chạm mặt đàn ông. Anh ta chính là muốn có cô nàng xinh đẹp đến an ủi, nâng cao tinh thần làm việc vào buổi sáng cơ!

Lý Khôi Vĩ nhếch môi:

- Không sao, sắc đẹp của tao có thể an ủi cho tâm hồn của mày

- Cút, cút cho ông!

Tuấn Kiệt đóng cửa lại, nhìn Lý Khôi Vĩ bằng ánh mắt khinh bỉ. Lý Khôi Vĩ bật cười, khoác vai Tuấn Kiệt cùng đi. Họ cùng tuổi, lại hoạt động cùng nhau với khoảng thời gian dài như vậy tự nhiên sẽ hình thành lên mối quan hệ tốt. Tuấn Kiệt khi vừa đi ngang qua phòng của Đại Ngọc, suy nghĩ hồi lâu mới nói:

- Lần này là nghiêm túc đúng không?

- Ủ, đợi cô ấy thích ứng một chút rồi kết hôn.

Tuấn Kiệt thấy Lý Khôi Vĩ trả lời chẳng chần chừ, trong lòng cũng nhẹ nhõm phần nào. Lý Khôi Vĩ nhìn về mặt của bạn mình, nói:

- Thích cô ấy?

Tuấn Kiệt nghe xong thì ánh mắt hơi dao động. Thích sao? Tuấn Kiệt bật cười:

- Chỉ có kẻ điên như mày mới đắm đầu với một con bé khó chiều như vậy! Tao không có đủ nhẫn nại để chăm sóc một con mèo rừng.

Tuấn Kiệt thích Đại Ngọc, đúng. Nhưng không phải loại tình cảm nam nữ, chỉ là anh ta không muốn nhìn cảnh cô cùng Lý Khôi Vĩ tự tổn thương lẫn nhau. Đại Ngọc không phải khẩu vị của anh ta, Tuấn Kiệt thích con gái mềm mỏng biết nghe lời một chút.

Lý Khôi Vĩ nhìn nét mặt của Tuấn Kiệt, xác định bạn tốt nói thật mới an tâm. Anh không sợ đấu đá với người ngoài, anh tự tin mình nắm chắc phần thắng với bất kể ai. Nhưng nếu là với anh em thân thiết, Lý Khôi Vĩ luôn kị chỗ này. Anh sẽ chần chừ, mà chần chừ thì sẽ đem lại tổn thương cho cả cô, anh và đối phương..

- Tao đợi thiệp hồng của mày! Nhưng con đường này, chắc, không dễ đi đâu

Tuấn Kiệt vỗ vai cổ vũ cho bạn tốt. Lý Khôi Vĩ gật đầu, trên môi nở nụ cười. Anh trở về sau bốn năm, không phải chỉ muốn cùng cô hẹn hò.

- Tao bỏ lỡ cô ấy bốn năm, chỉ biết cảm ơn cô ấy đã cho tao cơ hội cuối cùng. Chỉ sợ nếu tao chậm một chút nữa, có khi đã hối hận một đời rồi..

Lý Khôi Vĩ bỏ lỡ Trần Đại Ngọc bốn năm. Sau bốn năm anh trở về, cô cho anh một cơ hội cuối cùng.

Lý Khôi Vĩ dành ra bốn năm, cái gì cũng làm được. Vậy mà cái tên Trần Đại Ngọc anh lại không thể quên được..

Cho đến khi anh gặp lại cô, mới biết rằng à thì ra bản thân đã đắm chìm không thể thoát ra mất rồi.

- Giúp tao để ý một chút, đừng để cô ấy chạy lung tung.

Lý Khôi Vĩ trông cậy vào Tuấn Kiệt rồi rồi đi. Khi mà anh vừa bước ra khỏi cửa chính thì trước mắt là một vùng tuyết trắng, có lẽ đã rơi vào đêm qua. Con gió đông thổi ngang qua, anh nhũn mảy vì cái lạnh. Nhanh chóng vào bên trong xe đã đậu trước cửa, Keith ngồi ở ghế phụ hỏi:

- Sếp muốn về nhà hay đến thẳng công ty?

- Đến thẳng công ty!

Ngay khi về đến công ty, anh vào trong gian phòng nghỉ bên trong phòng làm việc của mình, đi tắm rồi thay một bộ quần áo mới. Lý Khôi Vĩ vừa mới chuẩn bị gian phòng này, tiện cho việc nghỉ ngơi nếu anh có tăng ca. Sau đó anh làm việc đến tối mất tối mảy, bỏ qua cả bữa trưa. Nhưng có việc mà anh không thể không nhớ đến chính là cách vài tiếng lại gọi cho Tuấn Kiệt hỏi về tình hình của Đại Ngọc. Bạn Tuấn Kiệt lương thiện rất ít khi chửi tục mà nay bị Lý Khôi Vĩ chộc đến phát điên:

- Con mẹ nó cứ cách một lúc lại gọi, định không để ông đây làm việc à? Ngủ, còn đang ngủ. Mẹ kiếp, người ta nhìn vào còn tưởng rằng tao vợ mảy còn cô ta là con gái mảy đây!

Vậy là sau đó bạn Lý Khôi Vĩ chẳng dám chộc giận người đang nổi điên bên kia nữa nếu không thì người gánh hậu quả là Đại Ngọc mất. Lý Khôi Vĩ làm xong việc cũng đã 3 giờ rồi, cuối năm nên công việc càng thêm bận rộn. Anh xoa xoa thái dương, đứng lên cầm theo cái điện thoại ra về. Vừa đóng cửa phòng làm việc lại thì An Thy bước tới trên tay là một tập tài liệu khác:

- Tổng giám đốc, anh tan làm ạ?

An Thy rất ít khi thấy Lý Khôi Vĩ tan làm sớm nên hơi ngạc nhiên. Lý Khôi Vĩ nhìn cô ta một cái rồi nói:

- Còn việc gì thì gửi qua mail cho tôi, cả doanh thu lẫn dự án trong năm nay. Có việc gì thì cứ gọi cho tôi!

- Vâng ạ! Nhưng mà chiều nay anh có hẹn với...

- Huy! đi, các cuộc hẹn trong hai ngày tới đều huy!

Lý Khôi Vĩ nói xong rồi rồi đi để lại cô thư kí đứng ngơ ngác ở đó. Bước ra khỏi toà nhà cao chọc trời đã thấy Keith nghiêm chỉnh đứng đó. Keith mở cửa, Lý Khôi Vĩ ngồi vào trong. Anh không quá phở trương về vấn đề vệ sĩ, những người đi theo bảo vệ anh đều đứng cách xa một khoảng cách nhất định, không xuất hiện trong tầm mắt người khác lại có thể chạy tới bảo vệ anh một cách an toàn. Ban đầu Lý Khôi Vĩ đã từ chối về việc vệ sĩ, anh tin rằng một mình Keith là đủ rồi. Nhưng vì tính chất công việc, địa vị và cả những đối thủ trên thương trường luôn muốn loại bỏ người đứng đầu Lý thị nên anh đành phải sắp xếp thêm người.

- Về nhà trước đã!

Lý Khôi Vĩ cần phải đem thêm đồ để thay vì anh tin chắc việc đem cô ra khỏi chỗ đó sẽ mất thời gian. Về đến nhà, anh lấy thêm một bộ quần áo thoải mái đủ ấm, mặc thêm một áo khoác dài và thêm một cái khăn len quàng qua cổ.

- Vậy bây giờ...

Keith hỏi một lần nữa sau khi đưa Lý Khôi Vĩ về nhà.

- Đến khu nghỉ dưỡng, à mà đi đến siêu thị trước đi!

Sau khi lòng vòng mãi, Lý Khôi Vĩ mới đi tới khu nghỉ dưỡng. Mà lúc anh vừa xuống xe đã thấy một chiếc xe khác đậu không giống ai trước cửa. Có điều chiếc xe này khá quen mắt..

- Có chuyện gì xảy ra sao?

Keith nhìn thấy vệt bánh xe trên nền tuyết khá hỗn loạn liền hỏi hai tên gác cửa. Một người đã nhìn thấy vệt diên cuồng của Lý Khôi Vĩ khi đi kiểm Đại Ngọc vào hôm qua nên ngoan ngoãn trả lời:

- Là Trang thiếu!

Trang Hoàng Nhật? Lý Khôi Vĩ suy nghĩ vài giây rồi nhếch môi, Trang Hoàng Nhật chẳng bao giờ lết xác đến đây cả. Nhưng nếu đến thì chỉ một việc, chính là Bạch Hạ Băng đã trốn hẩn ta chạy đến đây.

Anh giao túi đồ trong tay cho Keith, bảo anh ta đem lên phòng trước còn bản thân thì đi tìm vị cao nhân lâu năm xuống núi kia. Lý Khôi Vĩ đi thẳng tới phòng làm việc của Trương Quy Hoàng. Có điều khi vừa thấy thấp thoáng cánh cửa bị mở tung ra, anh lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia đang bị người ta xách lên.

Lý Khôi Vĩ cau mày, bước chân cũng trở nên nhanh hơn.

- Thả cô ấy xuống!

Người bên trong phòng nghe thấy tiếng Lý Khôi Vi liền chú ý đến. Mà anh chỉ nhìn chăm chăm vào Đại Ngọc đang bị Trang Hoàng Nhật xách lên nhưng gà con. Đại Ngọc vừa nhìn thấy cứu tinh liền mừng rỡ:

- Mau lên, cứu em khỏi vòng tay tử thần!

Trang Hoàng Nhật nghe thấy liền cầm lấy cổ áo phía sau nhấc Đại Ngọc lên cao hơn. Lý Khôi Vi bước tới giờ tay giành lấy cô.

- Không nhìn thấy cô ấy đang bị thương sao?

Lý Khôi Vi tức giận, nhìn cảnh này làm người ta liên tưởng đến gà mẹ đang bảo vệ gà con vậy. Anh nhanh chóng đặt cô ngồi lên ghế, lo lắng dùng ánh mắt X- Quang xem xem cô có bị người ta bạo hành không. Sau khi nhìn kĩ thấy cô không thêm thương tích mới an tâm, liền cau mày mắng:

- Quần dài đâu, ăn mặc thế này mà đi lung tung vậy hả? Cái chân muốn đem چرا sao?

- Không phải, là...

- Không cần nói nữa!

Anh cắt ngang lời cô, đem khăn choàng của mình đeo vào cho cô, đem áo khoác mặc vào cho cô. Đại Ngọc nhìn vẻ mặt tức giận của Lý Khôi Vi liền cảm thấy vui vẻ một cách vô thức. Lúc này Lý Khôi Vi mới đứng lên, nhìn tình hình trong phòng. Bạch Hạ Băng đang bị Trương Quy Hoàng ôm chặt lấy không thể nhúc nhích, còn Trang Hoàng Nhật thì dùng ánh mắt giết người nhìn Trương Quy Hoàng.

- Thử nói xem, vì có gì mà người phụ nữ của mấy người đều chạy đến chỗ Trương thiếu ta vậy?

Trương Quy Hoàng dùng vẻ mặt thách thức, môi nở nụ cười vui vẻ. Nhìn kia nhìn kia, cái mặt thiếu đòn đó khiến người ta ngứa tay mà!

- Đã đến rồi hay là cùng nhau ăn một bữa đi?

Trương Quy Hoàng cười càng tươi hơn.

- Không cần! - Hai vị nam nhân phản đối

- Được! - Hai cô gái đồng ý

Vì vậy cả Đại Ngọc và Bạch Hạ Băng đều nhận ánh mắt hình viên đạn từ hai người đàn ông. Người được lợi là Trương Quy Hoàng, anh ta vuốt tóc cô em gái rồi nói:

- Không sao, hai người có thể về trước. Tôi sẵn sàng đi ăn cùng hai người đẹp, đưa đi đón về tuyệt đối an toàn!

- Không được - Lý Khôi Vi và Trang Hoàng Nhật đồng thanh

Nhìn vẻ mặt gian tà của Trương Quy Hoàng, ai mà tin tưởng anh ta nổi chứ!

- Được, vậy thì đi thôi. Nhà hàng đặt sẵn rồi, cũng gần đây thôi!

Rõ ràng là tên yêu nghiệt này đã biết trước mọi việc mà!

Vì thế nên năm người họ cùng đi ăn tối, mà Lý Khôi Vi trước tiên chính là đem Đại Ngọc trở về phòng thay quần áo nên bảo ba người kia đi trước. Đứng trước tủ đồ, cô chọn tới chọn lui đành chọn một cái váy dài đủ để che vết thương ở chân. Lý Khôi Vi rất kiên nhẫn đợi cô thay đồ xong, nhìn trang phục mỏng manh của Đại Ngọc thì rất không hài lòng.

- Tuyệt rồi rồi, mắt em có vấn đề à? Muốn cảm lạnh hay sao?

Người này rõ ràng là còn giận mà. Đại Ngọc bấu môi, tìm thêm áo khoác dày mặc vào. Định mang giày cao gót mà lại nhớ tới cái chân đang bị thương...

- Bị trật chân còn muốn mang giày cao gót? Mau vứt đi, lấy giày bệt hoặc dép mang vào, không thì anh vác em đi!

Lý Khôi Vi nhìn thấy vẻ tức giận của cô với giày cao gót liền nổi giận. Anh bước tới cầm lấy đôi giày cao gót quăng sang một bên, nhìn vào tủ đồ thấy đôi giày bệt phù hợp không động chạm đến vết thương nhiều liền mang vào cho cô.

- Mùa đông chẳng ai mang giày bệt cả...

Đại Ngọc lẩm bẩm lập tức nhận cái nhìn giết người của người kia, cô liền im lặng.

- Không thích? Vậy anh vác em đi!

- Không cần, em đặc biệt thích mang giày bệt vào mùa đông!

Lý Khôi Vĩ nhướn mày, đem cái khăn quàng cổ của mình quàng cho cô. Sau khi thấy cô đã đủ ấm, anh mới gạt đầu hài lòng.

- Sáng này anh đi đâu vậy? - Đại Ngọc hỏi

- Công ty còn một số việc chưa làm xong, em không đọc tờ giấy anh để lại?

- Có sao? Sao em không thấy?

-...đã nhìn tới tủ lạnh chưa?

Nghe Lý Khôi Vĩ nói thế, Đại Ngọc liền nhảy lò cò đến trước tủ lạnh liền nhìn thấy tờ giấy anh để lại. " Anh về công ty có lẽ chiều mới quay lại. Ngủ dậy thì đừng tắm, khó chịu thì lấy khăn mà lau người. Trong tủ có bánh ngọt với sữa, em ăn đỡ rồi tìm Tuấn Kiệt kêu anh ta mua đồ ăn cho em. Chân bị thương, đừng chạy lung tung. Đợi anh về"

Đại Ngọc vô cùng cảm động, đọc xong lại dán lên tủ lạnh. Cô nhìn Lý Khôi Vĩ đang đứng đợi mình liền nhảy lò cò về phía anh.

- Đừng có nhảy nữa - Anh cau mày

- Oaaaa, không ngờ Lý tổng lại biết chăm sóc người khác ghê ta! Trước giờ em nghĩ anh toàn được người ta hầu hạ, học mấy chiêu trò này ở đâu thế?

Lý Khôi Vĩ mặc kệ lời trêu chọc của Đại Ngọc, ôm ngang eo cô bước đi. Đại Ngọc chợt nhớ ra liền nói:

- Em còn chưa trang điểm!

- Không cần, xài ít mấy cái son phấn thôi không tốt cho da... Anh thích mặt mộc của em hơn.

Đại Ngọc cười rạng rỡ, đi ngang qua giường liền chộp lấy cái túi xách nhỏ đựng những đồ linh tinh của cô. Mặc dù đi làm nhiệm vụ nhưng cô đem theo đủ cả, với lại đây là phòng cũ nên cô vẫn còn để đồ ở đây khá nhiều. Lý Khôi Vĩ không nói gì, chỉ im lặng đỡ, mà không phải nói gần như đem cô rời khỏi mặt đất mà bước đi.

Lý Khôi Vĩ tự mình lái xe, Keith cùng tài xế biết ý liền rời khỏi để lại không gian riêng cho hai người họ. Trên đường đi qua kính chiếu hậu, Đại Ngọc nhìn thấy một chiếc xe màu đen phía sau, trước đây cô không để ý lắm giờ mới nhận ra.

- Keith là vệ sĩ của anh?

- Ừ

- Ồ~~~~

Cô kéo dài ra, làm vẻ ngạc nhiên. Lấy trong túi xách một cái gương và một thỏi son, dù không trang điểm nhưng nếu không có son thì mặt cô rất nhạt. Tì mi son lên, cô chọn màu rượu vang. Lý Khôi Vĩ nhìn cô một cái, nói một câu khiến cô tò lệch:

- Có hứng thú với Keith?

Nhìn son môi bị lệch sang má, cô khẽ nhún mày. Mà cái nhún mày này càng chặt khi tiếp thu câu nói của người bên cạnh. Đại Ngọc lấy khăn giấy ra lau đi vết son, tiếp tục tò lại. Sau khi hài lòng, cô mới nở nụ cười:

- Nếu vậy thì sao?

Bàn tay đang cảm vô lăng siết chặt lại, Lý Khôi Vĩ không trả lời mà tiếp tục nhìn thẳng về phía trước. Đại Ngọc chỉnh lại tóc vừa nãy đã kịp vào nhà vệ sinh sấy khô, cô vuốt ngược ra phía sau rồi nhìn anh:

- Nếu như có một ngày em phản bội anh thì sao?

Lý Khôi Vĩ nghe xong thì nhướn mày, anh hỏi:

- Vậy nếu ngược lại thì sao?

Anh nhìn thấy cô mỉm cười, nhẹ nhàng trả lời:

- Nếu như có một ngày anh phản bội em, em sẽ không níu kéo anh. Phản bội chính là đã hết tình cảm, chẳng việc gì mà phải đau khổ vì một kẻ đã không còn yêu mình nữa cả.

Lý Khôi Vĩ nắm lấy tay cô đang đặt trên đùi, kéo tay cô đến gần môi rồi đặt một nụ hôn trên đó.

- Nếu như có một ngày em phản bội anh, anh sẽ tự tay bẻ gãy đôi cánh của em, cả đời này nhốt em lại ở cạnh anh.

- Kể cả em không còn tình cảm nữa?

- Anh yêu em là đủ rồi!

Đây có phải là sự khác biệt giữa cô và anh? Cô lựa chọn buông bỏ, tiếp tục một mình tiến về phía trước. Còn anh lựa chọn cố chấp, chấp nhận mang trên vai một gánh nặng mà tiến về tương lai.

Lý Khôi Vĩ siết chặt tay cô, giọng trầm xuống:

- Vì vậy Trần Đại Ngọc, cả đời này em đừng phản bội anh. Hậu quả em gánh không nổi đâu, em phải nhớ rằng: Vì em, việc gì anh cũng dám làm!

Vì Trần Đại Ngọc, việc gì Lý Khôi Vĩ cũng dám làm!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Mèo hoang xù lông

Trương Quy Hoàng đặt bàn tại một nhà hàng nổi tiếng ở trung tâm thành phố, Lý Khôi Vĩ mở cửa xe cầm tay Đại Ngọc đỡ cô xuống. Hành động này thu hút sự chú ý không ít người, thứ nhất vì họ là người Châu Á, thứ hai là vì sắc đẹp của Lý Khôi Vĩ, thứ ba là sự ga lăng của anh. Đại Ngọc đeo túi xách không khỏi cảm thán trong lòng, đúng là người đàn ông vừa có tiền có sắc rất nguy hiểm nha.

- Đi được không?

Nghe thấy giọng nói của anh bên tai cô thoát ra khỏi suy nghĩ. Đại Ngọc gật đầu, cô cũng không phải là bị gãy chân hay gì, chỉ là đi lại có hơi khó khăn thôi. Lý Khôi Vĩ kéo kéo cái khăn choàng cổ của cô, chỉnh tới chỉnh lui khiến Đại Ngọc cũng phải chú ý theo.

- Anh làm gì vậy?

- Sau này mặc kín đáo một chút!

Đại gia, như vậy không phải là kín đáo sao?

Hôm nay cô cố tình chọn chân váy dài màu rượu vang qua đầu gối một chút để che vết thương, áo len đen vừa vặn ôm sát cơ thể, bên ngoài mặc thêm áo khoác cùng với khăn choàng cổ. Với trang phục này trông Đại Ngọc nữ tính hơn rất nhiều, nhìn rất giống với con gái nhà lành.

Lý Khôi Vĩ ôm ngang eo để cả người cô dựa vào anh, thoải mái bước vào bên trong nhà hàng. Mà trên đường đi có khá nhiều gã đàn ông nhìn vào cô đều hứng trọn ánh mắt đầy grom đao của anh. Đại Ngọc không trang điểm, không phấn mắt, không kem nền hay gì cả mà chỉ vờn vờn lớp son gần giống với màu chân váy. Cô không hẳn là đẹp như tiên giáng trần, sắc đẹp cũng không thể đem độ với mình tinh được. Nhưng mỗi khi cô cười thì có thể làm rung động lòng người, dù chỉ là nụ cười mỉm hay là nụ cười lộ ra hàm răng trắng.

Anh rất nhanh ôm cô đi đến chỗ của ba người kia, cả chặn đường đi mất liếc ngang liếc dọc đến phát mồi rồi.

- Đến đúng lúc lắm, Ngọc em chọn món đi!

Trương Quy Hoàng đặt phòng riêng, quả nhiên là tác phong rộng rãi của Trương thiếu ah~~. Đại Ngọc không khách sáo, cầm lấy menu trong lòng lập ra âm mưu phải ăn cho đến khi Trương Quy Hoàng sạch túi, ăn không hết thì đem về ăn dần!

Đại Ngọc nói tiếng Anh khá tốt mặc dù không thể bằng người địa phương nhưng cũng tốt hơn nhiều người rồi. Cô gọi một loạt, Lý Khôi Vĩ ngồi bên cạnh mỉm cười vui vẻ ngắm bộ dạng tham ăn của cô.

- Này, em ăn hết không mà gọi nhiều thế? Ban này tên yêu nghiệt này cũng đã gọi nhiều lắm rồi đấy!

Trương Quy Hoàng chỉ sang Trang Hoàng Nhật đang lười biếng ngồi cạnh vợ. Đại Ngọc chưa trả lời anh ta vội, quay sang Lý Khôi Vĩ:

- Anh muốn ăn cái gì?

- Nhiều đó đủ rồi, anh mà gọi nữa chỉ sợ năm nay tiền thưởng cấp dưới của Trương gia sẽ không còn mất!

Mọi người bật cười ngoại trừ chủ xị nhìn họ bằng ánh mắt khinh bỉ. Gọi món xong thì vừa vặn thức uống được đem lên, rượu vang đỏ sẫm sánh trong ly thủy tinh khiến cô thèm thuồng. Nhưng đến khi môi gần chạm vào ly thì có một bàn tay ngăn cô lại:

- Không được uống!

Đại Ngọc nhũm mày anh, bộ dạng định mở miệng cãi lại thì đã bị Lý Khôi Vĩ chặn họng:

- Không muốn bị đau dạ dày thì đừng uống, còn chưa ăn gì!

Ồ, nếu anh ta không nhắc thì cô cũng chẳng nhớ. Đại Ngọc gật gù đặt ly rượu xuống, cầm cốc nước cam lên uống ừng ực. Nhiệt độ trong phòng không thấp như bên ngoài, mặc nhiều như cô liền cảm thấy hơi nóng. Đại Ngọc cởi áo khoác lẫn khăn choàng cổ ra, Lý Khôi Vĩ ngồi cạnh thuận thực đón lấy rồi giúp cô tìm chỗ treo.

- Ngày xưa chẳng phải như chó với mèo sao, giờ lại yêu đương nồng thắm như vậy. Yêu nhau lắm cắn nhau đau?

Trương Quy Hoàng cười gian tà nhìn Đại Ngọc, cô liếc anh ta một cái rồi đưa mắt nhìn sang cặp vợ chồng mặt lạnh như nước đá:

- Ý anh nói hai người đó?

- Đừng có mà lôi tao vào!

Bạch Hạ Băng lười biếng nói, nhìn ông anh của mình rồi nhìn cô bạn của mình. Không nên dính vào hai kẻ thích gây rắc rối này!

Trang Hoàng Nhật nhìn vợ mình, khoe miệng hơi cong lên bộ dạng trông rất vui vẻ.

- Thế rốt cuộc là ai trong hai người quay lại trước?

Trương Quy Hoàng nhướn mày hỏi, trông có vẻ anh ta rất thích thú về chủ đề này. Đại Ngọc định nói rằng việc này quan trọng sao còn nữa liên quan gì đến anh! Chưa kịp nói thì đã nghe Lý Khôi Vĩ ngồi cạnh đáp:

- Tò!

- Ồ! Lý thiếu ăn chơi một thời, mỗi ngày một nàng bên cạnh giờ lại biết hạ mình trước người khác sao? - Trương Quy Hoàng giả giọng trêu chọc

- Vì nòi giống của Lý gia đành chấp nhận, dùng cuộc chơi tại đây!

Lý Khôi Vĩ trả lời, tay để ra phía sau ghế của Đại Ngọc, bộ dạng trông lưu manh vô cùng. Câu trả lời của anh khiến hai người đàn ông còn lại phải gật đầu đồng ý.

- Nhưng mà người ngoài lại không nghĩ vậy. Đạo này có nhìn thấy mấy bài báo bên giải trí bên Việt Nam chưa?

Trang Hoàng Nhật nãy giờ im lặng đã bắt đầu công kích người khác. Lý Khôi Vĩ nghe thế khẽ nhướn mày, anh không quan tâm mấy bài báo bên tin tức giải trí ấy. Nhưng Đại Ngọc thì khác, vừa nghe có người nhắc đến liền như con mèo thấy cá tươi:

- Có việc gì sao?

Trang Hoàng Nhật khẽ nhếch môi, dính câu rồi! Anh ta muốn câu cá, con cá không phải là Lý Khôi Vĩ mà là Đại Ngọc.

- Tự mình đọc sẽ thú vị hơn!

Nghe anh ta đáp thế, bản tính tò mò lại nổi lên. Nhưng Đại Ngọc không có điện thoại, cô vẫn chưa đi mua kịp. Thế nên đành quay sang nhìn Lý Khôi Vĩ bằng đôi mắt mèo con đáng thương

Lý Khôi Vĩ cảm thấy bất an, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt gian tà của hai tên yêu nghiệt kia. Lại nhìn thấy Đại Ngọc như mèo con đáng thương muốn mượn điện thoại của mình, nếu anh không đưa cô chắc chắn sẽ càng nghi ngờ. Còn nếu anh đưa....bản thân cũng không biết trên đây đã ghi gì nữa.

- Không có gì hay ho đâu, đừng tò mò! - Anh vỗ đầu cô

- Em tò mò, cho em mượn điện thoại - Cô nói

- Đọc những thứ như thế rất hại não, ảnh hưởng đến IQ!

-

- Ngoan!

- Lý Khôi Vĩ, anh lại giấu em chuyện gì đúng không?

- Không có

- Vậy thì cho em mượn điện thoại

-..... - Anh bắt đầu nhớ lại các mối quan hệ trước đây

- À~, em hiểu rồi, không cần nữa!

Đại Ngọc vỗ vỗ vai anh, về mặt an ủi anh. Nhưng Lý Khôi Vĩ cảm thấy như mình bị đe dọa vậy. Đưa mắt cầu cứu những người khác, ba người kia chỉ mỉm cười rất rạng rỡ nhìn anh. Con mẹ nó, quả nhiên là anh em tốt!

Lúc này Lý Khôi Vĩ thấy Bạch Hạ Băng có động tĩnh liền mừng rỡ. Không sai, cô gái này rất tốt tính, sẽ nói giúp anh!

- Lấy điện thoại của tao này, vừa may ban nãy trên xe có đọc qua!

Con mẹ nó, quả nhiên là em gái và vợ của mấy tên yêu nghiệt này mà!

- Anh cho em mượn, không cần lấy của Như đâu!

Lý Khôi Vĩ chấp nhận giao mình trước hòng sủng. Bạch Hạ Băng mỉm cười rất đáng yêu, rút điện thoại của mình về. Trương Quy Hoàng bật ngón cái về phía cô ta, quả nhiên là em gái đáng yêu của anh!

Khi mà Đại Ngọc bắt đầu lên mạng thì không khí xung quanh căng thẳng đến nghẹt thở. Lý Khôi Vĩ lâu lâu lại liếc mắt nhìn cô, quả thật anh không biết chuyện gì xảy ra cả. Trên đầu trang web có một tin tức rất nóng hổi, Đại Ngọc liền bấm vào xem.

Khoảng năm phút sau đó, Đại Ngọc tắt điện thoại đưa lại cho người ngồi cạnh.

- Không sao đâu, đừng thất vọng quá. Dù sao thì trước giờ Lý thiếu cũng là một tên khôn mà! - Trang Hoàng Nhật nói

- Không có gì cả, giờ vẫn còn kịp nên em đá hấn ta đi. Trở về với vòng tay của Trương Quy Hoàng anh này! - Quy Hoàng an ủi

- Đại Ngọc, có muốn giết anh ta không? Tao phụ mày, nhé?! - Hạ Băng nói

Nhìn thấy ba người họ đồng loạt an ủi Đại Ngọc, Lý Khôi Vĩ bất an. Anh mở điện thoại lên xem, đập vào mắt là tựa đề thu hút: "Nữ diễn viên Nhã Vi bị phát hiện ở gần phòng phụ khoa tư nhân". Anh kéo xuống thì thấy bài báo ghi là: "Mới đây nữ diễn viên khi sang nước ngoài để quay bộ phim mới thì đã bị phát hiện ở trong khu nhà của Lý Khôi Vĩ - tổng giám đốc Lý thị. Mối quan hệ của hai người họ đã kéo dài từ lâu, bla....bla...bla". Tiếp theo đó là các hình ảnh, góc chụp rất tốt, trong hình anh và Nhã Vi trông rất thân mật.

- Em nghe anh giải thích...

- Vĩ, làm người phải có trách nhiệm!

Đại Ngọc cắt ngang lời anh, về mặt đầy nghiêm túc nhìn anh. Lý Khôi Vĩ ghen hòng, không phải cô tưởng thật đấy chứ?!

- Đàn ông phải biết chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm. Anh không được chơi cô ta cho đã rồi bỏ cô ta như thế, mà đã chơi tại sao không biết phòng tránh gì hết? Lỡ như cô ta có bệnh thì sao? Bây giờ Nhã Vi lỡ mang cốt nhục của anh rồi, mau, trở về với cô ta đi..

Cô vừa dứt lời, Trang Hoàng Nhật cùng Trương Quy Hoàng đang vui vẻ uống rượu thì liền bị sặc. Bạch Hạ Băng ngồi ở giữa bối rối vỗ vỗ lưng cả hai người. Còn Lý Khôi Vĩ thì cứng đờ cả người, mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Đại Ngọc giương đôi mắt nhìn anh, chớp chớp vài cái, khuôn mặt chẳng mấy chốc đã khiến người ta cảm thấy có lỗi vô cùng. Lý Khôi Vĩ lần đầu tiên hối hận về quá khứ, không biết nên giải thích thế nào với cô nữa.

Ngoại trừ Lý Khôi Vĩ bị Đại Ngọc dọa thì ba người kia nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ. Nhìn đi nhìn đi, lại đem khuôn mặt đáng thương đó ra lừa gạt người khác!

- Không phải, Ngọc em cũng từng gặp qua cô ta rồi mà. Anh với cô ta quả thật là không có gì hết!

Lý Khôi Vĩ nhú mồm giải thích.

- Lý Khôi Vĩ, không được trốn tránh trách nhiệm! Em tha lỗi cho anh, nhưng đứa bé cần cha, Nhã Vi chưa chồng đã có chửa người đời sẽ đánh giá cô ấy như thế nào? Không sao, không cần cảm thấy có lỗi với em. Trở về chăm sóc cô ấy cho tốt hiểu chưa?

Nói đến đây cô dừng lại một chút rồi thở dài:

- Quả nhiên là ngày hôm đó nên đánh cô ta một trận, giờ thì không thể đánh bà bầu được rồi!

-.....

Đại Ngọc nhìn mặt Lý Khôi Vĩ từ tím sang xanh rồi thành đỏ cuối cùng là trắng bệch, trong lòng cô cười khanh khách. Lần này thì cho anh một trận nhớ đời, xem lần sau có còn dám để nữ nhân xuất hiện trước mắt cô hay không!

Đại Ngọc vỗ vỗ vai anh vài cái, đứng lên. Vừa đứng lên thì Lý Khôi Vĩ cũng đứng bật dậy, cầm chặt tay cô:

- Em đi đâu? Không được đi, nghe anh giải thích!

- Đi vệ sinh, muốn đi chung không?

-.....

- Ngồi đó, sám hối về lỗi làm mình gây ra đi!

- Chân em không đi một mình được, anh đưa em đi!

- Được rồi, em đi cùng với nó cho, không sao đâu!!!

Bạch Hạ Băng cười cười bước tới đỡ lấy Đại Ngọc, an ủi người bị lừa kia. Lý Khôi Vĩ nhìn bộ dạng khắp khềnh của cô khuất sau cánh cửa, trong lòng nổi lên cơn bão lớn.

- Mẹ kiếp!

Lý Khôi Vĩ bức bối ngồi phịch xuống ghế, uống một hớp hết ly rượu. Trang Hoàng Nhật nhìn anh một cái, nói:

- Trước khi về đây thì phải biết loại chuyện này sẽ xảy ra rồi chứ?

- Chứ không phải tại các anh lôi ra à?

Lý Khôi Vĩ trừng mắt nhìn hai tên yêu nghiệt đốt nhà mình. Trương Quy Hoàng bật cười, rót cho ba người ba ly rượu. Anh ta nâng ly lên, Lý Khôi Vĩ cùng Trang Hoàng Nhật cụng ly với anh ta. Tiếng va chạm thủy tinh vang lên trong không gian, sau đó là giọng nói đầy ý cười của yêu nghiệt họ Trương:

- Nếu như tại này không nói, đến khi Đại Ngọc biết được thì sợ chứ không toàn thân mà gặp anh em nữa. Tính tình sốc nổi như vậy, chú nghĩ con bé sẽ dễ yên cho cô à kia sao? Hoặc là tự mình giải quyết cô à cùng đứa con trên trời rơi xuống, hoặc là đợi tin Đại Ngọc ban cái kết cho chú cùng cô ta đi!

Mà Đại Ngọc lúc này đi cùng Bạch Hạ Băng, trên môi nở nụ cười say mê lòng người. Hai cô nàng mang nét đẹp phương Đông khiến nhiều người chú ý. Nhất là Bạch Hạ Băng, con gái út Bạch gia và vợ của Trang Hoàng Nhật nên nhiều người biết đến. Dù Hạ Băng không thường xuất hiện trên báo chí nhưng vẫn được nhiều người biết đến bởi mái tóc và đôi mắt đặc biệt!

- Mày tin không?

Bạch Hạ Băng cũng hơi lo lắng, thật ra cô không tin Đại Ngọc sẽ để ý mấy cái tin tức vớ vẩn như thế. Nhưng làm sao biết được? Con gái khi yêu rất khó đoán nha.

- Vài ba tám hình không nói lên điều gì cả, có điều thủ đoạn này còn non nớt quá!

Đại Ngọc rửa tay vừa cười vừa nói, cô quên đem cái túi xách ra nên không thể tô lại lớp son, cũng may mà vẫn còn đều màu.

- Tao ra ngoài đợi trước!

- Ừ, rửa tay xong tao ra liền!

Đại Ngọc đứng bên ngoài nhà vệ sinh đợi Hạ Băng, bộ dạng của cô thu hút nhiều người. Cô cởi áo khoác ra rồi nên lộ ra thân hình điện nước đầy đủ, cái áo len màu đen ôm sát vào cơ thể tôn lên vòng eo nhỏ nhắn. Từ lúc đứng đây có có vài anh chàng đến bắt chuyện làm quen nhưng cô đều nhẹ nhàng từ chối. Lúc này lại có người đến, Đại Ngọc trong lòng đã không thoải mái vì chuyện của Nhã Vĩ giờ bị làm phiền nhiều lần nên tâm tình đi xuống nhanh chóng.

- Trần Đại Ngọc?

Người lạ biết tên cô sao? Lại còn đọc tiếng Việt chính xác như vậy? Đại Ngọc ngạc nhiên ngước lên, à quả nhiên là có duyên nha~

Hồng Quân từ trong nhà vệ sinh nam đối diện bước ra đã nhìn thấy một bóng hình mà hần ta tìm kiếm mấy ngày nay. Nhưng phong cách của cô không giống lắm nên hần ta mới đi tới xác nhận. Đến khi thấy khuôn mặt quen thuộc liền nở nụ cười như tìm thấy mỏ kim cương.

- Anh tìm em rất lâu rồi, điện thoại cũng không gọi được, nhà em thì tắt đèn tối thui không có ai, công ty cũng không thấy đến. Có chuyện gì sao?

Hồng Quân lo lắng hỏi. Quả thật là hần đã tìm cô sau khi cô rời đi được hai ngày. Không có tin tức, hần dần dần nảy sinh lo lắng. Nay gặp được cô ở đây liền vui mừng. Nhưng khi nhìn thấy vết thương ở chân thì khẽ nhíu mày:

- Em bị thương?

- À bất cẩn té thôi

Đại Ngọc cười cười. Cô biết việc giữa Lại Thanh Hồng Và Hồng Quân, cũng biết nhiệm vụ của Anna và Nhất Sơn nên đối với người trước mặt có vài phần cảnh giác hơn.

- Đại Ngọc, có chuyện gì xảy ra sao? Em nói đi, giúp được anh sẽ giúp!

- Không có gì, thật là té mà!

Đại Ngọc né tránh bàn tay Hồng Quân gần chạm vào mặt mình. Hắn ta thấy thế liền cười gượng nhưng rất nhanh đã tiến tới bao vây cô trong phạm vi của hắn.

- Anh...anh định làm gì?

Đại Ngọc ngạc nhiên, ngược lên nhìn hắn ta. Cô đang bị thương, chắc chắn sẽ không thể đánh lại được. Và lại đang mặc váy dài nên hành động rất khó khăn. Lúc này cô rất mong một con kỳ đà nào đấy xuất hiện, chẳng hạn như Bạch Hạ Băng chết dí trong nhà vệ sinh chưa ra!

- Đại Ngọc, mối quan hệ của em và Lý tổng là gì?

Bị hỏi thế khiến cô hơi ngạc nhiên, hắn ta hỏi làm gì?

- Trần Đại Ngọc, tên đó không phải người tốt. Em hãy tránh xa anh ta ra đi!

Anh mới không phải người tốt, cả nhà anh đều không phải người tốt!

- Anh mau tránh ra rồi chúng ta nói chuyện, chỗ này là nơi công cộng!

Đại Ngọc khó chịu nói, cô không thích mùi nước hoa trên người hắn ta bao quanh mình. Hồng Quân kẻ sát khuôn mặt hắn, trán áp trán với cô, hơi thở nóng bỏng nói:

- Ngọc, anh thật sự thích em. Làm bạn gái anh được không?

Nói rồi một tay hắn ta ôm ngang eo cô kéo sát cô về phía hắn. Hồng Quân đâu biết trên người cô còn vết thương, mà hành động của hắn đã trực tiếp động đến vết thương chưa lành của cô. Đại Ngọc nhủ mày càng chặt cổ đẩy hắn ra.

- Đừng chạy trốn anh nữa, anh thật lòng thích em, thật sự rất thích em!

- Hồng Quân, anh còn không buông ra đừng trách tôi không khách sáo!

Hồng Quân nghe thế liền bật cười, nhìn thẳng vào mắt cô nói:

- Chân em bị thương thế này có thể làm gì được? Và lại sức nữ nhi mà đòi độ với đàn ông sao?

Nói xong hắn ta nghiêng đầu hôn cô. Môi chạm môi chưa được vài giây thì:

- Aaaaah

Hồng Quân ngồi thụp xuống, hạ bộ đau đớn không thôi. Đại Ngọc hừ lạnh một tiếng, dám khinh thường bà đây à?! Khi mà cô phát hiện mình bị cưỡng hôn, tức giận lập tức bùng cháy. Chân phải làm trụ, chân trái lấy lực nâng thẳng lên, đầu gối lập tức đập thẳng ngay chỗ hiểm của hắn ta.

- Em...em...

Hồng Quân đau đớn không nói nổi. Người phụ nữ này, ra tay ác độc như vậy là muốn hắn tuyệt tử tuyệt tôn à???

Lúc này Bạch Hạ Băng từ bên trong bước ra, nhìn thấy Hồng Quân về mặt đau đớn không thôi ngồi dưới đất ôm hạ bộ, còn Đại Ngọc phát hoảng nhìn hắn ta.

- Sao vậy?

Hạ Băng đi tới đỡ lấy Đại Ngọc, lo lắng hỏi. Đại Ngọc không trả lời cô ta, nhìn Hồng Quân giọng ngang ngược:

- Mẹ kiếp, bà đây muốn làm con gái nhà lành không muốn, nói nhỏ nhẹ không nghe! Lần sau thấy bà đây thì mau tránh xa ra, không thì về sau không cương lên được mà phải chống mộng trên giường đấy!!! Mẹ nó chứ, sau này ra đường phải xem ngày mới được!!!

Bạch Hạ Băng vừa đỡ Đại Ngọc đi vừa cảm thấy thương chàng trai ban nãy, khi không lại đụng trúng con mèo hoang đang xù lông này!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Đôi giày tây đen và mẫu thuốc lá

Khi mà quay trở lại thì nét mặt Đại Ngọc đã khôi phục lại như không có chuyện gì xảy ra, Bạch Hạ Băng thì vẫn như tảng băng ngàn năm làm cho người ta không nhìn ra được cảm xúc. Nhưng vừa ngồi xuống thì Đại Ngọc đã lấy khăn giấy chùi lớp son, lực rất mạnh khiến môi đỏ ửng lên. Lý Khôi Vĩ ngồi cạnh chau mày nhìn cô không nói.

Thức ăn cũng đã dọn lên, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ. Có điều Lý Khôi Vĩ trầm mặc hơn, đa phần là ngồi nghe rồi gấp thức ăn cho cô. Đại Ngọc không ngăn hành động của anh, phối hợp ăn rất nhiệt tình.

Đại Ngọc tối nay ăn rất nhiều, không hiểu sao mặc dù trước đó cô không cảm thấy đói tí nào. Lý Khôi Vĩ ngồi cạnh chau mày, ăn như thế này chắc chắn một lát sẽ không tiêu nổi. Nhưng anh lại không can, chỉ để cho cô ăn thoải mái.

- Ăn nhiều như thế không sợ vỡ bụng à?

Trương Quy Hoàng bật cười, Đại Ngọc bĩu môi đáp:

- Anh trai, đừng khinh thường sức ăn của con gái. Em gái anh hồi trước cũng không phải vừa đâu nha~

- Sao cứ thích lời tao vào?!

Bạch Hạ Băng đang ăn thì Ý bất mãn nói, Trang Hoàng Nhật tiếp lời:

- Không sao, ăn nhiều mập lên sẽ tốt!

Bạch Hạ Băng trừng mắt nhìn chồng, muốn biết vợ anh thành heo à?

- Con gái ốm quá không đẹp, hai người nên ăn nhiều một chút

Lý Khôi Vĩ tán thành với ý kiến của Trang Hoàng Nhật, vừa nói vừa gấp một miếng sườn bỏ vào chén cô. Đại Ngọc nhìn anh một cái không nói gì, tiếp tục ăn.

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại reo lên nhưng không ai phản ứng. Bạch Hạ Băng thấy bốn người còn lại không ai động đậy liền nhắc:

- Điện thoại của ai kìa?

Ba người đàn ông lắc đầu, tiếng chuông điện thoại của mình đương nhiên vừa reo sẽ biết chứ. Còn Đại Ngọc thì cô làm gì có điện thoại để mà reo?

Đại Ngọc cắn miếng sườn làm nước sốt dính lên khoé miệng. Anh lấy khăn giấy đưa cho cô, Đại Ngọc nhận lấy, anh chần chờ rồi hắng giọng:

- Điện thoại của em

- Làm gì có.....

Đại Ngọc khựng lại, bởi tiếng chuông điện thoại cô nghe rất rõ. Lau tay rồi lục trong túi xách, một cái điện thoại từ trên trời rơi xuống nằm trong túi của cô.

-.....

- Đến cả điện thoại của mình cũng không nhớ, Đại Ngọc có phải em té xong nên bị ngốc luôn không?

Trang Hoàng Nhật trêu chọc khiến mọi người bật cười. Đại Ngọc không thèm để ý đến anh ta, nhìn vào màn hình một hồi rồi ngược lên:

- Em ra ngoài nghe cái

- Không cần đâu, đều là người nhà cả không ai để ý đâu....chân bị thương tránh cử động nhiều!

Lý Khôi Vĩ nói thế, mọi người cũng không phản đối gì. Đại Ngọc thuận theo rồi bắt máy:

- Alo

- Trần Đại Ngọc? - Là giọng nam

- Anh là...

Vừa nghe cô xưng là anh thì mắt Lý Khôi Vĩ sáng quắc lên, tên nào lại tìm cô vào buổi tối thế này?

- Alex đây!

À, Alex sao.... Alex!?

- Có chuyện gì sao?

Alex đang đảm đương vị trí thư kí của cô, rất khó khăn mới nhờ và được vị này. Thật ra ban đầu vị trí này là của anh ta nhưng Bạch Minh Phong lại đem cô bỏ vào thế nên Alex vẫn tiếp tục làm thư kí cho ông Bạch.

- Em đang bận sao, nếu vậy thì sáng mai tôi sẽ gọi lại?

Alex nghe được tiếng nói chuyện, tiếng va chạm giữa kim loại và thủy tinh. Đại Ngọc nhìn mọi người một cái, sắc mặt bình tĩnh đáp:

- Không sao, anh nói đi!

- Ai vậy?

Bạch Hạ Băng nhìn nét mặt của Lý Khôi Vĩ đen còn hơn than đành hỏi giúp anh. Đại Ngọc nhìn thần mặt đen bên cạnh một cái, rồi trả lời Hạ Băng:

- Đồng nghiệp

Đồng nghiệp? Nghe xong câu trả lời này Lý Khôi Vĩ nhếch môi, đồng nghiệp đéo gì mà gọi giờ này? Bộ muốn tâm sự công việc xuyên đêm à?!

- Em đang ở cùng Hạ Băng à? - Alex bên kia nghe tiếng của Hạ Băng

- Anh muốn nói về công việc? - Đại Ngọc hỏi lại

- Ủ! Tài liệu OO tôi tìm không thấy, tổng giám đốc nói gọi cho em.

- À, cái đó...

Cô khựng lại, dù gì cũng là tài liệu mật nên nói ở đây không tiện. Dù sao Đại Ngọc tính tình cẩn thận, cô theo Bạch Minh Phong đã lâu nên anh ta tin tưởng cô, tài liệu mật đều do cô sắp xếp cả. Đại Ngọc đứng lên, nói với mọi người:

- Ở đây nói không tiện, mọi người tiếp tục ăn đi!

- Sợ tui anh nghe rồi hại Bạch Minh Phong sao?

Trương Quy Hoàng bật cười, mấy chuyện công việc đúng là không tiện nói ra ở nơi thế này. Dù gì trên thương trường, mấy mối quan hệ anh em bạn bè cũng không thể dùng tới được.

- Mấy người là cáo thành tinh cả rồi, cẩn thận vẫn hơn!

Nói rồi cô bước ra ngoài nghe điện thoại, một mình đi có hơi loạng choạng một chút. Đại Ngọc vừa ra ngoài, Bạch Hạ Băng lấy điện thoại ra bấm bấm gì đó. Rất nhanh điện thoại của Lý Khôi Vĩ đã reo lên, tin nhắn đến.

Anh thấy người gửi là Bạch Hạ Băng liền nhướn mày, nhìn cô ta một cái. Hạ Băng cũng nhìn anh, ra hiệu đọc tin nhắn. Mà cô nàng không để ý ông chồng ngồi bên cạnh, mấy chốc đã cảm giác được trên đầu có cảm giác đau đau.

- Đau, làm cái gì đấy?

Bạch Hạ Băng ôm đầu, nhìn ông chồng của mình. Trương Hoàng Nhật nhéo má cô, kéo kéo ra:

- Làm cái gì hả? Anh thích thì làm, em có ý kiến?

- Đừng có bạo lực gia đình, anh ba mau xem anh ta kia!

Bạch Hạ Băng kéo ghế qua ngồi sát vào Trương Quy Hoàng, lấy anh ta làm lá chắn. Đương nhiên anh trai thấy em gái dựa dẫm liền tự hào, nhìn em rề:

- Làm gì đấy? Đừng có mà động đập tay chân với em gái của tôi!

- Em mau quay lại đây! - Trương Hoàng Nhật nói

- Em thích thì ngồi, anh có ý kiến? Hậu phương vững chắc, tối nay anh về một mình đi, em ở lại với anh trai!

Và thế là đã nổ ra một cuộc chiến giữa ba người. Mà Lý Khôi Vĩ lúc này không tham gia vào, đang chăm chú xem video mà Hạ Băng gửi. Chính là cảnh Đại Ngọc và Hồng Quân khi nãy, thật ra Bạch Hạ Băng đứng nép mình trong góc tối quay lên lại. Lý Khôi Vĩ vừa xem mà gân xanh trên trán nổi lên, à tên khốn này dám đụng vào người của ông à? Chán sống, chán sống...

Đến khi xem đến cảnh Hồng Quân bị cô nâng đầu gối ngay "người anh em" thì Lý Khôi Vĩ nở nụ cười mãn nguyện. Mà ba người kia đang cãi nhau thì thấy Lý Khôi Vĩ ngồi một mình như tên ngốc thì rùng mình. Có khi nào người này bị Đại Ngọc bỏ lơ nên phát điên rồi không?

Mà đúng lúc này Đại Ngọc đi vào, Bạch Hạ Băng biết lý do vì sao nên liền lên tiếng nhắc nhở:

- Trở lại rồi? Tâm sự đến tây thiên chưa?

Lý Khôi Vĩ nghe liền tắt điện thoại cất vào túi, Đại Ngọc không nhìn thấy hành động kì lạ này. Anh đứng lên đỡ cô ngồi xuống, tâm trạng rất vui vẻ. Đại Ngọc nhướn mày khó hiểu nhìn anh, tên này lại làm sao đây?

- Con khi...

Còn chưa chửi hết điện thoại lại reo lên. Đại Ngọc nhìn màn hình, khoé miệng giật giật vài cái:

- Tin tình báo chạy nhanh đấy, anh hai mày gọi tới này!

Bạch Hạ Băng nghe thế mặt mày liền tái đi, xua tay nói:

- Đừng nói tao ở đây!

- Em lại gây ra rắc rối gì à? - Trương Quy Hoàng ngồi cạnh bật cười

- Hôm trước anh ấy mắng em, em tức giận mắng lại rồi chiến tranh lạnh

- Ken mắng em? Lâu rồi mới nghe việc này, lý do?

- Hôm đó đi làm trễ, vội quá không mặc áo khoác vừa vặn gặp anh ấy ở ngoài cửa, sau đó anh ấy gọi em lên phòng mắng một hồi. Hôm đó trời cũng không phải lạnh lắm, vội lại chẳng phải ở trong công ty có lò sưởi sao, có gì lại mắng em?

Bạch Hạ Băng uất tức kể lại, Trương Quy Hoàng nghe xong không những không an ủi mà còn búng vào trán cô một cái:

- Mắng là đúng, đi làm trễ thì sao? Ở đó anh trai em làm chủ, ai dám trách phạt em? Sức khoẻ bản thân còn không biết sao? Mắng em là còn nhẹ, gặp anh là anh đã đánh em một trận rồi!

- Em đi làm trễ lúc nào sao anh không biết? - Ông chồng mặt đen hỏi

- Anh đi công tác lấy gì biết?

- Hay thật, đầu đông ra đường không mặc áo khoác, giỏi lắm!

-.....

Được rồi, chọc vào thân mặt đen rồi.

Mà lúc này Đại Ngọc chán chừ hồi lâu mới bắt máy:

- Hi sếp!

- Ủ, chào - Bên kia trả lời

- Có việc gì sao?

- Đang ăn tối?

- Phải

- Với...

- Ăn với ah~

Đại Ngọc ngược lên nhìn, Bạch Hạ Băng bên kia sững chết lắc đầu. Cô nén cười, rõ ràng Bạch Minh Phong nghe tin từ Alex nên mới gọi đến, giờ còn giả vờ không biết nữa chứ. Cô không biết nói sao, mà lúc này Lý Khôi Vĩ đang cầm bàn tay còn lại của cô xoa xoa nắn nắn. Đại Ngọc nhìn anh một cái rồi nói:

- Đi ăn với Kino

Lý Khôi Vĩ nghe tên mình liền nhìn cô, Đại Ngọc chạm ánh mắt với anh một cái liền đỏ mặt quay sang chỗ khác. Bạch Minh Phong trong điện thoại khẽ cười:

- Tình cảm tốt nhỉ?

- Quá khen rồi - Cô trả lời

- Trần Đại Ngọc

- Vâng? - Gọi họ tên cô làm gì

- Tiền lương tôi chuyển vào tài khoản của em rồi nhưng tiền thưởng cuối năm thì... Tôi thích những người thành thật hơn

Tiền thưởng cuối năm nha~, rất nhiều đó. Bạch Minh Phong hào phóng, tiền thưởng cuối năm đủ để cô đi mua sắm cần quét đó!

Đại Ngọc bị lung lay, nhìn sang Bạch Hạ Băng. Bạch Hạ Băng vừa nhìn đã biết Đại Ngọc bị dụ rồi, liền đưa hai ngón lên. Gấp hai? Cô nói không ra tiếng, Hạ Băng đọc khẩu hình miệng liền gật đầu!

Được, cô theo!

- Ý Bạch tổng là sao? Trước giờ em vẫn luôn thành thật ah~

Đại Ngọc nói, lúc này Lý Khôi Vĩ nhìn cô một cái, bàn tay đang nắm tay cô dùng sức bóp chặt khiến cô cau mày. Anh đan tay mình vào tay cô, tay còn lại gấp đồ ăn bỏ vào chén cho cô. Cái người này....

- Tiền lương những ngày em nghỉ vẫn tính

Đại Ngọc một lần nữa bị lung lay, lại tiếp tục nhìn Bạch Hạ Băng. Cô nàng cắn răng, đau xót bóp tiền gạt đầu một cái rồi lại đưa hai ngón tay lên.

Được, cô theo!

- Thành thật, tuyệt đối này giờ em nói là thành thật!

- Tôi còn chưa nói xong..

Đại Ngọc im lặng đưa mắt nhìn Hạ Băng bên kia sắc mặt đã tái dần đi. Bên kia Bạch Minh Phong dường như đang hút thuốc, cô nghe thấy giọng cười trầm thấp:

- Tất cả nhân đôi, lập tức chuyển khoản!

- Kha Thảo Như, anh trai mày kiếm!

Cô theo, đương nhiên là theo!

Bạch Hạ Băng trừng mắt nhìn con bạn bị tiền làm mờ mắt, quá đáng. Đại Ngọc đưa điện thoại cho Hạ Băng, miệng cười toe toét.

Sau đó cô không quan tâm hai anh em nhà họ nói gì, chỉ vui vẻ ăn ăn. Lý Khôi Vĩ ngồi cạnh uống rượu, lâu lâu lại gấp thức ăn cho cô. Một lát sau Hạ Băng trả điện thoại cho cô với ánh mắt hình viên đạn:

- Anh ấy muốn nói chuyện với mày

- Ồ

Đại Ngọc cười làm hoà với cô bạn, nhận lấy.

- Còn chuyện gì sao sếp?

- Nghe nói em đang bị thương, có thể quay lại công ty được không?

- Không được!

Cô còn chưa trả lời thì Lý Khôi Vĩ bên cạnh đã nói. Đại Ngọc trừng mắt nhìn anh ta, liên quan gì đến anh! Lý Khôi Vĩ nhún mày tỏ vẻ không đồng ý.

- Alex không làm kịp sao? - Đại Ngọc mặc kệ anh

- Hai người hiệu quả sẽ cao hơn, em chỉ cần ở lại văn phòng thôi, Alex sẽ làm những việc khác - Bạch Minh Phong nói

- Chân em đi lại không tiện, đừng nhận! - Lý Khôi Vĩ ngăn cô

- Ngồi một chỗ thôi, không sao - Đại Ngọc nói

- Không được, vẫn phải đi vào thang máy, trưa đi ăn đủ thứ, không ai giúp em cả. Anh không đồng ý!

- Đừng có chen vào, em nói không sao chính là không sao!

Đại Ngọc nhủ mày nói, còn chưa kịp nói câu tiếp theo điện thoại đã bị Lý Khôi Vĩ lấy đi. Cô tức giận đánh vào vai anh một cái, quát:

- Em đang nói chuyện, anh làm cái gì vậy?

Lý Khôi Vĩ không đau, xem cái đánh của cô như đuổi ruồi. Anh nói với Bạch Minh Phong:

- Cô ấy không thể nhận được, chân không đi được!

- Không sao, có thể thương lượng được. Chỉ cần hoàn thành tốt thì chỗ làm việc không thành vấn đề - Bạch Minh Phong bật cười

-..... - Lý Khôi Vĩ suy nghĩ

Mà cô lúc này cứ nhảy lên nhảy xuống giành lại điện thoại, giành không được liền đánh anh. Mà sức cô không yếu, đánh cái nào thì nghe thấy đau cái đấy. Đến nỗi ba người còn lại phải xuýt xoa hâm mộ bản tính trâu bò của Lý Khôi Vĩ.

- Quả nhiên chỉ có Kino mới chịu được tính tình con bé này - Trương Quy Hoàng nói

- Nhìn thấy là biết đau rồi, nhò này ra tay thì không nương đâu - Hạ Băng gật đầu

- Nhiều đó thì có là gì với cậu ta, lúc trước bị ngày nào cũng bị đánh bầm dập vậy mà tối nào cũng đi chơi được mà!

Trang Hoàng Nhật từng hợp tác nên biết khá rõ về Lý Khôi Vĩ. Con người của Lý Khôi Vĩ không đơn giản như vẻ ngoài đâu.

Lý Khôi Vĩ cúp máy trả điện thoại lại cho cô:

- Thứ hai anh ta gửi mail cho em, làm xong thì gửi lại cho anh ta là được

- Quán hơi bị rộng rồi đấy!

Đại Ngọc gần từng chữ rồi cho đến cuối bữa ăn vẫn không để ý đến anh. Cô ăn đến căng bụng, may mà cái áo khoác che lại được. Bạch Hạ Băng bị Trang Hoàng Nhật vác về, xe của cô nàng thì do Trương Quy Hoàng lái về khu nghỉ dưỡng. Đại Ngọc không cần Lý Khôi Vĩ đỡ, tự mình đi ra xe, mở cửa xe ngồi vào. Anh nhủ mày không so đo tính tình của cô.

Nhưng cho đến khi về đến phòng, Đại Ngọc vào trước, Lý Khôi Vĩ vừa định đi vào thì bị cô đứng ở cửa chặn lại.

- Không cho anh vào?

Lý Khôi Vĩ khẽ cười nhưng điều này càng khiến cô thêm bức bối, mùi rượu từ người anh thoang thoảng lẫn với mùi bạc hà.

- Ở đây có rất nhiều phòng trống - Cô nói

- Giận anh?

- Ngủ ngon!

Tiếng đóng cửa " Rầm " một tiếng, Lý Khôi Vĩ cau mày khó chịu. Đại Ngọc đi tới nằm xuống giường lăn qua lăn lại, lăn đã rồi mới đi thay đồ rửa mặt.

Lúc thay đồ, cô cảm giác được vài vết thương bị nứt ra nên khi lau người bằng khăn ẩm cô có cảm giác ran rát. Là do tên khốn Hồng Quân chứ không ai khác vào đây. Lý Khôi Vĩ khi đỡ cô vẫn luôn nhẹ nhàng cố không chạm vào vết thương nên cô không có cảm giác đau đớn. Mặc quần thun ngắn, cởi áo ra rồi chỉ mặc cái bralette đứng xoay xoay trước gương. Vì lau người nên thuốc cũng sớm trôi rồi, mà vết thương bị nứt lại nằm ở lưng vị trí cô không tự mình đụng được. Suy nghĩ một lúc rồi đành mặc kệ, mai nhờ Tuấn Kiệt bôi lại dùm.

Vì ban nãy ăn quá nhiều khiến Đại Ngọc hơi khó chịu trong người, đi tới mở tủ lạnh định tìm thứ gì đó có gas uống. Vừa mở ra đã thấy bên trong được lấp đầy thức ăn vặt. Đại Ngọc ngạc nhiên, cái đồng này ở đây khi nào thế?

Cô cầm lấy một chai nước ngọt vừa uống vừa đi về phía giường. Lúc này mới nhìn sang ghế sofa thì thấy có quần áo để đó. Của anh sao? Cô nhảy lò cò đi tới lấy lên xem. Quả nhiên là của Lý Khôi Vĩ.

Bầu môi rồi để lại, mặc kệ anh ta, cô không thèm để ý. Tỉnh tỉnh của Lý Khôi Vĩ, bị đuổi như thế chắc sẽ đi về rồi. Đại Ngọc mở laptop lên vào xem tin tức giải trí ban này, càng đọc càng cảm thấy nhục cười.

- Con khốn này, mẹ nó dám dựa hơi người yêu bà mày...

Đại Ngọc lẩm bẩm chửi, cô hiểu Lý Khôi Vĩ. Anh ăn chơi nhưng rất có ý thức chẳng bao giờ để loại chuyện này xảy ra cả. Người yêu cũ của Lý Khôi Vĩ trước đây còn gọi cho cô khóc lóc nữa cơ mà. Đó cũng là lý do khiến cô chán ghét anh, anh có quá nhiều người đàn bà bên cạnh. Mà đây là điều cấm kị trong chuyện tình cảm, những mối quan hệ ngoài luồng, mập mờ, không rõ ràng, bla...bla

Cô không biết hiện giờ anh có còn những mối quan hệ này không, cô không muốn quản rộng như vậy. Nhưng không biết thì lòng sẽ đa nghi khó chịu, biết rồi thì sợ chồng đỡ không nổi.

Đọc một hồi lâu cô tắt máy, lục trong túi xách lấy điện thoại ra. Có lẽ là anh đã mua cho cô, rất có tâm còn phục hồi lại số cũ nữa. Đại Ngọc lúc này mới để ý hình nền là một con mèo, mắt tròn xoe mập mạp. Cô nhướn mày cười cười, cái người này thật là ngu ngốc.

Nằm một lúc rồi cô ngủ quên mất. Đến nửa đêm bỗng giật mình dậy, cái bụng nhỏ của cô không thể tiêu nổi đồng thức ăn ban này rồi. Khó chịu ngồi dậy, đi tới hộp tủ mà cô để đồ dùng y tế, lấy một viên thuốc giúp tiêu hoá nuốt vào. Cô xoa xoa mặt, đi tới bên giường cầm điện thoại xem giờ. Lúc mà cô về đến đây là khoảng 10 giờ, mà bây giờ là 12 giờ, là nửa đêm. Đại Ngọc nhíu mày, tên Lý Khôi Vĩ không gọi điện giải thích tiếp cho cô về việc của Nhã Vĩ?

Ô được thôi, đừng mong bà tha lỗi cho cung!

Cô để điện thoại lên đầu giường, cầm chai nước ngọt uống. Có lẽ do đã nửa đêm nên mọi thứ đều im lặng một cách đáng sợ nên cô hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng động xung quanh. Hoặc là do tai cô quá thính nên có thể nghe thấy tiếng ai đó ngoài cửa?

Nghĩ đến đây cô hơi rùng mình, chọn đúng giờ để giật mình dậy thật đấy. Đại Ngọc lấy cây súng lục dưới gầm giường lên, chậm chậm đi tới cửa. Càng đến gần cô càng nghe rõ tiếng thở của ai đó, cả tiếng bật lửa nữa.

Đại Ngọc hít thật sâu, đưa mắt nhìn vào mắt thần (lỗ nhìn qua cửa). Cô không thấy gì ngoài đôi giày tây màu đen và một đồng mẫu thuốc lá. Cơ mà có hơi quen thuộc một chút nhỉ?

Cô giật mình, đừng nói là.....

Nghĩ đến đây cô lắc đầu, không thể nào, anh ta là đại công tử đời nào lại ngồi đây như kẻ không nhà thế này? Khi mà xác định là con người, cô mới mở cửa ra định mắng cho một trận vì tội hù dọa người khác.

-.....

-.....

Người kia vừa nhìn thấy cô thì cười giương, giọng khàn khàn nói:

- Sao còn chưa ngủ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Cô giờ trò , anh lật ngựa ván bài

Thời gian như ngưng lại, Đại Ngọc bóp chặt cây súng trên tay đến cả hít thở cũng quên. Lý Khôi Vĩ ngồi dựa vào tường, một chân co lên chân còn lại duỗi thẳng ra, đôi giày tây đen hàng hiệu bóng loáng trên sàn. Anh cởi áo khoác và khăn choàng để sang một bên, mặc bộ vest đen trên tay cầm điều thuốc, đầu tóc có chút rối, dưới mắt xuất hiện quầng thâm mờ.

Đại Ngọc nhìn sang cái túi nhỏ bằng đầu lọc thuốc lá, rồi ánh mắt di chuyển tới chai Vodka trên tay anh vừa uống được một phần ba chai..

- Làm gì ở đây?

Cô không chịu nổi đành hỏi, chân trái chỉ dám đặt hờ trên sàn nhà. Lý Khôi Vĩ nhìn cô rồi nhìn xuống chân cô rồi lại nhìn cô, y hệt tên ngốc vậy.

- Em hỏi anh đấy, làm quái gì ngồi ở đây?

Cô cau mày quát khê, cái người này thật là!

Lý Khôi Vĩ "À " một tiếng rồi cười cười, đứng lên rồi đi qua đứng đối diện cô, cười cười nói:

- Anh không kiếm được phòng ngủ, Tuấn Kiệt không cho anh vào, cậu ta chỉ cho anh chai này!

Anh đưa chai Vodka lên lắc lắc trước mặt cô.

- Tại sao không kiếm được phòng? Cả dãy này chỉ có em với Tuấn Kiệt thôi, những người khác đều đã đi làm nhiệm vụ rồi!

Đại Ngọc nghe lý do của anh xong càng tức giận, dù biết không phải lỗi của anh nhưng vẫn muốn trút hết lên anh. Cô quát:

- Nếu đã không kiếm được phòng thì không biết trở về nhà? Anh là người vô gia cư à?

Cô nhìn bộ dạng thất thểu của anh, nửa đêm nửa hôm ngồi ngoài này, dù biết khu nghỉ dưỡng này đều có lò sưởi nhưng giờ đã là nửa đêm lại còn là mùa đông nữa. Cái tên này rõ ràng là tự hành xác mà!

- Đại Ngọc...

Lý Khôi Vĩ kêu khê

- Làm sao?

Đại Ngọc nghe anh gọi tên mình, hơi mềm lòng nhưng giọng vẫn gắt.

- Anh nhức đầu quá

-.....

Cô ngoi vài giây, động tác thuần thục giắt cây súng ra phía sau lưng quần rồi lại nhìn anh. Mím chặt môi rồi đưa tay lên chạm vào mặt anh, Lý Khôi Vĩ cảm nhận nhiệt độ từ bàn tay cô, dụi dụi mặt vào đấy như con mèo vậy.

- Người toàn mùi rượu với thuốc không, mau cút vào trong không thì người ta lại nói em ác độc hại chết anh!

Đại Ngọc rút tay về đồng thời cướp chai Vodka trên tay anh, lườm anh một cái. Lý Khôi Vĩ nghe thế liền cười gượng đi vào trong, Đại Ngọc đi ra ngoài lấy áo khoác lẫn khăn choàng anh vào. Lúc cầm áo khoác lên thì nghe tiếng hộp thuốc rơi lục trong túi áo anh. Cô cầm ra một hộp thuốc, là thuốc tiêu hoá. Tâm tình liền phức tạp, chẳng lẽ anh đợi ở đây để đưa cho cô?

Đại Ngọc mím môi để lại chỗ cũ rồi chậm chạp vào trong. Vừa vào đã thấy anh nằm trên giường hai mắt nhắm nghiền lại. Cô đặt đồ trên tay sang một bên, nhẹ nhàng đi vào xả nước nóng cho anh.

Lý Khôi Vĩ vừa nghe tiếng nước chảy thì hai mắt mở to ra, chẳng giống vẻ người uống rượu bị nhức đầu gì cả, khoé miệng cũng hơi nhếch lên, vẻ mặt đặc ý. Thật ra anh không nhức đầu, nhiều đấy rượu mà khiến Lý Khôi Vĩ say thì thật không ra gì. Nhưng đúng là anh ngồi ở đó vì bị bạn Tuấn Kiệt nhà ta cự tuyệt và tặng thêm chai Vodka cho anh để giải sầu.

Anh nghe tiếng cô trở về liền nhắm mắt lại, tỏ vẻ đã ngủ rồi.

Đại Ngọc đi tới cạnh anh, vỗ vỗ lên mặt:

- Lý Khôi Vĩ, có nước nóng sẵn rồi anh mau đi tắm đi

Lý Khôi Vĩ mở mắt ra, lơ đãng nhìn cô. Đại Ngọc thấy anh tỉnh liền kéo kéo tay anh:

- Mau đi khai trừ mùi rượu với thuốc lá, không thì em đem anh chôn xuống tuyết đấy

Anh bật cười ngồi dậy, bình thần đi vào nhà tắm. Cô nhú mày nhìn tướng đi bình thần của anh, vừa nãy còn loạng choạng sao giờ đi vững thế?

Nhưng cô cũng không nghĩ nhiều vì cô biết anh có uống, mùi rượu nồng nặc như vậy cộng thêm ban nãy ở nhà hàng anh uống không ít. Đại Ngọc chưa từng uống rượu cùng anh nên không biết rõ từ lượng, vì vậy nghe anh nói nhức đầu liền tin ngay.

Đại Ngọc đi tới tủ lạnh tìm ra được chai mật ong, đi tới cái bếp nhỏ nấu nước pha nước mật ong cho anh. Thật ra căn phòng này không khác gì một căn hộ nhỏ, có phòng tắm, có bếp nấu ăn, có giường ngủ và cả một gian phòng khách nhỏ ở cạnh nữa.

Khi mà cô đang pha nước mật ong thì nghe tiếng anh bước ra liền quay sang. Động tác đang khuấy cho mật ong tan ra ngưng lại, cô dơ ra. Lý Khôi Vĩ quần khăn tắm ngang thắt lưng, mái tóc ướt, vài giọt nước rơi xuống chảy dài trên cơ thể rắn chắc khiến anh trông rất quyến rũ. Cô dơ mặt quay đi chỗ khác, mẹ nó quả nhiên là rất đẹp trai mà!

- Sao...sao không mặc đồ vào?

Đại Ngọc quát nhưng không dám nhìn anh. Lý Khôi Vĩ nhìn bộ dạng lúng túng của cô liền nhếch môi nói:

- Quần áo của anh đâu?

- Ở trên ghế

Cô thầm rửa bản thân, ngượng cái gì mà ngượng bộ chưa thấy trai đẹp lần nào à?! Mà khi cô đang tự làm công tác tư tưởng cho bản thân bỗng từ phía sau đã xuất hiện một hơi thở nóng bỏng khiến cô giật mình:

- Em mà khuấy nữa thì đến cả anh cũng phải tan ra đấy cô bé

- Anh...anh làm cái gì đấy?

Đại Ngọc quát quay đầu nhìn anh. Lý Khôi Vĩ đã thay đồ, dĩ nhiên là lại không mặc áo. Anh mặc quần thể thao màu xám tôn lên đôi chân dài như người mẫu của mình. Cô đưa ly nước mặt ong cho anh, giọng có chút tức giận vì bị anh chọc:

- Mau uống đi!

Lý Khôi Vĩ nhận lấy, mặc dù nóng nhưng anh không buông ra. Anh nhìn cô giận dỗi thì khẽ đưa tay kéo cô ôm vào lòng.

- Đừng có quấy rối nữa, mau uống đi

Đại Ngọc quát khế rồi hất tay anh nhảy lò cò đi chỗ khác. Anh nhướn mày, ánh mắt hiện lên sự vui vẻ rồi bắt đầu uống. Vị ngọt chảy qua cổ họng xua đi vị cay nồng của rượu mạnh, khiến cả người anh cảm thấy dễ chịu không ít. Ly nước mặt ong giúp anh tỉnh táo thêm phần nào, đặt ly rỗng xuống bàn ăn rồi đi về phía cô.

- Còn giận anh sao?

Cô đang cầm trên tay áo khoác của anh định đi tìm chỗ để ngay ngắn thì đã bị anh ôm chặt từ phía sau. Dù đã tắm nhưng mùi rượu vẫn còn trên người anh, vài giọt nước trên tóc rơi xuống bàn tay cô. Đại Ngọc cựa quậy, khó chịu nói:

- Mau buông ra, đợi khi nào anh tỉnh táo rồi nói chuyện

- Anh đang rất tỉnh táo!

- Ừ, nhìn là biết rồi

- Vẫn còn giận?

- Người tỉnh táo không ai hỏi một vấn đề hai lần!

-.....

Đại Ngọc hất tay anh ra định đi tới ghế sofa để áo khoác và khăn choàng lên, chưa kịp đi đã bị anh ôm chặt lại một lần nữa. Mà cái ôm này của anh đụng vào vết thương sau lưng khiến cô hít một hơi lạnh. Lý Khôi Vĩ nhận ra liền buông cô ra, xoay người cô lại lo lắng hỏi:

- Đụng trúng rồi? Anh xin lỗi, ở chỗ nào có làm sao không?

- Không sao, anh sảy tóc đi rồi ngủ không thì mai sẽ nhưc đầu đó

- Anh sảy tóc sẽ bị đau đầu

-.....vậy em lau khô giúp anh?!

- Được

Nói rồi Lý Khôi Vĩ cúi người ẵm cô lên một cách nhẹ nhàng, đi tới đặt cô ngồi lên giường rồi cầm lấy đồ trên tay cô đi cất sau đó quay lại cùng với cái khăn bông mềm. Nhìn anh ngồi đối diện mình, vẻ mặt mong chờ khiến cô bật cười. Vì anh cao nên cô phải quỳ lên hoặc đứng nhưng mà chưa kịp quỳ lên thì anh đã hơi cúi đầu xuống.

- Được chưa em?

Lý Khôi Vĩ vuốt ngược tóc lên, lúc này mặt anh đang đối diện với cô, ánh mắt vừa vắn ngang tầm nhau. Đại Ngọc háng giọng, không đáp lại mà lau tóc cho anh. Động tác cô nhẹ nhàng hết mức có thể vì sợ làm anh đau đầu thêm. Cô không nhắc đến việc vết thương bị nứt vì không muốn anh lo lắng, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh mà vẫn cố cười khiến cô hơi khó chịu trong lòng.

Anh chăm chú nhìn cô, khoảng cách giữa hai người rất gần chỉ cần anh rướn người tới là đã hôn được cô. Lý Khôi Vĩ vui vẻ tận hưởng sự chăm sóc từ Đại Ngọc, mắt cứ dán vào khuôn mặt xinh đẹp của cô. Anh thuận theo động tác của cô, hồi lâu mới khẽ nói:

- Đại Ngọc

- Làm sao? - Cô tiếp tục lau mà không nhìn anh

- Anh với cô ta không có gì hết, bằng không ngày mai trực tiếp mua vé anh và em về Việt Nam nói chuyện với cô ta!

Đại Ngọc khựng người lại, nhìn anh một cái rồi tiếp tục lau không nói gì. Lý Khôi Vĩ tưởng cô còn giận liền bắt đầu chứng minh bản thân trong sạch:

- Không phải là em chưa từng gặp cô ta, hôm đó anh cũng đã nói với em rồi còn gì? Đại Ngọc mặc dù anh không còn là khu...khu xứ nam nữa nhưng từ khi xác nhận tình cảm với em anh đã một bước đi thẳng làm hoà thượng đợi ngày em tới đem anh đi thôi. Đã mấy năm rồi anh không đụng vào ai nữa, Đại Ngọc điểm này em phải tin anh! Con anh chỉ có thể gọi em là mẹ, ngoài ra đều là dì ghê!

- Lắm mồm, ngồi im!

Cô quát, anh đành im lặng. Đại Ngọc nhìn vẻ mặt oan ức của anh, không nhịn được nói:

- Em không quan tâm dư luận nói gì, em quan tâm tình cảm của anh chân thành đến đâu mà thôi!

- Anh yêu em!

Bị Lý Khôi Vĩ tấn công bất ngờ như vậy khiến bộ óc cô đình trệ một hồi. Đại Ngọc cảm giác mặt mình như bị lửa đốt, liền quăng cái khăn vào mặt anh quát:

- Tình cảm của anh như rau củ bán ngoài chợ ý, vừa ra giá đã mua được 10 cân!

Anh bật cười để khăn sang một bên, chồm tới thuận thế đè cô xuống. Đại Ngọc bị đè liền hốt hoảng tìm đường lui nhưng bị anh chặn mất.

- Làm cái gì đấy? Lý Khôi Vĩ, anh lộn xộn thì đừng trách! - Cô trợn mắt

- Cô nhóc này ngày càng hung dữ nhỉ?!

Câu nói mang theo chút cưng chiều, anh ôm lấy cô ngồi dậy, để cô ngồi lên đùi mình, hai người đối mặt với nhau. Mà tư thế này quá gần gũi khiến cô càng thêm ngại ngùng, không thể ngồi yên được đành nhích tới nhích lui. Nhưng cô đâu biết rằng hành động của cô đã sớm đánh thức vật gì đó dưới mộng mình. Bị Đại Ngọc làm cho khó chịu, anh giữ chặt lấy eo cô, lên tiếng cảnh cáo:

- Đại Ngọc, em mà nhích nữa thì anh không đảm bảo có thể làm hoà thượng nữa được đâu!

Cô đương nhiên hiểu là chuyện gì, cứng đờ không dám nhúc nhích. Lúc này mới cảm nhận được vật kia đã thức tỉnh dưới mộng mình khiến mặt cô càng thêm đỏ. Nhịn không được đành mắng:

- Đồ lưu manh, háo sắc!

- Ai bảo em lộn xộn làm gì - Anh khẽ quát

Đại Ngọc bị anh quát đành im lặng không cãi nữa, ngồi như pho tượng sợ động dậy thì sẽ có chuyện không hay xảy ra. Lý Khôi Vĩ bị bộ dạng của cô chọc cười, đưa tay sờ sờ khuôn mặt đỏ bừng:

- Hình như " nó " rất thích em

- Nói bậy gì đấy!

Cô liếc ánh, định leo xuống thì lại bị anh giữ chặt lại. Lý Khôi Vĩ kéo cô sát lại dính chặt vào người mình, tay giữ gáy cô đè xuống cướp đi đôi môi mềm. Đại Ngọc không kịp phản ứng, lắc đầu phản kháng lại nhưng càng lắc thì bàn tay anh càng ghì chặt gáy cô hơn. Cô bắt đầu đánh vào ngực anh, hét đánh rồi đẩy nhưng anh như bức tường đá không hề lung lay.

Vừa mở miệng định mắng thì anh đã nhân cơ hội chiếm lấy khoảng khắc công phá cô. Lưỡi anh như con rắn hút hết mật ngọt của cô, chơi đùa dẫn dắt cô. Bị anh hôn đến không còn ý thức, cô như cục bột dính chặt vào anh. Lý Khôi Vĩ cắn môi dưới cô, rồi lại đưa lưỡi liếm xung quanh môi hồng, rồi lại công phá. Lặp đi lặp lại, cả người cô đã mềm nhũn ra rồi.

Lý Khôi Vĩ buông tha cho cô, hai tay vòng ra phía sau lưng ôm chặt, đầu vùi vào hõm vai cô.

- Đại Ngọc, anh yêu em!

Mà người được anh tỏ tình thì lại đang mê man không biết đây là đâu, tôi là ai cả. Đại Ngọc dựa vào vai anh thở hắt hắt trong lòng không ngừng mắng. Hai tay cô buông thõng xuống, mặt dính sát vào cổ anh phả hơi thở nóng bỏng vào đây khiến anh kích động không thôi. Lý Khôi Vĩ hít một hơi thật sâu, hai tay đang giữ gáy và eo bỗng tăng thêm lực. Đại Ngọc sau khi lấy lại nhịp thở bình thường, liền bắt đầu trêu chọc anh.

Đừng nghĩ Đại Ngọc nhát cáy, lắm rồi. Cô không phải là người từng trải, lẩn lộn thành thạo trên giường nhưng kỹ năng quyến rũ người khác thì có thừa.

Mà Lý Khôi Vĩ lại không hề biết điều này.

- Vĩ..

Đại Ngọc khẽ sát tai anh dùng giọng mê hoặc gọi tên anh thật khẽ. Lý Khôi Vĩ cứng người lại, tim đập thịch mạnh một tiếng. Cô cảm giác được anh đang bị bất ngờ, hai tay đang buông lỏng lác nhệ vài cái rồi uyển chuyển chạm vào da thịt anh. Anh nhú mồm trong lòng tự hỏi cô nhóc ranh ma này định giờ trò gì?

- Vĩ, nhìn em..

Cô ngồi thẳng lại, tay đặt trên khuôn ngực rắn chắc đẩy ra kéo dài khoảng cách hai người. Anh thuận theo, nhướn mày hai tay dõng xướng đặt ở eo cô, ánh mắt lộ vẻ hứng thú muốn xem cô làm gì tiếp theo.

- Ừm, nhìn em

Lý Khôi Vĩ đáp, thanh âm dịu dàng không giống thường ngày. Cười khẽ, một tay cô vòng qua cổ anh một tay vuốt khuôn mặt góc cạnh điển trai. Ngón tay di chuyển vẽ theo từng đường nét trên khuôn mặt, từ hàng chân mày đậm đến đôi mắt hẹp dài, sống mũi cao và cả bờ môi đang nhếch lên của anh.

- Có phải...

Nói đến đây cô dừng lại, kéo anh sát về phía mình, mông phía dưới khẽ dịch tới khiến hai cơ thể không còn một kẽ hở. Cô cảm nhận được làn da nóng bỏng của anh qua lớp áo, hơi thở đang dần nặng nề hơn của anh.

-...những người phụ nữ trước đây cũng làm như thế này, cùng anh phong tình một đêm không?

Đại Ngọc vừa nói môi nở nụ cười xảo quyệt, nhìn thẳng vào đôi mắt đã sớm tràn đầy dục vọng của anh. Cô nhìn xuống thân thể rắn chắc của anh, mở rộng khoảng cách của hai người, bàn tay lướt nhẹ từ trên xuống, cảm nhận từng thớ thịt rắn chắc trên người anh.

- Lý Khôi Vĩ....muốn cùng em không?

Cô đột ngột tiến tới, cười khẽ một tiếng rồi hôn nhẹ lên môi anh cùng giọng nói dụ dỗ. Lý Khôi Vĩ nuốt nước bọt đầy khó khăn, giọng khàn khàn nói:

- Trần Đại Ngọc, em..

- Anh yêu em sao?

Đại Ngọc cướp lời, nhìn thẳng vào mắt anh hỏi. Lý Khôi Vĩ dứt khoát trả lời:

- Yêu!

Cô vòng hai tay ra sau lưng anh, vuốt dọc theo xương sống khiến anh rùng mình. Đại Ngọc dùng đôi mắt sắc bén nhìn anh, khẽ sát vào tai anh nói thật khẽ:

- Lý Khôi Vĩ, muốn em sao?

- Trần Đại Ngọc, em đừng có giờ trò!

- Em thì....rất muốn cùng anh làm....

Còn chưa đợi cô nói hết câu anh đã giữ chặt cằm cô, cướp đi cái miệng nhỏ. Đại Ngọc bất ngờ, sau đó rất nhanh đã bị anh lật ngược tình thế. Cô chưa từng thực hành, không có kinh nghiệm lăn lộn trên giường, hôn cũng rất tệ. Mà Lý Khôi Vĩ lại nhanh chóng lật ngược ván bài, làm chủ cuộc chơi.

Tay luồn vào bên trong áo, cô bị nhiệt độ của anh làm cho giật mình. Anh mở mắt nhìn cô, trong mắt ngập tràn ý cười. Hai tay anh không ngừng lộn xộn, vuốt ve cái eo mảnh khảnh rồi bắt đầu đi lên trên. Cô lập tức hoảng hốt muốn đẩy anh ra nhưng anh rút một tay ra kiềm chặt cô lại. Tay còn lại như con rắn bò loạn khắp nơi, anh vuốt ve cái bụng phẳng phiu rồi từ từ đi lên đụng trúng một vật cản đường. Anh buông tha cho cái miệng nhỏ, cô lập tức thở hổn hển nói:

- Lý Khôi Vĩ...anh...không được...

- Hửm? Không được cái gì? Trần Đại Ngọc, là em quyến rũ tôi trước...

Anh đặt tay lên một bên ngực khiến cô hét lên một tiếng, qua lớp vải không ngừng đùa giỡn vuốt ve. Lý Khôi Vĩ nở nụ cười xấu xa, hôn lên cổ cô:

- Dậy thì rất tốt!

- Bỏ cái tay chết tiệt của anh ra...hah...hah

Cô bị anh chơi đùa cả người đỏ ửng lên, nhất là khuôn mặt giờ đã nóng hổi. Lý Khôi Vĩ bóp mạnh một cái, cô hét lên trừng mắt nhìn anh

- Lý Khôi Vĩ, lưu manh!

- Nhỏ tiếng nào, người ta nghe thấy bây giờ...

Anh cười nói, cô hung hăng đẩy tay anh ra nhưng không thành. Lý Khôi Vĩ càng ghi chặt cô thêm, trong lúc cô vùng vẫy thì anh thuận thế lột áo len của cô ra.

- Chó chết, tên khốn này!

Đại Ngọc không phản ứng kịp, đỏ hết mặt thôi không giăng co nữa mà ôm chặt lấy anh. Cô vừa giận vừa ngượng quá khê:

- Không được nhìn, mau nhắm mắt lại!

- Em đẹp lắm...

Lý Khôi Vĩ cười khê, tiếng cười nhỏ bên tai mê hoặc lòng người. Cô nghe thế liền đập mạnh vài phát vào lưng anh mà anh thì thuộc dạng mình đồng da sắt nên không hề hấn gì, ngược lại đang hưởng thụ cảm giác thân thể cô.

- Mau đưa áo, Lý Khôi Vĩ anh mau đưa áo đây - Cô hét

- Bé cưng, em học mấy cái trò quyến rũ đàn ông này ở đâu ra?

Anh mặc kệ cô đánh, bàn tay nghịch ngợm luồn vào bên trong vật cản cuối cùng.

- Anh...Lý Khôi Vĩ, anh không được làm vậy!

- Bé cưng, trả lời mau. Em học mấy cái trò này ở đâu ra?

- Tích lũy kinh nghiệm mà có

- Đại Ngọc, cho em một cơ hội nữa suy nghĩ kĩ trước khi trả lời!

Lý Khôi Vĩ quát, tức giận tay cầm chặt cái bralette động tác chuẩn bị xé rách. Đại Ngọc vừa hốt hoảng vừa tức giận, liền không khách khí hét:

- Tôi cùng người khác lẫn lộn, được người ta dạy cho!

- Diên rồ, mẹ kiếp, anh cho em một lần cuối cùng nữa

Anh giữ chặt cầm cô, ánh mắt sắc lạnh. Đại Ngọc biết anh đã bị chọc giận thật rồi nhưng cô cũng giận, không suy nghĩ nhiều liền hét lại:

- Bà đây cùng thằng khác ngủ, được nó dạy cho! Sao, còn muốn tôi nhắc lại đến khi nào nữa? Anh cùng người khác triền miên được lại không cho phép tôi cùng đàn ông lên giường?!

- Quả nhiên là cứng đầu mà! Được, để anh xem thằng đó chỉ dạy em tốt như thế nào. Không tốt thì mẹ nó, anh chinh em tới chết!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đồ độc tài

Lý Khôi Vĩ được người ta nhắc đến là một người đàn ông thành đạt, luôn lịch sự và đối với phái nữ luôn hành xử đúng mực, anh đem đến cho đối phương một cảm giác dịu dàng khó dứt ra được. Anh có thể nở nụ cười nhẹ, một câu nói, một hành động, một cử chỉ cũng có thể cướp đi trái tim yếu ớt của phái nữ. Nhưng đó chỉ là vỏ bọc, Lý Khôi Vĩ có thể ban cho bạn một nụ cười xinh đẹp nhưng nếu muốn nhìn thấy anh ta nổi giận thì phải xem vị trí của bạn trong lòng anh ta lớn đến mức nào. Từ khi bước ra ngoài xã hội, anh không bao giờ nổi giận với phụ nữ, vậy mà cái người cứng đầu trước mặt...

Lý Khôi Vĩ hung hãn cắn vào cổ cô, để lại dấu vết ở đó. Anh hôn ngậm lấy vành tai cô, cắn nhẹ khiến Đại Ngọc rùng mình. Di chuyển trên từng nấc thịt trắng mềm, để lại dấu hôn khắp nơi. Cô run nhẹ, hai tay bấu chặt vào lưng anh.

Anh vẫn cầm chặt bralette, chỉ cần đẩy lên là sẽ lộ ra bầu ngực đầy đặn trắng của cô. Đại Ngọc bị anh giữ chặt không thể phản kháng, cắn chặt môi dưới nhất quyết không mở miệng cầu xin anh tha thứ. Lý Khôi Vĩ ép cô phải đối mặt với mình, trong mắt hiện lên một tầng mây u ám

- Đừng nghĩ anh không dám đụng vào em, chẳng qua là anh tôn trọng em mà thôi. Nói, những lời vừa nãy là em hồ đồ không suy nghĩ!

Vừa không thể chống cự, vừa bị anh mắng khiến cô vừa tủi vừa tức giận. Đại Ngọc trong ánh mắt vẫn lộ ra vẻ quật cường, cô bật ra tiếng cười khẽ như chế giễu anh mà cũng là đang chế giễu bản thân:

- Sao? Người con gái mà anh hết mực yêu thương nay đã không còn trong trắng nữa, thất vọng lắm sao? Ha, chẳng phải Lý thiếu không bao giờ đụng vào người đàn bà đã qua tay người khác sao? Rất tiếc, anh về trễ rồi. Thứ mà anh ngày đêm nỗ lực tìm kiếm chẳng qua là một người đàn bà đã qua tay người khác mà thôi..

- Em câm miệng! Được, em giỏi lắm. Hôm nay tôi chính chết em, ngày mai tìm những người đã đụng vào em, một kẻ cũng giết không tha!

Nghe anh nói xong cô bật cười lớn hơn, ánh mắt giễu cợt nhìn anh:

- Vì một người như tôi, đáng sao? Không sợ đắc tội với người trong thiên hạ, không sợ bị người khác nói rằng Lý Khôi Vi chẳng qua chỉ là một thằng ngu, vì một con đàn bà rẻ tiền mà mù quáng sao?!

Lý Khôi Vi nắm chặt cằm cô, chỉ sợ thêm một chút lực nữa thì cằm cô sẽ vỡ vụn mất. Anh hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào mắt cô gần từng chữ:

- Câm miệng, tôi không cho phép em tự hạ thấp bản thân như vậy! Trần Đại Ngọc, con mẹ nó em nhớ rõ cho tôi, chỉ cần là em cái gì tôi cũng dám làm. Em qua tay người khác thì sao? Tôi không quan tâm, chỉ cần là em thì tôi đều chấp nhận!

Nói xong anh đẩy mạnh cô xuống, hung hãn hôn cô. Đại Ngọc để mặc cho anh muốn làm gì thì làm, trong lòng đang có cảm xúc dào dạt nổi dậy. Anh hút hết mật ngọt, cô có thể nếm được mùi rượu còn vưon lại trên lưỡi anh. Khi cô hé mắt thì thấy anh vẫn đang nhìn mình, trong ánh mắt hiện lên tình yêu mãnh liệt lẫn sự chua xót mà anh muốn gửi gắm đến cô. Càng hôn sâu càng tham lam, đôi tay tham lam cướp lấy bộ ngực đầy đặn không ngừng nâng niu. Cô vì hành động thô lỗ của anh khiến cho vết thương của cô trước đó đã nứt nay đã rách toạc ra không ngừng đau đớn. Đại Ngọc cảm giác dưới lưng truyền lên cơn đau rất không thoải, mắt đã sớm phủ một tầng nước mỏng.

Anh hôn lên cổ rồi dần dần di chuyển xuống xương quai xanh khẽ cắn nhẹ lên đó, môi nở nụ cười xấu xa. Cô "ah" một tiếng, hai mắt nhắm chặt lại. Lý Khôi Vi lúc này mới để ý đến cơ thể của cô, trên nước da trắng khắp nơi đều có dấu hôn tím tím xanh xanh anh để lại. Nhưng đây không phải vấn đề anh chú ý mà là cô đang run. Lý Khôi Vi gạt mình, xoa mặt nhìn cô:

- Làm sao vậy? Mở miệng nói!

- Ha, chẳng phải muốn tôi lắm sao? Hôm nay tôi toại nguyện cho anh, tuyệt đối không phản kháng anh muốn làm gì thì làm.

Lý Khôi Vi nhú mày vì lời lẽ cay nghiệt của cô, không hỏi nữa mà đưa tay ra phía sau lưng của cô. Ngay từ đầu anh đã để ý chỉ cần anh đụng vào lưng thì người cô lập tức phản ứng cứng đờ lại rồi từ từ mới thả lỏng. Tay vừa chạm vào lưng, người cô liền ưỡn lên tránh né. Một tay đè chặt eo cô xuống, một tay đưa ra sau lưng đỡ lấy.

- Nằm im, kẻo cứng đầu này

Anh bức bối quát, cô cắn chặt môi lặc mình không đồng ý. Đại Ngọc không muốn bị anh phát hiện, cô không muốn. Mà anh rất nhanh đã tìm đến được vết thương, tay vừa chạm tới đã hơi dính dính. Lập tức lật người cô lại không chút khó khăn, anh kiểm tra hai chân cô, mắt chăm chăm vào tấm lưng trắng đã sớm bết máu tươi

- Mẹ nó, không biết mở miệng nói? Câm rồi? Trần Đại Ngọc, tôi hỏi em bị câm rồi sao? Vết thương bị rách ra cũng không biết nói, em có cái miệng chỉ để nói ra những lời lẽ chó chết như vậy thôi hả?

Lý Khôi Vi ngồi dậy kéo cô lên, xoay mặt cô lại quát lớn. Anh sẽ không đụng vào cô, ít nhất là vào bây giờ. Anh chỉ muốn dạy dỗ cô, cái gì nên nói, cái gì nên chọc vào. Vậy mà không ngờ người phụ nữ này cứng đầu mặc kệ anh tổn thương cô, cắn môi chịu đựng. Anh vừa thương vừa giận, chỉ muốn đánh cô một trận!

- Anh muốn làm thì mau làm đi, quát cái gì, tức giận cái gì? Trần Đại Ngọc này có sức chơi có sức chịu không rút lui, F*ck phí lời làm quái gì? Anh không dám động, tôi động!

Đại Ngọc giận quá mất khôn, không còn sự thông minh mưu mô thường ngày nữa. Trước mặt anh không ngại ngùng quỳ lên, tay cầm lưng quần run mạnh tuột xuống lộ ra quần lót màu đen. Vành mắt đã sớm đỏ ửng, Đại Ngọc cắn chặt môi dưới đến rỉ máu tiếp tục cời bralette. Nhưng vừa cời được nửa chừng thì đã bị anh ngăn lại.

- Con mẹ nó

Lý Khôi Vi nhìn cô chủ động cời quần áo, nhìn thấy vành mắt đỏ ửng của cô liền một khắc đau lòng. Anh chửi một câu rồi tức giận bỏ ra ngoài, để cô ngồi đấy. Rầm một tiếng, Lý Khôi Vi biến mất sau cánh cửa. Đại Ngọc nhếch môi, tự giễu bản thân đang nhếch nhác. Cô nhắm chặt mắt lại, ngửa mặt lên không cho nước mắt chảy xuống. Cô chưa từng như vậy, chưa từng một môi như bây giờ. Không dám cử động mạnh, cô cảm giác chỉ cần động mạnh thì xương sẽ gãy vụn ra hết. Mồ hôi tự nhiên tuôn ra, chảy qua vết thương ở lưng khiến cô đau tít mặt mày. Không còn sức để mặc lại quần áo, cứ thế co ro nằm trên giường mặc kệ vết thương liệu có nhiễm trùng hay không. Nhắm mắt lại, tâm can đang không ngừng rỉ máu..

Mà lúc này anh quay trở lại, thấy cô nằm cuộn tròn trên giường quần áo cũng không mặc, đưa tấm lưng ra phía ngoài. Bước nhanh tới, đặt hết đồ trên tay sang một bên, cẩn thận kéo tay cô dậy. Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Đại Ngọc, anh chỉ muốn tát mình vài chục cái vì hành động ngu xuẩn ban nãy

Làm sao anh có thể quên mất rằng Đại Ngọc của anh, luôn thích tự ôm nỗi đau rồi chịu đựng một mình chứ. Khoảng khắc anh thấy cô nằm bất động trên giường, dưới ánh đèn cơ thể run nhẹ lên đến cả hơi thở cũng yếu ớt, anh đau lòng. Lúc này anh chỉ muốn đem người con gái này về nhà, chăm sóc cô thật kĩ rồi không cho cô ra ngoài vì sợ sẽ có một ai đó làm tổn thương cô. Vậy mà lúc này đây, kẻ khốn khiếp ấy lại là Lý Khôi Vĩ anh...

- Không được khóc, em mà rơi một giọt nước mắt nào anh liền đánh em một trận!

Anh gắt, con giận vẫn chưa nguôi nên đành cứng rắn nói. Đại Ngọc im lặng, quả thật đúng là dù cho vành mắt có đỏ ửng, nước có làm mờ hình ảnh trước mắt nhưng cô vẫn không để nó rơi. Vì cô biết, khi nước mắt rơi chính là thời khắc cô bại dưới tay anh.

Lý Khôi Vĩ đánh mặt, quả nhiên là rất nghe lời, kêu không khóc liền không khóc nhỉ? Anh xoay người cô lại, dùng một số thứ lấy từ chỗ Tuấn Kiệt bắt đầu sơ cứu vết thương. Trên tấm lưng trắng sau khi lau sạch máu, anh có thể nhìn thấy vài vết sẹo hồng rất mờ, không nhìn kĩ sẽ không thể thấy. Vết đạn bắn, anh có thể nhìn ra được.

Cả hai im lặng, mặc dù không thành thạo như Tuấn Kiệt nhưng tay nghề anh khá được trong khoảng này. Khi thuốc sát trùng thấm vào vết thương, cô hít một hơi lạnh, người hơi cong ra phía sau nhưng bị anh giữ lại.

- Đứng, chịu đau một chút

Nói xong tiếp tục sơ cứu, rất nhanh đã tới phần bôi thuốc. Vết thương ở lưng là do cô té từ trên cầu thang xuống trong quá trình dắt Anna chạy trốn, bị thanh lan can sắt cắt ngang qua mấy lần. Anh càng nhìn càng cau mày, nếp gấp có thể kẹp chết một con trâu.

Bôi xong phần lưng, anh lại xoay người cô lại đối diện với mình tiếp tục xử lí đầu gối. Đầu gối thì chỉ cần bôi thuốc vì không bị gì cả. Đại Ngọc im lặng, mắt nhìn chăm chăm vào mái tóc của anh.

- Sau này đừng như vậy nữa...

Lý Khôi Vĩ phá vỡ sự căng thẳng giữa hai người. Anh bôi thuốc lên hết vết thương khắp người cô, đặt lọ thuốc bôi sang một bên rồi nói tiếp:

- Nhìn em như vậy, rất khó chịu

Anh nói, dọn dẹp hiện trường hỗn độn đầm máu. Sau đó bế cô lên, đặt cô ngồi trên ghế sofa, tự mình đi lấy dra giường mới trong tủ thay. Dra giường cũ bê bết máu me, thuốc sát trùng. Sau khi thay mới tất cả, Lý Khôi Vĩ mới trở lại đem cô đặt lên giường. Anh nhìn bộ dạng chỉ mặc mỗi y của cô liền cảm thấy rạo rực, khó khăn nuốt nước bọt. Lý Khôi Vĩ, thẳng khốn này giờ mà mày còn muốn phát tiết à?

Tự mắng mình, đi tới tủ quần áo lấy ra một cái áo rộng rồi tự mình mặc cô. Suốt quá trình Đại Ngọc không hé một chữ, vô cảm đưa mắt nhìn mái tóc đỏ cam của anh. Mà áo Lý Khôi Vĩ lấy khá to, che khuất cả mông căng tròn, dài gần tới đầu gối tự nhiên trở thành đầm ngủ.

- Ngủ đi..

Đại Ngọc giương mắt nhìn anh, môi mím chặt thành một đường thẳng. Lý Khôi Vĩ nhìn cô lúc này, vừa uất ức vừa có gì đó đau thương trong đôi mắt khiến anh khó chịu gấp vạn lần. Xoa đầu cô rồi để cô nằm xuống, cẩn thận xem xét vết thương một lần nữa rồi mới đắp chăn cho cô. Tắt đèn, không lên giường mà đi về phía sofa nằm xuống. Men rượu vẫn còn trong người, không đủ để làm anh say loạn nhưng đủ để khiến anh mệt mỏi khi vừa đặt lưng xuống.

Cô nằm trên giường, mắt nhìn vô định trong bóng tối không thể ngủ được. Mọi thứ xung quanh đều tối đen như mực, chỉ nghe thấy tiếng thở đều, dường như anh đã ngủ rồi. Trờ mình, hộc mắt nóng hổi. Chỉ cần một buổi tối thôi, cả hai đều thương vong nặng nề.

Đại Ngọc muốn được anh ôm, muốn ngửi thấy mùi bạc hà thanh mát trên người anh, muốn nghe giọng nói cung chiều không đứng đắn. Một khắc khi anh xoay người giận dữ bước đi, tâm hồn cô đã vỡ vụn. Cô dùng lời lẽ cay độc nhất tổn thương anh, không ngừng dả kích anh. Thật ra cô rất muốn nói rằng: "Không sao, quá khứ của anh em không màng tới" nhưng lại không nói được. Bởi cái tôi cái ngất ngưỡng, với anh nó lại càng cao hơn.

Ước chừng một giờ sau cô vén chăn, chậm rãi bước xuống giường. Trong màn đêm, y hệt như con mèo đi về phía anh. Hơi thở anh ngày càng gần, khi ngón chân chạm vào ghế sofa thì cô mới ngồi xuống sàn nhà. Nhờ ánh trăng mờ qua tấm rèm chiếu vào, cô có thể thấy khuôn mặt ngủ say kia.

Lý Khôi Vĩ nhắm chặt mắt, may mà ghế đủ to dài cho anh nên không phải co ro. Hơi thở anh có chút nặng nề, trên người vẫn còn mùi rượu hơi nồng. Nồng sao? Cô đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên trên tay anh là chai Vodka ban nãy, uống được nửa chai rồi. Đại Ngọc cầm lấy chai Vodka, thay vào đó là đan tay mình vào tay anh.

Nhìn chai Vodka, chép chép miệng rồi đưa lên uống. Cô nhắm tịt mắt lại, loại rượu nồng độ cao này cô ít khi đụng tới nên giờ uống cảm giác cả cổ họng bị thiêu đốt tới nơi rồi. Uống vài hớp rồi nhẹ nhàng đặt sang một bên, gối đầu lên bàn tay to lớn, nghiêng mặt sang thưởng thức mỹ nam ngủ say.

Đại Ngọc nhìn anh một lúc, lòng lại dâng lên cảm giác chua xót không nói thành lời được. Cô khẽ thở dài, thanh âm rất nhỏ:

- Lý Khôi Vĩ, bên nhau thế này anh không mệt sao? Có muốn chia tay không?

Cô cười nhạt, ngồi dậy không nắm tay anh nữa. Nhưng ngón tay chưa kịp tách rời ra thì bàn tay to lớn có phản ứng nắm ngược lại. Cô ngước lên nhìn, đôi mắt nhắm từ nãy giờ lại mở ra. Đại Ngọc ngẩng người nhìn Lý Khôi Vĩ ngồi dậy, giọng nói trong đêm có vài phần kiềm nén:

- Sao lại ngồi ở đây?

-.....

- Mau đứng lên đi về giường, sàn nhà lạnh đừng ngồi nữa.

Cô vẫn ngồi im dưới sàn, nhìn anh. Lý Khôi Vĩ nheo mắt lại, trong đêm dài đôi mắt toát ra sát khí nặng nề. Anh đứng lên đồng thời bế cô lên, nhanh chóng đem cái người thích chạy lung tung làm việc mờ ám trong đêm này về giường. Lại một lần nữa nhẹ nhàng để lên giường, đắp chăn kỹ rồi xoay người muốn rời đi. Nhưng vừa quay đi đã có một bàn tay nhỏ ấm áp nắm lấy ngón tay út kéo lại, anh nhướng mày:

- Sao vậy? Khó chịu ở đâu?

-.....hay là thôi, mình chia tay đi!

Ngay từ đầu anh đã không ngủ sâu, khi nghe tiếng loạt xoạt từ giường đã biết cô đi về phía mình. Lý Khôi Vĩ im lặng chờ đợi hành động của cô, vậy mà anh lại nghe cô gái nhỏ này nói lời chia tay khiến cảm xúc không kiềm nén nổi liền mở mắt giữ lấy tay cô. Anh cố gắng không tức giận, làm ngơ lời nói đó. Vậy mà lúc này, Đại Ngọc lại dùng vẻ mặt bình thản nhất lại bắt lực nhất nói chia tay với anh. Lý Khôi Vĩ cau mày, gắt:

- Không có chia tay chia chân gì hết, im miệng, ngủ!

Gạt tay cô ra, ôm cục tức bỏ đi. Vừa đi được mấy bước lại nghe cô kêu tên mình:

- Lý Khôi Vĩ

- Gì? - Anh câu

- Không ngủ được, muốn ôm

Nói xong cô giờ hai tay ra, vẻ mặt mong chờ. Không có ánh sáng cô không thể nhìn nét mặt anh nhưng qua lời nói cứ chỉ đã biết người này bị chọc đến phát điên rồi. Vài giây sau bên kia giường lún xuống, cô quay sang đem hai tay chuẩn xác nhất vòng qua cổ anh. Lý Khôi Vĩ bắt lực không muốn làm cô đau, theo lực yếu ớt nằm xuống. Đại Ngọc ôm lấy anh, vùi đầu vào lòng ngực lớn, nhỏ giọng nói:

- Cái cái gì chứ, người ta còn chưa nổi điên với anh. Ôm một cái cũng keo kiệt nữa...

Anh nghe cô oán trách liền buồn cười con giận bị xua tan, vòng hai tay ôm nhẹ lấy cô. Đại Ngọc rúc vào trong lòng anh, cảm giác buồn ngủ nhanh chóng ập tới. Bên tai cô nghe thấy giọng nói dịu dàng nhưng lời thốt ra chẳng dịu dàng chút nào:

- Đại Ngọc, những lời chia tay, muốn rời xa anh sau này không được phép nói, anh không bao giờ chấp nhận đâu. Cũng đừng ngay ý định chạy trốn của em đi, em chạy mười bước bằng anh đi năm bước đấy!

Đại Ngọc nghe xong liền cười rất khế, mặt dính vào ngực trần sấn chắc lười nhác nói:

- Đồ độc tài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Sủng ái đời này , dành tặng cho em

Tiếng chuông điện thoại vang lên đánh thức người đang ngủ say trên giường. Đại Ngọc giật mình tỉnh giấc, đập vào mắt là mái tóc đỏ cam rực rỡ. Cô còn đang mơ màng nhìn thì thấy anh nhũm mày khó chịu bởi tiếng chuông, chôn mặt sâu vào cổ cô. Điện thoại, điện thoại, điện thoại, cô giờ tay ngang qua chuẩn xác túm được thứ chết tiệt đó.

Mắt nhắm mắt mở bắt máy:

- Alo?

- Bà chị, hôm nay đem đồ tới tiệm giặt ủi, có muốn ké không?

Là thằng em trai nhặt về, Nhất Sơn.

Đại Ngọc nhìn vào màn hình điện thoại xác nhận rồi mới ngáp một tiếng thật dài, dụi dụi mắt đáp:

- Đợi một chút

- Vâng vâng ngài nhanh nhanh một chút, đang đợi trước cửa đây!

Cô tắt máy, nhìn người bên cạnh còn đang ngủ say như chết thì nhường mày. Đại Ngọc nhẹ nhàng gỡ cái vòng tay thép đang ôm chặt mình ra, lết lết đi vào nhà vệ sinh. Cô nhìn cái sọt đựng đồ dơ, lấy hết đồ lót bỏ ra, mà trong lúc lấy đồ lót thấy có cả của Lý Khôi Vĩ

-

Cô đỏ mặt, nhanh chóng lượm xong rồi ôm cái sọt lết lết đi ra. Đi ngang giường thấy anh vẫn ngủ say bèn yên tâm. Mở cửa đã thấy Nhất Sơn, đẩy cái sọt sang cho cậu ta.

Nhất Sơn cầm lấy, nhìn Đại Ngọc bằng đôi mắt ngạc nhiên. Cô vuốt tóc ngược ra phía sau, mặt còn chưa tỉnh hẳn nhìn cậu ta:

- Nhìn cái gì?

Nhất Sơn cười híp mắt, vỗ vai cô kèm theo giọng nói ấm muội:

- Đời sống của chị coi bộ phong phú nhỉ..

- Nói nhầm cái gì đấy?

Mới sáng sớm, cái gì mà đời sống tình dục tình yêu gì ở đây? Cô nhìn Nhất Sơn đầy khó hiểu. Ngược lại cậu ta càng cười tươi hơn, nói:

- Hôm nay ở nhà ăn có há cào, muốn ăn thì lẹ lẹ đi. À mà đi xuống chỗ đông người nhớ choàng thêm cái khăn, dù sao thì để người ta nhìn thấy cũng không nên ah~

Đại Ngọc đóng cửa lại, dụi dụi mắt rồi đi vào nhà vệ sinh. Mơ mơ màng màng đánh răng rửa mặt, lúc lấy khăn lau thì mới nhìn vào gương. Trên cổ có vài dấu hôn đỏ đỏ tím tím xanh xanh, cô trợn to mắt sờ lên chỗ đấy. Ngần người hồi lâu, não bắt đầu hoạt động thì kí ức tối qua lại quay về.

.....

Cô từ xấu hổ chuyển sang tức giận, cái tên kia có nhất thiết phải làm như vậy không? Hèn chi Nhất Sơn lại nhìn cô bằng đôi mắt ngạc nhiên như nhìn thấy động vật quý hiếm. Đại Ngọc thở dài hận không thể lột miếng da trên cổ ra, mấy dấu này không biết chừng nào mới mất nữa. Buồn rầu thay đồ, lúc đi ngang qua giường ngủ vẫn thấy tên tội đồ ngủ say. Hận không thể lột da róc thịt hẳn, cô hừ lạnh một tiếng rồi đi lấy khăn choàng giấu đi chiến tích của tên tội đồ.

Cầm lấy điện thoại, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng. Trước khi đi không quên ném cái nhìn đầy sát khí cho người đang ngủ rất ngon trên giường. Cô đóng cửa lại, kéo kéo khăn choàng che hết nửa mặt khó khăn một mình bước đi. Vừa đi vừa bấm gọi cho Anna, rất nhanh đã bắt máy:

- Hello, Who's that?

Anna trả lời bằng tiếng Anh, giọng nói chuẩn của người bản địa. Đại Ngọc bật cười, đáp lại bằng tiếng Anh y hệt:

- Benefactor saved! Where are you? Did you have breakfast yet?

- Ày, đọc chuẩn phết! Em chưa, đi ăn sáng chung nhé?

Anna nhận ra Đại Ngọc liền bật cười chuyển sang tiếng Việt, tiếng cười trong trẻo khiến cô cũng mỉm cười theo.

- Được, chị đang đi xuống, gặp ở nhà ăn hay sao? - Cô nói

- Em cũng vừa thay đồ xong, đợi chút em lên đi cùng chị!

Xong liền cúp máy, cô khẽ cười lắc đầu. Một mình khập khễnh bước đi, vừa đi vừa mắng vì sao cái hành lang này dài đến vậy. Lại nhìn vào điện thoại có tin nhắn gửi đến, cô bấm vào xem. Tin nhắn gửi từ Tuấn Kiệt, có đính kèm cả hình ảnh nữa. Đại Ngọc vừa mở ra lập tức bật cười, nội dung tin nhắn là: "Đại Ngọc nương nương, tặng em một tấm làm kỉ niệm. Rất khó để chụp được nha, mau mau thưởng cho anh đi! "

Trong tấm ảnh được gửi, một người đàn ông mặc vest đen ngồi trên hành lang dài, tay cầm chai Vodka tay cầm điều thuốc cháy dở, mái tóc màu đỏ cam nổi bật nhất. Không ai khác, người bị chụp là Lý Khôi Vĩ. Nhưng chụp lên nhưng nhìn cứ như đang chụp cho tờ tạp chí vậy, cái kiểu bắt cần mặc kệ đời quả nhiên rất hợp với anh ta.

Đại Ngọc hài lòng lưu tấm ảnh về, nhất định phải khen thưởng Tuấn Kiệt. Lúc này Anna chạy tới đỡ lấy Đại Ngọc, tò mò nhìn điện thoại hỏi:

- Nhìn gì mà chăm chú thế? Người yêu gửi tin nhắn à?

- Tò mò không tốt đâu em gái - Cô đáp

- Phải cái anh đẹp trai không? - Anna cười gian manh
- Em hỏi anh nào, xung quanh chị cũng anh nào cũng đẹp trai cả
- Quả nhiên là chị đẹp của em!
- Đạo này nói tiếng Việt cũng rành rồi đấy, hơi lọng ngọng chút thôi!
- Thật không? Hôm qua nói chuyện với Nhất Sơn anh ấy bảo em cứ nói tiếng Anh đi, tiếng Việt khó nghe muốn chết!

Hai chị em vừa đi vừa tâm sự, lại phải nói Anna không phải là người phương Đông, gốc của cô ấy là ở Châu Âu cơ. Cũng chẳng hiểu sao lại có thể nhầm tưởng Nhất Sơn nên liền cấp tốc học tiếng Việt, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Nhất Sơn rung động nha. Đại Ngọc bật cười vui vẻ, Anna cười híp mắt khoác tay cô thân mật đi.

Đi xuống nhà ăn, vì giờ này đã qua giờ ăn sáng rồi nên khá vắng người. Chỉ có vài người vừa thay ca trực hoặc là ngủ dậy trễ giống như Đại Ngọc thôi. Khi hai người vừa bước vào đã thu hút không ít sự chú ý, mà xung quanh rất ít phụ nữ, phải nói là nơi này giới tính nữ cực kì khan hiếm.

- Chà chà xem ai quay trở lại này

Người phân phát thức ăn vừa nhìn thấy Đại Ngọc liền nháy mắt, miệng nở nụ cười chào đón. Cô cầm cái khay, ngược lên nhìn đối phương rồi mỉm cười:

- Anh trai, vẫn còn được giữ lại à? Chưa bị boss tống cổ đi sao?

Anh trai phân phát thức ăn vừa nghe nụ cười càng đậm, hai mắt híp lại:

- Đi rồi cả băng nhện đối à? Cô bé, lâu ngày không gặp đừng nói những lời cay đắng như thế chứ?
- Em đã 27 rồi đấy, cô bé con khi khô! - Đại Ngọc bĩu môi
- Vâng vâng, cô lớn rồi 27 rồi! Thế có muốn ăn há cảo không?
- Mục đích của em xuống đây chính là nó đấy. Anh trai, càng nhiều càng tốt nhé!

Đại Ngọc vừa nghe đến há cảo hai mắt đã lộ ra tia sáng, giọng liền trở nên ngọt ngào khiến anh trai phân phát thức ăn đỏ mặt, hắng giọng rồi lấy cái khay của cô. Anh ta lấy cho cô nhiều há cảo đủ loại có cả thêm trái cây nữa, khi nhận lấy cái khay miệng cô không thể giấu đi nụ cười được. Đại Ngọc nháy mắt với anh ta, nụ cười chết người:

- Há cảo của anh làm là nhất, cảm ơn anh trai!

Xong vui vẻ đi tìm Anna, mà Anna lấy thức ăn nhanh hơn cô nên đã tìm được bàn trống ngồi xuống đợi cô. Đại Ngọc chậm chạp, khắp khệnh đi tới. Vài người xung quanh thấy vậy liền đứng lên giúp cô nhưng đều bị Đại Ngọc cười cười từ chối. Đến khi Đại Ngọc ngồi xuống đối diện Anna vẫn có vài ánh mắt nhìn sang.

- Đến cả anh phát thức ăn cũng đồ luôn, bà chị đào hoa!

Anna cảm thán, Đại Ngọc cười cười không đáp. Cắn một miếng há cảo, há cảo nóng khiến cô nhăn tít mặt mày nhưng rất ngon. Cô vui vẻ ăn từng miếng một, lúc này lại có thêm người ngồi xuống bên cạnh. Đại Ngọc nhìn Anna, mà Anna thì đang nhìn chăm chăm vào người ngồi cạnh cô. Cô thấy lạ liền nhìn sang, một giây sau đó liền mắc nghẹn.

- Khụ...khụ..khụ
- Làm gì nhìn thấy anh như nhìn thấy ma thế, biết là anh đẹp trai rồi. Nước đây cô nương!

Đại Ngọc cầm lấy ly nước uống sạch, quay sang liếc người bên cạnh.

- David, lâu rồi không gặp!

David cười tươi, sau một khoảng thời gian dài thì anh ta không thay đổi gì mấy. Trong chừng chặc hơn, chín chắn hơn và có vài phần đẹp trai hơn.

- Lâu ngày không gặp, Trần tiểu thư - David nói
- Ừm, nghe nói bị gửi sang Anh mà? Làm trợ lí của Key vui không?

Đại Ngọc nói, ăn một miếng lớn há cảo. David vừa nghe tới thì thờ dãi, nhìn cô bằng đôi mắt đáng thương:

- Đại Ngọc, hay là em quay lại luôn đi? Sau khi tranh đoạt ngôi vua kết thúc, ba tên đầu sỏ kia thì không nói, đến cả em, Tuấn Anh, Kai, Kino cũng đi theo luôn! Bỏ anh lại đây, một mình đơn côi..

- Tranh đoạt ngôi vua kết thúc? Nhảm to rồi, ngay từ đầu kẻ đầu sỏ nắm trùm là lão đại của các người rồi! - Đại Ngọc bật cười

- Rõ ràng!

David lại thờ dài, định nói tiếp thì tiếng chuông điện thoại kêu lên. Đại Ngọc lần này ý thức được là của mình thì móc trong túi áo khoác ra, bấm nghe:

- Alo

- Trần Đại Ngọc, em lại chạy đi đâu nữa rồi?

Đầu dây bên kia gần từng chữ một, cô giật mình để điện thoại ra xa nhũn mày. Xong nhìn số trên màn hình, bình thần trả lời:

- Tỉnh rồi?

- Ừm... - Bên kia rõ ràng là còn đang mơ ngủ

- Đang dưới nhà ăn, gặp lại chiến hữu cũ đây

Nói xong cô nhìn David, anh ta đang nhìn cô bằng đôi mắt mờ ám. Đầu dây bên kia im lặng một hồi, cô nhưn mày nói:

- Sầu ngủ, chừng nào tỉnh táo hẳn rồi hãy gọi cho em nhé!

- Đại Ngọc, mau về đây lẹ đi, anh không xuống giường nổi rồi...

- Bị sao đấy? - Cô lo lắng hỏi

- Mắt mờ không nổi, không thấy đường đi tìm em

-.....

Cô tức giận tắt máy, cái tên này thật là! Không mờ mắt mà biết cô đi rồi? Hay thật đấy

Mà David cùng Anna lại nhìn cô cười gian, Đại Ngọc nhìn hai người đó hăng giọng một cái, giọng bình tĩnh:

- Nhìn cái gì?

- Nếu anh nghe không lầm thì là giọng của Kino nhỉ?

David nhưn mày thích thú nói, hợp tác với nhau lâu cộng thêm tính chất nghề nghiệp nên thính giác khá tốt khiến anh ta nhận ra ngay. Cô im lặng không trả lời xem như ngầm thừa nhận. Mà Anna thì tuổi nhỏ rất hào hứng nói:

- Chị, là anh đẹp trai đúng không?

- Đẹp trai cái gì, người yêu em đứng đằng sau kia!

Vừa nghe Đại Ngọc nói xong Anna giật mình quay đầu, Nhất Sơn đứng sừng sững như một vị thần. Anna cười ha ha, rồi nghiêm túc cầm đầu ăn sáng

- Sao thế? Có muốn chị cho số anh đẹp trai không? - Đại Ngọc cười

- Không cần, em là...tiếng Việt gọi là gì nhỉ? Aah gái có chồng, đúng vậy, em là gái đã có chồng rồi! - Anna nghiêm túc từ chối

- Hay nhỉ, lo mà ăn sáng đi!

Nhất Sơn cốc vào đầu Anna một cái, cô bé xụ mặt ăn sáng làm cho Đại Ngọc và David bật cười. Nhất Sơn ngồi cạnh Anna, nhìn David nói:

- Còn tưởng lão đại trực xuất anh rồi chứ?

- Gần như vậy thôi, rõ khổ - David đáp

- Ừ, hình như anh ta đang kiếm anh đấy!

- Sao không nói sớm, cái thằng chết tiệt này!

Vừa nghe xong David đã đứng dậy rồi đi, trước khi đi còn không quên trộm của cô vài miếng há cảo. Đại Ngọc không kịp túm anh ta thì người đã chạy mất, cô tức giận không làm được gì. Mà lúc này điện thoại lại có người gọi tới, cô nhìn số điện thoại rồi bắt máy:

- Mờ mắt được rồi?

- Chưa nhưng anh sợ em chạy mất nên gọi xác nhận - Đầu dây bên kia nói
- Chân căng như vậy thì chạy đi đâu được? - Cô buồn cười
- À quên mất, để anh xuống đỡ em lên. Đợi một chút, anh xuống ngay!
- Không cần, có Nhất Sơn rồi. Một thì ngủ đi, em giúp anh lấy thức ăn sáng
- Phiền em vậy
- Ừ, ngủ đi.

Cô cúp máy rồi tiếp tục ăn. Nhưng ăn vài miếng lại ngưng bởi ánh mắt nhìn chăm chăm của Nhất Sơn. Đại Ngọc cau mày nhìn lại:

- Có biết nhìn chăm chăm vào người khác khi người ta đang ăn là bất lịch sự không?
- Nói chuyện với bạn trai có thể ngọt như vậy, không thể tin được - Nhất Sơn nói
- Ghen tị? - Đại Ngọc nhướn mày
- F*ck, tôi mà thèm!
- Nói chuyện với chị mà chửi thế hả? Muốn chết? - Cô trừng mắt
- Lỡ miệng, em lỡ miệng

Nhất Sơn cười hi hi, cô lườm cậu ta một cái rồi ăn hết số há cảo còn lại. Xong ngồi suy nghĩ nên lấy gì cho con sâu ngủ, mắt liếc ngang liếc dọc thì không thấy thứ gì hợp khẩu vị anh ta cả. Cô đứng dậy, khắp khển đi thì Nhất Sơn đi tới đỡ lấy cô.

- Đã què rồi mà còn thích đi lung tung thì khi nào mới lành được?

Nhất Sơn cắn nhẩn, cô phì cười vì cái giọng ông cụ non của cậu ta. Rất nhanh cả hai trở lại chỗ anh trai phân phát thức ăn. Lần này cô cũng lấy há cảo nhưng bảo anh ta bỏ vào hộp giúp, anh trai phát thức ăn vừa làm vừa hỏi:

- Nhiều hay ít?
- Cỡ một người ăn là được - Cô đáp

Theo yêu cầu của cô, anh trai phát thức ăn đưa ra cô một hộp há cảo đầy, rất rộng rãi nha. Nhất Sơn đứng cạnh không khỏi cảm thán, lúc mà cả hai cùng với Anna đi khỏi phòng ăn thì cậu ta nói:

- Bà chị mà ở đây một tháng không chừng lão đại phải gào thét vì hoá đơn ở nhà ăn mất

Nghe thế Đại Ngọc bật cười, giọng khinh bỉ nói:

- Lão đại của tụi em tiền chất thành núi núi núi, yên tâm đi tiền của anh ta dư sức để chết người ta đấy!
- À đúng rồi, có chuyện quan trọng mà quên nói với chị! - Nhất Sơn nói
- Chuyện gì? Anna có bầu? - Đại Ngọc đáp
- Em...em không có! - Anna giật mình
- Còn quan trọng hơn ấy, ba mẹ kiểm chị!
- Em không có khai gì ra đấy chứ?

Đại Ngọc gấp gấp hỏi, nắm chặt tay áo Nhất Sơn. Cậu ta giật mình rồi bật cười:

- Sợ đến tái mặt rồi à?
- Thế có nói gì không? Ba mẹ nói gì? - Cô càng gấp gấp
- Em theo chủ nghĩa trung thực, có nhiều nói tuốt rồi
-Ăn hại mà!

Đại Ngọc cúi dùng võ mào cào đánh em trai, Nhất Sơn chẳng xi nhê gì càng cười lớn hơn, vững chân đỡ cô. Cào đánh một hồi cũng mệt, Đại Ngọc hừ lạnh một tiếng liếc cậu ta. Nhất Sơn lại nói tiếp:

- Ba mẹ hỏi chị đâu sao gọi không được, em nói là điện thoại chị hư chưa có thời gian đi sửa. Đây bà chị thân yêu, như vậy có gọi là trung thực chưa?
- Giỏi lắm, quả nhiên là em trai thân yêu!

Đại Ngọc vui vẻ vỗ lưng cậu ta, Nhất Sơn bĩu môi khinh bỉ. Đến trước cửa phòng, cô nhìn cặp tình nhân trẻ vẫn không chịu rời đi bèn nhú mồm hỏi:

- Sao còn chưa đi?
- Chị vào phòng rồi em mới yên tâm - Nhất Sơn cười
- Không cần, mau rút về - cô đuối
- Chị, chị giấu anh đẹp trai bên trong đúng không? - Anna cười gian
- Không có, làm gì có anh đẹp trai nào, mau rút về!

Cô đuối khách, đuối mãi không đi đành mặc kệ hai người họ. Tự mình mở cửa đi vào, nhanh nhẹn lách mình vào trong, nhìn cặp tình nhân trẻ bằng đôi mắt rực lửa:

- Đứng hòng mà túm đuối của chị cưng, hai đứa còn non lắm!
- Chị không giao người ra, em liền gọi điện mếc ba! - Nhất Sơn nói
- Được, có gọi thì nói đi, nói đi

Thách thức xong cô đóng sập cửa lại, tiện tay khoá chốt không để mấy con cáo ranh ma bên ngoài len vào. Cởi dép ra rồi đi vào trong, không thấy con sâu ngủ đâu cả. Cô định kêu thì đã vòng tay bao vây từ phía sau. Mùi bạc hà nhàn nhạt tràn ngập trong bầu không khí hít thở, cô quay đầu lại nhìn.

Lý Khôi Vĩ vừa làm vệ sinh cá nhân xong, mỉm cười, nụ cười dịu dàng khiến tim cô đập lệch mất một nhịp. Anh vùi mặt vào mái tóc mềm, lười nhác nói:

- Sao đi không kêu anh?
- Thấy anh ngủ ngon quá nên không nỡ kêu, có lấy há cào về này

Cô giờ hộp há cào lên, lúc quay đầu lại nói thì môi lướt nhẹ qua môi. Sững người, chưa kịp phản ứng thì anh đã cướp lấy môi nhỏ rồi.

- Ừm...

Đại Ngọc chống cự, anh hôn một hồi luyến tiếc bỏ ra. Cô tức giận vì bị chiếm tiện nghi, anh thấy thế liền cười hôn nhẹ lên trán cô:

- Cảm ơn em!
- Ăn nhanh kéo nguội sẽ không ngon

Anh nghe thế liền ôm cô đi tới ghế sofa, anh ngồi ăn còn cô thì bật TV lên xem. Khung cảnh yên bình nhàn nhã, nhìn người con gái kề bên mình anh lại càng thấy vui vẻ. Đút một miếng há cào cho cô, Đại Ngọc lắc đầu:

- Em ăn rồi, anh ăn đi
- Ăn thêm, em ốm lắm rồi - Anh nói
- Anh có thấy người mẩu không? Em như thế này là béo đấy, em phải như mấy cô người mẩu mới được - Cô kiên quyết
- Anh không có cưới người mẩu, ăn!

Bị ánh mắt của Lý Khôi Vĩ làm cho sợ, cô đành ngoan ngoãn ăn. Anh hài lòng, lúc này cô cởi khăn choàng cùng với áo khoác ra thì anh mới thấy thứ che giấu dưới cái khăn. Nở nụ cười hài lòng bị Đại Ngọc bắt gặp, cô đánh anh một cái:

- Còn cười? May mà mùa đông, không thì không biết che thế nào nữa..

Anh cười không đáp, đút cô vài miếng há cào còn lại rồi tự mình dọn dẹp. Đại Ngọc lười biếng có tiếng, anh vừa đi đã nằm dài ra ghế rồi. Thân hình cô nhỏ bé hơn so với ghế nên nằm rất thoải mái. Lúc này điện thoại lại reng lên, cô nhú mồm khó chịu vì cái thiết bị thông tin này. Cầm lấy nhìn vào người gọi, cô giật mình ngồi thẳng dậy bất giác, giọng nói vui vẻ:

- Ba!

- Chịu bắt máy rồi? Còn tưởng quên ông già này luôn rồi chứ?

Đầu dây bên kia ông Trần hừ lạnh một tiếng rất bất mãn vì đứa con gái cứng này. Đại Ngọc cười lấy lòng, vội nói:

- Con yêu ba nhất, làm sao có thể quên được

- Điện thoại hư tại sao không biết đi sửa? - Ông Trần hỏi tội

- Con bận mà, cuối năm ba cũng biết có nhiều công việc mà - Cô nói dối

- Hay nhỉ, biết chị ham công tiếc việc rồi!

- Chỉ có ba là hiểu con nhất

Trong lòng thầm cầu xin ông tha thứ, cô ngán lần vụn lần không muốn nói dối đâu. Mà lúc này ông Trần nói một câu lật ngược tình thế:

- Nghe Nhất Sơn nói con bị trật chân, đi đứng kiểu gì thế hả? Con gái con đứa hậu đậu hết sức!

Á à, thằng nhóc phản bội, đợi đấy mày sẽ biết tay bà!

- Con không sao, lúc đi giày bị gậy gót áy mà - Cô cười

- Nhất Sơn nói con có bạn trai rồi?

Thằng chóc chết tiệt, bà sẽ băm mày ra thành trăm mảnh! Cô gào thét trong lòng, róc thịt gọt xương Nhất Sơn cả ngàn lần trong đầu. Mà lúc này vừa vụn Lý Khôi Vĩ đi lên tay cầm hai ly nước bốc khói, anh ngồi cạnh cô. Đại Ngọc ra hiệu cho anh đừng nói gì, Lý Khôi Vĩ như nhìn cô.

- Trần Đại Ngọc, con có nghe không đấy?

Ông Trần bên kia thấy con gái mãi không trả lời liền lo lắng. Đại Ngọc háng giọng, nụ cười gượng gạo:

- Dạ con đây

- Con có bạn trai rồi phải không? - Ông Trần hỏi lại

- Nào có, con làm gì có...

Chưa nói hết câu đã nhận ngay ánh mắt giết người của Lý Khôi Vĩ, cô đành nuốt lại hai chữ cuối cùng. Anh dùng đôi mắt sắc mùi máu tanh nhìn cô, đảm bảo rằng chỉ cần cô nói gì làm anh không hài lòng thì lập tức chết không kịp ngáp! Đại Ngọc đau khổ không biết làm thế nào thì đầu dây bên kia đã đổi người nghe điện thoại:

- Ông dùng giọng điệu hù dọa như thế làm sao con bé dám nói chứ, Ngọc nói thật với mẹ, con có bạn trai chưa? - Là bà Trần

- Mẹ, sao hai người cứ thích chủ đề này vậy? Con chưa có, cái gì cũng không có!

Vừa trả lời xong lập tức hối hận bởi Lý Khôi Vĩ nheo mắt nguy hiểm nhìn cô, Đại Ngọc liền cười cười nhích nhích chuẩn bị chạy trốn. Chưa nhích được bao nhiêu đã bị bắt lại, cả người cô đổ ập dựa vào anh. Cô muốn khóc, thật sự muốn khóc ah~

- Năm nay con cũng 27 rồi, bây giờ còn không có bạn trai thì làm thế nào đây? Con bé Như lấy chồng từ lâu rồi đấy, chỉ còn mỗi con thôi! - Bà Trần than thở

- 27 tuổi thì sao chứ? Trần Đại Ngọc vừa có tiền có sắc sợ gì không lấy được chồng chứ. Mà mẹ cứ yên tâm, con không lấy được chồng ba còn vui đấy.

Đại Ngọc vừa nói vừa xem nét mặt của anh, được rồi thuyền này cô đã lên sóng chết cũng phải bám lấy. Lý Khôi Vĩ vuốt tóc cô, nghe cô nói thế khoe môi cong lên.

- Cha con mấy người tính tình y chang nhau! Được rồi, chuyện tình cảm của con mẹ không hỏi nữa tự lo liệu đi, mẹ không muốn có bà cô già 30 ế chồng ở trong nhà đây đấy nhé! - Bà Trần nói

- Vâng vâng mẫu hậu nương nương - Cô cười

- À đúng rồi, Đại Ngọc tiền đâu ra mà con chuyển vào tài khoản của mẹ nhiều vậy?

Nghe mẹ nói thế cô liền im lặng hồi lâu, anh nhận thấy sự bất thường liền nhìn cô. Đại Ngọc cũng đang nhìn anh, thấy anh cũng nhìn mình liền dựa hết người vào anh, cả người như cộng bún bám chặt vào Lý Khôi Vĩ. Cô suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Tiền thưởng cuối năm, mẹ ở nước ngoài cứ lấy mà xài đi, thích gì thì mua cái đấy đừng tiết kiệm.
- Tiền thưởng cuối năm cũng không nhiều như vậy, Ngọc con đang giấu ba mẹ chuyện gì vậy? - Bà Trần nghi ngờ
- Trần Đại Ngọc, đừng tưởng ba không biết mức lương với tiền thưởng của con!

Là ông Trần. Đại Ngọc mím môi rồi bật cười, giọng bình thản:

- Hai người cứ yên tâm đi, tiền đó là con đồ mồ hôi công sức ra mới có được đấy, mà cũng không phải làm việc dơ bẩn gì mới có được. Ba cứ đưa mẹ đi mua sắm thoải mái đi, con gái lớn ít ra việc nuôi gia đình cũng không có khó khăn gì!
- Ba cần con nuôi chắc? Con nói vậy ba cũng không hỏi nữa nhưng tốt nhất đừng làm gì sai trái không thì đừng nhìn mặt ba!
- Khi nào ba mẹ về? - Cô chuyển đề tài
- Sao đấy? Nhớ ông bà già này rồi à?

Ông Trần bật cười, cô cũng nở nụ cười theo. Thanh âm hết sức nhẹ nhàng, dường như cũng có chút mệt mỏi, Đại Ngọc đáp:

- Nhớ hai người muốn chết, con chuyển về ở với ba mẹ được không?

Bàn tay đang vuốt tóc cô khựng lại, anh cau mày. Đại Ngọc không để ý lắm, mà ông Trần bên kia vui vẻ đồng ý. Sau đó cúp máy, anh đưa cho cô ly sữa đã nguội bớt. Đại Ngọc cầm lấy uống hai hớp, lúc này Lý Khôi Vĩ mới nói:

- Sao tự nhiên muốn về ở chung với ba mẹ?
- Không được à? Con gái đương nhiên phải ở với ba mẹ rồi

Đại Ngọc nói, nhướn mày vui vẻ. Lý Khôi Vĩ cầm lấy bàn tay cô, giọng trầm thấp:

- Đại Ngọc, anh muốn biết sự thật!

Bởi anh nhìn thấy khi nói chuyện với ba mẹ cô luôn để lộ ra một khía cạnh vui vẻ, không muốn để ba mẹ ở xa lo lắng. Lý Khôi Vĩ nhìn ra được sự yếu ớt trong ánh mắt cô đang vùng vẫy muốn thoát ra nhưng Đại Ngọc cứ nhấn chìm nó.

Đại Ngọc nghe anh nói thế, thôi không cười nữa. Cô nằm lên đùi anh, nghiêng mặt về phía TV không nhanh không chậm nói:

- Không biết nữa, tự nhiên cảm thấy mệt mỏi nên muốn về với gia đình..
- Đại Ngọc...
- Ừm?
- Em về sống chung với anh đi, được không?

Đại Ngọc ngạc nhiên quay lại nhìn anh. Lý Khôi Vĩ cúi xuống hôn lên trán cô, ánh mắt dịu dàng đến mức nào anh cũng không thể tưởng tượng nổi. Chỉ biết rằng đối với cô, Lý Khôi Vĩ mới có thể đủ kiên nhẫn, dịu dàng, yêu thương và chiều chuộng.

Cả đời này có bao nhiêu sủng ái, anh đều muốn dành tặng cho cô!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Em không còn trong sạch nữa liệu anh có để ý ?

Đại Ngọc của anh, không sao đâu em đừng sợ mà. Một thì leo lên lưng anh này, anh cõng em đi tiếp được không?

Ngọc về đây, anh thay em gánh hết nửa cuộc đời còn lại..

Đại Ngọc không trả lời tiếp tục xem TV còn Lý Khôi Vĩ thấy cô như thế nên không muốn nói tới nữa. Chỉ sợ một chốc nữa cô lại nổi cáu thì đừng nói là ở chung, gặp mặt thôi cũng khó. Cả hai cứ như thế một lúc, cô quay đầu lại nhìn anh. Lý Khôi Vĩ đang xem chăm chú thì cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của cô thì cúi đầu nhìn lại.

- Sao vậy?

Anh vuốt tóc cô, hỏi.

- Không, không có gì

Cô trả lời rồi ngồi dậy muốn đi lấy ít đồ, anh thấy thế chặn lại. Đại Ngọc khó hiểu nhìn anh, Lý Khôi Vĩ chỉ vào cái chân bị thương:

- Cứ đi tới đi lui thì khi nào mới lành được, em muốn lấy gì nói anh anh đi lấy cho.

- Ồ, lấy cái laptop giúp em, để ở trên tủ ấy. Cảm ơn!

Anh đi lấy laptop cho cô. Đại Ngọc nhận lấy rồi mở lên kiểm tra mail. Lý Khôi Vĩ thấy thế cũng không cản, lại đi lấy đồ ăn vặt từ trong tủ lạnh ra để trên bàn. Được một lúc thì Đại Ngọc mới lúng như con sâu dựa vào anh, đuôi thẳng chân ra để laptop lên trên. Lý Khôi Vĩ khẽ cười khi thấy bộ dạng lười biếng y lại của cô, trong lòng cũng thấy rất vui. Kiểm tra rồi hỏi âm lại, chẳng có gì đặc biệt cả vì Bạch Minh Phong vẫn chưa gửi công việc sang. Nhàm chán đảo mắt nhìn xung quanh thì thấy một bàn đồ ăn vặt trước mặt liền gơ tay lấy ngay một bịch snack ăn.

Nhàm chán thoát khỏi mail lên trên trang mạng đọc báo, Đại Ngọc lướt lướt một hồi đã nhìn thấy người quen. Cô nhưn mày bấm vào xem, đọc được vài chữ liền phá cười lên. Lý Khôi Vĩ chú ý nhìn sang thấy cô cười vui vẻ hỏi:

- Không làm việc nữa?

- Ừm, vừa lên đã nhìn thấy Cen (Lâm Thiên Ân) trên trang nhất rồi lại dính scandal nữa rồi!

Đại Ngọc chỉ vào màn hình, anh nhìn theo ngón tay cô. Một người đàn ông tuấn tú cùng với một cô nàng minh tinh người Pháp bị chụp lại, hình ảnh vừa tung ra liền được độc giả đón nhận nhiệt tình nha. Lý Khôi Vĩ nhìn thấy nụ cười thoải mái của cô liền xoa xoa cái đầu nhỏ, giọng nói chiều chuộng:

- Nhìn thấy anh em vào sinh ra tử gặp nạn em vui vẻ nhỉ?

- Đương nhiên, chẳng phải nạn là do thói đào hoa của mấy người sao?

Cô nhưn mày nhìn anh, Lý Khôi Vĩ chỉ cười không đáp. Được rồi, đây chẳng phải là muốn nhắm vào anh sao? Đại Ngọc thấy Lý Khôi Vĩ không trả lời liền thoát khỏi bài viết về Lâm Thiên Ân, tìm tìm liền thấy bài về Lý Khôi Vĩ.

Cô ăn một miếng bánh, đọc đọc một hồi liền kêu anh. Lý Khôi Vĩ quay lại nhìn, thấy hình ảnh bản thân trên màn hình thì cau mày. Đại Ngọc không nhìn sắc mặt anh, vừa ăn bánh vừa nói:

- Woahhh, thật nếu không đọc báo thì em cũng không biết Nhã Vi là diễn viên ấy. Nhìn mối quan hệ này, chắc chắn...

Đại Ngọc quay lại thấy mặt anh đã dần đen đi thì bĩu môi, tiếp tục ăn bánh và bình luận về đời sống tình cảm của anh:

- Lý tổng ah, ngài một lần câu luôn cả chị lẫn em. Nhã Vi Nhã Huệ, tên đẹp ấy chứ

-.....

- Lại phải nói, hai nàng tiên xinh đẹp nha. Không sao, một cô cưới một cô bao dưỡng không tệ. Kino, anh cao tay!

- Anh chỉ cưới em

Nghe xong Đại Ngọc liền cau mày quay đầu nhìn, Lý Khôi Vĩ mắt đang nhìn TV thì liếc nhìn cô một cái. Đại Ngọc làm động tác rùng mình, chùi chùi người vào anh tìm tư thế thoải mái, giọng điệu chanh chua:

- Thôi thôi cho xin đi ạ, em không muốn bị đánh ghen hay bị cho lên báo với cái mác giết người yêu người khác đâu!

- Anh không phải người yêu của họ, anh là của em! - Anh hơi cau mày

- Anh là của em vậy em bán anh được không? - Cô ngửa đầu ra phía sau

- Được, nội tạng dạo này đang lên giá ngoài chợ đen. Có cần anh chỉ chỗ luôn không?

Cô im lặng hồi lâu, vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ. Anh cũng im lặng, chăm chú nhìn cô. Đại Ngọc chép miệng một cái, đút anh một miếng anh, Lý Khôi Vĩ thuận theo há miệng ăn. Cô vồ vồ mặt anh, giọng nghe có chút nuối tiếc:

- Thôi được rồi, giữ lại không bán nữa. Ít ra em vẫn còn hứng thú với khuôn mặt này.

- Ồ, vậy là em thích anh vì anh đẹp trai?

Lý Khôi Vĩ có chút thích thú về đề tài này, khoe môi cong lên hỏi. Đại Ngọc nhìn vào màn hình, tắt trang báo đi bật game lên, nói:

- Còn thiếu.

- Thiếu cái gì cơ? - Anh hỏi

- Đẹp trai lại có tiền, vừa chuẩn với yêu cầu của em!

Cô cười quay đầu nhìn anh, bỏ miếng bánh vào miệng. Lý Khôi Vĩ nhưn mảy, xoa xoa đầu cô, về mặt rất thoả mãn về câu trả lời này. Nhưng suy nghĩ một lúc, anh lại cảm thấy hơi lo lắng liền hỏi tiếp:

- Vậy chẳng phải anh em kê vai sát cánh của em đều phù hợp sao?

Đại Ngọc đang chơi game nghe anh liệt kê liền ngẩn người, con thỏ đang nhảy trong game liền lộn xuống hố. Cô nhìn hai chữ Game Over trên màn hình hồi lâu, quay lại chớp chớp mắt nhìn anh. Lý Khôi Vĩ đang cau mày, về mặt hơi căng thẳng chờ câu trả lời. Đại Ngọc thấy ánh mắt sát khí của anh liền bật cười, về mặt thản nhiên nói:

- Ủ đúng nhì

- Đại Ngọc em dám..

- Nhưng phải làm sao bây giờ, dạo này em lại thích uống nước cam ah~

Nghe cô nói xong, anh đờ hồi lâu. Đại Ngọc nhìn về mặt của anh liền vui vẻ tiếp tục chơi game, cô hù anh một phen thành công rồi nha. Lý Khôi Vĩ rất lâu sau mới tiêu hoá câu nói của cô, tâm tình đặc biệt đặc biệt tốt tăng vọt lên. Mà Đại Ngọc cũng đâu biết câu nói ấy được Lý Khôi Vĩ khắc ghi trong lòng mãi.

Chơi game, nhìn con thỏ trên màn hình lần qua lần chết cô liền câu muốn đập máy. Thôi không chơi nữa, lên web online xem có thứ gì mua không. Đang xem mỹ phẩm, nhìn giá tiền quá chất khiến cô tặc lưỡi một cái, rất xót nha~

Mà bạn Lý Khôi Vĩ nhà ta đang hoàn toàn đắm chìm vào hạnh phúc, nhìn thấy cô đang dần vật bản thân vì mấy món đồ trên mạng anh liền tò mò. Đưa tay sờ mặt cô, nhìn vào màn hình xem, anh cười:

- Muốn mua?

- Không muốn nữa - Cô lắc đầu

- Sao vậy?

- Không sao cả, màu này ở nhà có rồi!

Đại Ngọc trả lời đại nhưng anh có thể nhìn ra cô nàng đang rất xót ví tiền nhà. Lý Khôi Vĩ nhích người để cô hoàn toàn ngã vào người anh, nhìn nhãn hiệu đó rồi mới nói:

- Em thiếu tiền?

- Nếu em thiếu thì anh chịu cấp không?

Cô ngước lên nhìn, anh xoa xoa mặt cô mãi không chán, ánh mắt có chút chiều chuộng. Lý Khôi Vĩ xem TV, giọng nói vừa nghiêm túc vừa yêu chiều:

- Em thiếu bao nhiêu, anh cấp!

Đại Ngọc nghe xong thì trong tim như có dòng nước ấm chảy qua. Cô không phải thiếu tiền mà chỉ là tiếc tiền thôi. Cô có thể mua được những món này nhưng bản thân lại nghĩ đến tương lai chăm lo cho cha mẹ già ở nhà liền chần chừ. Đại Ngọc không để lộ bộ mặt hạnh phúc, xua xua tay nói:

- Em có tiền, không cần người khác bao nuôi.

- Anh tự nguyện, anh là của em mà!

Lý Khôi Vĩ cười nhìn cô, đôi mắt ngập tràn yêu thương. Đại Ngọc cũng chẳng đáp lại mấy lời ngọt tai ấy, đóng laptop lại không xem nữa. Để laptop lên bàn, sẵn tiện lấy luôn một bịch bánh khác ăn. Nhấc tay anh lên, như mèo con lười biếng gãi đầu lên đùi anh. Lý Khôi Vĩ hài lòng về hành động này, anh rất thích khi cô chủ động ý lại vào anh. Đại Ngọc ăn một miếng lại dứt anh một miếng, dù không thích những món ăn vặt này nhưng anh vẫn ăn.

Cúi đầu nhìn mèo con đang nằm trên đùi mình, anh có chút thoả mãn. Khuôn mặt cô nhìn nghiêng rất thu hút, mũi cao, đôi môi hơi ửng hồng, hàng mi cụp xuống. Hôm nay cô không trang điểm, khuôn mặt sạch sẽ cùng với làn da trắng nõn nà hiện ra. Mà lúc này anh đang chăm chú thưởng thức thì cô đột nhiên mở miệng, không nhanh không chậm nói:

- Thật là em không còn trong trắng nữa, anh không đề ý?

Lúc nói hàng lông mi cô run nhẹ rồi trở lại bình thường, mắt vẫn nhìn về TV. Lý Khôi Vĩ vuốt tóc cô, hơi cười nói:

- Em đề ý?

Đại Ngọc im lặng không đáp, hàng mi sụp xuống khiến đôi mắt cô trông thật buồn. Cô nhếch môi, lật người nằm ngửa nhìn lên. Từ góc độ này cô có thể thấy ánh mắt của anh, sắc bén hệt như lưỡi kiếm vậy. Đại Ngọc đút anh một miếng bánh, cô nói:

- Em đang hỏi anh

- Vậy em có đề ý quá khứ của anh không? - Anh hỏi

Cô suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Câu trả lời quá nhiên nằm trong dự liệu, ngón tay vuốt nhẹ môi cô, anh trả lời:

- Nếu nói không đề ý thì có chút lừa dối bản thân, anh đề ý. Nhưng không phải là đề ý đến việc em còn trong sạch hay không mà là đề ý đến kẻ đã vấy bẩn em.

Nói rồi anh khom người hôn nhẹ lên môi cô. Lý Khôi Vĩ như thường thức, anh dịu dàng nâng niu cô. Cô nhìn vào mắt anh thấy hình ảnh mình trong đó, tìm lại đập lệch một nhịp nữa. Anh hôn lên từng bộ phận trên khuôn mặt cô, thì ra anh có thể trân trọng một người đến như vậy.

- Đừng lấy việc này ra giằng vò bản thân và những người xung quanh nữa, được không em?

Giọng nói anh có chút bất đắc dĩ, giống như sợ chạm vào nỗi đau của cô vậy. Đại Ngọc mím môi không đáp lại vì cô sợ khi nói anh sẽ phát hiện ra sự run rẩy trong lời nói của cô mất. Đối với cô, có lúc anh nổi nóng vì tính cứng đầu ngang ngược, có lúc anh lại rất kiên nhẫn đối phó với nó. Mà dường như chỉ có anh mới dám bước vào con đường đầy chông gai này..

- Tiền nhiệm vụ lần này em chuyển một nửa qua cho mẹ, mỗi lần có được nhiều tiền em đều chuyển qua cho hai người họ cả.

Đột ngột cô nhắc đến gia đình, anh hơi ngạc nhiên nhưng vẫn chăm chú nghe cô nói. Đại Ngọc lật người, mắt nhìn về phía cửa sổ, thanh âm nhẹ nhàng:

- Mỗi tháng lương em đều gửi về cả mặc dù ông đã nhiều lần tức giận. Thật ra em biết ông vẫn gửi tiền theo tháng cho em. Đôi khi em sẽ gửi lại gấp đôi hoặc là gấp ba, anh có biết tại sao không?

- Tại sao? - Anh hỏi

- So với gia đình có con trai thì gia đình có con gái chịu rất nhiều thiệt thòi. Nhất là gia đình chỉ có một đứa con gái như em nữa. Ba mẹ nhọc nhằn 27 năm nuôi em, có bao nhiêu tình thương đều dành cho em cả. Nhưng đến khi em lấy chồng chẳng có ai chăm sóc họ nữa, em rất sợ cảnh đó. Thật, em không thể chấp nhận cảnh ba mẹ ngày đêm ngóng trông em, trở bệnh chẳng ai chăm sóc cả. Bởi vậy em liều mạng kiếm tiền để gửi về, em rất sợ một ngày nào đó bản thân không còn nữa thì phải làm thế nào đây? Ít ra họ còn có tiền, sẽ không bị người ta khi dễ nữa..

Có gì đó khiến cô không thể nói được nữa, khoé mắt cay xè. Hít thật sâu, giọng cô vẫn còn vài phần chua xót:

- Đôi khi em ước mình là con trai nhưng không thể được. Khôi Vĩ, em vừa ích kỉ, tính tình lại cứng đầu ngang ngược, lúc tức giận không coi ai ra gì cả. Em ôm hết trách nhiệm gia đình, trong lòng như có hàng tấn đá đè xuống vậy. Bản thân cũng không còn trong sạch nữa. Anh chấp nhận yêu một người như em sao?

Từng câu từng chữ anh đều cảm thấu được sự mệt mỏi, tự ti của cô. Anh lật cô lại, hôn lên đôi môi còn run rẩy đó. Qua ánh mắt, cô nhìn thấy được sự yêu thích mà anh dành cho cô. Lý Khôi Vĩ mỉm cười, hôn môi cô:

- Em muốn gánh hết trách nhiệm gia đình thì được thôi. Anh thay em gánh nửa cuộc đời còn lại!

Đại Ngọc cảm giác rất khó thờ, lần đầu tiên cô tự mở lòng nói cho anh nghe tâm sự trong lòng mình. Có phải hay không, chính anh một lần nữa lại đem dừng khí trở về để cô tiếp tục bước về phía anh?

Lý Khôi Vĩ thấy cô như thế thì cười ra tiếng, đặt nụ hôn lên trán. Anh hiểu chứ, hiểu nỗi sợ bên trong cô. Vì anh hiểu nên muốn cùng cô đối mặt với nó, cùng cô đi đến hết đoạn đường này.

Anh chưa từng ôn nhu với bất kì cô gái nào

Anh chưa từng kiên nhẫn ngồi nghe cô gái nào tâm sự cả

Cũng chưa từng mất mặt đợi trước cửa phòng người khác suốt đêm

Và chưa từng vì một ai mà quay đầu, một lần nữa chấp vạ tình cảm lại

Cho đến khi, anh gặp cô.

- Vì sao tối qua không gõ cửa? Anh đưa điện thoại cho em, tại sao không gọi kêu em ra mở cửa? Chẳng phải cũng học được vài chiêu của Mạnh Cường sao?

Nghe cô chăm chọc, Lý Khôi Vĩ nhìn cô một cái đáp:

- Lúc em giận thì có đem tiền dâng lên em cũng đốt sạch, cái tật này còn phải hỏi anh sao? Rõ ràng là khó dạy.
- Vậy nếu em không ra thì sao?
- Cái này anh cũng chưa nghĩ đến, chỉ biết là lúc đó không muốn đi thôi.

Đại Ngọc chúi chúi vào đùi anh, khoe môi hơi cong lên. Bộ dạng này chẳng phải là đang rất vui sao? Lý Khôi Vĩ vuốt tóc cô, người dựa vào ghế yên lặng xem TV. Khung cảnh này rất hài hoà, cô không quấy rối hết như mèo nhỏ nằm trên đùi anh. Còn anh thì ôn nhu lạ thường, thường thức mặt dịu dàng hiếm thấy từ cô.

Mà khung cảnh này chỉ kéo dài được vài tiếng, cho đến khi tiểu quý họ Bạch đến tìm mèo nhỏ của anh. Lúc này Lý Khôi Vĩ đang ngồi thưởng thức ly trà nóng bốc khói, mắt nhìn ra phía khu trượt tuyết trắng xoá. Bên cạnh còn có một người đang nghỉ ngơi cuối tuần thừa dịp bất cóc vợ của người khác.

- Trang Hoàng Nhật có biết anh bắt vợ anh ta không?

Anh nhìn sang Trương Quy Hoàng với khuôn mặt rất thoải mái bên cạnh.

- Đến liên bây giờ, vừa nãy mới gọi - Quy Hoàng đáp

Mà Đại Ngọc đang ngồi bên cạnh cô bạn thân hôm qua mới gặp, tâm tình tốt. Bạch Hạ Băng thấy sắc mặt bạn mình tươi tỉnh, nở nụ cười gian xảo:

- Sao đây? Tình chàng ý thiếp sâu đậm trở về rồi?
- Cảm thấy không an toàn lắm.

Cô không chối, chỉ mỉm cười. Nhìn ra bên ngoài tấm kính, anh ngồi đó cùng Trương Quy Hoàng, xung quanh còn có lò than dùng để sưởi ấm. Đường như vì ánh mắt nóng bỏng của cô nhìn anh mãi nên khiến anh quay lại. Bị bắt gặp, Đại Ngọc liền quay đầu sang hướng khác, Lý Khôi Vĩ nhếch môi tạo nên đường cong đẹp đẽ.

Đại Ngọc cái thứ to đùng trắng như tuyết dưới chân mình và Bạch Hạ Băng liền đưa chân được bọc vớ dày đẩy đẩy vài cái. Cái thứ to đùng đó liền quay ngoắt qua, hăm he nhìn cô. Đại Ngọc liền cười, giờ tay xoa xoa đầu nó:

- Ai ui, lâu ngày không gặp mày vẫn giữ cái vẻ mặt khó ưa ấy nhỉ?
- Đạo này ba tao nuôi nó mập ú lên mất rồi, ban đầu gửi về ông còn làm vẻ mặt chán ghét, giờ thì cưng như trứng ấy! - Bạch Hạ Băng cười

Bông Gòn dường như hiểu hai người nói gì, chỉ thờ hừ hừ rồi đứng dậy chạy ra bên ngoài khu trượt tuyết. Bạch Hạ Băng nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh, có một cảm xúc khó tả dâng lên trong lòng. Mái tóc màu nâu đỏ dài vén ra phía sau vành tai, miệng nhỏ nhắn nhấp ly cacao nóng, đôi mắt đen long lanh như mặt nước, hai má hơi ửng hồng. Bạch Hạ Băng nhích người ngồi sát vào Đại Ngọc, dựa đầu vào vai cô, nhỏ nhẹ nói:

- Đừng sợ, Ngọc của tao mạnh mẽ lắm mà..

Đại Ngọc nghe thế liền quay sang nhìn, mắt bỗng chốc cay xè. Cô giờ tay vỗ vỗ lên đầu Bạch Hạ Băng, giọng đầy ý cười:

- Sao thế này? Trang phụ nhân lo lắng cho tôi à?
- Ừ, nhìn mày thế này tao lo lắm
- Tao làm sao?
- Ngọc, rốt cuộc mày đang sợ hãi điều gì?

Lại là câu hỏi này! Dường như đây là câu hỏi cô nghe nhiều rồi, mỗi lần đều chần chừ không tìm được câu trả lời. Đảo mắt sang người đàn ông ngồi bên ngoài, giữa không gian tuyết trắng, anh ngồi trên chiếc ghế gỗ cầm ly trà nóng, khuôn mặt thư thái, trên môi còn đọng lại ý cười. Mái tóc màu quả cam thật chói lọi, cô hơi nheo mắt khi nhìn đến màu tóc đó. Lúc cô nhìn anh, tâm đập rộn lên hết như vừa chạy marathon về vậy.

Đại Ngọc uống một ngụm cacao nóng, nhìn áo khoác mình đang mặc, là của anh. Người đàn ông này, ban nãy thấy trang phục của cô không đủ ấm nên nhường lại cái áo dày nên, bản thân anh may mà mặc cũng đủ không thì đã chết công rồi.

- sợ điều gì? Đùa sao, Kha Thảo Như đến mày còn không biết con người tao sao?

Cô cười khẽ, Bạch Hạ Băng ngồi thẳng dậy nhìn cô. Xong cô nằng búng mạnh vào trán cô nghe một tiếng "tách" lớn, Đại Ngọc đau ôm trán, uất ức nhìn tiểu quý họ Bạch.

- Nhìn cho rõ bộ dạng của mày đi, hoặc là yêu hoặc là rời bỏ thật nhanh. Đã 27 rồi, cứ thế này thì sẽ biến thành bà cô già mất! - Hạ Băng nói

- Hậu phương vững chắc, không sợ. Và lại nếu tao ế thì chẳng phải còn Trang phu nhân ở đây sao? Có hứng thú nuôi người tình nhỏ bên ngoài không? - Cô nháy mắt

- Không phải lúc trước mày đòi bao nuôi tao sao? Sao giờ đổi lại thành tao bao nuôi mày rồi? - Bạch Hạ Băng nhướn mày

Đại Ngọc nghe xong đặt cái ly xuống bàn tạo ra tiếng va chạm giữa thủy tinh với nhau, bộ dạng lưu manh, giống như đại gia vậy giọng thô bỉ nói:

- Được, nuôi thì nuôi, Trần Đại Ngọc ta chính là có tiền nha~. Dù sao thì em yêu à, anh nuôi em cũng được mười mấy năm rồi, mau ly hôn với chồng em rồi chúng mình công khai đi. Người tình bé nhỏ, em có nguyện ý đời này để anh bao nuôi không?

Nhìn thấy bộ mặt gian tà của Đại Ngọc, Bạch Hạ Băng cười phá lên. Đại Ngọc định bỏ nhào về phía người tình bé nhỏ thì đã bị ai đó kéo ngược trở về. Cô quay đầu thì đã bắt gặp khuôn mặt đầy sát khí:

- Muốn bao nuôi vợ tôi? Trần Đại Ngọc, có tin tôi lấy tiền để chết em không?

Giọng điệu tự cao này không ai khác ngoài Trang Hoàng Nhật. Hắn ta thả cô ra, đi qua bên chỗ vợ yêu của mình. Bạch Hạ Băng vừa thấy hắn đã muốn cao chạy xa bay, chưa chạy đã bị tóm như gà con.

- Trang phu nhân, em muốn chạy đi đâu?

Đại Ngọc thấy có người thế mạng liền xọt dép quay đầu tẩu thoát, vừa nhảy lò cò được mấy bước đã đụng trúng bức tường thịt. Cô nhìn lên, thấy đôi mắt gian tà của anh liền rụt cổ về. Lý Khôi Vĩ ôm cô lại, đuôi mắt hơi cong lên, giọng nuông chiều nói:

- Trần tiểu thư có tiền như vậy thì thôi bao nuôi anh đi, yên tâm nuôi Lý Khôi Vĩ anh chỉ có lời chứ không lỗ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đối phó tiểu tam

- Bao nuôi anh? Kê lắm tiền như Lý thiếu cũng cầu bao nuôi?

Đại Ngọc liếc nhìn, khoé môi nhếch lên đầy khinh bỉ. Lý Khôi Vĩ càng ôm chặt cô, không để ý đến giọng điệu kiểm chuyện của cô ngược lại thích thú đáp:

- Không được sao?

- Ngoan, đừng gây chuyện..

Đại Ngọc xoa xoa đầu anh, y hệt như đồ dành đứa trẻ vậy. Nhìn xem nhìn xem, thái độ gì đây?

- Mấy người đừng có mà suốt ngày đến chỗ tôi diễn cảnh ân ái, chướng mắt mà.

Trương Quy Hoàng đi tới, cánh cửa bằng thủy tinh đóng lại không để con gió lạnh bên ngoài truyền vào. Trang Hoàng Nhật không nói, đem vợ yêu ngồi xuống nhốt bên cạnh không để cô chạy thoát. Lý Khôi Vĩ cũng nhắc bổng Đại Ngọc lên, ngồi xuống cái ghế đối diện.

- Em có chân, bị trật chứ không phải bị cưa!

Đại Ngọc xấu hổ liếc anh một cái, Lý Khôi Vĩ gạt gù ngồi cạnh ôm lấy eo cô kéo sát về phía mình. Trương Quy Hoàng nhìn hai cặp tình nhân trước mắt, khoé môi giật giật vài cái. Bạch Hạ Băng nhìn hai người trước mặt cười ra tiếng, trêu:

- Cứ tưởng có bạn trai rồi tình tình sẽ tốt lên, ai ngờ còn xấu hơn trước nữa. Người tình bé nhỏ, không sợ bị người ta đá hả?

- Còn cầu mong đá ra xa một chút, càng xa càng tốt - Cô lẩm bầm

- Nói gì đấy? - Anh dùng sức bóp chặt eo cô

- Đương nhiên không sợ rồi, anh ta mà đá tao, tao liền đem tiền đi kiếm anh khác!

- Im miệng, cái con nhóc lẩm điều này!

Anh nhủ mày, cái cô gái này ở bên cạnh anh vậy mà suốt ngày cứ đem tâm tư bao nuôi tìm người khác. Kiểu này mà cười về, có khi nào liền dẫn tiểu

bạch kiểm lên giường trước mặt anh không? Nghĩ đến đã thấy đau đầu rồi..

Đại Ngọc là lười, cười cười nhìn Lý Khôi Vĩ. Trương Quy Hoàng cảm thấy chán nên liền muốn đi tập bắn, cả bọn đồng ý lập tức đổi địa điểm. Cả khu nghỉ dưỡng này sau khi rơi vào tay Trương gia lập tức được tu sửa, an ninh nghiêm ngặt còn hơn ở Nhà Trắng. Sân tập bắn được xây dựng từ lâu, mọi thứ vẫn giữ như cũ. Mà Bạch Hạ Băng cư nhiên sẽ không đụng vào súng ống, cô nàng theo chủ nghĩa hoà bình. Còn Đại Ngọc vì thân thể còn bị thương liền bị cấm, cô cũng không có hứng thú vào lúc này.

Lúc đi đến sân tập bắn, sự xuất hiện của những nhân vật trong truyền thuyết khiến cho mọi người đang tập luyện xôn xao. Tiếng súng nghe thật chói tai, Đại Ngọc và Bạch Hạ Băng ngồi phía sau không tính là quá xa, vẫn nằm trong phạm vi an toàn. Lò than khiến cho không gian xung quanh xua bớt cái lạnh, Hạ Băng hà hơi vào đôi bao tay rồi áp lên mặt cô, nghịch ngợm nói:

- Ấm không?

- Ra ngoài này ngồi có ổn không? Hay là đi vào trong đi?

Đại Ngọc lo lắng về căn bệnh của Hạ Băng, đưa tay chạm vào mặt cô ấy. Bạch Hạ Băng lắc đầu, hai tay ép lại khiến cho mặt Đại Ngọc trở nên biến dị, môi chu lên:

- Không thấy tao bị ông anh và tên chồng đáng ghét bọc như trái bóng à? Yên tâm, chị sẽ không bị gì đâu bé cưng

- Thật là không sao? - Cô vẫn còn hơi lo

- Đã hơn 10 năm rồi...lần trước Vĩ An vừa kiểm tra nói rằng gần như không còn thấy các tế bào bị tổn thương nữa, xem như là hết bệnh rồi.

Lúc Bạch Hạ Băng nói giọng có chút run rẩy, viền mắt ửng hồng, Đại Ngọc nhìn ra, đó chính là hạnh phúc mà chính bản thân cô cũng xúc động không kém. Cô đưa tay chạm lên mặt của Hạ Băng, lau đi giọt nước mắt sắp rơi đó, giọng cũng run rẩy theo:

- Thật tốt.

Bạch Hạ Băng mỉm cười, nụ cười dịu dàng. Đại Ngọc biết trong lòng cô ấy có một nút thắt mà chỉ có hết bệnh mới có thể gỡ ra được, chính là sinh con. Cô chỉ nhớ rằng sau đám cưới của Hạ Băng một năm, vào một ngày trời tắt nắng Hạ Băng tìm đến cô, không nói gì chỉ ôm cô, cả người không ngừng run lên. Đại Ngọc rất hoảng, chỉ biết ôm chặt lấy cô ấy. Rất lâu sau mới nghe Hạ Băng nói rất nhỏ, giọng nói gần như tuyệt vọng: "Làm sao bây giờ? Tao không thể sinh con, Ngọc ơi phải làm sao bây giờ? ". Mà lúc đó trong tim cô đã gần như nát vụn vì Lý Khôi Vĩ, nghe sau Đại Ngọc không tự chủ được liền khóc oà lên như đứa trẻ. Tim cô rất đau, vì Hạ Băng, vì anh ta..

Bạch Hạ Băng liền khịt khịt mũi, rất nhanh đã thu lại giọt nước mắt, bộ dạng hết như tiểu quý, môi nở nụ cười mờ ám:

- Chuyện này ngoại trừ Vĩ An thì mày là người biết đầu tiên nha~

- Yun không biết? - Ngọc vẫn thuận miệng kêu bằng biệt hiệu của mọi người

- Không, tao không nói. Mày cũng đừng tiết lộ, nếu không thì

Bạch Hạ Băng đưa ngón tay bọc lớp vải dày ngang qua cổ, Đại Ngọc liền nuốt nước bọt. Biết rõ cô là người chạy theo tiền mà, nói làm chi rồi đòi giết người diệt khẩu chứ.

- Bé cưng, trước khi chị thông báo nếu ai biết trước thì cũng là người bị xử đầu tiên, cẩn thận cái miệng nhỏ đấy! - Hạ Băng cười

- Tại sao chứ? Vĩ An cũng biết mà? - Cô cảm thấy bất công

- Vì để moi được thông tin, mấy nhà tài phiệt ở đây không ngại chi tiền đâu nha. Mà mày thì sẵn sàng bán mạng vì tiền!

Được rồi, cô không nói là được chứ gì!

Đại Ngọc đưa mắt nhìn về phía bóng lưng anh, từ phía sau nhìn là biết thuộc dạng đẹp trai rồi. Mà hai người bên cạnh cũng không kém, bởi vậy mới nói dù cô không kết hôn thì xung quanh vẫn có trai đẹp để chấm mút nên không cần tủi thân.

Tiếng súng vang vọng, mỗi lần nó vang lên cũng tượng trưng cho một sinh mạng bị tước đi. Đại Ngọc lộ ra bộ dạng lười nhác dựa vào lưng ghế, chống cằm nhìn ra phía bãi bắn. Có phải hay không, cô đã quen đôi mắt với sinh tử nên khi nghe thấy âm thanh này không còn sợ nữa?

- Nghĩ gì đấy?

Bạch Hạ Băng thấy cô thần thờ liền đẩy một cái, Đại Ngọc liếc nhìn cô nàng một cái, môi nở nụ cười nhạt. Cầm lấy ly nước ấm trên bàn uống một hớp, Đại Ngọc nhớ đến chuyện công việc liền hỏi:

- Công ty đạo này thế nào?

- Còn phải hỏi, nghĩ cũng đúng dịp lắm. Cuối năm bận rộn nhưng không sao, mọi việc cũng gần xong rồi - Hạ Băng nói

- Ồ...
- Thế nào? Nhớ Bạch tổng rồi à?!
- Thôi thôi cho tao xin, anh hai mày là kẻ khó chiều khó chịu nhất trên đời đấy!
- Mấy lời này anh ấy mà nghe được thì mày chết chắc
- Mấy lời vừa này mày nói cái tên quả cam đằng kia nghe thì tao cũng chết chắc.

Hạ Băng nghe thế liền cười phá lên, Đại Ngọc cũng bật cười. Cô vẫn hay nhắc tới Lý Khôi Vĩ với Bạch Hạ Băng bằng cái biệt hiệu là " Quả cam ". Ngay từ lần đầu tiên cô gặp anh đã rất ghét cái màu tóc chói lọi đó nên liền quay qua nói Bạch Minh Phong đứng bên cạnh: " Ken, mau mau nhìn xem quả cam di động kia! ". Và thế là châm ngòi cuộc chiến không hồi kết giữa cô và quả cam. Cũng không ngờ có một ngày cô lại đem lòng yêu hấn ta, cái quả cam di động ngang ngược ấy.

- Đại Ngọc, tao tin vào sự lựa chọn của mày!

Bạch Hạ Băng mỉm cười nói, cô nàng muốn tiếp thêm một phần sức để ủng hộ Đại Ngọc. Vì cô biết với tính khí của Đại Ngọc, nếu đã đau một lần thì sẽ rất khó khăn để quay lại lần hai. Đại Ngọc rất kiêu ngạo, là một con mèo hoang sẵn sàng giơ nanh ra để bảo vệ bản thân và lãnh thổ của mình. Và khi chạy trốn thì tốc độ chẳng ai sánh bằng cả. Bởi vậy khi biết Đại Ngọc một lần nữa cùng Lý Khôi Vĩ bước thì thì Hạ Băng rất vui, hệt như bản thân cười chông lần thứ hai vậy.

Đại Ngọc hiển nhiên biết Hạ Băng nói về việc gì, trong mắt cô loé lên tia sáng cùng chút hi vọng nhỏ nhoi. Cô nhìn theo bóng lưng đang di chuyển ngoài bãi bắn, mỗi cong lên thật đẹp đáp:

- Như, mày có tin vào duyên phận không?
- Tin.
- Tao không tin..

Cô cúi đầu cười nhạt, Hạ Băng mỉm môi không biết an ủi làm sao. Nhưng lúc cô ngược lên lại thấy Lý Khôi Vĩ đang nhìn mình. Ngoài bãi bắn, anh đứng đó trên tay còn cầm khẩu súng dài, mái tóc không vuốt keo phủ xuống khuôn mặt, màu đỏ cam ấy vẫn rất chói lọi. Khi thấy cô nhìn mình, Lý Khôi Vĩ liền mỉm cười với cô, giờ tay vẫy vẫy cô sợ cô không thấy mình. Trang Hoàng Nhật đứng đó thấy thế liền lấy tuyết ném trúng vào đầu anh, Lý Khôi Vĩ liền cau mày quay sang, tính tình cáu bẳn liền bộc phát. Lập tức chia súng vào kẻ thù, hai bên giương súng khiến mọi người ở bãi bắn hoảng hốt.

Đại Ngọc thấy cảnh đó liền phì cười, trong đầu mãi khắc ghi hình ảnh anh đứng đó, thân ảnh cao lớn mỉm cười với cô. Nụ cười chỉ vì cô mà xuất hiện trên khuôn mặt nghiêm nghị ấy....

Duyên phận sao? Cô nhớ rằng Lý Khôi Vĩ từng nói với cô rằng: " Đời người là những gặp gỡ, có thể là từ rất lâu cũng có thể là chỉ vài giây trước thôi. Ta gặp được nhau đã là duyên phận, dù là lướt ngang qua trên con đường đông đúc người. Anh gặp em từ lâu, biết em thích ăn gì, thích đi đâu, em nói xem chúng ta không phải duyên phận thì là gì?". Như thế là duyên phận sao?

Đại Ngọc mỉm cười, cô nghe thấy giọng nói chậm rãi của bản thân:

- Tao không tin vào duyên phận nhưng tao tin anh ta.

Dường như đầu đó trong tâm hồn cô vẫn còn niềm tin với Lý Khôi Vĩ, không phải là tin một cách mù quáng nhưng rất khó để dập tắt nó đi. Mà cô đã bao lần tưởng rằng ngọn lửa hi vọng ấy đã sớm bị vùi tắt rồi.

- Tao đợi thiệp hồng của mày

Bạch Hạ Băng nghiêng đầu nở nụ cười, Đại Ngọc nhướn mày vui vẻ nhìn sang rồi lấy tay đẩy đầu cô nàng một cái. Mà lúc này ngoài bãi bắn đã sớm um xùm rồi, bỗng tiếng chuông điện thoại reng lên khiến cô giật mình. Tiếng chuông phát ra từ chỗ mình, cô liền sờ sờ lấy điện thoại ra xem thì không phải. Lại nhớ đến cái áo khoác của Lý Khôi Vĩ, mò mò trong túi áo mới phát hiện ra điện thoại của anh.

- Lý Khôi Vĩ, điện thoại của anh!

Đại Ngọc hét lên cầm điện thoại quơ qua quơ lại, có điều không ai chú ý đến cô cả. Nhất là chủ nhân của cái điện thoại còn đang căng thẳng ngoài chiến trường. Mặc dù xung quanh có vệ sĩ nhưng cô không muốn phiền, với lại điện thoại của những người như Lý Khôi Vĩ hay Trang Hoàng Nhật tốt nhất không nên để người khác đụng vào. Vì vậy từ chối sự giúp đỡ của Bạch Hạ Băng và vệ sĩ, Đại Ngọc đi vào trong bãi bắn.

- Bỏ súng xuống, chú ngon thì bỏ súng xuống!

Trương Quy Hoàng không biết từ khi nào đã lâm trung gian, rảnh rỗi vác cây AK47 trên vai buông lời đả kích hai bên. Mà Lý Khôi Vĩ và Trang Hoàng Nhật cũng cầm hai cây súng hướng về phía đối phương. Xung quanh là thuộc hạ đang lúng túng không biết phải làm sao, theo bên nào cũng chết cả.

- Hôm nay nhất định phải bắn chết thằng này - Trang Hoàng Nhật trừng mắt
- Ủ' đúng, bắn chết nó! - Trương Quy Hoàng gật đầu tán thành
- Tội khinh, anh bắn thử xem xem nhà anh có nổ không? - Lý Khôi Vĩ hất mặt
- Đúng rồi, ném bom banh nhà nó! - Trương Quy Hoàng gật đầu tán thành
- Láo toét, hồi đó là ai chỉ dạy cậu hả? - Trang Hoàng Nhật quát
- Đúng rồi, đồ láo toét! - Trương Quy Hoàng lặp lại
- Vậy ai chỉ anh cách chế tạo bom, cách gỡ mìn hả? - Lý Khôi Vĩ không yếu thế
- Đúng rồi, đồ ăn cháo đá bát! - Trương Quy Hoàng gắt gù

Nhìn xem nhìn xem, ba người đàn ông nay đã 30 rồi đấy. Nhất là cái tên đầu sỏ họ Trương kia, thuộc hạ đứng cả đồng như thế mà vẫn không sợ mất mặt là gì.

Đại Ngọc mang dép nên đi trên tuyết, chân mang tận 3 lớp vớ nên rất trơn trượt. Mà Lý Khôi Vĩ đang hưng phấn quát nên không hề biết cô đang từ từ tiến về phía sau mình. Mà lúc này Trang Hoàng Nhật mắt chú ý nhìn sang Đại Ngọc đang lù lù phía sau tiến tới thì liền ăn ngay quả bóng tuyết vào mặt.

- Trang thiếu, chú ý một chút, trên chiến trận mà lại nhìn đi đâu thế?

Trương Quy Hoàng hét lên, Trang Hoàng Nhật mắt tối lại liếc hắt ta một cái. Lý Khôi Vĩ vui sướng, đang cười thì khoé mắt nhìn thấy có thứ màu trắng bay tới liền né sang tránh được. Mà nhân vật xui xẻo Đại Ngọc nhờ cú né tuyết vời của anh liền ăn trọn bóng tuyết vào trán

-.....

- Né hay lắm Kino, hahahaha

Trương Quy Hoàng cười phá lên, Trang Hoàng Nhật cũng nhếch môi nở nụ cười. Lúc này Bạch Hạ Băng đứng ở cửa thấy thế cũng bật cười. Lý Khôi Vĩ nhủ may quay lại thì thấy con mèo nhỏ của anh, tóc dính đầy tuyết. Anh liền hiểu cố nén cười bước tới, còn chưa bước được năm bước thì:

- Đứng yên ở đó!

Xung quanh bỗng chốc yên bất bởi vì ai cũng nhìn thấy rất rõ ràng, trên tay Đại Ngọc không biết lấy đâu ra và từ lúc nào là cây súng lục màu bạc. Cô nhướn nhướn lông mày, cảm thấy máu nóng chạy thẳng lên tận đỉnh đầu. Lý Khôi Vĩ dừng bước, anh ngạc nhiên khi thấy cô có súng trong người bởi vì khi đụng chạm anh không hề phát hiện ra được.

Đại Ngọc nheo mắt nhìn Trang Hoàng Nhật rồi từ từ đảo mắt nhìn anh, khuôn mặt cô rất bình thản, bình thản đến nỗi khiến người ta cảm thấy khó chịu. Lúc này từ phía sau Bạch Hạ Băng đi tới khoác lấy tay cô, cười nói:

- Ai lại đi chọc Ngọc đại tỷ đây ah~

- Chồng mày.

- Ngọc đại tỷ, tức giận dễ nổi mẹn mời ngài hồi cung ah~

Bạch Hạ Băng mỉm cười rồi liếc chồng một cái, cái tên này lớn rồi còn thích đi gây chuyện! Trang Hoàng Nhật bị vợ liếc một cái, cảm thấy rất uất ức. Bỗng cánh tay Bạch Hạ Băng đang ôm chuyển động rồi vang lên tiếng "lạch cạch", súng đã được lên đạn.

Tiếng động vừa vang lên thì khiến mọi người một lần nữa giật mình, cô nhếch môi một lần nữa nhắm thẳng vào anh. Lý Khôi Vĩ nhướn mày, theo hướng mà cô đang chỉ vào thì là mi tâm, nơi cấm địa.

- Muốn bắn thì phải mở chốt an toàn lên, có cần bắn thử luôn không?

Đại Ngọc hất mặt, ánh mắt lạnh nhạt khiến người ta rợn người. Trương Quy Hoàng nhìn cô, nở nụ cười:

- Sao? Định bắn người yêu mới à?!

- Trước tiên thì khoan đã, Như lại đây với anh - Trang Hoàng Nhật cười

Bạch Hạ Băng vừa định đi thì đã bị Đại Ngọc kéo lại, cô hất mặt nói với Trang Hoàng Nhật bằng giọng đầy tức giận:

- Ai cho? Lộn xộn em xử vợ anh đấy!

- Em dám? - Trang Hoàng Nhật nhướn mày

- Trang thiếu, súng đã lên nòng, một phát ngay thái dương liền đi ngay, muốn xem thử không?

Cô nhướn nhướn mày, miệng nở nụ cười tinh nghịch đặt súng ngay thái dương của Bạch Hạ Băng. Sắc mặt Trang Hoàng Nhật liền tối sầm lại, giờ súng nhắm thẳng vào Đại Ngọc. Ngay sau đó Lý Khôi Vi quay người lại giờ súng nhắm thẳng vào Trang Hoàng Nhật. Tình hình bỗng chốc căng như dây đàn.

- Buông Như ra, Đại Ngọc đừng đùa nữa!

Trương Quy Hoàng thu lại nụ cười, sắc mặt tối sầm lại. Bạch Hạ Băng im lặng, liếc Đại Ngọc một cái, con nhỏ này lại muốn gây chuyện đây này!

- Đại Ngọc, em bắn rồi nghĩ mình có thể thoát khỏi đây à?

Trang Hoàng Nhật nói, môi hơi cong lên.

- Cùng lắm thì chết chung, không phải mọi người không biết cách làm việc của em.

Đại Ngọc nói, sắc mặt của mọi người liền trầm xuống vài tông. Bỗng Lý Khôi Vi buông súng xuống, quay người bước về phía Đại Ngọc.

- Làm cái gì đó, anh bước thêm một bước nữa thì lập tức máu đổ đầy

- Đồi người, anh thế chỗ Như!

Bạch Hạ Băng ngạc nhiên tròn to mắt nhìn, Đại Ngọc thì im lặng không đáp. Sau đó cô buông tay Bạch Hạ Băng ra, rất nhanh Trang Hoàng Nhật đi tới kéo cô ấy ra phía sau mà che chắn. Tình hình bỗng căng thẳng, Trương Quy Hoàng đi tới gần đó, ánh mắt thẳng trầm khó đoán.

Bỗng tiếng chuông điện thoại reng lên, Đại Ngọc hơi giật mình lấy ra đưa cho anh. Lý Khôi Vi cau mày nhận lấy, không có ý định nghe máy

- Mau nghe đi con tin

Đại Ngọc lấy súng chọc chọc vào hông anh. Lý Khôi Vi nhìn cô, nói:

- Không lưu chính là không quen, không nghe.

Mà lúc này cô không hứng thú chơi đùa nữa, khắp khệnh đi vào trong. Vì trò đùa quái ác của cô mà khiến mọi người được một phen ú tim, nhất là Trang Hoàng Nhật. Thấy cô đi vào anh cũng bước theo sau đỡ lấy cô. Lúc ngồi xuống ghế, Trang Hoàng Nhật giữ khư khư vợ bên mình, nhìn cô bằng đôi mắt xẹt điện. Đại Ngọc thấy thế thì thở dài, đặt súng lên bàn nói:

- Trang thiếu, ngài cứ yên tâm có thù tôi sẽ tìm ngài chứ một cọng tóc cũng không đụng vào vợ cung của ngài đâu ạ

- Cho em mười lá gan cũng không dám - Trang Hoàng Nhật nói

- Cho nó mười lá gan thì nó không dám chứ mà cho nó mười viên kim cương thì giết cả nhà anh nó cũng dám - Bạch Hạ Băng cười

- Đây, chỉ có mày mới hiểu tao! - Đại Ngọc búng tay

- Còn nói? Chờ đây, về nhà xem anh xử em thế nào!

Cắt ngang cuộc nói chuyện, điện thoại Lý Khôi Vi lại reo lên. Cô liếc qua màn hình, vẫn là số đó. Dời mắt đi chỗ khác, tiếp tục khẩu chiến với Trương Quy Hoàng và Trang Hoàng Nhật. Anh khó chịu, một tay choàng qua vai cô, ngón tay nghịch tóc mềm như một thói quen.

- Lý thiếu, bỏ nhí gọi hay sao mà không dám bắt máy? Sợ phu nhân ngồi kế ghen à?

Trương Quy Hoàng chuyển mũi dao sang Lý Khôi Vi, Đại Ngọc thấy thế cũng dùng cùi chỏ đẩy eo anh:

- Nghe mau đi, coi chừng là Nhã Vi sinh non đây.

Đẩy đẩy, lộ cái tính thù dai ra rồi!

Lý Khôi Vi kéo cô sát vào người mình, nhét điện thoại vào tay cô:

- Nghe giúp anh đi em

- Mắc gì em phải nghe giúp anh? - Đại Ngọc cau mày

- Vì em là bạn gái anh!

Được, coi như anh giỗ!

Đại Ngọc liếc anh một cái, dưới ánh mắt hóng chuyện của mọi người nghe máy:

- Alo?

- Vĩ?

Một giọng nữ thánh thót vang lên, những ai ở gần đều nghe thấy cả. Đại Ngọc rất ghét cái giọng kiêu này, nghe rất chói tai. Cô quay đầu trừng mắt nhìn anh, mà anh thì tâm trạng rất vui vẻ vuốt tóc cô.

- Vĩ, là anh đúng không?

- Gọi cho đã rồi hỏi là anh đúng không, bị rảnh à?

Cô cúi lên đáp lại, thể loại gì không biết!

Mà đầu dây bên kia bị móc họng liền lúng túng, im lặng hồi lâu không nói khiến Đại Ngọc càng cau bẳn:

- Sao câm rồi?

- Cô là ai, sao lại nghe điện thoại của anh Vĩ? - Đầu dây bên kia chất vấn

- Giờ mới nhận ra à. Yêu đương cái quái gì mà giọng người tình nhận cũng không ra?

Ba người kia nén cười, nhất là Bạch Hạ Băng mặt đã đỏ bừng hết cả lên. Mà Lý Khôi Vĩ ngồi cạnh cũng không ngăn Đại Ngọc lại, cái tính xấu này của cô anh trải nghiệm rồi, nhiều lần là đằng khác.

- Cô..cô.. - Cô gái bên kia bị chọc tức

- Vừa nói lư loát sao lại bị cà lâm rồi? - Đại Ngọc nói

- Tôi là Nhã Vĩ, mau đưa điện thoại cho Vĩ!

À à, trùng tử rồi nhé! Đại Ngọc vừa nghe đến cái tên Nhã Vĩ như túm được cái đuôi của Lý Khôi Vĩ, môi nở nụ cười thích thú. Mà anh ngồi cạnh nghe rất rõ, đối phương vừa nói mình là Nhã Vĩ anh liền cau mày, vẻ chán ghét hiện rõ ra mặt.

- Cái thai của cô sao rồi? Vẫn tốt chứ?

Đại Ngọc vừa nói vừa chọt chọt vào cánh tay anh, hung hăng chọt mạnh. Lý Khôi Vĩ không thêm né, cứ để cô chọt. Nhã Vĩ bên kia nghe nhắc đến cái thai liền ngạc nhiên, giọng mất tự nhiên:

- Cô hỏi làm gì? Mau đưa điện thoại cho anh ấy!

- Ở cái người này, tôi có lòng tốt muốn hỏi thăm thôi mà - Đại Ngọc đáp

- Không cần cô hỏi, cô là ai hả? Là mẹ anh ấy chắc? Mau đưa điện thoại cho Vĩ!

- Đừng có hét nữa, giọng như con vịt cái mà cứ hét ai mà chịu nổi.

- Cô mới là vịt cái, cả nhà cô đều là vịt cái!

- Đã nói là đừng có hét, muốn kiếm Vĩ của cô chứ gì. Được rồi, anh ta đang " giao lưu vui vẻ " ở đây, để tôi trả cho cô.

Nói rồi cô nhét điện thoại lại cho anh, xoa xoa cái tai vừa nghe điện thoại. Mọi người không chịu được liền phì cười, vừa nghe thấy tiếng cười cô liền nhìn lên, ánh mắt đỏ rực khó chịu. Lý Khôi Vĩ thấy thế liền muốn xem tai cô thì bị hất ra, cô nói với anh:

- Đây đưa cái gì, chồng anh mà biết anh dám lên phen với phụ nữ ở bên ngoài thì cục hoa của anh nát đấy!

Rõ ràng là cái tính cau bẳn ngày càng xấu mà. Dù vậy anh vẫn kéo cô vào lòng, nhủu mày nghe máy:

- Ai đấy?

- Vĩ, em là Nhã Vĩ đấy - Nhã Vĩ nghe tiếng anh liền vui mừng

- Làm sao?

- Em...em hôm qua bay qua Mĩ liền đến nhà tìm anh nhưng không thấy ai, gọi cũng không ai bắt máy nên em...em

- Thằng khác ăn ốc rồi bắt tôi đồ vỏ? Nhã Vĩ, cô muốn đẩy cái thai cho tôi?

Lý Khôi Vĩ vừa xoa cái tai của Đại Ngọc, giọng điệu châm chọc thấy rõ. Ba người còn lại không ngừng cảm thán, cái giọng móc họng người khác y chang nhau!

Nhã Vĩ bên kia nghe thế liền hoảng:

- Không phải, anh hiểu lầm rồi. Em không có thai, báo chí viết bậy anh đừng tin!
- Không có thai vậy đến phòng phụ sản làm quái gì? Vá cái màng đó chắc?

Đại Ngọc nghe thấy liền lấm bầm, ba người còn lại bật cười. Mà anh thì đưa tay nhéo cái má cô, người phụ nữ ăn nói không biết kiêng dè này! Đại Ngọc bị đau liền há mồm cắn cái tay, anh khẽ nhủm mày vì đau mà cô thấy thế càng cắn mạnh hơn. Lý Khôi Vĩ thấy cô như thế càng buồn cười quất khê:

- Em là chó há?
- Không, tôi là tiểu tam!

Đại Ngọc nhả ra, liếc xéo anh rồi vơ lấy cây súng trên bàn đi ra ngoài bãi bắn. Lý Khôi Vĩ thấy cô như thế mà bên tai gặp Nhã Vĩ cứ lú lú anh liền khó chịu, giọng lạnh tanh nói:

- Nhã Vĩ, hiện giờ tôi không có thời gian để hàn thuyên với cô. Thật xin lỗi nhưng nếu không có việc gì thì mong cô đừng liên lạc với tôi, tôi sợ bà xã tôi hiểu lầm. Tạm biệt!

Một câu liền giết chết đôi phương, quả nhiên là Lý Khôi Vĩ nhà ta. Ba người kia thấy tình hình căng thẳng liền không đùa nữa. Tiếng súng đơn độc ngoài bãi bắn cứ vang lên, Đại Ngọc dù bị thương nhưng năng lực không hề bị dao động.

- Mau ra đồ đi không thì lát chú trở thành cái bia đó

Trương Quý Hoàng cười nói, Lý Khôi Vĩ gãi gãi đầu đi ra. Đầu phải lỗi của anh, là cô muốn anh nghe mà? Nhìn thấy Lý Khôi Vĩ ảo não đi ra, Bạch Hạ Băng thờ dài nói:

- Rõ khổ, tính nhỏ đó lại gặp trùng tên đào hoa như anh ta, chắc...
- Vậy thì một trong hai thay đổi là được rồi - Trang Hoàng Nhật đáp
- Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Đại Ngọc nóng tính từ xưa rồi, là bản tính ăn mòn xương tủy rồi có chết em cá với hai người bỏ cũng không được. Chỉ có thể trông đợi vào anh ta thôi.

Tốt nhất thì Lý Khôi Vĩ mau bắt con mèo hoang này lại, không để cho con mèo này chạy loạn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Anh yêu em chính là tin tưởng em

Vì vậy tình hình là như thế này ah, Lý tổng cao cao thượng thượng trước giờ vẫn luôn vác khuôn mặt yêu nghiệt lãnh đạm đi khắp nơi không biết bao kẻ phải cúi đầu hạ mình giờ đang rất mặt dày đứng cạnh mèo hoang đang xù lông nha. Mà trước cảnh này, hội bàn đào gồm vợ chồng Trang thiếu và Trương lão đại đã nhanh chóng di dời tới gần hơn để hóng chuyện.

Bạn quả cam đáng thương với nỗi uất ức nghẹn trong lòng không dám bộc phát ra, nhìn mèo hoang đang cẩu bản mà hạ giọng:

- Ngọc, em đừng bắn nữa qua đây nói chuyện với anh đi.
- Pằng
- Vết thương còn chưa lành đâu, em muốn nó bị rách nữa à?
- Pằng... pằng
- Em à, bỏ súng xuống đi anh đưa em đi ăn được không?
- Pằng.pằng.pằng

- Cái bia bị em bắn lủng một lỗ to bằng trái bóng rồi, em còn muốn bắn nữa?

- Pằng...pằng...pằng...pằng

- Đừng có để súng ở đó, muốn gãy tay à? Bao nhiêu năm rồi cũng không chịu sửa cái tật này..

- Pằng...pằng...pằng...pằng...pằng

- Đại Ngọc, em có biết bộ dạng giận dữ của em rất giống mèo hoang đang giơ móng vuốt ra không? À mà không, đó giờ em cũng là con mèo hoang rồi còn gì..

- PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG xN lần

-.....

Cái này ý chỉ rằng anh còn lỗ miệng thêm lần nào nữa thì lập tức được ăn đạn thay cho buổi trưa.

Lý Khôi Vi nuốt nước miếng ực một cái, cảm giác rợn người một chút. Mà Đại Ngọc bắn một hồi thì hết đạn, cô cau mày quay sang một tên thuộc hạ xui xẻo đứng gần đó quát lớn:

- Đứng đó làm gì, đem cây khác lại đây!

Rất nhanh cô đã nhận được một cây súng khác mà bạn quả cam nhà ta vẫn bị xem như vô hình mặc dù chiều cao gần 1m9 ah. Dù vậy nhưng Lý Khôi Vi vẫn không bỏ cuộc, lần này liên đới phương pháp công kích cô:

- Đại Ngọc, em là con gái không nên đụng vào súng ống nhiều. Chẳng lẽ hồi nhỏ em không chơi búp bê sao? Con gái khi còn nhỏ đều thích chơi búp bê, còn em chơi súng hơi mà lớn à?

Rất nhanh tiếng súng dừng lại, lần này thì anh đã đập trúng cái đuôi của cô rồi. Đại Ngọc nhú mày hít thở sâu vài lần, hai mắt nhắm chặt lại hồi lâu rồi từ từ mở ra, mắt đen giờ đã ngập tràn khí lạnh khiến nhiệt độ xung quanh giảm thêm vài độ C. Mà đây chính là biểu hiện cô bị chọc giận thật rồi chỉ là đang cố nén nhịn thôi.

- Báo bối à, em mà cứ nhìn như vậy thì người em bốc cháy thật đó. Không sao, lại đây anh tình nguyện làm bao cát cho em trút giận.

Lý Khôi Vi thà để cô bốc hỏa rồi từ từ đỡ ngọt chứ Đại Ngọc tức giận mà im lìm không nói thì đó mới là khó lường. anh không biết đường mà đối phó đâu. Đại Ngọc không quan tâm đến anh, tiếp tục nhắm vào bia mà bắn.

- Hay là em vào trong trước đi, cứ đứng như thế này thì em lại bệnh mất được không? Muốn giận dữ cũng phải có sức khỏe, em vào trong đi tuyết sắp rơi nữa rồi.

Đại Ngọc mặt lạnh quay sang nhìn Lý Khôi Vi, đừng có mà nói cô nhìn lại bản thân đi, ăn mặc phong phanh như thế mà vẫn không biết lạnh à? Cô liền nói:

- Mau cút vào trong, còn lăm nhăm nữa thì ăn đạn.

- Được, em vào trong với anh! - Anh thấy cô đã mở miệng liền vui vẻ

- Lạch cạch - Tiếng lên nòng

-.....

Quả thật là Đại Ngọc chỉ hơi cáu, nếu như để cô một mình một lúc thì liền có thể trở về đáng yêu thương ngày. Nhưng mà bạn Lý Khôi Vi lại bám theo nói không ngừng bên tai khiến máu nóng của cô sôi sùng sục lên. Đại Ngọc trước mặt người khác đương nhiên chẳng thể dịu dàng ôn nhu như mèo con chạy vào lòng anh được, cô trước mặt người khác chính là nữ miêu kiêu ngạo tàn nhẫn.

Tình hình lập tức một lần nữa căng còn hơn dây đàn, ngoài bãi bắn một cô gái tay phải một cây súng AK47 đầu súng cắm xuống nền tuyết còn tay trái là cây súng lục màu bạc nhắm thẳng vào một chàng trai đứng gần đó. Mà khuôn mặt của cô gái tối sầm lại, lạnh còn hơn tuyết trên nền đất.

- Lập tức cút vào trong!

Đại Ngọc quát, mặt không biến sắc. Mà Lý Khôi Vi chỉ cau mày, định đáp lại thì đã nghe tiếng nam nhân khác từ phía xa:

- Chị.

Trong khoảng chừng vài giây sau một bóng đen chạy vụt tới đứng ngay bên cạnh Đại Ngọc, Nhất Sơn căng thẳng nhìn cô.

- Kêu gì?

Cô nhìn cậu ta, thằng nhóc này đang bị thương chạy long nhong ngoài này làm gì? Nhất Sơn nhìn Đại Ngọc rồi quay lại nhìn Lý Khôi Vĩ, xem xét tình hình rồi nói:

- Đạn không có mất, ở đây nhiều người sau này cũng không chối tội được!
- Nhảm nhí, cút!

Đại Ngọc đẩy cậu ta ra, mà lúc này thấy anh đang bước về phía mình liền nói:

- Lý Khôi Vĩ, một bước nữa liền thành tổ ong, đừng tưởng tôi không dám làm.
- Đại Ngọc, em giận đối cái gì? - Anh buồn cười
- Tôi nói tôi giận đối khi nào?
- Cái thái độ của em tự tổ cáo rồi, không cần chối
-

Được rồi, cô thừa nhận được chưa?!!!

Lý Khôi Vĩ nhếch môi, đá kích tiếp:

- Đại Ngọc, em là người kêu anh nghe máy
- Tôi kêu anh nghe anh liền nghe? Vậy bây giờ tôi kêu anh ngủ với cô ta anh liền ngủ?
- Em...em nói chuyện có lý một chút - Anh nhún mày
- Bà đây chính là ngang ngược như vậy đấy, làm sao? - Cô quát
- Anh chính là không có gì với cô ta, em đừng có làm loạn - Anh quát lại

Đại Ngọc bị anh quát liền cảm thấy uất ức, anh như thế liền quát cô?

- Làm loạn? Lý thiếu, cho dù là người có cao thượng nhẩn nhẩn giỏi đến mức nào cũng không thể chịu nổi việc hàng ngày đều có người đến tiếp cận bạn trai mình cả. Nói chỉ là đến tôi? Tiểu tam nhiều như một đội quân, chẳng phải là anh đào hoa sao?

Cô gần từng chữ, sừng trên tay bị nắm chặt muốn vỡ nát. Mà anh nghe thế liền tối sầm mặt lại, nói:

- Mấy người đó thích anh thì làm sao anh quản được? Anh thích em thì làm sao họ quản được?
- Phỉ lời - Cô quát
- Trần Đại Ngọc, anh nói cho em biết một lần nữa dù có chết anh cũng không chia tay!

Nói xong Lý Khôi Vĩ bước ba bước tới trước mặt khiến cô không kịp trở tay. Anh cầm lấy tay phải cô đang cầm súng đặt ngay tim, giọng không hề có chút sợ hãi:

- Muốn bắn liền cho em bắn, bắn đi
- Đồ thần kinh! - Cô cố giật tay ra
- Bắn đi, không cho phép em lùi bước. Đại Ngọc, em có gan thì bóp cò đi!

Lý Khôi Vĩ giữ rất chặt, lực mạnh tới mức cô cảm giác xương cô tay bị vỡ ra. Mọi người thấy thế liền biết tình hình không thể kiểm soát nữa, Nhất Sơn cũng lo lắng:

- Đạn không có mất, chị mau buông ra đi!
- Lý Khôi Vĩ, đừng đùa nữa có gì từ từ nói - Trang Hoàng Nhật cũng cau mày
- Lý thiếu, chú mà bỏ mạng ở đây là nội chiến chắc chắn bùng nổ, anh sợ thu dọn cũng không kịp đâu - Trương Quy Hoàng lên tiếng nhắc nhở

Có điều Bạch Hạ Băng ngồi đó vẫn im lìm, mắt híp lại như đang suy tính điều gì đó. Lúc này cô nàng đảo mắt nhìn xung quanh liền thấy một cô gái đang đứng ở góc khuất không ai chú ý, ả ta dùng ánh mắt giết người nhìn chăm chăm vào Đại Ngọc, Bạch Hạ Băng khẽ nhún mày bởi vì ả ta trông khá quen..

Lý Khôi Vĩ không quan tâm những lời nói bên ngoài, đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ nước nhìn cô. Đại Ngọc thấy như thế liền bật cười khê:

- Lý Khôi Vĩ, có phải anh quá mức coi nhẹ tôi không?

Anh nhìn thấy trong ánh mắt cô có vài tia khát máu xẹt qua, tựa như mèo hoang đang nhìn con mồi trước mặt, khát khao muốn ăn trọn nó. Lý Khôi Vĩ không nở nụ cười, tiếng nói trầm thấp:

- Không, anh không coi nhẹ em vì anh biết em là người tuyệt tình nhất..

Bởi Lý Khôi Vĩ đã đi một bước cò sai lầm, anh không phòng bị trước việc có kẻ khác đến chọc con mèo hoang này, đập trúng ngay đuôi khiến đến anh cũng không thể chậm vào. Đáng lẽ anh nên diệt trừ những người như vậy từ trước mới phải...mẹ kiếp!

Đại Ngọc nghe anh nói thế liền cười to hơn, tiếng cười rất êm tai nhưng lại khiến người ta nghe lại rùng mình. Cô tháo chốt an toàn, ấn mạnh vào ngực trái của anh:

- Lý thiếu, đừng có đặt niềm tin quá nhiều vào một người như vậy chứ..

- Đại Ngọc - Bạch Hạ Băng hét lên

Một bóng đen xẹt tới ngay sau tiếng hét của Bạch Hạ Băng, Đại Ngọc nhanh chóng dùng sức nhấn cây AK47 có chút không vững chãi vào người đó. Nhất Sơn cũng cầm súng nhắm vào người đó, thuộc hạ xung quanh nhìn thấy thế thì muốn rút súng ra nhưng bị đôi mắt sắc bén của Trương Quy Hoàng kiềm không dám động. Lão đại không ra lệnh mà động khác nào đi tìm đường chết?

- Tiểu thư, chớ mạnh động!

Keith không biết từ đâu xuất hiện, súng đặt ngay thái dương của cô. Đại Ngọc nhú mày nhìn sang hắn ta, đang định nói thì Lý Khôi Vĩ đã lên tiếng trước:

- Lui xuống

- Lý tổng, cô ấy sẽ làm hại anh! - Keith nói

- Không sao, anh lui xuống đi. Ở đây không phải địa bàn của Lý gia, hậu quả khó lường trước!

Nghe boss lớn nói thế, Keith liền cau mày hạ súng và hai người còn lại cũng thế. Đại Ngọc quay sang nhìn anh, nói:

- Lý Khôi Vĩ, anh tin tưởng tôi đến thế? Không sợ tôi bắn chết anh?

- Trần Đại Ngọc, anh yêu em chính là tin tưởng em.

Đồ ngu ngốc, cô thầm mắng. Ánh mắt nhẵn nại nhìn chằm chằm vào Đại Ngọc, cô bật cười rồi nói:

- Ngay từ đầu tôi đã nói nếu anh phản bội tôi sẽ không nín, nhớ chứ?

- Anh nhớ - Anh gật đầu

Cô thờ dài lác đầu, ánh mắt hiện lên vài tia cảm xúc không rõ rồi nhanh chóng vụt mất. Đại Ngọc đặt ngón trỏ lên cò súng, ai cũng nín thở theo dõi. Keith cắn chặt răng, không thể tin được cô gái trước mặt này hôm trước còn bị thương nặng, giọng nói dịu dàng như vậy giờ có thể cầm súng với vẻ mặt thần nhiên như thế. Rõ ràng, những người ở đây đều không hề như vẻ bề ngoài..

Đại Ngọc áp sát người tới, đôi mi cup xuống:

- Nhu nhược đến như vậy sao..... Pằng

Thời khắc Đại Ngọc bóp cò là lúc tim anh ngưng đập một nhịp. Đến cả Trang Hoàng Nhật cũng phải đứng lên, nhú chặt mày lại. Ai nấy đến hốt hoảng nhìn chằm chằm vào Lý Khôi Vĩ đứng đó, còn Đại Ngọc đã quay lưng bỏ đi.

- Bắn rồi sao chưa chết?

Trương Quy Hoàng đi tới thấy Lý Khôi Vĩ đứng đó, tay sờ loạn khắp người anh vẫn không thấy vết máu. Anh khẽ nhếch môi, cùng Bạch Hạ Băng đồng thanh:

- Bởi vì trong súng không có đạn..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chỉ là không thể yêu người nào khác ngoài em

Đại Ngọc ngồi trong xe, mắt hướng ra phía ngoài nhìn từng hàng cây vụt qua phủ một lớp tuyết trắng. Bạn Bạch Hạ Băng nhà ta rất nhanh đã đuổi theo kịp và chịu trách nhiệm làm tài xế, mặc kệ anh chồng mặt u ám bị bỏ lại chạy theo cô bạn thân.

- Còn tức à?

Bạch Hạ Băng chột chột Đại Ngọc, cô hất tay cô nàng ra lườm một cái. Bạch Hạ Băng đã quen với cái mặt này từ lâu rồi, chẳng những thế còn bật cười:

- Bao nhiêu đấy mà đã chọc giận Trần tiểu thư rồi? Sức chịu đựng giảm dần theo năm tháng sao?!

- Im miệng kéo tao đạp mày khỏi xe đấy!

Đại Ngọc cau mày, dựa vào ghế nhìn thẳng. Cảm thấy cả người nặng nề, có lẽ còn chưa ngủ bù đủ. Cô nhúc nhích, lấy cây súng từ phía sau ra rồi không biết từ đâu lại lấy đạn ra, bình tĩnh bỏ lại vào súng. Bạch Hạ Băng liếc mắt nhìn sang, khinh bỉ nói:

- Biết ngay là mày đã bỏ đạn ra mà..

- Có chút chuyện như thế mà đã giết hấn ta? Đẹp chứ không điên - Cô đáp

- Thôi đi, việc thần kinh mày không giống người ai cũng biết cả

- Ủ, vậy người ta có biết là mày truyền nhiễm cho tao không?

-.....

Được, xem như mày giỏi!

Bạch Hạ Băng không cãi lại được đành chuyển tâm lái xe, Đại Ngọc cất súng đi rồi bật radio, nhạc phát lên. Lúc bỏ đi cô lên phòng của mình lấy những thứ có giá trị như ví tiền, điện thoại, quần áo thì cứ để đấy không ai lấy cả.

- Mày đi thế này rồi ông Yun làm thế nào? - Đại Ngọc hỏi

- À, tao bảo anh Key với anh ấy ở lại chặn người yêu của khắc tinh của mày rồi. Anh ta bị chặn mặt mày như ai cướp hết tài sản vậy - Hạ Băng cười

- Chặn làm gì, hấn ta muốn đi đâu cứ để hấn đi - Cô nói

- Anh ta muốn bắt mày lại. Không chặn để cho hai người cãi nhau nữa à? Sợ lần này mày bắn anh ta thật mất.

- Tao không có nóng tính như vậy

- Khỏi chối, tao với mày lạ gì nhau nữa mà còn ngại không dám nhận!

-.....

Xe chạy bon bon trên đường, vượt qua hàng cây màu trắng đi đến con đường đông đúc. Lúc này Đại Ngọc mới đờ ra quay sang hỏi lái xe Bạch:

- Mình đang đi đâu vậy?

-.....

Con nhỏ này, giận quá bị ngu luôn rồi à? Có phải sau này trong lúc tức giận bị người ta lừa bán rồi mới hỏi là đang ở đâu không? Bạch Hạ Băng tức giận nhìn cô một cái, năng lực kiềm chế cảm xúc tốt hơn Đại Ngọc nhiều nên không thêm bực phát. Bị cô nàng nhìn như thế, Đại Ngọc cười cười.

Bạch Hạ Băng là người tốt, nói cho kẻ ngu ngơ bên cạnh:

- Đi tới khu mua sắm, dù sao cũng là cuối tuần lại gần lễ Giáng Sinh rồi nên chắc đang sale nhiều.

- Ý kiến rất hay, mau đưa gia gia đi!

Nhìn kia nhìn kia, lúc này còn như con mèo bị đập trúng đuôi. Nghe đến mua sắm và sale thì hai mắt sáng rờ..

Đi đến khu mua sắm, dù chân còn thương tích cũng không nhảm nhò đi, Đại Ngọc đi từ cửa hàng này sang cửa hàng khác. Cả hai mua túi lớn túi nhỏ, vốn dĩ Bạch Hạ Băng ở nhà đã có khá nhiều đồ mùa đông rồi do Trang gia, Bạch gia lần Trang thiếu mua cho nên không mua gì nhiều. Mà Đại Ngọc thì rất kén nên cũng chẳng mua gì mấy, đi dạo ngang qua một cửa hàng bán đồ len lẫn cuộn len, Bạch Hạ Băng liền mua về đan.

- Mày biết đan?

Đại Ngọc dù biết Bạch Hạ Băng là nữ công gia chánh từ nhỏ nhưng không nghĩ cô nàng biết đan len bởi Việt Nam làm gì có tuyết mà phải mặc đồ len nhiều?

- Lần trước về Bạch gia thấy quán gia đan nên học theo, cái này dùng để giết thời gian rất ổn

Nghe cô nàng nói thế Đại Ngọc cũng có hứng thú, dù sao chân đang bị thương và kì nghỉ dài sắp đến, mùa đông ở đây kéo dài khá lâu nên thú vui tao nhã này cô có thể thử. Bạch Hạ Băng chọn vài màu, Đại Ngọc đảo mắt nhìn liền nhìn trúng ngay cuộn len màu đỏ rượu. Cô rất thích màu đỏ rượu, không quá nổi bật lại mang một cảm giác ấm áp pha lẫn một ít huyền bí, sang trọng. Mà màu đỏ rượu này có số lượng rất ít thế nên suy tính một hồi Đại Ngọc vùng tiền mua luôn hai cuộn còn lại.

Sau đó hai người đi đến một quán ăn dùng bữa trưa, no bụng rồi mới đi tìm tiệm cafe dùng chân. Đại Ngọc gọi một ly matcha, mùi trà xanh thơm ngào ngạt khiến cô cảm giác thư giãn hơn rất nhiều. Bạch Hạ Băng vẫn giữ thói quen cũ, một tách cafe nóng. Cả hai còn gọi thêm một ít bánh ngọt, vừa ăn vừa trò chuyện.

Xoay qua chuyện lại cũng đi đến việc hôn nhân của mấy ông anh của Bạch Hạ Băng. Nói đến đây cô nàng chỉ biết thở dài ngao ngán:

- Anh hai thì bảo là đợi khi nào sự nghiệp ổn định rồi mới nghĩ đến, không biết ông còn định để sự nghiệp ổn định tới mức nào nữa. Vĩ An à, hình như là đang theo đuổi một cô bác sĩ ở bệnh viện thì phải. Còn anh Key thì thôi không cần nhắc đến nữa, nghề nghiệp thì đầy nguy hiểm ra không nói làm gì, có cái khuôn mặt đẹp trai mà suốt ngày toàn ở chung với nam giới thì cũng bỏ đi thôi.

- Hay là kêu đi xem mắt đi? - Đại Ngọc nói

- Thôi cho tao xin, một người là tổng giám đốc, một người là bác sĩ, một người thì... Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến đã thấy mệt rồi. Muốn chọn người tương xứng để xem mắt cũng khó nữa.

Bạch Hạ Băng hậm hực ăn một miếng bánh lớn, Đại Ngọc nghe cô nàng nói thế liền bật cười. Ngồi nói chuyện một lúc nữa thì có người gọi cho Bạch Hạ Băng:

- Alo? - Cô nàng bắt máy

-.....- Đầu dây bên kia nói gì đó, Đại Ngọc ngoảnh mặt nhìn sang chỗ khác

- Ừm, mua một ít đồ với vừa ăn trưa xong!

-.....

- Đương nhiên là bằng thẻ của em rồi

-.....

- Không cần, Trang tổng nếu không muốn cãi nhau thì đừng nhắc đến vấn đề này nữa.

À, thì ra là chồng yêu gọi kiểm tra à! Đại Ngọc cười cười nhìn cô nàng thì bị cô nàng lườm một cái, mặt đã đỏ ửng lên rồi. Nhìn xem nhìn xem, cưới chồng đã mấy năm rồi mà vẫn đỏ mặt như tân nương ấy. Đại Ngọc thoải mái trêu chọc mà đâu biết sau này chính mình cũng như vậy ah~

- Của mày

Bạch Hạ Băng đưa điện thoại ra, cô liền biết là ai liên lạc đầu. Cô nàng rút về nói với người bên kia:

- Người ta không chịu nhận

-.....

- Anh ấy bảo mày nghe máy bằng điện thoại của mày - Hạ Băng nói với cô

- Không muốn - Cô trả lời

- Nghe chưa? - Cô nàng nói vào điện thoại

-.....

- Tôi cũng không phải người truyền tin của hai người!

-.....

- Được, quả nhiên là Lý thiếu phóng khoáng ah~

Nói rồi Bạch Hạ Băng cúp máy, Đại Ngọc cảm thấy bất an. Nhất là khi nhìn về mặt đầy thoả mãn kia, rõ ràng là tên kia đã mua chuộc rồi.

- Làm sao? - Cô nhú mày

- Người ta dùm tao nhấn giùm ah~

Cô nàng hăng giọng, bắt chước ngữ điệu giống như người kia:

- Trần Đại Ngọc, một lát sau anh gọi lại mà em không nghe máy thì anh lập tức gọi cho ba mẹ em nói rằng em có thai với anh!

-.....

Đại Ngọc tức xì khói, muốn đập bàn nhưng lại ngại ở chốn đông người đành nén cục tức này xuống. Ngay sau đó điện thoại cô để trong túi áo khoác liền rung lên, rất nhanh cô đã bắt máy chưa kịp nói thì bên kia đã cướp lời:

- Ô, bắt máy rồi?

- Cái tên chết tiệt này, chuyện như vậy mà anh cũng nghĩ ra được?

Cô gằn từng chữ, thanh âm nghe rất giận dữ nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, chỉ có lông mày hơi nhíu lại. Bạch Hạ Băng ngồi đối diện rất vui vẻ, vừa ăn bánh vừa xem chuyện vui nha.

Mà Lý Khôi Vĩ bên kia khẽ cười, giọng ôn nhu:

- Chỉ có như vậy em mới nghe lời, cô gái mềm không ăn cứng không ăn như em chỉ có thể cường bạo!

- Mặc kệ anh, Lý Khôi Vĩ anh mà nói nhảm với ba mẹ tôi thì đừng có trách - Cô nói

- Không sao, hai bác vẫn còn đang công tác nên chúng ta có thể đem lời nói thành sự thật ah~

- Vô lại!

- Em hết giận chưa? Đã ăn cơm chưa? - Lý Khôi Vĩ thôi không cười nữa

- Tôi giận khi nào?

- Bảo bối, trẻ ngoan không được nói dối

- Cút!

Lập tức cúp máy không cần nói chuyện với tên mặt dày lưu manh để khỏi phải tổn hại sinh khí trong người. Ngồi thêm một chút nữa thì cả hai quyết định đi về, dù sao hôm nay cô cũng phải chuyển về nhà ba mẹ nên về sớm chút cũng tốt.

Cái chân mặc dù hơi khó đi lại nhưng không ảnh hưởng mấy, lúc này đi xuống tầng mỹ phẩm đi ngang một cửa hàng thì liền thấy hai hình dáng quen thuộc. Bạch Hạ Băng là người phát hiện đầu tiên liền kéo cô đang ngỡ ngàng đi phía trước không biết gì.

- Muốn mua mỹ phẩm?

Đại Ngọc nhìn lên bảng hiệu hỏi. Bạch Hạ Băng lắc đầu chỉ vào bên trong cô nhìn theo. Bên trong có hai nam nhân tướng mạo xuất chúng, nhìn lưng thôi cũng đã thu hút lại còn đứng ở nơi dành cho phụ nữ nên liền thu hút nhiều người. Cô nheo mắt lại, cái màu đỏ cam này sao cứ xuất hiện trong tầm mắt của cô mãi vậy nhỉ? Hai người không bước vào, đứng ở bên ngoài quan sát. Mà khí chất của hai người cũng thu hút không ít người.

Bên trong cửa hàng lại là một màn khác, Lý Khôi Vĩ đi vào tìm thứ gì đó mà bạn Trang thiếu nhà ta cũng vào theo với ý định muốn mua cho vợ một ít thứ để dưỡng da. Nhân viên liền thấy hai người hai mắt đã sáng rỡ lại thêm vẻ đẹp trai khác nhau nên chỉ dẫn rất nhiệt tình. Có điều sự nhiệt tình không được đáp lại cho lắm, Lý Khôi Vĩ đi tìm cái tên mà mình đã thấy. Trang Hoàng Nhật thì rất nhàn nhã xem mặt nạ dưỡng da, cái nào thu hút và thấy vợ mình đã dùng qua liền đưa cho nhân viên đi bên cạnh. Cái kết chính là Lý Khôi Vĩ cũng tìm được mỹ phẩm đó, là một loại son mới ra đang rất hot trên thị trường chỉ ra mắt vào dịp lễ năm nay. Mà cây son này nằm trong một bộ sản phẩm, có bán lẻ cũng có bán cả bộ nên cô nhân viên nhiệt tình nói:

- Ngài có muốn xem thử qua bộ sản phẩm luôn không ạ?

- Chắc chắn xài sẽ không tổn hại gì chứ?

Lý Khôi Vĩ vẫn lo lắng về việc này bởi anh biết dùng nhiều mỹ phẩm không tốt cho da, dù cho da của Đại Ngọc đã đẹp nhưng cô vẫn thích sử dụng phấn son nên anh không thể can được. Không thể can thì chỉ có thể mua thứ tốt nhất cho cô thôi.

- Vâng ạ, đảm bảo sẽ không gây kích ứng da - Cô nhân viên mỉm cười

- Được rồi vậy thì gói lại giúp tôi, cảm ơn.

Lúc này Trang thiếu nhà ta cũng đã mua trong, cầm trên tay một túi kèm theo một túi quà tặng. Đứng cạnh thấy thế liền nói bằng tiếng Việt:

- Vì người đẹp liền vùng tiền như giấy.
- Những thứ này thì có đáng gì? Có thể mua thì liền mua thôi - Lý Khôi Vĩ nói
- Đầu tư nhiều như thế, không sợ lỗ à? - Trang Hoàng Nhật nhướn mày
- Vậy anh đầu tư cho vợ mình nhiều như thế không sợ lỗ à?
- Cười rồi không cần sợ!
- Ha, Trang tổng anh quên đằng sau vợ anh còn hai cây cột trụ to đùng sao? Chỉ sợ Như muốn ly hôn thì dù anh không muốn cũng rất khó khăn ah - Anh nhếch môi
- Cậu nghĩ anh sẽ cho cô ấy cơ hội à. Còn cậu, lo mà nhốt con mèo kia lại đi, nhốt cho chặt vào!
- Điều đó hiển nhiên rồi, anh đâu cần nhắc?

Lý Khôi Vĩ cười làm cho nhân viên tính tiền đỏ mặt, mà trong ánh mắt anh tràn ngập hạnh phúc khi nhắc đến cô. Lúc đi kiểm cái sản phẩm này cũng đã mua không ít sản phẩm dưỡng da cho cô, tay cũng xách một túi. Vì vậy đi ra khỏi cửa hàng với ánh mắt ngưỡng mộ của phái nữ:

Người qua đường A: Đẹp trai quá, có bạn trai như vậy tôi có chết cũng mãn nguyện.

Người qua đường B: Đúng vậy, đã vậy còn rất chu đáo nữa chứ!

Người qua đường C: Nhìn kĩ lại có phải hai người này hơi quen mắt không? Khí chất như vậy hình như là người có quyền thế...

Người qua đường D: Còn phải nói? Nhìn cái người đeo nhẫn đi, là Trang Hoàng Nhật người đứng đầu Trang gia. Còn người kia là Lý Khôi Vĩ vừa mới trở về từ Đức ngồi lên ghế tổng giám đốc, kế thừa tài sản của Lý gia!

Vừa nghe thế mọi người liền xôn xao, rất nhiều người đã nhận ra. Mà hai vị cao cao thượng thượng này vẫn bình tĩnh đi ra khỏi cửa hàng. Những lời này đương nhiên lọt vào tai, Trang Hoàng Nhật mặt không đổi sắc mắt tràn đầy ý cười nói:

- Lý thiếu vừa về đã nổi tiếng như vậy, chẳng lẽ vì đào hoa quá ư?

Lý Khôi Vĩ nhếch môi không trả lời lại với cái người này, rõ ràng trước kia rất nghiêm túc vậy mà từ sau khi cưới vợ về luôn dùng vẻ mặt "nước đá" mà phun ra những lời chọc tức người khác. Trang Hoàng Nhật vui vẻ trong lòng vì đã đạt được mục đích, khi con người đảo xung quanh liền thu vào hình bóng quen thuộc. Mà Lý Khôi Vĩ ngay lúc đó cũng nhìn thấy người cần tìm.

Cô đứng đó, cái khăn choàng che gần nửa khuôn mặt vẫn không thể nào che đi vẻ đẹp bất mắt ấy. Mái tóc màu đỏ rượu hơi gọn sóng dài qua vai, áo khoác dài phủ lên thân hình bé nhỏ. Khuôn mặt không son phấn, làn da trắng nõn sạch sẽ hiện dưới ánh đèn, lông mi cụp xuống khiến đôi mắt trong có chút u buồn. Tim anh đập lệch một nhịp, lại rung động trước dáng vẻ này nữa rồi.

Thay vì cặp vợ chồng Trang thiếu đang ân cần vui vẻ gặp được nhau thì Lý Khôi Vĩ từng bước tiến về phía cô. Đại Ngọc vẫn giữ khuôn mặt bình thản, đến khi anh đến trước mặt mình mới ngước lên nhìn. Lý Khôi Vĩ vén cọng tóc rơi loạn trên mặt cô, thanh âm nhẹ nhàng:

- Ăn mặc phong phanh như vậy cũng dám đi ra đường?

- Cũng chẳng chết được.

Thấy trong giọng nói của cô còn chút hờn dỗi anh cũng không chấp, chỉ mỉm cười ôn nhu tay tay choàng qua vai cô kéo về phía mình. Đại Ngọc cự quạ muốn thoát nhưng không thể đành mặc kệ ai đó vui vẻ. Lý Khôi Vĩ cầm lấy hết túi to túi nhỏ trên tay cô, một tay ôm lấy người đẹp một tay xách đồ hành động này khiến các cô gái càng thêm ngưỡng mộ.

Trang Hoàng Nhật cũng cầm hết túi, bên cạnh Bạch Hạ Băng khoác tay hân, cả hai rất xứng đôi vừa lứa.

- Cả hai còn muốn mua gì nữa không? - Trang Hoàng Nhật hỏi

Cô lắc đầu, Bạch Hạ Băng cũng lắc đầu vì vậy họ liền di chuyển ra về. Lúc đi cô đi bằng xe của Bạch Hạ Băng, còn Trang Hoàng Nhật đi bằng xe Lý Khôi Vĩ. Giống như đã tính toán, hai xe rất trùng hợp đậu kế nhau.

- Giao người lại cho Lý thiếu, không sứt mẻ nhé. Đừng quên giao ước, hợp tác vui vẻ!

Bạch Hạ Băng nói xong đã bị chồng lôi lên xe, chắc, về nhà chắc sẽ bị dạy dỗ một trận đây. Đại Ngọc còn muốn đi nhờ xe, chưa kịp nói xe đã chạy mất bỏ lại khói trắng.

-.....

Chết tiết, thù này cô nhất định sẽ trả!

- Đại Ngọc, dưới này nhiệt độ thấp mau lên xe đi

Lý Khôi Vĩ mở cửa bên ghế phụ mà cô thì không muốn bị người ta thấy cảnh này nên bắt mẫn lên xe. Anh rất vui vẻ, đóng cửa lại đặt hết túi ra phía sau rồi ngồi vào ghế lái lái xe rồi đi.

Suốt cả quãng đường, cô không thềm liếc nhìn anh một cái. Lúc dừng đèn đỏ, Lý Khôi Vĩ mới mở miệng:

- Đại Ngọc

- Gì? - Cô hờ hững

- Nhìn anh, chỉ một chút thôi được không?

Nghe thấy âm thanh iu xiu của người bên cạnh, tâm hồn cứng cõi liền bị mềm đi. Cô quay đầu lại, vừa quay đầu đã bị cưỡng hôn.

- Anh..

Vừa mở miệng đầu lưỡi của đối phương đã chui tọt vào khiến cô không thể nói được. Lý Khôi Vĩ chiếm phá, cuồng nhiệt hôn, cướp hết mật ngọt. Nghe thấy tiếng còi xe inh ỏi phía sau anh mới luyến tiếc buông ra.

- Tên chết tiết này, anh muốn chết hả?

Đại Ngọc mặt đỏ bừng quát, cái tên này quả nhiên là không biết sợ mà. Lý Khôi Vĩ thấy đường vắng thì bật chế độ lái tự động rồi quay sang một lần nữa cưỡng hôn.

Đại Ngọc không kịp phản ứng, chỉ biết giãy dụa đẩy anh ra. Bị Lý Khôi Vĩ ôm chặt khiến cô không thể thoát được, anh như thế liền giãy vò đôi môi hồng. Đến khi thấy cô sắp không thở nổi mới thả ra:

- Anh..anh..

Cô mặt đỏ ửng như quả cà chua, cả người xụi lơ mặc kệ anh ôm chặt lấy. Lý Khôi Vĩ nhìn cô, thanh âm đồ dảnh:

- Xin lỗi vì khi nãy lớn tiếng với em

Hừ, nguoi cưỡng hôn bà rồi giờ xin lỗi?

- Đại Ngọc, nhìn anh.

Anh thấy cô không thềm nhìn mình liền giữ lấy cằm, bắt cô phải nhìn mình. Đại Ngọc vẫn giữ nguyên trạng thái không lời, anh tiếp tục nói:

- Đại Ngọc, anh và cô ta không hề có mối quan hệ mờ ám nào cả. Nếu như cuộc gọi khi nãy làm em tức giận thì xin lỗi, sẽ không có lần sau nữa.

Cho dù em là người kêu anh nghe máy. Đương nhiên Lý Khôi Vĩ không ngu ngốc mà nói câu này ra ah.

- Em giận dỗi thế nào cũng được nhưng anh chết cũng không chia tay, em có hiểu không?

Cô nghe thấy sự gấp gáp trong lời nói của anh, ánh mắt anh nhìn cô tràn ngập yêu thương khiến con tim nhỏ bé đập mạnh. Đại Ngọc nói:

- Nếu anh có có người bên ngoài vậy em có thể có đúng không?

- Anh không có người bên ngoài và càng không cho phép em có người khác.

- Vậy nếu em muốn yêu người khác thì sao? Nếu bây giờ em nói em muốn bắt cả hai tay, muốn vừa quen anh vừa yêu người khác thì sao? Lý Khôi Vĩ, em không còn thích anh nữa.. Anh tin không?

Bị câu hỏi này của cô chọc trúng vào nỗi lo lắng khiến anh sững người rồi từ từ cúi lên. Bởi anh rất sợ khi cô đem lòng yêu người khác, khi mà tình yêu đó không còn dành cho anh nữa. Dù cho thân xác cô ở nơi này nhưng trái tim đã bị người khác cướp đi, anh không thể chấp nhận nổi.

- Đại Ngọc, đừng nghĩ anh yêu em rồi em muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói. Chỉ là...

- Chỉ là sao?

Anh rất muốn mắng, đánh cô một trận cho cô tỉnh ngộ. Nhưng anh không nỡ. Nhìn đôi mắt đen láy long lanh của cô, Lý Khôi Vĩ thở dài rồi đặt nụ hôn lên trán cô, giọng nói vừa ưu phiền vừa yêu chiều:

- Chỉ là anh không thể yêu người nào khác ngoài em thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Em sẽ không ở đích đến cuối cùng..

Vì lý do gì, thế đếch nào mà Trần Đại Ngọc lại phải di cư sang nhà của bạn "quả cam"?

Tình huống 1: Đại Ngọc xách hai vali đồ to đứng trước nhà ba mẹ

- Mẹ, sao ổ khoá lại thay rồi?

- À ba con thấy ổ khoá cũ không an toàn nên thay mới rồi, mẹ quên mất không đưa chìa khoá mới cho con. Thôi từ từ con hãy dọn, đợi ba mẹ về sẽ giúp con.

- Khi nào ba mẹ về? Con muốn đón lễ với hai người mà

- Năm nay ba con sang năm mới mới về được, con gái lớn rồi mau đi ra ngoài chơi để kiếm chồng đi, suốt ngày cứ ru rú trong nhà thì chết già mất. Hai ta ăn lễ bên này luôn, con gái con tự giải quyết đi nhé!

Rõ ràng là muốn ruồng bỏ người ta, Đại Ngọc cảm thấy chơi vui giữa dòng đời lần 1.

Tình huống 2: Đại Ngọc xách hai vali đồ to đứng trở về nhà của mình

- O, chị không dọn về nhà ba mẹ sao?

- Hai đứa dọn tới rồi?

- Chẳng phải là chị kêu sao, vừa mới sắp xếp đồ vào tủ xong, Anna ra ngoài mua thức ăn rồi

Con má nó, rõ ràng là ông trời trêu ngươi nhau mà!

Và cái kết chính là bạn Đại Ngọc bị bạn Lý Khôi Vĩ vác về nhà trong tình trạng đầy bất mãn và tủi thân. Cô không thể ở chung với đôi trẻ được, lại không thể vào nhà ba mẹ, muốn ở khách sạn thì anh không cho vì không hề an toàn.

- Aaaaaah~

Cô nằm dài trên ghế ở phòng khách, úp mặt vào cái gối la lên. Mà Lý Khôi Vĩ vừa cất đồ xong đi xuống thấy cảnh này thì khẽ cười. Đại Ngọc nghe tiếng bước chân thì ngẩng mặt lên, nheo mắt nhìn anh:

- Không ở chung phòng, em muốn ở phòng khách

- Được.

Đồng ý dễ dàng như vậy? Đại Ngọc nhìn anh đầy cảnh giác, tác phong dễ dàng thoả hiệp thế này không phải là của Lý Khôi Vĩ.

Lý Khôi Vĩ không để ý đến ánh mắt cảnh giác như thấy hồ của cô đối với mình, đi xuống bếp lấy một ly nước ấm cho cô. Đại Ngọc ngồi co người lại trên ghế, mơ màng nhìn TV. Anh đặt ly nước lên bàn, đưa tay kéo cô vào lòng.

- Sao vậy? Không thích ở chung với anh?

Cô lắc đầu rồi gật đầu, về phương diện này cô không chắc. Anh thấy thái độ không quyết đoán, trong lòng có chút bất an. Lúc này cô đã cởi áo khoác ngoài và khăn choàng cổ, chỉ mặc một cái áo len dày màu cam đất lộ ra vài vết hôn mờ ám trên cổ. Anh sờ sờ vào dấu hôn, môi mỉm cười không biết đang nghĩ gì.

- Đừng, nhột

Đại Ngọc đẩy tay anh ra, quay lại trừng mắt nhìn anh. Lý Khôi Vĩ đặt cô ngồi lên chân, từ phía sau ôm cô vào lòng, vùi mặt vào cái cổ trắng nõn ngửi mùi thơm chỉ thuộc về cô. Đại Ngọc bị nhột liền muốn đẩy đầu anh ra, giọng mang theo ý cười:

- Anh là chó sao? Suốt ngày cứ ngửi ngửi như chó con vậy.

- Ngoan, ngồi yên cho anh ôm một chút.

Thấy thế cô cũng không phản kháng, mặc cho vòng tay càng ngày càng siết chặt của anh. Lý Khôi Vĩ chỉ hận không thể đem cô ăn hết vào bụng, hoà lại làm một với cô. Anh ôm lấy vòng eo nhỏ, giọng trầm thấp:

- Ngọc, sau này dù có giận đến mức nào cũng đừng rời đi được không?

-..... - Cô không có ý định đáp lại

- Anh hỏi thế thôi, sau này mà có cãi nhau anh sẽ lấy dây cột anh với em lại, em đi đâu anh đi đó

- Sợ em chạy mất hay gì? - Cô buồn cười vì thái độ trẻ con của anh

- Em có chạy đến chân trời góc bể cũng không thể thoát khỏi. Anh chỉ là sợ đến khi anh tìm được em. thì đã muộn rồi, em hiểu không?

Càng nói càng kích động, bị ôm chặt đến mức cô cảm thấy khó thở. Lý Khôi Vĩ không biết bản thân bị gì nữa, chỉ biết rằng khi buổi sáng tỉnh lại không thấy cô anh liền hốt hoảng, khi cô lạnh lùng xoay người bỏ đi thì trong lòng anh cũng trống rỗng. Lần này chia tay, mười hai ngày mất tích sau đó anh tìm thấy thì Đại Ngọc một người đầy thương tích. Vậy nếu như, chỉ là nếu như thôi, một ngày nào đó anh đến chậm một bước thôi thì có phải..

Nghĩ đến đây Lý Khôi Vĩ đã biết có một mầm cây đang len lõi mọc lên trong thâm tâm, là việc Đại Ngọc sẽ vụt khỏi tầm tay anh. Trước đây khi chưa xác định được tình cảm, mỗi khi gặp rắc rối với những cô nàng khác thì anh cầu cứu Đại Ngọc, mãi rồi giữa hai người có một sợi chỉ mỏng. Mà sợi chỉ mỏng này càng lúc càng căng ra giống như việc giữa Lý Khôi Vĩ và Đại Ngọc dần dần có một khoảng cách vậy. Lúc sợi chỉ đứt là lúc Lý Khôi Vĩ bỏ đi mà Đại Ngọc không một lời giữ anh lại.

- Đây.

Đại Ngọc phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người.

- Anh nghe.

- Anh có thấy chúng ta yêu đương rất kì lạ không?

- Chẳng hạn như?!

Lý Khôi Vĩ đặt cằm lên vai cô, kiên nhẫn nghe cô nói. Mà Đại Ngọc dường như có hứng thú về chủ đề này, vừa cười vừa nói:

- Vừa mới ăm ỉ nào loạn một phen, ngay sau đó em đã theo anh về nhà. Lại nói, yêu nhau chưa được một tháng đã chia tay hai lần. Lúc này còn tôi với anh giờ đã anh với em, không thấy lạ sao?

Nghe thấy giọng nói đầy ý cười của cô, anh lười biếng kéo cô nằm xuống ghế. Kéo cô nằm sát vào trong để khỏi té, cả người nghiêng sang nhìn cô đang gãi đầu trên tay mình. Anh nhún mày nói:

- Cái gì mà yêu nhau chưa được một tháng? Anh yêu em đã 5 năm rồi.

- Hơ hơ, cái gì mà 5 năm? Anh trai, lúc đó anh vẫn còn cặp kè cô này cô kia nhé.

- Chẳng phải vì em không chịu nói sao? Anh hỏi em, em sống chết nói không còn biết bao lần lấy dao dẹt ném đuổi anh đi. Nếu em sớm nói ra thì có lẽ bây giờ đến con cũng có rồi.

Thấy vẻ mặt bất mãn của anh, cô liền hỏi tương lại khi ấy. 5 năm trước... Chẳng phải là lúc Lý Khôi Vĩ còn đang dây dưa với người tình sâu đậm nhất của anh ta sao?

- Đồ lừa gạt - Cô mắng

- Anh gạt em cái gì? - Anh hỏi

- Ngọc Phương

-.....

Nghe đến cái tên này anh hơi khựng người một chút, ánh mắt xẹt qua vài tia khó chịu rồi vụt tắt nhưng đã bị cô nhìn thấy được. Đại Ngọc dù trong lòng không muốn nhắc đến cái tên này nhưng vẫn muốn thấy thái độ của anh. Quà nhiên là..

- Ô, thì ra khi đó em cũng đã để ý đến anh rồi nha~, vậy mà hỏi tới thì miệng chối đây đẩy ra!

Lý Khôi Vĩ nhanh chóng thu lại ánh mắt khó chịu đó, nở nụ cười trêu chọc cô. Mà Đại Ngọc cũng không lật mặt anh, đáp:

- Chuyện tình lâm li bi đát của anh với cô ta e rằng khi đó ai cũng biết.

- Phải nói về chuyện này sao em?

Anh cảm thấy nếu cứ nói về những chuyện như thế này thế nào cũng sẽ gây lộn, hoặc là cô tức giận, hoặc là.... Vẫn là cô sẽ tức giận.

Đại Ngọc nổi tiếng là cứng đầu, mặc dù biết cứ đi sẽ bị thương nhưng vẫn đi. Cô gật đầu, híp mắt đầy nguy hiểm nhìn anh:

- Có phải anh đã gây ra đại họa cho người ta rồi bỏ trốn không?

- Không có, em nghĩ anh là loại người gì?

Lý Khôi Vĩ cau mày nói, anh thật sự không muốn nhắc đến cái tên này. Cô tỉ mỉ thu lại tất cả biểu cảm của anh vào ánh mắt, trong đầu có một suy nghĩ loé lên trong tích tắc rồi vụt mất. Đại Ngọc lật người nằm nghiêng hướng mắt về phía TV, lưng áp sát vào lồng ngực anh.

- Không muốn nghe chuyện cũ?

Anh thấy cô như vậy tưởng rằng lại dối rồi nên thanh âm có chịu dễ dàng. Đại Ngọc thở dài, giọng nói như bị tổn thương:

- Tâm hồn nhỏ bé này sợ chóng đờ không nổi chuyện tình lâm li bi đát của Lý thiếu nên đành thôi thôi.

- Thật không muốn nghe?

- Ừ

-.....

Ngắm khuôn mặt bình tĩnh như mọi ngày của người đang nằm trong lòng mình, anh hơi cau mày một lúc. Đại Ngọc đôi khi che giấu tâm tư rất giỏi, đôi lúc anh cũng thể nhìn ra cô đang nghĩ cái gì trong đầu nữa. Mà cô là người đã muốn giấu đi thì có đánh chết cũng không nhả nửa chữ.

Lý Khôi Vĩ mím môi, thanh âm lạnh lùng nói:

- Đại Ngọc, anh bị cô ta bỏ thuốc.

Nghe đến đây cô liền giật mình, đôi mắt đang từ từ khép lại cũng mở to ra. Nhưng ngay sau đó đã thu lại về mặt bất ngờ ấy, chỉ nghe thấy tiếng tim đập mạnh mà thôi. Lý Khôi Vĩ nhìn thấy vẻ mặt đó thì giọng nói cũng tan một ít khí lạnh đi:

- Ngọc Phuong có thai với người khác lại bị người ta xua đuổi nên liền tìm bám chặt lấy cái phao khác. Mà anh vừa vặn đang mang cái danh là người yêu của cô ta. Một chai rượu, một gói thuốc cấm và đó cũng là lần đầu tiên anh đụng vào cô ta..

Hai tay cô nắm chặt lại thành quyền, dây thần kinh căng ra theo từng lời anh nói. Đại Ngọc chưa từng nghĩ anh bị người ta bỏ thuốc, chưa từng nghĩ đến Ngọc Phuong lại có thể làm được một việc như vậy. Ấn tượng của Ngọc Phuong đem lại cho cô là một cô gái điềm tĩnh, dịu dàng và rất biết cách làm người ta mềm lòng. Bởi khi đó Đại Ngọc có thể nhìn ra được tâm tư sâu nặng của cô ta nhìn anh, cô tin rằng tình cảm đó không phải là giả dối.

- Anh đã từng yêu cô ấy?

Đại Ngọc nhẹ nhàng hỏi, không phải giọng điệu chất vấn ghen tuông mà chỉ như đặt một câu hỏi về quá khứ của anh.

- Không sâu đậm như vậy. Ngọc Phuong là bạn anh, nên tình cảm của anh đối với cô ta cao hơn tình bạn một chút nhưng lại cách khá xa so với tình yêu..

Lý Khôi Vĩ từ tốn nói, từng lời đều có chút ưu phiền. Đại Ngọc quay người giương mắt nhìn, anh thấy thế thì khẽ nói:

- Những người phụ nữ anh từng tiếp xúc qua đều không cho anh suy nghĩ muốn cùng họ đi đến cuối cùng. Kể cả Ngọc Phuong, em hiểu không? Đại Ngọc, tất cả bọn họ đều là trạm dừng chân trên con đường mà anh phải đi. Anh không dừng lại quá lâu bởi vì đích đến cuối cùng là em, là người anh muốn sống cùng đến hết cuộc đời này.

- Vĩ, không cần đâu.

- Ngọc, em đừng hiểu lầm, anh không phải là..

Đại Ngọc choàng tay qua ôm lấy anh, rướn người hôn lên má anh:

- Em sẽ không ở đích đến cuối cùng mà sẽ đi cùng anh, cùng anh đi hết con đường này được không? Tránh việc giữa đường anh lại đi trêu hoa ghẹo nguyệt.

Đại Ngọc, em chính là đích đến mà anh theo đuổi, không cần hứa hẹn em chỉ cần đứng ở đó anh sẽ chạy tới bên em..

Khôi Vĩ, em sẽ cùng anh đi đến đích cuối cùng vì ở nơi đó có tình cảm mà em cất giữ bấy lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Không cần hứa hẹn , đừng phản bội là được

Hoà hợp, tình cảm lãng mạn đến đâu thì giữa hai người này vẫn có bất hoà nha. Chẳng hạn như là vào đêm đầu tiên cả hai chung nhà, sau khi ăn cơm tối, cùng xem TV cho đến tận tối thì Đại Ngọc bắt đầu buồn ngủ nên muốn về phòng. Lý Khôi Vĩ đưa về phòng rồi đi ra nên cô rất yên tâm liền lên đi tắm.

Nói là đi tắm thật ra cũng chỉ là lấy khăn nhúng nước ấm rồi lau người, dù sao thì cô cũng không muốn cả người lưu lại đầy sẹo. Khó khăn lắm mới có thể xả sạch lớp sữa tắm trên người, Đại Ngọc cảm thấy mùi hương này rất quen nha. Bởi vì ban chiều đã gội đầu rồi nên buổi tối không cần nữa, dù sao gội đầu vào buổi tối không tốt nên cô luôn tránh việc này vào buổi tối.

Có điều khi vừa bước ra khỏi phòng tắm, cô đã thấy một vật to lớn đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, ánh mắt có chút giận dữ nhìn về phía cô.

- Ai cho em tắm?

Lý Khôi Vĩ gần từng chữ, đi tới kéo cô ngồi xuống giường. Đại Ngọc còn đang bất ngờ khi thấy anh trong phòng, chưa kịp đáp đã thấy anh nhú mảy:

- Có biết là vết thương dính nước rất lâu lành không? Còn để lại sẹo nữa, Đại Ngọc anh nghĩ những việc như thế này em phải biết chứ.

- Chỉ lau người thôi, vết thương không có dính nước

Nghe cô nói thể chân mày đang nhăn cũng giãn, Lý Khôi Vĩ thờ hất ra nhìn cô. Đại Ngọc cười hì hì rồi rất nhanh đã thu lại nụ cười, hỏi:

- Anh qua đây làm gì?

- Ngủ

- Về phòng anh mà ngủ.

- Đây là phòng anh.

-.....

Đại Ngọc đảo mắt nhìn xung quanh, rõ ràng không phải phòng của anh ta. Cô đã từng thấy phòng chính một lần rồi, nghĩ là lừa được bà đây à? Đại Ngọc liếc một cái, nói:

- Nói dối cũng không biết ngượng

- Nhà anh nên phòng nào cũng là của anh cả!

-.....

Hay lắm, coi như anh giỏi! Đại Ngọc cứng họng chẳng trả lời được, lười biếng đưa mắt nhìn sang chỗ khác. Lý Khôi Vĩ thấy cô như thế thì nở nụ cười:

- Vì đông đến rồi, ngủ một mình sẽ rất lạnh nên..

- Không

- Em có biết anh định nói gì không mà đã cự tuyệt rồi?!

Đại Ngọc ném ánh mắt khinh bỉ cho anh, không cần nói cũng biết là chẳng phải trong sáng gì rồi. Lý Khôi Vĩ nhướn mày, cốc đầu cô một cái:

- Cái người này suốt ngày chỉ nghĩ đến việc đó à?

- Chẳng phải là tại anh sao?

- Anh làm sao? Anh còn chưa làm gì em nhé.

- Ha, tối qua ai...

- Ai làm sao?

Nói đến đây cô liền ngưng khiến anh bất được chỗ hờ, hay lắm Đại Ngọc mày tự hại mày rồi. Lý Khôi Vĩ gian tà để cô nằm xuống giường, mỗi nỡ nụ cười:

- Không cần ngại, anh giúp em nhớ lại là được mà~

- Không cần, tuyệt đối không cần - Đại Ngọc lắc đầu

- Tôi qua ai là người đòi ôm, hửm?

- Không biết, tuyệt đối không phải em

- Chối? Ban nãy còn đòi cùng anh đi hết con đường, bây giờ đã muốn bỏ anh một mình rồi?!

Đại gia, tôi muốn cùng ngài đi hết con đường chứ không có muốn cùng ngài ngủ chung một giường nha~!

Đại Ngọc cắn môi dưới, tức chết đi mà ban nãy đã bị cái vẻ mặt đáng thương của tên này dụ nên động lòng. Cái khuôn mặt yêu nghiệt này, rõ ràng sinh ra chỉ để hại người thôi. Cô bây giờ đã lọt vào hang sói, chân bị thương chạy cũng không được, đánh nhau với anh ta? Thôi bỏ đi, tên này là trâu bò trong đám trâu bò rồi, có đánh thì chỉ sợ đến nửa cái mạng cô cũng không còn. Đại Ngọc suy nghĩ cẩn thận một hồi liền chọn phương án giả nger, cái gì cũng không nhận!

- Ah, có nói như vậy sao?

Cô làm vẻ mặt ngạc nhiên rất thật, mà cái biểu cảm này chọc trúng vào cái tâm tư trong lòng anh. Lý Khôi Vĩ nheo mắt lại, con bé này diễn ngày càng giỏi nhỉ?

- Có, chính em nói như vậy! - Lý Khôi Vĩ gạt đầu

Đại Ngọc trưng vẻ mặt nghiêm túc ra, giọng rất chân thành nói:

- Ah, sao không nhớ gì hết vậy nhỉ? Anh nghe lầm đúng không? Tính em lười lắm, mười bước thôi đã là kỉ tích rồi nói chi cả một con đường nha. Lý thiếu, nam tử hán phải biết tự mình vượt qua khó khăn chứ không được bắt nờ nhĩ gánh vác chung!

Nhìn đi nhìn đi, còn có thể dùng cái khuôn mặt như vậy sao? Lý Khôi Vĩ bị chọc cho ách, cảm thấy bị tổn thương nặng nề đứng lên đi ra ngoài. Đại Ngọc mở tiệc ăn mừng trong lòng. Song chưa kịp ăn mừng đã thấy anh đứng ngay cửa, khuôn mặt lạnh tanh cực kì nghiêm túc, giọng điệu ai oán:

- Trần tiểu thư, làm người phải có trách nhiệm với những lời mình nói. Đừng có mà cho người ta hi vọng rồi chà đạp nó. Có thể làm người như vậy sao? Trần tiểu thư không thấy có thẹn với lòng mình à?!

-.....

Này này Lý thiếu, đừng có mà trưng cái vẻ mặt như vừa bị người ta lừa gạt đêm đầu tiên như vậy chứ ah.

Vậy là Đại Ngọc đã thành công trong việc đuổi người, một mình tận hưởng không gian riêng. Cô nhìn hai cái vali để cạnh tủ đồ, suy nghĩ một lúc rồi cũng không sắp xếp vào tủ bởi cô không có ý định ở cùng anh. Không phải là cô không muốn mà là bản thân có một loại cảm giác rất mong lung, tựa như có cái gì đó sắp đến mà cả cô, cả Lý Khôi Vĩ cũng không thể chống đỡ được..

Tuỳ tiện bật một bài nhạc từ laptop, check mail thì thấy Bạch Minh Phong và Alex đã gửi tài liệu đến. Đại Ngọc nhìn đồng hồ, ừm vẫn còn sớm có thể giải quyết xong vài thứ rồi ngủ cũng được. Cô không phải là lười nhác cũng không phải là cuồng công việc. Đại Ngọc có yêu cái đẹp, những viên đá quý luôn thu hút cô bởi thế khi nhận được công việc này, hằng ngày xoay quanh những món trang sức với cái giá trên trời cô không nhàm chán.

Cô đang kiểm lại số liệu thì thấy có chỗ sai lệch so với trước khi cô nghỉ phép, hơi chán chừ rồi mới gọi cho Bạch tổng. Đầu dây bên kia sau vài hồi chuông mới bắt máy:

- Alo

- Làm phiền sếp rồi, chỗ số liệu ở showroom Việt Nam vào tháng 5 hình như có sai lệch ạ? Sếp có cần kiểm lại trước không hay là để em liên hệ xuống bên dưới?

Đại Ngọc nhìn lại một lần nữa rồi mới dám báo cáo, bên kia im lặng một lúc rồi mới trả lời lại:

- Ngày mai tôi sẽ xem

- Ah vậy thì một lát nữa em sẽ gửi lại cho sếp bản hoàn chỉnh.

- Ừ, phiền em vậy

- Không sao, sắp cứ tăng lương là được rồi không phiền gì cả ah~

Bạch Minh Phong bên kia hừ lạnh một tiếng, chẳng hiểu sao ban đầu lại đưa cái con bé thấy tiền liền sáng mắt này về bên cạnh nữa. Đại Ngọc một tay giữ điện thoại còn một tay lau mồ hôi trán, lúc này đầu dây bên kia Bạch Minh Phong nói:

- Thứ hai em gửi cho tôi toàn bộ kế hoạch hợp tác với Lý thị, bây giờ em chỉ cần phụ trách cái này thôi.

- Sếp cần gấp à? Để em làm xong cái số liệu này rồi liền gửi cho sếp.

- Không gấp, cứ từ từ mà làm. Tôi mà bắt em thức khuya làm việc thì Lý tổng liền xử tôi mất - Bạch Minh Phong cười

- Không phiền nữa, tạm biệt!

Đại Ngọc cúp máy, hận không thể cào nát cái mặt đẹp trai của sếp mình ra. Nhìn đi, có phải là mấy người này chơi chung nên đến cái thói trêu chọc người khác cũng giống nhau không chứ?

Cô làm việc một lúc nữa thì vờn vai đầy mệt mỏi, chắc cô cảm thấy mình già thật rồi. Để laptop sang một bên, Đại Ngọc lười biếng nằm lên giường, tắt đèn đi khiến cả căn phòng chỉ còn lại một khoảng tối đen. Mà cô rất nhanh đã chìm vào mộng đẹp..

Một lúc lâu sau đó, mơ màng nghe thấy tiếng mở cửa, rồi có cảm giác bên cạnh giường lún xuống. Đại Ngọc tỉnh dậy mở to hai mắt nhưng không dám nhúc nhích, cả thở cũng nặng nề theo. Cái chân bị xóc lên, có ai đó như con mèo chui vào trong ôm lấy cô từ phía sau. Cả người bị ôm trọn vào lồng ngực lớn, cô căng thẳng đến cả thở cũng ngưng lại, cả người cứng lại như khúc gỗ.

Một nụ hôn nóng bỏng đặt lên mái tóc, Đại Ngọc nghe thấy bên tai giọng nói trầm thấp mà quý:

- Mau thôi, muốn chết ngạt hả?

Nghe thế cô liền hít thở thật sâu, nếu như không nói chắc cô cũng chết ngạt thật rồi đấy. Lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp, cô cự quạ muốn thoát khỏi cái gọng kìm bằng tay nhưng không được. Đại Ngọc phản kháng một hồi thì đành đầu hàng, vừa buồn ngủ vừa khó chịu nói:

- Lý Khôi Vĩ, anh lại muốn làm gì?

Lý Khôi Vĩ để cô gối đầu lên tay mình như thế càng ôm chặt hơn, cô càng không có cơ hội chạy trốn được. Anh hôn lên cổ cô, thanh âm khàn khàn:

- Ngủ.

- Cút về phòng

- Anh không muốn ngủ một mình

- Ah, vậy trước giờ đều có người bồi Lý thiếu ngủ ah~?

Cái con bé này, rõ ràng giọng còn mơ ngủ mà còn có thể móc họng người khác được à?

Lý Khôi Vĩ lật Đại Ngọc lại, bạo hành trong đêm tối cái miệng nhỏ chuẩn bị công kích anh. Đại Ngọc bị tấn công bất ngờ, vừa mệt vừa buồn ngủ chỉ có thể dùng chút sức cuối cùng để phản kháng nhưng cái kết thì ai cũng biết được rồi đó, cô bị hôn đến rụng rời. Thấy cô sắp chết ngạt anh mới buông tha, Lý Khôi Vĩ cắn môi dưới cô một cái như trừng phạt:

- Cái miệng nhỏ này không biết đã đắc tội với bao nhiêu người rồi nữa.

- Nếu vậy thì đã sao? Umm, Lý thiếu có chống lưng không?

Lúc nói câu này Đại Ngọc đã bắt đầu vùi đầu vào lồng ngực anh. Mùi bạc hà thoang thoảng cộng thêm thân nhiệt từ Lý Khôi Vĩ đã khiến con buồn ngủ đánh ập tới, ở cạnh anh cô dường như bỏ hết phòng bị đi, cả người cảm thấy thoải mái hẳn. Lý Khôi Vĩ bị hành động này của cô làm cho sững người, một lúc sau mới đáp:

- Ừ không sao cả, anh " dọn dẹp " giúp em là được rồi.

Trên đời này có hai loại đàn ông: một là sẽ cùng bạn chơi tới bến, hai là sẽ ở phía sau dọn dẹp tàn cuộc cho bạn. Mà Lý thiếu nhà ta lại thuộc loại người thứ hai.

Đại Ngọc nghe thế trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, môi mỉm cười vui vẻ. Lý Khôi Vĩ nâng khuôn mặt nhỏ lên, hôn khắp nơi trên mặt cô.

- Đại Ngọc, em là của anh...

Cô bị hôn đến khó chịu, cảm thấy cả mặt đang nóng bừng lên. Cái tên chết tiệt này đêm hôm chui vào phòng người khác nói cái gì thế không biết?!

Mà Lý Khôi Vĩ nào hiểu tâm tư của cô. Anh di chuyển xuống cái cổ thon, tạo ra vài dấu hôn ở đó. Giọng nói trầm khàn, anh nói:

- Ngọc, những gì em nói em còn nhớ chứ?

-..... -Cô im lặng

- Không cho phép đổi ý kiến!

-.....

Cái người này, vậy anh hỏi làm quái gì hả?

Lý Khôi Vĩ hôn môi cô, đùa giỡn hút hết mật ngọt của cô. Trong một khoảng không tối đen, cô nghe thấy tiếng thở của anh, tiếng kim đồng hồ chạy tích tắc. Máu dường như cô cũng đang nghe thấy tiếng lòng của mình đang thổn thức vì anh.

Lúc này đây Đại Ngọc cảm giác được người này thật lạ. Đến khi anh buông cô ra, cô mới từ từ điều chỉnh lại nhịp thở rồi mới nói:

- Có chuyện gì sao?

Có chuyện gì sao? Lý Khôi Vĩ ngăn người vì câu hỏi này. Đến bản thân anh cũng không biết là có chuyện gì nữa. Chỉ là trong lòng anh có gì đó khó chịu, rất khó chịu. Như một tảng đá đè nặng lên tim vậy, khó thở lắm. Vào khoảng khắc đó, anh muốn nhìn thấy cô, như kẻ đi trên sa mạc muốn tìm thấy nước vậy.

Hay nói cách khác rằng Lý Khôi Vĩ từ tận sâu thâm tâm khao khát Đại Ngọc, hết như cá trên bờ khao khát biển cả mệnh mông.

- Khôi Vĩ, anh không nói thì cứ về phòng cho em ngủ!

Đại Ngọc thấy anh giữ im lặng thì đành giọng lại, cô biết nếu giữa cả hai có vấn đề thì phải giải quyết không nên giữ một mình. Với tính cách của Lý Khôi Vĩ hay là bản thân Đại Ngọc thì việc này còn khó hơn hải sao trên trời nữa.

- Ngọc, anh sẽ không để em rời đi đâu..

Lúc này đây khi mà Lý Khôi Vĩ ôm Đại Ngọc trong vòng tay, sự ấm cho thân thể cô thì trái tim của anh cũng ấm dần theo. Anh hôn lên trán cô, âm thanh tràn ngập sự chiếm hữu:

- Trần Đại Ngọc, những lời hôm nay em đã nói thì em phải nhớ kỹ đấy. Bởi vì ngay từ giây phút gặp lại anh đã quyết không buông nữa, một lần mắt em anh nắm đủ rồi.

Cô khựng người lại, thanh âm của anh có chút hối tiếc ưu phiền.

- Ôm anh.

Cô chần chừ rồi ôm lấy anh thật chặt, bàn tay không tự chủ được mà vỗ nhẹ vào lưng anh. Đại Ngọc ngước lên, dù không nhìn thấy gì nhưng vẫn cố rướn người lên tìm lấy môi anh mà hôn. Nụ hôn không sâu nhưng đủ khiến anh bất ngờ không thôi.

Đại Ngọc vui đầu vào lòng anh, âm thanh dịu dàng nói:

- Nếu như đến một ngày em không còn nhớ gì hết thì không phải vẫn còn anh sao?

Cô ngửi lấy mùi hương của anh, tiếp tục nói:

- Lý tổng, đêm khuya ngài chui vào phòng người khác nói những lời dụ dỗ thế này à?

- Những lời như thế này anh chỉ nói với mỗi em thôi.

-..... Xi, dẻo miệng!

Đại Ngọc miệng nói thế nhưng đã nở nụ cười rồi, cô cắn mạnh vào cổ anh lưu lại dấu vết lên đó. Lý Khôi Vĩ bất ngờ nhưng không đẩy cô ra, mặc kệ cho cô cắn thêm vài dấu lên đấy. Sau khi thoả mãn, Đại Ngọc chép chép miệng vài lần rồi lại nói:

- Không cần hứa hẹn nhiều đâu anh, yêu được cứ yêu thôi bởi ta đâu biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì đâu. Chỉ cần đừng phản bội thì cho dù cả thế giới này có quay lưng lại với anh thì em sẽ là người cùng anh chống lại thế giới này.

Một lời hứa hẹn, không nhiều nhưng đủ để nói lên tâm tư của Đại Ngọc. Cô không cần những lời ngon ngọt, không cần những món quà xa xỉ. Cô cần một tình yêu không có sự phản bội từ anh, bởi khi ấy cho dù anh có bị giam vào ngục tối thì cô cũng sẽ liều mạng mà cướp ngục.

Lý Khôi Vĩ càng dùng sức ôm chặt hơn chỉ hận không thể hoà cô làm một với bản thân, thanh âm dịu dàng:

- Trần Đại Ngọc, em phải nhớ kỹ nếu cả thế giới này lừa dối em thì anh vẫn là người duy nhất mà em tin tưởng được.

Lý Khôi Vĩ, nếu một ngày thế giới này quay lưng với anh thì em sẽ cùng anh chống lại thế giới này.. Với điều kiện duy nhất là giữa hai ta không có sự phản bội.

Trần Đại Ngọc, anh là người duy nhất mà em có thể đặt lòng tin vào khi mà thế giới này đầy rẫy lừa dối..

Anh chân thành yêu cô, đặt cô vào nơi tận cùng con tim bao bọc thật kỹ cất giấu đi. Không cần cô phải hứa hẹn, không cần cô phải yêu anh nhiều như anh yêu cô. Chỉ cần cô ở cạnh bên cùng anh trải qua kiếp này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Em nhìn mỗi anh là được rồi

Lý Khôi Vĩ dần thức giấc, đôi mắt phượng run nhẹ vài lần rồi mới hé mở ra. Một khuôn mặt xinh đẹp đang ngủ say hiện ngay trước mắt, anh bất giác mỉm cười. Ừm, cảm giác này thật tốt.

Đại Ngọc nằm gọn trong vòng tay của anh, đôi mắt nhắm nghiền lại, khoé môi hơi cong lên, có vẻ như đang gặp mộng đẹp nhỉ. Lúc này đây cô y hệt như một con mèo đang tận hưởng giấc ngủ vậy, khuôn mặt thoả mãn khiến người ta chỉ muốn nheo nheo vài cái. Chưa nghĩ xong tay đã làm, Lý Khôi Vĩ nheo mắt cô, cảm giác rất thích, rất mềm nha. Đại Ngọc khẽ nhủ mảy um một cái rồi lật người đưa lưng về phía anh, Lý Khôi Vĩ cười khề. Anh vui mặt vào cổ cô hôn nhẹ lên đầu như đang nâng niu một đoá hoa vậy.

Khuya hôm qua đang ngủ thì anh cảm thấy người bên cạnh hít thở không đều, cảm giác lạnh từ da thịt cô khiến anh tỉnh dậy. Bật đèn ngủ lên, Đại Ngọc đang chui rúc trong lòng anh chân mảy nhủ lại. Lý Khôi Vĩ sờ trán cô, không sốt vậy sao trông mặt cô lại khó chịu đến vậy nhỉ?

- Ngọc, sao vậy em?

Lý Khôi Vĩ lo lắng nói khẽ, Đại Ngọc nhủ nhủ mảy sau đó càng rúc người vào chăn hơn. Cô vô thức lẩm bẩm:

- Lạnh...

Vì thế khuya hôm qua Lý Khôi Vĩ đã ôm lấy người bị lạnh sang phòng ngủ chính. Cảm nhận được nhiệt độ ấm hơn nên sau đó cô ngủ rất ngon, khuôn mặt giãn ra khoé môi thấp thoáng nụ cười.

Lý Khôi Vĩ lười nhác ôm cô một lúc nữa mới xuống giường, đi tắm thay một bộ đồ ở nhà rồi nhẹ nhàng ra khỏi phòng. Xuống bếp tự tay nấu bữa sáng, mùi thức ăn thơm ngào ngạt trong không khí. Đi tới bên tủ lạnh lấy vài quả cam ra làm nước ép, lúc đang tận lực ép cam thì nghe có tiếng bước chân và tiếng chuông điện thoại ngày càng gần. Anh quay đầu lại thấy Đại Ngọc mặt mảy nhăn tít lại, mắt còn chưa mở hết, chân không mang dép loạng choạng đi tới. Cái áo hơi lệch sang một bên lộ ra bờ vai trắng ngần có dấu hôn còn chưa mờ đi. Bộ dạng nửa tỉnh nửa mơ này của cô thật đáng yêu nha.

- Ôn ào.

Đại Ngọc lẩm bẩm giọng hơi khàn đưa cái thứ làm phiền giấc ngủ của cô, anh nhận lấy khoé môi hơi nhếch lên. Sau khi hoàn thành sứ mệnh cao cả cô định đi tìm giường êm thì lại bị anh bắt lấy ôm từ phía sau.

- Đợi anh một chút.

Nói xong anh nghe máy, mắt dán vào khuôn mặt nhỏ đang gập gù trong lồng ngực mình. Lý Khôi Vĩ đưa tay ôm ngang eo cô tránh việc cô ngủ rồi đập mặt xuống đất. Đại Ngọc bị đánh thức nên trong người khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhăn tít lại.

- Ừ, cứ gửi qua đó để họ giải quyết tiếp.

Anh vừa nói vừa thương thức cô đang chống chọi lại cơn buồn ngủ. Đại Ngọc dựa hẳn vào người anh, đôi mắt khép hờ được vài giây rồi lại mở ra nhìn xung quanh rồi lại tiếp tục khép lại, cứ lặp đi lặp lại. Lý Khôi Vĩ khẽ cười, lần đầu tiên anh nhìn thấy Đại Ngọc như thế này đây. Quả thật khiến cho người ta không chịu được mà.

- Khoan đã, đợi chút.

Anh nói với đầu dây bên kia rồi tránh nói vào điện thoại, tay sờ mặt cô nhẹ nhàng nói:

- Anh làm đồ ăn sáng rồi, đi rửa mặt rồi xuống ăn đi em, nhớ mang dép vào.

- Ừm... không ăn... muốn ngủ - Cô lẩm bẩm chân mảy hơi nhủ lại

- Ngoan, ăn xong rồi ngủ tiếp. Anh đỡ em lên nha?

-.....không cần

Đại Ngọc lắc đầu, anh xoa đầu cô rồi nhìn theo thân hình lác lác đi lên lầu, môi nở nụ cười. Mà đối phương bên kia nghe đoạn đối thoại này liền giật mình, từ khi nào mà sếp mình có thể ôn nhu đến vậy ah? Nhờ vậy mà ngay ngày hôm sau Lý thị đã lan rộng vụ việc Lý tổng chiều chuộng phu nhân khiến biết bao con tim nhân viên nữ tan nát.

Cho đến khi Đại Ngọc đã tỉnh táo được phần nào, tóc cũng được chải gọn gàng thắt bím đi xuống thì thấy anh một tay bưng thức ăn một tay cầm điện thoại nói chuyện. Về mặt nghiêm túc hẳn, nói được vài câu anh lại nhíu mày, có vẻ tình hình không được tốt lắm nhỉ?

Cô đi tới nhận lấy đĩa thức ăn trong tay anh, chỉ chỉ vào điện thoại bảo anh tập trung nói chuyện. Lý Khôi Vi cười cười nhưng không để cô cầm lấy cái đĩa, anh nói:

- Đẳng kia có hai ly nước cam em lấy giúp anh là được rồi.

Đại Ngọc nhìn điện thoại rồi gật đầu, lúc này cô mở miệng thì không hay lắm. Để hai ly nước cam lên bàn, cô uống một ngụm nhưng vẫn chưa bắt đầu ăn. Lý Khôi Vi nói chuyện một lúc nữa rồi mới cúp máy, quay sang nói với cô:

- Sao em không ăn đi?

- Bây giờ ăn.

Nói rồi cô múc một muỗng cháo bắt đầu ăn, Lý Khôi Vi nhướn mày cũng bắt đầu ăn. Hai người ngồi đối diện, lâu lâu anh lại ngước lên nhìn cô một lúc rồi lại ăn. Đại Ngọc ăn được phân nửa thì mở miệng nói:

- Sao em lại ngủ ở phòng anh?

- Tối qua em bảo lạnh nên anh chuyển phòng.

- Ồ...

Cô gật đầu tỏ vẻ đã biết, anh không nói tiếp. Hèn gì sáng nay lúc thức dậy cổ họng cô hơi đau, nếu tối qua không đổi phòng thì chắc hôm nay cô nói không nổi mắt.

Lý Khôi Vi ăn xong thì hỏi:

- Hôm nay em định làm gì?

- Ngủ, ăn, ngủ, ăn, ngủ - Cô đáp với vẻ mặt bình thản

-.....

Đại Ngọc, trước mặt bạn trai em không định giữ vững hình tượng hả?

Lý Khôi Vi cảm thấy không thể nào chấp nhận được cái lịch trình vào cuối tuần của cô đành nói:

- Một lát đi siêu thị với anh.

- Không đi được không? - Cô trưng vẻ mặt bất mãn ra

- Anh đâu có hỏi ý kiến em

Khoé môi giật giật vài cái, cô nhìn cái tên đối diện, mới sáng đã muốn kiếm chuyện rồi? Đại Ngọc uống vài ngụm nước cam, xong nhìn ly nước cam rồi lại đảo mắt nhìn mái tóc của người đối diện rồi lại nhìn ly nước rồi lại nhìn tóc, quả thật nhìn rất giống.

- Em nhìn cái gì vậy?

Lý Khôi Vi thấy mắt cô cứ đảo liên tục thì thắc mắc. Xong lại thấy vẻ mặt " nghiêm túc " của cô, anh có cảm giác không lành. Quả nhiên, Đại Ngọc công kích:

- Anh là do cam tu luyện thành đúng không? Đến cả đồng loại cũng giết hại được, ép khô nước người ta nha~

- Vậy chẳng lẽ em là do rượu vang biến thành?

- Giá thành rượu vang vẫn đắt hơn cam nhé.

- Ồ, vậy thì tốt quá anh lấy được chai rượu vang đắt nhất rồi.

Khoé mời Lý Khôi Vĩ cong lên, đôi mắt nhìn cô đầy thoải mái. Đại Ngọc chỉ hận không thể chồm tới móc mắt anh, nhìn cái gì mà nhìn chứ.

Thấy cô ăn xong rồi anh đứng lên dọn dẹp, Đại Ngọc liền nói:

- Để em rửa cho.

- Không cần để anh, em cứ lên phòng làm tốt lịch trình của mình đi, ăn xong rồi ngủ đúng không?

Một ngày anh không móc họng người khác ăn không ngon đúng không? Đúng không? Thật là muốn cầm cái ly ném vào đầu anh ta ghê..

Đại Ngọc mặc kệ quay lưng đi lên phòng khách, lấy điện thoại ra ngồi trên ghế chơi game. Một lúc sau Lý Khôi Vĩ đi lên ngồi cạnh cô, Đại Ngọc chuẩn bị nhích sang một bên thì đã bị anh bắt được.

- Không đi ngủ sao? - Anh hỏi

- Ăn rồi đi ngủ sẽ bị mập

- Mập lên một chút sẽ tốt hơn

- Mặc đồ sẽ không đẹp - Cô lắc đầu

Nghe thế Lý Khôi Vĩ khẽ sát vào tai cô, cất giọng trầm

- Em không mặc gì là đẹp nhất.

-.....cút!

Nói xong thụt cù chỗ ra phía sau vừa vụng trộm ngay ngực Lý Khôi Vĩ, anh liền ôm ngực hừ lạnh. Cô gái này, ra tay không hề nhẹ tí nào.

Đại Ngọc nhìn anh nhăn tít mặt mày trong lòng rất thoải mái, cho chừa cái tật. Mà sau khi cơn đau qua đi, Lý Khôi Vĩ vẫn bắt cháp ôm lấy cô.

- Em ám sát chồng em đây à?

- Lý tổng cũng biết đau sao?

Anh cũng là con người đương nhiên biết đau rồi. Lý Khôi Vĩ không nói nữa, im lặng xem cô chơi game. Đang gần thắng thì cô lại trượt tay một cái, chiến thắng bay xa bay xa. Đại Ngọc khóc không nên lời, sững sờ nhìn điện thoại.

- Không sao, anh không nói là tại vì em không có mắt bấm lộn nút tiến thành lùi đâu.

-.....không cần phải si nhục bạn gái mình như vậy đâu.

Lý Khôi Vĩ bật cười xoa đầu cô, lấy điện thoại từ tay cô chơi tiếp. Mà cô ngồi trong lòng anh chăm chú nhìn, ngón tay thao tác cực nhanh trên màn hình và cũng rất nhanh đã thắng.

-.....

Rõ ràng là anh muốn si nhục cô mà!

Lý Khôi Vĩ nhìn vẻ mặt không cam lòng của cô gái nhỏ thì khẽ cười, vỗ đầu cô:

- Qua màn rồi, trả em

- Anh từng chơi game này rồi?

Thao tác lão luyện như vậy, cô không ngờ là Lý Khôi Vĩ lại chơi game nha.

- Khá lâu rồi, chơi tới màn cuối.

-.....

Không cần anh nói là chơi tới màn cuối đâu Lý tổng.

Đại Ngọc không chơi game nữa chuyển sang nghe nhạc, Lý Khôi Vĩ yên lặng ôm cô vào lòng chăm chú nhìn vào màn hình máy tính trên bàn. Cô từ từ ngã người về phía sau thấy thế anh mới nhích người để cô gối đầu lên đùi mình.

- Cảm ơn.

Cô cười híp mắt, anh nhéo nhéo má cô không đáp lại. Đại Ngọc đặt điện thoại lên bụng, miệng ngâm nga theo bài hát. Thỉnh thoảng lại liếc mắt sang màn hình laptop, cô không có hứng thú với cái công việc ngập đầu của những vị tổng giám đốc thế này. Nghĩ thử xem, bản thân Đại Ngọc là thư kí nên rất rành về lịch trình lẫn áp lực công việc. Hàng ngày cô đi theo Bạch Minh Phong gặp gỡ khách hàng, ngồi hàng tiếng đồng hồ trước máy tính, đôi khi bị Bạch Minh Phong lôi đi những bữa tiệc rượu thật ra chỉ để anh ta tránh những con hổ cái đói bụng kia nên đem cô ra làm bia đỡ đạn.

Lý thị là một trong những tập đoàn có danh tiếng và lão làng trên thương trường, Lý Khôi Vĩ lại ngồi vào cái ghế tổng giám đốc này không lâu nên chịu ít nhiều áp lực. Vài năm gần đây dưới dự điều hành của Lý Khôi Vĩ thì chi nhánh bên Đức thu lại một lợi nhuận không nhỏ, bây giờ anh đã ngồi lên cái ghế này rồi thì xem ra có một vài người phải khóc thét trong lòng đây.

Lúc này cô thấy cái tên Lại Thanh Hồng trên màn hình thì khẽ nhủ mày, Lý Khôi Vĩ muốn hợp tác với con cáo già này?

Lý Khôi Vĩ nhìn ra được suy nghĩ của Đại Ngọc, anh nói:

- Em thấy Lại thị thế nào?

- Ý anh là gì?

Đại Ngọc dời mắt khỏi màn hình máy tính nhìn anh, Lý Khôi Vĩ vẫn chăm chú vào màn hình. Xong anh cất giọng:

- Lại Hồng Quân là con trai của Lại Thanh Hồng, anh nghĩ em biết chuyện này.

- Có mù mới không nhìn ra được.

Cô nhếch môi trả lời, trong đầu hiện lại cảnh bị Hồng Quân cưỡng hôn cả người cô lại sôi máu. Lẽ ra lúc đó nên đập cho hắn ta vài cú mới đúng, tên chết tiệt đó. Lý Khôi Vĩ nhìn thấy vài tia hung ác trong ánh mắt của cô, anh khẽ cười.

- Lại thị vừa phát lên trong vài năm gần đây, dạo trước khá im lặng trong giới nhưng lợi nhuận thu lại không ít. Lại Thanh Hồng là một con cáo già tham lam, dạo gần đây phía cảnh sát bắt đầu chú ý đến việc rửa tiền của ông ta sớm muộn gì thì cũng chết.

Ngừng lại một lúc, cô hơi híp mắt lại như đang suy nghĩ gì đó rồi mới nói tiếp:

- Chẳng qua bên ngoài là ngọc bên trong thì sỏi rửa, Lại Thanh Hồng nên về hưu sớm tránh việc mất người mất của.

Tuy Đại Ngọc không nói nhiều nhưng Lý Khôi Vĩ nhìn ra trong lời nói của cô có ẩn ý trong đó. Cô không nói nhiều, không hỏi về việc liệu anh có hợp tác với Lại thị hay không. Lý Khôi Vĩ là kẻ thông minh, anh sẽ không chọn con đường chết mà đi.

Ánh mắt Đại Ngọc hơi tối lại rồi dần trở lại bình thường. Lý Khôi Vĩ liếc nhìn cô một cái không nói gì. Dường như anh đã bỏ qua việc gì đó đã xảy ra trong quãng thời gian gần đây, rất quan trọng.

Cứ như vậy, Đại Ngọc hết nghe nhạc rồi lại coi phim giết thời gian bên cạnh Lý Khôi Vĩ chuyên tâm làm việc. Đôi lúc gặp tình huống mắc cười, cô nằm trên đùi anh cười khúc khích cổ không làm ảnh hưởng đến anh. Đôi mắt cười híp lại xong lại nhìn anh như mèo con ăn vụng vậy, Lý Khôi Vĩ nhận ra nhưng không nói gì

Đến khoảng trưa, Lý Khôi Vĩ kéo mèo lười mãi coi phim mà ngủ quên đi ra ngoài ăn cơm trưa sẵn tiện ghé vào siêu thị. Mặc dù cô bày ra vẻ mặt muốn đánh chết tên phiền phức này nhưng anh không lui bước, cứ như vậy ôm cô lên lầu thay đồ.

Đi vào bên trong siêu thị, Lý Khôi Vĩ đảm nhiệm việc đẩy xe còn Đại Ngọc thì đảm nhiệm việc lấy thức ăn. Đến lúc này đã hiện ra sự bất đồng trong việc ăn uống của hai người:

- Thức ăn đóng hộp tiện hơn, nhanh nữa đỡ phải nấu nướng.

Đại Ngọc sống chết không để Lý Khôi Vĩ đem đồ ăn hộp của cô bỏ vào chỗ cũ. Lý Khôi Vĩ ở bên ngoài đương nhiên trưng cái mặt lạnh ra:

- Không có chất dinh dưỡng.

- Uống thêm vitamin là được - Cô cười

- Vậy thôi em đừng ăn nữa, từ giờ đến chết cứ uống thuốc bổ và vitamin mà sống.

-.....

Rõ ràng tên này là khắc tinh của cô mà, sao cuối cùng lại thành bạn trai rồi?

Đại Ngọc đau lòng nhìn mấy món yêu thích trở về chỗ cũ, thay vào đó trên xe là rau xanh thịt cá tươi ngon. Lúc đi ngang qua hàng bánh kẹo thì Lý Khôi Vĩ bảo cô vào tự chọn, đương nhiên cô làm sao bỏ lỡ được.

- Anh ăn chocolate không?

Đại Ngọc cầm một thanh chocolate quơ quơ trước mặt, Lý Khôi Vĩ nhướn mày nói:

- Em thích thì cứ lấy đi
- Anh thích ăn cái gì để em đi lấy?
- Thích ăn em

Lý tổng, yêu cầu ngài khi nói những câu không đứng đắn đừng dùng cái vẻ mặt nghiêm túc đó được không?

Đại Ngọc ném cái nhìn khinh bỉ cho anh, Lý Khôi Vĩ hơi nhếch môi mắt ngập ý cười. Lúc hai người xuất hiện đã thu hút nhiều ánh mắt rồi, trong mắt người khác cô và anh y như đôi vợ chồng mới cưới vậy, chọn món nào cũng tranh cãi một lúc. Lại thêm vẻ ngoài ưu tú của Lý Khôi Vĩ khiến những quý cô ở đây thiếu điều chảy nước miếng cướp anh đi. Có điều trong mắt Lý Khôi Vĩ chỉ có mỗi cô gái dù chân đi không vững nhưng thấy thức ăn thì chạy rất nhanh, rất đáng yêu.

Tính tiền xong, Lý Khôi Vĩ xách hai túi đồ to ra xe, Đại Ngọc vui vẻ đi phía sau. Dù hai túi đồ có nặng đến đâu thì tư thế bước đi của anh vẫn hiên ngang, lưng thẳng bờ vai rộng trông rất đẹp mắt.

Lúc Lý Khôi Vĩ để hết đồ vào xe rồi thì thấy Đại Ngọc vẫn còn ở tít phía xa. Anh đứng đó, đợi cô đi tới.

Trong khung trời tuyết trắng, Đại Ngọc từng bước đi về phía anh, khối trắng bay ra từ mũi và miệng của cô. Dấu chân in lên nền tuyết, Đại Ngọc dừng lại cách anh một khoảng, cô nghiêng người mỉm cười

Lý Khôi Vĩ đi tới bế cô lên, Đại Ngọc hoảng ôm lấy cổ anh. Thấy nhiều người qua đây, Đại Ngọc mặt đỏ bừng không biết vì ngại hay vì lạnh, quát khê:

- Mau bỏ em xuống, người ta nhìn kìa.
- Đừng quan tâm, em nhìn mỗi anh là được rồi.

Đôi lời của tác giả:

Ngược thì mấy thím đòi đốt nhà, ngọt thì bảo rằng mấy chap sau thế nào cũng ngược tới tập:<

Hic, sống sao cho vừa lòng nhau đây a~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bị ngốc sẽ không ai cưới nữa

Đại Ngọc đảo mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, con người đen láy đi chuyển nhìn thẳng về phía đối diện. Anh đang nhìn cô, đang nhìn cô, đang nhìn...

- Mặt em có dính gì sao?

Cô khẽ nhúu mày đưa tay sờ lên mặt, Lý Khôi Vĩ nói:

- Từ nay không được nhìn ăn giảm cân nữa.

Khuôn mặt tròn nay đã hóp lại, Lý Khôi Vĩ nhất định phải nuôi cô trở về ngày trước. Đại Ngọc bĩu môi, không thèm cãi về vấn đề này với đàn ông các anh.

Nhà hàng vào giờ ăn trưa khá đông, cô và anh chọn bàn gần cửa sổ có thể nhìn ra đường phố. Khi mà món ăn được đem lên, Lý Khôi Vĩ cắt thịt thành từng miếng nhỏ rồi đổi đĩa với cô.

- Cái đó em lỡ ăn rồi.

Đại Ngọc bối rối nhìn anh, Lý Khôi Vĩ thản nhiên tiếp tục ăn đĩa của cô như không có chuyện gì xảy ra. Cô cười cười:

- Không phải anh không thích ăn chung với người khác sao? Từ khi nào đã đổi tính rồi ah?

- Em là bạn gái kiêm vợ tương lai anh.

Ý là đồ ăn của vợ anh anh không ngại.

Cô khinh bỉ trong lòng, ai là vợ anh chứ? Có điều không nói ra ngoài, ở đây là công cộng nên cô không thể cư xử lỗ mãng được. Đại Ngọc chậm rãi ăn, đôi lúc ăn trúng những thứ cô không thích thì khẽ nhíu mày nhưng vẫn cố nuốt xuống.

Trong lúc đợi tráng miệng đưa lên thì Đại Ngọc đi vào nhà vệ sinh, xem lại sắc mặt một chút rồi mới đi ra. Mọi chuyện sẽ rất suôn sẻ nếu như lúc đi về bàn cô không nhìn thấy một cảnh không thuận mắt, không thuận mắt cho lắm nha.

Lý Khôi Vi vẫn ngồi đó, ánh mắt thâm trầm, vẻ mặt tảng băng nghiêm túc. Mà cô gái đứng bên cạnh khuôn mặt e thẹn xinh đẹp, đến cả Đại Ngọc cũng phải công nhận rằng kĩ năng makeup của cô không bằng người này. Khi mà Đại Ngọc đi tới thì hai người họ đồng thời nhìn cô.

- Ah, thật ngại quá làm phiền cuộc nói chuyện của hai người rồi. Có cần tôi tránh mặt một lúc không?

Đại Ngọc mỉm cười nhìn cô gái rồi lại nhìn Lý Khôi Vi, hôm nay ra đường có phải lại không xem ngày không, sao lại gặp trúng tình huống chó má thế này. Lý Khôi Vi nhìn thấy nụ cười của cô, anh nói:

- Tráng miệng vừa đem lên, em bị thương đừng có đi lung tung nữa.

Đi lung tung cái gì, anh chuyển chủ đề cái gì? Đại Ngọc thầm khinh bỉ trong lòng, cô quay sang nhìn người bên cạnh:

- Xin chào, có chuyện gì thì ngồi xuống rồi nói chuyện đừng đứng như vậy người ta để ý thì không hay đâu.

- Anh ấy không cho tôi ngồi.

Nghe xong Đại Ngọc liền trừng mắt nhìn anh, anh nở ức hiếp một cô gái sao? Mà Lý Khôi Vi nhìn thấy cô trừng mắt thì vẻ mặt càng lạnh xuống thêm vài độ C nữa.

- Anh ấy nói đùa cô cũng đừng tin thật chứ. Cô mà không ngồi xuống thì tôi sẽ rất khó xử ah~

Ý là cô mà không ngồi thì tôi cũng không dám ngồi, mặc dù chân bị thương, mặc dù trong lòng tôi đang xé cô ra thành trăm mảnh nhưng vẫn nở nụ cười thân thiện.

Nhã Vi thấy thái độ hoà nhã của Đại Ngọc thì bối rối nhìn Lý Khôi Vi, vậy mà anh chẳng thèm liếc nhìn một cái khiến Nhã Vi thất vọng. Đại Ngọc ngồi xuống ngược lên nhìn Nhã Vi, cô à thấy thế thì bày ra vẻ mặt ngại ngùng cũng ngồi xuống.

Ha, nếu cô à biết ngại thì chẳng đứng đây rồi.

Trên bàn ăn bỗng chốc im lặng mà Đại Ngọc làm rất tốt bổn phận của mình, ăn bánh rất nhiệt tình. Lúc này cô đảo mắt nhìn Nhã Vi, chắc người đẹp vì lựa, nhìn cái giỏ xách của cô à mà Đại Ngọc cảm thấy tủi thân. Đại Ngọc không phải không tiền nhưng cô không thích mặc đồ hiệu giá trên trời, quần áo của cô giá tầm tầm, nói chung vừa mắt thì cô liền mua chứ không kiêng kị gì cả.

- Tiểu thư, cô không phải có lời muốn nói với Lý tổng sao?

Đại Ngọc nhìn Lý Khôi Vi, mắt ngập ý cười. Để xem lần này anh giải quyết thế nào.

Nhã Vi giật mình, hai tay để trên đùi xoa xoa vào nhau, răng cắn môi dưới. Đại Ngọc nhìn cô à, bộ mặt mỹ nhân sắp khóc này khiến người ta phải động lòng ah. Thế còn anh? Cô lại đưa mắt nhìn thần mặt lạnh đối diện, được rồi coi như mỹ nhân kế không có tác dụng với tên này. Đại Ngọc lại mỉm cười, dịu dàng nói:

- Không cần để ý đến tôi, có gì thì cô cứ nói đi không thì tôi sẽ tránh mặt đi nhé?

- Ngồi yên đó.

Ngữ khí của anh lạnh tanh, xem ra người này bị chọc giận rồi. Đại Ngọc nhướn mày, chẳng lẽ người ta tỏ tình với anh bắt cô ngồi đây xem à? Lý Khôi Vi hình như đã mất kiên nhẫn, anh lạnh lùng nói:

- Nhã Vi tiểu thư, những lời cần nói tôi cũng đã nói hết rồi, nếu không còn gì thì mời cô rời đi cho.

- Cô ấy là bạn gái anh?

Nhã Vi nhìn Đại Ngọc, giọng cô à có chút kiềm nén. Lý Khôi Vi đưa khăn cho Đại Ngọc lau miệng, thanh âm trầm:

- Cô ấy là vợ sắp cưới của tôi.

- Khụ... Khụ khụ khụ khụ

Là do cô ham ăn nên ăn miếng quá to hay là do câu nói của anh nên cô bị ghen vậy?

Đại Ngọc ho đến hai má đỏ hồng lên, khuôn mặt đau khổ uống nước. Thấy vậy Lý Khôi Vi đi qua ngồi xuống bên cạnh vuốt lưng cô, nhủ thầm nói:

- Không ai giành của em đâu.

Cô tiếc thương cổ họng của mình, rất đau nha. Lại nhìn về mặt căm phẫn của Nhã Vi, lòng tiếc thương lại tăng thêm vài lần nữa. Đại Ngọc nhìn anh, nhỏ giọng nói:

- Đừng có đem người khác ra làm lá chắn như vậy.

- Mệt rồi? Đợi chút anh kêu người tính tiền rồi về nhà, ngoan.

-.....

Lý tổng, vạn ngàn lần có thể tự trọng được không?

Nhã Vi đương nhiên không nghe thấy Đại Ngọc nói gì rồi, nhìn biểu hiện của Lý Khôi Vi khiến cô ả càng tức giận. Lúc này có người kêu cô ả, Nhã Vi nuốt con giận xuống, môi nở nụ cười ngọt ngào:

- Em xin phép đi trước, bạn em đang đợi. Tạm biệt Lý tổng.

Lý Khôi Vi không thêm đáp lại khiến cô ả càng tức giận cứ thế xoay người bỏ đi. Đại Ngọc khẽ thở dài, lắc lắc đầu không rõ ý tứ. Thấy thế anh hỏi cô làm sao, Đại Ngọc châm biếm nói:

- Làm diễn viên cũng hay quá đi, đến cả chào tạm biệt cũng chỉ mở con mắt bên phải để nhìn.

Lý Khôi Vi ngồi bên phải, Đại Ngọc ngồi bên trái. Nhã Vi chỉ chào Lý Khôi Vi xem cô như người vô hình, dù sao cô cũng là người tốt mời cô ả ngồi cơ mà? Lại thở dài một hơi, Đại Ngọc tủi thân nói:

- Dù sao bản thân cũng không phải tổng giám đốc một tay che trời vùng tiền như rác, người ta không thèm chào cũng phải thôi.

- Nói nhảm cái gì đấy, lần sau đừng có mà đi lung tung nữa. - Anh nói

- Ha, Lý tổng cũng hay thật đấy em vừa đi chưa được 10 phút đã trêu hoa ghẹo nguyệt.

- Cái gì mà trêu hoa ghẹo nguyệt, cô ta tự đi đến. - Anh nhủ thầm

- Không có lửa làm sao có khói, không có mây làm sao trời có thể mưa?

- Tóm lại là anh chỉ có em thôi, không được suy nghĩ lung tung, không được dỗi bỏ đi, càng không được nói chia tay!

Được rồi, người ta đã nói chỉ có mình bạn thì biết nói gì nữa giờ?

Chẳng hiểu sao đáng lẽ Đại Ngọc mới là người nên tức giận vậy mà cô lại bình thản như ngày thường, tâm trạng vẫn tươi phơi phới. Ngược lại bạn Lý Khôi Vi vì bị Nhã Vi phá hỏng bữa ăn nên khuôn mặt đẹp trai đã đóng băng, nói cách khác là từ bên trong nhà hàng đi ra ngoài vẫn chỉ có một biểu cảm, mặt lạnh.

Đại Ngọc đứng đợi Lý Khôi Vi đi lấy xe, còn đang nhìn trời nhìn đất nhìn tuyết nhìn mây thì bên cạnh lại xuất hiện thêm một người. Quà nhiên ah, cô đã đoán được là cô ả sẽ nhân cơ hội không có mặt Lý Khôi Vi để tìm mình nói chuyện mà. Xem này, Đại Ngọc rất có tâm chọn một chỗ ít người qua lại nhưng chỉ cần có động tĩnh liền thu hút người khác phòng trường hợp Nhã Vi ghen điên lên giết chết cô nha.

- Cô chính là người trong điện thoại hôm bữa.

Nhã Vi lộ mặt nạ cừu non ra, khuôn mặt xinh đẹp trở nên hung hăng đáng sợ. Đại Ngọc chỉ thầm thở dài trong lòng, đây rồi tình huống máu chó trong phim. Đại Ngọc lười biếng dựa vào lan can, đưa mắt nhìn cô ả:

- Tìm tôi có chuyện gì?

- Có chuyện gì? Loại đàn bà rẻ tiền như cô đừng có giả vờ thanh cao nữa, trước mặt thì cùng tổng giám đốc đóng đưa sau lưng liền cùng đối tác đi ăn lên giường.

Đại Ngọc suy nghĩ câu nói của Nhã Vi, ả tổng giám đốc là Bạch Minh Phong. Này này cô cùng anh ta đóng đưa khi nào hả? Chính là cô bị người ta đem tiền thưởng ra hù dọa nên mới cần rảnh đi dự vài bữa tiệc sao bây giờ lại bị gán cái mác này rồi?

Tưởng Đại Ngọc xấu hổ, Nhã Vi càng cao giọng nói:

- Cô thì có gì đẹp? Chẳng qua thì chỉ là một con thur kí đi cửa sau không biết đã qua tay bao nhiêu người, giờ ở đây bày đặt đem khuôn mặt đau khổ đó

ra. Trần Đại Ngọc, cho dù ngày hôm nay cô và Vĩ đã kết hôn đi chăng nữa thì vẫn có thể ly hôn nói chi là vợ sắp cưới. Hahaha, tôi khinh.

- Chắc, đáng tiếc cho khuôn mặt xinh đẹp lại có thể nói ra những lời bẩn thỉu như vậy..

Đại Ngọc thực cảm thấy bản thân cô có tính nhẫn nại vượt trội hơn người khác, vậy mà ai cũng nói cô nóng tính cả! Nếu cô nóng tính thì này giờ Nhã Vĩ đã được đưa đến bệnh viện chỉnh hình rồi, chắc đôi lúc Đại Ngọc cũng bội phục bản thân ah~

- Cô nói cái gì?

Nhã Vĩ cao giọng, Đại Ngọc khẽ nhủ mày vì cái tiếng cá heo của cô ả. Đại Ngọc đưa mắt nhìn, môi hơi nhếch lên:

- Cái thai còn tốt chứ?

Nhã Vĩ khựng người lại, ánh mắt xẹt qua vài tia bối rối đã bị Đại Ngọc nhìn thấy. Quà nhiên nhi..

- Cái thai gì chứ, là báo chỉ viết xằng bậy! - Nhã Vĩ nói

- Bây giờ cô nói thể tôi cũng đành chịu thôi, chắc là phá rồi mới bay sang đây nhỉ?

Nhã Vĩ tuổi còn trẻ lại còn là diễn viên với khuôn mặt xinh đẹp, bây giờ có thai chính là một vết dao chí mạng với cô ả. Được đại gia bao nuôi cưới về làm vợ thì không nói rồi nhưng nhìn cô ả bây giờ chắc bị người ta đá rồi, phá thai cũng là chuyện hiển nhiên thôi. Đời còn dài, sắc đẹp cô ả như vậy cố gắng một chút sau này mà có hết thời cũng có thể làm gái hạng sang nhỉ?

Nghĩ đến đây Đại Ngọc cười lạnh, cô ả như thế mà dám đem cô ra chửi mắng. Mặt dày như mặt đường, chắc Nhã Vĩ dùng xi măng thay cho kem nền.

Đại Ngọc cười nửa miệng, cất giọng nói:

- Nhã Vĩ, làm đàn bà phải thông minh một chút. Cô có cái não để làm gì rồi không biết sử dụng, lấp vào cho đầy sợ người ta chửi cô bị khuyết não ả? Cô muốn diễn trò tôi không ngại diễn cùng cô đâu. Đàn ông mê sắc đẹp thì đầy ra đấy nhưng loại đàn ông vừa có tiền vừa có sắc đẹp như Lý Khôi Vĩ thì không cần loại đàn bà xinh đẹp không nào. Cô muốn làm tiểu tam tôi liền thành toàn cho cô, nếu Lý Khôi Vĩ đi theo cô tôi cũng không dây dưa. Nếu cảnh cửa Lý gia mà cô cũng bước qua được thì tôi cũng chẳng cần.

- Thì ra mày cũng đâu yêu thương gì anh ấy, mày chỉ cần tiền thôi.

- Yêu chứ, thương chứ. Nhưng không phải sao, người nào tìm đến với Lý Khôi Vĩ cũng vì anh ta có tiền, lại đẹp trai, sinh ra trong gia đình danh môn. Đừng cãi lại là cô không cần tiền, diễn viên mới nói như cô đương nhiên là đang tìm người đứng sau có thể lực lớn để nâng đỡ rồi. Nhã Vĩ, tôi không hơi đâu dây dưa cùng cô. Nói tới đây thôi, mau vào trong đừng để bạn cô biết được cô đi làm tiểu tam tìm vợ cả kiếm chuyện ah~

Đại Ngọc khẽ cười, mắt đã thấy xe Lý Khôi Vĩ chạy đến. Nhã Vĩ đương nhiên cũng thấy, cô ả bước tới gần cô. Đại Ngọc hí mắt lại, nhích sang một bên né cô ả. Hay lắm chỗ này khuất tầm nhìn, Nhã Vĩ lại đứng ở vị trí thuận lợi như vậy thì Đại Ngọc chết chắc rồi nha.

Đúng như Đại Ngọc nghĩ, bỗng nhiên Nhã Vĩ nhào tới về phía cô. Đại Ngọc liền nhìn ra âm mưu của cô ả, phía sau cô là cầu thang chỉ cần té xuống thì bị thương không tránh khỏi.

Nhã Vĩ giả vờ bị vấp chân, tay đẩy mạnh vai Đại Ngọc một cái. Bản thân cô ả cũng vờ ngã mạnh xuống đầu gối rách một mảng da chảy máu đỏ tươi. Mà Nhã Vĩ muốn diễn trò tại sao Đại Ngọc lại từ chối được chứ? Đại Ngọc thuận theo ngã về phía sau hét lớn một tiếng tay ôm lấy phần đầu là nơi nhạy cảm nhất, cả người cuộn lại tự bảo vệ lấy tấm thân mình. Cô có học võ, thân thủ lại tốt đương nhiên cú ngã này không ảnh hưởng mấy. Nhưng cái cô lâm chính là thủ đoạn của Nhã Vĩ. Cô ả từ trước đã chú ý đến cái chân bị thương của cô nên thừa lúc té xuống dùng giày cao gót lại thêm một lần "lỡ chân" nữa đá mạnh vào đó. May mà cô phát giác kịp nhưng né không kịp.

Con mẹ nó, lần này Đại Ngọc gặp trúng loại tiểu tam chó má rồi.

Tiếng hét của hai cô gái thu hút nhiều người, nhất là khi người ta nhìn thấy Đại Ngọc té lăn xuống cầu thang, lưng đập trên mặt đường. Lý Khôi Vĩ đương nhiên nhìn thấy hết cảnh đó, lúc anh chạy tới là lúc Đại Ngọc bị Nhã Vĩ đập một cước chí mạng vào chân trái.

- Ngọc.

Lúc anh thét tên cô là lúc cô đáp xuống mặt đường. Hay lắm Lý Khôi Vĩ, bây giờ anh hét tên cô làm quái gì chứ?

- Đại Ngọc, tỉnh lại em, mau mở mắt nhìn anh.

Khoảng khắc Lý Khôi Vĩ thấy Đại Ngọc té xuống thì anh muốn ngũ mã phanh thủy Nhã Vĩ rồi. Anh quỳ một chân, ôm Đại Ngọc vào lòng. Đại Ngọc cảm thấy cả người đau nhức nội tạng lẫn lộn hết rồi, may mà mùa đông cô mặc đồ dày nên xương cốt không có vấn đề, nhiều lắm lại bầm mấy vết thôi. Có điều lần trước té cũng từ trên cao xuống, lần này cũng vậy..

- Không được rồi, té đập đầu hai lần sẽ bị ngốc..

Đại Ngọc nức nở nói, cô không muốn bị ngốc. Thường thường IQ cô không cao rồi, bây giờ bị ngốc thì sẽ không ai lấy cô nữa đâu.

Lý Khôi Vi thấy mắt cô đỏ hoe liền đau lòng ôm chặt cô, hôn lên trán cô nói:

- Không sao, có ngốc anh cũng lấy em.

Cô nghe thế liền rót nước mắt, anh hoảng. Thật ra là vì cái chân của cô, rất đau nha. Mà Nhã Vi thấy Lý Khôi Vi liền đi tới, mặt diễn cực đạt vành mắt cũng đỏ hoe:

- Tôi xin lỗi, tôi bị vấp nên mới muốn dựa vào cô không ngờ lại đẩy cô ngã. Thật xin lỗi, thật xin lỗi tiền thuốc men tôi sẽ trả.

Nhìn thấy dáng vẻ của cô à Đại Ngọc cười khinh bỉ trong lòng, đến nước mắt cũng chảy ra rồi, đầu gối cũng chảy máu rồi, coi như cô ta yêu nghề cống hiến thân xác đi. Lý Khôi Vi bế Đại Ngọc lên, ánh mắt đầy sát khí nói với cô à:

- Cú ngã vừa rồi tôi cũng nhìn thấy nên cô không cần giải thích nữa. Nhã Vi, cô muốn gì thì đến tìm tôi chứ đừng làm hại cô ấy. Sau này yêu cầu cô tránh xa Ngọc ra, tốt nhất là phạm vi nửa vòng trái đất đi. Tiền thuốc men không phiền đến cô.

- Không phải, Vi anh nghe em giải thích..

Thấy Nhã Vi muốn chạm vào mình Lý Khôi Vi càng thêm chán ghét lùi về sau:

- Tiểu thư, thỉnh tự trọng. Cô "lỡ chân" đẩy ngã vợ tôi như thế này, chẳng may cô ấy bị di chứng gì thì có bán mạng cô cũng không đền nổi đâu. Chân cô ấy đang bị thương, đi đứng không vững ai cũng biết. Lan can kê bên cô không nắm lại muốn dựa vào cô ấy? Lại còn lỡ chân đạp vào cái chân bị thương, hay thật, vấp chân té ngã cũng hay thật đấy!

Thề, nếu ở đây không phải là có người đang nhìn anh sẽ bắn chết cô à.

Nhìn thấy tia hung ác trong ánh mắt Lý Khôi Vi, Đại Ngọc nắm chặt cổ áo anh. Cái người này đã không tức giận thì thôi, tức rồi thì không nể mặt ai đâu. Đại Ngọc nhắm chặt mắt lại ngăn không cho nước mắt rơi vì đau nhưng chân mày gần như đã dính chặt lại, mồ hôi lạnh tuôn như suối, giọng khàn khàn nói:

- Em không sao, cô ta xin lỗi rồi thì thôi đi.

Thấy Đại Ngọc trông như sắp chết đến nơi Lý Khôi Vi mới nhìn Nhã Vi đàng đàng sát khí rồi anh đưa cô đi bệnh viện. Suốt quãng đường từ nhà hàng đến bệnh viện anh ôm lấy cô không nói một lời nào, vẻ mặt lạnh như băng, mà Keith không biết ở đâu ra đảm nhiệm vị trí tài xế. Lý Khôi Vi bế cô đi vào bệnh viện, vẻ mặt khiến không ai dám lại gần. Chẳng màng đến y tá anh xông thẳng vào một phòng khám bệnh.

Chỉ mười phút sau đó một chàng trai đi vào với khuôn mặt cũng không hề dễ coi bởi vì có người đòi đốt bệnh viện của anh ta. Ha, lại có người dám đòi đốt bệnh viện!

- Bác sĩ Bạch, thật may qua ngài tới rồi không thì chúng tôi không biết phải làm sao nữa! - Y tá trưởng trông mặt muốn khóc tới nơi

- Đối phương là thằng khốn nào? - Bác sĩ Bạch vừa đi vừa hỏi

- Là Lý tổng - Y tá trưởng trả lời, giọng run run

- Tôi biết rồi, cô mau đi chuẩn bị đi.

Trước phòng khám bệnh vệ sĩ đứng canh cửa, mặt bác sĩ Bạch càng thêm khó coi. Khi mở cửa bước vào người bên trong nhìn thấy liền nói đầy tức giận:

- Bác sĩ cái quái gì mà bỏ phòng làm việc không có ai vậy?

- Bệnh viện của bố mày mở, bố mày thích nghỉ thì nghỉ. Bác sĩ không được nghỉ phép chắc?

Bạch Vĩ An quát lại, nhìn Đại Ngọc ngoan ngoãn nằm trên giường bệnh nước mắt đầm đìa thì anh ta khẽ nhủ mày. Lại đảo mắt xuống cái chân đã được y tá sơ cứu trước, Bạch Vĩ An nhìn Lý Khôi Vi lại nhìn Đại Ngọc đau khóc không thành tiếng.

- Vừa về đã làm con gái người ta bị thương, ăn hại mà!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Lại phát cáu

Lần này thật sự Đại Ngọc chịu không nổi nữa, suốt cả quá trình mồ hôi ướt đầm mặt mày trắng bệch như người chết. Có điều cô không náo, chỉ là trước khi chuẩn bị điều trị thì có hỏi vị bác sĩ Bạch một câu:

- Có thể tiêm thuốc tê hay thuốc an thần được không? Hay là thôi đi không chữa nữa cứ để cho nó tự hồi phục vậy.

- Cưa chân đi - Bác sĩ Bạch đáp

- Nhảm nhí, làm ăn cho cẩn thận vào. - Lý Khôi Vĩ quát

- Vĩ, anh đưa em về đi em không chữa nữa - Cô giương mắt nhìn anh

- Có phải em không cần cái chân này nữa? Vậy thì... Vĩ An cưa chân đi.

-.....

Cũng không phải đã kích cô như vậy ah.

Đến khi mà Vĩ An chuẩn bị nắn xương thì cả người cô phát run, anh ta quay sang nói với Lý Khôi Vĩ:

- Đưa tay cho em ấy đi.

- Làm chi? - Đưa tay xong anh mới hỏi

- Phòng trường hợp đau quá mất lí trí tự cắn lưỡi chết, lần này bị nặng hơn rồi nên sẽ rất đau.

Nghe Vĩ An nói thế Lý Khôi Vĩ liền hoảng, kéo tay áo lên đưa trước miệng cô. Đại Ngọc lắc đầu nói:

- Không cần, em cũng không phải người thường.

- Ủ, cục u trên đầu như vậy chỉ sợ thành kẻ ngốc thôi - Vĩ An nhướn mày

- Đau thì cắn chặt vào, đừng lo anh đau.

Lý Khôi Vĩ không quan tâm đến lời từ chối, ánh mắt căng thẳng nhìn cô. Đại Ngọc mím môi bất lực, há miệng ngậm chặt cánh tay anh. Vĩ An thấy mọi thứ sẵn sàng hết rồi mới bắt đầu. Một khắc đó Đại Ngọc cảm thấy con đau lên đến tận óc, nước mắt tự động tràn ra mà răng cũng cắn chặt vào cánh tay rần rần. Lý Khôi Vĩ mặt không biến sắc, tay còn lại lau nước mắt cho cô:

- Sắp xong rồi.

Đại Ngọc làm gì còn nghe thấy anh nói nữa, ban nãy còn tưởng Vĩ An quan trọng hoá vấn đề thôi ai ngờ là có thể đau đến vậy. Da thịt trầy rách thì cũng chỉ là vết thương bên ngoài nhưng những gì liên quan đến xương cốt thì đau không thể tưởng tượng nổi. Đến khi khoang miệng nếm được vị máu thì Đại Ngọc cũng đã bất tỉnh nhân sự.

- Như vậy cũng coi là giỏi rồi, lúc trước có người vừa chạm vào đã ngất luôn.

Vĩ An thờ dài, cô nàng này cũng coi như lì lợm cứng đầu quá đi. Lý Khôi Vĩ chưa xót trong lòng, nhìn Đại Ngọc bất tỉnh mặt không còn giọt máu, mùa đông mà như mùa hè cả người tắm mồ hôi.

Một lúc lâu sau mới xong, Lý Khôi Vĩ cũng được y tá sơ cứu vết cắn lại. Lần này phải nhập viện để theo dõi, mà bệnh viện tư nhân này do Bạch gia mở ra đương nhiên Vĩ An nhân cơ hội này vợ vết túi tiền của bạn Lý Khôi Vĩ nhà ta ah. Lý Khôi Vĩ lúc này còn quan tâm gì đến vấn đề này nữa, quẹt thê, kí tên, phòng bệnh cao cấp nhất, nhét Đại Ngọc vào đó!

Keith đứng ở bên trong phòng bệnh canh giữ, thấy Lý Khôi Vĩ bước vào với vẻ mặt không tốt lắm thì khẽ run. Lý Khôi Vĩ nhìn Keith, nhỏ giọng nói:

- Không có việc gì thì lui đi, ở bệnh viện ẩm ỉ không tốt.

- Sếp thật xin lỗi, lúc đó tôi không nghĩ cô ấy sẽ gặp chuyện như vậy. - Keith nói

- Không phải lỗi của anh. Anh lái xe tôi về nhà đưa đồ trong xe cho quán gia, chắc giờ đang quét dọn ở đó.

Keith nhận lệnh rồi đi, Lý Khôi Vĩ đi tới ngồi bên cạnh giường bệnh. Rõ ràng hôm nay muốn cùng cô đi chơi một ngày cho thoải thích, xem phim hay gì đó cũng được, tối tự tay anh nấu cơm rồi dụ dỗ cô về việc sống chung. Vậy mà...

Con mẹ nó, quả là xui xẻo mà.

Khoảng một giờ sau Đại Ngọc mới tỉnh lại, xộc thẳng vào mùi là cái mùi thuốc sát trùng đặc trưng ở bệnh viện. Cô nhứu mày muốn trở mình, vừa động dậy thì liền đau đến ứa nước mắt hít một hơi lạnh.

- Tỉnh?

Nghe giọng nói quen thuộc cô mới mở mắt ra, khuôn mặt lo lắng hiện ra. Lý Khôi Vĩ đi rót cho cô ly nước, giúp cô uống nước. Anh đặt cái cốc sang một bên, lại ngồi xuống bên cạnh giường, ánh mắt hiện lên nỗi lo lắng. Có điều cái gì cũng không nói, Đại Ngọc mệt mỏi đảo mắt nhìn xung quanh không thấy ai chỉ có anh và cô mà thôi.

- Đã xong rồi?

Giọng cô khàn khàn, có lẽ là do quá mệt mỏi nên khi nói cổ họng cũng đau buốt theo.

- Ừ.

Lý Khôi Vĩ gạt đầu, tay áp lên gò má cô. Đại Ngọc cạ cạ má vào tay, cảm nhiệt hơi ấm từ anh hết như mèo con vậy. Đại Ngọc lại giường mắt nhìn:

- Anh đưa em về đi.

- Không được, phải ở lại nằm vài hôm đã. - Anh từ chối

- Em không sao đâu, ở nhà sẽ ngoan không đi lung tung.

- Chuyện này anh không thể theo ý em được, ngoan.

Thấy vậy Đại Ngọc hơi tủi thân, không nói thêm gì nữa, chỉ là thấy mũi hơi cay cay. Lý Khôi Vĩ thấy vẻ mặt buồn bã của cô không đành lòng, anh thở dài nói:

- Không thích cũng phải ở lại vài hôm, anh vì sức khỏe của em thôi.

Đại Ngọc ngay từ nhỏ đã không thích bệnh viện, cô cảm thấy nơi này quá lạnh lẽo. Cái mùi thuốc sát trùng, cả dãy hành lang thì lúc nào cũng im phăng phắc khiến cô có cảm giác không an tâm. Bởi vậy nhớ khi còn nhỏ có lần bị ngộ độc thực phẩm phải nằm viện, cô vừa tỉnh lại đã khóc sòng chết muốn về nhà, khi đó ba mẹ phải vỗ mãi mới ngoan ngoãn. Đến lớn thì tâm lý này vẫn còn đó, bởi nếu không phải bị gì nghiêm trọng cô tuyệt đối không nằm viện.

Đại Ngọc chống tay muốn ngồi dậy nhưng tay chân đều không có cảm giác gì cả, rất lâu rồi mới có cảm giác mệt mỏi như vậy ah. Lý Khôi Vĩ đỡ cô ngồi dậy, lấy gối chèn phía sau lưng cho cô tựa vào. Đại Ngọc cười khổ:

- Có khi nào bị phế một chân thật không?

- Nói bậy!

Lý Khôi Vĩ nhú mồm, sau nghĩ nghĩ một chút lại nói:

- Dù sao anh vẫn nuôi em. Em không đi được thì anh đẩy xe lăn, đẩy một đời!

- Không được, như vậy không thể đi vào lễ đường - Cô cau mày

- Anh bế em đi.

Đại Ngọc cảm thấy con tim nhỏ bé lại rung động rồi, khịt khịt mũi rồi nhào tới ôm lấy Lý Khôi Vĩ. Anh cũng ôm lấy cô, vỗ vỗ lưng nói:

- Đừng quấy, chân của em cẩn thận một chút!

Lý Khôi Vĩ điều chỉnh lại tư thế ngồi để cô dựa vào lòng anh, Đại Ngọc thoải mái dụi dụi đầu. Anh cúi xuống hôn lên trán cô, nói:

- Không được phép làm vậy nữa.

Nghe anh nói cô mới nhớ đến người đàn bà kia. Hừ lạnh, Đại Ngọc liếc anh một cái không đáp lại. Cô cũng đâu ngờ Nhã Vĩ thân mềm sức yếu như vậy mà ra tay độc ác đến thế? Lại phải nói đáng lẽ khoảng vài ngày nữa là có thể chạy nhảy rồi, vậy mà nhờ cái "lỡ chân" thân ái của cô à giờ đây Đại Ngọc phải nằm viện.

Lý Khôi Vĩ thấy Đại Ngọc như vậy thì càng nhú mồm, nhéo má cô gần giọng nói:

- Còn liếc?

- Em không được liếc chắc? Nhìn xem người tình của anh làm ra cái gì?

Đại Ngọc phát cáu, cô bị ép nằm viện đã khó chịu rồi, giờ anh còn muốn trách cô? Còn muốn trách cô? Ha, muốn chết!

- Cô ta không phải người tình của anh, đừng có nói bậy!

Lý Khôi Vi càng nhéo mạnh hơn, Đại Ngọc đau nhăn mặt đánh vào tay anh:

- Đau em, đau đau
- Sau này có còn cứng đầu như vậy không? - Anh buông tay ra
- Cái gì mà cứng đầu, em là người bị hại.
- Anh không có mùi, khi đó đối với em dễ dàng né được vậy mà vẫn để cho cô ta đẩy xuống. Lỡ có tình huống bất trắc xảy ra thì sao?
- Đó là em tính hết rồi nên mới dám làm như vậy, em không có ngu!
- Hay thật, tính hết rồi mà xem tí nữa phế một chân. Em tính toán cũng hay thật đấy!
- Cái đó chính là tình huống bất trắc. Do người tình của anh thâm độc, em là cừ non không thể đấu lại hồ ly tinh.
- Đã nói không phải là người tình người yêu gì hết, anh chỉ có em thôi.
- Đêm dài lắm mộng, tương lai không ai biết được cái gì sẽ đến!
- Trần Đại Ngọc.

Lý Khôi Vi giữ mặt cô xoay lại nhìn mình, anh bị cô chọc giận rồi. Cô nàng này, rõ ràng không biết tiếc thương thân thể mình, nếu không phải thân thủ tốt đã gây vài cái xương là chuyện hiển nhiên rồi, cái chân trái xém tí nữa cũng phế rồi. Khi mà anh thấy cô cuộn tròn người như trái banh lăn long lóc xuống, tìm nhảy dựng lên. Anh từng thấy cô trúng đạn, về mặt kiên cường đánh địch đến cùng. Vậy mà hôm nay nước mắt đầm đìa, cắn chặt tay anh đến cả tiếng nấc nghẹn cũng không bật ra được mà ngắt xiu.

Anh giận vì cô không biết tự bảo vệ mình, càng giận bản thân vì không tính toán chu toàn để cô xảy ra chuyện.

Đại Ngọc biết anh tức giận nhưng cô cũng đầu kén. Cô nhú mồm đẩy anh ra, tự mình ngồi vững. Lý Khôi Vi đứng bên cạnh giường, sắc mặt cực kì tệ.

- Kêu cái gì mà kêu! Hôm nay em bị người tình của anh đẩy xuống cầu thang, không chừng ngày mai cô ta kêu người giết chết em. Anh như vậy không hỏi thăm một câu còn trách em? Lý Khôi Vi, em đã không gây chuyện thì thôi đi anh còn muốn cãi nhau với em?

Đại Ngọc gần từng chữ, cô cảm thấy rất tủi thân. Cô biết anh vì lo lắng, sợ cô xảy ra chuyện nghiêm trọng nên mới tức giận như vậy. Nhưng tức giận thì sao, lo lắng thì sao? Cô bị người ta đẩy ngã, chân đau, người đau mà bây giờ anh còn như vậy, khiến con tim cô cũng đau nót theo.

- Anh không muốn cãi nhau với em nhưng anh nói rồi, Nhã Vi không phải người tình của anh, em đừng có gán cái mác đó lên anh! - Lý Khôi Vi cau mày
- Cô ta chính là thích anh - Cô càng gắt hơn
- Liên quan gì đến anh? Anh chỉ biết là anh yêu em nên em đừng có cáu với anh.
- Đừng có cáu với anh? Bà đây chắc thêm cáu với anh?!

Đại Ngọc cầm lấy cái gối chọi về phía anh, động tác dứt khoát như đã hồi phục thể lực 100% vậy. Lý Khôi Vi bắt được, mím môi nhìn cô. Lúc này cửa phòng mở toang ra, Bạch Hạ Băng chạy vào, phía sau là Bạch Vi An.

- Có phải là đến không đúng lúc không?

Bạch Hạ Băng quay đầu hỏi anh trai, Vi An nở nụ cười. Lý Khôi Vi nhìn hai người họ, đặt cái gối về chỗ cũ rồi nói với Đại Ngọc:

- Chuyện không đáng, anh không muốn cãi nhau với em. Chỉ là anh muốn nói lần sau không được phép làm như vậy nữa, tránh được thì tránh!
- Anh là gì của tôi mà giờ cái giọng đó? Tôi chính là muốn đâm đầu vào chỗ chết đó, anh quản được sao?!

Đại Ngọc lại chồm tới cầm cái gối đánh về phía anh, Lý Khôi Vi nhú mồm giữ lấy. Anh bị câu nói của cô chọc giận một lần nữa:

- Anh là bạn trai của em!
- Ha, cũng biết anh là bạn trai của tôi đấy. Bạn trai chứ không phải ông nội, anh nói gì tôi cũng phải làm theo hả? - Đại Ngọc cười khinh
- Nói chuyện có lý một chút đi - Anh nhú mồm
- Chia tay, tôi muốn chia tay!

Lý Khôi Vi hít một hơi lạnh, cả phòng lập tức yên tĩnh. Mà hai diễn viên quần chúng cũng cảm thấy mình thật dư thừa. Anh giật cái gối ra khỏi tay cô để

lại chỗ cũ, nói:

- Bình tĩnh rồi hãy nói chuyện tiếp.
- Dù có bình tĩnh tôi vẫn muốn chia tay, tôi muốn chia tay.
- Im miệng, còn nói nữa anh lập tức đem em đi đăng kí kết hôn!
- Anh bức tôi? Lý Khôi Vĩ, anh bức tôi tôi sống chết với anh.

Lý Khôi Vĩ không muốn lớn chuyện nên xoay người bỏ đi, Đại Ngọc thấy thế túm áo anh. Ai ngờ đầu không những không kéo lại được còn bị té xuống giường nữa. " Rầm " một tiếng, Đại Ngọc lần thứ ba đập đầu xuống đất.

Lý Khôi Vĩ hoảng hốt quay lại thấy cô nằm sõng soài dưới đất hai tay ôm đầu, anh liền bế cô lên. Đại Ngọc gầy mạnh, hét:

- Đừng có chạm vào tôi!

Anh mặc kệ đặt cô ngồi lên giường, Đại Ngọc thấy anh muốn xem đầu mình liền né đi, trừng mắt nhìn anh. Hai người mắt lớn mắt nhỏ trừng nhau khiến hai quần chúng họ Bạch cảm thấy khó thở. Bạch Hạ Băng đi tới kéo Lý Khôi Vĩ sang một bên, vỗ vỗ vai nói:

- Em nói chuyện với nó cho.

Lý Khôi Vĩ thấy vậy gạt đầu đi ra ngoài, Đại Ngọc còn đang định giữ anh lại cãi thêm một trận thì bị Bạch Hạ Băng ngăn lại.

- Làm cái gì? Bà đây là muốn chia tay, không cần khuyên khích gì hết!

Đại Ngọc trừng mắt nhìn, Bạch Hạ Băng hiểu rõ tính nết cái người này khi giận thì không nể mặt ai nên can không cho cô gây rối nữa. Đại Ngọc thấy Lý Khôi Vĩ chuẩn bị bước ra khỏi cửa thì quát:

- Lý Khôi Vĩ, anh đứng lại đó cho tôi!
- Anh không muốn cãi nhau với em, đây là bệnh viện. Nói một lần cuối, có chết anh cũng không chia tay, - Anh quay đầu

Lý Khôi Vĩ thở hừ hừ, anh nói với Vĩ An đi theo phía sau:

- Quay lại khám cho cô ấy, té đập đầu mấy lần như vậy không chừng thành kẻ ngốc luôn rồi!
- Mẹ nó! Anh mới là kẻ ngốc, cả nhà anh chỉ có anh là kẻ ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

- Bà cô ơi còn ở đó tức giận làm gì, hạ hoả hạ hoả

Bạch Hạ Băng kéo Đại Ngọc còn đang bốc hoả, vỗ vỗ lưng cô. Vĩ An đứng cửa giữa, nhìn Đại Ngọc rồi lại nhìn hướng Lý Khôi Vĩ vừa đi ra. Vĩ An cười cười nhìn Đại Ngọc:

- Đầu em không sao chứ?
- Không sao - Đại Ngọc đáp
- Nhìn cũng biết rồi, dù sao đó giờ té cả chục lần cũng có hõng đau.
- Anh biến đi!

Đại Ngọc muốn bay tới xé xác Vĩ An thì Hạ Băng kéo cô lại, đưa mắt bảo Vĩ An đi tìm người kia đi. Vĩ An cười khanh khách chạy trước, nhìn em gái nói:

- Một lát anh quay lại đón em.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Bạch Hạ Băng rót cho cô một cốc nước uống hạ hoả. Đại Ngọc ngồi trên giường, hai chân thả xuống đung đưa. Bạch

Hạ Băng ngồi xuống cái ghế bên cạnh, nhìn cái chân trái của cô thì nói:

- Định mang cái chân thế này đi ăn lễ?

- Vài bữa là khỏi ngay.

Đại Ngọc khoát khoát tay, Bạch Hạ Băng nhìn bộ dạng của cô thì thở dài. Cô nàng không chịu được thì nói:

- Mày với Khôi Vĩ lại làm sao nữa vậy?

- Cái gì mà lại làm sao? - Đại Ngọc nhún mày

- Dăm ba bữa lại cãi nhau, không phải là quá rảnh rỗi?

- Lần này là anh ta kiếm chuyện trước.

- Nghe nói là bị người ta đẩy xuống cầu thang?

- Là bà đây cố tình để nó đẩy bằng không đến cọng tóc của bà cũng đừng hòng đụng vào

- Hay thật, cố tình cũng hay thật đấy. Giờ thì cái chân thành bánh bao rồi.

Được rồi, là cô sợ ý được chưa. Đại Ngọc hừ lạnh, cô nói:

- Sao biết tao ở đây?

Lại nói, Đại Ngọc vào viện chưa được bao lâu thì Bạch Hạ Băng đã xuất hiện, có phải tin tức chạy cũng lẹ quá không? Thật ra không phải là có người truyền tin mà là tình cờ thôi. Chẳng qua hôm nay là cuối tuần, Bạch gia kể từ ngày gả con gái út đi thì mỗi cuối tuần đều về Bạch gia. Mà hôm nay Bạch Vĩ An hẹn em gái có việc lại đụng phải Lý Khôi Vĩ ôm Đại Ngọc làm loạn ở bệnh viện nên Vĩ An mới chạy tới, nhắn bảo Hạ Băng đến bệnh viện đợi mình. Cả vòng lẩn quẩn đến khi Hạ Băng đến liền nghe người ta nói to nói nhỏ rằng có vị chức cao quyền thế nào đó đến làm loạn, mà người này còn ôm theo một cô gái nhỏ. Bạch Hạ Băng nghe thế quay sang hỏi một cô y tá nói biết rằng là vị đến làm loạn là Lý tổng, cô gái nhỏ kia thì cả đoạn đường được Lý tổng cùng vệ sĩ che chắn kỹ quá nên không ai biết mặt cả. Bạch Hạ Băng còn định đi bắt ghen giúp bạn thì đã gặp anh trai, nghe Vĩ An kể lại cô gái nhỏ là Đại Ngọc thì mới giật mình chạy tới phòng bệnh.

Nghe Bạch Hạ Băng kể đầu đuôi sự việc, Đại Ngọc mới gật gù.

- Con nhỏ này không được tích sự gì cả, suốt ngày chỉ khiến người ta lo lắng!

Nghe Bạch Hạ Băng căn nhắc Đại Ngọc phì cười, chu mỏ nói:

- Aigooo, yêu yêu.

- Cút đi!

Đại Ngọc làm sao không hiểu Bạch Hạ Băng được chứ, con nhỏ này ngoài mặt lúc nào cũng bình thân vô cảm xúc nhưng trong lòng lại như ngọn lửa lớn vậy. Nhất là khi được Trang Hoàng Nhật vác về nhà, tính khí càng bị ảnh hưởng hơn.

Bạch Hạ Băng thấy Đại Ngọc đã bớt nóng nảy mới nhớ đến Lý Khôi Vĩ. Nhìn bộ dạng nhường nhịn của anh ta khi này cũng thấy Lý Khôi Vĩ nuông chiều Đại Ngọc thế nào rồi. Chỉ có điều người trong cuộc u mê, Đại Ngọc tính tình nóng nảy Lý Khôi Vĩ cũng đâu có kém. Mỗi lần gây nhau là liền như chiến tranh vậy, chỉ sợ kém tí là nhào vào đánh nhau một trận.

- Định thế nào? Chia tay thật đi?!

Bạch Hạ Băng nhìn Đại Ngọc nói. Đại Ngọc mím môi, suy nghĩ một lúc mới đáp:

- Đừng nhắc tới nữa.

- Không được, tao đã nhận lời rồi - Bạch Hạ Băng lắc đầu

- Cũng đâu ai mượn?

- Ai nhìn vô cũng thấy Lý Khôi Vĩ yêu thích mày cả, mà con nhỏ cứng đầu nóng nảy như mày thì nhìn thấy anh ta như nhìn thấy kẻ thù ấy.

Này này cũng không phải đâu đấy, đừng có đổ oan cho cô như vậy.

Đại Ngọc chau mày không đáp, Bạch Hạ Băng thấy cô chuẩn bị giờ tính cứng đầu thì nói:

- Đại Ngọc, có thể bốn năm qua đủ để mày quên đi Lý Khôi Vĩ là người như thế nào. Những chuyện như thế này sau này còn gặp nhiều, mày đâu thể

một lần như vậy thì một lần chia tay? Tao thấy anh ta nhường nhịn mày đến phát điên, gặp người khác thì đã sút bay rồi!

- Tao không cần ai nhường nhịn, tao cũng không cần mày phải nói giúp anh ta. Kha Thảo Như, đừng xen vào chuyện này được không?

Biểu cảm lạnh nhạt như nước lã, Đại Ngọc nói.

Bạch Hạ Băng chau mày, đôi mắt hơi nheo lại. Đại Ngọc khẽ nhắm mắt lại, hai tay chống xuống giường ngả người về phía sau. Trong phòng bị bao trùm bởi bầu không khí nặng nề khiến Bạch Hạ Băng cảm thấy hít thở cũng khó khăn theo.

Đại Ngọc vẫn giữ nguyên tư thế đó hồi lâu, cất giọng không nóng không lạnh:

- Kha Thảo Như, năm nay cùng nhau đón năm mới đi.

-.... Được

Bạch Hạ Băng nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Đại Ngọc thì khẽ thở dài, đứng lên. Bạch Hạ Băng bước ra khỏi phòng, khi chuẩn bị mở cửa thì cất giọng hỏi:

- Mày yêu anh ta không?

-.....

Đại Ngọc khẽ mở mắt nhìn cô nàng, Bạch Hạ Băng giữ biểu cảm như cũ. Đại Ngọc mím môi không trả lời, Bạch Hạ Băng như hiểu ý cô khẽ cười, đuôi mắt hơi nhếch lên:

- Trần Đại Ngọc, làm người không nên ích kỉ như vậy. Tự hỏi lại bản thân mình đi, mày còn yêu Lý Khôi Vĩ hay không? Nếu đã yêu thì tại sao cứ cố chấp giữ chuyện cũ trong lòng, tự đem ra tổn thương anh ta lẫn bản thân mày? Nếu đã không yêu thì tại sao lại gật đầu đồng ý quay lại cùng anh ta? Tao không ép buộc mày, nếu không yêu thì lập tức chia tay đi, bà đây tìm mối khác làm mai cho cưng. Chuyện tình cảm không thể ràng buộc được, hiểu chưa?

Khoảng một lúc lâu sau khi mà Đại Ngọc đang nửa nằm nửa ngồi dựa trên giường bệnh, tay đang gọt táo thì Lý Khôi Vĩ mới trở vào. Đại Ngọc hơi ngước lên, đảo mắt nhìn thấy là anh thì cúi xuống tiếp tục gọt táo. Có điều tiếp theo đó con dao và trái táo bị cướp đi, cô hơi nhú mày lại nhìn anh.

Rất nhanh sau đó Đại Ngọc nhận được một đĩa táo được cắt gọt sẵn. Cô cầm lấy nhưng không ăn, để lên tủ ở bên cạnh. Lý Khôi Vĩ không nói gì chỉ nhìn cô.

Mà lúc này âm khí trong phòng dày đặc, chỉ có mỗi tiếng nói của phát thanh viên trên TV vọng ra. Lúc này có người gõ cửa, Lý Khôi Vĩ lên tiếng cho vào.

Keith đi vào cầm theo một tập tài liệu. Anh ta đảo mắt nhìn Đại Ngọc nằm trên giường bệnh rồi thu lại ánh mắt, đi tới trước mặt Lý Khôi Vĩ đưa tập tài liệu cho anh.

- Còn việc gì?

Lý Khôi Vĩ xem tài liệu, nhìn thấy Keith còn chưa đi thì hỏi. Thấy Keith e ngại nhìn Đại Ngọc, anh hiểu ý anh ta thì nói:

- Không sao, nói đi.

- Bên Đức xảy ra vấn đề - Keith nói

- Nói rõ.

- Phần lợi nhuận cuối năm nay gửi qua khi kiểm tra lại thì bị thiếu hụt.

- Tìm được chưa?

- Là giám đốc A.

Lý Khôi Vĩ đóng tập tài liệu lại, sắc mặt hơi nặng nề. Đại Ngọc liếc nhìn anh một cái, cô nghe rõ từng chữ một. Lý thị xuất hiện tham ô? Xem ra có người tìm thêm việc cuối năm cho Lý Khôi Vĩ rồi.

Còn đang suy nghĩ thì đã thấy Lý Khôi Vĩ đi đến bên cạnh. Đại Ngọc vẫn nhìn vào màn hình TV, Lý Khôi Vĩ nói:

- Anh đi lần này chưa biết khi nào về được nhưng anh sẽ cố gắng về kịp đón lễ với em. Ở lại đừng quấy phá, anh cho người tới có việc gì cứ nói với họ không cần tự mình động tay động chân.

- Không cần phiền như vậy, đi đường mạnh khoẻ.

Lý Khôi Vĩ không quan tâm lời từ chối của cô, phản việc cho Keith, trước khi bước ra khỏi cửa anh quay lại nhìn cô thật lâu. Bị ánh mắt nóng bỏng của anh làm khó chịu, Đại Ngọc ngược lên nhìn lại. Cô nghe anh nói:

- Đại Ngọc, anh không chạy trốn nên em cũng đừng nghĩ cách bỏ chạy. Anh sẽ về sớm.

Đến tối thì Nhất Sơn xuất hiện, khuôn mặt cậu ta không tốt chút nào. Nhìn thấy Đại Ngọc nằm bẹp trên giường xem TV, cậu ta lập tức nổi giận nhưng khi nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của cô thì không mở miệng mắng nổi.

Sang ngày hôm sau cô làm kiểm tra tổng quát theo lệnh của Lý Khôi Vĩ, kết quả không có vấn đề gì hết. Nằm viện thêm ba ngày nữa thì Bạch Vĩ An hạ lệnh thả người. Đến khi Đại Ngọc hỏi tiền viện phí, bác sĩ Bạch cười nửa miệng đưa cho cô xem. Xem rồi, câu đầu tiên cô nói chính là:

- Em gái anh, đồ tư bản độc ác!

Sau đó Đại Ngọc nước mắt lưng tròng gửi tiền vào tài khoản Lý Khôi Vĩ, cô ghi hận trong lòng sẽ tìm cơ hội báo thù Bạch Vĩ An. Mà những ngày nằm viện, Đại Ngọc vẫn làm việc như thường. Tài liệu đến tài liệu đi, hằng ngày gặp mặt Alex đôi lúc còn gặp vị tổng giám đốc đến. Mà câu đầu tiên Bạch tổng thốt ra là:

- Tôi nói địa điểm làm việc tùy em chọn nhưng cũng đâu cần phải chạy vào bệnh viện?

-..... Tài liệu của ngài, mời đi thẳng rẽ trái nhớ đóng cửa lại, không cảm ơn!

Mà hằng ngày Lý Khôi Vĩ đều gọi điện tới, giọng nói khàn khàn có vẻ bên đáy đang bận đến rồi mù lên. Đại Ngọc dù đau lòng nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt như nước lã, nói vài câu thì tắt máy.

Theo lệnh của Lý Khôi Vĩ, sau khi xuất viện phải giữ Đại Ngọc ở lại nhà anh không cho chuyển ra ngoài. Nghe xong Đại Ngọc không có biểu tình, ở lại thì ở lại.

Điều đặc biệt là trong những ngày này cô chỉ gặp mặt Anna vài lần. Nhất Sơn vẫn an phận làm em trai ngoan ở cạnh chăm sóc cô. Đến một ngày khi xung quanh không có ai, Đại Ngọc mới nói:

- Anna dạo này bận lắm sao?

- Cô ấy muốn mở một cửa hàng - Nhất Sơn trả lời

- À, thế sao em không đi giúp?

- Không phải còn bà ở đây à?

- Biện minh, mau nói có chuyện gì xảy ra rồi!

-.....Câu đó tôi phải hỏi chị mới đúng.

Sắc mặt Nhất Sơn tối lại, giọng nói cũng sặc mùi ám khí:

- Trần Đại Ngọc, tình huống hôm đó lẽ ra chị không thể bị thương được. Cái chân này chị có chắc là vô tình hay không?

Lời của tác giả:

Thật xin lỗi vì ra chap chậm, vài ngày trước tôi vừa đi du lịch về nên không thể viết chap mới. Sẽ cố gắng bù lại cho các bạn ^^~.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

Ah, cầu ý kiến đóng góp ah~

Lai Lai Yêu Nghiệt

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Người đàn bà của Lý tổng

Thật ra việc Lý Khôi Vĩ đi công tác vào lúc này khiến cho thái độ hai bên trở nên yên ắng hơn một chút. Chẳng hạn như việc Lý Khôi Vĩ đem người trông chừng Đại Ngọc 24/24 giờ, cô cũng biết Nhất Sơn là do anh ta nhét tới nhưng cô vẫn không có ý kiến gì, thái độ nhàn nhạt khiến người ta cảm thấy kinh ngạc. Lại nói, ba bữa ăn trong ngày đều có đầu bếp tới tận nơi nấu, dọn dẹp có người hầu lẫn quản gia mỗi ngày đến chà lau khiến sàn nhà cũng trở nên bóng loáng soi gương được. Rất nhiều thứ Lý Khôi Vĩ đã sắp xếp trước khi anh đi, mọi thứ đều chỉnh chu khiến cô ngạc nhiên không ít. Tựa như anh biết trước ở bên Đức xảy ra vấn đề nên đã sai người chuẩn bị mọi thứ vậy.

Đại Ngọc biết lần này không phải lỗi của anh nên cơn giận cũng nhanh chóng nguôi trôi. Có điều thái độ của cô vẫn bình thản, tựa như khi Lý Khôi Vĩ gọi tới:

- Đã ăn cơm chưa? - Anh hỏi
- Vừa xong - Cô đáp
- Có hợp khẩu vị không?
- Ừ.
- Đợi một lát nữa rồi hãy uống thuốc, nhớ lấy thuốc bôi lên vết thương đừng có lười.
- Đã biết.
- Đừng làm việc nhiều, ngồi suốt ngày trước máy tính không tốt.
- Ừ.
- Không có lời gì muốn nói với anh sao?
- Cúp máy đây.

Vốn dĩ Đại Ngọc muốn nói những lời quan tâm, dặn dò sức khỏe với Lý Khôi Vĩ nhưng mỗi khi muốn thốt ra thì lại nghẹn nơi cuống họng. Cô cảm giác được giữa cô và anh có một bức tường ngăn cản, rất mỏng nhưng cũng rất khó để phá vỡ. Cô không thể nhìn thấu được anh, không thể nắm bắt được tâm tư của anh. Bởi thế cô chỉ có thể dùng một thái độ không lạnh không nóng đối với anh. Có những lời nên gặp mặt trực tiếp mà nói.

Những ngày này cô ngủ ở phòng khách, Nhất Sơn không ngủ lại mà đến tối quay về nhà rồi sáng lại quay trở lại. Đối với câu hỏi của Nhất Sơn vào hôm đó, Đại Ngọc chỉ đáp lại là do bất cần, sau đó cậu ta không hỏi gì thêm. Nhưng Đại Ngọc biết, Nhất Sơn đã phát giác ra điều gì rồi.

Nhờ có sự chăm sóc kĩ lưỡng nhiệt tình của em trai lẫn người của Lý gia, chân của Đại Ngọc đã có thể di chuyển được. Thuốc của Vĩ An đưa đương nhiên là tốt cộng thêm thuốc bôi của Tuấn Kiệt, Đại Ngọc nhanh chóng có thể đi lại nhưng vẫn chưa thể bay nhảy được.

Đại Ngọc sau khi đi lại được, cô liền thu dọn quần áo rời khỏi Lý gia. Nghĩ đi nghĩ lại việc mình ăn uống ngủ nghỉ ở nhà người khác thì thật bất lịch sự, cô liền muốn rời khỏi. Nhưng vệ sĩ của Lý Khôi Vĩ không đồng ý, chỉ nói:

- Lý thiếu có lệnh chờ ngài ấy về sẽ quyết định, tiểu thư thông cảm.
- Biết khi nào thì anh ta mới về tới, chẳng lẽ muốn tôi mục xương ở đây à?
- Lệnh cấp trên chúng tôi chỉ biết thi hành.

Đại Ngọc phờng mang trọn má một hồi cũng không thể lay chuyển được mấy người này, gọi điện cho Lý Khôi Vĩ thì không được, cô đành ầm ức quay trở về phòng khách. Hai người vệ sĩ đem vali trở lại phòng, thật ra họ cũng đâu có biết chỉ là cấp trên ra lệnh như vậy thì làm sao dám cãi lại đây. Lại nói, vị tiểu thư này tính tình mấy ngày nay không nóng không lạnh, đối xử với họ cũng rất tốt. Chẳng hạn như khi đầu bếp làm bánh ngọt nhiều Đại Ngọc sẽ kêu Nhất Sơn đem chia cho những người trong nhà. Khi tuyết rơi dày đặc sẽ kêu quản gia pha nước mật ong nóng cho vệ sĩ canh gác bên ngoài.

Bởi thế Đại Ngọc đã dễ dàng tạo ấn tượng tốt cho người làm của Lý gia. Cô không kiêu ngạo, nói chuyện không hề kiêu căng, cũng không phải loại tiểu thư tự cho mình là trung tâm của vũ trụ. Khi đứng gần không nghe mùi nước hoa quá nồng, khuôn mặt không trang điểm lộ ra làn da sạch sẽ tạo cho người ta cảm giác thoải mái. Đại Ngọc cũng không làm khó bọn họ, chẳng hạn như cô muốn đi ra ngoài thì vệ sĩ phải đi theo sát bên, cô cũng không cự nự phản đối.

Chẳng hạn như lúc này đây, khi mà bị cấm cản không được đem đồ ra khỏi Lý gia, Đại Ngọc yên tĩnh ngồi ở phòng khách. Quản gia đem một ly sữa ấm đặt lên bàn, nhìn sắc mặt không tốt của cô thì khẽ nói:

- Tiểu thư bớt giận, thiếu gia cũng chỉ là muốn tốt cho cô.
- Chân cháu cũng đã lành, nhốt người thế này là phạm pháp.

Đại Ngọc thật sự không thể giữ thái độ hoà nhã nữa, cau mày nói. Lại nói bác quản gia này đương nhiên biết mối quan hệ giữa vị tiểu thư này và thiếu gia nhà mình không hề đơn giản nên thái độ đối với cô cũng kính cẩn hơn. Quản gia nở nụ cười, nói:

- Chẳng phải bác sĩ Bạch đã nói là phải nghỉ ngơi thật tốt không nên chú quan sao?

- Bác đừng tin lời tên đó, đều là lừa gạt chung một ruột cả!

Nghe nhắc đến bác sĩ Bạch thì khoé mắt lại giật vài cái, cái tên khó ưa đó!

Quần gia thức thoir nói vài câu rồi lui xuống, Đại Ngọc ngồi một lát cũng chán đành gọi cho Nhất Sơn rủ cậu ta ra ngoài. Lần này đi vệ sĩ vẫn đi theo, Đại Ngọc không phản kháng.

Mùa đông, tuyết trắng được dọn dẹp hai bên đường, hàng cây cũng đã phủ đầy tuyết. Hôm nay là Giáng Sinh, vậy mà Lý Khôi Vĩ vẫn chưa về. Đại Ngọc cảm thấy hơi mất mát một ít, bởi cô định từ trước rằng đêm nay sẽ rủ anh đi uống đến say mềm, ăn thật no rồi về đánh một giấc thật sâu. Vậy mà, chặc chặc người tới nay còn chưa về ah.

Người cần gặp thì không thấy, người không cần gặp thì lại xuất hiện trước mắt. Đại Ngọc đang ngồi trong quán ăn cùng Nhất Sơn thì rất có duyên gặp ngay Hồng Quân.

- A, thật là có duyên.

Duyên, duyên em gái người. Đại Ngọc thầm mắng trong lòng, tên nhóc Nhất Sơn đi nghe điện thoại thật đúng lúc.

Hồng Quân nở nụ cười tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện Đại Ngọc, đôi mắt hơi nheo lại. Đại Ngọc từ lần ban cho người anh em của hần một cước thì cô đã phủ bỏ cái mặt nạ thân thiện thường ngày rồi. Bởi vậy, Đại Ngọc giữ vững mặt lạnh như tiền, tiếp tục ăn thịt nướng trong bát.

Thấy người đẹp trước mặt lơ mình, Hồng Quân liền khó chịu. Kể từ lần đó, hần luôn muốn gặp mặt cô dạy dỗ một trận. Có điều sau đó Hồng Quân không có cách nào gặp mặt Đại Ngọc được, hay nói cách khác cô đột ngột bốc hơi trên đất Mĩ.

Đại Ngọc khẽ đưa mắt nhìn đám vệ sĩ ngồi gần đó đang chuẩn bị động thủ thì cô khẽ nhủ mảy ý bảo không được nóng vội. Mà Hồng Quân thấy cô như thế cũng nhìn theo, hần ta bật cười:

- Trần Đại Ngọc, có phải tôi nên tính món nợ với em không?

- Nợ, tôi có mượn tiền anh sao? - Cô nói

- Đêm đó, ở nhà hàng..

- Ah, vẫn còn " dùng " được?

Sắc mặt Hồng Quân tối sầm, người phụ nữ này rõ ràng đang móc họng hần mà. Đại Ngọc thấy hần ta như thế, liền cong môi.

- Tôi nghe nói chân em bị thương, đã lành chưa?

Hồng Quân chuyển đề tài. Hần cho người đi tìm thu lại không ít thông tin, trong đó có việc Đại Ngọc bị một diễn viên nữ đẩy ngã xuống cầu thang được Lý Khôi Vĩ đem đến bệnh viện.

- Cảm ơn đã quan tâm, vẫn còn đi được.

Đại Ngọc nở nụ cười nhân nhật.

- Có cần tôi giải quyết giúp em không?

Hồng Quân nhếch môi, ánh mắt thích thú nhìn cô. Đại Ngọc nhìn hần, nói:

- Không cần.

Hần ta " ah " một tiếng, giọng giễu cợt:

- Tôi quên mất rằng em giờ đã là người đàn bà của Lý tông rồi..

Đại Ngọc nghe xong khẽ nhủ mảy rồi cũng nhanh chóng lấy lại sắc mặt ban đầu. Cô hơi cong môi nở nụ cười như có như không, đôi mắt lại sắc bén lạ thường nhìn hần:

- Nếu đã biết vậy thì có phải anh nên rời đi nhanh một chút không. Lại thiếu?

Hồng Quân nghe hai từ " Lại thiếu " lập tức thu lại nụ cười, nheo mắt nhìn người trước mặt. Đại Ngọc không hề hoảng sợ trước ánh mắt của hần, ngược lại còn cười tươi tắn hơn:

- Không cần phải ngạc nhiên như vậy. Cũng giống như việc anh biết tôi là người của Lý Khôi Vĩ, tôi đương nhiên phải biết đến cái tên Lại Hồng Quân.

- Vậy là trước giờ tôi đã xem nhẹ em rồi.

- Không dám không dám, nhân vật còn con như tôi không đáng để ngài quan tâm.

Cô lấy khăn lau miệng, uống một ngụm nước vừa vặn nhìn thấy Nhất Sơn đi vào. Cậu ta nhìn thấy một người đàn ông khác trên bàn ăn thì khẽ nhíu mày. Đại Ngọc kéo tay Nhất Sơn ngồi xuống cạnh mình, Hồng Quân cau mày nhìn cậu ta. Ánh mắt bắn ra lửa của hai người đàn ông khiến bầu không khí xung quanh căng thẳng. Hồng Quân thấy Đại Ngọc vẫn bình thản, hần nói:

- Tôi còn nghĩ em bao nuôi người tình bên ngoài cơ đấy..

Đại Ngọc khẽ nhếch mép không đáp. Nhất Sơn bên cạnh chăm chỉ nướng thịt, không xen vào mà Hồng Quân cũng không để ý đến cậu ta. Hần tiếp tục nói:

- Đại Ngọc, vì sao lại chọn hần?

Nhất Sơn đưa mắt nhìn hần ta rồi nhìn chị mình, chắc chắn lại có kẻ trồng cây si trước nhà nữa rồi. Đại Ngọc thấy Nhất Sơn nhìn mình bằng ánh mắt nghi ngờ thì cô liền muốn đập bàn, bà đây không có một chân đạp hai thuyền!

Đại Ngọc tất nhiên không hành động như vậy, cô vẫn giữ vững hình tượng dịu dàng, có điều giọng nói hơi khác:

- Ý của anh là...

- Vì sao lại chọn Lý Khôi Vĩ? Em yêu hần ta sao, tôi không tin.

Yêu hần ta sao...

Đại Ngọc đưa mắt nhìn người đối diện, ánh mắt của Hồng Quân tràn đầy sự tức giận. Bởi hần ta ngay bây giờ muốn chiếm đoạt cô làm người của hần. Vậy mà giữa đường lại có Lý Khôi Vĩ nhảy ra hót tay trên, làm sao mà hần có thể cam lòng được!

- Chuyện này có liên quan gì đến anh?

Cô nói.

- Em cần tiền, tôi cho em. Em muốn gì tôi đều có thể cho em, những gì hần ta đem lại cho em tôi đều có thể cho em. Đại Ngọc, tôi đối với em không hề lừa dối!

Cô nhìn thẳng vào mắt hần. Nhất Sơn ngồi bên cạnh cúi nhẹ vào tay cô, Đại Ngọc liền thu hồi ánh mắt. Bởi trong một khắc nào đó, Đại Ngọc nhìn ra một tia đau lòng trong đôi mắt của Hồng Quân, cô bất ngờ.

Hồng Quân thấy thái độ của cô như vậy, hần ta đứng lên muốn rời đi. Trước khi đi cô còn nghe hần ta nói:

- Có thể ngay từ đầu ấn tượng của tôi với em không tốt nhưng từ bây giờ tôi không lừa dối nữa. Trần Đại Ngọc, tôi thật lòng thích em. Tôi không thể trơ mắt nhìn em thuộc về người khác dễ dàng như vậy được. Kết hôn vẫn có thể ly hôn, yêu rồi có thể chia tay. Tôi sẽ giành lại em.

Cái này có phải là công khai mình làm tiểu tam không?

Đại Ngọc ngồi ngay đơ ra, hoảng hốt vì vẻ mặt nghiêm túc của hần ta. Nhất Sơn bên cạnh bình thản ăn thịt nướng, thấy cô như thế thì nói:

- Chị muốn một chân đạp hai thuyền thật à?

- Làm sao? Không thể à?! - Đại Ngọc nhìn cậu ta

- Như thế là thiếu đạo đức.

- Người mới thiếu đạo đức, cả nhà người đều thiếu đạo đức!

- Chị, không nên mắng bản thân mình như vậy. Em trai biết chị thiếu đạo đức, mau ăn đi bù lại phần đạo đức bị thiếu đó.

- Cút, không cho ăn nữa.

Đại Ngọc trợn mắt nhìn em trai, Nhất Sơn vẫn mặc kệ cô tức giận mà ăn vẫn cứ ăn. Sau đó cô cũng không có tâm tình ăn nữa, trong đầu cứ hiện lên hình ảnh của anh.

Kể từ ngày anh đi cô không chủ động gọi điện thoại nhưng hôm nay chủ động thì gọi không được, cô khẽ lo lắng. Đừng ai nói Đại Ngọc là người không tim không phổi, cô thật ra rất lo lắng khi anh đi Đức. Bởi khi nghe giọng khàn đầy mệt mỏi của anh cô đau lòng, nghe thấy thanh âm hết năng lượng đó cô chỉ muốn ôm anh một cái nhưng không thể. Anh chưa từng hỏi rằng cô có yêu anh không, thật ra thì anh như lời đã nói rằng không cần cô thích anh.

Giống như Bạch Hạ Băng ngày đó trong bệnh viện đã hỏi Đại Ngọc vậy. Nếu đã hết yêu thì tại sao lại gật đầu quay lại? Đại Ngọc không hết yêu, chỉ là

cô không dám thể hiện tình cảm đó quá mãnh liệt như thuở đầu nữa. Mà cô cũng đâu hề biết chính hành động này đã kéo dài khoảng cách cả hai ra...

Tối hôm đó quay trở về, Đại Ngọc tâm trạng không tốt nhốt mình trong phòng, bữa tối cũng bỏ không động vào. Nhìn cái khăn đẩu dơ dang nằm trên giường, cô khẽ ụp mặt xuống cánh tay thờ dài. Chết tiết thật, đều là do tên khốn Hồng Quân cả. Khiến tâm trạng cô bỗng tệ thế này..

Đêm nay nhà nhà quây quần bên nhau, vậy mà cô phải trải qua đêm Giáng Sinh một mình thế này. Nhất Sơn cũng quay trở về cùng Anna, Bạch Hạ Băng đương nhiên là bị Trang Hoàng Nhật nhốt ở nhà rồi. Nhìn quanh đi quẩn lại, cô cũng không có nhiều mối quan hệ cho lắm.

Mà lúc này cô nhận được điện thoại của Trương Quy Hoàng:

- Nghe nói bị Lý Khôi Vì bỏ rơi, muốn đi uống cùng anh không?

Vì vậy Đại Ngọc mặc kệ lời châm chọc của anh ta, thay đồ đi ra ngoài. Thời tiết lạnh lẽo thế này, dĩ nhiên là phải đi uống rồi. Có điều khi đến nơi cô lại gặp thêm vài vị khách không mời nữa. Bên trong phòng VIP ngoại trừ Trương Quy Hoàng còn có Bạch Minh Phong, Tuấn Kiệt, vợ chồng Trang thiếu và cả Bạch Vĩ An. Tình ra những ai sống trên đất Mỹ đều có mặt ở đây cả, tụ họp đêm Giáng Sinh.

Mà Đại Ngọc cũng đâu hay biết rằng, một lát sau có một con bão kéo đến từ nước Đức cuốn cô đi..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Trai đẹp , đến rồi đây

- Lại đây em trai, chỉ là bị đá thôi mà không sao nên đừng có bày cái vẻ mặt đòi nợ như vậy.

- Bà đây là con gái, con gái!

Trương Quy Hoàng thấy Đại Ngọc bước vào với vẻ mặt không mấy thiện cảm thì nói, cô liếc anh ta một cái. Cô vừa ngồi xuống Bạch Hạ Băng đã thoát khỏi vòng tay của chồng chạy tới bên cạnh ôm lấy cánh tay cô:

- Người yêu ah~

- Ha, ai nói là hôm nay không thể đi chơi được? Mau cút cho bà, nhanh.

Đại Ngọc liếc người bên cạnh, Bạch Hạ Băng nghe thế càng liều mạng ôm lấy cô. Mặc kệ con sao biển dính chặt bên người, Đại Ngọc tự rót rượu uống một hơi.

Cô thờ hất ra, nhìn mấy người trong phòng nói với Bạch Hạ Băng:

- Sao lại ở hết một chỗ vậy? Có chuyện gì sao..

- Không có, tình cờ cả thôi.

Thật ra là vậy, sau khi Trương Quy Hoàng gọi cho Đại Ngọc thì nhận được điện thoại của Bạch Minh Phong, lại nói kế bên anh ta là Vĩ An nên kéo đi chung luôn. Xong đến nơi lại thấy Tuấn Kiệt đang chết trên quầy bar nên kéo theo, ngồi chưa nóng ghế thì Trương Quy Hoàng gọi luôn cho Trang Hoàng Nhật. Thế nên rốt cuộc các nhân vật tầm cỡ đều ở đây, ngay lúc này.

.....

Đương nhiên là Đại Ngọc sẽ không thể tin tuyệt đối về việc "tình cờ" này rồi. Bởi khi bước vào quán cô đã thấy bầu không khí quái dị. Đừng tưởng những người ngồi trên quầy bar hay các bàn riêng lẻ là bình thường, Đại Ngọc nhìn thấy ánh mắt họ nhìn cô hết như đói khát lâu năm vậy. Cô còn nhìn thấy những cây súng giấu ở thất lưng đàn ông, dao bấm giấu ở bên dưới lớp vớ da của phụ nữ. Đại Ngọc hơi nhúm mày, cô đưa mắt nhìn Trương Quy Hoàng.

Qua hai tuần rượu, trong người cô nóng lên bởi chất cồn nhưng vẫn còn tỉnh táo, khuôn mặt nhỏ chỉ hơi ửng hồng một chút. Lúc này Bạch Hạ Băng đã bị Trang Hoàng Nhật kéo về, Đại Ngọc ngồi bên cạnh Bạch Minh Phong.

- Lúc trước còn tưởng rằng sau này em và anh Phong thành một cặp cơ đấy.

Tuấn Kiệt cười cười nói. Đại Ngọc nghe xong mắt to mắt nhỏ phun cả bia còn trong miệng ra, ho khù khụ. Bạch Minh Phong ngồi cạnh vỗ vỗ lưng cô, Đại Ngọc quay đầu nhìn anh ta, cô nghe được giọng mình có chút run rẩy:

- Động cơ nào khiến anh có trí tưởng tượng phong phú như vậy?

- Nếu không phải Khôi Vĩ quay về thì anh còn nghĩ hai người quen ngăm - Tuấn Kiệt nói

Anh trai, rốt cuộc thì trí tưởng tượng của anh phong phú đến cỡ nào?

Đại Ngọc dờ khóc dờ cười, lại đưa mắt nhìn người bên cạnh, nhìn từ trên xuống dưới từ dưới lên trên. Bạch Minh Phong thấy cô đang nhìn mình thì quay sang nhìn lại, khoé môi hơi cong lên có vẻ đang thích thú. Đại Ngọc " Ha " một tiếng, quay đầu nói với Tuấn Kiệt:

- Một mùa đông đủ để em khổ sở rồi, đầu ngu dại rước tảng băng để trong nhà.

-.....Đại Ngọc hình như bác trai không biết...

- Sếp thật xin lỗi, ngài chính là mùa xuân ấm áp ah~

Mọi người bật cười bởi vẻ nịnh nọt của cô, Bạch Minh Phong cũng phì cười. Anh ta vỗ vỗ đầu cô, ánh mắt " triu mến " lạ thường:

- Cũng không phải ai cũng chịu được con bé này ngoại trừ Lý thiếu.

Sếp, ngài vỗ mạnh như vậy sẽ làm tụt IQ của người ta đó.

Đại Ngọc ôm lấy đầu tránh xa bàn tay hung ác của Bạch Minh Phong, nhích người ra phía xa. Nhích một hồi lại đụng trúng người khác, quay đầu nhìn thì cô liền muốn khóc. Vì sao vừa thoát khỏi ma vương thứ nhất lại đụng trúng ma vương thứ hai vậy? Còn đang định chạy thì đã bị tóm lại, Trương Quy Hoàng xách cô đặt xuống bên cạnh mình. Vừa vặn lúc này có người mở cửa, nhìn về phía anh ta gật đầu.

Bỗng cái TV trước mặt được bật lên, bên trong là khung cảnh quán bar hiện giờ. Đại Ngọc nhìn chăm chú, quả nhiên hôm nay có chuyện vui xảy ra mà.

Không khí trong phòng lạnh đi vào độ, mọi người đều chăm chăm vào màn hình. Đại Ngọc mở lon bia ra uống một ngụm, cô nhũn mày nói:

- Bọn chúng muốn làm gì?

- Nhìn sang góc bên phải, thấy người đàn ông mặc áo somi trắng không? - Trương Quy Hoàng nói

Đại Ngọc đương nhiên thấy người này rồi, từ lúc đi vào người đàn ông ngoại quốc này có ánh mắt rực lửa với cô nhất cơ mà. Trương Quy Hoàng gác chân lên bàn, giọng giễu cợt nói:

- Đêm nay bọn chúng làm giao dịch.

- Về cái gì? - Trang Hoàng Nhặt nhũn mày

- Hàng trắng.

Câu trả lời của Trương Quy Hoàng khiến mọi người ngạc nhiên, Đại Ngọc mở to mắt nhìn anh ta. Trương Quy Hoàng bật cười, tiếng cười quỷ dị. Anh ta ngả người ra phía sau dựa vào ghế, đôi mắt khép hờ, thanh âm trầm:

- Bọn ngu ngốc, dám vậy bản địa bàn của Trương gia.

- Vậy anh định làm thế nào? - Đại Ngọc hỏi

- Xem chuyện vui thôi, cũng đâu phải việc của mình - Anh ta cười

Cũng phải thôi, bọn ngu ngốc này lại dám đến địa bàn Trương gia mà buôn hàng trắng thì gan cũng to bằng trời rồi. Lại nói hôm nay bọn chúng xui xẻo, gặp phải boss lớn ở đây nữa chứ. Đại Ngọc suy nghĩ một hồi, chẳng lẽ Trương Quy Hoàng gọi cô đến chỉ xem trò vui? Không đâu, anh ta không phải kẻ rối rời như vậy.

Chẳng qua giữa đám người đông như vậy thì việc giao dịch cũng dễ dàng hơn, khi nhìn thấy người đàn ông mặc áo somi trắng đứng lên thì họ biết rằng cuộc giao dịch đã thành công. Trương Quy Hoàng trong có vẻ rất vui, sau khi trên màn hình không còn bóng dáng người đàn ông đó thì anh ta cho người đem thêm rượu lên. Chỉ biết rằng sang ngày hôm sau cảnh sát đã lật được một đường dây ma túy.

Vừa uống vừa nói đủ thứ trên trời, bỏ qua địa vị, danh vọng hay thù hận bên ngoài, họ như những người bạn lâu ngày không gặp. Được một lát thì Vĩ An lấy bài ra, chém giết công khai!

Đại Ngọc ham vui cũng chen vào một chân, kết quả là cô bị " giết " thê thảm nhất. Uất ức bị mấy người này ăn hiếp, đang chuẩn bị nổi cơn thịnh nộ thì Bạch Hạ Băng lôi cô ra, vừa cười vừa nói:

- Ra đây nói chuyện với tao, mặc kệ mấy ông đi.

- Đợi đó, quân tử trả thù mười năm chưa muộn! Trương Quy Hoàng, tôi với anh cắt đứt quan hệ từ đây không còn là anh em nữa! - Đại Ngọc nói

- Đại Ngọc, em đừng tức chẳng qua là mấy người này lần trước được Lý Khôi Vi "chăm sóc" tốt quá nên mới trả thù em - Vi An bật cười

Anh ta vừa nói xong đã có bốn cặp mắt liếc tới, Vi An liền thu lại nụ cười. Đại Ngọc nghe thế còn thêm tức, vì sao Lý Khôi Vi gây thù mà cô phải chịu chứ!

Mặc kệ thế nào đi nữa, lần này Đại Ngọc bị "giết" quá thảm nên đành lui về hậu cung làm thực nữ với Bạch Hạ Băng. Cô nàng đưa một lon bia cho cô, hỏi:

- Mày với anh ta thế nào rồi?

- Thế nào là thế nào? - Đại Ngọc mở ra uống một ngụm

- Vẫn còn giận à?

-..... Không có

Đại Ngọc lắc đầu cười cười, giận gì chứ có phải lỗi người ta đâu. Chỉ là cô cảm thấy thiếu hụt thứ gì đó không thể tả được.

Cô rất ghét phải phụ thuộc vào ai đó, làm gì, đi đâu, ăn gì đều có hình bóng người khác đi cùng. Đến khi chỉ có một mình thì sẽ cảm thấy không quen, sẽ rất buồn và cô không thích việc đó. Chẳng qua trước giờ dù có buồn thì Đại Ngọc cũng không nói ra mà cô chỉ xem đó là cảm xúc ngang qua thôi, không để ý là được. Chỉ cần đừng ai nhắc đến, đừng ai chạm vào thì cô sẽ không nhớ đến nó, vậy thôi.

Bạch Hạ Băng thấy vậy cũng không nhắc đến nữa mà đổi chủ đề khác, Đại Ngọc cũng vui vẻ phối hợp theo. Trong căn phòng tiếng ồn ào từ sông bài không có quy mô, mùi bia rượu trong không khí, mùi thuốc lá nhân nhật, Đại Ngọc không biết rằng bản thân đã bắt đầu ngà ngà say.

Bạch Hạ Băng uống rượu trái cây nên không say trong khi Đại Ngọc đã cảm giác mình không còn tỉnh táo nữa rồi. Lúc này Trương Quy Hoàng ngó sang thấy Đại Ngọc mặt đỏ đỏ thì cười nói:

- Đại Ngọc say rồi à?

- Em nghĩ vậy - Bạch Hạ Băng cười

- Không có, tuyệt đối không có say!

Đại Ngọc nói, mở to hai mắt chứng tỏ mình không say, bộ dạng đáng yêu. Cô uống hết lon bia trước mặt, nói:

- Kha Thảo Như, mau đi kiếm trai đẹp với tao.

- Đại Ngọc em đừng có mà dạy tật xấu cho vợ tôi - Trang Hoàng Nhật liếc cô

Đại Ngọc say làm gì biết ai là ai, cô hát mặt mặc kệ anh ta. Còn đang định kéo Bạch Hạ Băng đi thật thì Trương Quy Hoàng có điện thoại, anh ta nghe máy, nhìn cô nở nụ cười:

- Em muốn kiếm trai đẹp, chắc chưa?

- Hỏi thừa.

- Được rồi không cần gấp, anh gọi người cho em, ngồi đây không được chạy lung tung.

Cô nhìn anh ta một cái. Không biết ai gọi cho anh ta mà Đại Ngọc chỉ nghe anh ta nói với giọng điệu như sắp xem chuyện vui:

- Nghe rõ chưa? Mau đem người vào đây.

Đại Ngọc cũng không bận tâm lắm về vụ này, sau đó cô cũng không uống thêm nữa. Lúc sau đi ra ngoài rửa mặt với Bạch Hạ Băng, cô đứng dựa chống tay xuống bồn rửa mặt hai mắt nhắm chặt lại. Chắc, hôm nay lại uống quá đà rồi.

- Muốn ới hả? Đã bảo đừng uống nhiều rồi - Bạch Hạ Băng lo lắng vuốt lưng cô

- Không sao đâu mà, người yêu bé nhỏ không cần lo lắng.

Bộ dạng này rõ ràng là say thật rồi. Bạch Hạ Băng cười khở lấy khăn giấy lau mặt cho cô. Đại Ngọc say xin hết như đứa trẻ, miệng cứ cười cười nhìn người trước mặt, cực đáng yêu. Lúc này điện thoại cô reo lên, Đại Ngọc lục lọi một hồi mới tìm thấy điện thoại. Cô nheo mắt nhìn tên trên màn hình, nhìn rõ rồi mới bắt máy:

- Ai đấy?

- Đang ở đâu? - Giọng đối phương có chút tức giận

- Ai đấy ạ? - Đại Ngọc đáp lại

-.....Trần Đại Ngọc, em đang ở đâu?

- Ah anh nói gì tôi không nghe rõ.

- Em đừng để anh bắt được em, đang ở đâu?

- Alo, alo, alooooo, sao không nói...gì vậy? Ở đây tín hiệu không rõ, alo?

Trước vẻ mặt ngạc nhiên của Bạch Hạ Băng thì cô tắt máy. Đại Ngọc trực tiếp tắt nguồn, sau đó khoác vai cô nàng bước đi. Bạch Hạ Băng phì cười hỏi:

- Lý Khôi Vi à?

- Yên tâm người yêu bé nhỏ, hấn ta sẽ không phá rồi chúng ta được đâu!

Đại Ngọc làm vẻ mặt lưu manh, chu mỏ hôn chụt vào má Bạch Hạ Băng. Cô nàng chùi chùi mặt, nhéo má cô:

- Càng ngày càng vô lại.

- Người yêu, tao đang tổn thương đó đừng có hành hạ mà - Đại Ngọc mếu máo

- Sao tổn thương? - Hạ Băng xoa xoa má cô

- Cảm thấy xã hội này đầy rẫy cạm bẫy quá, chắc nói xem một người dịu dàng... Ừm yếu ớt như tao làm sao có thể vượt qua được đây.

-.....

Được rồi, bà đây không thể đánh người say rượu được!

Vì thế Bạch Hạ Băng vác con người dịu dàng yếu ớt này về phòng. Vừa vào đã thấy không khí trong phòng quý dị, thấy hai người họ vào thì Trang Hoàng Nhật lên tiếng đầu tiên:

- Về rồi?

- Chẳng lẽ đi luôn à....ừm yên tâm, khi nào em bắt cóc vợ anh sẽ báo trước một tiếng để anh chuẩn bị tiền chuộc.

Đại Ngọc nói, cười cười nhìn anh ta. Lúc này Bạch Hạ Băng bị Trang Hoàng Nhật kéo đi, Đại Ngọc loạng choạng đứng không vững lùi về sau vài bước thì đụng trúng " bức tường thịt ". Cô giật mình liền tránh sang một bên, xoay người nói:

- Xin lỗi.

Cô còn chưa nhìn rõ là ai thì đã nghe giọng nói ban nãy trong điện thoại:

- Người của em, đến rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Mỗi tình đầu gửi lời hỏi thăm

Đại Ngọc neho mắt, chân mày nhíu lại nhìn người trước mặt. Cô nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên cho đến cái mái tóc màu đỏ cam thì dừng lại. Ngần người hỏi lâu, cô quay đầu nhìn Trương Quy Hoàng nói:

- Không nhận trai trên 30.

.....

Cái con bé này thật là! Lý Khôi Vi vừa tức vừa buồn cười, vươn tay ôm lấy cái eo nhỏ của cô. Anh nhượng mảy, hỏi:

- Vì sao?

-..... Có bạn trai nhỏ tuổi sẽ có cảm giác bản thân trẻ lại vài tuổi, không phải sao?

Cô ngược lên nhìn anh nói, miệng cười cười. Lý Khôi Vĩ cảm thấy gân xanh trên trán giật giật vài cái, anh kéo cô ngồi xuống ghế không đáp lại. Đại Ngọc dù say đấy nhưng không đánh mất hết lí trí, cô tự nguyện chọn cách im lặng.

Có điều khi nhìn thấy anh, tận mắt nhìn thấy anh bằng da bằng thịt đứng trước mặt thì cô xúc động không thôi. Mùi hương của anh bao trùm lên cô, giọng điệu lúc nào cũng như đang giễu cợt người khác, mái tóc được chải chuốt gọn gàng lộ ra khuôn mặt điển trai, bộ âu phục trên người phẳng phiu có lẽ anh vừa về đến không kịp thay đồ. Lúc nghe thấy tiếng nói của Lý Khôi Vĩ cô còn nghĩ mình điên rồi, ám ảnh mất rồi. Đại Ngọc trong những ngày anh đi, cô tự mình lẩn quẩn trong vòng tròn không cách nào thoát ra được. Cô nhớ anh..

Nghĩ đến đây cô cúi đầu cười khẽ, Lý Khôi Vĩ ngồi cạnh cũng cúi đầu xuống kẻ sát mặt cô hỏi:

- Cười gì đấy?

Hơi thở của anh phả vào da mặt khiến cô rùng mình, thật nóng. Đại Ngọc nhú mi lại quay đầu thì môi cách môi vài milimet. Cô định nhích ra thì anh đã vòng tay ôm lấy eo, giữ chặt không cho cô di chuyển. Đại Ngọc lại ngược lên nhìn, thấy Lý Khôi Vĩ mỉm môi không nói gì thì cô cũng không chống cự nữa, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh.

Lý Khôi Vĩ cũng nhanh chóng nhập hội nhưng anh không uống nhiều, chỉ nhấp nháp vài cái. Đại Ngọc dù say nhưng vẫn ngồi thẳng lưng không xiêu vẹo gì cả, khuôn mặt ửng hồng dưới ánh đèn trông rất quyến rũ. Cô nghe bên tai là giọng nói khàn khàn của anh, mùi bạc hà thoang thoảng bên cánh mũi, tất cả đều thuộc về anh.

Hai người không ai nhắc về việc hôm bữa, cứ yên lặng như vậy như không có chuyện gì xảy ra cả. Lý Khôi Vĩ quay đầu nhìn người bên cạnh, cô rất ngoan, ngoan đến một cách lạ thường. Là do rượu chăng?

- Cậu đã tới rồi thì anh giao người lại cho cậu, không sút mẻ.

Trương Quy Hoàng cười nói. Lý Khôi Vĩ cười cười không đáp, chỉ riêng Đại Ngọc yên lặng nãy giờ mới có phản ứng:

- Cái gì mà giao người lại? Em là hàng hoá chắc?

- Không cần tức giận.

Anh xoa đầu cô, thanh âm ôn nhu. Mọi người thấy thế liền nhìn bằng con mắt khinh bỉ, nhìn đi nhìn đi lại chuẩn bị giở trò ân ái ái. Bạch Vĩ An ghen tị đập bàn nói:

- Không cần diễn trò ân ái, phải biết nỗi đau của những người độc thân chứ.

- Không sao, sau này Bạch thiếu có bạn gái thì sẽ được diễn trò ân ái mà, không cần ghen tị đâu nha - Lý Khôi Vĩ nói

- Không ngờ Trang Hoàng Nhật và Lý Khôi Vĩ lại cao tay như vậy, người trước kẻ sau lấy mất hai bông hoa duy nhất trong đám - Tuấn Kiệt lắc đầu

- Cái này còn phải coi lại phúc đức mấy người chứ? - Trang Hoàng Nhật nói

-.....

Mẹ nó, lại còn dám lời phúc đức ra luôn đấy!

Mấy người đàn ông không có được tình yên ấm phần hận không thể xé xác hai tên đàn ông đang chìm đắm trong tình yêu kia. Trang Hoàng Nhật ôm vợ vào lòng, khuôn mặt lúc nào cũng như tảng băng nhưng ở gần Bạch Hạ Băng thì liền tan chảy, ánh mắt ôn nhu vạn phần. Còn Lý Khôi Vĩ thì lúc nào về mặt cũng điềm tĩnh nhưng từng hành động, lời nói hết thấy đều nhún nhường Đại Ngọc vài phần.

Trả lại Trang Hoàng Nhật máu lạnh ngày nào đi!

Trả lại Lý Khôi Vĩ ăn chơi sa đọa, tình nhân không đếm xuể đi!

Cái này gọi là sức mạnh của tình yêu, một khi bạn đắm chìm vào thì rất khó, rất khó để dứt ra được. Bạn chỉ hận không thể moi hết tâm can cho người đó, hận không thể nuốt người đó vào bụng được. Thật xin lỗi nhưng rồi một ngày không xa những người còn đơn độc ngồi ở đây sẽ gặp được một người như vậy, tình nguyện yêu thương cô ấy cả đời này.

Lý Khôi Vĩ nhìn đám người đang tranh cãi về "phúc đức" thì khẽ cười, anh liếc mắt nhìn Đại Ngọc. Cô hơi mỉm cười, mái tóc xoắn nhẹ che khuất một nửa khuôn mặt khiến vẻ đẹp tăng gấp bội. Thật ra, anh cảm ơn ông trời đã trao anh người con gái này.

Hôm nay Đại Ngọc mặc đầm len màu tối ôm sát vào cơ thể, lộ ra những đường cong chết người, mái tóc xoắn dài xoắn nhẹ màu đỏ rượu làm nổi bật làn da trắng. Cô không chọn đôi giày cao gót mà mang một đôi giày thể thao màu trắng tăng thêm phần năng động cộng thêm vớ da đen. Trang điểm không quá đậm, lông mi cong, tô son đỏ, mùi nước hoa cũng rất dễ chịu. Cô không đẹp khuynh nước khuynh thành nhưng anh lại rất thích vẻ đẹp này, nhìn cô anh cảm giác rất ấm áp..

Đại Ngọc cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của người bên cạnh, cô hơi rùng mình. Quay đầu nhìn chằm chằm với anh, cô nhường mày:

- Mặt em có dính gì sao?

- Ừ để anh lấy xuống giúp em.

Lý Khôi Vĩ vén tóc cô ra phía sau tai, cúi đầu hôn lên má một cái. Đại Ngọc giật mình, mở to mắt ra nhìn anh. Lý Khôi Vĩ vui vẻ nghiêng đầu nhìn, cô nghe anh nói:

- Dính nụ hôn của anh.

.....Gian thương gian thương, không được dùng mỹ nam kế với người ta! Đại Ngọc hét trong lòng, mặt đỏ lên thêm một phần. Mà cảnh này làm sao thoát được mấy con mắt của các vị đại gia kia. Tuấn Kiệt tức giận chỉ vào đôi tình nhân:

- Không được hun hít ở đây, cấm tuyệt đối!

- Woah, Kino mày thay đổi thật rồi trước giờ có bao giờ thể hiện tình cảm trước mặt anh em đâu? - Bạch Vĩ An thờ dài

- Cái này gọi là vì yêu nguyện thay đổi nha - Trương Quy Hoàng nhường mày

- Lý thiếu, yêu cầu cậu không được dụ dỗ thư kí của tôi - Bạch Minh Phong cười

- Trần Đại Ngọc, không được lung lay trước quân địch - Bạch Hạ Băng nói

- Kino, không được làm mấy kẻ cô đơn ở đây tui thân nha - Trang Hoàng Nhật cười

Đại Ngọc cảm thấy mặt mình nóng bừng lên sắp bốc cháy mất rồi. Mà tên gian thương bên cạnh càng thêm vui vẻ bởi biểu hiện của cô. Không được, không thể mất mặt được. Đại Ngọc ngước lên, mắt chớp chớp nhìn anh.

Lý Khôi Vĩ cứng đờ người nhìn cô. Đôi môi hé mở, mắt đen láy chớp chớp và cả mùi hương nữa, mẹ nó rất đáng yêu. Đại Ngọc mỉm cười, tìm anh khẽ đập lệch một nhịp.

Đại Ngọc rướn người lên, môi chạm má anh. Lý Khôi Vĩ lúc này bị hút hồn mất rồi còn đâu mà phản ứng nữa. Cô cười tí mắt, nói:

- Thật ngại quá, đề kháng chống trai đẹp của em rất mạnh.

.....Lý thiếu, ngại mau tỉnh lại ah~. Chỉ là mỹ nhân kế thôi mà, không cần phải mất hồn như vậy đâu nha.

Đương nhiên sau đó lại bị hội những kẻ độc thân tấn công không ngừng bởi hành động không có lương tâm này.

Lý Khôi Vĩ một lúc sau mới hoàn hồn, anh cảm thấy cả người mình nóng như lửa, um hình như phía dưới cũng có động tĩnh. Chết tiệt, chỉ vì một cái hôn phớt như vậy liền "lên" đi?

Trương Quy Hoàng khẽ lắc đầu thờ dài:

- Thôi rồi thôi rồi, Lý thiếu bị hạ gục bởi mỹ nhân kế rồi.

Mọi người gật đầu đồng tình, Đại Ngọc cười khanh khách vui vẻ. Cô có hơi men trong người nên hành động cũng bạo hơn một ít, mặc dù thường ngày cũng phải không thực nữ gì! Lý Khôi Vĩ háng giọng không đáp lại chỉ ôm cô vào lòng, bàn tay để ngay eo tăng thêm vài phần sức. Đại Ngọc cười nói:

- Không cần ghẹo nữa nha, Lý thiếu nhà em da mặt hơi mỏng.

Lý thiếu nhà em? Khoé môi cong lên, anh vui vẻ không nói gì. Mọi người thấy biểu hiện này của bạn quả cam liền nhỏ nước miếng khinh bỉ, nhìn đi nhìn đi người gì mà vừa nghe vài câu ngọt tai đã nở nụ cười rồi. Được rồi Lý Khôi Vĩ, không cần cười nữa, đã cười đến mạt tận rồi kìa.

Vì vậy nên hôm nay người nào đó đã bị Đại Ngọc đốn đổ hoàn toàn, hàng phòng thủ không đánh đã buông vũ khí đầu hàng rồi nha.

Rất lâu sau đó mới giải tán, khi đó Đại Ngọc thấy Lý Khôi Vĩ vẫn chưa kịp thay đồ nghỉ ngơi đã chạy đến đây chắc hẳn đã thấm mệt nên mới bảo về trước. Mọi người thấy cũng đã khuya nên cũng giải tán theo. Một đoàn người đi ra khỏi phòng VIP, lúc đi đang qua sân nhảy có một loại cảm giác rất khác thường. Đại Ngọc lúc này đã tỉnh lại vài phần rồi, cô khẽ đưa mắt nhìn về phía đám đông đang nhảy nhót, cô thấy một người trông rất quen. Mà lúc này cô lại chằm chằm với Trương Quy Hoàng, khuôn mặt anh ta trông rất bình thản nhưng đôi mắt đã lạnh đi, lạnh đi rất nhiều.

Đại Ngọc nắm chặt quai túi xách, mắt một lần nữa đưa về phía người đó khẽ nheo lại. Lúc này người đó quay đầu lại nhưng không nhìn thấy đám người cô, rất nhanh đã cười nói cùng người bên cạnh. Đại Ngọc nhíu mày thu hồi tầm mắt, cô cảm thấy mình tỉnh rượu được phần nửa rồi.

Sau khi ra khỏi quán bar, đang đứng đợi xe thì Đại Ngọc nhận được điện thoại từ người bạn đã lâu chưa gặp, Tuấn Anh. Cô ngạc nhiên sau đó vui vẻ bắt máy:

- Giáng Sinh vui vẻ, quà quà.

-.....lại uống rượu à?

Tuấn Anh đầu dây bên kia cảm thấy bất lực trước cô bạn thân này, khẽ thờ dài. Đại Ngọc bật cười, nói:

- Gọi tao chi đây?

- Có vài chuyện muốn nói cho mày biết, bây giờ tiện nói chuyện không?

Cô cảm thấy Tuấn Anh hơi dè chừng, chắc có lẽ là chuyện quan trọng. Đại Ngọc quay sang nhìn Lý Khôi Vĩ đứng bên cạnh thấy anh cũng đang nhìn mình thì mỉm cười. Cô nói với Tuấn Anh:

- Ủ, nói đi.

- Đại Ngọc, mày đoán thử xem tao đã gặp ai? - Tuấn Anh nói

- Đại gia, ở bên Việt Nam là buổi sáng nhưng bên đây đã là khuya rồi đấy nên không cần chơi trò đoán mò với nhau đâu.

Tuấn Anh bên kia bật cười, hần ta nói:

- Mỗi tình đầu.

- Mày gặp Kha Thảo Như thì nói tao làm gì, nó đang đứng sát bên tao đây, cách khoảng um hai mét - Đại Ngọc thờ dài

-.....

Bạch Hạ Băng nghe đến tên mình thì quay đầu nhìn, cô nàng khẽ nhú mày. Đại Ngọc mỉm cười nhìn cô nàng rồi tiếp tục nói vào điện thoại:

- Bạn thân ái, muốn nói chuyện với mối tình đầu hay chồng của mối tình đầu? Tao làm người tốt liền giúp mày.

Lý Khôi Vĩ đứng bên cạnh dù không nói gì nhưng vẫn lắng nghe cuộc nói chuyện, trong lòng có hơi khó chịu. Tên Tuấn Anh đáng ghét kia giờ này gọi làm gì? Cũng đâu phải không biết mùi giờ hai nơi chênh lệch đâu? Anh càng thêm sức kéo cô dựa sát vào người mình.

Đại Ngọc lúc này đang rất vui vẻ chọc ghẹo người khác, Tuấn Anh bên kia nói:

- Trần Đại Ngọc không cần chọc vào nỗi đau của nhau đâu, mối tình đầu của mày gửi lời hỏi thăm đến mày đấy.

Đại Ngọc ngưng không cười nữa, cả người cứng đờ lại một lúc rồi mới trở lại bình thường có điều sắc mặt đã tối đi. Mà Lý Khôi Vĩ bên cạnh nghe rõ câu này của Tuấn Anh, mối tình đầu?

Rất nhanh Đại Ngọc đã lấy lại trạng thái bình thường:

- Ủm.

- Đại Ngọc..... thật ra anh ta muốn tao cho số điện thoại mày - Tuấn Anh nói tiếp

- Đã cho chưa? - Cô hơi nhú mày

- Chưa, ý mày sao?

Hình như Tuấn Anh chưa biết việc của cô và Lý Khôi Vĩ..

Một câu hỏi khiến cả hai người bên này chốc lát, anh khoá chặt cô trong ánh mắt. Câu trả lời của cô chính là quyết định cho tương lai của họ, đi tiếp hay là dừng lại.

Đại Ngọc không nhìn anh, cả người cô như cộng bún dựa sát vào bức tường thịt bên cạnh. Cô cười khẽ, thanh âm không nhanh không chậm:

- Bảo anh ta để lại danh thiếp đi, khi nào tao có hứng " một chân đạp hai thuyền " sẽ suy nghĩ lại.

- Ah, ai bắt hạnh lộc vào mắt xanh của Trần tiểu thư vậy? - Tuấn Anh cười

Lúc này Đại Ngọc mới ngược lên nhìn, thấy mặt mày Lý thiếu nhà ta đã đen hơn mực thì cô liền cúi đầu, nén cười hai vai run lên. Thanh âm mang theo tiếng cười, Đại Ngọc nói:

- Cam đạo này rẻ nên mua thôi.

- Cam? - Tuấn Anh bên kia còn chưa nghĩ ra

- Được rồi cúp máy đây, cảm ơn vì thông tin tốt nhé bạn thân ái. Cuối năm rảnh thì qua đây, cùng đi ăn một bữa đi.

- Được, có gì tao sẽ gọi báo cho.

Đúng lúc tắt máy thì xe cũng chạy đến, rất đúng lúc. Lý Khôi Vĩ mở cửa sau, bàn tay to để hờ bên trên tránh việc cô đụng đầu vào cạnh xe. Chào tạm biệt những vị đại gia còn chưa đi, cả hai ra về.

Về đến nơi, Lý Khôi Vĩ giữ nguyên vẻ mặt lạnh tanh vác Đại Ngọc còn say rượu vào phòng. Anh thả cô nằm xuống giường, Đại Ngọc liền tỉnh lại. Cô ấn hai bên thái dương, cả người mệt mỏi không thềm chấp nhất thái độ của anh. Thấy đây là phòng ngủ chính thì cô đứng lên muốn rời đi, chưa kịp mở cửa đã bị kéo lại một lần nữa ném lên giường.

Lý Khôi Vĩ đè lên người cô, hai tay chống hai bên bao vây không cho cô thoát. Anh đánh giọng lại:

- Em muốn đi đâu?

- Về phòng - Đại Ngọc nhú mi

- Phòng của em là ở đây. Đồ đã chuyển qua đây rồi, em ngủ ở đây với anh. Không có anh, em liền giờ tỉnh cứng đầu ra nh?

- Lý Khôi Vĩ, hôm nay em mệt lắm không muốn cãi nhau với anh.

Cô nhú chặt mày, đầu lúc này bắt đầu hơi đau rồi, người cũng khó chịu. Đáng lẽ không nên uống nhiều như vậy..

Lý Khôi Vĩ ngồi dậy, kéo cô ôm vào lòng. Anh siết chặt vòng tay lại, nói:

- Trả lời một câu thôi, ngày mai sẽ nói tiếp..

Anh hôn lên trán cô, giọng đánh lại:

- Mọi tình đầu của em hỏi thăm, có phải nên cho anh một lời giải thích không, hửm?

Được rồi, cô nghe thấy mùi chua chua ở đây..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Anh nhớ em

Đại Ngọc cảm thấy đầu óc có chút hồ đồ rồi, khoe môi theo đó giật giật vài cái, cô nhìn anh nói:

- Anh đây là ghen sao?

- Là bạn trai của em chẳng lẽ anh không được ghen?!

Lý Khôi Vĩ giễu cợt nói. Cô cảm thấy anh đúng là bị chọc cho giận dữ thật rồi. Thì sao chứ? Cô không làm chuyện xấu làm sao phải sợ. Đại Ngọc mang theo hơi men trong người, nói:

- Là hàng xóm....ừm từ nhỏ?

- A, ý em là thanh mai trúc mã? - Anh nhưn mày

- Bingo - Cô búng tay cười

Thì ra người yêu của anh còn có mối tình đầu, còn là thanh mai trúc mã cạnh nhà nữa. Vậy mà anh còn tưởng mình là.... Mẹ nó không ngờ lại ăn phải dưa bở rồi.

Anh nhìn bộ dạng nửa say nửa tỉnh của cô, nói:

- Trần tiểu thư, anh cần một lời giải thích rõ ràng.

- Lý thiếu, mùi dấm cũng hơi nồng rồi đấy - Đại Ngọc bĩu môi

- Tại sao anh chưa từng nghe em nhắc về mối tình đầu?

Ba chữ cuối anh đặc biệt nhấn mạnh, nghiêng răng phun ra. Đại Ngọc nhướn mày:

- Anh đâu có hỏi.

-.....

Phải biết mới hỏi được chứ! Với lại anh chưa từng nghĩ đến việc cô có cái thứ gọi là mối tình đầu, giờ thì hay rồi, anh vừa từ Đức trở về thì lại xuất hiện tình địch. Đại Ngọc thấy bộ dạng hung dữ của anh, cô cười cười nói:

- Lúc đó còn nhỏ nên thích anh ta lắm, thích lắm luôn.

-..... Em có tin anh quăng em xuống lầu không? Hừm?

Lý Khôi Vĩ bóp chặt eo cô, gằn giọng nói. Cái con bé này, dám nói thích người khác trước mặt anh gan cũng hơi lớn rồi đấy. Đại Ngọc rõ ràng say xin nên không soát được hành vi, cô nghe thế rụt cổ về cúi đầu không nhìn anh.

Cô không nghĩ sáng mai tỉnh lại sẽ nhớ tới qua mình nói những gì, cô không nhớ nhưng chắc chắn Lý Khôi Vĩ sẽ nhớ nha. Lại nói Đại Ngọc khi uống rượu vào có hai trường hợp thường xảy ra, hoặc là cô uống đến nổi không biết trời trăng mây gió gì, hoặc là uống nửa vơi vừa tỉnh vừa say cái gì nên nói cái gì không nên nói cũng một hồi tuôn ra hết, sáng mai tỉnh dậy cái gì nên quên cái gì không nên quên cũng đều biến mất trong trí nhớ cả. Mà lời nói đã thốt ra rồi đầu thể thu lại được

- Sao lại muốn quăng em xuống lầu, em đâu có làm gì sai đâu. Anh không được bắt nạt người khác vô lí như vậy, em đâu có gây chuyện với anh đâu.

Đại Ngọc uất ức nằm lên vai anh nói. Lý Khôi Vĩ buồn cười vì giọng điệu của cô, đến con giận cũng dịu xuống một ít. Cô lại nói:

- Gọi cho anh không được em cũng đâu có gây chuyện, anh không thấy em ngoan sao? Anh không cho em ra ngoài em cũng không quấy phá, cả ngày cho Nhất Sơn theo dõi em cũng không có ý kiến. Ngay cả....

Nói đến đây cô không nói nữa chỉ thờ dài, Đại Ngọc đứng lên thoát khỏi vòng tay của anh. Lý Khôi Vĩ nhìn cô, anh nói:

- Ngay cả gì?

-..... Không gì cả, hôm nay lỡ uống hơi nhiều nên hơi mệt, em muốn nghỉ ngơi.

Đại Ngọc lắc đầu, cô lựa chọn không nói. Có lẽ mùi bạc hà trên người anh khiến cô tỉnh táo thêm phần nào, giúp cô đủ lí trí để kiểm soát lời nói của mình.

Lúc này đây cô lùi lại một bước, tạo đường lui cho cả mình và đối phương. Nếu lúc này đây còn nói tiếp, cô sợ không thể cứu vãn nổi nữa. Lý Khôi Vĩ nhún mày càng chặt, anh biết nếu như hôm nay không thể cạy miệng cô được thì từ đây về sau anh không còn cơ hội bước vào trong tim cô được nữa.

- Lúc em gọi anh đang ở trên máy bay, về tới nhà mở máy mới thấy.

Giọng nói của anh hoà hoãn hơn, ánh mắt cũng trở nên ôn hoà. Đại Ngọc nhìn lên rồi lại cúi xuống, hai bàn tay đan vào nhau, gật đầu nói:

- Em biết rồi.

- Ban đầu anh định thuê người chăm sóc em nhưng em không thích người lạ nên anh nhờ Nhất Sơn qua, dù sao cậu ta cũng là em trai em

Cô lại nhìn lên rồi gật đầu không đáp. Cả hai cứ im lặng như vậy, anh nhìn cô, cô nhìn thâm lòng dưới chân. Lý Khôi Vĩ nhìn cô như vậy bao nhiêu tức giận cũng tan ra hết rồi, anh phá tan bầu không khí ngột ngạt:

-.....Còn giận sao?

- Không có - Cô lắc đầu

- Vậy ôm anh một cái được không?

Lý Khôi Vĩ mỉm cười gơ hai tay ra như đứa trẻ, Đại Ngọc nhìn anh không nhúc nhích. Cứ trì hoãn như vậy khoảng vài phút, hai chân cô mỏi như thả hiệp từ từ đi tới.

Từng bước một, chân đạp lên tấm thảm lông màu xám mềm mại bên dưới, từng bước đi về phía anh. Đến trước mặt cô mới giang tay ôm lấy anh, cảm thấy trong lòng cũng chưa xót không ít.

- Anh nhớ em

Anh thờ phào nhẹ nhõm, nói khê bên tai cô. Anh sợ cô không đồng ý cứ như vậy quay lưng bỏ đi, sợ cô không tha hiệp làm lành giận dỗi giữ vững ý

chỉ chia tay với anh. Khi thấy Đại Ngọc từng bước đi về phía mình, tim anh cũng trở nên ấm áp hơn. Là cô đã xoa dịu nó.

Đại Ngọc vui đầu vào cổ anh, cô cảm thấy rất mệt chỉ muốn cứ ôm anh như thế này mãi. Cả người nặng ì, đầu óc cũng mơ hồ, cô mệt mỏi ôm lấy anh.

- Đại Ngọc có nhớ anh không?

Lý Khôi Vi nâng mặt cô lên, hôn lên môi cô, mỉm cười hỏi. Đại Ngọc khép hờ mắt, không chú ý, gục xuống vai anh. Anh thấy cô im lặng lại nói tiếp:

- Thực không nhớ anh?

-.....

- Đại Ngọc không nhớ anh thật à? Thật sự không nhớ chút nào sao? Một chút, một chút thôi cũng không nhớ hả?

Từ khi nào mà người đàn ông này lại nói nhiều như vậy? Đại Ngọc hơi nhúu mày ngẩng lên nhìn anh. Thấy mình đã thành công thu hút sự chú ý của cô, anh cười hi hi như tên ngốc. Anh nói tiếp:

- Anh đi như vậy mà em cũng không nhớ anh, kẻ vô tình này.

Cô chăm chú nhìn vào đôi mắt anh không dời đi tựa như cô bị hút vào trong con ngươi đen láy đó. Lý Khôi Vi đưa tay đè chặt gáy cô xuống, hôn sâu.

Anh cắn mút lấy bờ môi mềm, đầu lưỡi cạy răng cô ra tiến vào trong. Bên trong đầu lưỡi anh như con rắn gian xảo cuốn lấy lưỡi cô không ngừng chơi đùa. Cả người Đại Ngọc đã mềm nhũn chẳng còn tí sức, hai tay bám vào lưng anh. Mùi rượu vang vuran lại trên đầu lưỡi khiến cô cảm thấy ngọt ngào, thuận theo nụ hôn của anh.

Đến khi thấy Đại Ngọc sắp thở không nổi thì Lý Khôi Vi mới buông tha, nuối tiếc hôn chụt chụt lên trán má trái má phải cô. Bàn tay hư hỏng lại bắt đầu không yên phận vuốt ve cái eo nhỏ rồi từ từ lần xuống bên dưới vuốt ve đôi chân thon dài. Đại Ngọc bị nhột liền nhúu mày:

- Anh...

Còn chưa kịp nói Lý Khôi Vi nhanh như chớp thăm dò môi cô, hôn sâu lần hai. Bàn tay anh như lửa đốt từ từ tiến vào bên trong da thịt cô. Anh sờ eo rồi từ từ tiến lên trên, tay phủ lên ngực cô, mặc dù cách một lớp áo nữa nhưng anh vẫn cảm nhận được sự mềm mại bên dưới. Cả người như bị thiêu đốt, "người anh em" thân ái cũng theo đó mà tỉnh lại, Lý Khôi Vi đưa tay còn lại muốn lột đồ cô. Cái đầm vén lên ngang bụng lộ ra quần tất đen, anh đưa tay xé rách quần tất.

Đại Ngọc cảm thấy lạnh lạnh dần dần lấy lại ý thức, cô nghiêng đầu tránh nụ hôn của anh, hỏn hển nói:

- Đừng...mà..

Hành động tiếp theo dừng lại, Lý Khôi Vi đưa tay ôm chặt lấy cô. Anh nhìn bộ dạng xốc xếch của cô, giọng khàn khàn khó khăn nói:

- Xin lỗi em..

Lý Khôi Vi hôn lên cái cổ trắng ngần, khó chịu vì không thể phát tiết liền in lại mấy dấu hôn lên đó. Không thể làm tổn hại đến cô, về phương diện này anh chưa từng muốn ép buộc cô. Khẽ thở dài cười khổ, anh càng siết chặt lấy cô hơn.

Đại Ngọc biết anh nhìn rất đau khổ nhưng cô chưa sẵn sàng. Bên tai vẫn còn nghe thấy hơi thở nặng nề của anh và cả giọng nói khàn khàn đậm mùi dục vọng khiến cô sợ hãi. Cô nhúc nhích vài cái thì liền bị giọng nói của anh làm giật mình:

- Ngồi yên, muốn chết à?

Cái con bé này, có biết là cô mà nhích thêm cái nữa là anh không kiểm soát nổi chuyện gì xảy ra tiếp theo không!

Đại Ngọc lập tức bất động, lúc này cô mới cảm nhận được cách lớp vải là một vật đã sớm bị kích thích cứng lên.

.....

Anh cắn mạnh lên vành tai cô, Đại Ngọc bị đau hít một hơi lạnh. Lý Khôi Vi cất giọng trầm khàn đầy quyến rũ:

- Em phải nhanh lên không thì có ngày anh chết vì ghen mất.

- Khó chịu lắm? - Cô e dè hỏi

- Không những chết vì ghen mà còn có thể bị bệnh nữa, sau này có thể không dùng được, lưu lại di chứng sau này. Nhà anh chỉ có một mình anh thôi.

-.....

Tại sao cô lại cảm thấy tội lỗi như vậy ah?

Lý Khôi Vĩ thấy vẻ mặt ửng hồng của cô, anh phả hơi nóng vào vành tai cô, quỵn rũ nói:

- Vậy nên Đại Ngọc giúp anh được không?

-.....Giúp bằng cách nào?

Đại Ngọc cảm thấy tay mình sắp cháy tới nơi rồi. Hơi thở mờ ám bên tai, Lý Khôi Vĩ cầm chặt tay cô di chuyển với tốc độ không thể tin được. Đến khi cô cảm thấy tay muốn gãy thì mới nghe anh thở ra một cách nhẹ nhõm, còn bàn tay mình thì dính dính thứ trắng đục.

Lần đầu tiên tay phải cô tiếp xúc thân mật với " người anh em " thân ái của anh ah~

Sau đó Lý Khôi Vĩ ôm cô vào lòng thật lâu rồi mới ôm cô đi tắm. Đại Ngọc tắm xong Lý Khôi Vĩ mới vào tắm với khuôn mặt sáng khoái. Anh thì hay rồi, cô khẽ nhìn bàn tay phải mình mà mặt đỏ bừng lên.

Một ngày mệt mỏi vừa leo lên giường hai mắt đã tự động nhắm lại, khoảng năm phút sau bên cạnh lún xuống, phòng tắt đèn chìm vào bóng tối, là anh vừa tắm xong. Lý Khôi Vĩ xoay người kéo cô ôm vào lòng, anh hôn lên mặt cô:

- Ngủ ngon.

- Ừm

Đại Ngọc nhắm tịt mắt lại né tránh nụ hôn của anh. Lý Khôi Vĩ nhưn mảy muốn gỡ trở xấu xa, hai bàn tay không yên phận lại luồn vào áo cô. Đại Ngọc né người theo bản năng, cô lầm bầm:

- Đừng có chạm vào tôi... Anh ấy không thích người dơ bẩn.

Lý Khôi Vĩ mỉm môi, anh càng ôm chặt cô hơn. Bên tai Đại Ngọc nghe thấy thanh âm dễ chịu tưởng rằng trong mộng đẹp:

- Không sao đâu, chỉ cần là Đại Ngọc thì anh đều muốn mà. Anh yêu em, yêu em nhiều lắm

Đôi lời của tác giả:

Vừa viết xong là up ngay, sẵn tiện chúc mấy thím ngủ ngon nha moah moah moah.

Ai là con gái thì mau đi ngủ sớm, tốt cho da và sức khoẻ ah~

Ai là con trai thì.... Vẫn nên ngủ sớm, đừng có đi thả thính lung tung.

Good night, my world ^^~

Thân ái!

11:36, ngày 19-07-2017

Lai Lai Yêu Nghiệt

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Honey

Chẳng phải người ta thường nói sau cơn mưa trời lại sáng sao? Quả nhiên là trời sáng thật.

Đại Ngọc tỉnh dậy đầu tiên, đầu còn hơi đau do rượu, cả người cũng có phần nhức mỏi. Nhìn sang người bên cạnh còn đang ngủ say sưa vậy mà vẫn ôm chặt, đã thế còn gác chân ngang qua đùi cô, chắc là sớm đã đem cô biến thành cái gối ôm rồi.

Chắc, rõ ràng ông trời bất công mà vì sao mà da tên này còn đẹp hơn cả cô cơ chứ, thật muốn cắn vài cái. Đại Ngọc bắt mắt thường thức trai đẹp trước mặt, ừ có điều chẳng phải là của cô sao coi như an ủi phần nào. Cô gỡ cánh tay như vòng thép ra, bước xuống giường rồi đắp chăn kỹ lại cho anh.

Thấy anh ngủ ngon như vậy cô không đành đánh thức. Lẽch múi giờ cộng thêm việc không nghỉ ngơi đầy đủ, cô tin chắc nhiều đây cũng đủ để anh ngủ tới

hôm sau rồi nhỉ?

Sau khi thay quần áo, đánh răng rửa mặt các thứ cô mới xuống lầu. Hôm nay là sáng Giáng Sinh nên trong nhà cũng có không khí hơn hẳn có điều không ai dám nói lớn gây tiếng động nên trên lầu cô cũng không nghe thấy, mà người kia đang ngủ càng không nghe thấy.

- Tiểu thư, buổi sáng tốt lành.

Quản gia thấy Đại Ngọc liền cúi chào nở nụ cười, cô cũng mỉm cười đáp:

- Buổi sáng tốt lành..và Giáng Sinh vui vẻ.

- Vâng tiểu thư cũng vậy.

Đại Ngọc đi tới mở tủ lạnh ra bên trong đầy áp thức ăn, cô lấy chai nước suối rồi đóng lại. Uống hết nửa chai nước rồi cô cầm theo định đi lên lầu. Quản gia thấy cô định đi thì nói:

- Tiểu thư, cô không dùng bữa sáng à?

-..... Cháu chờ anh ấy dậy rồi ăn chung luôn.

Thật ra là do đêm qua không ăn gì lại uống nhiều khiến hiện giờ bụng cô còn chút khó chịu, không có tâm tình ăn uống. Đại Ngọc cười cười, còn chưa kịp nhắc chân lên thì quản gia đã nói tiếp:

- Thiếu gia hôm qua có dặn dò nếu tiểu thư dậy trước thì phải nấu bữa sáng cho cô không cần chờ cậu ấy..

Chu đáo đến vậy? Đại Ngọc ngạc nhiên, khoe môi giật giật vài cái. Nhưng cô thật sự không thể ăn được với cái bụng này, nói:

- Bây giờ cháu chưa đói lắm, để một lát nữa đi ạ. Bác đừng lo, cháu sẽ nói với anh ấy.

-..... Thiếu gia còn dặn nếu cô không ăn thì cũng phải uống nước gừng để tránh việc bụng sẽ khó chịu.

-.....

Rốt cuộc thì anh ta dặn khi nào chứ? Đại Ngọc mở to mắt nhìn quản gia với vẻ mặt không thể tin được. Ngược lại quản gia nở nụ cười hiền hậu cho người đem nước gừng nấu cùng mật ong vừa nấu xong để trước mặt cô.

.....

Đại Ngọc uống hết ly nước gừng mật ong dưới đôi mắt quản gia cùng với nụ cười của ông. Cô uống thêm một ngụm nước suối, cau mày khó chịu vì mùi vị của gừng. Từ chối không ăn bữa sáng cô trở về phòng, đóng cửa không gây tiếng động nào, đưa mắt nhìn người còn ngủ trên giường.

Mái tóc rối phủ xuống khuôn mặt, đôi mắt nhắm nghiền lại lúc này đây trông Lý Khôi Vĩ rất hiền lành không gây áp lực cho người khác như lúc anh tỉnh. Đại Ngọc đứng ở giữa phòng ngẩn người nhìn anh hồi lâu trong lòng bộn bề những cảm xúc khác nhau.

Lý Khôi Vĩ lật người đưa tay tìm kiếm người bên cạnh thì trống không. Tim đập "thịch" một tiếng, đôi mắt phượng lập tức mở to. Cô chạy rồi? Lại chạy rồi?

Con người đen lấy dao một vòng quanh phòng, dừng lại ở ghế sofa tối màu đặt cạnh cửa sổ. Đại Ngọc tựa vào lưng ghế hai chân duỗi thẳng ra bên trên đặt một cái gối, trên cái gối là laptop đang hoạt động, hai bàn tay múa may trên bàn phím phát ra tiếng "lạch tạch" rất nhỏ. Khuôn mặt nghiêm túc, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình đang phát sáng không để ý xung quanh, vài cọng tóc không yên vị khẽ rơi xuống mặt cô

Ừm, cảm giác rất tốt. Lý Khôi Vĩ nằm nghiêng trên giường, khoá chặt hình ảnh của cô vào trong ánh mắt. Về mặt làm việc của cô nghiêm túc hơn mọi khi, đôi lúc nhíu mày khi gặp phải chỗ sai sót, đôi môi hồng hồng cũng mím lại thành một đường thẳng

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của ai đó Đại Ngọc ngưng động tác ngẩng đầu lên nhìn vừa vặn chạm mắt. Lý Khôi Vĩ cong môi, giọng trầm ấm nói:

- Good morning, honey. (*Chào buổi sáng, em yêu*)

Khoe môi giật nhẹ, cô cảm thấy không quen với từ honey, không thể quen nổi. Lý Khôi Vĩ bày vẻ mặt lưu manh ra, nói tiếp:

- What is make you beautiful? Let I guess. Is it my love for you? (*Điều gì làm cho em xinh đẹp như vậy? Để anh đoán thử. Có phải là tình yêu của anh dành cho em?*)

-.....

- My darling, give me a hug. (*Bé cưng, ôm anh một cái đi*)

- Xin lỗi, tôi không biết tiếng Anh.

Đại Ngọc mỉm cười, thật không chịu nổi với cái tên này. Lý Khôi Vĩ vẫn nằm đó chặn roi khỏi người lộ ra thân trên trần sần chắc, anh nói:

- Không sao, anh có thể nói tiếng Việt. Em yêu, anh muốn " làm "
- If you don't shut up, I will kick your ass. (Nếu anh không im miệng, thì em sẽ đá vào mông anh đấy)
-

Có thể nói rõ ràng như vậy, lại có thể nói ra câu nói bạo lực như vậy, Lý Khôi Vĩ bật cười thích thú. Đại Ngọc không thêm đề ý đến bộ dạng dờ bệnh của anh, tiếp tục đánh mẩy. Rất nhanh sau đó anh từ nhà vệ sinh đi ra, ngồi xuống bên cạnh kéo cô ôm vào lòng. Đưa mắt nhìn vào màn hình, anh cau mày nói:

- Lẽ mà còn làm việc, đẹp đi.
- Gần xong rồi, đừng có phá

Đại Ngọc đẩy anh ra, tiếp tục tập trung. Lý Khôi Vĩ khó chịu khi bị bỏ sang một bên, cọ cọ mặt vào vai cô. Anh nói:

- Đã ăn sáng chưa?
- Uống nước gừng rồi - Cô đáp
- Nước gừng không phải đồ ăn sáng, bọn họ không dọn thức ăn cho em?
- Bụng hơi khó chịu nên không muốn ăn với cả đội anh dậy rồi ăn chung luôn.
- Sau này không cần đội anh, bụng em đã không tốt đừng nên bỏ bữa sáng.

Nghe cô bảo đội mình thì trong lòng liền vui vui, có điều anh quan tâm sức khỏe của cô hơn. Đại Ngọc gật đầu như đã biết nhưng cô không có ý định đi ăn sáng. Lý Khôi Vĩ nhủ mảy mòi nói:

- Đừng làm nữa, bọn họ muốn ép chết em sao? Anh sẽ nói chuyện với Bạch Minh Phong, xem ra mấy năm nay anh ta ăn hiếp vợ anh nhiều rồi.
- Không cần, đừng xen vào công việc của em. Với lại ai là vợ anh chứ? - Cô nói
- Không cho làm nữa, còn cố chấp thì đừng trách anh. Đi xuống ăn sáng.

Với thể lực to lớn của Lý Khôi Vĩ, Đại Ngọc bị đem xuống nhà ăn sáng. Đây là lần đầu tiên hai người ở cạnh nhau trong mắt người làm. Quản gia nhìn hai người, ánh mắt xẹt qua vài tia sáng rồi biến mất.

Ăn sáng xong Lý Khôi Vĩ cho đám người quản gia về, trong nhà chỉ còn lại hai người. Nhưng khi mà Lý Khôi Vĩ nói chuyện với quản gia, Đại Ngọc ngồi ở phòng khách nghe được quản gia nói:

- Thừa thiếu gia, mấy ngày qua cô ta có đến tìm Trần tiểu thư.

Tìm cô? Sao cô không biết gì hết?!

Đại Ngọc vẫn giữ nét mặt như thường, trong đầu hiện lên nhiều suy nghĩ khác nhau. Cô đi lên lầu thay đồ, cầm theo một cái túi bằng vải có hoạ tiết hoa đi xuống. Anh nhìn cô muốn ra ngoài, hỏi:

- Em muốn đi đâu?
- Về nhà tìm Nhất Sơn - Cô nhìn anh
- Kiểm thẳng nhóc đó làm gì?

Xa nhau cả một tuần, anh còn chưa kịp ân ái thì cô đã muốn đi rồi. Lại còn tìm đàn ông? Đúng là biết cách chọc giận người khác thật đấy.

Đại Ngọc như rồng mây, đáp:

- Em kiếm em trai em anh cũng không cho? Lý thiếu, đám chưa cũng không nên ăn lung tung đâu.
- Nói nhảm, đội đó anh đi cùng em.

Còn mắng người ta, rõ ràng là đứng cách 100 mét còn nghe mùi chua mà. Cô bĩu môi nhìn theo bóng anh đi lên lầu, ăn riết nghiệm à?

Đến khi cả hai đứng trước cửa nhà của cô, Đại Ngọc suy nghĩ một lát rồi nhấn chuông cửa, dù sao thì cũng không nên xông vào. Nhất Sơn ra mở cửa,

nhìn hai người nói:

- Có thể không mời vào được không?
- Nếu em muốn chết.

Đại Ngọc mỉm cười khiến cậu ta rùng mình, nghiêng người mời hai đại gia bước vào. Cô vào trong nhìn xung quanh rồi hỏi:

- Anna đâu?
- Đang tắm - Nhất Sơn đáp
- Ừm

Để mặc Lý Khôi Vĩ và Nhất Sơn ngồi đó, đi vào trong phòng mình Đại Ngọc lấy vài thứ rồi đi ra. Lúc này Nhất Sơn đi vào, cô quay đầu nhìn cậu ta không nói gì. Nhất Sơn mỉm cười ngồi cạnh giường, một hồi lâu mới cất giọng:

- Chị lấy gì vậy?
- Một thứ linh tinh thôi, đã ăn uống gì chưa? - Cô nói
- Em ăn rồi. Ổ khoá nhà em có thể mở ra được, không thì chị chuyển lại về đây đi tụi em chuyển về chỗ cũ là được rồi.

Đại Ngọc nhìn cậu ta, em trai cô lớn rồi nhỉ. Nhất Sơn thật ra không có cảm giác tốt đẹp với Lý Khôi Vĩ, nụ cười anh ta xảo quyệt hết như con cáo vậy. Để chị cậu ta ở nhà con cáo đó làm sao mà yên tâm được?

Cô đứng lên vò rối mái tóc còn hơi ướt của Nhất Sơn, nói:

- Thử phá ổ khoá thử đi xem ông bà Trần có lộ da chị em mình ra không?
- Nhưng mà chị cũng không thích ở nhà anh ta mà đúng không? Để tụi em chuyển ra là được rồi, chị về lại đây đi - Cậu ta chụp lấy tay cô
- Yên tâm đi, mặc dù mặt anh ta có hơi gian xảo nhưng cũng không dám làm bậy với chị cung đâu.
- Em biết mà, em là sợ chị hao sắc hãm hại người ta thôi.

Đại Ngọc cốc đầu cậu ta một cái thật mạnh. Cô nhéo lỗ tai một chàng trai cao hơn mình một cái đầu xách lên, nghiêng răng nói:

- Bà đây còn chưa xử mấy cái vụ bán chị gái nhè, nuôi tốn gạo rồi bán đứng người nhà.
- Đau đầu đau đầu..

Mà ở bên ngoài, Lý Khôi Vĩ đang ngồi ở phòng khách thì gặp Anna vừa tắm xong. Anna giật mình nhìn anh, ánh mắt lấp lánh lạ thường, khuôn mặt cũng hơi hồng hồng. Anna mỉm cười nói:

- Anh mới tới à.
- Ừ.

Lý Khôi Vĩ gật đầu, nhìn cô ta một cái. Bị ánh mắt của anh nhìn tới, Anna khẽ run. Có điều ánh mắt đó dừng trên người cô ta chưa tới 5 giây rồi đã di chuyển sang chỗ khác, trong lòng cô ta có chút hụt hẫng.

Đúng lúc này Đại Ngọc cùng Nhất Sơn đi ra bắt gặp một màn này. Lý Khôi Vĩ lạnh lùng ngồi trên ghế, còn Anna đứng ngây ở đó chăm chú nhìn anh. Đại Ngọc hơi nhíu mày, cô quay đầu nhìn em trai thì cậu ta cũng cau chặt mày. Nghe tiếng bước chân đi đến, Lý Khôi Vĩ ngẩng lên thấy cô thì nói:

- Lấy xong rồi?
- Ừm

Anna đang ngây người thì giật mình, mặt càng thêm hồng. Đại Ngọc đi tới bên cạnh Anna, vỗ vai con bé nói:

- Đây chắc hai người cũng biết nhau rồi nhưng cũng nên chính thức giới thiệu nhỉ.

Nói rồi cô vỗ vai Anna, nhìn Lý Khôi Vĩ nói:

- Anna, bạn gái Nhất Sơn.

Đại Ngọc lại chỉ vào anh, nói:

- Lý Khôi Vĩ, bạn trai của chị.

Anna nở nụ cười, nói với Lý Khôi Vĩ:

- Chào anh.

- Ủ, chào em.

Đại Ngọc thu hút biểu cảm trên mặt của Anna vào, cô liếc mắt nhìn Nhất Sơn đang đi tới. Anna thấy Nhất Sơn liền nở nụ cười ngọt ngào.

Cô lôi trong túi ra một hộp quà đưa cho Anna. Anna ngỡ ngàng rồi vui vẻ nhận lấy cười tí mắt nói cảm ơn. Ngược lại hai người đàn ông đồng thanh bất mẫn:

- Quà của anh đâu?

- Quà của em đâu?

Đại Ngọc nhìn hai người họ, hừ lạnh một tiếng đầy khinh bỉ. Anna còn đang vui vẻ xoay xoay hộp quà, nói với cô:

- Cảm ơn chị.

- Giáng Sinh vui vẻ.

Cô mỉm cười ôm cô ta một cái, trong mắt chứa vài tia sáng xẹt qua. Bốn người nói chuyện một hồi thì cô và Lý Khôi Vĩ rời đi. Trước khi lên xe Nhất Sơn nhét vào tay cô một cái túi, Đại Ngọc nhướng mày nhìn.

Cậu ta gãi gãi đầu:

- Mua cho Anna sẵn tay mua thôi.

-.... Không cần ngại, tặng quà cho người đẹp thì không cần ngại.

Đại Ngọc cười tí mắt nhìn về ngại đỏ mặt của Nhất Sơn, cậu ta liếc cô đầy khinh bỉ. Mà lúc này chỉ có hai người, cô vẫn giữ nét mặt tươi tắn nhìn cậu ta:

- Đêm qua hai đứa có đi đâu chơi không?

- Chỉ đi ăn thôi, buổi tối em còn phải đi làm việc nữa.

Đại Ngọc hơi nhíu mày, thì ra là vậy. Trương Quy Hoàng, thì ra anh ta đã nắm mọi việc trong lòng bàn tay rồi. Nhất Sơn nghi ngờ nhìn cô, hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Không có, Nhất Sơn có chuyện gì phải gọi cho chị hiểu không?

- Em có phải con nít...

- Nói có hiểu không?

Cô gằn giọng, Nhất Sơn giật mình. Cậu ta cũng hơi cau mày rồi gật đầu:

- Em biết rồi.

- Đi trước, vào nhà đi kéo bệnh.

Mọi chuyện bắt đầu từ đây, từ giây phút cô cùng anh trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đan khăn

Bữa trưa hôm đó là thịt nướng. Tiếng xèo xèo trên vỉ nướng, mùi thịt lan toả khiến Đại Ngọc cảm giác bụng đói cồn cào hai mắt nhìn chăm chăm thịt

mềm như sồi khiến Lý Khôi Vĩ bên cạnh khẽ cười. Anh lật miếng thịt lại, hai mắt cô theo đó cũng sáng bừng theo miếng nhỏ chếp chếp vài cái.

Lý Khôi Vĩ nhìn cô một cái, nói:

- Nước miếng chảy rồi kìa.

Cô giạt mình đưa tay lau lau, có nước miếng đâu? Anh bật cười xấu xa, Đại Ngọc đánh anh một cái. Lý Khôi Vĩ xoa xoa đầu cô, thịt chín rồi cắt thịt. Cô phần khích, không biết đã bao lâu rồi mới được ăn thịt nướng nữa. Anh nướng thịt cô ăn thịt, lâu lâu cô gấp thịt cho anh ăn. Lý Khôi Vĩ không có biểu cảm há miệng để Đại Ngọc đút, cô chỉ mỉm cười rồi tiếp tục ăn. Cảnh này khiến khách trong tiệm ghen tị không thôi, chàng trai im lặng ngồi nướng thịt toát lên vẻ đẹp trai lạ lùng còn cô bạn gái dịu dàng đút cho bạn trai ăn.

- Không cần nướng nữa, ăn đi.

Đại Ngọc giành lấy cái kẹp trong tay anh, này giờ anh có bao nhiêu đâu. Lý Khôi Vĩ giành lại, tiếp tục lật miếng thịt:

- Lắm chuyện, em mau ăn đi.

Cô nhú mồm buong đôi đũa trên tay xuống, lần này giành luôn cả cái kéo lẫn cái kẹp trên tay anh. Lý Khôi Vĩ quay đầu nhìn, Đại Ngọc hất mặt nói:

- Em no rồi, em nướng cho anh ăn.

Nâng khoe môi lên, anh nói được một tiếng rồi không giành với cô nữa. Đại Ngọc kêu phục vụ đem thêm một số loại rau và thêm thịt lên, chuyên tâm nướng. Lý Khôi Vĩ ăn một miếng đút cho cô một miếng. Lần này thì ngược chết mấy vị khách độc thân trong tiệm rồi, cái cặp này muốn ăn ái thì về nhà mà ăn ái đi, đâu cần ra nơi công cộng như vậy a.

Đại Ngọc muốn giúp anh lấy lại số cân bị mất, cô không thích đàn ông nhìn quá ốm yếu. Lý Khôi Vĩ ăn được một lúc thì nói:

- Em không muốn sống chung với anh sao?

Cô ngược lên nhìn, im lặng suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không có câu trả lời. Dọn đi, ý nghĩ này đã xuất hiện từ lâu rồi. Đại Ngọc thuộc kiểu người thích ở một mình tự do tự tại, khi vui có thể náo nhiệt mà không phiền đến ai, khi buồn có thể khóc lóc rồi nằm vạ ra sofa ngủ sáng lại đi làm. Cô chưa từng nghĩ đến việc anh quay về, càng không hề nghĩ sẽ trôi buộc ở một chỗ cùng anh.

Ở cùng anh, thật ra cũng không tệ.

Lý Khôi Vĩ thấy Đại Ngọc mãi không trả lời, chắc là cô không muốn nên anh cũng không ép buộc. Anh vuốt tóc cô, nói:

- Khi nào ba mẹ em về rồi nói tiếp về chuyện này, còn bây giờ cứ ở với anh đi được không?

- Được.

Trước hết cứ vậy đi, từng bước một dẫn cô đi. Anh mỉm cười nhìn, cô nhìn anh một cái rồi tiếp tục nướng thịt. Bữa trưa nhanh chóng kết thúc, Đại Ngọc với một bụng đầy thịt no tròn đi về.

Trên đường về cô nhìn thấy một cửa hàng bán những thứ liên quan đến len liền bảo anh dừng xe, mở cửa xe đi vào. Lý Khôi Vĩ nhìn cái dáng nhỏ biến mất thì thờ dãi, may mà ở đây có chỗ đậu xe. Khi anh bước vào trong thì thấy cô đang cúi cúi lựa gì đấy.

- Lần sau đi từ từ, đường trơn chạy như vậy em muốn gãy chân luôn hả?

Anh đi tới ôm lấy eo cô nói, Đại Ngọc bĩu môi không đáp. Lại nhìn mấy món trong tay cô, anh nhướn mày nói:

- Em biết đan len sao?

Bộ cô biết đan len lạ lắm sao? Không cần phải lộ vẻ mặt ngạc nhiên như vậy ra đâu, Đại Ngọc liếc anh một cái đáp:

- Lạ lắm sao?

- Ừ, trước giờ anh nghĩ em chỉ biết đâm dũa, lần đầu tiên thấy em nấu ăn anh còn tưởng mình nhìn nhầm hoặc là ai đó giống em thôi.

- Sao anh không nghĩ là em biết nấu ăn?

- Không thể nào, anh loại cái suy nghĩ đó từ vòng đầu tiên rồi!

Đã kích người khác là niềm vui của anh đúng không?

Đại Ngọc ôm một tâm trạng tổn thương tiếp tục lựa màu. Lý Khôi Vĩ đứng cạnh cũng cầm một cuộn len lên, nghĩ nghĩ một hồi rồi đưa cho cô:

- Đan cho anh đi.

- Cái gì? - Cô ngược lên hỏi

- Cái gì cũng được miễn là em đan là được.

Cô nhìn cuộn len trên tay anh, màu đỏ rượu. Anh cũng thích màu này? Đại Ngọc đưa mắt nhìn anh một cái không đáp. Lý Khôi Vĩ vẫn cầm cuộn len trên tay đưa về phía cô với vẻ mặt mong chờ, Đại Ngọc suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Không thích.

- Tại sao? - Anh nhú mày

- Ở đây có rất nhiều thứ, bỏ tiền ra mua là được chứ gì.

- Anh thích em đan cho anh.

- Nhưng em không thích đan cho anh, thế nào?

- Anh là bạn trai em.

- Thì...?

- Em vẫn không muốn đan?

- Ở đây có nhiều thứ cho anh chọn, lựa một cái đi em tặng cho anh, quà Giáng Sinh.

-..... Không cần!

Lý Khôi Vĩ trầm giọng, bỏ cuộn len trên tay về chỗ cũ. Đại Ngọc biết anh bị chọc tức nên không nói gì vẫn bình tĩnh, chọn được màu ưng ý rồi đi tính tiền. Dù có tức giận thì anh vẫn ga lăng như thường, tự động móc thẻ thanh toán mặc dù Đại Ngọc đã ngăn lại. Có điều bị câu nói của anh ngăn động tác móc thẻ lại:

- Anh là bạn trai tương lai là chồng em, những việc này để cho anh làm.

Về đến nhà anh vẫn giữ thái độ bình tĩnh như không có chuyện gì nhưng trong lòng khó chịu không thôi. Cô không đan cho anh vậy mua len làm gì? Đan cho người khác?

Ý nghĩ này khiến anh muốn đánh người. Đại Ngọc trở về phòng ngủ chính, tắm xong thay đồ ở nhà xong leo lên giường lấy cái khăn đan dở dang ra tiếp tục.

Đại Ngọc biết anh đang tức giận chuyện gì nhưng cô không muốn giải thích. Phải nói là lười giải thích, với lại tính khí người này mỗi khi tức giận thì có nghe ai nói bao giờ thôi thì đợi anh nguôi giận cái đã. Cô không phải thành thạo cái này, tay chân còn lóng ngóng với lại khi nào rảnh tay thì đan hoặc là trong lúc đợi công ty gửi tài liệu mới đan nên chỉ được một nửa cái khăn. Có điều đan mãi cũng quen tay, nếu chăm chỉ thì hôm nay cũng xong.

Ban đầu cô không định đan khăn, chỉ muốn mua về đan vài thứ linh tinh thôi. Nhưng không hiểu sao rốt cuộc lại thành đan khăn. Đại Ngọc chưa từng nhọc công vì ai cả, nếu muốn tặng quà thì ra ngoài trung tâm thương mại rồi quẹt thẻ thì muốn hàng trăm món quà cũng được. Bỗng nghe tiếng mở cửa, cô giật mình giấu cái khăn đi lấy cuộn len mới mua ra đan.

Lý Khôi Vĩ mở cửa bước vào thấy Đại Ngọc đang đan len, anh hơi nhú mày. Ngồi xuống bên cạnh cô, anh nhìn cuộn len rồi nói:

- Đan cho ai vậy?

- Bao tay cho Nhất Sơn.

Lại là thằng em trai thân ái à. Lý Khôi Vĩ cảm thấy mình nên tách rời đôi chị em này ra càng sớm càng tốt. Thái độ của Nhất Sơn đối với chị mình rất tốt, quan tâm và tôn trọng. Còn cô đối với em trai thì khỏi nói rồi, nhìn hiện tại đi, bảo đan cho người yêu thì không đan, đan cho em trai đáng yêu thì lại rất chăm chỉ. Đây có phải muốn tức chết anh không?

Đại Ngọc nhìn mặt than của người bên cạnh, cô khẽ cười nói:

- Thái độ gì đây?

- Đại Ngọc em như vậy là bất công với anh - Lý Khôi Vĩ lên án

- Đối với anh bất công một chút cũng không sao.

Đại Ngọc vỗ vỗ mặt anh nói, tiếp tục đan len. Lý Khôi Vĩ mặt than đã đen rồi bây giờ dù có đỏ son trắng lên vẫn đen. Anh ôm cô từ phía sau, dụ dỗ:

- Em đan cho anh một cái đi, được không?

- Vừa rồi ai còn mặt nặng mặt nhẹ với em vậy ta, giờ ngồi đây xin xỏ hả?

Cô cảm thấy buồn cười, cái người này giờ đang xin xỏ sao? Dù thế cô vẫn để cho anh ôm vì người anh rất ấm, mùa đông ôm rất thích. Cả người cô lọt thỏm trong lòng anh, mùi hương nhàn nhạt của cô khiến anh càng thêm buồn bực. Lý Khôi Vĩ vui đầu vào cái cổ thon dài, lăm bằm nói:

- Nếu là người khác thì đã bị sút bay rồi.

- Anh nói gì em nghe không rõ?

- Không có gì, tiếp tục đan cái bao tay chết tiệt của em đi.

Anh buông cô ra bỏ đi xuống lầu. Đại Ngọc nén cười, thấy anh đi rồi mới lấy cái khăn ra đan tiếp. Một lúc lâu sau anh trở lại thì cô kịp thời giấu đi, tiếp tục đan bao tay.

Lý Khôi Vĩ cầm theo một ít thức ăn vặt và nước, sau đó yên lặng nằm xem TV bên cạnh cô. Cả ngày hôm đó mỗi khi anh thấy cô đan len thì rất muốn giật lấy ném đi, càng ngày càng chướng mắt.

Tối đến rốt cuộc cô cũng đan xong bao tay, cái khăn chỉ còn một chút nữa thôi là hoàn thành rồi. Ăn cơm tối xong lại chui lên phòng làm ỏ, Lý Khôi Vĩ cả ngày dính chặt vào cô khiến việc đan khăn cũng đình trệ theo.

May mà giữa chừng có người gọi đến nên anh đi qua thư phòng, một mình cô ở lại tiếp tục đan khăn. Một lúc sau cũng xong, Đại Ngọc cầm lên ngắm nghía thành quả của mình. Mặc dù không đẹp như hàng bán ngoài tiệm nhưng cô vẫn hài lòng, dù sao thì cũng là tâm huyết mà.

Đang thưởng thức cái khăn thì " cạch " một tiếng, cửa mở ra. Đại Ngọc đơ ra không kịp giấu đi, còn Lý Khôi Vĩ cầm trên tay một cái túi bước vào đang nói chuyện điện thoại cũng im bật nhìn chằm chằm cái khăn. Trong lúc cao hứng cô không kịp phản ứng, giờ thì bị bắt tại trận rồi.

Lý Khôi Vĩ nhìn cái khăn chỉ muốn xé nó ra làm hai rồi dùng nó siết cổ người được tặng. Hay lắm, thì ra không đan cho anh vì phải đan cho người khác. Không đan cho anh vì màu anh chọn đã thuộc về người khác. Lý Khôi Vĩ siết chặt tay nắm cửa, nghiến răng ken két. Tiếng đối phương bên điện thoại kéo anh về thực tại, anh lạnh lùng đáp một tiếng. Bước vào trong đóng cửa phòng lại, không khí trong phòng cũng đình trệ theo.

Đại Ngọc lặng lẽ cất cái khăn đi sau đó đấu mắt với Lý Khôi Vĩ, cãi nhau cũng được nhưng tâm huyết của cô không thể bị xé được. Cô nhìn anh, trong ánh mắt không hề có chút sợ hãi mà vẫn bình thản.

Anh nói một gì đó bằng tiếng Đức cô không hiểu sau đó cúp máy. Lý Khôi Vĩ cất điện thoại vào túi, sau đó nói:

- Nhìn anh làm gì?!

- Không muốn hỏi gì hả? - Cô nghiêng đầu

- Em muốn anh hỏi gì? Mà anh hỏi chắc gì em đã trả lời, không hỏi đỡ tốn nước bọt.

Lý Khôi Vĩ siết chặt cái túi trên tay, không nhanh không chậm đáp. Đại Ngọc không để ý đến việc mùi chua từ anh, cô nói tiếp:

- Sao anh không hỏi có phải tặng cho anh không?

Anh nhướn mày, trong lòng bỗng chốc vui trở lại. Đại Ngọc cười tít mắt nghiêng đầu nhìn anh. Lý Khôi Vĩ cười cười, háng giọng hỏi:

- Có phải em đan cho anh không?

Đại Ngọc cười càng tươi hơn, nụ cười rung động lòng người, thanh âm êm tai nói:

- Đương nhiên không phải rồi, hìhì.

..... Con mẹ nó, thật sự muốn đánh con bé này một trận.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Kết quả việc chọc giận tên mặt than chính là cả buổi tối lăn lộn trên giường một phen, chỗ nào cũng bị người ta sờ còn tặng thêm vài trái dâu nữa.

Sáng tinh dậy Đại Ngọc cảm thấy khó thở nhìn lại thì đang bị đè, đúng theo nghĩa đen. Lý Khôi Vĩ nằm trên người cô ngủ ngon lành tay còn đặt trên ngực mềm không chịu buông ra. Gân xanh trên trán giật giật vài cái, Đại Ngọc đẩy cái tên vô lại xuống khỏi người mình. Bị cô làm tỉnh giấc, anh càng ôm chặt hơn, miệng lầm bầm:

- Ngủ thêm đi em.

- Anh leo xuống, cả buổi tối nằm như vậy muốn đè chết người khác hay sao? Còn nữa lấy cái tay ra để ở đâu vậy hả?!

Lý Khôi Vĩ ngoan ngoãn phối hợp nằm xuống bên cạnh, tay vươn ra ôm cô vào lòng. Đại Ngọc giãy giụa muốn thoát khỏi móng vuốt con sói lớn này, cô nói:

- Anh không đi làm à?

- Tổng giám đốc nghỉ cũng phải xin phép?

Cô quên mất người ta là tổng giám đốc cao cao thượng thượng, muốn đi ngày nào thì đi nghỉ ngày nào thì nghỉ ai dám quản đây. Tâm trạng tốt thì phẩy tay một cái tăng lương cho nhân viên, xấu thì cũng phẩy tay một cái liền có người đi tìm việc mới. Giai cấp tư sản độc ác!

Đại Ngọc quay người lại đưa tay vò tóc anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Vâng thế thì ngại cứ việc nghỉ đi, nông dân tôi còn phải đi làm.

Lý Khôi Vĩ nằm trên giường nhìn cô đang bận rộn thì anh cũng không ngủ nổi nữa. Định hôm nay sẽ ở nhà lẩn lộn cùng cô cả ngày, ai dè mới sáng ra cô gái nhỏ đã muốn đi làm rồi. Chẳng lẽ Lý Khôi Vĩ anh không nuôi nổi cô, còn sợ chết đói sao? Có điều anh không thể bắt cô nghỉ việc ở nhà được, sợ rằng vừa nói thì Đại Ngọc sẽ thẳng thừng đá bay anh không thương tiếc.

Đại Ngọc đứng trước gương tự trang điểm thì có người từ phía sau ôm lấy cô. Lý Khôi Vĩ vùi đầu vào hõm vai người lấy mùi hương của cô, giọng trầm khàn nói:

- Anh đưa em đi làm.

- Không nghỉ hả?

Cô cười hỏi, anh ngẩng đầu nhìn vào gương. Đại Ngọc còn đang tí mi chúc mi thì chạm mắt với anh, cô nói:

- Làm sao vậy?

- Một lát anh kêu người đem bàn trang điểm đến.

Anh quên mất Đại Ngọc nhà anh là con gái, mà con gái thì trang điểm son phấn mỹ phẩm có thừa mà phòng anh không có chỗ để. Đại Ngọc đơ ra vài giây rồi lắc đầu từ chối, nói:

- Không cần, dù sao thì...

- Sau này cưới về cũng phải mua, bây giờ mua dần dần là được rồi. Muốn màu gì?

- Tùy anh đi.

- Được, em xem nhà còn thiếu gì thì nói anh.

..... Sao cô có cảm giác như vừa bị lừa bán đi vậy!

Đại Ngọc sau khi chuẩn bị xong rồi đi xuống nhà trước trên tay cầm theo đôi giày cao gót. Cô để giày cao gót gần tủ giày rồi đi vào bếp, cần phải bổ sung năng lượng vào buổi sáng. Nhìn nguyên liệu dồi dào trong tủ lạnh, một lần nữa thầm ghen tị với giai cấp tư sản.

Đến khi Lý Khôi Vĩ đi tới bàn ăn thì đã có thức ăn sẵn rồi, anh mỉm cười hài lòng. Nhìn bóng lưng nhỏ bận rộn dưới bếp, cảm giác này không tệ tí nào. Ăn sáng vui vẻ sau đó Lý Khôi Vĩ đảm nhiệm vị trí tài xế đưa cô đi làm.

- Đại Ngọc, thất cà vạt cho anh đi.

Lý Khôi Vĩ trên tay cầm cà vạt quơ quơ, cô đi tới cầm lấy. Có điều muốn cô thất làm sao đây, cô chỉ đứng vừa vặn tới vai anh thôi. Đại Ngọc cầm lấy cà vạt trên tay, ngẩng đầu nhìn anh nói:

- Cao như thế muốn em thất kiểu gì, bắt ghế chắc? Cúi xuống một chút.

Anh nhướn mày phối hợp hơi khom người lúc này cô mới dễ dàng đưa cà vạt vòng qua cổ anh. Chiều cao hai người đi cạnh không chênh lệch mấy ngược lại anh rất thích vóc dáng của cô, cảm giác ôm trọn vào lòng rất thích.

- Có phải trước đây em thất cho người khác rồi không?

Vì sao lại thành thạo đến vậy? Anh chăm chú nhìn cô. Đại Ngọc bình thản thốt, hận không thể siết cổ người này vì câu hỏi đầy mùi dấm. Cô đáp:

- Ừ.

-.... Sau này chỉ được thất cho anh thôi, nghe không?

Cô không đáp, thất xong rồi vỗ vỗ ngực anh vài cái. Lý Khôi Vĩ mặc áo khoác dài bên ngoài, vươn tay ôm cô thật chặt. Anh thờ dài, rầu rĩ nói:

- Nhìn thấy em bận rộn cả ngày như vậy anh không đánh chút nào.

- Bận rộn là có việc làm, thành thạo cả ngày thì là thất nghiệp.

Đại Ngọc đẩy anh ra nghiêm túc nói, tay còn chỉnh sửa cả vạt lại vài lần. Lý Khôi Vĩ nhìn bộ dạng kiên cường của cô biết là cản không được nên anh chỉ thờ dài trong lòng, kéo áo khoác bên ngoài của cô lại tránh để bị lạnh. Không chịu được mới cúi xuống đề cô ra hôn hít một hồi..

Đến khi bước ra cửa anh vẫn bày ra khuôn mặt không thoả mãn còn cô thì mặt ửng hồng lạ thường. Nhìn thấy Đại Ngọc mang cao gót, Lý Khôi Vĩ cau mày:

- Còn muốn mang cao gót?

- Chẳng lẽ mang dép lười đi làm? Yên tâm, đôi này là đôi thấp nhất rồi.

- Em mang giày bệt đi không ai dám nói gì đâu. Người của Lý Khôi Vĩ bọn họ còn dám nói ra nói vô?

- Ai lại mang giày bệt mặc đồ công sở. Anh trai, em làm thư ký đấy!

- Thư ký thì sao? Thư ký chẳng lẽ không cần chân nữa?

- Yên tâm đi, cho dù vẫn bị thương thì em vẫn có thể mang đôi cao hơn chạy 100 mét.

- Loại người mang chân không đi cầu thang cũng té như em có đánh chết anh cũng không tin.

-.....

Cái đó là bất cẩn thôi, là bị trượt té! Với lại chuyện cũng lâu rồi, anh có cần nhớ kỹ như vậy không hả?

Nhắc lại vụ việc đó Đại Ngọc liền xấu hổ, chẳng qua là khi đó còn nhỏ tính tình hiếu động chạy trên cầu thang nên trượt chân té đập mông. Mà xui xẻo thay Lý Khôi Vĩ đứng dưới cầu thang thu cảnh đó vào tầm mắt, sau này có dịp liền mang ra chọc cô khiến ai ai cũng biết. Vì thế mối thâm thù giữa cô và anh liền tăng thêm một bậc.

Mà hôm nay dù Lý Khôi Vĩ có dùng nhẫn thần hay đánh chết cô cũng không buông bỏ đôi giày cao gót, cứ thế anh bất mãn vác cô lên xe. Đến khi đến trước công ty thì anh vẫn dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn đôi giày của cô, một lát anh sẽ sai người về lấy hết giày cao gót của cô quăng vào bãi rác.

Đại Ngọc tháo dây an toàn, quay sang nhìn anh:

- Đừng có mà nuôi cái suy nghĩ đem vứt giày của em không thì anh cũng theo bọn chúng ra bãi rác đấy.

-.....

Lý Khôi Vĩ hừ lạnh một tiếng không đáp, vẫn dùng ánh mắt đầy chán ghét nhìn đôi giày trên chân cô. Đại Ngọc biết ngay là tên này có suy nghĩ đó mà, cô vỗ vỗ vai anh nói:

- Đi đây.

- Trưa anh đón em đi ăn - Anh giữ tay cô lại

- Được.... Khi nào tới thì gọi em đi xuống, đừng đi lên trên - Cô dặn

- Tại sao? - Anh nhú mày

- Thị phi quá nhiều - Cô lắc đầu thờ dài

- Anh giúp em làm sáng tỏ là được chứ gì.

- Em nói anh ấy.

-.....

Anh có thị phi khi nào chứ, kẻ nào lại dám nói xấu sau lưng anh!

Lý Khôi Vĩ kéo cô ngược trở lại, hôn lên môi cô vài cái nghiêng răng nói:

- Đi làm đừng có trêu ghẹo người khác đấy.

Đại Ngọc ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn anh, sau đó cười hi hi đáp:

- Người ta làm gì có trêu ghẹo ai, chỉ là nâng cao tinh cảm đồng nghiệp thôi.

-.....

Nên đẩy nhanh tốc độ nhốt con mèo này lại thôi tránh việc cô đi trêu hoa ghẹo nguyệt rồi bị người khác bắt mắt.

Anh hôn khắp mặt cô cảnh cáo, Đại Ngọc bị ôm chặt không thoát khỏi chỉ biết la oai oái. Lý Khôi Vĩ nhìn đôi môi sưng mọng của cô, anh đưa lưỡi liếm nhẹ vài cái, răn đe nói:

- Anh nói gì có nghe hay không?

- Trước chỗ làm việc đó anh thôi đi.

Đại Ngọc xấu hổ, may mà cửa kính màu đen không thì cô không dám đi làm mất. Anh hôn vài cái lên môi cô, nói:

- Bạn gái anh anh muốn làm gì thì làm, ai dám ý kiến.

Nhưng đây là công ty của người ta chứ không phải của anh, anh đậu con xe chói mắt trước cửa người ta là muốn gây chuyện à?!

Đại Ngọc bị cưỡng hôn đến phát cáu, cô thẳng tay đánh vào gáy anh một cái. Lý Khôi Vĩ hít một ngụm khí lạnh, con bé này ra tay không biết nặng nhẹ gì cả. Cô nhìn vào kính chiếu hậu tự chỉnh lại bộ dạng của mình, hất tóc hết sang một bên rồi mới trừng mắt nhìn anh:

- Lý tổng, chúc ngài một ngày làm việc vui vẻ.

Sau đó mở cửa bước đi không ngoảnh đầu lại, anh nhìn theo bóng lưng cô bước đi mà không khỏi nghiêng răng. Nhìn cô đi thoăn thoắt trên đôi giày cao gót anh khẽ nhếch môi, hạ cửa kính xuống nói lớn:

- Từ từ thôi nếu không giày gãy gót thì người ta sẽ biết em mang hàng fake đấy.

..... Con má nó, cút ngay cho bà! Đại Ngọc nắm chặt túi xách quay đầu lườm một cái, anh không biết đã đeo mắt kính đen từ khi nào vấy tay chào cô. Khéo môi giật giật vài cái, vì sao đã xác lập mối quan hệ yêu đương rồi mà số lần muốn bóp chết anh không giảm vậy?!

Cô giữ vững phong độ bước vào trong may mắn thay vừa đúng giờ, quẹt thẻ rồi bước vào trong thang máy. Vắng mặt một thời gian ai thấy cô cũng hỏi thăm, Đại Ngọc mỉm cười đáp lại. Từ đầu tới cuối vẫn giữ nụ cười trên môi khiến không ít chàng rung động, trong công ty không phải không có người từng thổ lộ với cô.

Đến khi leo lên được tầng mình làm việc thì miệng cũng môi hết rồi, quả nhiên vẫn nên tập cơ miệng mỗi ngày. Đi tới bàn làm việc đặt túi xách sang một bên, Đại Ngọc sắp xếp lại rồi đi vào phòng tổng giám đốc thay bình trà mới. Cảm theo bình trà nóng đi vào phòng tổng giám đốc thì cô dừng bước chân lại, có người khác trong phòng.

- Tổng giám đốc, chào buổi sáng.

Bạch Minh Phong còn chưa kịp ngồi xuống ghế thì cô đã lỡ bước vào. Đại Ngọc ngược ngừng nói, đặt bình trà trên tay xuống. Cô đưa mắt nhìn người đàn ông còn lại trong phòng, ừ có chút quen mắt nhỉ? Lúc này người ta quay người lại, nở nụ cười chói lóa với cô.

- Thưa kí Trần, chào buổi sáng.

-.....

Còn ai khác ngoài Alex bị cô đem ra thể mạng trong mấy ngày cuối năm đây. Chắc hẳn anh ta cũng hận cô thêm một bậc.

Đại Ngọc nở nụ cười, đáp lại:

- Alex, chào buổi sáng.

Anh ta nhìn cô chăm chăm mắt phát điện hận không thể giết chết cô mà Đại Ngọc với phong thái chuyên nghiệp miệng mỉm cười mà trong lòng cũng run rẩy không ít. Cô làm thư kí và lớn lên dưới sự răn đe của Bạch Minh Phong đương nhiên nghe ít nhiều về Alex — trợ lí nham hiểm của Bạch gia.

Bạch Minh Phong nhìn cô, nở nụ cười ảm áp khó thấy, nhẹ nhàng hỏi:

- Chân lạnh rồi hả?

-..... Vâng - Cô cười cười

- Tôi còn tưởng Lý tổng giữ người vài tháng mới thả chứ.

- Ban đầu cũng định vậy nhưng tiền thưởng chuyên cần không ít, không thể bỏ được.

-.....

Ngoài tiền ra thì còn nguyên do gì khác để cô đi làm không hả?!! Với lại nói trước mặt cấp trên như vậy không sợ bị trừ lương đúng không?!

Bạch Minh Phong thu lại nụ cười, ánh mắt nheo lại hết con hồ ly nói:

- Quay trở lại cũng tốt, có vài khách hàng cần em ra mặt mới được.

- Sếp định về hưu sớm như vậy? - Cô nghiêng đầu

-.....

Alex thấy Bạch Minh Phong bị chọc đến mức không nói thành lời thì khoé môi cũng nâng lên, anh ta nhìn Đại Ngọc đánh giá cô một lượt. Về ngoại hình xinh đẹp như mình tính mần ảnh người nhưng khi nở nụ cười rất thu hút, giọng nói rất êm tai là ưu điểm của cô. Cách ăn nói... Khéo léo, rất biết cách làm cấp trên cứng họng.

Đại Ngọc bắt gặp ánh mắt đánh giá của Alex, cô hơi cau mày rồi trở lại vẻ tươi cười mọi ngày. Nhìn sếp bị chọc tới đen mặt, cô cười hi hi:

- Em lui ra trước, sếp cứ từ từ suy nghĩ đi ạ. Khi nào đi nhớ nói em, em trải thảm đỏ tới thẳng cửa Bạch gia cho sếp.

-.....

Anh ta cũng không phải cưới vợ, cô trải thảm đỏ làm gì!

Bạch Minh Phong nheo mắt nhìn cô thư kí nhỏ, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Sau này em làm việc cùng Alex.

- A được - Cô gật đầu

Đại Ngọc hướng về phía Alex cúi đầu đưa tay ra, nở nụ cười hoàn hảo:

- Xin anh hãy giúp đỡ nhiều hơn.

Alex đi tới bắt tay với cô, môi hơi nhếch lên:

- Hợp tác vui vẻ.

- Hợp tác vui vẻ - Cô đáp

Vì sao cô có cảm giác bạn đồng nghiệp mới này rất nham hiểm, cô như cá nằm trên thớt vậy? Mà đặc biệt là từ nay cô lại được hợp tác cùng trai đẹp ah~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Phòng trà

Những ngày vắng mặt Alex đã thay thế chỗ Đại Ngọc một cách hoàn hảo, công việc đều suôn sẻ. Sự phối hợp giữa Alex và Bạch Minh Phong như viên kim cương được mài giũa tỉ mỉ, cả hai làm việc với nhau rất ăn ý. Cũng phải thôi, tính tình của Bạch Minh Phong ít nói, mặt lúc nào cũng như tảng băng xuyên suốt bốn mùa kết hợp với Alex làm việc nghiêm túc kiệm lời thì dĩ nhiên rất ăn ý rồi. Cần gì mới trao đổi, không cần phải thừa lời. Có phải hay không người từ Bạch gia bước ra thì luôn có một mặt làm người ta cảm thấy lạnh lẽo như vậy?

Ngược lại khi Bạch Minh Phong đi cùng với Đại Ngọc thì không khí xung quanh bớt lạnh lẽo đi phần nào bởi cô luôn nở nụ cười khiến người ta có cảm tình ngay từ cái nhìn đầu tiên. Bạch Hạ Băng từng nói như thế này: " Thật ra anh hai tao giữ mày lại vì vẻ bề ngoài dễ chiếm cảm tình và mày giúp anh ta khỏi mắc công kiếm người đi dự mấy bữa tiệc nhảm chán cùng "

Mà lúc này đây khi Đại Ngọc vừa đi làm lại thì đã đụng phải việc khiến tính khí khó khăn của cô nổi lên. Nhìn cái tủ đựng hồ sơ bị lực tung lên đặt không đúng vị trí, gân xanh trên trán giật giật.

- Sếp, chẳng phải trước khi em nghỉ phép thì đã sắp xếp cái tủ này cho ngài rồi sao?

Đại Ngọc quay sang nhìn cấp trên đang nhàn nhả không có việc gì làm, gân xanh trên trán giật thêm vài lần nữa. Bạch Minh Phong nhướn mày, bình tĩnh đáp:

- Phiền em rồi.

-.....

Biết phiền người khác thì đừng có mà làm lộn xộn như vậy chứ! Đại Ngọc mím môi sắp xếp lại như ban đầu, lúc hoàn thành rồi mới phát hiện có một vài lỗ hỏng. Lúc này Bạch Minh Phong mới " A " một tiếng, nói:

- Mấy cái đó đang ở chỗ tôi.

- Vâng em biết rồi... Vậy em lui ra trước

Đại Ngọc đóng tủ lại, dưới cái nhìn chăm chăm của tổng giám đốc mà lui ra ngoài. Ngồi xuống bàn làm việc cô hít một hơi thật sâu, không nên để những việc còn con ảnh hưởng đến tâm tình được.

Bỗng nhiên có thêm một đồng nghiệp nữa khiến tầng cao nhất này bớt lạnh đi, thường ngày chỉ một mình cô ngồi ở đây cùng với vị tổng giám đốc mặt lạnh rất cô đơn. Alex nói lại toàn bộ công việc sổ sách vừa qua cho Đại Ngọc nắm rõ, cả hai làm việc cũng rất ăn ý. Những lỗi sai nhỏ nhặt của cô đều được Alex lấp lại khiến cô phải cảm thán trong lòng. Đại Ngọc tin chắc với sự xuất hiện của Alex trong thời gian vừa qua đã khiến cho nhân viên nữ trong toà nhà này phải rung động một phen.

Những việc bưng bê những núi tài liệu hay các thùng giấy A4 không cần cô phải động tay vào nữa mà đã có Alex làm giúp. Một lần nữa Đại Ngọc thêm một bậc yêu thích dành cho bạn đồng nghiệp nam này.

Cho đến khi sắp xếp lại mọi thứ đã làm ở nhà xong xuôi thì cô vươn vai một cách lười biếng. Nhìn sang cốc nước đã cạn của mình cô liền muốn đi đến phòng trà. Đào mắt nhìn Alex đang tập trung thì Đại Ngọc chần chừ một lúc, khẽ háng giọng có ý tốt nói:

- Alex, có muốn lấy thêm nước không?

Alex ngược lên nhìn sau đó mới nở nụ cười hiếm có, cầm cốc của mình đưa lên cho cô nói:

- Phiền em vậy. Cảm ơn!

- Là em làm phiền anh mới đúng.

Thật may mắn khi Alex nhận lời thế chỗ khi cô vắng mặt giúp cô hầu hạ cái vị khó tính trong kia. Bởi thế Đại Ngọc cảm thấy mình nên đối xử với người ta tốt một chút, cái gì có thể làm được liền giúp đi, thêm bạn bớt thù.

Lúc Đại Ngọc nhận lấy cái cốc của Alex thì cánh cửa phòng làm việc tổng giám đốc mở ra, Bạch Minh Phong với một cái cốc khác xuất hiện. Nhìn cô với hai cái cốc trên tay, anh ta nhếch môi nói:

- Tôi cũng muốn uống nước.

- Trong phòng của anh cũng có nước, ban nãy em vừa pha trà mới.

Đại Ngọc tưởng Bạch Minh Phong không biết nên mới nói. Anh ta đi tới đưa cái cốc của mình cho cô, hai tay đút vào túi quần nói:

- Cà phê, cảm ơn.

Vì vậy phụng mệnh tổng giám đốc Đại Ngọc ôm ba cái cốc rồng xuống phòng trà. Còn đang suy nghĩ xem một lát làm sao có thể đem ba cái cốc có nước lên lầu thì cuộc nói chuyện trong phòng trà cắt ngang suy nghĩ của cô.

Đối phương là nữ, nói bằng tiếng Anh, hình như là người bản xứ.

Nữ A: Hồi sáng này có người nhìn thấy thư ký của tổng giám đốc bước xuống từ một chiếc xe đắt tiền.

Nữ B: Không phải cô ta là người của tổng giám đốc sao?

Nữ C: Cô mới vô nên không biết đây thôi. Tôi vừa nghe từ người bạn bên phòng trợ lý thư kí, nghe nói cô ta nghỉ hơn một tháng trời hôm nay mới đi làm lại. Nghe nói là đi phá thai.

Nữ B: Thật hả?

Nữ A: Cái loại rẻ tiền như ả ta thì chỉ leo lên được tới đó thôi. Chẳng qua chỉ là cái bình hoa để đó cho đẹp mắt, mà bình hoa thì cũng phải cũ cũng phải đổi cái mới thôi.

Nữ C: Đúng đó, lúc nào cũng bày ra vẻ mặt thân thiện ai biết bên trong tính toán cái gì. Nhưng mà được tổng giám đốc giữ lại bên người mấy năm, nghe vài vị giám đốc khác nói rằng cô ta có năng lực với sắc đẹp nên mới được tổng giám đốc chú ý.

Nữ A: Tôi còn nghe nói cô ta nịnh nọt em gái của tổng giám đốc nữa, quả nhiên là muốn vào Bạch gia mà.

Nữ C: A, ý cô là giám đốc Bạch?!

Nữ A: Ừ. Nghe nói là giám đốc Bạch cưới chồng cũng mấy năm rồi nhưng không có con, tôi nghe người ta nói là cô ta bị vô sinh.

Nữ C: Vậy thì tiếc quá, cô ta trông đẹp vậy mà. Chắc là sớm bị chồng bỏ thôi.

.....

Da đầu cô tê tái, ba cái cốc trong lồng ngực cũng muốn nứt ra. Những lời ác ý thế này không phải cô chưa từng nghe qua, không phải chưa từng đối mặt. Nhưng mà khi nghe bọn họ nhắc đến Bạch Hạ Băng thì Đại Ngọc liền cảm thấy tức giận.

Cánh cửa phòng trà bị cô mở toang ra, ba nhân viên nữ giật mình quay lại. Đại Ngọc đi tới máy pha cà phê, từng động tác một lấy cà phê cho Bạch Minh Phong. Mà ba người kia vừa thấy cô bước vào thì liền im bặt không dám nói gì thêm.

Đại Ngọc thấy hôm nay có cả trà sữa liền lấy cho mình một ly, chợt nhớ rằng ban nãy không hỏi Alex muốn uống gì nên cô liền cau mày. Chẳng lẽ tuổi lớn rồi nên mắc bệnh đăng trí đi?!

Còn đang suy tư thì bên tai đã nghe thấy giọng nói dè dặt nói nhỏ:

- Còn giả bộ cái gì chứ!

Đừng trách vì sao tai cô thính có thể nghe được, có lẽ vì ở trong cái môi trường đầy rẫy thị phi này nên giác quan cũng nhạy bén hơn chăng?

Đại Ngọc hơi nhếch môi, lấy cho Alex một ly trà sữa nóng giống mình. Cô sợ mình đứng đây thêm một giây phút nào nữa thì sẽ ụp ba cốc nước này lên đầu ba người kia mất.

Đến khi cô đặt ba cốc nước lên cái khay thì nhân viên nữ kia vẫn chưa chịu buông tha, cố ý nói lớn:

- Cũng không bản thân là hạng gái gì mà bày đặt treo cao.

Đại Ngọc bật cười thành tiếng, quay người nhìn cô gái đó:

- Uống nước trà nhiều nên phỏng lười rồi? Nói nhiều như vậy cũng không đỡ nóng đâu, tốt nhất là nên cắt lười đi.

Nhân viên A trừng mắt nhìn cô, đập mạnh cái ly trong tay xuống bàn:

- Đừng tưởng được tổng giám đốc giữ lại bên người thì tự cao tự đại.

Cô cầm cái cốc của mình lên nhấp nhấp một chút, rất ngon. Khoé môi cong lên, thanh âm dễ nghe:

- Thay vì các người ở đây nói sau lưng người khác thì lo mà trở về làm việc đi, cơ may thì được chú ý một chút. Để tôi đoán, ba người chắc hẳn là người của phòng marketing nhỉ? Có cần tôi đến nói chuyện với trưởng phòng các người hay không?

Đại Ngọc vừa nói xong khuôn mặt đã lạnh tanh. Ánh mắt sắc bén lướt qua ba người đó, đánh giọng nói tiếp:

- Đừng có mà suốt ngày chò mồi vào chuyện người khác, nếu có năng lực thì thể hiện ra đi rồi hãy nhàn nhã đứng đó uống trà đàm đạo. Tập đoàn không phải trả tiền cho các người để bắt quai!

Nhân viên B hình như là người mới không biết trời cao đất dày bước tới, hất mặt nói:

- Chỉ là một con thư kí rẻ tiền, đâu ra tư cách mà dạy đời người khác thế hả?

Cô lướt nhìn qua thẻ nhân viên một cái, quả nhiên là người của phòng marketing mà. Trên tay còn cốc trà sữa nóng hổi, Đại Ngọc nhường mày:

- Ah, vậy chẳng lẽ sau khi tôi nghe các cô nói những lời như vậy thì phải cúi đầu xin lỗi sao? Xin lỗi vì mình là thư kí của tổng giám đốc hay là xin lỗi vì được cấp trên coi trọng?

Cô gái đứng trước mặt thấp hơn cô một chút, Đại Ngọc ngay từ đầu đã chiếm ưu thế. Cô cười khẽ, nói tiếp:

- Đừng thấy người khác không nói gì thì làm tới. Người ta không đáp lại chẳng qua chỉ xem các cô là cỏ dại ven đường, dù có cắt đi vẫn mọc lại thì hơi sức đâu mà để ý.

Nhân viên B bị chọc tức tới đỏ mặt, Đại Ngọc vẫn mỉm cười thân thiện. Lúc này nhân viên A thấy bạn mình bị cứng họng thì hùng hổ tiến tới đẩy cô một cái, cốc trà sữa trên tay theo đó đổ xuống. Một ít dính lên tay và quần tất của cô, còn lại thì nhẹ nhàng đổ hết lên người nhân viên A. Cái cốc rơi xuống đất " Xoảng " một tiếng kèm theo tiếng la:

- Aaaaaaaa

Không phải của Đại Ngọc mà là của nhân viên A, la cũng đúng thôi dù sao cũng là trà sữa nóng. Cô nhũn mày rút trong túi áo cái khăn tay lau đi phần trà sữa dính trên tay rồi lại đưa mắt nhìn cái cốc vỡ tan tành trên mặt đất, cái cốc vừa mới mua...

Đến khi Đại Ngọc quay trở về tầng cao nhất là chuyện của một lúc sau rồi. Trong công ty cô ghét nhất là dính đến ẩu đả với người khác, thứ nhất là vì không thể đánh người được, thứ hai... Vẫn là không thể đánh người được. Bạch Minh Phong đã từng chặn được một vụ ẩu đả giữa cô và một nhân viên khác, anh ta ngoài mặt thì bao dung cho cô nhưng khi vừa vào phòng làm việc đã mắng một trận. Kể từ đó về sau nhịn được thì nhịn, không nhịn được thì cô sẽ tìm cách đưa công việc gấp đôi cho phòng làm việc của người đó cho bọn họ tăng ca ngày đêm.

Ha, bà đây hằng ngày bị Bạch tổng ức hiếp còn phải bị các người mắng chửi trên đầu sao? Không giận được cá thì phải chém thớt, bà chém cho tan tành!

Đại Ngọc gõ cửa hai lần bên trong đáp một tiếng rồi mới mở cửa đi vào. Đến khi ý thức được bên trong có ai thì liền sững người hồi lâu.

- Nước của hai người.

Cô thực bình tĩnh đặt cốc cà phê xuống trước mặt Bạch Minh Phong, sau đó đặt cốc trà sữa xuống trước mặt Alex. Đại Ngọc nhanh chóng lui sang một bên, cái khay vừa vận đề phía trước che đi phần vớ da bị ướt.

- Lý tổng, ngài muốn uống gì để tôi đi lấy?!

Vì sao anh lại ở đây vào giờ này chứ? Đại Ngọc nặn ra một nụ cười, vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra nhìn anh hỏi. Lý Khôi Vĩ vẫn nhìn cô từ đầu tới cuối, sau đó mới chậm rãi đáp:

- Tôi uống trà là được, cảm ơn em.

-..... Vậy để tôi đi lấy trà xanh cho ngài.

Đại Ngọc mím môi, quay người chạy trốn chết. Đứng trong phòng vệ sinh, cô cởi cái quần tất lộ ra da thịt trắng nõn. Nhìn phía đuôi hơi ửng đỏ thì cô liền lấy cái khăn bên cạnh nhúng nước rồi đặt lên chỗ đấy. Suy nghĩ một hồi rồi lấy điện thoại trong túi áo ra, nhấn gọi cho cứu tinh Bạch Hạ Băng:

- Hôm nay có ở công ty không?

- Có, làm sao vậy?! - Cô nàng đáp

- Có thể tiện đường lên phòng tổng giám đốc cầm theo một ly trà xanh được không?

-..... Một lát giải thích rõ ràng cho tao.

Xong cúp máy cái rụp, Đại Ngọc cười khỏ. Trong công ty ít khi nào cô nhờ vả đến ai, cái gì có thể làm liền tự làm đi. Nay phải nhờ đến cứu tinh là giám đốc Bạch thì phải đến đường cùng rồi. Bây giờ cô không thể quay lại phòng trà được, chắc chắn ở đó cũng đang hỗn loạn không nhỏ. Càng không thể quay lại phòng tổng giám đốc, chắc chắn Lý Khôi Vĩ sẽ nhìn thấy chỗ phòng này.

Hôm nay có phải lại ra đường không xem ngày hay không?!

Trong lúc Đại Ngọc đang tự mình dằn vò trong toilet thì Bạch Hạ Băng đã đem theo một ly trà xanh vào phòng tổng giám đốc.

- Lý tổng, mời.

Bạch Hạ Băng nhanh chóng xác nhận chủ nhân của ly trà xanh, đặt xuống rồi nở một nụ cười. Lý Khôi Vĩ mặt không biến sắc cảm ơn cô nàng một tiếng. Xong Alex cầm cốc trà sữa đi ra ngoài để lại ba người bên trong phòng.

Bạch Hạ Băng cũng chỉ nói vài câu rồi rời đi, cô cần phải tìm cái người đang trốn chui trốn nhủi kia cái đã. Nhìn đồng hồ cũng gần giờ cơm trưa rồi, chẳng lẽ Đại Ngọc định chết đói trong nhà vệ sinh? Lo lắng bước đi thì điện thoại báo tin nhắn, là Đại Ngọc gửi đến.

" Lấy giùm cái túi xách đem vào nhà vệ sinh, yêu yêu "

Đến khi Bạch Hạ Băng vào nhà vệ sinh thì thấy Đại Ngọc đang xuyết xoa cái đùi trắng nõn bị nước nóng làm cho đỏ một mảng. Đại Ngọc thấy Bạch Hạ Băng thì như thấy vàng, chạy tới lấy túi xách lục lọi một lát rồi lấy ra chai kem che khuyết điểm.

- Diên à, đã bôi thuốc chưa?

Bạch Hạ Băng ngẩn động tác Đại Ngọc lại, nhúu mày hỏi. Đại Ngọc " chắc " một tiếng, đau khổ nói:

- Giờ này còn bôi thuốc cái gì nữa, che lại trước rồi tính tiếp.

Nhờ kem che khuyết điểm mà phần đồ cũng biến mất đi, Đại Ngọc chăm chú một hồi mới hài lòng. May mà tầng này đa số chỉ có cô sử dụng nhà vệ sinh nữ nếu không thì lại thêm phiền phức. Bạch Hạ Băng nhúu mày, nói:

- Đáng lẽ mày nên tạt cái ly vào mặt ả ta.

- Tin tức lan nhanh như vậy? - Đại Ngọc giật mình

- Trợ lí đi lấy nước vừa vặn thấy cảnh ả ta đẩy mày.

- À...

Đại Ngọc cười cười, Bạch Hạ Băng nhúu mày càng chặt. Mỗi khi Đại Ngọc mà cười không đáp chính là có chuyện, biểu hiện này cô nàng có thể nhìn ra được.

- Trước tiên về phòng làm việc cái đã, hết giờ làm việc tao sẽ giải thích.

Có điều khi trở về bàn làm việc thì vừa vặn cánh cửa phòng tổng giám đốc mở ra, Đại Ngọc lập tức ngồi xuống ghế không dám ngước lên. Alex ngồi đối diện đưa mắt nhìn cô rồi nhìn tiểu thư nhà mình đang nép mình như chim sẻ kia.

Tiếng giày da cộp cộp trên nền gạch, Đại Ngọc cảm nhận được có người dừng trước bàn làm việc của mình. Vài giây sau, có người gõ lên bàn cô vài cái. Đại Ngọc mím môi đứng lên, ngẩng đầu nhìn anh.

Lý Khôi Vi neho mắt nhìn cô, xong nhìn đồng hồ. Cô cũng nhìn đồng hồ, tới giờ ăn cơm trưa rồi.

- Hết giờ làm việc rồi, Bạch tổng nên thả người rồi?

Lý Khôi Vi quay đầu nói với Bạch Minh Phòng. Anh ta nhướn mày tay còn đang định cốc đầu em gái thì thu lại, nói:

- Thư kí Trần, ăn trưa ngon miệng.

..... Bữa ăn này sẽ ngon, bởi sẽ là bữa ăn cuối cùng của cô ah.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Anh đẹp trai không cần tức giận nữa

Từ tầng cao nhất xuống tầng hầm, từ tầng hầm ngồi lên xe, từ trên xe đi vào nhà hàng, từ nhà hàng đi vào phòng riêng, Lý Khôi Vi không hề mở miệng một lần nào cả một quãng đường nắm tay cô kéo đi.

Đại Ngọc cảm thấy da đầu căng ra, bàn tay bị anh nắm đến phát đau nhưng không thể rút về được. Ngồi cạnh anh, vấy kéo lên lộ ra phần thịt bị bông mảy mà lúc này đã dùng kem che khuyết điểm rồi. Cô kéo kéo thăm mắng tại sao lại mua cái váy ngắn như này chứ. Mà đôi chân không được quần tất bao phủ đi giữa mùa đông. Đại Ngọc biết có rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ dành cho cô. Cũng may thay anh không nắm cái tay không may bị dính trà sữa nóng, bây giờ cô vẫn cảm thấy ran ran ở ngón tay.

Thấy cô gái bên cạnh ngồi không yên, Lý Khôi Vi gằn giọng:

- Còn nhúc nhích nữa anh xé luôn cái váy.

Cô nắm chặt cái váy sợ anh làm thật, con người khê đảo một vòng. Rất nhanh sau đó phục vụ đem thức ăn lên, Đại Ngọc thừa lúc anh phân tâm rút cái tay còn lại về. Lý Khôi Vi liếc cô một cái không nói gì. Nhân viên phục vụ cảm thấy bầu không khí kì lạ trong căn phòng này mồ hôi cũng tuôn ướt cả trán, nhanh chóng bày thức ăn lên rồi biến mất sau cánh cửa.

Lý Khôi Vĩ nhìn Đại Ngọc, hai hàng lông mày như muốn dính chặt vào nhau. Thấy cô cứ rờ rờ mấy ngón tay phải, anh càng khó chịu hơn.

Chưa xa cô được hai tiếng anh đã thấy nhớ, cả buổi họp ban sáng không tập trung cũng không biết cấp dưới nói gì, trong đầu toàn hình ảnh của cô. Chưa tới giờ ăn trưa anh đã cướp việc của giám đốc kế hoạch đi tới tập đoàn Minh Phong bàn việc, sau đó đường đường chính chính đưa cô đi ăn trưa. Lý Khôi Vĩ mặc kệ khuôn mặt trêu chọc của Bạch Minh Phong, mấy câu đá đếu của anh ta mà đợi người trong lòng lộ mặt. Vậy mà cô gái nhỏ xuất hiện với nụ cười bình thản. Anh đã nhìn thấy đôi vớ da bị ướt một mảng đùi của cô, ngón tay trái đỏ ửng lên.

Lý Khôi Vĩ không phải chưa từng nghe qua mấy lời đồn thổi về Đại Ngọc và cấp trên hay là về mấy mối quan hệ của cô. Anh nghe nhưng đều bỏ ngoài tai bởi anh biết sự tình bên trong. Đại Ngọc không phải loại người dễ bán thân chịu ức hiếp, cô là người ăn một trả mười. Vậy mà hôm nay thấy bộ dạng bị ức hiếp mà vẫn có thể tỏ vẻ như thường của cô, tim anh khẽ nhói lên.

Cô không khóc nháo, không than thở cứ như vậy tự mình che giấu cẩn thận sau đó xuất hiện với bộ dạng hoàn hảo nhất có thể. Cô biết anh tức giận liền ngoan ngoãn không hé miệng, mặc cho anh xem tí không khống chế được bóp gãy xương tay cô mà vẫn không kêu một tiếng. Lý Khôi Vĩ tự hỏi rốt cuộc cô mạnh mẽ tới mức nào?

Không có anh ở đây, cô đã phải trải qua những tình huống thế này bao nhiêu lần rồi? Có phải lần nào cũng chịu đựng một mình sau đó quật cường đứng dậy với nụ cười tươi trên môi hay không? Hay là sẽ trốn vào chốn khóc một trận thật to?!

Mặc dù có anh ở đây làm chỗ dựa, cô có thể náo loạn một trận, có thể quay qua kể với anh những uất ức mà mình phải chịu sau đó anh sẽ nói với Bạch Minh Phong lập tức coi lại nội bộ của anh ta, tại sao dám ức hiếp người của Lý Khôi Vĩ anh như vậy? Nhưng Đại Ngọc không làm vậy, cô ngoan ngoãn để anh kéo đi từ đầu tới cuối không hề kể tội ai cả.

Trưa hôm nay anh đưa cô đi ăn lẩu, mùa đông ăn lẩu là thích nhất. Hơi nước bốc lên, Lý Khôi Vĩ bỏ thịt, hải sản và rau vào. Thấy anh không hỏi gì cả suốt bữa ăn gấp đồ ăn cho cô, Đại Ngọc cảm thấy hơi hơi mất mát.

Cô bị người ta ức hiếp, cô chịu được mặc dù trong lòng mười phần uất ức. Những chuyện như thế Đại Ngọc không nói cho Bạch Minh Phong nghe, không nhất thiết phải như vậy. Những lời đồn thổi đó cô không đẩy hết trách nhiệm cho anh ta được bởi vì cô cũng có một phần trách nhiệm. Nếu như cô không muốn có thể từ chối, ngay từ đầu Bạch Minh Phong đã nói thế với cô. Mà bản thân Đại Ngọc không nghĩ nhiều, dù sao chỉ là dự chung vài bữa tiệc. Có lẽ do chung đụng nhiều năm nên Bạch Minh Phong đôi lúc khá thoải mái với cô, chẳng hạn như lâu lâu hứng lên đem cô đi ăn trưa cùng, tặng ca thì lòng từ bi trời dẫy đưa cô về, cô bị người ta sờ mó sẽ ra mặt cứu giúp. Đôi lúc anh ta gặp phải mấy cô gái thâm mến liền kêu cô đến làm bìa đỡ đạn mặc dù chỉ giới thiệu rằng: "Đây là thư kí của tôi, Đại Ngọc" liền đem thêm cho cô vài kẻ thù.

Mặt tốt thì nói thế thôi chứ Bạch Minh Phong cũng không phải lúc nào cũng bao dung cho Đại Ngọc đâu. Có lần cô nhập nhảm số liệu, Bạch tổng liền nổi đóa quát thẳng tập tài liệu xuống đất mắng: "Não không dùng được thì vứt đi đừng để trên đầu cho thêm nặng làm gì. Trần Đại Ngọc, nếu em tiếp tục tình trạng này thì không cần làm việc nữa. Cầm lấy đồng giấy vụn này rồi rút về nhà hoặc là chiều nay đem tài liệu hoàn chỉnh lên cho tôi!"

.....

Lúc này đây mấy ngón tay ran rát kéo cô về thực tại, Đại Ngọc đưa mắt nhìn anh một cái. Thái độ lạnh nhạt này của anh khiến tâm trạng cô càng tụt dốc hơn.

- Không ngon?

Lý Khôi Vĩ thấy cô ngồi thần thờ thì quay sang hỏi, Đại Ngọc lắc đầu. Anh thờ dãi đặt bát đũa xuống, đưa tay vuốt tóc cô nói:

- Có gì muốn nói với anh không?

-..... Không có.

Làm lớn chuyện thì có gì hay ho, với lại chuyện này cũng có gì tốt đâu? Đại Ngọc cười cười lắc đầu. Lúc này có người gõ cửa, Lý Khôi Vĩ đáp một tiếng thì Keith bước vào. Keith nhìn Đại Ngọc một cái, đưa một cái túi đen cho Lý Khôi Vĩ rồi nhanh chóng lui ra. Anh đặt cái túi sang một bên, tiếp tục hỏi cô:

- Đại Ngọc, em chắc chắn là không có gì để nói với anh đúng không?

- Anh muốn hỏi gì?

Đại Ngọc cau mày đặt đũa trên tay xuống. Bữa ăn này quả thật là nuốt không vào rồi. Lý Khôi Vĩ nheo mắt, giọng đanh lại chỉ vào ngón tay của cô:

- Anh hỏi em, mấy cái vết bóng này là sao?

- Không cẩn thận làm đổ nước - Cô nói

-..... Được, được thôi. Em đã nói thế thì anh không hỏi nữa.

Lý Khôi Vĩ cắn răng nói, đến cuối cùng cô vẫn không tin tưởng anh. Lấy từ trong túi đen ra chai thuốc mỡ cùng với bông băng, anh cầm lấy mấy ngón tay cô bôi thuốc mỡ lên. Ngoại trừ tiếng sôi sùng sục từ nồi lẩu thì chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người, Đại Ngọc bất giác cúi đầu. Anh đưa mắt nhìn

chân cô, không có chỗ nào bị bóng cả. Nhưng rõ ràng ban nãy anh thấy quần tất của cô bị ướt một mảng phần đùi, ít nhiều gì cũng phải hơi đỏ lên chứ?

- Chỉ bị bóng chỗ này?

Anh nhìn cô. Đại Ngọc mím môi một lúc rồi gật đầu. Lý Khôi Vĩ hừ lạnh một tiếng, đưa tay sờ đùi bên trái của cô thì nghe Đại Ngọc hít một ngụm khí lạnh.

Hay lắm, đến mức này vẫn che dấu anh. Lý Khôi Vĩ bóp chặt cầm cô, nghiêng răng nói:

- Trần Đại Ngọc, rốt cuộc em có để anh trong mắt hay không? Em bị người ta ăn hiếp cũng không biết mở miệng ra, bị thương cũng không biết kêu đau, cái gì cũng chỉ biết ngậm miệng lại chịu đựng đúng không? Em cứng đầu đến mức nào hả?!

Đại Ngọc bị đau liền muốn hét ra nhưng bị tay còn lại của anh bắt được. Cô nhàu mày nói:

- Ngay từ đầu anh đã biết vậy thì còn hỏi em làm gì?

Cô giật tay về. Ở công ty cô bị người ta nói sau lưng, dù không thể hiện ngoài mặt nhưng cô cũng biết tủi thân chứ. Vậy mà anh từ đầu tới cuối đều dùng thái độ như nước lã đối với cô, giờ lại chuyển thành tức giận.

Lý Khôi Vĩ gần giọng:

- Là vì anh muốn chính miệng em nói ra. Đại Ngọc bây giờ em không còn một mình nữa, em có anh ở bên cạnh. Ngay từ đầu cái gì em cũng che giấu anh, đợi đến khi anh nổi giận em mới chịu hé miệng.

Anh hít một hơi thật sâu, nói:

- Em có thể không để ý nhưng anh để ý em. Trần Đại Ngọc, em nói em ghét giả dối ghét sự phản bội nhưng nếu như anh không nhìn tận mắt nghe tận tai thì em vẫn sẽ che giấu đúng không? Anh không hỏi em sẽ không nói, vậy em bảo anh có nên tức giận hay không đây hả?!

Đại Ngọc cắn môi, cảm thấy khó thở vô cùng. Anh nói đúng, nếu như ngày hôm nay anh không nổi giận thì tự cô sẽ an bài thật tốt. Tự an ủi chính mình, tự mua thuốc về bôi, tự làm mọi việc ổn thỏa. Cô rất ghét những lời nói dối, vậy mà giờ đây Đại Ngọc mới là kẻ giấu giếm sự thật..

-.... Vậy thì anh tức giận đi

Cô thì thảo, từ một con mèo hoang chuẩn bị cắn người đã biến thành mèo con ướt mưa đáng thương, giương mắt nhìn anh. Lý Khôi Vĩ im lặng một hồi rồi buông cô ra, dùng khăn lau đi lớp kem che mắt vết bóng. Không nhìn thấy thì thôi nhìn thấy rồi chỉ muốn...

Aiz, thôi bỏ đi nếu như lần nào cũng đánh cô thì sớm hỏng mắt.

Cho đến cuối bữa ăn Lý Khôi Vĩ vẫn không nói thêm lời nào, đem cô trở về công ty. Nếu như sáng nay anh dây dưa không muốn cô xuống xe thì giờ đây cô sống chết ngồi lì trên xe. Lý Khôi Vĩ sắc mặt lạnh tanh, nói:

- Xuống xe.

- Anh giận sao?

Đại Ngọc dính chặt vào ghế phụ, quay đầu nhìn người bên cạnh. Mặt không đổi sắc, anh không nhìn cô đáp:

- Không có.

- Đến nhìn còn không nhìn người ta vậy mà nói không giận.

Cô quyết định rồi, hôm nay sống chết cũng phải lấy nước dập tắt ngọn lửa của người này bằng không từ nay về sau khó mà yên ổn. Đại Ngọc biết mình sai rồi, lẽ ra không nên nói dối. Ít ra nếu không làm nũng khóc lóc một phen như nữ chính trong phim Hàn thì cũng phải biết nhận lỗi. Dù sao người ta có lòng quan tâm cô, vậy mà Đại Ngọc lại đã kích người ta..

Lý Khôi Vĩ liếc nhìn cô một cái, nói:

- Đi vô làm, chiều nay tan làm anh đến rước.

- Anh muốn mắng thì mau mắng đi, không cần kiềm nén đâu sẽ bị đầy hơi đó.

- Em...

Thật không chịu nổi con bé này!

Lý Khôi Vĩ nhàu mày quay đầu nhìn, cô liếc nhìn một cái rồi rút cổ về. Đại Ngọc cười cười bị anh liếc một cái liền thu lại nụ cười. Anh nói:

- Anh không giận em

- Chiều nay về em sẽ nấu cơm cho anh, được không?

- Ha, tay chân như thế còn muốn nấu nướng?!

-.....

Còn bảo không giận đi? Không giận thì đã kích người ta làm gì?!

Đại Ngọc mím môi sau đó gọi tên anh, Lý Khôi Vĩ quay đầu lại. Bất chợt cô đưa hai tay giữ lấy mặt anh, tiến tới hôn lên má anh. Lý Khôi Vĩ ngậy người nhìn cô, Đại Ngọc thấy thế liền hun thêm vài cái, dõ dặt nói:

- Đừng giận nữa mà, em biết lỗi rồi sau này sẽ không nói dối anh nữa được không? Anh phải yên tâm về em, Trần Đại Ngọc là ai chứ, làm sao có thể để bản thân chịu thiệt được?! Anh đẹp trai, đã đẹp trai thì không nên nhỏ nhen như vậy ah.

Xong cô hôn chụt lên môi anh, nở nụ cười gian manh:

- Anh đẹp trai, không giận nữa nha?

-..... Ừm

Anh không có năng lực trước vẻ đáng yêu của cô được chưa? Thật là... Mẹ nó không thể nào tức giận được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Lệ thuộc

Kết quả của sự kiện " Phòng trà " chính là ba nhân viên ở phòng marketing bị đuổi việc, giám đốc bị mắng trong cuộc họp với lý do là không quản người của mình cho tốt, theo đó là bộ phận marketing cũng đứng ngồi không yên mỗi lần đưa bản kế hoạch lên dù là lỗi nhỏ cũng bị mắng cho tan xác.

Trước khi có kết quả thì sau khi quay lại thì cô được Bạch Minh Phong gọi vào hỏi han vết bồng sau đó bảo cô kể lại sự việc. Dưới uy quyền của tổng giám đốc Đại Ngọc đã tường thuật lại toàn bộ câu chuyện...máu chó, chỉ là sơ lược vài chi tiết liên quan đến Bạch Hạ Băng. Nghe xong Bạch tổng nheo mắt, cây bút trên tay gõ theo nhịp lên bàn gỗ, giọng nói không nhanh không chậm:

- Một yếu tố như thế cũng bị tác động được thì bây giờ em đã không còn đứng ở đây rồi

Ừ, đúng vậy nhưng nếu chạm vào người thân bên cạnh cô thì là một chuyện khác rồi.

Đại Ngọc nói thầm trong bụng, xong chỉ mỉm cười đáp lại:

- Là em tính tình nóng nảy, lại đem phiền phức đến cho ngài rồi.

Sau khi cô ra khỏi phòng, Bạch Minh Phong vẫn còn đang ngồi ngẩn người suy nghĩ thì nhận được cuộc gọi từ Lý Khôi Vĩ. Ừm, giọng điệu có vẻ là bị chọc tức không ít rồi...

Buổi chiều ngày hôm đó tan làm thì Lý Khôi Vĩ đỗ xe trước cửa, Đại Ngọc dưới hàng trăm con mắt tò mò leo lên xe với khuôn mặt không có chút biểu cảm. Về đến nhà Đại Ngọc tự giác xuống bếp chuộc lỗi nhưng vừa cầm con dao lên thì Lý Khôi Vĩ đã ngăn lại:

- Bữa cơm này đợi khi nào tay em lành đã, cho em nợ một bữa.

- Không cần phải phiền phức như vậy, anh đi tắm trước đi

- Nghe lời anh.

Một lần nữa dưới uy quyền của Lý Khôi Vĩ cô bị đuổi khỏi nhà bếp. Sau khi vừa từ phòng tắm bước ra thì có người gọi đến. Đại Ngọc nhìn màn hình di động một hồi lâu rồi mới bắt máy:

-.... Ba

Cổ họng rất lâu mới thốt ra được chữ này, giọng nói run rẩy theo. Đầu dây bên kia chỉ nghe thấy tiếng xôn xao, ba Trần nói:

- Có phải lại bị cấp trên mắng không?

Cô nghe xong liền bật cười, vành mắt cũng đỏ ửng lên.

- Vâng ạ, lại bị tổng giám đốc mắng. Giám đốc Trần, có phải người nên ra mặt để làm chỗ dựa cho con gái yêu không?

Đại Ngọc nói, thanh âm nhẹ nhàng. Ba Trần bên kia bật cười, nói:

- Chỗ dựa?! Ai là người vừa lúc nộp hồ sơ vào đã muốn cự tuyệt với tôi đây hả?

- Cái đó là người ta muốn tự lập nghiệp mà..

Cô nũng nịu nói khiến ba Trần bên kia bật cười vui vẻ. Nghe tiếng cười của ông trong lòng cô đột nhiên cảm thấy chua xót. Đại Ngọc thấy cổ họng nghẹn lại, rất lâu sau mới nói tiếp:

- Hai người về mau lên, con ở đây một mình...buồn muốn chết.

" Tách " một tiếng, một giọt nước nóng hổi rơi xuống đất. Bao nhiêu chua xót, uất ức cô đều không dám nói ra. Sợ ba mẹ ở xa không yên lòng về con gái, lại sợ họ đau lòng vì không thể bảo vệ con mình..

- Con bé này, lớn như vậy rồi còn làm nũng - Ba Trần bên kia nói

- Con nhớ món cà ri của mẹ, ba mau trả mẹ về cho con đi.

Nước mắt thi nhau tuôn ra, Đại Ngọc nghe thấy giọng mình run rẩy lạ thường. Ba Trần bên kia nghe thấy giọng cô khác đi, liền nói:

- Bệnh hả? Con nhỏ này ở ngoài không biết lo cho bản thân đâu, đợi ba mày về đánh một trận thì mới nên thân.

Cô khẽ cười, nói thêm vài câu nữa rồi vội vàng tắt máy. Ba Trần rất nhạy cảm sợ rằng nói chuyện một hồi thì sẽ phát hiện ra mất.

Nước mắt thi nhau rơi ra, cô ngồi xồm xuống hai tay che mặt lại. Cổ họng nghẹn lại không thể bật ra tiếng khóc, cảm giác rất đau, vừa đau vừa xót. Đại Ngọc tự trách mình quá xúc động, chẳng may ba Trần phát hiện cô có điểm bất thường thì lại lo lắng không thôi.

Bấy lâu nay vẫn thế, ngay từ đầu khi cô nộp hồ sơ vào tập đoàn Minh Phong đã không cho ba Trần ra mặt giúp đỡ, cho đến bây giờ vẫn rất ít người biết mối quan hệ cha con giữa hai người. Bởi thế cho dù cô có bị người ta chèn ép thì cũng tự mình chống đỡ, cứ thế mà đi lên làm thư kí cho Bạch Minh Phong.

Đại Ngọc cảm thấy hít thở không thông sau đó bắt đầu ho khò khè. Hai hàng lông mày nhũn chặt lại, cô đứng lên đi vào nhà tắm rửa mặt. Nhìn vào gương thấy hai mắt sưng đỏ, nhìn hồi lâu lại chảy nước mắt.

Phải biết rằng những lúc thế này cô chỉ muốn chạy thật nhanh về nhà ôm ba mẹ một cái, sau đó sẽ ăn vạ làm nũng để mẹ nấu cà ri cho cô ăn. Chính là những lúc mệt mỏi, trong lòng ngổn ngang nhiều thứ thế này chỉ muốn về nhà, về với gia đình, lao vào vòng tay bảo bọc của ba, bàn tay ấm áp chăm sóc của mẹ. Đại Ngọc khóc nức lên, tiếng khóc nghẹn ngào của một đứa trẻ luôn mạnh mẽ...

Lý Khôi Vi mím môi đôi mắt tối lại nhìn qua khe cửa, bên tai là tiếng khóc òe nén của cô. Anh nắm chặt tay lại thành quyền, hít một hơi thật sâu rồi quay người đi xuống lầu. Trong tim nhói lên theo từng nhịp, đến cả hít thở cũng nặng nề.

Anh biết mà, rằng là sau khi tỏ về bản thân ổn, không hề bị đã kích tổn thương những lời nói ác ý thì cô sẽ tìm một góc nào đó mà không ai hay biết rồi bật khóc. Sẽ không để ai biết, sẽ khóc thật to cho những tổn thương mà mình phải chịu, sẽ tự oán trách rằng bản thân không tốt, tự an ủi rằng sang ngày mai lòng người sẽ không sâu thẳm như đại dương nữa. Khóc một trận lớn như cơn mưa vào mùa hạ ở Sài Gòn, sang ngày mới lại khoác lên mình một vỏ bọc thật hoàn hảo rồi sẽ tiếp tục bước về phía trước.

Thật không may cho em rồi cô bé, bởi vì đáng về yếu đuối của em đã bị anh nhìn thấy..

Đến khi Lý Khôi Vi thấy người xuống lầu thì thức ăn trên bàn đã nguội bớt. Khẽ đưa mắt nhìn cô, che giấu rất tốt, ngoại trừ khuôn mặt hơi đỏ thì không có gì bất thường cả. Đại Ngọc ngẩng đầu lên nhìn anh môi mấp máy định nói gì đó rồi lại thôi, thay vào đó là nụ cười nhẹ.

Bữa cơm này cô ăn vào đều không có mùi vị gì cả, có lẽ do là tâm trạng tồi tệ ảnh hưởng đến vị giác. Ăn vài thìa vào bụng lại khó chịu, có cảm giác muốn nôn ngược ra. Đại Ngọc nén cảm giác buồn nôn lại, ngồi cạnh anh bầy vẽ mặt bình tĩnh nhất có thể.

- Sao vậy em?

Lý Khôi Vi thấy khuôn mặt dần tái nhợt của cô liền lo lắng. Đại Ngọc nói không sao, sau đó vẫn tiếp tục ăn đến hết. Sau đó anh liền đuổi cô lên phòng khách, tự mình rửa bát rồi đi tắm. Cô ngồi trên ghế sofa, mắt nhìn màn hình TV trông có vẻ rất chăm chú nhưng thật ra thì lời nói của người dẫn chương trình từ lỗ tai trái bay qua lỗ tai phải rồi bay ra ngoài.

Biết cô không ăn được bao nhiêu, tắm xong anh liền lấy một cốc sữa đem lên cho cô. Từ phía sau ôm lấy Đại Ngọc, mái tóc còn ướt cọ cọ vào mặt cô.

- Ướt

Đại Ngọc đẩy đầu anh ra, Lý Khôi Vĩ ngẩng đầu nhìn rồi hôn trộm lên môi cô. Còn chưa thoả mãn anh liền xoay người cô lại, đè cô xuống rồi hôn lên khắp mặt. Anh ôm chặt lấy cô, đầu dụi dụi vào hõm vai.

- Ngồi dậy, em giúp anh lau tóc.

Cô vỗ vỗ lưng anh, người này càng ngày càng giống như đứa nhỏ to xác vậy.

Cầm cái khăn lông trên tay, nhẹ nhàng lau khô tóc giúp Lý Khôi Vĩ. Hai người đối mặt với nhau, từng giây từng phút trôi qua anh chưa hề rời mắt khỏi khuôn mặt cô. Vành mắt ủng đỏ còn chưa tan hết, giọng nói còn chưa trở về bình thường được. Từ người cô toả ra mùi sữa tắm nhẹ nhẹ, làn da sạch sẽ trắng mịn khiến người ta muốn cắn một cái. Lý Khôi Vĩ đưa tay ôm lấy người trước mặt, vùi mặt vào bụng Đại Ngọc hít một hơi thật sâu.

- Em thơm thật

Anh ngược lên, tay vén mái tóc cô ra phía sau vành tai. Đại Ngọc cười cười, tiếp tục lau tóc không đáp lại để mặc cho anh ôm. Da thịt cô rất mềm mịn lại có mùi thơm, có độ đàn hồi lại ấm khiến anh không muốn buông tay.

Lau khô tóc giúp anh xong, cô bình tĩnh nằm xuống ghế sofa mắt hướng về TV. Lý Khôi Vĩ kéo cô dậy, để Đại Ngọc gối đầu lên đùi mình. Anh vuốt ve mặt cô, ngón tay chạm vào đôi mắt còn hơi sưng khiến Đại Ngọc giật mình tránh né.

Lý Khôi Vĩ hôn lên má cô, nói:

- Ngồi dậy uống sữa đi em

- Anh đang nuôi heo à?

Đại Ngọc nhướn mày nói, anh đáp một tiếng rồi nhìn cô uống sạch ly sữa. Lý Khôi Vĩ vỗ vỗ đầu cô, khen một tiếng ngoan khiến Đại Ngọc bĩu môi rồi mỉm cười, rúc vào trong lòng anh. Một lúc sau Nhất Sơn gọi đến, Đại Ngọc chần chờ một lúc rồi bắt máy.

Không đợi cô alo một tiếng, Nhất Sơn đã cướp lời:

- Đi ra ngoài, em đang ở trước cổng.

Xong cúp máy, để Đại Ngọc đang ngây người với điện thoại. Lý Khôi Vĩ cúi đầu nhìn cô, hỏi:

- Ai vậy em?

- Ah, em đi ra ngoài một chút.

Cô đi lên lầu lấy đồ mình đã đan xong đi ra ngoài, Nhất Sơn đứng bên ngoài cổng dựa vào chiếc xe hơi màu đen. Đại Ngọc khịt khịt mũi đứng trước mặt em trai, hơi nhíu mày nói:

- Trời lạnh sao không vào trong?

- Thôi, không quen.

Nhất Sơn lắc đầu, bước vào cảm thấy áp lực quá lớn. Xong cậu ta mở cửa xe nhét cô vào trong, tự mình đi vào ngồi ở ghế lái. Đại Ngọc khịt khịt mũi thêm vài lần nữa, đem cái túi trên tay cho cậu ta. Nhất Sơn nhận lấy, nhướn mày lấy từ bên trong ra một đôi bao tay tự đan bằng len.

- Thật xấu, người gì mà chẳng khéo tay gì cả.

Cậu ta vừa chê vừa tự đeo vào, rất ấm. Đại Ngọc hừ lạnh một tiếng, nói:

- Không thích thì trả đây.

- Đã tặng rồi không được đòi lại nhé.

Nhất Sơn còi ra bỏ vào túi rồi cất ở chỗ Đại Ngọc không thể với tới, cô ném cho em trai một cái nhìn khinh bỉ. Cậu xoay người lấy từ ghế sau một cái bọc đặt lên đùi cô, bảo:

- Vitamin, thuốc bôi, dầu xoa bóp, xem xem còn thiếu gì nữa không?

-.... Ba gọi cho em?

- Dọn về nhà đi, bà ở đây chưa được bao lâu đã bệnh tới bệnh lui.

Cậu nhíu mày nói, cô hơi mím môi nhìn đồng thuốc trong bọc. Đại Ngọc khoát khoát tay, bốp bốp mi tâm nói:

- Không có bệnh.

-.....

Nhất Sơn im lặng không đáp, cô nhìn rồi đánh lên vai cậu ta một cái. Đại Ngọc nói:

- Cát cái mặt đưa đám đó vào.

- Anh ta đối xử với chị không tốt đúng không? - Nhất Sơn nhú mày

- Liên quan gì đến anh ấy, thằng nhãi này nghĩ đi đâu vậy?!

- Nếu vậy thì tại sao mắt bà đỏ, cái mặt thì tái nhợt như người chết, người chẳng còn miếng da thịt nào cả!

Nhất Sơn gằn từng chữ, hung hăng nhìn cô. Đại Ngọc gõ đầu cậu ta một cái, cô trừng mắt nhìn lại. Nhất Sơn kêu đau một tiếng, nhất thời không dám nổi cáu nữa. Cô thở dài, dựa vào ghế xe. Một lát sau mới nói:

- Ở nhà sao rồi?

- Vẫn tốt. À nghe Anna nói có người đến tìm chị.

- Ai?

- Nam, nghe Anna diễn tả hình như là người lần trước gặp ở nhà hàng.

Hồng Quân? Đây là cái tên đầu tiên hiện ra khi nghe Nhất Sơn kể lại.

Đại Ngọc hơi cau mày, ừ một tiếng không muốn tiếp tục chủ đề này. Sau đó cô lại hỏi về Anna, Nhất Sơn nói:

- Cô ấy vẫn tốt, dạo này nói nhớ chị nhưng không dám làm phiền.

- Hôm nào cùng đi ăn, chị khao hai đứa.

- Chê em trai bà không tiền?

- Chuyện xấu hổ như vậy chỉ hai chị em mình biết thôi, nghe chưa?!

Nói xong cô cười rộ lên, cậu ta hừ lạnh một tiếng. Bỗng cả hai im lặng, vài phút sau Nhất Sơn mới mở miệng:

- Chị, dạo này em cảm thấy cô ấy lạ lắm.

- Nói rõ đi.

Nhất Sơn hít một hơi lạnh, trầm giọng nói:

- Đại Ngọc, dù có chuyện gì xảy ra em cũng không trách chị đâu.

Hai tay nắm chặt lại thành quyền, mắt cô vẫn nhìn thẳng về phía trước. Không khí trong xe ngột ngạt hẳn bởi một câu nói, song Đại Ngọc cười một tiếng:

- Yên tâm đi, bữa ăn này chị cũng không bỏ thuốc xổ đâu.

-.....

Bỗng có người gõ cửa xe, Đại Ngọc giật mình quay lại nhìn. Song cô hạ cửa kính xuống, nở nụ cười lưu manh:

- Anh đẹp trai, kiểm ai đây?

Khoé môi giật giật vài cái, Lý Khôi Vĩ vẫn là muốn bóp chết tên em trai thân ái này mà. Nhìn sắc mặt không tốt của anh, Nhất Sơn cũng nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng. Lý Khôi Vĩ chống tay lên thân xe, nói:

- Đã đến sao không vào trong?

- Không cần, tôi đến đưa thuốc cho chị ấy. Dăm ba bữa lại bệnh, cũng là do chăm sóc bản thân không tốt.

Nhất Sơn nhếch môi nói, ánh mắt bắn ra vài tia sét vào anh. Mà Lý Khôi Vĩ chỉ hơi cau mày, nhìn Đại Ngọc hỏi:

- Em bệnh?

- Vẫn có thể vác AK47 chạy năm vòng sân.

Đại Ngọc cười cười xong bị ánh mắt giết người của anh làm cho rùng mình một cái. Lý Khôi Vĩ mở cửa xe lôi người ra, một tay kẹp cổ cô, nói với Nhất Sơn:

- Là tôi chăm sóc cô ấy không tốt khiến cậu em lo lắng rồi.

- Không sao, tôi biết Lý tổng trăm công ngàn việc mà.

Anh cau mày, Nhất Sơn thì lộ nụ cười lạnh. Đại Ngọc cảm thấy nếu cứ kéo dài thì người chịu khổ chỉ có thể là mình thôi nên đành đuổi Nhất Sơn đi. Cậu ném ánh mắt khinh bỉ cho cô, trước khi đi còn nói:

- Đợi ông Trần về dạy dỗ lại bà, đến lúc đó đừng có lỗi em ra làm bia đỡ đạn. Còn nữa, con gái phải biết giữ mình nghe không?

- Cút đi, thằng nhãi chết tiệt này.

Cuộc hội ngộ của hai chị em đến đó là kết thúc. Đại Ngọc bị Lý Khôi Vĩ ôm, à không vác vào nhà. Vừa vào anh đã đi pha trà gừng, hai tay chà sát vào nhau rồi áp lên mặt cô. Lý Khôi Vĩ hơi cau mày, nói:

- Còn lạnh không?

- Không lạnh.

Đại Ngọc lắc đầu sau đó ôm chầm lấy anh. Người Lý Khôi Vĩ rất ấm, hết như cái lò sưởi vậy. Anh để mặc cho cô ôm, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Khó chịu thì anh xin nghỉ giúp em.

Cô ngẩng đầu nhìn anh hồi lâu, sau đó bám chặt lên người anh. Đại Ngọc lắc đầu, giọng mũi nói:

- Mệt, muốn đi ngủ.

- Được.

Sau đó Lý tổng và Trần thư kí quyết định dời đồ từ phòng khách lên phòng ngủ.

Anh đề cô ra bôi thuốc mỡ vào mấy chỗ bong, sau đó lấy dầu xoa bóp cướp được từ bác sĩ Bạch thoa lên cổ chân trái. Đại Ngọc cựa quậy một hồi không được đành bất lực nằm nhìn anh, từng ngón tay xoa bóp chân cho cô, lực đạo không mạnh không nhẹ.

- Trước đây đã từng xoa bóp cho cô nào rồi?

Đại Ngọc nháy mắt hỏi, anh liếc cô một cái rồi hơi dùng lực bóp mạnh một cái khiến cô la lên. Lý Khôi Vĩ bình thản:

- Em là người đầu tiên.

- Hèn gì tay nghề lại kém như vậy.

Tăng thêm một lực, Đại Ngọc la oai oái xin lỗi rồi rít. Anh xem chân cô như kẻ thù, vừa đấm vừa xoa. Lý Khôi Vĩ nhớ đến tên em trai thân ái của cô, đề tâm trạng muốn đánh người xuống hỏi:

- Vừa nãy Nhất Sơn nói gì với em?

Đại Ngọc "À" một tiếng rồi im bật, anh liếc cô một cái. Ý gì đây?

- Chẳng lẽ hai người ngồi trong xe à~ suốt 15 phút?

.....

Ah, còn tính cả thời gian cơ đấy. Đại Ngọc mỉm cười, nửa úp nửa mở nói:

- Mấy chuyện linh tinh ấy mà.

Anh cắn răng bóp mạnh một cái, cô liền la đau.

Lý Khôi Vĩ nói:

- Đứng bên ngoài nói chuyện không được hay gì mà phải leo lên xe!

- Trong xe ảm hơn, không gian ảm áp tạo cảm giác gần gũi nha..

Mẹ nó còn cảm giác gần gũi!

Anh hận không thể bẻ gãy cổ chân cô, tay siết chặt lại khiến Đại Ngọc cau mày. Lý Khôi Vĩ trừng mắt, gần từng chữ:

- Nó dẫn em cái gì mà giữ mình, hửm?!

Lý, Lý thiếu, ngài có thể bỏ cổ chân ra rồi chúng ta tiếp tục bàn luận về vấn đề này không? Đại Ngọc khóc không ra nước mắt nhưng không biểu hiện ra ngoài, trung cái mặt ưu sầu cho anh xem.

Lý Khôi Vĩ nhớ đến dáng vẻ khóc thảm thương của cô khi nãy liền đau lòng không dám dùng lực mạnh nữa. Anh thối phù phù lên chân cô, hỏi:

- Còn đau không?

- Bóp mạnh lên tí nữa là gãy luôn, sau đó sẽ không đau nữa.

-.....

Ai bảo cô chọc ghẹo người khác làm gì!

Kết quả là Lý thiếu trút hết tội lỗi cho em trai Nhất Sơn, có bao nhiêu đều tính cho cậu ta chờ ngày đòi nợ. Xoa bóp xong anh để cho cô ngủ trước còn mình thì qua thư phòng.

Đến khi anh quay lại đã thấy cô rúc vào một góc, cuộn người kín vào trong chăn. Lý Khôi Vĩ đi đánh răng rồi leo lên giường, vừa nằm xuống đã bị người ta ôm từ phía sau. Một lát sau anh cảm thấy lưng áo ướt một mảng liền giật mình, định xoay người thì nghe giọng nói khàn khàn vang lên:

- Đừng quay lại.

Sau đó chỗ ướt càng lan rộng ra, thấm vào da thịt anh lạnh thấu đến tận xương tủy, đến tận tâm can anh. Trong đêm tối, anh nghe thấy tiếng thút thút rất nhỏ, người ở phía sau run nhẹ lên. Không thể chịu được nữa Lý Khôi Vĩ lật người đè cô xuống.

Trong ánh đèn ngủ mờ ảo, anh nhìn thấy mặt cô giàn giữa nước mắt bị che lại bởi hai bàn tay gầy. Lý Khôi Vĩ một khắc này liền đau lòng, thanh âm dịu dàng nói:

- Khó chịu thì khóc lớn lên, anh không cười em đâu..

- Lý Khôi Vĩ...đừng đối xử với em tốt quá, xin anh..

Giọng nói của cô không rõ ràng, trong tiếng nấc nghẹn ngào vang lên. Anh gỡ hai tay cô ra, hôn lên mắt cô. Đại Ngọc cắn môi dưới, cô nghe thấy giọng nói của mình đang run rẩy:

- Chỉ bởi vì anh đối xử tốt với em, nên nước mắt mới dễ rơi như thế này..

Lý Khôi Vĩ bật cười, hôn lên môi cô.

- Vậy thì tốt, em bắt đầu lệ thuộc vào anh rồi. Không cần phải mạnh mẽ nữa, em có cơ hội được khóc khi muốn, cười khi vui rồi. Như vậy không tốt sao? Đỡ phải cho người khác thấy vẻ mặt khóc lóc của em, bệnh viện liền trống một giường.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lục đục nội bộ hai nhà Trang Lý

- TRẦN ĐẠI NGỌC, CON BÉ NGU NGỐC NÀY LẠI CHẠY ĐI ĐÂU RỒI HẢ?

Tổng giám đốc Bạch cùng Alex quay sang nhìn cô, một ánh mắt hóng chuyện còn lại là ánh mắt ngạc nhiên. Đại Ngọc đáp lại hai người bằng nụ cười ngượng. Bạch Minh Phong nhướn mày vỗ vai nhằm an ủi cô, còn bạn đồng nghiệp Alex thì đòi lại bằng ánh mắt tỏ vẻ thấu hiểu.

Khoé môi co giật, cái đôi chủ tớ này thật là...

Đại Ngọc hắng giọng, đáp lại bằng giọng nói ngọt ngào:

- Xin chào buổi sáng Lý tổng, chúc ngài buổi sáng tốt lành.

- Tốt, tốt cái con khỉ. Tôi hỏi em đã chạy đi đâu rồi?!

Aiz, quả nhiên nên tắt nguồn điện thoại trước mà. Đại Ngọc đỡ trán, giọng điệu vẫn khách khí:

- Tôi đang đi ra ngoài cùng tổng giám đốc, ngài muốn gặp Bạch tổng ă?

- Tôi gặp anh ta làm quái gì, anh ta cũng không phải phụ nữ.

- Thế ngài cần phụ nữ? Có cần tôi giúp...

- Tut....tut....

Chắc chắc, có người bị chọc tới mức máu dồn hết lên não rồi.

Đại Ngọc bình tĩnh bật chế độ im lặng, bỏ điện thoại vào túi rồi tiếp tục bước đi với ánh mắt ngưỡng mộ của hai người đàn ông bên cạnh. Cô hơi nhường mảy, quay đầu nhìn họ rồi nở nụ cười:

- Có việc gì sao?

Hai người họ liền lắc đầu, cô vẫn giữ nụ cười đi vào thang máy. Vừa đi thị sát từ bên ngoài về, cửa thang máy vừa đóng lại cô cũng thu lại nụ cười. Cả ngày luôn cười như vậy, đôi lúc Đại Ngọc cũng rất khâm phục chính mình.

Có điều lúc này cô không thể nở nụ cười được nữa, khuôn mặt lạnh tanh như tảng băng trời. Nhìn con số nhảy từ từ đến tầng cao nhất một tổng giám đốc hai thư kí cùng bước ra. Thường ngày còn có một Đại Ngọc cười tươi như hoa, nay hoa cũng bị hoá đá luôn khiến âm khí tầng cao nhất trở nên dày đặc.

.....

Lý Khôi Vĩ chán ghét nhìn cái điện thoại trên bàn làm việc, sắc mặt không hề tốt khiến giám đốc đang báo cáo đỏ mặt hồi lạnh. Hôm nay từ phòng làm việc của tổng giám đốc đã phát tin xuống các tầng dưới, boss của bọn họ từ sáng bước vào công ty đã mang theo sát khí hùng hùng.

Để chứng thực tin tức không sai, cho đến giờ thì những ai đi lên tầng 35 lúc xuống đều mang về mặt chết cha chết mẹ. Vì thế sau chuỗi ngày người người đều tin, nhà nhà đều tin Lý tổng là một người đàn ông luôn mang gió xuân ấm áp đến mọi nơi thì..

Chết tiệt, là ai, đứa nào dám tung cái tin này ra!?! Nhìn đi, sáng giờ có ai lên tầng 35 trở về mà toàn thây không? Rõ ràng là khí lạnh Bắc Cực, âm khí bủa vây cả Lý thị.

- Các người cuối năm muốn nghỉ lễ, được rồi tôi cho các người nghỉ cả đời không cần đi làm nữa.

- Tổng, tổng giám đốc chúng tôi sai rồi... Chúng tôi sẽ sửa lại ngay lập tức.

- Đứng đó làm gì còn không mau cút đi?!

Một đám người chạy trốn khỏi phòng tổng giám đốc, mồ hôi ướt cả lưng áo dù là đầu đông. An Thy nuốt nước bọt đưa mắt nhìn về phía cánh cửa, hôm nay ai lại chọc người này nổi điên đây?!

Khói thuốc bay trong không khí, anh gầy tàn thuốc một cái rồi thở dài. Lại là con bé đấy, chỉ có con bé đó mới làm anh nổi giận thế này. Đường như cô đã có ý định chạy trốn, ngay cả quần áo trong tủ đồ cũng được xếp vào vali. Nhưng mà sao anh lại không tỉnh giấc? Có phải chăng ở bên cô anh đã sớm bỏ xuống cảnh giác, dễ dàng chìm vào giấc ngủ sâu như vậy.

Aiz..

Trần Đại Ngọc cái con bé chết tiệt này.

Lý Khôi Vĩ đưa điều thuốc lên môi hút hơi một, anh ngả người về phía sau nhìn lên trần nhà. Phải tìm cách sớm trốn con mèo hoang này lại thôi.

Cho đến giờ ăn trưa, Đại Ngọc đuổi người một cái rồi lại nằm dài lên bàn hai mắt khép hờ lại. Ăn gì nhỉ? Cô có nên gọi cho Lý Khôi Vĩ không? Aiz, gọi chắc chắn sẽ bị ăn mắng một trận xem chừng là no luôn khỏi đi ăn.

Alex nhìn bạn đồng nghiệp nữ tới giờ ăn trưa vẫn không rời khỏi chỗ, hình như không có ý định đi ăn thì khẽ hắng giọng, nhắc nhở:

- Đại Ngọc, đến giờ ăn trưa rồi.

- Vâng~

Cô ngồi dậy, vuốt vuốt mái tóc xoả dài của mình. Tinh thần hoàn toàn uể oải, cô xoa xoa cái cổ đáng thương của mình. Nhìn Alex một cái, Đại Ngọc hỏi:

- Anh đi ăn trưa?

- Ừm...có muốn đi chung không?!

-..... Em không đói, anh ăn ngon miệng.

Sau khi bận đồng nghiệp rời đi, Đại Ngọc dùng máy tính lên mạng bật một bộ phim hoạt hình lên xem. Đừng bảo là cô không muốn ăn, dù có xuống dưới nhà ăn cũng ăn không vào với vài chục cặp mắt ở đó. Cô kéo hộp tủ bên phải lấy vài thanh sô cô la ra, đây là năng lượng dự trữ của Đại Ngọc mỗi khi cô lười ăn, lười đi ăn, tăng ca và hàng ngàn lí do khác.

Được một lúc thì điện thoại nội bộ reo lên, nhân viên lễ tân báo có người tìm cô. Còn đặc biệt nhấn mạnh là một anh chàng đẹp trai.

Đại Ngọc "...." cô có cảm giác không lành.

Giờ nghỉ trưa nên đại sảnh hơi nhộn nhịp người đi vào người đi ra, Đại Ngọc đi tới bàn tiếp tân. Nhân viên lễ tân là một cô bé người địa phương có mối quan hệ không tồi với cô. Lễ tân vừa nhìn thấy cô đã đá lông nheo nở nụ cười quái dị, Đại Ngọc không thèm để tâm đến.

Đại Ngọc hướng ra phía cửa, cách một tấm thủy tinh cô nhìn thấy một người đàn ông.

Công nhận, lễ tân không lừa cô, là một anh chàng đẹp trai.

Cô hơi nhú mồm, trên đường đi ra gặp phải người quen cô chỉ luôn miệng mỉm cười chào hỏi. Đại Ngọc đi ra khỏi cửa, một cơn gió thổi ngang qua cũng không làm cô chùn bước hướng về phía người đàn ông đó.

- Tìm tôi?

Cô cách người đó khoảng năm bước chân, lên tiếng. Keith quay đầu lại nhìn Đại Ngọc rồi đưa cái hộp thức ăn trên tay cho cô.

.....

Ý gì đây? Cô không nhận lấy nhú mồm càng chặt nhìn anh ta. Keith vẫn giữ khuôn mặt dù sóng thần ập tới vẫn không đổi, tiếng Anh phun ra:

- Thức ăn trưa của cô.

Một cảnh này thu hút nhiều người, Đại Ngọc không để tâm đến. Cô nhìn hộp thức ăn rồi đảo mắt nhìn xung quanh, cách đó khoảng vài mét có một chiếc xe công vụ màu đen. Chân mày từ từ giãn ra, dời ánh mắt từ chiếc xe sang Keith. Anh ta sắc mặt không đổi.

- Tôi ăn trưa rồi.

Đại Ngọc lắc đầu, từ chối phần thức ăn. Keith sắc mặt không đổi dường như đang nghe lệnh qua tai nghe bluetooth trên tai. Vài giây sau, Keith nói:

- Bữa ăn nhẹ phòng khi cô đói.

- Anh ta đang tức giận?

- Tâm tình không tốt...lắm

- À.....

Đây là không muốn nhìn thấy cô đi? Đại Ngọc hơi nhú mồm, lại liếc nhìn cái xe một lần nữa. Keith suy nghĩ vài giây rồi mới nói tiếp:

- Cô có muốn gặp Lý tổng không?

- Thôi đi, đừng có dẫn tôi vào chỗ chết.

-.....

Đại Ngọc khoát khoát tay, thờ dãi nói. Cô đi lên nhận lấy phần thức ăn trong tay Keith, hơi nghiêng đầu nhìn thật kĩ. Xem như lần trước không phải vì tôi mà cô vợ nhầm, quả thật là đẹp trai đấy. Lần trước chắc hẳn đem lại rắc rối không ít cho người ta, trong lòng cô cũng áy náy không ít. Con người đừng lại ở tại, à thì ra là đang nghe lên cô sao?

Liền lui lại hai bước kéo giãn khoảng cách của hai người, Đại Ngọc lấy lại vẻ bình thản nhìn anh ta. Keith hít một ngụm khí lạnh, anh ta cảm thấy ở cô gái này luôn có gì đó bí ẩn. Lần trước ở bãi bắn, thân thủ không hề yếu ớt như lần đầu tiên Keith gặp cô. Khí chất vững vàng, dù là phái yếu nhưng vẫn khiến phái mạnh nhìn bằng con mắt khác.

Keith không thể tự tiện điều tra về Đại Ngọc, Lý Khôi Vĩ mà biết chắc chắn sẽ bắn nát sọ mình. Có điều anh ta biết, cô gái này kĩ thuật dùng súng không hề tồi.

Qua tai nghe bluetooth, Keith nghe thấy giọng nói đề nén của ai đó:

- Kêu cô ấy lại đây.

Nhận được lệnh, Keith liền làm động tác mời khiến Đại Ngọc nhú mồm. Sau đó cô bước lùi về phía sau, giọng nói không nhanh không chậm:

- Tối giờ làm việc rồi, cảm ơn vì bữa ăn nhẹ của anh.

- Tiểu thư, xin mời.

- Lần sau tôi sẽ mời anh ăn một bữa, hôm nay anh làm việc vất vả rồi.

Đừng có mà đưa cô vào chỗ chết. Đại Ngọc hơi mỉm cười, cô chuẩn bị quay đầu chạy thì Keith đã chặn đường lui. Còn chưa kịp mở miệng thì cô đã nghe giọng nói của cứu tinh tái thế:

- Người yêu, anh vừa vắng mặt một lúc mà em đã đi chọc trai nhà lành rồi?!

Bạch Hạ Băng bước tới kéo cô về phía mình, ánh mắt xẹt điện nhìn Keith. Đây không phải người của Lý Khôi Vĩ sao? Muốn ăn hiếp Đại Ngọc bé nhỏ của chị à, nằm mơ đi.

Đại Ngọc rất nhu thuận đứng bên cạnh "người yêu", mỉm cười nhìn Keith. Người giỏi thì bước lên đi, dám không, dám không hả?

Keith nhận ra Bạch Hạ Băng, liền gật đầu chào:

- Bạch tiểu thư.

- Chàng trai, không nên ức hiếp con gái người ta giữa ban ngày ban mặt như vậy.

Bạch Hạ Băng phát tay, khoác vai Đại Ngọc nhú mồm nói. Không cần biết nội tình bên trong, cảnh Đại Ngọc muốn chạy mà không được đã rơi vào mắt cô nàng rồi.

- Máy ở đây làm gì?

Đại Ngọc chột chột người bên cạnh, nhỏ giọng hỏi. Bạch Hạ Băng không đáp, mắt nhìn về một phía, cô cũng nhìn theo. Á à, vợ chồng tình cảm đi ăn cơm trưa.

Đại Ngọc quan sát nét mặt người kia, nghiêng đầu hỏi:

- Xây ra chuyện gì à?

- Lục đục nội bộ - Bạch Hạ Băng hơi nhú mồm

- À~, lại gây chuyện rồi?

-.....

Bạch Hạ Băng không thể cãi lại, liền nhìn về phía đó rồi hừ lạnh một tiếng. Cô nàng cũng thấy chiếc xe mờ ám đang đậu phía không xa, liền nhướn mày:

- Cãi nhau?

- Giống nhau, lục đục nội bộ - Đại Ngọc đồng cảm nói

- Nội bộ của mày có bao giờ yên ổn đâu mà lục đục.

-.....

Được rồi, cô không nói nữa.

Nhìn hai cô gái đang xì xào xì xầm phía xa, Lý Khôi Vĩ hơi nhếch môi. Qua kính xe màu đen bóng xuất hiện một khuôn mặt, vệ sĩ cùng tài xế ngồi ở ghế lái và ghế phụ liền giật mình móc súng ra. Lý Khôi Vĩ nhướn mày bảo vệ sĩ không được động thủ. Khuôn mặt di chuyển tới kính xe ở ghế sau, che khuất hình ảnh hai cô gái.

Lý Khôi Vĩ lệnh tài xế hạ kính xuống, không nhanh không chậm nói:

- Trang Hoàng Nhật, muốn hù chết người của tôi?!

Trang Hoàng Nhật "ah" một tiếng, mỉm cười quái dị. Xong anh ta mở cửa xe ra, dựa vào thân xe giọng điệu trêu chọc:

- Ở đây làm gì, sợ mèo con nhà cậu chạy mất à?

-.....

- Chắc chắn, nhìn cái mặt này có phải là lại bị cào vài vết hay không?

-.....

Lý Khôi Vĩ ném cho anh ta cái nhìn khinh bỉ khiến Trang Hoàng Nhật bật cười vui vẻ. Lúc này Keith trở về mang theo tin tức, có điều cũng bị nội thương nặng nề.

- Đi rồi?

Lý Khôi Vĩ biết rõ kết quả nhưng vẫn hỏi, Keith gật đầu. Trang Hoàng Nhật vui vẻ đứng một bên hóng chuyện, Lý Khôi Vĩ nhìn anh ta rồi ra hiệu cho Keith nói tiếp.

Keith hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói:

- Trần tiểu thư nói rằng không cần tìm cô ấy nữa, từ giờ trở về sau cô ấy cùng người yêu đại gia bé nhỏ sống hạnh phúc đến cuối đời.

Điều thuốc trên tay bị Lý Khôi Vĩ bóp gãy làm đôi, khoé môi co rút lại. Trang Hoàng Nhật không chút kiêng dè liền cười trên nỗi đau của người khác. Có điều chưa quá năm giây, Keith đã tiếp tục nói:

- Bạch tiểu thư nhờ tôi chuyển lời tới Trang thiếu rằng không phiền cậu để tâm nữa, trở về nhà đợi đơn ly hôn đi.

Khoé môi Trang Hoàng Nhật giật giật, nụ cười cũng cứng đờ ra. Lý Khôi Vĩ " ha " một tiếng, môi nở nụ cười mãn nguyện khi thấy kẻ khác gặp nạn:

- Người anh em cùng đi uống một ly. Chúc mừng Trang tổng có cơ hội được tái hôn.

-.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Giúp đỡ

Bước ra khỏi nhà vệ sinh, Lý Khôi Vĩ đút tay vào túi quần bước trên nền gạch bằng đôi giày da đắt tiền. Trên đường trở về phòng VIP, anh liền gặp một đôi tình nhân cãi nhau. Chắc chắn, hôm nay không phải là ngày thích hợp cho mấy cặp yêu nhau nhỉ?

Lý Khôi Vĩ mặt không đổi sắc thong thả bước ngang qua. Có điều, đây không phải là người khác, đây chẳng phải là người sẽ gọi anh bằng " anh rể " trong tương lai sao?

Mặc dù anh không thích Nhất Sơn - em trai vợ cho lắm nhưng mà nhìn thấy cậu ta bị cầm sừng thì mắt cũng hơi ngửa ngửa. Ngay từ lần gặp mặt đầu tiên anh đã không có hảo cảm với Anna, vô dụng khiến mèo con của anh bị thương, hừ. Cho đến lần trước khi về nhà của cô, Anna liền dùng ánh mắt ám muội đối với anh. Không phải là anh không biết mà là không để tâm, loại ánh mắt này Lý Khôi Vĩ đã thấy rất nhiều rồi, có nhiều người còn có hành động lớn mật hơn nữa cơ.

Trong khi bạn " cam nhỏ " nhà ta còn đang chìm trong suy nghĩ thì trên dãy hành lang đã vang lên tiếng " chát ", chói tai. Lý Khôi Vĩ dừng bước chân, tới mức này thì anh cũng nên giúp đỡ người quen đi chứ?

- Anh bạn này, là đàn ông thì đừng nên động tay động chân với phụ nữ chứ.

Anh bóp chặt cánh tay đang vung lên, giọng nói tám phần mang theo sự lười biếng, hai phần là chướng mắt. Người đàn ông kia thấy có kẻ chò mũi vào chuyện mình liền thêm tức giận, muốn giật tay ra nhưng không được:

- Mày là thằng chó nào?!

Lý Khôi Vĩ nhú mày, thêm lực khiến người đàn ông la oai oái lên. Anna vừa nhìn thấy Lý Khôi Vĩ, vẻ mặt vừa hốt hoảng vừa mừng rỡ. Anh nhìn Anna một cái, trong đầu hiện lên khuôn mặt lo lắng của Đại Ngọc, tiếng Anh phun ra:

- Chắc là đáng cứu thế?

Nói xong anh cười khê, nụ cười nhạt trên môi khiến Lý Khôi Vĩ càng trở nên mê hoặc lòng người. Thanh âm trầm thấp, anh nói:

- Dù có chuyện gì thì cũng đừng đánh người ta như vậy, bằng không thì coi cái quần mày ra đi rồi lấy cái váy của cô ta mặc vào, mày có đánh chết tao cũng không xen vào.

Người đàn ông bị ánh mắt lẫn lời nói của anh làm cho hoảng sợ, đôi mắt đen láy như cái hố đen hút hắn ta vào không cách nào chạy thoát. Lý Khôi Vĩ buông tay ra, anh cao hơn hắn ta một cái đầu, từ trên cao nhìn xuống càng thêm áp lực:

- Cút.

Người đàn ông đầu gật như gà mổ thóc, ba chân bốn cẳng chạy đi. Anh cũng không nán lại, thật ra anh không có cái tính lo chuyện bao đồng thế này.

Lý Khôi Vĩ biết rằng Anna đi phía sau mình, thấy cô ta mãi không chịu rời đi thì chuẩn bị quay lại đuổi đi thì người ta đã lên tiếng trước.

- Này.

Giọng nói nghẹn ngào giống như sắp khóc, anh hơi nhíu mày dừng bước. Anna nhìn tấm lưng rộng lớn đó, cảm thấy càng thêm tủi thân, hai mắt đỏ lên giải thích:

- Em với người đó không phải như anh nghĩ đâu, hắn ta mượn tiền nhưng em không cho nên mới nổi nóng. Anh đừng hiểu lầm, em..

- Ah, có liên quan gì đến tôi?!

Lý Khôi Vĩ quay người lại, anh đứng bên dưới bóng đèn trên dãy hành lang, cả người như toả ra một hào quang khiến Anna sững người. Anh bỏ tay vào túi quần, môi hơi cong nói:

- Không cần giải thích với tôi, tôi không quan tâm việc của cô.

-..... Vậy vì sao anh lại giúp em?!

Anna cắn môi dưới, trong lòng vừa khó chịu vừa vui mừng. Khó chịu vì lời nói lạnh lùng như đối với người qua đường của anh, vui mừng vì rốt cuộc anh cũng đã chú ý đến mình. Lý Khôi Vĩ trên người vẫn mặc bộ vest, cả vạt hơi nói lỏng, đôi mắt phượng đôi lúc nheo lại khiến anh trông cực kì quyến rũ. Nụ cười tán tỉnh của anh lúc nào cũng đặt trên môi, dù là vô tình hay cố ý trong lúc nói chuyện, dù cho lời nói có lạnh lẽo đến đâu cũng không ảnh hưởng đến vẻ ngoài luôn mang lại cảm giác ấm áp cho người khác.

Lý Khôi Vĩ hơi nhướn mày, anh bình thản đáp:

- Vì cô gái ngốc kia xem cô như em gái.

Ý là tôi vì Đại Ngọc mới giúp cô, không thì cô là cái đách gì mà tôi phải lãng phí nước bọt ảnh hưởng hình tượng của mình?!

Anh thấy đôi phương mặt càng lúc càng đỏ, môi bị cắn muốn bật máu nhưng tâm anh không hề động một lần nào. Anh biết nếu như không giúp, chắc hẳn ngày mai con bé kia sẽ chạy loạn khắp nơi để tìm ra tên đó rồi đánh người ta một trận sau đó sẽ lấy cớ Anna bị thương mà chuyển đi. Chắc, con mèo hoang này vừa thích cắn người vừa tâm sâu khó lường.

Quay người bước đi, cho đến khi biến mất khỏi dãy hành lang anh chưa từng quay đầu một lần nào. Anna nhìn theo bóng lưng anh mà lòng chua xót, tức giận không nói rõ được...

Đầy cửa bước vào, mọi người bên trong nhìn Lý Khôi Vĩ với khuôn mặt tối sầm bước vào thì không khí nhộn nhịp cũng dịu xuống. Anh ngồi xuống hai chân bắt chéo cầm lấy ly rượu uống một hơi, chân mày hơi cau lại. Trang Hoàng Nhật lắc lắc ly rượu trên tay, ánh mắt sáng quắc lên:

- Ai lại chọc trúng Lý thiếu vậy?!

- Gặp mấy chuyện chướng mắt.

Lý Khôi Vĩ đáp, chân mày cũng từ từ giãn ra. Trương Quy Hoàng, kẻ qua đường không hẹn mà gặp hơi híp mắt nhìn anh như đang suy nghĩ gì đấy. Anh nhìn lên, đôi mắt với anh ta, trong mắt không hề lộ ra một suy nghĩ nào để người khác thấy được cả. Trương Quy Hoàng nở nụ cười, nói:

- Ra tay nghĩa hiệp ư? Kino, đây đâu phải tác phong của chú.

- Ờ, bắt đắc dĩ thôi.

Nếu không cô gái kia sẽ lại làm loạn một trận. Lý Khôi Vĩ vừa nghĩ đến thì hơi cười cười, Trương Quy Hoàng "chậc" một tiếng:

- Người ta gặp được tình yêu tinh thần liền phơi phới phơi phới, cười muốn tét miệng ra. Vậy mà mấy năm trước gặp ở Đức, lúc nào cũng trưng cái mặt như ai cướp hết của cái vậy.

- Cái này gọi là giận hờn vu vơ, xem tôi nói có phải không Lý thiếu?

Tuần Kiệt ngồi bên cạnh vừa rót rượu vừa nói, giọng điệu giễu cợt thấy rõ. Lý Khôi Vĩ đem ánh mắt khinh bỉ quét lên hai người này, không hề muốn đáp lại cái đề tài ấu trĩ này.

Lúc này lại có thêm người bước vào, là vị tham công tiếc việc Bạch tổng đây mà.

- Đến trễ, phạt.

Trang Hoang Nhật kẻ đang bị vợ giận liền muốn trút lên kẻ khác, không khách khí ép Bạch Minh Phong vừa đến uống ba ly rượu trắng. Bạch Minh Phong không thêm chấp, ngược lại còn rất vui vẻ uống. Sau đó, anh ta nói:

- Bị người ta giận rồi lôi kéo anh em đi uống, hai vị tổng giám đốc này cuối năm không có việc gì làm đi?!

- Cái gì mà bị người ta giận, là Trang tổng bị vợ đòi ly hôn ấy chứ.

Lý Khôi Vĩ đã qua cho Trang Hoàng Nhật, đuôi mắt hơi cong lên nhìn anh ta. Trang Hoàng Nhật còn chưa phản ứng thì Trương Quy Hoàng đã cao hứng:

- Đã viết đơn chưa?! Rốt cuộc thì nhóc con cũng sáng mắt ra, đúng là bé ngoan nha.

- Bé ngoan cái đầu mày, đi chết đi.

Trang Hoang Nhật cảm lấy cái gối tựa chọi anh ta, Trương Quy Hoàng cười khanh khách. Bạch Minh Phong nói lòng cá vạt ra, mặt băng ngàn năm lại nở nụ cười:

- Trang tổng, rốt cuộc thì ngài đã làm gì để em gái tôi nổi giận vậy?

Trang Hoàng Nhật thì thờ dài một cái, chân mày hơi nhíu lại không đáp. Mọi người biết anh ta không muốn nói cũng không hỏi nữa, chỉ là chuyển mũi dao sang Lý Khôi Vĩ thôi.

Kết quả là cả buổi Lý Khôi Vĩ bị chuốc rượu tới mặt nhưng không hề mở miệng khiến Tuần Kiệt, người được xem là điềm đàm với phong cách công tử thanh thoát cũng phải đập bàn chửi thề.

Có điều hôm đấy, anh nghe Trương Quy Hoàng nói bóng nói gió:

- Đại Ngọc con bé đó lúc nào cũng tự mình hại mình dính vào mấy cái rắc rối khó gỡ, lần nào cũng chết đi sống lại mới thoát ra được.

Ah, linh cảm của anh luôn đúng mà. Rõ ràng là Đại Ngọc đã dính vào rắc rối, mà lần này ngay cả Trương Quy Hoàng kẻ không sợ trời không sợ đất cũng phải nhắc nhở anh. Là muốn anh giúp cô hay là muốn anh tránh xa ra?

Mặc kệ ai muốn gì, anh cũng không thể để cô gái đó gặp nguy hiểm được. Ngốc như vậy, không biết rằng mấy năm nay đã sống sót ra sao nữa..

Đôi lời của Lai Lai Yêu Nghiệp:

Chúc mừng các bạn, haha vào năm học rồi..

Đau lòng, tim tôi cũng vỡ ra thành từng mảnh theo tiếng trống trường. Chắc chắn, mùa hè tạm biệt người a~<

Năm học mới bắt đầu, thời gian của tôi cũng eo hẹp lại nên không thể up chap mới thường xuyên được. Có lẽ tôi sẽ chọn một khung giờ nhất định để đăng, dễ dàng cho các bạn theo dõi nữa nhĩ?

Tôi định chọn vào hai ngày cuối tuần, tuy số chap mà trong tuần tôi đã viết được sẽ up lên.

Các bạn thấy sao ạ?

Hoặc là các bạn có thể gợi ý cho tôi, hợp lí thì tôi có thể suy xét.

Truyện về cặp đôi nóng tính Vĩ — Ngọc đã được 54 chap rồi, vỗ tay vỗ tay nào. Truyện vẫn còn nhiều khuyết điểm, chỗ nào sai các bạn cứ góp ý giúp tôi, tôi tận lực học hỏi.

Xin chân thành cảm ơn vì đã ủng hộ truyện <3

Mong rằng chúng ta sẽ đồng hành hết con đường Hoàng Hôn này nhé, thân ái!

9:20, 16/08/2017

Chương 55: Cùng về nhà , được không em ?

Một con mèo hoang thì cần một cánh rừng bao la, nó đã không muốn quy hàng thì cũng không có cách để trói buộc nó lại.

Trong kí ức, cô vẫn thường khắc ghi dáng vẻ đau khổ tột cùng của một người trong đời họ. Tiếng gào thét, nước mắt tuôn ra không ngừng, nước nở giữa nỗi đau trời cũng không thấu nổi. Cũng như mọi người, cô cũng đã từng khóc. Lúc nhỏ thì bị ba đánh đòn, lớn hơn một chút thì bị cô giáo la gọi về cho phụ huynh, lớn hơn một chút nữa thì là thất tình, lớn hơn nữa thì là những lần vấp ngã trong cuộc sống. Nhưng mà chưa lần nào mà Đại Ngọc chưa đứng dậy được cả. Có lẽ là do cô chưa gặp bước ngoặt đời mình mà thôi.

Có lẽ trong mỗi con người chúng ta, ai ai cũng đã một lần khóc đến ngất đi, khóc đến tắt tiếng hai mắt lúc nào cũng nhoà đi.

Lúc này đây hai vành mắt cô cũng đỏ hoe lên, khuôn mặt ửng hồng, đôi môi hơi hé mở đỏ ửng lên.

- Cay cay cay cay cay cay cay cay..

Đại Ngọc thè lưỡi ra lấy tay quạt quạt, hic rõ ràng là do tham ăn cố uống tự gây hoạ mà. Trời tối, cô cùng bạn thân sánh đôi trên con đường sáng đèn ngang qua các hàng ăn. Chắc là các bạn tự hỏi vì sao hai người họ lại ở đây?

Vì giận chồng, giận người yêu.

Lập chí hướng bỏ nhà ra đi.

Ăn cả thế giới, ăn cho đỡ tức.

Ba lý do mà Bạch Hạ Băng đưa ra, ngắn gọn xúc tích.

Bạch Hạ Băng chẳng hiểu sao hôm nay lại kéo cô đi ăn hết món này đến món khác, mặc dù sức ăn khoẻ nhưng mấy món này cũng quá đáng đi. Đồ ăn Hàn Quốc với đặc điểm là cay, cay cực kì, cực kì cay. Và Đại Ngọc nhà ta thì rất thích ăn cay, mặc dù không giỏi ăn cay...

- Đã bảo ăn ít thôi, ham ăn.

Bạch Hạ Băng nhìn Đại Ngọc tu hết sạch chai nước trên tay thì bật cười. Thật ra con người Đại Ngọc rất nghiêm khí:

Rủ đi ăn không thích món đấy vẫn đi nhưng sẽ ăn ít một chút.

Muốn đi du lịch? Ok xếp lịch đi.

Bị người ta ăn hiếp? Nói tên đi bà đây đánh chết hần.

Thất tình? Không sao, lại đây cho mượn vai khóc một tí này, lát dẫn đi ăn là được rồi.

Vợ chồng cãi nhau? Đá đít hần, về đây bà nuôi mày.

Thật ra thì trên đời này ai cũng có một đũa bạn, không sợ trời không sợ đất, việc nông cuồng gì cũng dám làm, có thù tất báo, có ơn phải trả.

Tối hôm đó cả hai ăn đến mức không thể nhét thêm được nữa, bụng căng tròn. Đại Ngọc vỗ vỗ bụng mình, than thở:

- Không xong rồi, mỡ mỡ đến rồi.

Xong cô liền quay sang người bên cạnh, oán trách:

- Lần sau đừng có mà rủ bà đi ăn nữa. Người có chồng rồi, có béo thế nào cũng không sợ. Bà đây gái một thân, hic béo lên sẽ không ai thêm nữa..

- Yên tâm, tao thấy Lý thiếu thêm mầy đến mức chảy nước miếng ra đấy chứ.

-.....

Anh ta cũng không phải là chó, mà tao cũng không phải là miếng thịt bò!

Đại Ngọc quyết định bỏ qua vấn đề này, kéo Bạch Hạ Băng đi dạo cho tiêu bớt thức ăn. Vừa tiêu được một chút cô liền nhìn thấy bánh trứng thơm ngon:

- Bánh trứng bánh trứng bánh trứng, mau mau mau.

-.....

Là đĩa nào vừa than béo hả? Đĩa nào hả?!?

Cuối cùng cả hai vừa ăn bánh trứng vừa đi cho tiêu, một công đôi việc. Đại Ngọc còn mua thêm một phần, cô nhớ rằng ai đó thích ăn bánh trứng nên mua luôn. Mua xong mới hỏi hận, chẳng phải cô đang bỏ nhà đi sao?

Cái gì mà bỏ nhà đi chứ? Là cô ở nhờ thôi. Đúng vậy, chỉ là ở nhờ thôi.

Đại Ngọc chỉnh đốn lại tư tưởng, gạt đầu hải lòng với chính mình rồi tiếp tục dạo chơi. Khoảng hai ngày nữa công ty có bữa tiệc cuối năm, hôm nay cô được Bạch Hạ Băng kéo đi trước mặt Bạch tổng với lý do là chuẩn bị cho bữa tiệc. Bạch Minh Phong chưa kịp mở miệng đã thấy thư kí bị đem đi, may mà anh đã có thêm một thư kí khác.

Chuẩn bị chỉ có vài giờ thôi, vậy mà bây giờ đã tối rồi mà hai cô nàng vẫn chưa có ý định đi về. Bạch Hạ Băng vừa đi vừa suy nghĩ, quay sang nói với cô:

- Hay là đi thuê khách sạn?

- Vậy mai đồ đâu thay đi làm? - Đại Ngọc hỏi

- Bây giờ đi mua, từ nay tao chuyển ra khách sạn ở.

Ah, tinh thần chiến đấu cao lắm người anh em!

Sau một giờ cả hai đã có quần áo, tiến về nơi có khách sạn để ngủ lại. Vấn đề ở chỗ này, đứng trước khách sạn có một cảnh thú vị diễn ra.

- Tự nhiên tao có cảm giác không lành mày ạ.

Bạch Hạ Băng rung mình vài lần.

- Ồ, cứ cảm giác rằng nếu như bước vào thì không trở ra được vậy.

Đại Ngọc tự ôm lấy hai tay, vừa nói vừa thờ ra khói trắng.

Bỗng cô quay người lại kéo tay Bạch Hạ Băng ra phía sau mình, mắt hơi nheo lại. Từ phía xa một bóng người bước đến, từng bước từng bước.

- Vợ, anh đến đón em về.

Trang Hoàng Nhật dừng bước, đưa tay phía về vợ. Bạch Hạ Băng nghiêng đầu nhìn anh ta, hơi mím môi suy nghĩ.

Đại Ngọc thức thời buông tay bạn mình ra, bước sang một bên xem phim. Cô đút hai tay vào túi áo, mũi khịt khịt vài lần. Vài phút sau thì vợ chồng cũng đoàn tụ, Đại Ngọc liền cảm thấy tui thân.

Trong khi đang ôm vợ, Trang Hoàng Nhật ngược lên nhìn cô gái nhỏ đang đứng một mình. Thật ra là do Đại Ngọc lén lút nhấn cho anh biết địa chỉ mấy quán ăn họ vừa đi qua, sau đó để mặc cho anh tự tìm. Giúp đỡ không nhiều, nhưng rất có ý nghĩa.

Đại Ngọc bắt gặp ánh mắt của Trang Hoàng Nhật liền nở nụ cười gian manh hết như con mèo gian xảo. Mặc dù cô không có nghĩa khí cho lắm nhưng vợ chồng bạn cãi nhau thì người làm bạn như cô cũng chẳng vui vẻ gì, đúng không?

Trang Hoàng Nhật bỏ qua tâm trạng muốn mắng con mèo này, kêu tên:

- Đại Ngọc.

Cô nhướn mày, anh ta nói tiếp:

- Khôi Vĩ cũng đang đi tìm em. uống hơi nhiều, lái xe không an toàn cho lắm.

- Ah..

Dây thần kinh căng ra, cô nhú chặt mày. Diên rồi sao? Uống rượu vào còn muốn lái xe, muốn gây tai nạn hay gì đây. Đại Ngọc kìm lại được nét mặt khó coi, cô nghe thấy giọng mình khàn khàn:

- Vậy em đi trước, hai người cứ đứng đó ôm nhau đi.

Đến khi cô định quay người bước đi thì nghe ai đó hỏi, trong lúc hoảng loạn cô không thể phân biệt được giọng của ai nữa:

- Lo lắng sao?

- Phí lời.

Căng thẳng, cô hồi hận rồi. Nếu như anh có chuyện gì trên đường đi tìm cô thì cả đời này, cả đời này cô sẽ không ngừng sống trong tội lỗi, chết không được mà sống cũng không xong. Tay cầm chặt hộp bánh trứng, mũi thở ra khói trắng quay người bước về phía ngược lại.

- Cô bé, tìm anh sao?!

Trong lúc tinh thần hỗn loạn, bên tai truyền đến một giọng nói ngà ngà say. Đại Ngọc dừng bước nheo mắt nhìn về phía trước, nơi đó có anh đang đứng ở đây.

Đầu óc cô trống rỗng, chân chôn chặt tại chỗ không tài nào bước nổi nữa. Thật may quá, anh không xảy ra chuyện gì cả. Vài giây sau, cô không tự chủ được bản thân chạy về phía anh.

Từng bước một trên con đường phủ tuyết, từng bước một đi về phía anh nơi mà cô cảm thấy ấm áp yên bình. Lý Khôi Vĩ đi về phía cái bóng nhỏ đang chạy về phía mình, trong lòng đốt lên ngọn lửa nho nhỏ sưởi ấm tâm hồn anh.

Đại Ngọc giang tay ôm chặt lấy anh, mặt úp vào lồng ngực rộng lớn ngửi lấy mùi hương chỉ thuộc về anh. May quá, anh vẫn còn ở đây..

Trong màn đêm với cái lạnh, cô nhỏ giọng gọi tên anh:

- Lý Khôi Vĩ.

- Anh nghe - Lý Khôi Vĩ siết chặt cô trong vòng tay lại

- Lý Khôi Vĩ...

- Làm sao vậy em?

- Lý Khôi Vĩ...

- Anh đây mà, sao vậy?

Cô ngẩng lên nhìn anh, tâm trạng căng thẳng buông xuống, trong lòng lại rất thoải mái yên bình. Thanh âm êm tai vang lên:

- Em có mua bánh trứng, cùng ăn đi.

- Về nhà rồi ăn, được không em?

-.... Được.

Cùng về nhà, nhà của chúng ta, nơi có anh và em.

Nhìn hai bóng lưng dần dần đi xa, Bạch Hạ Băng khẽ thở phào nhẹ nhõm, cô nàng cất giọng nói:

- Sao cứ có cảm giác như gả con gái đi vậy...

- Từ khi nào mà em nói chuyện như bà già vậy? - Trang Hoàng Nhật xoa đầu vợ

Xong anh ta cũng nhìn theo hướng đó, nghĩ ngợi hồi lâu rồi mới nói tiếp:

- Lưới tình này Khôi Vĩ thoát ra không nổi rồi.

- Sao anh biết?

- Trực giác.

- Vậy trực giác có mạch bảo cho anh biết rằng em đã liên lạc với luật sư chưa?

-.....

Tình cảm, làm sao biết bên nào nhiều bên nào ít?

Tình yêu, làm sao biết ai đắm chìm sâu hơn ai?

Tôi nghĩ rằng, mỗi người có một cách thể hiện khác nhau. Người thì nói bằng mồm, người thì hàng động. Mỗi người mỗi khác, nếu đối phương yêu bạn thì họ sẽ cảm nhận được tình cảm của bạn.

Một kẻ cao ngạo đào hoa lại chạy khắp một thành phố để tìm một người con gái, mặc kệ cái lạnh cắt da cắt thịt chỉ muốn nhìn thấy người ấy.

Một kẻ bướng bỉnh không tìm không phôi lại lo lắng vì một câu đả kích của người ngoài, lo lắng đến mức trong đầu trống rỗng không có gì ngoài hình bóng người đó, chân không tự chủ chỉ muốn chạy về phía trước.

Bạn thử đoán xem, là ai yêu nhiều hơn ai, ai sâu đậm hơn ai?

Đôi lời của Yêu Nghiệt:

Tôi quyết định sẽ đăng chap mới vào hai ngày cuối tuần, vì trong tuần tôi không thể tập trung để viết một chap hoàn mỹ được.

Chắc, có trách thì trách cái tính khó chịu của tôi thôi:<

Chúc các bạn ngủ ngon và chúc các bạn có một tuần mới thật vui vẻ may mắn nhé.

Thân ái, Yêu Nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Người nhà đây

Tôi đem em vào vòng tay, bảo vệ em, yêu thương em, nuông chiều em.. Bởi tôi biết ngoài tôi ra em không thể đi đến bên người khác vì tôi đã giam cầm em, vĩnh viễn.

Em cứ việc vùng vẫy, tôi sẽ cho em một khoảng trời rộng lớn mà thỏa sức tung cánh.

Hãy yêu hết mình tựa như lần cuối cùng được yêu. Đến bên tôi, tôi sẽ thỏa mãn em..

Hai ngày qua Đại Ngọc bận bù đầu tóc rối chuẩn bị cho bữa tiệc cuối năm, chạy tới chạy lui muốn rụng rời hai chân. Có điều thành quả đạt được rất tốt, chỉ trong hai ngày Đại Ngọc đã hoàn thành hơn một nửa còn dở dang do Alex giao lại cho cô khiến anh ta kinh ngạc. Quả nhiên Bạch Minh Phong mất nhìn người rất tốt, lòng tin của anh ấy đối với cô thư kí nhỏ này rất cao.

- Tại sao anh có bạn gái mà phải đi dự tiệc một mình?

- Vậy thì anh có thể đem theo người đẹp, em không có ý kiến mà.

- Trần Đại Ngọc, em có biết mình đang nói cái gì không?

Lý Khôi Vĩ đứng bật dậy, trừng mắt lớn nhìn Đại Ngọc. Cô rụt vai về, thật sự là không phải cô cố tình mà. Phận thư kí Đại Ngọc còn phải làm sai vặt nữa, và lại bữa tiệc này Alex đã giao cho mình sao cô có thể không lo được chứ.

Đại Ngọc bay tới, dụi dụi khuôn mặt còn chưa trang điểm lên ngực anh hệt như mèo con làm nũng. Anh nhìn con mèo trong ngực mình, lửa giận giảm xuống một chút nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng:

- Tránh ra, anh đang nói chuyện nghiêm túc với em.

- Ôm ôm

-.....

Từ khi nào mà anh không thể cưỡng lại mấy thứ đáng yêu vậy?!

Tiệc cuối năm được tổ chức tại một khách sạn lớn nằm ngay trung tâm thành phố, giá phòng ở đây nghe đến khiến cho Đại Ngọc cũng phải hít một hơi thật sâu. Bạch gia quả nhiên là chịu chơi hơn người mà.

Bữa tiệc này dành cho nội bộ, nhân viên có thể đem theo người nhà, có thêm có các vị quản lí showroom từ thành phố khác hay nước khác đến. Ngoài

ra còn mời thêm vài khách mời đặc biệt đến, đương nhiên danh phận không hề tầm thường tí nào.

Khi mà Đại Ngọc xuất hiện đã thu hút nhiều ánh mắt hướng tới. Tối nay toàn bộ trang phục của cô đều là do Lý Khôi Vĩ đưa cho, kể cả trang sức cũng chính tay anh chọn. Một bộ váy màu trắng phối ren ôm sát cơ thể hoàn toàn vừa vặn không sai lệch một tí nào, tôn lên vóc dáng tuyệt mỹ của cô, đuôi cá được may rất tỉ mỉ với phần ren tinh tế, tổng thể không quá rườm rà lại toát lên vẻ trong sáng. Lúc vừa mặc vào Đại Ngọc đã nghi ngờ rằng anh đặt may riêng cho cô, bởi vì nó quá vừa vặn, số đo không sai lệch một tí nào cả, chất liệu lại rất tốt và cô cũng chắc chắn cái giá cũng không hề rẻ một tí nào.

Phối với đầm trắng, Đại Ngọc đeo một bộ trang sức gồm hai món, vòng cổ và hoa tai được mài giữa tinh xảo, dưới ánh đèn nó càng thêm đẹp để khiến nhiều cô gái mơ ước muốn có. Cô có hỏi giá tiền nhưng anh chỉ mỉm cười, không hề hé miệng. Tuy nhiên, cô biết Lý Khôi Vĩ là kẻ hào phóng từ xưa đến giờ.

Có nhiều đồng nghiệp thấy cô liền đến chào hỏi, bầu không khí rất vui vẻ. Đại Ngọc vẫn luôn giữ nụ cười nhẹ nhàng, kết hợp với trang phục trắng nhìn cô hết như thiên thần xuống trần.

Một lúc sau Bạch Hạ Băng cũng đến, đương nhiên là đi cùng chồng rồi.

- Trang tổng, Bạch tiểu thư.

Đại Ngọc nhìn hai người từ phía xa tiến tới liền lên tiếng trước, mấy vị đồng nghiệp thấy nhân vật lớn đến liền cúi đầu chào. Trang Hoàng Nhật nhìn Đại Ngọc, môi hơi nhếch lên nói:

- Quả nhiên là Trần Đại Ngọc, năng suất không tồi.

- Quá khen rồi, thật ra Alex mới là người sắp xếp mọi thứ, tôi chỉ là góp chút tài mọn làm sai vặt thôi.

Cô mỉm cười, trông bộ cánh màu trắng hết như con thiên nga e thậm chí xinh đẹp giữa lòng hồ nước không chút gọn sóng. Trang Hoàng Nhật nghe thế liền bật cười, tiếp lời cô:

- Từ khi nào mà em đã học được tính khiêm tốn vậy?

- Trước giờ vẫn khiêm tốn, phải không Bạch tiểu thư?! - Cô nhìn

-.....

Hai cái kẻ mặt dày này, diễn kịch hoài không chán à.

Bạch Hạ Băng cự tuyệt không cho câu trả lời, nhìn hai người họ bằng ánh mắt chán ghét. Một lúc sau ba người tách ra, vợ chồng Trang tổng đi chào vài vị có mặt trong giới. Đại Ngọc rảnh rồi, xong pha ra chỗ có thức ăn đứng trước tháp bánh ngọt nhỏ mà mắt long lanh long lanh.

Cô tìm một góc ít người để ý tới, cầm bánh ngọt và ly rượu trái cây tự mình vui vẻ. Vừa ăn vừa nhìn đám người kia cười nói, chẳng biết nụ cười kia có mấy phần là thật nữa.

Không phải sao? Hôm nay tôi cười với bạn, ngày mai liền có thể đâm cho bạn một nhát. Người với người, lòng dạ ai mà đoán được....

Lý Khôi Vĩ trong thang máy, sắc mặt lạnh nhìn con số đang nhảy trên màn hình hiển thị. Đến khi cửa mở ra, anh vẫn giữ nguyên sắc mặt bước ra đi đến nơi bữa tiệc diễn ra. Lạnh lùng, cao ngạo, từng bước đi trên tấm thảm dày cao cấp trên sàn vào bên trong. Khí chất lan tỏa khiến hai nhân viên phục vụ vừa nhìn thấy đã hơi cúi đầu, kiểm tra giấy mời rồi để anh đi vào trong.

Vừa xuất hiện đã thu hút ánh nhìn, Lý Khôi Vĩ hơi cau mày đưa mắt tìm kiếm người. Con mèo nhỏ này lại trốn ở góc nào rồi..!?

Đáng lẽ anh đã danh chính ngôn thuận cùng cô xuất hiện, vậy mà lúc Đại Ngọc chuẩn bị đầu hàng thì ở công ty có việc cần anh xử lý gấp. Rõ ràng là chơi anh mà.

Vì vậy kể cả dáng vẻ lúc này của cô trong bộ váy mà anh đã đặt may riêng ra sao anh cũng chưa nhìn qua. Số đo của cô là do anh cung cấp, được rồi đừng hỏi anh rằng anh có nó bằng cách nào.. Đương nhiên là cũng không e hèm trong sáng gì mấy.

Ở những bữa tiệc thế này, cô sẽ đi càn quét thức ăn rồi tìm một góc nào đó chôn vào đấy rồi tự mình vui vẻ một mình. Ừ, rất giống với mèo, cái loài thích đơn độc một mình tận hưởng.

Một góc nào đó mà ít ai để ý tới, tự mình nhắm nháp cái bánh ngọt, chắc hẳn cô sẽ chọn loại rượu ngon miệng nhưng cồn ít đi. Đại Ngọc là cô nàng tinh ranh, cô sẽ biết cách tự bảo vệ mình. Nhưng đôi khi, tinh ranh quá cũng khiến bản thân bị thương đến mức không tưởng được.

Lý Khôi Vĩ bình thần xuyên qua đám đông, đảo mắt tìm cô trong biển người. Mắt dừng lại ở một góc rất ít ai để ý tới, chà..tìm thấy rồi.

Từ xa, anh dừng lại và thưởng thức cô.

Đêm nay Đại Ngọc trang điểm nhẹ nhàng phù hợp với cái màu trắng tinh khôi, mái tóc lâu nay vẫn thường cột cao nay xoã dài để sang một bên, màu đỏ rượu đậm từ tóc lại càng nổi bật trên nền trắng. Anh rất ít khi thấy cô mặc màu trắng, cô bảo nó không hợp với mình. Nhưng anh từng tưởng tượng khi

cô khoác lên bộ trắng, chắc chắn sẽ đẹp hơn vạn người. Và quả nhiên nó chưa từng làm anh thất vọng.

Trong đám đông lại cô lại trầm tĩnh vờn mắt nhìn, đôi mắt đen láy chứa những suy nghĩ mà không ai nhìn thấu nổi. Đôi môi tô son đỏ làm điểm nhấn trên khuôn mặt xinh đẹp đôi lúc hơi cong lên, đẹp càng thêm đẹp.

Người con gái này, anh chỉ muốn nuông chiều cô suốt cả cuộc đời này. Bảo vệ cô trước những ánh mắt đầy dục vọng của kẻ khác, đem cô biến thành của riêng mình.

Cô hết như thiên thần.

Nhưng là một thiên thần sa ngã..

- Ngắm người đẹp đến mức mất hồn rồi?

Giọng nói bên cạnh kéo anh về thực tại, Lý Khôi Vĩ nhìn Bạch Minh Phong đang đứng bên cạnh mình. Anh thu hồi tầm mắt, nhìn Bạch Minh Phong nói:

- Tôi đến trễ, thất lễ quá.

- Anh em với nhau đừng khách sáo, anh đây cũng vừa mới tới thôi. Công việc cuối năm chồng chất, anh đương nhiên thông cảm cho cậu.

Bạch Minh Phong vỗ vai anh, cười nói. Lý Khôi Vĩ cũng nở nụ cười, tầm mắt lại nhìn về phía cô. Có điều từ một người nay bên cạnh cô lại xuất hiện thêm một người nữa.

Chắc, xem đi anh vừa không chú ý đến đã thu hút ong bướm rồi.

- Dù là ngoài hay trong, trước nay vẫn không thiếu kẻ theo đuổi em ấy nha.

Bạch Minh Phong nhìn theo liền nói một câu mờ ám, Lý Khôi Vĩ cười cười. Anh biết chứ, cô xuất sắc lại xinh đẹp như vậy làm sao mà thiếu người yêu thích được.

Nhưng như thế chỉ khiến anh càng thêm lòng chiếm hữu, muốn đem cô nhốt lại một chỗ chỉ một mình anh nhìn ngắm mà thôi.

- Lý tổng, đến rồi sao?

Lại thêm một kẻ xuất hiện, không ai khác ngoài Trang Hoàng Nhật cùng vợ. Lý Khôi Vĩ gật đầu chào hai người, nhân tiện còn tặng kèm cho Bạch Hạ Băng nụ cười nhẹ nhàng khiến Trang Hoàng Nhật trừng mắt lớn.

Nhìn vợ ông làm gì, vợ người đằng kia đang bị người ta dụ dỗ không lo đi.

Lý Khôi Vĩ nhếch môi nhìn con sói trước mặt đang muốn xé xác anh ra, nhàn nhạt nói:

- Trang tổng, không cần dùng ánh mắt giết người như vậy ah.

Trang Hoàng Nhật hừ lạnh một tiếng, càng kéo vợ bên tay về sát người mình. Khuôn mặt yêu nghiệt của các người ai mà tin cho nổi chứ!

- Lý tổng, hôm nay đến dự tiệc một mình sao?

Trang Hoàng Nhật nhướn mày, rất "vô tình" đưa mắt nhìn về phía Đại Ngọc đang cùng một bạn đồng nghiệp nam nói chuyện vui vẻ. Lý Khôi Vĩ nhìn qua, vừa vận bất gặp nụ cười trên môi cô liền nổi máu nóng.

Có anh ở đây mà dám cười với người đàn ông khác? Con bé này gan ngày càng lớn nhì

Hành động lúc nào mà chẳng thiết thực hơn lời nói, Lý Khôi Vĩ toả hắc khí đi về phía đôi dâm phu dâm phụ.

Từ phía đám người Bạch Minh Phong đứng chỉ nhìn thấy anh đi đến rất mạnh mẽ ôm lấy eo cô, nói gì vài câu với người đàn ông kia rồi đem cô đi mất. Mọi việc diễn ra không quá năm phút và nữ chính vẫn ngơ ngác không biết gì.

Đến khi Đại Ngọc nhìn thấy mọi người có mặt ở đây đều nhìn mình thì cô mới phát hiện ra mình đang làm gì. Mà lúc này cả người cô bị ép dựa vào một thân ảnh rắn chắc, mùi bạc hà xộc vào mũi kèm theo thanh âm quen thuộc:

- Người nhà đây.

Ba từ thốt ra, cả đám người xung quanh liền mở to mắt nhìn về phía này.

..... Con mẹ nó nhất thiết phải nói bằng tiếng Anh sao?

Tiếng Việt đâu, tiếng mẹ đẻ của người đâu rồi?!

Lý tổng, đồ gian thương.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Biểu hiện khác thường

Cô đã từng tưởng tượng rất nhiều lần về khung cảnh cô cùng anh, tay trong tay xuất hiện trước mặt người khác, có thể đó là một bữa tiệc sang trọng hay cũng có thể là trên một con đường không quá ồn ào nhộn nhịp, cứ thế cùng anh bước đi.

Nhưng mà, lúc này đây, cảnh tượng đang diễn ra cô chưa từng nghĩ đến một lần nào cả.

Chắc, người tính không bằng trời tính.

- Em, đang nghĩ gì vậy?

Lý Khôi Vi hơi cúi đầu nhìn người bên cạnh, ánh mắt hiện lên ý cười nồng đậm. Đại Ngọc đang miên man suy nghĩ thì bị khuôn mặt trước mắt làm giật mình, cô hơi cau mày rồi từ từ giãn ra, lắc đầu. Anh nhún mày, nhìn thẳng vào mắt cô vài giây rồi nói:

- Không thích sao?

- Há?!

Đại Ngọc ngược lên nhìn, không thích cái gì cơ?!!

- Không thích đi cùng anh sao?

Anh giữ nguyên nét mặt, đưa mắt nhìn cô mà nói. Chẳng lẽ chuyện hôm nay anh làm khiến cô phải đắn đo khó chịu đến vậy sao, đi cùng anh Đại Ngọc cảm thấy xấu hổ sao?

- Không có.

Đại Ngọc hơi mỉm cười lắc đầu, không có tí chần chừ nào mà đáp ngay.

Làm sao mà cô lại không thích đi cùng anh được? Cùng anh đường đường chính chính xuất hiện ở nơi đông người, không cần lấp liếm mối quan hệ của họ nữa, không cần trốn chui trong những lần đưa rước hay là luôn phải lo lắng trước ống kính của mấy tay săn tin.

Ở cùng anh, dù là nơi nào cô đều vui vẻ.

Nhưng mà... Đại Ngọc nghĩ đến đây thì nụ cười cũng tắt đi, mắt nhìn xuống đất, giọng nói cũng nhỏ đi vài phần:

- Bọn họ... những lời nói đó sẽ không tốt đối với anh.

Dù sao cô chỉ là một thư kí bé nhỏ, không danh không phận nên những lời nói ra nói vào cũng không ảnh hưởng đến cô là mấy, ai mà rảnh rỗi đi để ý đến một thư kí chứ?

Nhưng Lý Khôi Vi, anh là tổng giám đốc của Lý thị, là đầu tàu đã phải hứng chịu nhiều thị phi nhiều sóng to gió lớn đánh tới, trên vai đã phải gánh rất nhiều thứ rồi. Cô không muốn làm một gánh nặng cho anh, không muốn vì mình mà anh phải chịu thêm nhiều áp lực nữa.

Bàn tay đang đặt trên eo cô dùng thêm lực siết chặt lại, bên tai là giọng nói trầm ấm:

- Cái gì mà tốt với không tốt, Lý Khôi Vi anh yêu ai còn phải để ý sắc mặt của người khác? Đại Ngọc, từ bao giờ trong mắt em anh lại trở thành một kẻ yếu ớt vậy?

Lý Khôi Vi vừa giận vừa cảm thấy ấm áp trong lòng, thì ra là vì cô lo lắng cho anh. Nhưng mà cái cô gái này chỉ toàn lo mấy chuyện đầu đầu, sao không lo việc khi nào sẽ kết hôn đi?

Đại Ngọc quên rằng tên này ngay từ bé đã không cần phải xem sắc mặt người khác khi làm việc gì đó rồi, người ta là ai chứ?

Là Lý thiếu, là con một của Lý gia đó!

Ai dám bắt Lý thiếu xem sắc mặt chứ!

Người dám không? Dám không?

Dưới hàng trăm con mắt nhìn tới, họ nhìn thấy Lý tổng đang nở nụ cười dịu dàng với cô gái bên cạnh khiến nàng ta e thẹn mà cúi đầu. Trời, nụ cười ngàn vàng đó. Mau lấy điện thoại chụp lại đi, đảm bảo bán cho đám phóng viên liền có thể mua được mua được một căn hộ đó.

Lúc này lại có người nhớ đến vụ việc bên phòng marketing, sau đó liền có người nghĩ ra được nguyên do mà lần này bên bộ phận marketing bị hành hạ đến vậy. Đụng đến bạn gái người ta, chưa đánh chết các người là may rồi.

Giám đốc marketing cũng nhìn thấy cảnh này, mặt từ trắng bệch lại chuyển sang xanh mét hết như con tắc kè vậy. Ai mà biết được đã đụng tới ổ kiến lửa rồi chứ.

Vì vậy trong buổi tiệc cuối năm đó, hơn 10 năm công tác có lẽ đây là lần hao tổn nhiều nước bọt nhất của ông ta. Bởi vì suốt quá trình đó, Lý Khôi Vĩ chỉ bày ra khuôn mặt lạnh còn hơn tuyết ở bên ngoài khiến giám đốc Marketing tay cầm ly rượu cũng run lên.

Mà Đại Ngọc đã sớm trốn khỏi tình huống khó xử đó, dù sao thì cô cũng "sợ ý" làm rớt ly nước vào người nhân viên kia. Ummm, nghe nói là người ta cũng bị phỏng đi, nặng hơn cô một tí.. chính là khó có thể mặc bikini hai mảnh được nữa..

Nói chung trong xã hội này chính là cô đánh thì tôi trả, ta mà nhin thì họ càng lấn tới, không chừng sau này bị leo lên đầu gối mà vẫn có thể nở nụ cười được. Coi như Đại Ngọc cũng trả được con tức rồi, còn việc Lý Khôi Vĩ muốn bày mặt nặng mặt nhẹ với người ta thì cô chỉ bình thản nhìn anh rồi đi ra ngoài. Cô không phải thánh mẫu, càng không muốn làm thánh mẫu.

Cô hít một hơi thật sâu, trên người chỉ có cái váy mỏng manh cùng với áo khoác dài khoác trên vai đứng trong đêm lạnh. Khoảng một lúc sau thì một chiếc taxi dừng lại, từ trên xe một người con gái bước xuống nhanh chóng chạy về phía cô

- Chị ơi.

Đại Ngọc hơi nhíu mày, cô đứng yên tại chỗ nhìn Anna chạy tới. Anna hai mắt đỏ hoe, cả người hơi run lên không biết vì lạnh hay sợ hãi nữa.

Vừa nãy trong bữa tiệc, Anna gọi điện thoại cho cô mà giọng cô bé run lên, tiếng khóc nghẹn ngào khiến lời nói nói ra không còn rõ ràng nữa. Đại Ngọc chỉ cau mày thật chặt rồi quay qua nói với Lý Khôi Vĩ mình đi ra một lát, quên mất giám đốc marketing mặt mà vắn vẹo kia.

Cô lấy áo khoác của mình xuống rồi bao Anna lại, hai cánh tay trắng nõn càng thêm nổi bật trong màn đêm. Đại Ngọc nắm lấy đôi tay còn đang run của Anna, nói:

- Vào trong rồi nói.

Ngồi trong đại sảnh, Đại Ngọc nhờ phục vụ đem nước ấm lên cho Anna, cô bé nhìn cô bằng đôi mắt biết ơn không kể xiết. Đợi đến khi Anna dần ổn trở lại rồi, Đại Ngọc hơi ngả người dựa vào lưng ghế nói:

- Bây giờ có thể nói cho chị biết chuyện gì xảy ra rồi chứ?

Anna đưa mắt nhìn Đại Ngọc, hơi mím môi lại cúi gằm mặt xuống. Đại Ngọc thở dài, tay ấn ấn thái dương, giọng nói có hai phần say rượu:

- Nếu em không muốn nói thì chị sẽ gọi cho Nhất Sơn bảo nó đến rước em, bây giờ chị đang có việc không thể vắng mặt lâu được.

Xong cô ngồi thẳng người dậy, nhìn Anna từ trên xuống dưới một lúc rồi mới nói tiếp:

- Xong ngày mai chị sẽ qua tìm em, được không?

- Em xin lỗi..

Anna ngẩng lên nhìn cô rồi lại cúi đầu, lí nhí nói. Đại Ngọc hơi nhíu mày rồi đứng lên đi qua ngồi xuống bên cạnh cô nàng, vuốt lại mái tóc hơi rối của Anna, thanh âm êm tai nói:

- Chị chỉ muốn biết tại sao em lại đi đến đó?

Trong điện thoại, Đại Ngọc nghe được tiếng nhạc xập xình tiếng la hét rất lớn, cô biết Anna gặp chuyện tại một quán bar nào đó. Cho đến khi gặp mặt thì Đại Ngọc càng chắc chắn hơn bởi cô ngửi được mùi rượu lẫn mùi khói thuốc từ người của Anna.

- Đạo này hai đứa cãi nhau sao?

Đây là nguyên nhân đầu tiên hiện lên trong đầu của cô khi đoán ra được Anna đến quán bar. Thậm chí xém tí nữa là cô đã gọi cho thằng nhóc kia mắng một trận nên trò, tại sao lại dám để bạn gái một thân một mình đi đến những nơi như vậy chứ? Nhất Sơn cũng quá là vô tâm rồi.

Anna nghe thế liền quay qua ôm chầm lấy Đại Ngọc, giọng nghẹn ngào:

- Là em có lỗi với anh ấy, chị đừng trách anh ấy.

Đại Ngọc ôm hồ lấy cô nàng, trong đầu lóe lên vài suy nghĩ nhưng cũng nhanh chóng bay đi. Bỗng cô ngửi thấy một mùi hương nhẹ từ người Anna, mùi hương này cô chưa từng ngửi qua bao giờ cả. Nhưng Đại Ngọc lại không để ý mấy chỉ nghĩ rằng là nước hoa, an ủi nói:

- Con bé gốc này, được rồi chị sẽ không trách nó được chưa?
- Cho hỏi cô có phải là Trần tiểu thư không ạ?

Bỗng một nhân viên đi tới hỏi, Đại Ngọc buông Anna ra nhìn người đó rồi gật đầu. Cô nhân viên nở nụ cười, nói:

- Lý tổng đang tìm cô.
- Tôi biết rồi, cảm ơn.
- Là bốn phần của tôi mà.

Sau khi cô nhân viên rời đi, Đại Ngọc cũng đứng lên nhìn Anna suy nghĩ một chút không biết nên đi hay không. Anna nhìn cô nở nụ cười không tự nhiên:

- Em làm phiền chị quá, chắc là anh ấy lo cho chị lắm hay là chị cứ vào đi. Em tự bắt xe về cũng được mà.
- Không cần, ngồi ở đây đợi chị một chút, không được bỏ đi đấy.

Xong cô quay đầu đi về phía thang máy. Đi vài bước lại quay đầu lại nhìn Anna, chỉ thấy cô nàng ngồi một mình cúi mặt nhìn xuống đất trong rất đáng thương. Đại Ngọc suy nghĩ một hồi rồi vẫn bấm gọi cho Nhất Sơn bảo cậu ta đến đón người.

Có điều cô không hề biết, về mặt Anna lúc cúi xuống có bao nhiêu phần đáng sợ. Trong đôi mắt vừa mới ngập nước mắt vài giây trước nay đã hiện lên biết bao nhiêu mưu mô tính toán.

Lúc Đại Ngọc đi xuống đã thấy Nhất Sơn ngồi ở đó, cô hơi nhướn mày rồi đi tới vỗ vai cậu ta một cái. Cô nhìn Anna, rồi nhìn thẳng em trai nhật được của mình:

- Đưa người về, ngày mai chị qua tìm hai đứa sau.
- Được.

Nhất Sơn hơi mỉm cười, đi qua ôm lấy Anna đứng dậy. Cô nàng hơi sững người nhìn Nhất Sơn, sau đó cười gượng. Nhất Sơn cởi áo khoác của Đại Ngọc xuống rồi khoác áo của mình lên cho bạn gái, sau đó khoác áo còn lại lên vai chị gái mình:

- Đừng uống nhiều quá, có gì thì gọi điện thoại cho em.

Cô gật đầu, hơi mỉm cười. Nhìn bóng lưng cặp tình nhân cãi nhau khuất đi rồi cô mới xoay người trở vào bữa tiệc. Lúc đợi thang máy đi xuống, bỗng cô có cảm giác nóng rực từ bên trong cơ thể.

Đại Ngọc dùng tay quạt quạt, đúng lúc này thì cửa thang máy mở ra. Cùng đi lên với cô có thêm một nhân viên nam nữa, hình như là phục vụ phòng. Cô không lấy tay quạt nữa, chỉ cảm thấy có một tầng mồ hôi mỏng chảy trên lưng. Đại Ngọc cảm giác như mặt mình bị thiêu cháy tới nơi, một phần vì cô cảm thấy nóng còn một phần lo do ánh mắt nóng rực của nhân viên nam kia.

May mà thang máy dừng lại, Đại Ngọc nhanh chóng rời đi. Lúc cô bước vào liền cởi áo khoác đưa cho nhân viên phục vụ, có điều cũng không thấy khá hơn tí nào cả. Đại Ngọc cảm thấy cô họng như bị thiêu cháy đến nơi, tầm nhìn bỗng trở nên mờ mờ ảo ảo.

Nhưng lí trí cô vẫn còn nắm phần tỉnh, đưa mắt tìm cứu tinh.

Trong đám đông cô rất nhanh đã tìm thấy anh, như một vầng hào quang phát sáng dễ dàng để cô tìm thấy. Đại Ngọc nhìn thấy anh đang nhìn về phía này, rồi nhìn thấy anh đi về phía này.

Trước khi đợi cô tỉnh táo lại thì Lý Khôi Vĩ đã đứng trước mặt, giọng trầm thấp:

- Em mới vừa đi đâu đấy?
- Khôi Vĩ..

Đại Ngọc nghe thấy giọng mình khàn khàn, gọi tên anh. Lý Khôi Vĩ ngăn người nhìn cô, sau lại nhún mày đưa tay ôm lấy eo cô:

- Say rồi?
- Em, em hơi nóng anh đừng chạm vào em

Bàn tay anh như ngọn lửa vậy, cách lớp vải mà vẫn muốn thiêu đốt làn da khiến cô không khỏi nhảy dựng lên. Đại Ngọc cảm thấy cả cơ thể mềm nhũn ra, lửa từ bên trong đang muốn thoát ra khiến cô càng thêm hốt hoảng.

Lý Khôi Vĩ ngạc nhiên nhìn bàn tay mình rồi lại nhìn Đại Ngọc. Khuôn mặt hơi ửng hồng, nhịp thở hơi nhanh khiến bộ ngực đầy đặn cũng phập phồng theo. Lúc này đây cô không biết mình có bao nhiêu quyến rũ, bình thường đã xinh đẹp lúc này đã tăng gấp trăm lần.

Dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô thở càng gấp gáp hơn vừa muốn chạy đi vừa muốn nhào tới. Đại Ngọc chưa bao giờ có cảm giác này cả, cuống họng khát khô, cả người như phát sốt 100 độ, muốn tìm một thứ gì đó để hoà mình. Thân thể cô khao khát một thứ gì đó để lấp đầy một khoảng trống bên trong...tựa như anh.

- Anh đưa em về.

Lý Khôi Vĩ đưa tay ra muốn nắm lấy tay cô nhưng cô lại nhanh chóng lùi lại. Anh nhúm mày thật chặt, rõ ràng là có gì đó không ổn.

- Em... Em đi vệ sinh.

Cô bỏ chạy, anh không kịp phản ứng đã không còn thấy bóng người rồi.

Đại Ngọc còn một chút lí trí, cô đi ngang qua chỗ nhân viên giữ đồ lấy cả túi xách lẫn áo khoác rồi chạy đi. Lúc này đây, cô muốn tắm nước lạnh.

Một cảm giác khao khát sự mát mẻ, tham muốn một cái gì đó lấp đầy.

Nhưng mà tắm nước lạnh ở đâu? Đại Ngọc đứng dựa trong thang máy với chút lí trí cuối cùng còn sót lại suy nghĩ. Cô không thể chạy về nhà anh được, càng không thể chạy về nhà mình. Phải làm sao bây giờ?

"Ting" một tiếng, cửa thang máy mở ra bên ngoài có một đám người đang đợi. Đại Ngọc giật mình cố đứng thẳng người dậy, bỗng cô nghe ai đó gọi tên mình:

- Đại Ngọc?!

Cô ngẩng đầu lên, qua tầm nhìn hơi mờ cô nhìn thấy Hồng Quân.

Con mẹ nó, có cần phải như vậy không?

Đại Ngọc mắng thầm, cô nở nụ cười ngượng:

- Chào.

Hồng Quân đang đi bàn chuyện với đối tác có đặt bàn tiệc ở đây, hẳn có nghe tin rằng Bạch thị mở tiệc ở đây nhưng không ngờ sẽ gặp cô trong tình trạng này.

Lúc nhìn thấy cô trong thang máy, tim hẳn đập lệch một nhịp. Cô thật đẹp! Tựa như một thiên thần đứng đó với khuôn mặt hơi ửng hồng, làn da trắng nõn nà dưới ánh đèn khiến người ta phải thèm thuồng.

Đại Ngọc bước ra khỏi thang máy, dù quãng đường rất ngắn nhưng đối với cô nó như dài tận mười kilomet vậy. Đám người đó thấy Hồng Quân biết cô liền quay qua hỏi hắt, hắt chân chừ rồi đáp họ là bạn. Đại Ngọc không bận tâm, à không phải nói là những lời phía sau đó không chữ nào lọt vào tai cô cả.

Đến khi có một bàn tay kéo cô lại:

- Em làm sao vậy?

Hồng Quân nhìn bước chân loạng choạng của cô liền không an tâm, nhờ thư kí rồi chạy tới giữ cô lại. Đại Ngọc như con mèo bị đập trúng đuôi, nhảy dựng lên:

- Buông ra!

Cô giật mạnh tay ra rồi bước lùi về sau, nhìn chăm chăm vào hắt. Hồng Quân giật mình trước thái độ của cô, hắt nở nụ cười ngượng:

- Anh chỉ muốn cho người chờ em về thôi, ở đây hơi khó bắt xe.

-..... Cảm ơn lòng tốt của anh, tôi không sao.

Đại Ngọc thốt ra đầy khó khăn. Hồng Quân hơi nhúm mày, nhìn cô nói:

- Em bệnh sao?

- Không có gì. Đối tác của anh đang chờ kia, không nên để họ đợi lâu.

Cô đứng thẳng, mặc dù hai chân đã muốn khuỵu xuống, hai tay cũng run nhẹ lên. Xong Đại Ngọc quay người bước đi, bỏ ngoài tai tiếng kêu của hắt ta.

Anh nhìn đồng hồ, đã hơn nửa tiếng rồi mà cô vẫn chưa quay lại, chuyện gì vậy?

Lý Khôi Vĩ nhíu mày, cả người đều thoát ra hắc khí khiến không ai dám lại gần. Không được rồi, anh có linh cảm xấu về chuyện này.

Anh đi tới nhà vệ sinh nữ, muốn đi vào nhưng không thể đành chặn hỏi một nhân viên gần đó về cô. Nhân viên đó liền "ah" một tiếng, nói:

- Thì ra là cô gái xinh đẹp đó, vừa nãy tôi vừa thấy cô ấy cầm túi xách đứng ở quầy tiếp tân.

Lý Khôi Vĩ cảm ơn rồi chạy xuống đại sảnh, Đại Ngọc bỏ chạy rồi? Nhưng lý do lần này là gì?!

Anh đi thẳng xuống quầy tiếp tân, nhân viên ở đây vừa nhìn đã nhận ra anh ngay. Sau khi nghe anh hỏi về Đại Ngọc, nhân viên nữ đó dường như có ấn tượng rất sâu đậm đáp lại:

- Cô gái đó có đặt phòng của chúng tôi.

-..... Số phòng? - Anh nhíu mày

- Thật xin lỗi nhưng mà chúng tôi không thể tiết lộ những vấn đề riêng tư như thế được, xin ngài thông cảm.

- Có cần tôi gọi cho cấp trên của các người không? Đưa số phòng đây!

Lời của tác giả:

Oawwwwww, chúc các cậu một ngày nghỉ lễ thật vui vẻ...mặc dù hơi muộn. Hôm nay tôi đã phải ở nhà viết chap đây, có ai thấy thương tôi không:

Chắc chắc, đã một tuần rồi tôi chưa đăng chap mới, có ai nhớ tôi không?

E hèm, đọc chap này có ai thấy mong chờ không ah?

Còn nữa, có ai biết sắp tới ngày gì không? Ai đoán trúng tôi liền có quà cho các bạn, đảm bảo quà tặng không hề gây thất vọng nha.

Chúc mừng ngày Quốc Khánh, Việt Nam yêu quý của tôi.

22:17, 2-9-2017

Lai Lai Yêu Nghiệt ^^

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: 906

Có lẽ rất lâu sau này khi cô nhớ lại lần đầu tiên ấy, chỉ có thể thờ dài một tiếng thật dài..

Lý Khôi Vĩ cầm chìa khóa dự phòng của khách sạn trên tay đi tìm phòng. Người đưa chìa khóa cho anh chính là giám đốc ở đây, may mà ông ta đến kịp không thì khách sạn này một chút sau không còn nằm trên bản đồ nữa.

Trong lòng như lửa đốt vậy mà bên ngoài thì hết như tảng băng di động. Mang theo khí lạnh đi tới trước cửa phòng 906, xác nhận lại rồi Lý Khôi Vĩ mới mở cửa ra. Cô gái này chưa bao giờ ngưng làm cho anh lo lắng cả, vừa lo vừa giận nhưng lại không thể mở miệng mắng được. Bởi anh biết đằng sau cái vẻ bực tức là sự tiêu tụy, cô đơn, dù cho trong tim có mãnh liệt thế nào thì lý trí cũng có thể chiến thắng được.

Việc đầu tiên nghĩ mình sẽ làm khi nhìn thấy cô chính là ôm cô về đánh một trận, phải làm như vậy bởi lần này anh cực kì tức giận. Đại Ngọc, nếu cô không thích có thể nói ra dù là chuyện gì anh cũng có thể làm được mà. Tại sao lại muốn chạy trốn?

Cánh cửa mở ra, ngoài tưởng tượng của anh thì cô không có ở đây nhưng mọi thứ bên trong thì bừa bộn. Lý Khôi Vĩ cau mày, đóng và khóa cửa trong lại cẩn thận rồi mới xoay người bước vào đồng thời gọi tên cô:

- Đại Ngọc.

Đáp lại anh là sự im lặng. Nhìn chung quanh căn phòng, chẳng lẽ bọn họ đưa nhầm số phòng cho anh? Không thể nào bởi vì anh nhận ra cái áo khoác lẫn túi xách bị cô vứt nằm trên sàn nhà.

Bỗng bên tai nghe thấy tiếng rên khe khẽ, rất nhỏ hết như tiếng mèo con bị bệnh kêu vậy. Lý Khôi Vĩ dừng bước chân, dường như cả thở cũng không thở nữa mà chăm chú lắng nghe tiếng động xung quanh. Đúng vậy, anh không nghe lầm. Là tiếng rên nhỏ phát ra từ nhà vệ sinh. Dường như anh nghe thấy có ai đó gọi tên mình.

Cánh cửa nhà vệ sinh bị anh đẩy mạnh ra tạo nên tiếng " Rầm " lớn, Lý Khôi Vĩ chết sững trước khung cảnh trước mặt.

Bên cạnh bồn tắm là một thùng nước đá đổ ngổn ngang trên mặt đất, khăn tắm rơi vơ vãi khắp nơi, mọi thứ đều lộn xộn hết như bị ai đó lục tung lên.

Trong bồn tắm đầy nước đá, Đại Ngọc đang nằm bên trong đầu tựa trên thành bồn, khuôn mặt đỏ ửng lạ thường nhưng lại có nét quyến rũ không thể tả nổi. Đám ren trắng bị thấm nước lúc này gần như trở thành xuyên thấu lộ ra nội y bên trong, đuôi váy cũng bị kéo cao lên trong lúc cô cử động. Dường như cô vừa ngâm hết cả người xuống nước, mái tóc dài ướt đầm bởi nước lạnh.

- Đại Ngọc, Đại Ngọc.

Lý Khôi Vĩ hoàn hồn, chạy tới chẳng quan tâm bộ âu phục đắt tiền cũng chẳng quan tâm bản thân bị ướt mà kéo cô từ bên trong lên. Cả người Đại Ngọc lạnh ngắt hết như cái xác chết, vậy mà miệng cô vẫn không ngừng rên rỉ kêu nóng. Anh ôm chặt lấy cô, nước lạnh cũng thấm ướt cả áo anh.

- Khôi... Vĩ

Đại Ngọc hơi hé mắt, qua một tầng nước mỏng nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của anh. Giọng nói cô nhỏ nhỏ hết như mèo con, gọi tên anh khiến anh cảm thấy tim đập rộn ràng. Cô đưa tay quẩn lấy cổ áo, rướn người hôn lên môi anh.

Lý Khôi Vĩ còn chưa kịp đứng vững đã bị cô tấn công liền ngã vào bồn tắm. Cả hai ngã vào bên trong bồn tắm khiến nước lạnh cùng đá lạnh trào ra bên ngoài. Đại Ngọc kỹ thuật kém cỏi cạy hàm răng trắng đều anh ra rồi tiến vào trong. Lưỡi cô như con rắn bò vào trong, cổ mút hết mật ngọt của anh. Bàn tay cũng không an phận sờ soạng khắp thân thể cường tráng bên dưới khiến anh cũng bị đốt cháy theo.

Nhưng mà anh vẫn còn lí trí, đẩy con mèo tham ăn ngồi trên người mình ra. Đại Ngọc thở hổn hển, đôi mắt đen bị bao phủ bởi một tầng nước mỏng, quần áo xóc xếch ướt nhẹp. Cô muốn ôm lấy anh nhưng lại bị cản lại, giọng nói đầy khổ sở:

- Em....khó chịu quá.

- Đại Ngọc.. ngoan leo xuống đi được không?

Anh giữ chặt hai vai cô, giọng nói cũng khàn khàn bởi dục vọng đang đốt cháy trong người.

Đại Ngọc hoàn toàn không còn nhận thức nữa, miệng phát ra tiếng rên khe khẽ, đôi lúc còn gọi tên anh:

- Khôi Vĩ... khó chịu quá.

Con mẹ nó, muốn giết chết anh mà!

Lý Khôi Vĩ cảm thấy " người anh em " đã sớm tỉnh dậy rồi, phía dưới bị cản bởi lớp vải đang cương cứng khó chịu. Anh mím môi, cố nói với cô:

- Đại Ngọc, có phải em uống phải thuốc kích thích rồi hay không?

- ưm..

-.....

- Khôi Vĩ... khó...chịu...quá

Đại Ngọc dường như sắp phát khóc đến nơi, tiếng nỉ non hết như viên kẹo đường bán thẳng vào tim anh. Cô đẩy tay anh ra rồi tự mình muốn cởi quần áo, đến lúc này thì một chút lí trí cuối cùng cũng mất rồi. Lúc này đây khuôn mặt cô có mấy phần yêu kiều đều bị anh thu trọn vào trong ánh mắt.

Cô cúi người tham lam chiếm lấy môi anh, cắn mút khiến Lý Khôi Vĩ có mấy phần đau. Cả người cô bị chìm trong dục hoà, khao khát muốn chiếm lấy anh, duy nhất chỉ muốn lấy Lý Khôi Vĩ.

- Vĩ...em....phải làm sao

Mấy chữ cuối thốt ra, hai mắt cô đã hình thành một lớp sương mù, hơi thở gấp gáp, hai gò má đỏ ửng lên. Bỗng anh đưa tay giữ gáy cô, hơi thở nóng ấm phả vào miệng cô mà nói:

- Để anh chỉ em.

Hôn lên đôi môi như trái đào hồng hồng, tách cánh môi ra rồi quần lấy lưỡi cô. Một tay giữ lấy gáy một tay vòng qua lưng kéo sát cô về phía mình. Hai thân thể mê luyến dính chặt vào nhau, nước lạnh trong bồn đường như cũng ảnh hưởng bởi thân nhiệt mà nóng lên.

Anh chống tay lên thành bồn từ từ ngồi dậy, tay rất lưu loát cởi bộ váy thấm nước trên người cô ra. Có điều cởi mãi không được, bởi thiết kế rắc rối nên khiến việc mặc và cởi có chút khó khăn. Lý Khôi Vĩ liền bế bổng cô ra khỏi bồn tắm, dùng sức xé toạc cái váy trước đó còn đẹp để.

Đại Ngọc hoàn toàn bị anh dẫn lối, bị anh hôn đến mức đầu óc không còn một chút suy nghĩ nào cả. Hai tay lúng túng muốn cởi quần áo của đối phương, cô nghe thấy tiếng anh cười khẽ bên tai, giọng trầm thấp cực kì quyến rũ:

- Gấp đến vậy sao..

Nếu là bình thường thì chắc cô sẽ xấu hổ đến mức không dám nhìn mặt anh nữa, nhưng mà lúc này cô đâu ý thức được mình đang làm gì. Chỉ biết dựa sát vào người anh, giọng nỉ non đáp:

- Em...muốn

Con mẹ nó, đến mức này còn muốn anh làm quân tử nữa? Fuck, ông đây thém vào cái quân tử nhà người. Quân tử có thể ăn được không?

Không, đương nhiên là không rồi!

Lý Khôi Vĩ gấp gấp tự mình cởi quần áo, loại bỏ tất cả chương ngại vật giữa hai người rồi đẩy cô ngã nằm lên giường. Anh hôn lên từng nấc da nức thịt của cô, trân trọng như viên ngọc quý. Cấn nhẹ lên vành tai, cả thân thể cô khẽ run rẩy, Lý Khôi Vĩ buông giọng trầm có chút khàn khàn bởi dục vọng, mê hoặc cô:

- Muốn, anh liền cho em bé con.

Đôi lời của tác giả:

Awwwww, cuối cùng cũng tới ngày khai giảng nha.

Hôm nay dù bệnh vẫn có viết cho xong chap này, dù hơi ngắn...

Có ai biết hôm nay ngày gì không?

Không biết cũng không sao, chỉ cần các bạn vui vẻ đọc truyện là tôi vui rồi ^^

Chúc các bạn ngủ ngon sau khi đọc chap xém 18+ =))

Vui vẻ vui vẻ, ai không vui tôi vui là được:v

Yêu yêu ^^~

5/9/2017, cảm ơn bạn vì đã cố gắng suốt quãng thời gian vừa qua.

LaiLaiYeuNghiet

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cuồng nhiệt

Em giống như ly rượu vang, uống vào kẻ không quen liền cảm thấy chất, cháy bùng cả cuồng hống, người quen thì sẽ cảm thấy được hương thơm, vị ngọt nóng thấm vào từng tế bào.

Em như hồ nước ngọt trên sa mạc, dưới con mắt thèm thuồng của những kẻ hoang dại tôi bán mạng để bảo vệ em.

Làn da trắng mềm, hệt như kẹo bông ngọt ngào nằm ngay trước mắt. Anh cẩn thận từng chút một đem hình ảnh lúc này từng chút một thu

vào trong trí nhớ. Đặt từng nụ hôn lên thân thể cô, hơi thở nóng ản phả lên da thịt khiến Đại Ngọc rung mình từng cơn. Lý Khôi Vĩ cắn nhẹ lên vành tai cô, hai tay bóp nhẹ lên bộ ngực căng tròn khiến cô rên nhẹ. Anh cảm thấy cổ họng mình đắng nghét, khô khốc bởi dục vọng.

Một tay lần xuống phía dưới, cô hơi giật mình muốn né tránh. Anh hôn lên môi cô, giọng khàn khàn:

- Lần này thì chạy hết được rồi cô bé..

Cẩn thận đưa một ngón tay vào bên trong, thật nóng. Đại Ngọc há hốc mồm, tiếng thở yếu kiêu và đưa đôi mắt ướt át nhìn anh. Cô bị dục vọng làm cho mất đi lí trí, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Cả cơ thể rất khó chịu, bụng dưới truyền lên một lượng nhiệt khiến cả người như bị thiêu cháy. Ngón tay anh bên trong cô động đậy, hai tay Đại Ngọc bám chặt vào tay anh, thân dưới không tự chủ được mà ướt cao lên.

- Ah... Ha...ha...ha

Anh vừa đâm sâu một cái cả cơ thể cô liền giật nảy lên, run nhẹ. Lý Khôi Vĩ cảm thấy phía dưới mình đã cương cứng đau nhức, nhưng anh không muốn làm cô đau. Hôn lên hai khối tròn tròn khiến hàng vạn người mê mệt, ngậm lấy trái anh đào nhỏ bên trên, cô thét lên một tiếng. Hệt như đứa trẻ mút sữa mẹ, cô nhắm chặt mắt cảm nhận lấy cảm giác chưa từng trải qua này.

Không chịu nổi nữa rồi, cứ thế này thì cả hai sẽ bị dày vò đến chết mất!

Lý Khôi Vĩ cắn chặt ngón tay mình bên trong cơ thể cô mà khuấy đảo khiến Đại Ngọc hét lên, miệng cầu xin anh không ngừng. Nước mắt không tự chủ được mà lăn xuống, cô bị anh khi dễ mà không thể phản ứng lại được, giọng khàn khàn:

- Dừng mà... mau...lấy ra đi.

- Ngoan.

Anh khuấy đảo bên dưới không ngừng, hôn cô thật sâu nuốt tiếng hét của cô. Đến khi nhìn thấy bên dưới đã ướt đầm, anh mới chuẩn bị đi vào. Đặt " người anh em " ngay cửa mình của cô, Lý Khôi Vĩ nhìn Đại Ngọc bảo:

- Bé cưng, gọi ông xã.

Đại Ngọc bị đùa giỡn tới phát khóc, đầu óc mơ mơ màng màng bị giọng nói đầy mị hoặc của anh câu dẫn, phát ngốc kêu lên:

- Ông xã...

- Ngoan, ông xã cho em.

Từ từ tiến vào, bên trong cô thật chặt và nóng. Anh hừ lạnh một tiếng, nhìn thấy biểu tình như mèo con của cô, không khống chế được liền dùng sức đẩy mạnh một cái.

- Ah

Đại Ngọc thét lớn một tiếng, cả người run lên co lại, nước mắt chảy ra. Anh ôm chặt lấy cô, thở ra một tiếng đầy thỏa mãn. Cô nức nở, cảm giác như mình bị xé toạc ra làm đôi, cầu xin anh:

- Không được, anh..to quá, em sẽ chết mất, lấy....lấy ra đi.

- Một chút nữa thôi, sẽ hết đau.

Cô ngậm chặt lấy anh, vừa nóng vừa không thể nhúc nhích khiến anh cũng khó chịu theo. Đợi một chút sau, anh khẽ chuyển động thất lưng bên tai nghe thấy tiếng rên nhỏ của cô.

Đại Ngọc vòng hai tay qua cổ ôm chặt lấy anh, đầu vùi vào hõm vai anh. Hai cơ thể dính sát vào nhau, phía dưới chuyển động ra vào nhẹ nhàng khiến cảm giác đau đớn vừa rồi cũng dần bị thay thế bởi cảm giác râm ran thoải mái kì lạ.

- Em chặt quá..

Anh nói vào tai, cả khuôn mặt cô đỏ bừng lên. Lý Khôi Vĩ cười nhẹ, rồi từ nhẹ nhàng anh dần dần không khống chế nổi mình mà chuyển thành mạnh bạo. Bên trong cô thật thoải mái, siết chặt lấy anh không buông. Bên tai là tiếng rên rĩ của Đại Ngọc, anh ra vào nhanh chóng mà quên mất không chế.

- Em...em...không...được rồi.

Bụng dưới thất lại mấy lần, Đại Ngọc hôn hển kêu lên. Anh ôm chặt lấy cô, trong không gian ngoại trừ tiếng rên rĩ khiến người ra đổ mồ hôi thì là tiếng da thịt va chạm, tiếng chiếc giường kêu cọt két.

- Ah...ah...ah... Vĩ..Vĩ.. Anh chậm lại.

Đại Ngọc lắc đầu ngơ nguẩy, nức nở xin anh. Lý Khôi Vĩ hôn lên môi cô, tiếp tục di chuyển không hề có ý định tha. Cô cảm giác như mình sắp bị đâm xuyên qua vậy, cả cơ thể không thể chứa nổi anh, căng ra. Cửa anh thật lớn và nóng, chỉ cần động đẩy nhẹ cũng khiến cô không thể chịu nổi.

- Nói, em yêu anh.

Anh thì thào bên tai cô, lời dụ dỗ thật ngọt ngào. Đại Ngọc bị anh làm cho phát ngốc, hoàn toàn trở thành một con mèo nhỏ mặc cho anh ức hiếp. Bị anh hôn đến mức đầu óc trống rỗng, bên dưới bị va chạm vừa đau vừa thỏa mãn. Cô cắn răng, nhắm chặt mắt lại không nhìn anh.

Lý Khôi Vĩ đâm mạnh một cái, cô liền hét lên. Anh nói:

- Mở mắt ra nhìn anh.

Cô ngoan ngoãn mở mắt, đôi mắt đen lầy ề ề rũ xuống rồi lại đưa lên, lông mi run nhẹ. Khuôn mặt đầy yêu kiều của anh, trên trán còn lấm tấm vài giọt mồ hôi quyến rũ chết người. Bỗng anh lại đâm sâu một cái, cô hét lên.

- Bê cưng, nói cho anh nghe, em yêu ai?

Lý Khôi Vĩ kìm chặt hai tay cô đang muốn đẩy anh ra kéo lên trên đầu, cắn mạnh vào cái cổ thon dài, Đại Ngọc nức nở vài tiếng. Bên trong không ngừng co rút lại, anh không động nữa khiến cơ thể cô càng thêm khó chịu, móng không tự chủ nổi mà ngo ngoáy. Khuôn mặt cô lúc này thêm vài phần xinh đẹp, hai gò má đỏ ửng lên trong rất xinh xắn làm người ta chỉ muốn cắn vài cái.

Bị anh đùa giỡn mà không thể làm gì được, Đại Ngọc uly khuyết nói:

- Anh không được...như..vậy mà

- Hừm? Làm sao?!

Anh cũng khó chịu, nhưng được mấy khi thấy vẻ mặt mê hồn này của cô chứ? Vừa vặn anh có thể ăn hiếp cô được một chút liền ăn hiếp đi, bộ dạng dễ thương này anh còn muốn thấy nhiều hơn nữa. Lý Khôi Vĩ hôn lên trán cô, môi nở nụ cười dịu dàng, hơi thở nóng ấm phả lên môi cô:

- Mau nói rồi anh cho em, ngoan nào.

Đại Ngọc muốn nhóm người dậy hôn lên môi anh nhưng bị anh từ chối khiến cô càng thêm đáng thương. Nằm bên dưới bị anh kìm chặt không thể động đậy, lí trí cũng dần đi đâu mất rồi. Lý Khôi Vĩ cảm thấy cổ họng mình khô khốc, phía dưới không chuyển động cũng đau đớn không thôi nhưng anh muốn nghe ba từ này từ cô. Anh chuyển động thất lưng lui ra một nửa rồi đâm mạnh vào khiến cô hét lớn. Gắn giọng nói:

- Nói cho anh nghe, em yêu ai?

- Em yêu anh, yêu anh mà.

Cô gần như hét lên, sau đó ịu xù nằm trong lòng anh. Lý Khôi Vĩ nghe xong liền thỏa mãn tâm hồn, liền va chạm mạnh không ngừng nghỉ, từng cú đều đâm tận nơi sâu nhất của cô. Anh đưa tay ôm lấy đầu cô, mặt vui vào hồm cổ không ngừng hôn lên đấy. Đại Ngọc bấu chặt lấy tám lưng rộng, hai chân vòng qua thất lưng anh chuyển động không ngừng.

- Ngọc, anh cũng vậy, anh cũng yêu Ngọc.

Trong lúc điên cuồng, cô nghe anh gọi tên cô một cách tha thiết, vừa ngọt ngào vừa đầy cảm dỗ. Đại Ngọc biết rằng bản thân cô lẫn anh đã không thể thoát ra được rồi, sau đêm nay thì chẳng thể thoát nổi nữa.

Anh ôm chặt lấy cô, hận không thể hoà làm một, từng cú thúc sâu vào khiến cô không ngừng hét lên. Thân thể cô rất nhạy cảm, bên trong không ngừng co rút khiến nhiều lần suýt nữa anh đã buông vũ khí đầu hàng.

- Bê cưng, đến đi.

Cho đến khi anh đâm mạnh một cái vào nơi tận cùng của cô, phóng thích hạt giống vào bên trong thì đồng thời Đại Ngọc cũng đạt đến giới hạn cuối cùng. Cơ thể cô không ngừng run rẩy, cảm nhận được thứ chất lỏng đang chảy vào bên trong. Sau đó cả hai điên cuồng làm tình, làm đến khi cô ngất đi không còn biết gì nữa.

Đại Ngọc chỉ nhớ rằng đêm nay, không biết chính mình đã cùng anh lên đỉnh mấy lần nữa, chỉ thấy trước mắt hiện ra đường chân trời, bên tai là tiếng thở đầy mùi dục vọng của anh, lời nói đầy ái muội của anh khiến da mặt mồng có phải đỏ ửng lên. Cho đến lần cuối cùng trước khi cô ngất đi, cô nghe thấy Lý Khôi Vĩ nói:

- Anh yêu em, yêu em rất nhiều.

Dường như đêm nay, bao nhiêu thương nhớ, bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu yêu thương anh đều thể hiện qua hành động thực tế cả. Không ngừng yêu cô, nâng niu từng tấc da tấc thịt, chạm vào nơi tận cùng của cô, ôm lấy thân thể run rẩy của cô. Đôi lúc tình yêu của ta không thể

biểu hiện rõ qua những lời nói được, bởi thế chỉ có thể dùng hành động.

Lý Khôi Vĩ nhìn cô rên rỉ dưới thân mình, vẻ mặt bị anh ức hiếp đến phát khóc, miệng không ngừng cầu xin anh ngừng lại chậm lại. Dù thế anh vẫn không ngừng lại, làm đến khi cô không chịu nổi nữa mà ngất đi. Anh chỉ muốn ăn hiếp cô, nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu đấy không ngừng gọi tên anh, nỉ non như mèo con.

Qua đêm nay, anh mới biết rằng mình khao khát cô thế nào. Không ngừng nghĩ muốn cô, hận không thể đem cô nhét vào trong bụng. Ôm lấy cơ thể mềm mềm, anh nghe bên tai cô gọi tên mình đến khàn giọng:

- Vĩ.. Vĩ...

Anh không đáp, chỉ càng ôm chặt cô hơn.

Đêm nay, hai người họ cùng nhau điên cuồng.

Đem tất cả nhớ thương bốn năm xa cách, trút vào đối phương. Dường như cả thế giới này chỉ có anh và cô, cùng nhau nồng nhiệt, cùng nhau nhìn thấy đường chân trời..

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Mê man

Sau đêm kích tình, anh thỏa mãn được dục vọng của mình nên ngủ đặc biệt sâu. Đến khi anh tỉnh lại đã là buổi trưa, có điều bên cạnh không có ai cả, trống không.

Rõ ràng anh đã đoán trước rằng cô sẽ lại bỏ chạy, nhưng lúc không thấy người tìm vẫn hoảng loạn đập loạn nhịp. Thật ra anh vẫn không an tâm mỗi khi cô rời khỏi tầm mắt, chưa lúc nào an tâm cả kể cả cô trong tầm mắt. Bởi anh không thể nào đoán trước được, một giây sau đó liệu cô có làm những trò chẳng ai dám làm không?

Bật dậy từ trên giường, mắt khẽ liếc qua vài vệt đồ dính trên dra giường, cầm lấy cái khăn tắm quấn ngang hông sau đó bước ra bên ngoài phòng khách nhỏ. Ah, người vẫn còn đây...

Một cô gái nằm trên chiếc ghế co rúm người lại, trên người là cái áo choàng tắm rộng không tương xứng với vóc dáng nhỏ, lộ ra cặp chân thon thả trắng mịn. Khuôn mặt bị che mất một bên bởi mái tóc hơi rối, hai gò má hơi đỏ, miệng cũng không khép hẳn mà hơi hé ra, dường như hít thở có tí khó khăn.

Anh đi tới, ngồi xuống bên cạnh, đưa tay áp lên trán cô. Nóng, rất nóng.

Lý Khôi Vĩ cau mày, áp tay lên má cô, thấp giọng gọi:

- Đại Ngọc, Đại Ngọc.

Không có tiếng đáp lại mà chỉ có tiếng thở nặng nề và cái chau mày trên khuôn mặt xinh đẹp kia. Anh đứng dậy đi tìm điện thoại, đến khi tìm được thì chẳng mở máy lên được. Quên mất, đêm qua chẳng phải bị ngã vào trong bồn tắm sao, điện thoại lẫn trang phục đều ướt cả. Quay sang thì thấy điện thoại đặt trên bàn trà của cô, anh nhanh chóng cầm lấy rồi bấm số gọi.

- Là tôi đây, cho người đến khách sạn phòng 906, đem theo quần áo cho tôi.

.....

Có một người đàn ông dựa vào lan can, trên tay còn đang cầm điếu thuốc cháy dở, khói bay ra từ mũi và miệng khiến khung cảnh thêm mờ mờ ảo ảo. Bạch Vĩ An đi tới, nhìn bóng lưng ấy mà nghĩ thầm, quả nhiên là đã thay đổi rất nhiều.

Bóng lưng ấy xoay lại, là một khuôn mặt điển trai hút hồn. Áo somi mở hai nút lộ ra xương quai xanh gợi cảm, lồng ngực rắn chắc như ẩn như hiện dưới lớp vải tối màu. Bạch Vĩ An tiến thêm vài bước nữa, giọng nói có chút tức giận:

- Lý thiếu, anh chơi đùa cũng phải biết chừng mực, muốn con bé chết sao?!

- Cô ấy ra sao rồi?

Lý Khôi Vĩ không để tâm đến giọng điệu của Bạch Vĩ An, gẩy tàn thuốc xuống đất. Anh đưa mắt nhìn đối phương, con người đen láy hệt cái hổ đen sâu hun hút. Bạch Vĩ An mặc dù chơi chung với tên này nhiều năm rồi nhưng vẫn không chịu nổi ánh mắt đó, khiến người ta cảm thấy

có gì đó ẩn ẩn hiện hiện đằng sau đấy.

Bạch Vĩ An nói:

- Còn sao nữa, sốt cao đến nổi mê man không biết trời đất chứ sao.

Anh khẽ cau mày, nhìn tàn thuốc rớt trên mu bàn tay, đốm lửa đỏ từ từ lụi tàn rồi bị gió thổi đi mát. Bạch Vĩ An không nhận được nói tiếp:

- Kino, mày....chơi thuốc?

- Nhảm nhí.

Lý Khôi Vĩ tròng mắt, Bạch Vĩ An liền ngậm miệng lại không nói nữa.

Anh dụi tắt đầu thuốc trên tay đi, lại nhìn người đối diện nói:

- Lát nữa trước khi về cầm theo vật này, giúp tao xem thử có phải là dính thuốc kích dục hay không?

- Thuốc kích dục?!

Bạch Vĩ An ngạc nhiên, nhận được cái gật đầu từ anh thì mặt sa sầm lại. Quả nhiên là bị người ta chơi thuốc.

Bạch Vĩ An hơi nhúm mày, nói:

- Có biết là ai không?

-..... Một kẻ tự đâm đầu vào chỗ chết.

Sau khi tiễn bác sĩ Bạch về, anh thay quần áo mới rồi mới vào phòng vì sợ quần áo cũ dính mùi thuốc lá, không tốt cho người bệnh.

Xung quanh giường là ba người giúp việc nữ, thấy anh đi vào họ định mở miệng chào thì ngón tay dài khẽ đặt lên môi, lệnh cho người lui ra.

Đến khi chỉ còn hai người, một tỉnh táo một mê man, tiếng hít thở cả hai như quyện vào nhau trong không gian im lặng. Từng bước đến gần, ánh mắt lướt từ bình dịch đến dây truyền rồi dừng lại ở mu bàn tay cầm kim tiêm. Anh ngồi xuống cạnh giường, đưa tay vuốt ve khuôn mặt xanh xao đang ngủ say.

Vì sao lại không phát hiện ra?

Vì sao lại không nhớ rằng cô không chịu được cái lạnh?

Vì sao...

Hàng chục câu hỏi hiện lên trong đầu, Lý Khôi Vĩ tự trách mình. Nhìn Đại Ngọc nằm trên giường, rất tĩnh lặng, hai hàng lông mi khép chặt lại và hàng lông mày hơi chau vào nhau. Cô đang gặp ác mộng sao?

- Ngủ đi, anh ở đây.

Dường như câu nói của anh như liều thuốc, sắc mặt cô từ từ giãn ra, trông lại càng ôn hoà hơn. Lý Khôi Vĩ ngồi đấy ngẩn người ra nhìn cô một cách vô thức..

Cô tỉnh dậy nhưng hai mí mắt không thể nào mở ra nổi, cả người cũng nặng trĩu và thân dưới thì đau nhức vô cùng. Cố mở mắt ra, nhấc tay lên cào cào mái tóc thì thấy tay mình gắn kim tiêm truyền dịch.

Nhìn lên thấy bình dịch đã trống trơn, không đợi người tới mà tự mình giật dây ra. Cảm giác hơi đau từ mu bàn tay truyền đến đại não khiến cô không tự chủ được phải nhăn mày và hít vào một hơi thật sâu. Chồng tay lên muốn ngồi dậy, Đại Ngọc đưa mắt nhìn xung quanh, là phòng của Lý Khôi Vĩ.

- Tỉnh rồi?

Cánh cửa chưa đóng hết bị đẩy ra, cô nhìn ngược lên nhìn. Tựa như vừa thấy anh, những chuyện không nên nhớ lập tức ủa về và đại não lần lượt sắp xếp lại.

Hình ảnh cô nằm trong bồn tắm, nói ra những lời mà cả đời đánh chết cô cũng không mở miệng ra. Hình ảnh hai người nồng nhiệt trên giường, và cả lúc cô tha thiết gọi tên anh nữa..

Awwwwww, ai đó đánh chết tôi đi!

Lý Khôi Vĩ đứng ở cửa nhìn thấy người nửa nằm nửa ngồi trên giường mặt đỏ ửng thì khẽ nhếch môi. Anh đi tới ngồi xuống lại nhìn thấy dây truyền dịch nằm trên giường thì khẽ cau mày, nói:

- Ai cho phép em tự rúc kim ra?

Mà người bệnh thì nào có tâm trí để ý đến mấy cái này chứ, vừa thấy anh ngồi xuống đã tự động nhích ra phía xa một chút, có điều nhích mãi không được vì người có còn chút sức nào đâu.

Nhìn Đại Ngọc vươn đôi mắt kì lạ nhìn mình, anh nói tiếp:

- Đại Ngọc, đừng nói với anh là em bị ngốc luôn rồi nhé?!

-.....

Cái người này chẳng bao giờ nói được lời gì tử tế cả!

Cô ném cái nhìn khinh bỉ cho anh, xong trong đầu lại hiện lên một vấn đề khác.

Tại sao cô lại dính phải thứ thuốc chó chết đó chứ? Và bằng cách nào..?

À, mà khoan, liệu người ngồi trước mặt có hiểu lắm hay không?!

Bởi cô lại nhớ đến cái ngày cả hai nằm trên sofa, anh từ tốn kể lại chuyện xưa. Cái chuyện mà anh từng bị người ta lừa uống thuốc, nói thẳng ra là bị người ta cưỡng...bức đi?

Đại Ngọc hơi mím môi, muốn bước ra khỏi giường thì bị Lý Khôi Vĩ giữ lại. Cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh:

- Em định đi đâu? Đại Ngọc, có phải khi đó vừa tỉnh dậy em đã muốn chạy trốn phải không?!

Phải, đúng vậy.

Khi vừa tỉnh lại, đập vào mắt cô là khuôn mặt điển trai và một khung cảnh hỗn độn. Quần áo vương vãi khắp nơi từ phòng tắm đến phòng ngủ, nhất là cái váy xinh đẹp cô mặc hôm qua bị ai đó xé toạc nằm đàng thương trên sàn đất. Đại Ngọc đã muốn chạy trốn nhưng vừa đi được vài bước thì hai chân đã khuỵu xuống, nửa người dưới có còn chút sức nào đâu. Gắng gượng lắm mới mò ra được tới phòng khách, vừa tìm được điện thoại định bấm số nhờ người tới giúp thì đã bất tỉnh. Khi đó, cả người cô sốt hừng hực và trời thì lạnh, đêm qua ngâm mình trong bồn nước đá và hậu quả chính là cơn sốt này. Khiến cô gục ngã tại chỗ, và sau đó thì...thì như thế này đây.

Đại Ngọc giật tay anh ra, loạng choạng bước xuống giường và lùi về phía sau vài bước. Cả người hơi run lên, cô đưa mắt nhìn anh. Nếu cô giải thích, anh sẽ tin không?

Lý Khôi Vĩ nhìn thấy Đại Ngọc tránh né mình, nhìn cô gái bé nhỏ đang bệnh đứng trước mặt, hàng lông mày khẽ cau lại, anh nói:

- Đại Ngọc, đợi đến khi em hết bệnh thì có muốn lật nhà lên anh cũng không cần em. Nhưng bây giờ thì lên giường nằm cho anh.

-..... Lý Khôi Vĩ, em không cố ý...

Anh nhìn thấy hai mắt cô bỗng đỏ lên, giọng nói có phần chua chát. Đại Ngọc cũng không hiểu sao mình khóc nữa, cô chỉ nghe thấy thanh âm nghèn nghẹn của mình, có chút run rẩy trong đó:

- Em không cố ý, lúc đó em đã tìm chỗ trốn rồi, lúc đó em đã rất muốn nhờ anh nhưng không dám. Khôi Vĩ, đáng lẽ anh không nên tìm em..

Dường như câu nói cuối cùng chính là bờ tường mỏng manh, vừa thốt ra thì bức tường cũng sụp đổ. Dùng hai tay che khuôn mặt lại, ngồi xồm xuống đất bật khóc nức nở. Trong nước mắt, cô nói rằng:

- Mọi chuyện lúc đó em không kiểm soát được, thật xin lỗi, Khôi Vĩ.

Bởi vì em đã không ngăn cản được chính mình, trong lúc đầu óc bị dục vọng chiếm hữu đã khao khát tìm anh.

Lý Khôi Vĩ như chết sững tại chỗ, song lại bị tiếng khóc của cô kéo về thực tại. Đi tới đứng trước mặt người con gái đấy, tìm anh khẽ nhói lên bởi những giọt nước mắt của anh. Cô thì có lỗi gì chứ..

Anh biết cô đang nói đến điều gì, thực ra anh chưa từng ghép chuyện này với chuyện của Ngọc Phương. Bởi với cô, khi ấy, anh hoàn toàn tỉnh táo.

- Đừng ngồi ở đó nữa, sàn nhà lạnh và em đang bệnh đấy.

Chia tay ra trước mặt cô, anh khẽ nói. Đại Ngọc hết như mèo con, giường đôi mắt nhắm nước mắt nhìn anh, khịt khịt mũi vài cái. Đã là mèo

thì có đôi lúc bướng bỉnh, đôi lúc lại rất ngoan, cô cầm lấy tay anh vùi mặt vào đấy. Vài giọt nước mắt chảy xuống tay anh, hết như con tim đã tan chảy trong lồng ngực bên trái của anh vậy.

- Khôi Vĩ, anh giận em sao?!

Cô hỏi, hai tay nắm lấy tay anh thật chặt, móng vuốt bấu chặt vào cánh tay anh.

Bỗng anh quỳ một gối xuống, tay còn lại xoa đầu cô. Thanh âm có vài phần nuông chiều, lại có vài phần bất đắc dĩ:

- Yên tâm đi, dù sao đêm qua cũng có người gọi anh là ông xã, bây giờ giận có phải là hơi thiếu đạo đức không?

-.....

Còn chưa kịp phản bác lại thì đã nghe thấy ai đó lưu manh nói:

- Với lại lấy mất đêm đầu tiên của con gái người ta, ông xã đương nhiên phải chịu trách nhiệm với em rồi.

.....

Đương nhiên, sau đó Lý Khôi Vĩ bị mèo con cắn một phát ngay tay, có nói gì cũng không chịu nhả ra.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Ong mật bay đến

Anh làm há cáo cho em nhé?!

-.....

- Hay là ăn bánh nướng, bánh táo được không em?

-.....

- Hay là uống cacao nóng?!

-..... Khôi Vĩ

- Hả? À anh đây, muốn ăn rồi sao? Ăn gì để anh xuống làm cho em.

- Em muốn ở một mình.

- Không được.

-.....

Người đang nằm trên giường xoay người một cái, đưa lưng về phía cái kẻ quấy nhiễu kia. Lý Khôi Vĩ ngồi xuống kéo người đang đối vào lòng, giọng dịu dàng:

- Em sao vậy?

Đại Ngọc giẫy một cái thì lại đau toàn thân, tức giận trừng mắt nhìn tên đầu sỏ. Lý Khôi Vĩ nén cười, ôm cô nằm xuống, tay xoa xoa lên bụng dưới của Đại Ngọc.

- Còn đau?!

-..... Bỏ tay ra.

Cô tránh người, hai tay đẩy tay anh ra nhưng không được. Bàn tay anh rất ấm, để lên bụng liền cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng cả da cô. Lý Khôi Vĩ khẽ đè chặt cô lại, tiếp tục xoa xoa:

- Rồi rồi không đau không đau, anh để tay ở đây sưởi ấm được chưa?!

Suối ảm cái gì chứ..

Đại Ngọc cắn cắn môi dưới, móng tay bấm vào da thịt anh. Có điều người đang bệnh như cô thì làm gì có sức được, móng vuốt cào cào trên làn da rắn chắc hết như gỏi ngựa. Lý Khôi Vĩ cười khế, từ phía sau vùi mặt vào mái tóc của cô, ngửi lấy hương thơm rồi thở ra một tiếng thật dài.

Thật tốt quá, em vẫn còn ở đây.

Dần dần cô chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, rất ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh. Bỗng có người gõ cửa, anh hạ thấp giọng:

- Vào đi.

Đại Ngọc ngủ không sâu, chân mày nhíu lại. Lý Khôi Vĩ xoa xoa bụng dưới, cô trong giấc ngủ hưởng thụ rồi khuôn mặt từ từ giãn ra.

Keith từ bên ngoài bước vào bất gặp cảnh này thì hai mắt muốn lọt ra bên ngoài, cái người dịu dàng tốt độ nằm trên giường là ai? Trả Lý tổng lại đây, người là ai hả??

Lý Khôi Vĩ đưa mắt nhìn Keith một cái, lệnh cho anh ta ra ngoài trước. Anh kéo chăn đắp cho cô, nhẹ nhàng nhất có thể rời giường. Bên ngoài Keith còn đang hồi tưởng thì ông chủ đã đi tới, mặt mắt đi về dịu dàng ban này khiến Keith nghĩ rằng mình đã nhìn lầm.

- Có chuyện gì?

Keith thu hồi nét mặt, đưa cái điện thoại đang phát sáng ra, nói:

- Điện thoại của.. Trần tiểu thư.

Anh cầm lấy, nhìn số điện thoại trên màn hình thì chân mày hơi cau lại. Không hề chần chừ, nhấn nút tắt rồi ngược lên nhìn người đối diện:

- Còn gì nữa không?

Khuôn mặt đáng sợ đó là sao chứ? Tình địch tìm tới chỗ rồi ư?!

Keith trong lòng thì tò mò không thôi nhưng bên ngoài vẫn nghiêm túc, trả lời:

- Tôi đã xem qua camera khách sạn rồi, đúng như những gì ngài dự đoán.

Điện thoại nhỏ đáng thương nằm trên bàn phải chịu ánh mắt chán ghét ghê lạnh của ai đó, vật vô tri vô giác cứ run mãi, màn hình cứ phát sáng. Lý Khôi Vĩ nhíu mày, hồi lâu sau mới cầm lên nghe:

- Đại Ngọc? Sao anh gọi mà em không bắt máy?!

Người là ai mà cô ấy phải bắt máy, hả hả?

Nén lại cảm xúc đang muốn phun trào ra như núi lửa, giọng nói anh có chút giễu cợt:

- Cô ấy đang ngủ.

-.....

Bốn từ thôi, đủ để giết chết nửa mạng đối phương rồi. Lý Khôi Vĩ gác chân lên bàn, tiếp tục nói:

- Lại thiếu có việc gì gấp sao, tôi có thể chuyển lời dùm cậu.

- Lý Khôi Vĩ? Sao anh lại nghe máy?!

Bên kia đầu dây Hồng Quân không thể nén nổi sự khó chịu lẫn ganh tị, vì sao ngay lúc này người bên cạnh cô không phải là hắn chứ!

Lý Khôi Vĩ " ah " một tiếng, khoé môi hơi nhếch lên nói:

- Tôi nghĩ rằng tôi có quyền nghe điện thoại người phụ nữ của mình.

Anh có thể tưởng tượng ra khuôn mặt nhăn tít lại vì khó chịu của Hồng Quân, nhờ đó mà khoé môi càng cong hơn. Đối phương đè nén sự bức bối, giọng mỉa mai:

- Người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, Lý tổng có phải là kém quá không?

Lý Khôi Vĩ hơi nhíu mày, xong anh đáp:

- Việc này chẳng tới phiên cậu quản.

- Haha tôi tự hỏi nếu như người mà cô ấy chạm mặt đêm qua không phải là tôi thì sẽ ra sao?

Hồng Quân bật cười thích thú bởi vì hắn biết mình đã đập trúng cái đuôi của Lý Khôi Vĩ. Đêm qua, mặc dù phải bàn việc với khách hàng nhưng đầu óc hắn cứ hướng về cô không thể nào tập trung được. Đến khi kết thúc liền gọi điện nhưng không ai bắt máy, lòng hắn nóng như lửa đốt.

Cho đến khi, hắn cho người tìm cô thì nhận được tin rằng: Lý Khôi Vĩ đã đến trước.

Aiss, lần đầu tiên hắn cảm thấy bức rức khó chịu đến vậy. Người con gái đó, như vậy mà lại bị người ta bỏ thuốc, và cứ như vậy cùng người đàn ông khác thân mật.

Lý Khôi Vĩ nghe một câu không đầu không đuôi của Hồng Quân thì chân mày lập tức nhíu lại, bên kia đầu dây nói tiếp:

- Lý tổng, nếu như anh không giữ nổi an toàn cho cô ấy thì lui về sau đi.

Ngưng lại một chút rồi hắn nói tiếp:

- Nhờ anh chuyển lời với cô ấy rằng giữ gìn bản thân một chút, ngu ngốc như cô ta thì cũng có ngày bị người ta ăn thịt thôi. Tạm biệt!

Người mới ngu ngốc, cả nhà họ Lại của người đều là một lũ ngu ngốc.

Anh hí mắt nhìn màn hình sau đó thô bạo bóp chặt điện thoại. Nhẹ nhàng đi vào phòng, nhìn người trên giường bỗng tâm anh tỉnh lại không còn nổi bão nữa.

Đặt điện thoại lên đầu giường, cẩn thận không làm cô thức giấc nằm xuống bên cạnh. Vừa đặt lưng xuống thì mèo con đang ngủ say lật người, miệng chẹp chẹp vài cái rất đáng yêu. Lý Khôi Vĩ nhướn miệng cười, vươn tay kéo mèo con vào trong lòng.

Khi ngủ Đại Ngọc không có tật xấu, ngược lại là rất ngoan ngoãn. Cô trong giấc mộng nghĩ thấy một mùi hương quen thuộc, cái mùi bạc hà thanh mát pha loãng trong không khí. Rồi cả người cô không tự chủ được đi về phía nơi tỏa ra mùi hương ấy như bị mê hoặc vậy.

Nhìn cô rúc vào trong lòng mình ngủ ngon lành, khoé môi cứ cong lên. Thật tốt quá, cô vẫn nằm ở đây trong vòng tay anh.

Vì những lời nói kích động của Hồng Quân, trong lòng anh rất tức giận. Hắn ta là ai mà dám có cái quyền quản anh chứ?

Hắn là ai mà dám gọi tên cô?

Thân lắm à? Thân lắm sao?!

Có hiểu cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất tương thân không!?

Cô là của anh, là của anh không ai được phép chạm vào cô cả.

Lý Khôi Vĩ vùi mặt vào mái tóc cô như một đứa trẻ rồi thở ra một tiếng thật dài. Xong anh lại ngẩng mặt lên, nhìn khuôn mặt xinh xắn đang ngủ say vài giây.

Thật là, ngủ thôi cũng đâu có cần đáng yêu như vậy chứ...

Anh vén vài sợi tóc rơi xuống ra sau vành tai cô, lẩm bẩm nói:

- Bệnh mà cũng hút được ong mật bay đến, em xem đi rồi cuộc thì ai đào hoa hơn ai chứ.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Tin động trời , hai tin một ngày

- Mặt trong của áo dính một loại bột thuốc dễ ngấm khi gặp thân nhiệt cao. Loại này khoảng hai năm trước nổi như cồn ở giới thượng lưu, lại rất khó kiếm và giá của nó cũng không hề dễ chịu chút nào.

Bạch Vĩ An ngồi trên ghế xoay, ngả người dựa vào lưng ghế bộ dạng lười nhác. Anh ta xoay một vòng, sau đó nói tiếp:

- Tên này hẳn là đã lên kế hoạch rất tỉ mỉ rồi nhỉ...

Vừa là một câu khẳng định vừa là một câu nghi vấn, Bạch Vĩ An hơi nhếch môi.

Lý Khôi Vĩ cầm cái lọ nhỏ chứ một ít bột màu trắng mịn, hơi nheo mắt lại. Bên tai lại nghe thấy lời của Vĩ An:

- Mọi chuyện không đơn giản nữa rồi.

.....

Đại Ngọc khẽ nghiêng đầu nhìn vào trong phòng, anh đang đứng xoay lưng về phía cô. Tiếng Đức được phát ra từ miệng anh, dường như là chuyện của công ty.

Cũng phải bây giờ là cuối năm, việc chất như núi vậy mà hai ngày nay không thấy anh đến công ty, chỉ ở nhà săn sóc cô, hầu như 24/24 kẻ cạnh.

Nghĩ đến đây cô lại chợt nhớ đến công việc của mình.. ưm chắc là sẽ không bị la đi? Với cả hai ngày nay cô chẳng tìm được cái điện thoại đâu cả, chẳng lẽ để quên ở khách sạn rồi?!

Đang đứng trước cửa suy tư thì bỗng có một người từ bên trong đẩy cửa bước ra khiến cô giật mình. Hệt như con mèo lén lút ăn vụng bị phát hiện vậy.

Keith nhìn Đại Ngọc, khóe môi hơi nhướn lên dường như đang nén cười, nói:

- Ngài ấy bảo cô vào trong.

- Ah..

Bị phát hiện rồi sao?

Đại Ngọc bên trong thì đã ngượng đến chín cả mặt vậy mà bên ngoài vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, cứ như việc vừa là hiển nhiên vậy. Đường đường chính chính bước vào trong, lấy câu " Cây ngay không sợ chết đứng " làm lý tưởng.

Lý Khôi Vĩ đang ngồi trên bàn làm việc, tay phải xoay cây bút máy đắt tiền di chuyển từ ngón này sang ngón khác. Anh nhìn con mèo cao ngạo bước vào, sau đó hướng sang Keith nói câu gì đó bằng tiếng Đức mà cô chẳng hiểu được.

Keith cũng đáp lại bằng tiếng Đức khiến Đại Ngọc cảm thấy như mình bị ra rìa vậy. Lại nghe thấy anh gọi tên mình:

- Ngọc

- Hà?

- Sau này không cần lấp ló như vậy, cho dù có bị em lừa bán anh vẫn chịu được mà.

-.....

Cái tên này lúc nào cũng thêm đôn cả thì phải.

Đại Ngọc liếc anh một cái, sau đó hỏi:

- Anh có thấy điện thoại của em đâu không?

- Ở chỗ anh.

-..... Trả lại đây.

- Em cần điện thoại để làm gì?

-..... Điện thoại không để liên lạc chứ làm gì? À em lấy lại để ăn, để ăn.

Sau đó, cô thấy anh nhướn mày dùng giọng điệu rất nghiêm túc nói:

- Đói thì kêu người làm thức ăn, không được gặm cắn lung tung.

..... Mẹ nó, mau cầm cô lại không thì cô cắn chết cái tên này mất.

Khi mà điện thoại yêu dấu trở về bên cô đã là chuyện của 30 phút sau rồi. Ngồi trên giường, Đại Ngọc kiểm tra cuộc gọi và tin nhắn thì phát hiện ra rằng: loạn rồi, điện thoại cô bị khủng bố rồi.

Cuộc gọi nhờ hơn cả trăm cuộc, tin nhắn thì hơn năm mươi chưa đọc, rõ ràng là muốn gọi đến nổ điện thoại mà.

Nhìn chăm chăm vào số điện thoại để lại hơn hai mươi cuộc gọi nhờ, Đại Ngọc mím môi chần chờ hồi lâu rồi cũng không gọi lại. Cô lại chuyển sang số của Nhất Sơn, gọi cho em trai. Khoảng hai hồi chuông thì có người nhấc máy:

- Chị..

- Ừm.

Trong đầu hiện lên hình ảnh của Anna, lúc cô gái đó nở nụ cười tươi, lúc cô gái đó làm nũng hay là lúc cô gái đó tức giận mặt mày phụng phịu. Làm sao đây, làm sao đây..

Đại Ngọc cảm thấy cổ họng có gì chặn ngang lại, rất khó để đáp lại tiếng gọi của em trai. Cô biết rồi, cô biết rằng ai là người đã hại mình nhưng mà... Không hiểu sao cô không thể nói chuyện này với Nhất Sơn được.

Sợ cậu ta đau lòng sao? Hay là sợ cậu ta sẽ khó xử?!

- Khoẻ lại chưa?

Giọng nói của cậu khàn hơn mọi ngày, cô hơi nhủu mày khi nghe thấy. Đại Ngọc hít một hơi thật sâu, rồi nói:

- Ừm, khoẻ rồi.

- Vậy thì tốt rồi..

Có gì đó khó nói ở đây, cô im lặng đợi cậu ta nói tiếp. Bỗng tiếng thủy tinh va chạm vào nhau vang lên, kèm theo giọng nghèn nghẹn của Nhất Sơn:

- Em với cô ấy....chia tay rồi.

Đại Ngọc còn nhớ lần đầu tiên khi Anna và Nhất Sơn chia tay, cô đã mắng em trai một trận thật toại tử. Trong đó có một câu cô vừa tự mắng mình vừa mắng cậu ta: " Cái tính ngang bướng không sửa được thì đừng yêu nữa, làm khổ bản thân là được rồi tội gì phải làm khổ cho người ta chứ! "

Có lẽ những người ngang bướng khi chia tay luôn quyết đoán, vô tình nhưng với họ nỗi đau sau đây sẽ đau gấp bội lần.

Nhưng mà, lần này cô không thể mở miệng mắng được. Bởi giờ đây cô đã nhìn ra được khuôn mặt thật của Anna, cô không muốn em trai mình dính vào loại người ấy.

Xong lại nghe thấy cậu ta nói:

- Chị có mắng thì mau mắng đi.

-..... Chị mày lúc nào cũng thích mắng người à.

Cô dừng một chút rồi nói tiếp:

- Ngày mai chị mày về lo mà dọn cái bãi rác đi, ở đó mà thất tình thất dục.

-.....

Cậu ta giờ muốn nói là không cần về nữa, em trai chị hết thất tình rồi sức sống tràn ngập ra đường luôn rồi.

Có điều còn chưa kịp nói bên kia đã cúp máy cái rụp, chỉ còn lại tiếng tút tút dài lê thê.

Đại Ngọc thở ra một hơi thật dài, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Có phải hay không trên đời này chẳng có gì là mãi mãi cả?

Bỗng từ phía sau truyền đến một giọng nói:

- Nghĩ gì mà ngồi thờ thẩn vậy?

Cô không quay đầu lại, mắt vẫn nhìn từng bông tuyết đang rơi bên ngoài. Lý Khôi Vĩ kiên nhẫn nhìn cô, đợi cô lên tiếng.

Một hồi lâu sau, anh nghe cô nói:

- Lý Khôi Vĩ, có phải mùa đông cũng làm trái tim đông băng luôn không?

Anh ngăn người vì câu hỏi của cô, sau đó anh bước tới trước mặt cô nở nụ cười nhẹ. Đại Ngọc quay lại nhìn anh, người đàn ông mà cô đem lòng thương mến.

Cô nghe thấy anh nói:

- Như vậy thì phải cảm ơn em. Bởi mỗi lần ở cạnh em đều rất ấm, ấm đến nỗi con tim anh cũng muốn tan chảy trước em.

.....

Sau khi nghe tin sét đánh thứ nhất và đánh tên đào hoa kia lúc nào cũng nói mấy lời gạ gẫm được thì cô gọi cho bố mẹ, sau đó là đến Bạch Hạ Băng.

Có điều người bắt máy không phải là Bạch Hạ Băng mà là:

- Cô ấy không thể nghe điện thoại được.

- Tại sao?

- Sóng điện thoại ảnh hưởng đến thai nhi.

- Phụt.....

Phun thẳng nước cam đang uống ra ngoài, sau đó là một tràn ho sặc sụa. Lý Khôi Vĩ ngồi bên cạnh lấy khăn lau cho cô, giọng điệu bình thản:

- Cũng không phải là của em, em ngạc nhiên cái gì?

Đại ca, cái này chính là tin động trời đó.

Đại Ngọc giặt lấy khăn tự lau lấy, rồi nói:

- Làm sao mà không ngạc nhiên được, mấy bữa trước gặp có biểu hiện gì đâu chứ?

Khoan đã, nói đến đây cô tự động nhú mày. Hình như lần đi ăn gần đây nhất cô nhớ là Bạch Hạ Băng ăn nhiều hơn mọi khi, sức ăn rất tốt.

..... Awwwww, rõ ràng là có biểu hiện mà Đại Ngọc lẫn cô ngốc kia chẳng biết.

Xong bên tai lại nghe thấy giọng ai oán như bị vợ bỏ của ai kia:

- Người thì vợ con ám áp kề cạnh, còn có người bị ghẻ lạnh suốt mấy năm liền đến lá thư còn không nhìn thấy.

~.....

Cô cầm ly nước cam vừa uống vừa liếc nhìn người bên cạnh, rõ ràng là đang mắng cô vô tâm mà.

Xong lại nghe thấy anh nói tiếp:

- Nghe nói lần đầu tiên khả năng thụ thai rất cao, em nghĩ sao về vấn đề này?

- Phụt....

Mẹ nó, rốt cuộc có muốn cho bà uống nước cam không hả?!

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Với hai sự kiện động trời lớn nhỏ khác nhau thì thời gian theo đó cũng trôi qua đến ngày cuối cùng của năm.

Đừng hỏi mấy ngày trước đó cô làm gì, dĩ nhiên là bị anh tha đi hết chỗ này đến chỗ khác rồi.

Chẳng hạn như sáng hôm nay:

- Đại ca, hôm nay là cuối cùng của năm rồi ngài đừng hành hạ tấm thân mỏng manh của em được không?

Khi nói câu đó thì Đại Ngọc đang ngồi trong xe đi đến công ty cùng anh. Tại sao phải cùng đi?

Tại vì ai đó sợ cô chạy mất nên liền thi hành chính sách keo dán chuột, hai mươi bốn giờ ở cạnh nhau.

Lý Khôi Vĩ mắt vẫn nhìn vào màn hình laptop, đưa tay xoa đầu cô giọng điệu như dỗ dành con nít:

- Không lâu đâu, xong việc anh đưa em đi ăn.

- Vừa này đã ăn rồi, anh xem em là heo sao?

- Ngoan, ăn nhiều lợi chứ không hại.

....Không hại với ngài thôi, thưa Lý tổng.

May mà nhân viên công ty anh hầu như đã nghỉ lễ hết, còn lại lác đác vài người thôi. À mà lác đác vài người này toàn là giám đốc lẫn trưởng phòng chức cao có máu mặt, dĩ nhiên là cô đã từng tiếp xúc qua rồi. Bởi khi lần đầu tiên chạm mặt cô ở trong phòng làm việc của Lý Khôi Vĩ, một vị giám đốc mà cô quen đã trợn to mắt hết như thấy người ngoài hành tinh.

Chắc, nhìn cái hậu quả người này gây ra đi.

Kể từ lần đó Đại Ngọc mỗi lần bị tha đến công ty Lý Khôi Vĩ đều chui vào phòng nghỉ riêng của anh, ở trong đó hết ăn rồi ngủ, chán rồi thì lấy laptop chơi game không thì bật phim xem. Tuyệt đối không cách xa Lý Khôi Vĩ trên 500m.

Anh khẽ đưa mắt sang nhìn người bên cạnh, tâm trạng mấy ngày nay rất tốt khi lúc nào cũng thấy cô cả. Cô gái này mặc dù mỗi khi bị anh giữ bên người đều không ngần ngại biểu hiện thái độ chống đối ra mặt nhưng lúc sau lại rất hưởng thụ. Trước mặt anh, đôi lúc cô không e dè mà tỏ thái độ, đôi lúc lại che giấu rất kỹ lưỡng.

Đặt laptop trên đùi sang một bên, đưa tay kéo cô sát lại gần. Lý Khôi Vĩ xoa xoa má cô, nói:

- Hôm nay thả em một ngày, muốn đi đâu?

Mặc dù lòng rất không muốn nhưng Đại Ngọc vẫn cần tự do riêng của mình, nên để cô thoải mái một chút, chỉ một chút thôi.

Đại Ngọc như vừa nhận được ân huệ lớn, liền nở nụ cười nói:

- Đưa anh đi làm trước đã, công việc không nên chậm trễ nha.

Vậy là lúc tiễn anh vào công ty, cô vẫn nở nụ cười như nhặt được vàng vẫy tay chào khiến anh có chút hồi hận.

Nhìn xem nhìn xem, cái con mèo ranh ma này.

.....

Sau khi tiễn vong đi à không, tiễn anh đi làm thì Đại Ngọc đến nhà mình nơi một kẻ thất tình đang làm tổ ở đây.

Dùng chìa khoá mở cửa đi vào, mùi bia rượu đã xộc thẳng lên mũi. Đại Ngọc nhú mày thật chặt đi vào, vừa bước được vài bước đã nhìn thấy tên đầu sỏ đang nằm vất vương trên ghế sofa.

Lúc mà Nhất Sơn tỉnh dậy đã là quá trưa, trước mặt không còn là chai lọ rỗng ngỗng ngang nữa mà là sàn nhà sạch bóng. Bóp mi tâm vài cái, rõ ràng là không nên uống nhiều như vậy.

Bỗng một mùi thơm xộc vào cánh mũi, là mùi thức ăn thơm lừng bay ra từ bếp. Nhất Sơn đứng lên đi vào bếp thì thấy bà chị hung dữ thường ngày của mình nay trở thành cô gái đảm đang. Thật ra con người của Đại Ngọc khó hiểu khó chiều vô cùng, lúc thì có thể cười nói vui vẻ, lúc thì không biết uống nhầm thuốc gì lên cơn khó chịu đập đầu đánh đổ chém đổ.

Nhất Sơn còn chưa kịp định hình thì đã nghe Đại Ngọc lên tiếng:

- Còn đứng đó đờ ra, chị mày biết chị mày đẹp rồi còn không mau cút đi rửa mặt rồi ăn cơm đứng đó làm gì?

Được rồi, cậu ta rút lại vài lời vừa nãy.

Sau khi vệ sinh cá nhân sạch sẽ ngồi vào bàn ăn, Nhất Sơn mới nói:

- Thật ra thì không cần chị về đâu, em có thể tự...

- Tiền dọn vệ sinh, tiền giặt đồ, tiền nấu cơm, tiền đi mua thức ăn, tiền lau dọn dọn dẹp các thứ tinh bằng tiền mặt không nhận chuyển khoản.

~.....

Lòng tốt của bà đâu? Khuôn mặt thánh thiện đang đang khi này đâu rồi? Hà?!

Kể từ ngày biết chuyện, để tránh được tầm mắt của anh thì cô liền chạy về đây. Cô không nói về chuyện đổ vỡ của Nhất Sơn và Anna, trở về thì sẽ nấu cơm, dọn dẹp. Không hề bận tâm việc Nhất Sơn thất tình mà kiểm lại mấy lời chế giễu thậm chí còn móc méo cậu ta nhiều hơn mọi ngày.

Mỗi người có một cách quan tâm khác nhau, Nhất Sơn đương nhiên có thể cảm nhận được sự quan tâm từ bà chị mình dù là có hơi cay độc một ít.

Bữa cơm này Đại Ngọc nấu toàn mấy món bổ dưỡng lại còn có tác dụng giải rượu, từng món một đều rất tỉ mỉ làm ra. Trong lúc ăn cô đưa mắt nhìn người đối diện một cái, xem xét nét mặt thật kĩ. Sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Kể từ ngày hôm đó, cô không gặp lại Anna lần nào nữa. Lúc dọn dẹp nhà cửa cũng không thấy quần áo Anna đâu, có lẽ đã dọn đi rồi. Thật ra sau cuộc gọi hôm đó, sang ngày hôm sau cô đã đề cập đến vấn đề chuyển về đây nhưng liền bị người kia gạt bỏ. Anh bảo rằng:

- Mặc kệ Nhất Sơn có thất tình thất tiết gì thì anh cũng không cho phép em dọn đi, em mà trốn đi thì đừng trách anh.

Chắc, xem đi rồi cuộc là hung dữ tới mức nào chứ.

Ăn xong thì phần rửa bát là do Nhất Sơn nhận lấy rồi, dù sao cô cũng không phải là mẹ hiền mà hầu hạ tới nơi tới chốn cho cậu ta. Ngồi trên bàn ăn vừa nhấm nháp ly nước ếp vừa đắm chiêu suy nghĩ, một hồi lâu sau cô nghe Nhất Sơn nói:

- Sau này em sẽ đi theo Trương tổng.

Đại Ngọc khẽ nhủ mày, đặt ly nước trên tay xuống bàn không đáp lại. Cậu ta không hề để ý đến sắc mặt của cô, tiếp tục nói:

- Làm vệ sĩ thôi, không phải việc gì xấu xa đâu.

- Nhất Sơn, em cũng biết Trương Quý Hoàng là người có quyền lực ra sao.

Cô giương mắt lên nhìn em trai, cậu ta chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhạt. Đại Ngọc mím môi rồi đứng bật dậy, giọng nói có bảy phần bình tĩnh:

- Tự mà giữ lấy cái đầu.

Cái thế giới lắm lem đẫm, người bước vào chứ cá chui vào lưới.

Mà kẻ cầm cái lưới vừa to vừa chắc như Trương Quý Hoàng chính là ông hoàng của biển đen này. Đi theo anh ta chính là chìa đầu trước họng súng, kẻ đầu dưới thanh gươm, ngậm chốt nổ trên miệng. Không ai đoán trước được dưới biển đen có gì, là kho báu bạc ngàn hay là cái miệng của tử thần.

Nhất Sơn đã nói vậy thì chính là Trương Quý Hoàng đã thu nhận cậu ta bằng một cách nào đó Nhất Sơn đã chiếm được lòng tin của anh ta, hoặc là không. Cô không thể đoán được Trương Quý Hoàng nghĩ gì và hành động kế tiếp của anh ta là gì. Bởi vậy, đối với cô kẻ không nên đương đầu chính là người này.

Kể cả việc của Anna, có phải người đứng sau là..

- Chị giận à?

Bị kéo trở về bởi câu nói của Nhất Sơn, cô nhìn cậu ta rồi đáp:

- Anh ta không phải là kẻ để đối phó mà là người để phục tùng. Nhớ cho kĩ đừng bao giờ có suy nghĩ muốn phản bội, anh ta có khả năng nhìn thấu được suy nghĩ của người khác đấy.

Nếu như bạn có suy nghĩ muốn phản bội đồng nghĩa với việc làm bạn với tử thần.

Nhất Sơn đờ ra một hồi rồi gật đầu, khuôn mặt nghiêm túc.

Xong cô đi tới cầm lấy hộp đựng thức ăn đặt ở góc bếp, nói tiếp:

- Đi đây, tối nay chán thì gọi điện thoại chị qua đón năm mới cùng.

- Ah... Gì đây, bữa cơm tình yêu à?

Vừa nói xong đã nhận một cú ngay bụng. Nhất Sơn hít một ngụm khí lạnh tay ôm lấy bụng. Ra tay chẳng e dè gì cả, đồ bà chi độc ác.

Đại Ngọc còn thưởng thêm vào cái đánh yêu vào lưng cậu ta, nghiêng răng nghiêng lợi mà đánh. Dù cô không nói nhưng trong lòng không khỏi có khó chịu. Mà Nhất Sơn cũng rất ngoan ngoãn để cho cô đánh, để cho cô xả giận.

Đánh đến đỏ tay, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Một lát nữa nhớ gọi cho ba mẹ đấy, thất tình rồi bỏ xó ba mẹ luôn hả?

-.... Em biết rồi.

- Biết rồi thì nhớ mà làm, đi đấy!

Nhìn đi nhìn đi, vậy mà bảo không giận rõ ràng là giận tới mức đầu bốc khói rồi kìa.

.....

Lý Khôi Vĩ nhìn đồng hồ, tới giờ cơm trưa rồi mà người vẫn chưa thấy đâu.

Vừa thả ra đã chạy đi mất, không thèm gọi cho anh hay nhắn một tin nào cả. Cái con bé ham chơi này, một chút nữa về phải đánh một trận mới được.

Lúc này người ngồi trước mặt khẽ háng giọng, giọng điệu giễu cợt:

- Lý tổng, lâu ngày bằng hữu gặp mặt đừng chỉ ngồi nhớ nàng thôi như vậy chứ?

Anh nhìn người nọ, hừ lạnh một tiếng, không khách khí đáp:

- Bên Pháp đang yên đang lành chạy qua đây làm gì?

Người nọ nở nụ cười khuyếch thành, đáp lại:

- Đương nhiên là về vì Đại Ngọc thân ái rồi, năm nào mà chúng tôi chẳng đón năm mới cùng nhau.

..... Thật là muốn đánh cái tên này một trận mà.

Đôi lời của tác giả:

Xin lỗi xin lỗi vì đã trễ hẹn với mọi người. Vì đã đến giai đoạn ôn thi và thi rồi nên thời gian của tôi bị eo hẹp, rất eo hẹp nên mọi người thông cảm. Có thể là cuối tuần này sẽ không kịp có chap mới nên tôi không dám hẹn với mọi người, thành thật xin lỗi.

Cho đến khi kì thi xong thì tôi sẽ chăm chỉ viết chap để bù, mong mọi người cùng mong chờ nha.

Xin chúc cho những ai sắp thi giữa học kì sẽ thi thật tốt nhé. Đừng lười biếng và mãi đọc truyện, mau mau đi ôn bài đi.

À, dạo gần đây tôi đã có vài ý tưởng cho một cặp đôi mới rồi. Hứa rằng sẽ không để mọi người thất vọng đâu. Đoán thử xem là ai nào?

Xin cảm ơn vì đã ủng hộ, yêu mọi người.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Bạn trai ở dưới chót

Đến khi Đại Ngọc xuất hiện đã là chuyện của nửa giờ sau. Cô thư kí vừa bước tới trước cửa đã cảm nhận được luồng khí lạnh toát ra từ ai đó khẽ rung mình một cái, gõ cửa được lệnh của người bên trong mới mở ra, nói:

- Tổng giám đốc, Trần tiểu thư đến rồi ạ.

- Ủ, bảo cô ấy vào đây.

An Thy đập một tiếng, lách người sang một bên nhường cho người phía sau bước vào. Thân là thư kí, An Thy cũng nhạy cảm phát hiện ra mối quan hệ không bình thường giữa Đại Ngọc và sếp của mình. Lại thêm cô nàng đã nghe kể về buổi tiệc cuối năm của Bạch thị thì thêm phần chắc chắn về mối quan hệ này.

An Thy đưa mắt lên nhìn thì thấy Đại Ngọc mỉm cười với mình thì ngẩng người đôi chút rồi nở nụ cười đáp lại. Sau khi cánh cửa ấy đóng kín An Thy cảm thấy mặt mình hơi nóng, khoảng khắc ban nãy đã muốn cướp mất trái tim nhỏ bé này rồi.

Bên trong phòng ngay sau khi Đại Ngọc bước vào thì đã diễn ra một cảnh nhộn nhịp.

- Đại Ngọc thân ái, lâu ngày không gặp nhớ anh chứ?

-.....

Cô nhìn người đàn ông đang hướng về phía mình nở nụ cười ngọt ngào, vẻ đẹp trai không kiêng kị mà phô bày ra khiến người ta phải thẹn thùng. Trong lúc cô còn ngỡ ngàng thì người đó đã bước tới trước mặt và ôm cô một cái...chặt muốn ná thờ.

- Em yêu, anh nhớ em muốn chết đi được.

- Lâm Thiên Ân, tôi cũng nhớ anh lắm hay là ta ra ngoài đánh một trận đi?!

Lý Khôi Vĩ cả người toát ra âm khí, tựa như ma vương đang nổi giận chỉ thiếu cái đuôi cùng hai cái sừng thêm cây đao cầm trên tay nữa. Anh hơi nhăn mày nhìn hai người trước mặt chỉ hận trong mắt không thể phóng ngàn mũi dao ra găm lên người họ.

Đại Ngọc hơi rùng mình, đẩy người đang ôm mình ra rồi khẽ háng giọng, bộ dạng giống hệt nàng dâu nhỏ vậy. Xong cô nhìn anh, vừa chạm mắt liền rùng mình lần hai, lấy lại bộ dạng nghiêm túc chào người trước mặt:

- Lâm tổng, nam nữ thụ thụ bất tương thân.

- Lúc trước em cũng nói với Khôi Vĩ câu này, giờ thì thế nào?

-.....

Cô còn đang suy nghĩ câu trả lời thì cả người đã bị kéo ngược về phía sau đập vào lòng ngực rắn chắc, bên tai nghe thấy thanh âm của anh:

- Giờ thì cô ấy là của tôi.

Anh vòng một tay qua ôm lấy cô từ phía sau rất chặt, giống như con hổ đang giữ chặt miếng thịt dưới móng vuốt trước kẻ thù. Lâm Thiên Ân nhìn một cảnh này thì từ ngạc nhiên rồi trong ánh mắt loé ra vài tia thích thú. Anh ta đưa tay ôm lấy ngực, khuôn mặt tỏ vẻ đau đớn:

- Trái tim cô đơn bé nhỏ của tôi bị các người làm tổn thương rồi.

- Vừa rồi còn thấy scandal giữa Lâm tổng với cô người mẫu nào đấy, thật là cô đơn bé nhỏ đi?!

Đại Ngọc không chịu nổi bộ dạng vô lại của Lâm Thiên Ân, cái vẻ đẹp trai kia thật uống phí mà. Lâm Thiên Ân trừng mắt lớn nhìn cô, sau lại nói:

- Cặp tình nhân các người thật xấu xa, hơ ta không thêm ở lại nữa.

Xong rất không khách khí biến mất, có vẻ như con tim bé nhỏ cô đơn của Lâm tổng bị tổn thương nên chạy đến chỗ nào để tìm người xoa dịu rồi.

Còn lại hai người ở trong phòng, dù vậy ai kia vẫn chưa có ý định thu móng vuốt về.

Cô im lặng trong vài phút, trên đỉnh đầu cảm giác được anh đang dùng ánh mắt chọc thủng người mình. Khẽ háng giọng, nhìn hộp thức ăn trên tay nói:

- Em có làm cơm trưa.

- Anh ăn rồi.

Lý Khôi Vĩ vẫn nhìn chòng chọc vào cô khiến cả người cô ngửa ngáy lạ kì muốn thoát khỏi móng vuốt của anh. Đại Ngọc cựa quậy muốn thoát ra nhưng không được, khuôn mặt có chút đáng thương ngẩng lên nhìn anh nói:

- Có thể buông ra được không?

- Sao? Người khác ôm em được còn anh thì em không cho?!

Anh nheo mắt, trong lòng vẫn còn khó chịu đôi chút. Cô hơi mím môi nhìn cái người đang giận dỗi, lúc này không nên cứng mà phải thật mềm mỏng mà dỗ dành nha~

Đại Ngọc nở nụ cười, giờ hộp cơm lên:

- Ăn chung với em nha.

Bộ dạng này thật đáng yêu nha nhưng mà vẫn không vui lắm được sự khó chịu trong lòng anh. Lý Khôi Vĩ giữ vững sắc mặt lạnh tanh, đáp:

- Không phải em không thích ăn chung với người khác sao?

-.... Có thể cúi xuống một chút không?

Mặc dù có giận nhưng anh vẫn làm theo, hơi cúi đầu xuống muốn xem cô giờ trò gì. Đại Ngọc đợi anh cúi sát xuống, quay về phía sau hôn chụt một cái ngay má anh. Trong lúc ai đó còn đang ngạc nhiên thì cô liền giờ về mặt lưu manh:

- Ngoan, đừng dỗi nữa không là hun tiếp đây.

~.....

Đừng ai hỏi cô sau đó nữa, xem tí nữa là bị ai kia tức giận đánh cho một trận rồi.

Đại Ngọc ngồi bên cạnh, về mặt ẩm ướt muốn khóc tay đưa lên sờ sờ mấy vết hôn trên cổ, má thì ai đó cắn thì cắn thật bò. Có cần phải như vậy không? Ước gì người ta như vậy vui lắm à?!

Lý Khôi Vĩ như không có chuyện gì xảy ra, ăn thức ăn cô làm cho và thêm đồ tâm trạng tăng lên một bậc, rất tốt nha. Đang ăn thì nghe mèo nhỏ ẩm ướt nói:

- Không phải nói là ăn rồi sao?

- Không phải là em làm cho anh sao? Không ăn chẳng phải là phụ lòng em à.

Đồ hai lời, hừ.

Đại Ngọc trừng mắt nhìn tên vô lại đó, xong cô nói:

- Em nói làm cho anh khi nào?

Anh đừng đùa lại, hơi nhướn mày quay lại nhìn cô. Bị anh đem đôi mắt sắc lạnh đó truyền tới, cô khẽ rụt cổ về. Lý Khôi Vĩ hơi buồn cười nhưng vẫn kìm nén, lạnh giọng:

- Không làm cho anh thì cho ai?

-..... Có nói gì đâu

Giống như con mèo nhỏ, lúc thì xù lông vừa bị la một tiếng lại liền kêu meo meo.

Anh kéo cô sát về bên mình, nhéo má đầy thịt:

- Chỉ muốn nhót em lại thôi.

Không được đâu ah~, như vậy sẽ phạm pháp đó.

Chưa kịp nói ra suy nghĩ thì đã nghe ai đó nói tiếp:

- Nhưng lại sợ bị tố cáo tội nuôi giữ động vật hoang dã trái phép.

~.....

Nhìn đi nhìn đi, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Sau khi tên vô lại nào đó cực kì mặt dày ăn hết thức ăn, no nê căng bụng thì mới để ý đến mèo nhỏ. Tên vô lại kéo mèo nhỏ vào lòng, vùi mặt vào hõm cổ mèo nhỏ, giọng bầy đàn lười biếng:

- Ngủ trưa với anh.

- Qua giờ nghỉ trưa rồi, sắp lớn phải biết làm gương.

Không có tiếng đáp lại mà chỉ có cái ôm chặt hơn tỏ thái độ của ai đó khiến cô xém tí là ói ngược ra. Đại Ngọc liền mặc kệ anh, tiếp tục chơi game trên điện thoại. Sau khoảng 15 phút, lại nghe anh nói:

- Tối nay đi tiệc cùng anh.

- Ừm không được, em có hẹn rồi.

- Hẹn với ai?

- Bạn hoặc là cùng Nhất Sơn đón năm mới.

- Anh không quan trọng bằng bạn và em trai của em ư?

Cô hơi cau mày, suy nghĩ rồi mới trả lời:

- Không thể so sánh như vậy, nếu như anh nói sớm một chút thì có thể.

Đại Ngọc chưa từng có suy nghĩ như vậy, nhưng vì hẹn với ai trước thì phải đứng hẹn với người ta. Bên bạn, bên em trai, bên bạn trai, ai cũng quan trọng cả.

Lý Khôi Vĩ hơi khó chịu, anh hừ lạnh một tiếng rồi vùi mặt vào tóc cô, nhỏ giọng lầu bầu:

- Rõ ràng là xếp bạn trai ở dưới chót.

.....

Tối đến, sau khi Lý Khôi Vĩ lầu bầu khó chịu giận dữ nửa thì cô cũng đã, à không tiễn anh đi tiệc. Thật là, đã 30 rồi cũng có phải con nít đâu..

Nhận được địa chỉ, cô bắt xe đi đến buổi tiệc. Hôm qua nhận được tin Tuấn Anh đã bay sang, cậu ta cũng đã đặt chỗ tổ chức một bữa tiệc cuối năm cùng bạn bè. Quả nhiên là nhà giàu, gọi vài cuộc nói vài câu liền đặt được phòng tại quán bar nổi tiếng nhất nhì thành phố.

Đến trước quán, cô liền được người đưa vào trong, chắc là do thư kí chuẩn bị từ trước. Có điều cô không ngờ tới chính là vừa mở cửa ra đã có những gương mặt tường chừng như xa lạ nhưng lại rất quen thuộc.

Nhất là cái mặt than đang nhìn chăm chăm vào cô ah.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hẹn mặt

- Đại Ngọc.

Cô thu hồi lại tầm mắt, nhìn sang người vừa gọi tên mình. Võ Tuấn Anh không giấu nổi sự thích thú trong đôi mắt, khóe môi cong lên. Đại Ngọc nở nụ cười, đưa mắt nhìn một loạt người trong phòng.

Võ Tuấn Anh đi tới, ôm hờ lấy cô tay còn đặc biệt vỗ vỗ nhẹ vào lưng. Cô không giấu nổi sự bất ngờ, hỏi nhỏ:

- Không phải nói là bữa tiệc nhỏ sao?

- Ừ, vì không kịp liên lạc với nhà hàng Y nên đành làm ở đây.

Còn định bao trọn nhà hàng đi?!

Cả hai buông nhau ra, cô không nhận được liếc sang ai kia. Lý Khôi Vĩ nhìn như đang điem tình không có việc gì xảy ra nhưng cả người toát khí lạnh, Đại Ngọc rùng mình một cái rồi thu lại ánh mắt. Trước mắt cử tránh cái tăng bằng này cái đã, với suy nghĩ đó cô tìm một chỗ trống xa xa anh. Vừa vận gần đó có chỗ trống, cô vừa muốn nhấc chân bước đi thì đã nghe anh gọi:

- Ngọc, lại đây ngồi.

Không, em biết anh muốn bóp chết em có ngu mới lại.

Nhưng mà dưới ánh mắt uy hiếp của ai đó, Đại Ngọc như mèo nhỏ ngoan ngoãn đi tới ngồi cạnh anh. Cả phòng toàn lực chú ý lên hai người,

đường như ai cũng đang đợi trò vui để xem. Lý Khôi Vĩ đem ánh mắt nhìn một loạt người, dĩ nhiên anh không thích diễn trò cho họ xem rồi. Thấy Đại Ngọc ngoan ngoãn ngồi cạnh mình, anh liền hài lòng.

Lâm Thiên Ân, một trong những người đợi trò vui lên tiếng:

- Vẫn là không thể hợp mắt đầy đủ.

- Người năm trước chỉ gửi mỗi tin nhắn thì không có quyền lên tiếng.

- Nói vậy thì oan quá, chẳng phải đã gửi quà sao?!

- Ah, có sao?

Trang Hoàng Nhật nhướn mày, giả vờ quay sang hỏi vợ. Bạch Hạ Băng cười thật tươi, đáp:

- Em cũng không nhớ rõ nữa.

- Vợ chồng hai người..

Lâm Thiên Ân trừng mắt, vợ chồng nhà này rõ ràng là lấy số đông ức hiếp người mà. Lâm Thiên Ân tức không nói được liền quay đi tìm người trợ giúp, mà rõ ràng ở đây chỉ có hai nữ.

- Đại Ngọc, em cũng nói gì đi chứ?

Mà cô thì đang làm mèo con cạnh anh, vừa nghe nhắc đến tên mình liền hoàn hồn trở về. Lý Khôi Vĩ không có động tác gì quá đáng, chỉ nhìn cô...chằm chằm từ nãy giờ.

Đại Ngọc nhất thời không biết nói gì, chỉ vờn mắt đáp lại Lâm Thiên Ân.

.....

Là ý gì nha~

Lâm Thiên Ân hơi nhướn mày rồi con ngươi dao động sang Lý Khôi Vĩ, mắt loé ra tia gian xảo. Anh ta háng giọng vài cái, khoé môi hơi cong lên:

- Còn tưởng Lý thiếu không quay trở về chứ?

Lý Khôi Vĩ nhếch môi, như có như không đáp một tiếng. Bốn năm, dường như anh đều tìm cách tránh mặt cô. Anh chọn cách đứng từ phía xa âm thầm theo dõi, nhiều lần muốn quay về, nhiều lần đã đặt vé mọi thứ đều sẵn sàng nhưng đến phút cuối đều huỷ bỏ. Đôi lúc anh chọn đường vòng thay vì phải đặt chân nơi này dù cho quãng đường xa, dù cho có trễ nãi công việc.

Nhưng có một lần, anh đã nhìn thấy cô tại sân bay. Tận mắt nhìn thấy người mình thương bằng da bằng thịt, bàn tay đang cầm điện thoại nói chuyện với đối tác cũng nổi gân xanh lên. Lúc đấy anh vẫn còn giận, vừa nhìn thấy đã muốn đi tới giữ cô lại nói rõ mọi chuyện. Tại sao có thể vô tâm đến vậy? Tại sao, một người như em lại có thể lạnh lùng đến vậy?!

Cho đến khi hình ảnh Đại Ngọc một tay đẩy xe hành lý, một tay che miệng ho khù khụ đập vào mắt anh thì cơn giận đó liền dịu đi. Có lẽ, cô vẫn luôn kiên cường như vậy..

Đại Ngọc biết Lâm Thiên Ân sẽ không bỏ qua một chủ đề nóng hổi như thế, cô liền nhanh chóng chuyển chủ đề:

- Lâm Hạo Nhiên đâu rồi anh?

- Chắc đừng nhắc tới thằng nhóc đó, ông già nhà anh đang tức chết nó đấy. Năm mới rồi mà vẫn không buông tha công việc hết như chó gặm xương.

Lâm Hạo Nhiên - Con trai thứ họ Lâm, em trai của Lâm Thiên Ân. Ngoài việc được biết đến như con trai thứ họ Lâm thì Lâm Hạo Nhiên còn là luật sư nổi tiếng, chưa từng thua một vụ kiện nào. Lâm Hạo Nhiên còn được biết tới với vẻ đẹp trai, nghiêm nghị khiến hàng trăm cô gái đảo điên.

Không ai nghĩ rằng Lâm Hạo Nhiên sẽ đi theo ngành luật cả, khi cậu ta nói ra quyết định của mình đã khiến ba mình ngạc nhiên kèm theo phản đối gay gắt. Nhưng cuối cùng vẫn đi được và đã thành công, trở thành vị luật sư trẻ đầy tài năng.

Nhắc đến anh em họ Lâm thì ai cũng lắc đầu ngán ngẩm, hai người này tính tình chẳng giống nhau tí nào cả. Đại Ngọc cười cười, nói:

- Cuối năm vẫn còn kiện tụng đi?

- Ủ, còn bận hơn cả anh trai nó.

- Đúng rồi, anh trai nó suốt ngày cứ quần quanh mấy cô chân dài thì bận bịu nổi gì?!

Bạch Minh Phong im lặng nãy giờ, vừa mở miệng đã chạm biếm người khác. Lâm Thiên Ân ngồi cạnh chỉ muốn lấy chai bia trên bàn đập hất ta một cái.

Xong lại có người nói tiếp:

- Nhìn mặt là biết đào hoa rồi

Người đó chẳng ai khác là Tuấn Kiệt, Lâm Thiên Ân tức cứng họng không nói lại được. Tức thì phải làm sao, đương nhiên là chia mũi dao về người khác rồi.

- Hai người là sao đây, còn không mau khai rõ cho anh em biết?

Hai người ý chỉ ai thì ai ai cũng rõ rồi. Có điều hai người được chỉ lại đang tâm hồn treo ngược cành cây. Đại Ngọc cả buổi tối này tâm tình cứ đầu đầu, chẳng chú tâm vào cuộc nói chuyện của mọi người. Còn Lý Khôi Vĩ? Dĩ nhiên là ngồi nhìn Đại Ngọc ngơ ngẩn rồi.

Lý Khôi Vĩ chậm chạp dời ánh mắt từ người bên cạnh sang Lâm Thiên Ân, ánh mắt không hề che giấu vài tia chán ghét. Anh như có như không bàn tay đặt bên dưới nắm lấy tay cô, giọng nhẹ tênh:

- Chuẩn bị quà cưới đi.

~.....

- Phụt, khụ khụ

Ai đang uống nước thì liền sặc, đang ăn thì liền nghẹn. Kể cả Đại Ngọc, đang mơ màng nghe xong liền lúng búng lỗ tai, trừng mắt quay ngoắt lại nhìn anh. Mà kẻ vừa phát ngôn rất bình thản, vòng tay ôm lấy eo cô kéo sát về phía mình. Mùi hương quen thuộc bao trùm cả bầu không khí xung quanh, cô cảm thấy hơi thở ngày một nặng nề của mình, cả người nhất thời cứng đờ lại.

Bạch Hạ Băng ngạc nhiên, to mắt nhìn Đại Ngọc dò hỏi. Đại Ngọc lần này rất nhanh nắm bắt được tín hiệu, liền ra dấu cho Bạch Hạ Băng ra ngoài.

Cô háng giọng, rút tay mình ra khỏi móng vuốt ai kia:

- Em ra ngoài chút.

Lý Khôi Vĩ nhìn cô đăm đăm vài giây, nhìn ra cô không có ý định bỏ chạy mới buông móng vuốt ra. Anh nghiêng người, nói vào tai cô:

- Trời đang đổ tuyết, đi nhanh rồi mau vào trong

~.....

Mấy lời này không cần thiết phải dùng tư thế ái muội nói, là anh cố ý, chắc chắn là cố ý.

Lâm Thiên Ân, một trong những vị cô đơn đêm đông không ai sưởi ấm thấy cảnh chướng mắt liền la lên:

- Này này ở đây toàn anh em mà làm cái gì đó hả?

Đại Ngọc cảm thấy hai gò má nóng bừng, đẩy anh ra lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Dù ở ngoài hành lang nhiệt độ thấp hơn nhưng cô vẫn cảm thấy cả người đang nóng bừng. Vài giây sau Bạch Hạ Băng cũng ra theo, đập vào vai cô một cái:

- Cái gì mà cười hả?

Còn chưa kịp trả lời đã nghe tiếng nói từ phía xa:

- Trần Đại

Vừa quay đầu thì..... Mẹ nó, ngày quái gì đây?!

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ba mặt

Lại Hồng Quân đứng ở hành lang, hai mắt khép hờ lại người tỏa ra mùi rượu thoang thoang. Hắn vừa thoát khỏi bữa tiệc sa đọa của chúng bạn, cho dù là thế thì cũng không tránh khỏi việc say hai ba phần. Trong cơn say, trong đầu lại hiện hình ảnh của một người..

Hắn khẽ nhủ thầm, không biết giờ này cô đang làm gì nữa? Có phải là đang vui cười bên cạnh người khác? Mà người khác này, hắn nghĩ đến lòng đã khó chịu.

Lúc này bên tai nghe tiếng nói chuyện ai đó, ngoại trừ Lại Hồng Quân trên hành lang có thêm sự hiện diện của ai khác. Nếu như bình thường hẳn chẳng mấy may đến, nhưng hôm nay trực giác mách bảo cho hắn biết: cô đang ở rất gần.

Thật vậy, chỉ với một cái quay đầu hắn đã thấy cô đứng đó, cách mình không xa mấy. Không làm chủ được bước chân, từng bước hướng về phía cô. Rồi ở cổ họng khó khăn lắm mới gọi tên cô được:

- Trần Đại Ngọc

Khoảng khắc cô quay đầu, hắn liền sững người vài giây. Nhưng nhanh chóng phát hiện thêm một người đứng bên cạnh cô, Bạch Hạ Băng thì Lại Hồng Quân liền thu lại vẻ mặt thay vào đó là nụ cười nhẹ trên môi.

Đại Ngọc nhìn Lại Hồng Quân bước về phía mình không khỏi nhủ thầm, Bạch Hạ Băng đứng cạnh huých tay cô, thấp giọng nói:

- Gian tình, gian tình.

Câu nói bị dập tắt bởi cái lườm của Đại Ngọc, Bạch Hạ Băng ngoan ngoãn làm bé ngoan đứng cạnh. Đại Ngọc thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn Lại Hồng Quân.

Lại Hồng Quân dừng lại, cách Đại Ngọc khoảng ba bước chân, nói:

- Lâu rồi không gặp.

Đại Ngọc đề nghị suy nghĩ muốn bỏ chạy, cười đáp:

- Lâu rồi không gặp

Dường như nhận được câu đáp đúng với dự đoán của mình, nụ cười của hắn có chút lạnh đi. Lại Hồng Quân mỉm cười, nhìn người bên cạnh cô nói:

- Xin chào Trang phu nhân, thật hân hạnh

- Xin chào

Bạch Hạ Băng đáp lại, môi nở nụ cười nhẹ giữ đúng mực dẫu nhà quyền quý. Lại Hồng Quân ngoài cười nhưng trong không cười, bởi hắn ta biết Bạch Hạ Băng không phải người dễ đứng tới. Mà nay Đại Ngọc lại đi chung với người này, hình như còn rất thân thiết..

Hắn bỗng cảm thấy thông tin mình có trong tay quá ít, hắn giờ phút này không biết gì về cô cả. Đại Ngọc không thoái mái khi đối diện với hắn, là bởi vì đêm đó, cô đụng mặt hắn.

Đại Ngọc bấu nhẹ vào tay Bạch Hạ Băng ra hiệu, Bạch Hạ Băng tinh ý hiểu ngay, liền nói:

- Hiện giờ chúng tôi còn có chút việc, khi khác tiếp chuyện với Lại thiếu sau.

- Khoan đã

Lại Hồng Quân biết rõ cô muốn tránh mặt mình, hắn liền nói:

- Đại Ngọc, có thể nói chuyện một chút được không?

Cô chần chờ, nhìn Lại Hồng Quân đang nhìn mình bằng đôi mắt chân thành. Đại Ngọc chần chờ rồi lại chần chờ, cuối cùng cũng gật đầu.

Nhận được cái gật đầu từ Đại Ngọc, trong lòng hắn như nở hoa vậy, khoe môi không tự chủ được mà hơi cong lên. Đại Ngọc quay sang vỗ tay Bạch Hạ Băng, sau đó bước đi về phía cuối dãy hành lang. Lại Hồng Quân gật đầu chào tạm biệt rồi cũng theo bước chân của cô.

Cho đến khi cách phòng của cô khoảng vài mét, Đại Ngọc dừng lại và xoay người đợi hắn mở lời. Cô nghe hắn hỏi:

- Tại sao lại tránh mặt tôi?

- Chuyện gì cơ?

Đại Ngọc hơi ngạc nhiên, to mắt hơi. Lại Hồng Quân khẽ nhủu mày cho rằng cô giả đồ, giọng nói không nén được tức giận:

- Đem đó là ai cho em uống thuốc hả?

Lần này thì ngạc nhiên thật sự, rất ngạc nhiên. Nhưng ngẫm lại việc Lại Hồng Quân biết được việc này cũng không có gì là lạ, dù sao Lại gia cũng không yếu kém mà hẳn ta cũng không phải là kẻ thấp kém trong xã hội. Muốn điều tra ra việc gì thì cũng dễ dàng mà thôi. Đại Ngọc đáp:

- Chuyện chẳng liên quan tới anh.

- Trần Đại Ngọc!

Lại Hồng Quân gần từng chữ, khuôn mặt đanh lại. Hắn thật sự tức giận, bởi bao nhiêu lo lắng hắn dành cho cô vài ngày qua chỉ đổi lại là câu nói vô tâm ấy. Hắn biết chữ, biết rõ là chẳng liên quan đến hắn nhưng tâm vẫn không yên được.

Giọng nói không kìm được sự lạnh lẽo:

- Đừng nghĩ rằng người đối tốt với em chỉ có một, có phải tôi không phải người đó nên em mới lạnh lùng như vậy?

Đại Ngọc mím môi, cô đâu cần ai đối tốt với mình. Ngược lên nhìn hắn, cô hơi cau mày đáp:

- Rốt cuộc là anh muốn nói gì?

Hắn nhìn chăm chăm, tựa như muốn tìm một thứ gì đó trong đôi mắt, trong tâm hồn của cô vậy. Nhưng khi hắn tìm được thì chỉ còn lại sự thất vọng. Bởi dù cho cô không nói ra nhưng cô đã trong tư thế bảo vệ, chõ che cho ai đó. Giống như gà mẹ giang cánh bảo vệ gà con, giống như con hổ gờ móng vuốt bảo vệ miếng mồi của mình.

Lại Hồng Quân thay vì tức giận thì bỗng hắn nở nụ cười nhạt. Hắn đang làm gì thế này? Công khai làm tiểu tam, dù biết rằng Đại Ngọc đã là của người khác nhưng hắn vẫn không thể buông bỏ lòng chiếm hữu của mình. Mỗi tối trong giấc mơ, hắn đều mơ thấy cô bên cạnh mình, tay trong tay rất hạnh phúc.

À, hắn điên rồi..

- Này, rốt cuộc anh muốn nói gì hả?

Đại Ngọc thấy Lại Hồng Quân cứ ngăn người ra đẩy thì đành lặp lại câu vừa rồi, kéo hắn trở về thực tại. Hắn nhìn cô, mở miệng nói:

- Tôi...

- Đại Ngọc

Khẽ cau mày, hắn quay đầu về phía phát ra giọng nói ấy. Một người đàn ông đứng cách đó không xa, một tay cầm áo khoác tay còn lại dắt vào túi quần, chân mày chau lại tỏ vẻ không hài lòng.

Đại Ngọc nghe tên mình thì giật thót, nhất là với giọng nói quen thuộc ấy. Rất nhanh bên khoé mắt đã thấy ai đó, rồi cả người được bao trùm bởi một cái áo khoác ấm ngập tràn mùi bạc hà thoang thoảng.

- Sao không vào trong, ngoài này lạnh thế cũng không mặc thêm áo vào?

Lý Khôi Vĩ hoàn toàn đặt chú ý lên người con gái bên cạnh, chẳng màng liếc một cái sang Lại Hồng Quân. Anh chỉnh áo giúp cô rồi rất tự nhiên vòng tay ôm lấy vai kéo cô sát về phía mình. Đại Ngọc nhìn anh, khoé môi giật giật vài cái:

- Sao anh lại ra đây?

- Mọi người bắt đầu rồi, anh đi tìm em.

Ý là mãi không thấy nên đi tìm, thật ra là sợ bỏ trốn thôi.

Đại Ngọc đương nhiên chẳng tin cái lý do không có tí chân thực của anh rồi. Song song cô lại cảm nhận được một luồng sát khí thổi về phía mình. Lại Hồng Quân tưởng chừng như mắt có lửa, nhìn chăm chăm vào hai người đối diện. Cô nhìn hắn, nhất thời không biết phải nói gì.

Còn hắn thì sao? Tức giận, đây có lẽ là chuyện hiển nhiên rồi.

- Tôi có việc đi trước, hẹn gặp lại em.

Cứ như thế Lại Hồng Quân quay người rời đi, trước đó hắn đã chạm mắt với anh. Hắn nhìn thấy trong mắt anh có bao nhiêu phần tức giận,

khó chịu mà hẳn gây nên. Ah, như vậy cũng tốt. Lại Hồng Quân khẽ nhếch môi nhưng hẳn cũng không biết bộ dạng bản thân lúc này nhếch nhác thế nào.

Không trở lại phòng tiệc, Lại Hồng Quân đi thẳng ra bãi giữ xe. Hắn thấy mệt mỏi, tức giận, khó chịu dường như mọi cảm xúc tiêu cực đều có cả. Leo lên xe, ngã người dựa vào lưng ghế, một tiếng thở dài vang lên...

Làm sao thế này?

Lại Hồng Quân cũng không thể trả lời câu hỏi cho chính mình. Hắn đang làm sao thế này? Vừa gặp Đại Ngọc đã không kiểm soát được lời nói, hành vi. Trước mặt cô hẳn có đủ mọi cảm xúc, vui vẻ vì nụ cười đỏ, tức giận cũng vì nụ cười đỏ. Hắn thích cô rồi? Không không, không thể thế được.

Hắn như vậy không cần mặt mũi nữa mà đi làm tiểu tam? Điên thật rồi...

Tiếng chuông điện thoại kéo Lại Hồng Quân trở về thực tại, hắn lấy điện thoại từ trong túi ra bắt máy. Tiếng ồn ào của bữa tiệc ập tới khiến hắn nhũn mày, đầu dây bên kia nói:

- Đi đâu rồi? Người đẹp của mày sắp phát khóc tới nơi rồi, mau trở lại đi haha

- Tao mệt nên về trước, cứ thanh toán vào thẻ tao.

-..... Thế còn người đẹp?

- Đưa cho cô ta vài ba tờ đi, không thì nhường cho tụi mày.

Chẳng qua chỉ là vài ba ả đào hạng sang, có gì mà phải quý trọng? Lại Hồng Quân hẳn trước giờ chưa từng coi trọng một người phụ nữ nào, hẳn cho rằng đối với Trần Đại Ngọc cũng vậy.

Trên dãy hành lang sau khi Lại Hồng Quân rời đi liền có một màn như sau:

- Chẳng phải em nói đi một tí thôi sao?

- Thì chỉ một tí mà..

- Cái gì mà một tí? Đợi xong cái một tí của em thì tiệc đã tàn rồi.

- Nói đi nói lại, sao anh lại ra đây?

- Còn không phải là sợ em bỏ chạy sao? Hỏi thừa

Đấy thấy chưa, rõ ràng là có tốt đẹp gì đâu suốt ngày nghĩ xấu cho người khác. Đại Ngọc nhìn anh, bĩu môi không thèm đáp lại. Cô không có lỗi, cô tin là vậy. Vậy mà anh cứ kiếm cớ bắt chẹt cô, thật quá đáng mà..

Lý Khôi Vĩ thấy mình hơi lớn tiếng, nhìn vẻ mặt buồn hiu của cô thì trong lòng liền tan chảy. Anh nói:

- Ngược lên nhìn anh, nói chuyện với anh mà nhìn đi đâu thế hả?

Đại Ngọc ngẩng lên nhìn một cái rồi đưa mắt sang chỗ khác, sao mà khó ưa thế không biết. Anh đưa tay ép chặt hai má cô bắt cô nhìn mình, nhướn mày nói:

- Còn bướng?

- Au uông a (Mau buông ra)

Nhưng mà thay vì bỏ ra anh lại cúi người hôn chụt một phát lên cái miệng đang chu lên. Lý Khôi Vĩ buông ra rồi kéo tay cô về phía mình, ôm chặt cô vào lòng. Anh thở dài:

- Lần sau đừng qua lại với hạng người đó nữa

- Vậy chứ qua lại với hạng người nào?

Sau đó:

- Hạng người vừa đẹp trai, vừa tốt bụng lại còn rất thương em. À mà trên thế giới này chỉ có mình anh, nên em toàn lực chú ý vào anh đây nè.

Chắc, một người chẳng bao giờ nghiêm túc được quá một phút.

Đôi lời của tác giả:

Thật sự xin lỗi vì sự chậm trễ của tớ, vì do tớ không có thời gian nên không thể đăng hạn được. Mong các bạn thông cảm và cảm ơn vì đã ủng hộ mình nhé.

Mọi người ngủ ngon.

22:22, 16-11-2017

LaiLaiYêuNghịệt.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 67: May mắn cả đời

Bữa tiệc kéo dài qua nửa đêm, thứ đáng mong đợi nhất là màn bắn pháo hoa rực rỡ. Trên bầu trời đen lấp lánh những vì sao, từng đóa hoa nổ rực với nhiều màu sắc khác nhau. Trong khoảng khắc đó, anh đã từ phía sau ôm lấy cô, một cái ôm rất chặt.

- Chúc mừng năm mới, cô bé.

Con tim đập lệch một nhịp, cô quay đầu nhìn anh. Lý Khôi Vĩ càng siết chặt vòng tay hơn, nói bên tai cô:

- Thật may mắn khi có thể cùng người mình yêu trải qua năm mới..

Bốn năm qua, bao nhiêu cô đơn anh đều không nói ra.

Đại Ngọc thấy mắt mình hơi cay, thì ra không phải chỉ có mình cô mong đợi khoảng khắc này. Không tự chủ được dựa vào lòng anh, giống như chú mèo con ngoan ngoãn. Lý Khôi Vĩ hôn lên đỉnh đầu cô, hai tay không buông ra giữ chặt lấy cô.

Mọi người xung quanh đều vui vẻ thưởng thức màn pháo hoa kèm theo màn lãng mạn sến súa của cả hai. Cả bọn đều dành cho cả hai không gian riêng, không mật dày mà chen vào phá đám.

Vào thời khắc pháo hoa to nhất được bắn lên bầu trời đêm rực rỡ, những ánh lửa bay lên thật cao rồi từ từ rơi xuống và tắt dần, Lý Khôi Vĩ nghe người trong lòng nói:

- Vậy anh có muốn may mắn cả đời không?

Ah, trúng tim mất rồi.

Đại Ngọc mỉm cười nhìn anh, đợi câu trả lời. Lý Khôi Vĩ nhướn mày sau đó khom người xuống hôn lên môi cô, hơi thở nóng ấm phả vào môi mềm:

- Chỉ cần em cho phép.

Chỉ cần em cho phép, anh cùng em trải qua từng năm mới cho đến khi linh hồn ta lui tàn giống như đóa hoa trên bầu trời.

Lâm Thiên Ân nhìn cảnh mật ngọt chết ruồi kia hận không thể đưa vài tấm hình chụp lên cho báo chí, tung lên cho cả thế giới biết. Có điều cái ý nghĩ này rất nhanh bị dập tắt bởi những người khác.

- Thằng nhóc này nhanh chân thật đấy, vừa xoay đi một cái đã tùm được con gái người ta rồi.

Lâm Thiên Ân chắc một tiếng, giống như vừa vụt mất thứ gì đó giá trị. Bạch Minh Phong đứng ở bên cạnh cười một tiếng, nói:

- Làm sao? Tiếc?!

Lâm Thiên Ân đánh vào vai anh ta một cái, Bạch Minh Phong cười lớn. Thiên Ân nhìn về phía Đại Ngọc và Lý Khôi Vĩ, nói:

- Đầu năm ngoài có dịp gặp ở Đức, nhìn như người mất hồn. Vậy mà nay gặp đã tràn trề sức sống rồi, đúng là tình yêu mà..

Đầu năm ngoài, hình như Bạch Minh Phong có nghe loáng thoáng khi cô và em gái mình nói chuyện, Đại Ngọc đi xem mặt.

Xong lại nghe thấy Lâm Thiên Ân nói tiếp:

- Key đâu?

Hôm nay chẳng thấy Trương Quy Hoàng (Key) đâu cả. Bạch Minh Phong lắc nhẹ ly rượu trên tay, đáp:

- Chẳng biết, thằng đày dạo này hành tung cứ bí ẩn... À mà quên, hành tung của nó có bao giờ rõ ràng đâu.

Nếu rõ ràng có lẽ đã không còn Trương Quy Hoàng từ lâu rồi. Dù không nói ra nhưng cả hai cũng ngầm hiểu được đạo lý này, bởi họ cũng từ cái thế giới ấy mà bước ra..

.....

Vừa về đến nhà, sau khi vào đến phòng thì cô đã bị anh ép vào cửa hôn sâu. Trong người vẫn còn men rượu, không biết là vì rượu hay là vì thứ gì khác mà khiến cả người cô nóng như lửa đốt.

- Ừm...

Đại Ngọc cố gắng đẩy anh ra, hai gò má hệt quả cà chua. Lý Khôi Vĩ muốn tiến tới nhưng không được, giọng khàn đầy quyến rũ:

- Ngọc, cho anh đi em.

Bàn tay hư hỏng kia lần mò trên da thịt mềm, một tay đỡ lấy eo một tay anh dần di chuyển xuống dưới. Đại Ngọc cảm thấy nhồn nhột nên né tránh liền bị anh giữ lại. Cô cảm thấy hơi thở của mình ngày một nặng nề:

- Không...được

Giống như một sinh vật bé nhỏ, tiếng kêu khẽ của cô làm cho anh không những muốn lùi bước ngược lại còn muốn ăn hiếp cô nhiều hơn. Lý Khôi Vĩ cảm nhận làn da mềm mại, chạm vào rất thích khiến anh không muốn lấy tay ra..

- Đại Ngọc

Khàn giọng gọi tên cô, anh từ từ lột từng món đồ trên người cô xuống. Hôn lên cái cổ trắng ngần, cắn nhẹ lên đấy khiến cô bất giác rên khẽ. Đại Ngọc vì ban nãy bị chuốc rượu nên đầu óc mơ mơ hồ hồ, cả người không còn sức lực dựa vào anh.

Cho đến khi cảm thấy lạnh lạnh, cô mới hé mắt ra nhìn thì thấy mình đã trần như nhộng bị anh đè trên giường. Đại Ngọc bỗng nhiên sợ sệt, cô lui về phía sau lắc đầu mạnh. Lý Khôi Vĩ nhanh tay giữ cô lại, hôn lên trán cô:

- Ngoan nào.

Cô vẫn lắc đầu, hai tay bấu lấy tay anh thật chặt. Lý Khôi Vĩ khổ sở muốn chết, phía dưới khó chịu muốn nổ tung ra nhưng anh vẫn gắng gượng, dỗ dành cô:

- Một chút thôi, sẽ không đau đâu.

Hôn cô thật sâu, cuốn cô vào vòng xoáy tình. Sau đó nhanh chóng đi vào nơi đó đã bị anh chọc ghẹo đến ảm ướt. Đại Ngọc cảm giác được có vật gì đó to cương trướng đi vào bên trong mình. Cả người bị căng lên khiến cô khó chịu, miệng không khỏi phát ra tiếng rên khẽ.

Phần hông không tự chủ được đẩy lên, cô cau mày bấu lấy tay anh. Lý Khôi Vĩ hôn lên trán cô, sau đó bắt đầu chuyển động. Đại Ngọc bị vật bên trong mình làm cho hoảng sợ, cô bắt ngờ ôm chặt lấy anh không cho anh di chuyển.

- Đứng đi...chuyển mà...

Từ người cô còn thoang thoảng mùi rượu nho khiến anh đắm chìm vào trong đấy. Đến lúc này rồi không cho anh làm khác nào cơm đưa tới miệng là không chịu ăn cơ chứ. Mặc kệ cô có ôm chặt thế nào, anh cắn lên xương quai xanh khiến cơ thể bên dưới mình run nhẹ. Sau đó là hông chuyển động, rồi hôn thật sâu lên môi mềm.

Đại Ngọc cảm thấy cả người có cảm giác khó chịu, cứ như có thứ gì đó sắp đến vậy. Cô bấu lấy tám lưng rộng lớn của anh, hơi thở gấp gáp:

- Em... Em không được rồi...

Nhưng dường như anh không còn nghe thấy gì nữa, vẫn hùng hục hùng hục. Đại Ngọc hét lên theo từng cái đẩy của mình, hai mắt cũng ngập tràn nước mắt. Cho đến thời khắc cảm giác cả người muốn bùng nổ ra, cô cắn chặt vào vai anh một cái.

Lý Khôi Vĩ rít một tiếng, sau đó cảm giác người con gái bên dưới thân mình đang run rẩy không thôi, bên trong cũng co rút lại khiến anh suýt tí nữa đã gào cao vũ khí đầu hàng. Anh hôn khắp người cô, từng nơi đi qua đều có dấu hôn đỏ đỏ tím tím cả.

- Ừhhhh

Cô cảm giác mình không chịu được nữa rồi, men rượu rồi đến men tình khiến cô không thể nào thoát ra nổi cả. Bên tai nghe thấy giọng nói

pha chút ý cười:

- Mới đó đã lên rồi sao? Anh nên huấn luyện em lại mới được..

Mẹ nó, huấn huấn cái đầu người

Đại Ngọc buồn bực muốn leo xuống giường, vừa nhòm người dậy đã bị ai kia đè xuống. Sau đó là vật cương to xâm nhập vào khiến cô thét lớn một tiếng.

Qua đôi mắt ướt át, cô nhìn thấy một khuôn mặt ma mị vạn phần. Giọng nhuốm đầy mùi dục vọng vang lên:

- Anh còn chưa xong, định trốn đi đâu hửm?

Đồ trâu bò không biết mệt này, cút cút.

Đêm đó cô bị anh cùng lăn lộn khắp nơi trên giường, một chút của anh không hề giống tưởng tượng của cô. Hậu quả là cho đến sáng ngày hôm sau vẫn không thể bước xuống giường nổi. Sau đó liền bị anh ôm lăn lộn thêm một vòng nữa, với ý nghĩa là tập thể dục buổi sáng...

Mẹ nó chứ, cái quái gì cũng nói được.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Mẹ

Đại Ngọc lăn trên giường một vòng, mệt mỏi không muốn nhấc mí mắt lên. Qua đôi mắt hé nhỏ, cô thấy ai đó một thân đầy sáng khoải bước ra từ nhà vệ sinh đang đi về phía này. Cô nghe thấy tên vô sỉ nào đó nói:

- Còn mệt sao?

Cứ thử bị người khác ép lăn lộn suốt từ đêm tới sáng, rồi mới sáng dậy lại lăn thêm một lần nữa xem có mệt không?

Đáp lại anh là cái liếc mắt, cô kéo chăn trùm kín đầu. Lý Khôi Vĩ bật cười, kéo cô lăn chăn vào trong lòng. Đại Ngọc hít một hơi lạnh, cả người cảm thấy nhức mỏi không thôi. Vừa đau vừa nhớ lại đêm qua, cô đỏ mặt..

- Sao mặt em đỏ vậy?

Lý Khôi Vĩ đưa tay sờ sờ mặt cô, Đại Ngọc đương nhiên không thể nói ra những suy nghĩ trong đầu rồi. Cô lặng lẽ từ từ rúc người vào chăn, còn chưa giấu được hết nửa mặt thì nghe ai kia xáu xa nói:

- Sáng tỉnh dậy đã nghĩ tới mấy chuyện đó rồi?!

Sau đó anh kẻ sát tai cô, phả hơi thở nóng ấm:

- Chẳng lẽ anh chưa cho em ăn đủ?

Với một người trong chuyện chăn gối còn chưa biết nên làm gì, Đại Ngọc liền bị mấy lời của anh làm cho vừa ngượng vừa giận. Chuyện chăn gối thì mù mịt nhưng mồm miệng thì cô chẳng thua ai, Đại Ngọc nhướn mày nhìn anh:

- Anh biết thực lực của anh ra sao mà, đừng hỏi em những câu khó trả lời như vậy.

..... Cái con bé này.

Trước khi Lý Khôi Vĩ giờ móng vuốt định kéo cái chăn ra thì cô đã chạy mất. Nhìn cái cửa nhà vệ sinh đóng kín kia, khoe môi anh giật giật vài cái. Anh nhìn đồng hồ rồi nói về phía nhà vệ sinh:

- Xong thì xuống nhà ăn sáng.

Dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Cho em 15 phút, không thì anh không phiền tắm lại một lần nữa.

Sau 15 phút, Đại Ngọc rất chính chu đặt mông lên ghế trước bàn ăn và kèm theo đó là khuôn mặt thoáng chút thất vọng của ai kia. Ngày này,

anh thất vọng cái gì hả?

Trong lúc ăn, Lý Khôi Vĩ nhận được không ít tin nhắn và điện thoại nhưng đa số anh đều không bắt máy. Bị làm phiền đến nỗi khó chịu, Lý Khôi Vĩ liền đưa tay bật chế độ im lặng. Đại Ngọc ngược lên nhìn anh rồi nhìn điện thoại đang nhấp nháy trên bàn rồi lại nhìn anh:

- Hay là nghe máy đi?

- Không cần

- Thật là không nghe? Lỡ có chuyện gì gấp thì sao?

- Không có chuyện gì đâu

- Gọi nhiều lần như thế chắc chắn là có chuyện rồi, anh nghe máy đi?

- Đại Ngọc, ăn sáng.

Ách, hung dữ thế không biết. Đại Ngọc thấy anh như thế liền không nói nữa, rất ngoan ngoãn làm búp bê sống. Lý Khôi Vĩ thấy cô như thế, rồi nhìn cái điện thoại chường mắt cứ rung mãi. Anh buông bữa xuống, cầm điện thoại lên nghe máy. Không biết đầu dây bên kia nói gì mà cô chỉ nghe Lý thiếu rất kiệm lời đáp lại hai từ: " Bận việc " xong cúp máy. Bỗng cô khẽ rùng mình, sau liền thấy anh đang nhìn mình. Đại Ngọc như mèo ăn vụng bị bắt tại trận, đưa mắt dòn toàn lực chú ý vào thức ăn trước mắt. Sau vài giây ngoài thức ăn thì trước mắt còn thêm cái điện thoại đang nhấp nháy phát sáng.

Lý Khôi Vĩ hất cằm, nói:

- Nghe giúp anh.

- Em nghĩ là không nên

- Nên, nghe máy đi.

Được rồi, nghe thì nghe. Đại Ngọc cầm điện thoại lên, trước đôi mắt đầy ẩn ý của anh mà bắt máy. Song từ đầu dây bên kia cô đã nghe thấy tiếng phụ nữ vang tới, nói bằng ngôn ngữ mà cô không hiểu: Tiếng Đức.

Ách, đừng hỏi vì sao. Chẳng qua là mấy năm qua vì ai đó mà cô không muốn dính dáng gì tới nước Đức cả.

Đại Ngọc được một phen bối rối, không tự chủ được buông một câu tiếng Việt:

- Cho hỏi ai vậy ạ?

Một phen im lặng kéo dài khoảng năm giây, người phụ nữ kia với giọng điệu đầy nghi hoặc:

- Cô là ai?

- Dạ cháu là...

Đại Ngọc không biết phải làm thế nào liền đưa mắt cầu cứu anh. Lý Khôi Vĩ nhướn mày ra hiệu cho cô mở loa ngoài. Ngay thì vừa mở loa ngoài thì:

- Mau đưa điện thoại cho Lý Khôi Vĩ, nhanh lên.

Rất mạnh mẽ, uy quyền. Đại Ngọc nhìn anh, anh vẫn ung dung như đang xem trò vui vậy. Đây là muốn sao? Thiếu gia, mau có trách nhiệm với điện thoại của mình đi chứ.

Dường như người phụ nữ kia không còn kiên nhẫn, giọng lạnh tanh:

- Cô gái, hoặc là cô đưa điện thoại cho Lý Khôi Vĩ hoặc là đừng mong có tiền đồ nữa.

Lúc này anh vẫn đang dùng khăn lau miệng một cách tao nhã, bình thản như không có việc gì xảy ra. Còn cô thì ngạc nhiên không thôi về người phụ nữ này. Chẳng lẽ đây là..

- Mẹ.

Quả nhiên, là Lý phu nhân. Đại Ngọc vừa nghe tiếng anh gọi " mẹ ", tay không nhịn được khẽ run rẩy. Đây là tình huống trớ trêu gì? Rõ ràng là Lý Khôi Vĩ muốn đẩy cô vào chỗ chết mà.

Lý Khôi Vĩ nhìn biểu hiện của cô thì rất hài lòng, khoé môi cong lên. Trên đời này chẳng có gì vui bằng việc chọc Đại Ngọc đến phát khóc, những lúc cô bối rối trông thật đáng yêu nha.

Lý phu nhân đầu dây bên kia nói:

- Lý Khôi Vĩ, thằng nhóc trời đánh lại cặp kè với cô nào rồi hả?

Anh vẫn bình thản đáp:

- Con không có.

- Cái gì mà không có, đang yên đang lành ở Đức lại bay sang đây mấy tháng trời không thèm để ý tới bà già này.

Ngừng một chút, Lý phu nhân tiếp tục nói với giọng điệu gay gắt hơn:

- Năm mới cũng không ở về, gọi điện cũng không thèm bắt máy, gọi cho thư kí thì lúc nào cũng hợp. Vậy mà giờ lại là con gái bắt máy, Lý Khôi Vĩ con mà không giải thích rõ ràng thì mẹ bay sang đây dạy cho con một bài học.

Lý Khôi Vĩ có chút bất đắc dĩ, không phải là anh không muốn bắt máy mà là mỗi lần bắt máy đều sẽ bị cằn nhằn. Bà là mẹ, là người sinh và nuôi nấng anh lớn khôn. Cái ơn cái công đó cả đời này anh sợ mình còn chưa trả đủ.

Nhìn người con gái trước mặt, Đại Ngọc dường như rất hả hê khi thấy người khác gặp nạn. Anh bỗng đứng lên, đi vòng qua đứng sau cô. Đại Ngọc nhúm mày nghi ngờ ngẩng lên nhìn anh, sau đó..

- Con mà về thì mẹ mất con dâu đây.

- Lại chơi bời, mấy năm nay anh yên phận chán rồi giờ lại muốn phá làng phá xóm đúng không?

- Chơi bời mà sắp có cháu nội rồi đấy.

Cháu nội cái đầu anh, cái đầu nhà anh. Đại Ngọc hận không thể lấy điện thoại đập vào đầu Lý Khôi Vĩ một cái, đồ thần kinh. Cô vừa đứng lên, xoay người định đưa điện thoại cho anh thì đã bị ôm chặt. Sau đó Lý Khôi Vĩ lấy điện thoại từ tay cô, nói:

- Đợi khi nào cô ấy tốt, con dẫn về cho mẹ xem mặt.

- Ai, con gái nhà nào?

Lý phu nhân đầu dây bên kia bị thằng quý tử chọc cho tính tò mò nổi dậy. Bởi ba bốn năm rồi, dường như bà chẳng thấy con trai mình đã động gì tới phụ nữ nữa cả. Suốt ngày cắm đầu vô công việc, chưa từng thấy nó siêng như vậy. Tâm tình như nắng như mưa chẳng ai quản nổi, vậy mà giờ đứng một cái biến mất mấy tháng trời. Giờ lại báo là có con dâu cho bà, ai mà tin nổi chứ.

Lý Khôi Vĩ nhìn cô mặt đang lo lắng, hôn nhẹ lên trán một cái rồi để điện thoại ra xa, nói nhỏ:

- Có muốn nói chuyện với mẹ không?

Đương nhiên là không, cô lắc đầu. Nghĩ lại sợ anh hiểu lầm, cô đáp nhỏ:

- Đầu óc em còn chưa hoạt động, sợ làm mẹ anh phật ý.

Anh cười, xoa đầu cô một cách yêu chiều. Xong nói vào điện thoại với giọng cực kì nghiêm túc:

- Cô ấy bỏ quên nào ở đâu rồi giờ con phải đi tìm, tìm được con sẽ gọi lại cho mẹ. Năm mới vui vẻ ạ.

.... Mẹ nó, quá đáng quá đáng.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Đầu năm mới, việc đầu tiên cô làm chính là gọi điện thoại và hỏi thăm bố mẹ. Và càng tốt hơn nữa chính là cô nhận được tin, vài ngày nữa bố hoàn thành xong việc và sẽ trở về. Vừa nghe xong khoe môi đã cong đến tận mang tai, Đại Ngọc cười tít cả mắt và giọng cũng trở nên phấn khởi hơn.

Ngược lại thì ai đó mặt bỗng hơi tối lại, cảm ly cà phê mà tay hơi run. Đại Ngọc bắt gặp cảnh này liền hiểu, nụ cười càng sáng hơn. Cô

nàng này, ý gì đây hả? Rất muốn chạy xa khỏi anh sao?!

Lý Khôi Vĩ hừ lạnh một tiếng đi lên lầu, Đại Ngọc cười tủm tỉm nhìn theo bóng lưng anh. Chắc chắc, giờ thì xem anh quản cô bằng cách gì!

Trong lúc Đại Ngọc rất vui vẻ rửa bát thì anh đi xuống, thấy cảnh này thì nói:

- Không cần làm, sẽ có người dọn

- Khi này ăn no, hoạt động một tí cho tiêu bớt.

Anh đứng dựa vào bàn ăn nhìn cô bận rộn, bỗng nhiên trong lòng có chút ấm áp. Ừm, như thế này rất tốt. Lý Khôi Vĩ quét mắt toàn bộ con người Đại Ngọc, gật gù như mấy ông già vậy. Đại Ngọc dĩ nhiên không nhìn thấy bộ dạng ông già này, mà cô chỉ cảm nhận được một ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm mình.

Trong lúc xếp bát đĩa vào tủ, cô đưa mắt nhìn người phía sau mình một cái rồi tiếp tục bận rộn. Đến lúc bận rộn xong cô đi tới bàn ăn tự rót cho mình ly nước, vừa chạm môi vào thành cốc thì:

- Thay đồ đi, theo anh ra ngoài.

Cô nhướn mày, đặt cốc nước xuống rồi nhìn anh. Qua vài giây, cô nói được rồi đi thay đồ. Lý Khôi Vĩ cầm lấy cốc nước đang uống dở dang lên, đặt môi chính xác vào vị trí ban nãy mà môi cô in dấu lên đó và uống cạn cốc nước.

Ước chừng 15 phút sau, Đại Ngọc đi xuống. Đi đến bên cạnh anh đang nói chuyện điện thoại, cô nghiêng đầu nhìn Lý Khôi Vĩ. Anh nói bằng tiếng Đức, nói vài câu thì chân mày lại chau vào nhau. Hình như là về công việc, mà tình hình thì có vẻ không tốt đẹp cho lắm. Đến khi cuộc đối thoại kết thúc, anh xoa đầu cô:

- Chuyện công ty không ngất máy được.

- Ồ...

Cô gật đầu. Lý Khôi Vĩ cầm lấy tay cô, mười ngón đan vào nhau. Anh cúi người hôn vào má cô một cái nghe thật kiêu:

- Đi thôi

Ách, lại đổ mặt rồi.

Lý Khôi Vĩ đưa cô đến một nông trại ở vùng ngoại ô, người đón tiếp cả hai là một người đàn ông với hàm râu trắng vẻ mặt hiền hoà. Chặng đường khá xa, vừa xuống xe cô đã vươn vai sau vài tiếng ngồi trên xe. Cái không khí trong lành ở đây, không bị ô nhiễm mới khỏi bụi từ xe cộ, cái tiếng ồn ào hối hả của thành thị. Cô hít một hơi thật sâu rồi thở ra, thật sáng khoái.

Nhìn Lý Khôi Vĩ cùng người đàn ông ấy nói chuyện rất vui vẻ, cô không đến gần mà chỉ đứng từ phía xa. Cho đến khi người đàn ông ấy nhìn thấy cô, rồi nói với Lý Khôi Vĩ gì đấy khiến anh quay đầu lại nhìn. Anh nói:

- Đại Ngọc, lại đây.

Cô cười cười, đi đến bên cạnh anh. Người đàn ông ấy nhìn cô nở nụ cười hiền hoà giống như là người cha:

- Xin chào.

Đại Ngọc ngạc nhiên, thì ra ông ta cũng biết nói tiếng Việt. Lý Khôi Vĩ khoác vai cô, giới thiệu:

- Đây là chủ nông trại, em gọi là ông Tom là được. Vợ chú ấy là người Việt.

- Rất vui được gặp cháu, cô gái chính đẹp.

- Là xinh~ đẹp.

Lý Khôi Vĩ sửa lại chú Tom, môi nở nụ cười. Ông Tom phát phát tay, ông nói:

- Đừng có chọc chú, mau vào nhà ở ngoài này lạnh lắm.

Nhìn theo bóng lưng già cỗi của ông Tom, Đại Ngọc cảm thấy trong lòng hơi nhói lên. Bỗng anh ôm eo cô, hạ giọng nói:

- Vợ ông ấy mất rồi, từ ba năm trước.

Đại Ngọc cắn môi dưới, bỗng nhiên thấy sóng mũi cay cay. Một người già sống ở nơi này lại không có người bầu bạn, vạn phần cô đơn đều cảm nhận được. Cô cúi đầu, nhìn dấu chân trên tuyết mà không khỏi khẽ thở dài.

- Vào thôi.

Bên trong căn nhà gỗ, lò sưởi với ngọn lửa cháy đều sưởi ấm không gian ấm cúng. Bên trong được trang trí bởi tay phụ nữ, dường như đã qua một thời gian rồi vẫn không thay đổi gì cả. Anh cùng cô ngồi xuống ghế, ông Tom ngồi đối diện lấy trà nóng định rót nhưng cô giành lấy. Đại Ngọc rót cho ông Tom trước rồi tới anh, cuối cùng mới tới mình.

Ánh mắt đầy thích thú của ông Tom chuyển từ người con gái trước mặt rồi chuyển sang Lý Khôi Vĩ. Anh ho vài cái, cầm lấy ly trà nóng lên uống. Cô cũng uống một ngụm, rất ngon, là trà sữa tự làm thì phải.

- Là do ông pha, lấy sữa bò cùng với ít trà do người bạn ở phương xa gửi đến.

Ông Tom đáp giải ánh mắt thích thú của Đại Ngọc. Cô gật đầu, đôi mắt sáng ngời:

- Rất ngon ạ.

Ông bật cười hài lòng, bảo cô uống nhiều thêm một chút khiến Đại Ngọc ngượng đỏ mặt. Hình như mình vừa bày ra vẻ ham ăn ham uống rồi..

Lý Khôi Vĩ nhìn cô lúng túng thế, môi cũng nở nụ cười. Tiếp theo đó anh bình thản ngồi nhìn cô cùng ông Tom nói chuyện, không khí cũng trở nên ấm cúng hơn rất nhiều. Đại Ngọc nói chuyện tùy thuộc vào đối phương là ai, đối xử với cô như thế nào nữa. Khi nói chuyện cùng ông Tom, cô vạn phần đều nhỏ nhẹ, lễ phép tạo hảo cảm cho người đối diện. Cộng thêm bộ dạng xinh xắn dễ lấy lòng người ta nữa. Anh khẽ gật gù, rất hài lòng nha...

- Thăng nhóc này, lúc trước gặp chú còn không thèm cười một cái ấy chứ. Bây giờ thì tốt rồi, có vợ suốt ngày mặt như nở hoa ấy

Đại Ngọc bật cười, liếc mắt nhìn anh một cái. Lý Khôi Vĩ nghe nhắc đến mình thì cười cười, đáp lại:

- Năm nay con đem vợ đến cho ông gặp đây.

.... Đây đây, nói gì đây.

Cô mở to mắt ra, nhìn chăm chăm anh. Lý Khôi Vĩ vẫn mỉm cười, không chú ý đến vẻ mặt của cô nói tiếp:

- Bọn con chuẩn bị về ra mắt bố mẹ.

..... Maaaaaa

Cô nhích tới đưa tay bấm vào eo anh một cái rồi đầu khiến Lý Khôi Vĩ hít vào một hơi thật sâu. Đại Ngọc vẫn giữ nụ cười gương, khẽ xua tay nói:

- Tụi con chưa đi đến mức đó đâu ạ.

- Hừm? Là sao đây Vĩ?!

Ông Tom khó hiểu nhìn anh, Lý Khôi Vĩ thôi không xuyết xoa cái eo nữa, anh kéo cô vào lòng, nở nụ cười thật sáng lạn:

- Cô ấy da mặt mỏng ạ.

Anh mới mặt mỏng, cả nhà anh đều mặt mỏng. Đại Ngọc dưới gầm bàn bấu vào đùi anh, thật là muốn lôi anh ra chỗ khác đánh cho một trận. Ông Tom hiểu ý bật cười, nhìn đôi tình nhân phía trước mặt mà lòng cũng ấm áp.

- Ông già rồi, kể từ ngày bà nhà đi mất thì còn lại mỗi ông với thằng con trai thôi. Mà thằng đấy dăm ba bữa lại đi vào thành phố bỏ ông già một mình, nhưng mà được cái nó thương ông lắm. Giục nó cưới vợ mãi mà nó cứ im im, khổ lắm..

Vài ba câu phàn nàn của người già, nghe không phiền ngược lại còn cảm thấy có chút chua xót. Đại Ngọc lắng nghe, lại rót cho ông một ly trà. Cô bỗng nhớ đến ba mẹ mình, chắc là họ cũng hay cần nhau nghe về đứa con gái như cô lắm.

Lý Khôi Vĩ bất đắc dĩ thở dài, anh nói:

- Ông nội con mong ông lên....

- Thôi thôi, ông già rồi, không thích hợp với thành phố. Ổn ào!

Ông Tom xua tay, dứt khoát từ chối lời đề nghị còn chưa nói xong của Lý Khôi Vĩ. Hình như đây không phải là lần đầu tiên anh đề cập đến vấn đề này. Và cô còn biết được thêm thông tin, ông Tom có vẻ là người bạn của ông nội Lý Khôi Vĩ.

Lý Khôi Vĩ cười khổ, anh còn định nhờ cô mở miệng nói giúp thì bỗng bên ngoài có tiếng súng nổ. Ở nơi đất trống thì nhiều mà nhà cửa thì ít khiến tiếng súng vang dội khắp cả khu vực. Đại Ngọc nhủu mày, tiếp theo đó là thêm một loạt tiếng súng nữa. Theo bản năng cô đứng bật dậy

nhưng anh nhanh chóng kéo cô trở về.

Cả hai giao mắt với nhau, cô cắn răng cố bình tĩnh sau đó quay sang an ủi ông Tom bị tiếng súng làm giật mình. Khoảng vài phút sau đó, Keith bỗng xuất hiện với khuôn mặt nghiêm nghị:

- Lý tổng, tạm thời ngài phải ở lại đây một đêm rồi.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

- Con có biết nấu ăn không đấy?

- Dạ sơ sơ thôi ạ.

Đại Ngọc vừa rửa rau vừa đáp với nụ cười mỉm. Lý Khôi Vĩ sau khi nghe Keith nói thế thì hơi trầm tư, sau đó anh đứng dậy đi ra ngoài xem tình hình tệ đến mức nào. Trước khi đi còn nhờ ông Tom nhìn cô đừng để chạy lung tung. Cô mặc dù rất muốn ra xem nhưng đành thể hiện rằng mình chẳng thêm nhìn, lon ton chạy xuống bếp cùng ông Tom.

- Ở đây mình có gạo không ạ?

- Để ông kiểm xem

Ông Tom đi đến cái tủ gần đấy, tìm ra được một túi gạo lúc to.

- Ông có muốn ăn cơm gạo lúc không?

- Muốn chứ, lúc trước bà nhà còn tuần nào cũng ăn cả, ăn mãi ông nghiện luôn ấy chứ.

Lúc nhắc đến vợ mình, mắt ông dường như phát sáng lên. Là nỗi nhớ nhưng mà chồng dành cho vợ. Bà Tom giống như một niềm tự hào đối với ông vậy, là ánh hào quang thấp sáng căn nhà nhỏ. Hay là một ngọn lửa sưởi ấm nơi này giữa mùa đông lạnh giá.

Tình yêu rất vĩ đại, nó là một sợi chỉ đỏ vô hình nối bạn và đối phương lại với nhau. Nó không chắc, ngược lại lại rất mỏng manh. Ta không thể thấy nó, chỉ có thể cảm giác được nó.

Đại Ngọc mỉm cười nhìn khuôn mặt vừa hạnh phúc vừa có chút man mác buồn của ông Tom, cô quyết định phải cố gắng nấu thật ngon để bù đắp nỗi nhớ nhung ấy. Khung cảnh rất hài hòa, bàn tay của ông Tom thoăn thoắt nấu những món ngon còn cô thì đứng cạnh lửa nôi cơm gạo lúc thơm lừng.

Trời dần tối, Lý Khôi Vĩ trầm tư nhìn hai bánh xe bị bắn nổ lốp. Kẻ này ra tay cũng rất chính xác, muốn anh ở lại đêm nay nên lợi dụng thời tiết lẫn tác động khiến mục đích thành công. May mà anh đã chuẩn bị trước, đi ra ngoài vẫn mang theo người dúi ít và không để cô phát hiện ra. Anh nhìn ra phía con đường mới đây đã có tuyết phủ xuống, lạnh giọng nói:

- Người của mình có bị sao không?

- Không sao cả.

- Ừm.

Hai người đứng dưới ánh đèn hắt hiu nói chuyện một, thì anh bỗng quay đầu về phía sau. Vì anh có cảm giác ai đó đang nhìn mình, mà đúng như vậy. Đại Ngọc hai tay đút vào túi áo, nhìn về phía anh cười ngu ngốc. Đúng thật là ngu ngốc, anh không biết cô đứng đó bao lâu rồi. Quay sang nói với Keith vài câu, dặn dò vài thứ rồi bước về phía cô. Đến khi đến trước mặt rồi vẫn thấy Đại Ngọc giữ nụ cười ngu ngốc đó. Anh chà xát hai tay vào nhau rồi áp lên má cô, giọng có đôi phần trách móc:

- Trời lạnh như thế chạy ra đây làm gì?

Đại Ngọc vui mặt vào tay anh, nói:

- Kêu anh vào ăn cơm.

Lý Khôi Vĩ kéo cô lại rồi ôm vào lòng. Nỗi bất an của anh, gặp cô liền dịu đi vài phần. Anh không nói cho cô sợ cô lại lo lắng những chuyện không đâu. Nhưng anh biết, Đại Ngọc rất nhạy cảm. Cô cũng biết có chuyện đã và đang xảy ra nhưng sẽ không nói, cô sẽ giấu nó vào trong

lòng mình.

Đại Ngọc khẽ liếc mắt về phía đám người của anh, cô nhìn thấy bánh xe bị bắn thủng hai. Và cũng trong giây phút ấy cô chạm mắt với Keith. Đại Ngọc nhủ mày, ánh mắt của hắn ta là thế nào chứ? Nó chứa đầy sự nghi ngờ.

- Nhìn gì đấy?

Lý Khôi Vĩ nhìn theo hướng cô thì đúng lúc Keith đã quay đi. Đại Ngọc lắc đầu, choàng tay anh:

- Vào ăn thôi kéo đồ ăn nguội mất ngon.

Trên bàn ăn, mặc dù đa phần đều là ông Tom nấu nhưng ông cứ khen cô trước mặt Lý Khôi Vĩ khiến hai má cô ửng hồng lên. Tay nghề của ông rất khá, mỗi món ăn đều rất vừa miệng. Đặc biệt hơn ông còn nấu cả món thịt kho tiêu, thơm lừng lại có vị cay nồng khiến cô phải xuýt xoa khi ăn. Nói đến đây bạn cam nhỏ nhà ta lại rất bình thản, trong ánh mắt thập phần vui vẻ thấy cô ăn cay đến chảy nước mắt.

Ăn xong anh liền giành lấy việc rửa bát, còn Đại Ngọc thì vui vẻ đứng bên cạnh nhìn anh bận rộn. Cả ngày hôm nay phải ngồi xe rồi gặp phải việc bất trắc khi này khiến cơ thể già yếu của cô cũng phải mệt mỏi về tinh thần lẫn thể xác. Cô lấy tay che miệng khẽ ngáp, thì ra là mình đã già rồi. Nhớ khi trước cả ngày có thể bay qua bay lại, chạy nhảy trên vác cây súng, tay múa may quay cuồng còn không biết mệt. Nay chỉ có như thế đã có dấu hiệu cạn năng lượng.

Đại Ngọc đi tới ôm lấy anh từ phía sau, cô úp mặt vào lưng anh thở một hơi thật dài.

Lưng Lý Khôi Vĩ khá rộng kết hợp với đôi chân dài khiến anh càng thêm bất mãn. Nhìn từ phía sau khiến cho bao cô gái muốn ôm một lần, và cô cũng từng như thế.

Lý Khôi Vĩ thấy con mèo nhỏ phía sau dính chặt lấy mình như thế không những không khó chịu mà còn có cảm giác an tâm. Anh biết cô đang mệt mỏi vì vậy đẩy nhanh tiến độ, rất nhanh đã rửa hết bát đĩa.

Anh lau tay rồi xoay người ôm lấy cô. Đại Ngọc giương mắt nhìn anh:

- Em muốn đi ngủ..

- Ừm.

Lý Khôi Vĩ mỉm cười, tay véo má cô một cái rồi đem cô lên nhà trên. Vừa vặn ông Tom vừa đem thức ăn cho mọi người ở bên ngoài vào, anh bảo rằng mình cần đi ngủ sớm vì cả ngày lái xe giờ người hơi mệt. Ông Tom gật đầu rồi dẫn hai người vào căn phòng dành cho khách. Mặc dù ở đây rất ít người ở lại qua đêm nhưng căn phòng vẫn được dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng. Đại Ngọc thả người lên giường êm, hai mí mắt sụp xuống.

Bên cạnh lún xuống sau đó cô liền rơi vào vòng tay anh, cọ cọ trong lòng ngực anh như mèo con. Lý Khôi Vĩ vén vài cọng tóc trên khuôn mặt cô lên, rồi đặt nụ hôn lên đó. Rồi nụ hôn bắt đầu di chuyển, từ má rồi tới mũi, trán và môi mềm. Bàn tay đặt trên eo cũng không yên vị, sờ soạng khắp cả người cô.

Đại Ngọc nhủ mày bắt cánh tay ấy lại, cô nói:

- Đừng quậy.

- Anh không có...

Lý Khôi Vĩ bật cười trâm thấp, hà hơi vào tai khiến cô rụt cổ về. Đại Ngọc nâng mí mắt lên, nhìn chăm chăm anh. Lý Khôi Vĩ hôn lên môi cô một cái, sau đó đập lại ánh mắt của cô. Khoảng vài phút sau, Đại Ngọc mới " ah " một tiếng. Anh nhướng mày đợi cô nói tiếp thì Đại Ngọc mới cắn môi dưới nói:

- Có chuyện lớn rồi..

- Nói anh nghe.

Đại Ngọc chần chờ một hồi, đầy vô tội nhìn anh giọng nói đáng thương:

- Em không mang theo đồ để tắm, làm sao bây giờ?

..... À thì ra chuyện này đối với em thì lớn còn chuyện anh muốn và chuẩn bị làm thì không lớn à? Không lớn, thật sự là không lớn à???

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Lòng tin

Qua một đêm, ở đây là ngoại ô lại ở trong khu rừng nên không khí lạnh hơn trong thành phố rất nhiều. Đêm qua sau trận hoan ái, anh ôm cô đi tắm nước nóng rồi đi ngủ. Cô vừa mệt vừa buồn ngủ, ngoan ngoãn rúc vào lòng anh ngủ ngon say.

Cho đến sáng thì xe đã sửa xong, sau khi ăn sáng cùng ông Tom thì cô quyết định không muốn rời đi. Bởi vì dù gặp nhau với thời gian ngắn ngủi nhưng Đại Ngọc cảm thấy ông Tom như người ông mình vậy. Với lời hứa hẹn sẽ quay lại, Lý Khôi Vĩ đã thành công đem cô đi.

Hành trình trở về nhà rất suôn sẻ nhưng tới nhà thì lại xuất hiện một vật thể lạ.

Đại Ngọc vừa ngâm mình trong bồn tắm nước nóng xong, cả người thoải mái phần nào đi xuống phòng bếp tự pha cho mình ly sữa nóng. Cô pha hai ly, sau đó cầm lên phòng khách cho anh. Cô đặt xuống trước mặt anh rồi xoay người chuẩn bị rời đi. Vừa đi được vài bước thì Lý Khôi Vĩ gọi cô lại. Đại Ngọc nhướn mày nhìn anh một cái rồi chậm chậm bước tới.

Lý Khôi Vĩ nhìn Đại Ngọc ngời đôi diện mình, anh chỉ vào cái hộp quà được gói xinh xắn trước mặt, nói:

- Em mở ra đi.

Hừm? Đại Ngọc đặt ly sữa xuống, có chút ngạc nhiên nhìn anh.

- Không được, cái này là tặng anh chứ không phải tặng em.

Với tấm thiệp đính kèm ghi hai chữ rất ngắn gọn: Dear Vĩ.

- Của anh là của em, mở ra đi.

Hừm, được rồi nếu anh muốn thế thì cô cũng chẳng sợ phiền. Đại Ngọc mở hộp quà ra, quả nhiên là đồ đắt tiền. Bộ âu phục kèm theo một lá thư đính kèm với một mùi thơm thoang thoang mà cô có thể ngửi thấy. Ặc, là mùi hương tình yêu nha.

Cô để nắp hộp sang một bên, sau đó nói:

- Quà của anh này.

Lý Khôi Vĩ nhìn cô rồi kéo hộp về phía mình, nhìn vào trong một chút rồi cầm lấy lá thư lên. Anh mở ra đọc, ánh mắt nhìn theo từng dòng chữ mà khuôn mặt chẳng có tí cảm xúc gì. Rất nhanh sau đó đã bỏ xuống, sau đó cô nhìn thấy lông mày anh khẽ nhíu lại. Đại Ngọc bỗng nảy sinh lòng tò mò muốn biết bên trong đấy ghi gì, vừa muốn đọc vừa không. Cái này gọi là xâm phạm quyền cá nhân của người khác đó nha..

Bỗng anh đứng lên, nhìn cô chằm chằm vài giây rồi đi ra xa gọi điện thoại cho ai đó. Cái người này, nay dờ chứng cái gì vậy? Đại Ngọc bủn rủn, sau đó len lén đi tới chỗ anh ngồi ban nãy nhìn trộm thư.

Từng nét chữ mượt mà ngắn gọn, nét chữ nét người ông bà ta có câu như thế đấy. Từng chữ lọt vào mắt cô, không sót một dấu chấm dấu phẩy. Đại Ngọc có chút ngoài ý muốn, tim đập mạnh lên theo từng nhịp.

Nhanh chóng thu hồi tầm mắt cô trở về chỗ cũ, tay cầm ly sữa nóng lên uống, mắt nhìn vào khoảng không. Đại Ngọc cảm thấy có tí khó chịu, hai hàng chân mày không tự chủ chau vào nhau. Cô đưa mắt nhìn anh đang đứng phía xa, có chút chiêm nghiệm...

Lý Khôi Vĩ đang gọi điện thoại và không có chút thoải mái nào trên mặt. Anh cảm giác được có một ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, là cô. Anh quay người lại, chạm mắt với cô. Đại Ngọc thay vì giật mình cô lại nhướn mày, rồi dời tầm mắt đi chỗ khác. Cô mân mê ly sữa trên tay một hồi lâu, đầu óc hoàn toàn bao phủ bởi một màu trắng.

- Đại Ngọc.

Một bàn tay đặt lên vai của cô kèm theo giọng nói bên tai khiến cô giật mình, ly sữa còn chưa vơi được nửa nghiêng sang một bên và đổ xuống tay cô. Đại Ngọc lập tức đặt ly sữa xuống, vẫy vẫy tay mình. Còn chưa kịp thôi thì anh đã lôi cô xuống bếp, đưa bàn tay xuống dòng nước lạnh. Cô nghe thấy giọng nói tức giận của anh:

- Hết đâu.

Đại Ngọc cắn môi, nhìn hai hàng chân mày đang chau lại của anh. Cô muốn rút tay về nhưng không được vì anh đã giữ chặt. Lý Khôi Vĩ lo lắng, hỏi:

- Ngoan đi, còn đau không?

- Không, chỉ dính tí thôi..

- Lần trước không nhớ da em làm sao à?

Anh có ý tốt nhắc nhở cô. Đại Ngọc cười ngược, cô lười cãi lại rồi. Nhìn anh vì mình mà lo lắng, trên mặt có mấy phần quan tâm đều dành cho mình, tất cả sự chú ý của anh đều đặt lên mình, ít ra lúc này là như thế.

Cô rất ghét thay đổi, rất ghét, nhưng mà..

- Em dọn về nhà...nhé.

Lý Khôi Vĩ dừng động tác lại vài giây rồi tiếp tục bôi thuốc cho cô. Anh không trả lời, tức là không đồng ý và tức giận. Nhưng biết làm sao đây, có lẽ cô chính là khắc tinh của anh. Đại Ngọc đợi anh bôi thuốc xong, đứng dậy rồi rời đi không thèm nói thêm một lời nào. Cô đi lên phòng khách, lướt ngang qua bức thư cầm lấy ly sữa. Anh đi tới giành lấy ly sữa, nói:

- Có chuyện gì sao?

Đại Ngọc cười nhẹ lắc đầu, vuốt tóc ngược ra phía sau. Cô quay lưng về phía anh, đáp lại:

- Không có chuyện gì cả.

Anh chắc chắn là đã có gì đó xảy ra trong khoảng vài phút trước, anh liếc nhìn bức thư một cái. Đặt ly sữa xuống bàn, dùng cả hai tay kéo cô lại rồi ôm vào lòng. Lý Khôi Vĩ cầm lấy bàn tay vừa bị bóng còn hơi đỏ đỏ của cô lên, một cách rất nhẹ nhàng.

- Em muốn đọc thư không?

- Không cần.

- Nhưng anh muốn cho em đọc.

Đại Ngọc như bị giẫm phải đuôi, cô thoát khỏi vòng tay anh sau đó tạo khoảng cách giữa hai người. Anh không nghĩ cô sẽ phản ứng như vậy, phút chốc không biết phải làm sao. Cô nhận ra phản ứng của mình thái quá liền cười cười, hai tay xoa vào nhau:

- Ban nãy em tự tiện nhìn lén thư của anh, xin lỗi.

Có phải hay không cô không nên đọc lá thư đấy? Để rồi bây giờ bao cảm giác tủi thân, hờn tủi đều ập tới..

Lý Khôi Vĩ rút tay về, nhìn cô. Anh muốn bước tới nhưng chỉ sợ vừa bước một bước cô liền chạy xa một dặm. Lý Khôi Vĩ nhìn cô một cách yêu chiều, anh nói:

- Đại Ngọc, anh không trách em.

- Em biết...

Em biết chứ, anh sẽ vị tha không trách móc thậm chí sẽ khuyến cáo em lần sau đọc thêm nữa. Nhưng mà anh ơi, mỗi lần như thế chẳng phải em sẽ càng buồn sao..

Đại Ngọc cúi đầu, trong lòng vạn phần xót xa. Cô bỗng thấy sợ, sợ rằng người kia sẽ trở về rồi mọi chuyện sẽ chẳng còn đẹp đẽ nữa. Để cô quay trở lại với anh, có thể hạnh phúc như thế này bản thân đã cần đến bốn năm trời..

Vậy nếu như lặp lại một lần nữa, sẽ phải cần thêm bốn năm sao? Bốn năm sau đó nữa, liệu cô có còn thương anh không và anh có còn thương cô không?!

Đại Ngọc hít một hơi thật sâu, cô ngẩng đầu nhìn anh rồi nói:

- Em lên lầu trước.

Rồi quay người bước đi, khi đi đến chân cầu thang thì anh gọi tên cô. Cả hai nhìn nhau im lặng hồi lâu, cô nghe thấy giọng anh:

- Em cứ trốn tránh như vậy sao?

Trốn tránh sao? Phải không, có phải là cô đang chạy trốn không?

Thanh âm của anh trầm xuống, giống như đang chất vấn:

- Là do em không có lòng tin vào tình cảm của anh hay là không tin vào bản thân em?

Đại Ngọc dừng bước chân vài giây, rồi cô nhếch mép:

- Có lẽ là cả hai.

Chương 72

Tại sao vừa hòa thuận chưa bao lâu lại cãi nhau?

Lý Khôi Vĩ ngồi trong phòng làm việc cả buổi, trên bàn đầy rẫy gậy tàn thuốc. Anh cứ ngồi như vậy đến tận khuya, thẩn người trước màn hình vì tính sáng trưng. Cho đến khi anh chắc rằng cô đã ngủ thì mới trở về phòng.

Bên trong phòng im ắng, chỉ có tiếng hít thở nhỏ nhẹ nếu không chú ý sẽ không nghe được. Và điều anh cảm nhận thứ hai chính là bên trong phòng lạnh hơn mọi khi, dường như cô quên bật máy sưởi rồi. Nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào, anh cũng từng bước cẩn thận đi lại gần rồi leo lên giường.

Nằm xuống bên cạnh, anh sợ làm cô thức giấc nên nhẹ nhàng chui vào chăn. Nhích lại từng chút, giống như một con mèo tham lam vòng tay ôm lấy cô vào lòng.

Khoảng khắc cả người cô lọt thõm vào trong lòng ngực rộng lớn, anh mới có cảm giác yên tâm.

À thì ra em vẫn ở đây, nằm trong vòng tay anh mà chưa chạy mất...

Lý Khôi Vĩ siết nhẹ vòng tay, hôn lên mái tóc xoã dài. Bỗng anh cảm nhận được thân thể cô run nhẹ, Đại Ngọc đã tỉnh giấc. Hơi thở không còn nhịp nhàng nữa, có chút nặng nề hẳn.

Dù thế cả hai vẫn im lặng, cô không nói và anh cũng thế. Cho đến khi tiếng thút thút, sụt sùi nhỏ vang lên.

- Ngọc..

Anh vẫn là người lên tiếng đầu tiên, phá vỡ sự im lặng giữa hai người. Rồi cô vẫn im lặng, tiếng thút thút sụt sùi cũng tắt ngấm trong màn đêm.

Lý Khôi Vĩ siết chặt vòng tay sợ cô tìm cách trốn khỏi. Anh không biết phải làm sao, mỗi lần thấy cô khóc anh lại không thể làm gì được. Nước mắt của cô là thứ anh sợ nhất. Con gái được cấu tạo từ nước mà, đựng một cái liễn vỡ toang ra.

Anh biết là cô đã đọc bức thư ấy rồi suy nghĩ lạch lạch. Anh thế có trời đất chứng giám, anh không hề lên phén đằng sau lưng cô. Anh vô tội, hộp quà ấy cũng là do quản gia đem vào không hề hỏi ý anh.

Biết cô bao năm, những giờ phút này không nên để cô một mình. Đây là kinh nghiệm anh đúc kết được. Lý Khôi Vĩ muốn lật người cô lại nhưng có sự kháng cự, Đại Ngọc không muốn anh nhìn thấy mình vào giờ phút này.

Anh thôi không ép cô, thay vào đó cất giọng dịu dàng, dỗ dành:

- Ngoan

Cô vẫn im lặng, anh tiếp tục nói:

- Cho anh ôm nha.

Đại Ngọc vẫn im lặng, cô không muốn nói chuyện với anh. Lúc này trong tâm cô vạn phần tủi thân, không muốn nhìn thấy càng không muốn có anh bên cạnh. Nhưng cô càng như thế anh lại càng cố gắng tiến lại gần, không chừa cho cô đường thoát.

- Nếu em chưa ngủ thì để anh kể chuyện cho em nghe nha

- Ngủ rồi

Đừng nói nữa, cô không muốn nghe thấy giọng anh. Đại Ngọc kéo chăn trùm kín đầu, tỏ ý rằng không muốn nghe anh nói. Nhưng Lý tổng làm gì để ý chuyện đó. Thế là Lý tổng mặt dày huyền thuyên bên tai cô:

- Ngày xưa có một chàng trai, vào dịp năm mới anh ta rất vui vẻ và hạnh phúc cùng mèo nhỏ đi chơi. Sau khi trải qua một vài sự việc nhỏ không vui nhưng không sao bởi vì bên cạnh anh ta là mèo nhỏ. Nhưng khi trở về nhà, họ phát hiện ra một cái hộp bí ẩn nằm trên bàn. Thật kì lạ đúng không?

- Không phải là anh cho người nhận lấy sao?

- Không hề, anh vô tội. Mà anh đang kể chuyện mà, em cứ lắng nghe thôi

Đại Ngọc hừ lạnh, khinh bỉ hành động của Lý Khôi Vĩ

Xong anh vẫn hăng say làm người kể chuyện:

- Thì ra là do quán gia đem vào, anh ta vô tội. Vậy là trong lúc anh ta liên lạc với người quản gia đó thì mèo nhỏ đã đọc bức thư đính kèm trong hộp. Sau đó thì mèo nhỏ tức giận, bỏ anh ta một mình.

- Em không có

- Không có cái gì?

- Em chính là không có tức giận

- Em là mèo nhỏ?

-.....

Đại Ngọc biết mình rơi vào bẫy của anh liền có chút tức giận thật sự. Cô muốn thoát khỏi vòng tay anh, hai tay dùng sức gỡ tay anh ra. Nhưng dù có làm thế nào cũng vô dụng, cô vừa giận vừa buồn.

- Buông ra.

Cái giọng nghèn nghẹn vang lên trong màn đêm, rồi sau đó là sự im lặng. Đại Ngọc tiếp tục nói:

- Buông ra, anh mau buông ra.

Nhưng đáp lại cô chính là sự im lặng cùng cái ôm chặt hơn. Giống như anh hận không thể khắc cô vào trong xương trong tuỷ vậy.

Bỗng anh hít một hơi lạnh, cảm giác đau nhói ở cánh tay truyền lên bộ não.

Đại Ngọc ra sức cắn như muốn xé rách miếng thịt của anh vậy. Cô cắn chặt tới mức da đầu run lên. Vậy mà anh vẫn không buông ra ngược lại còn nói:

- Nếu như làm vậy mà em thoải mái thì anh sẵn sàng lột đồ cho em cắn.

Lưu manh, lưu manh.

Lý Khôi Vĩ thở dài, giọng dịu dàng:

- Rốt cuộc em đang sợ hãi điều gì? Có thể nói anh nghe được không?

Đại Ngọc cụp mi mắt, lực cắn cũng nhẹ đi rất nhiều. Cô chán chừ mở miệng rồi lại thôi, nhiều lần như vậy. Giọng nói dịu dàng, dỗ dành như cái bầy mật vang lên:

- Ngọc, nói anh nghe..

Cô co người lại, trong đầu hỗn độn mới suy nghĩ. Và rồi:

- Em biết mình ích kỉ...

Cô chọn cách tin tưởng anh.

- Ngọc Phương cô ấy đã trở về rồi anh, anh định làm sao?

Lý Khôi Vĩ vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, anh đáp:

- Cô ta trở về liên quan gì đến anh?

- " Khôi Vĩ, chẳng phải anh bảo rằng anh thích nhà thiết kế A sao? Nay ông ấy đã trở về, em liền dành cả tuần để nhờ ông ấy may cho anh một bộ. Anh xem xem món quà năm nay có thích không? "

Đại Ngọc đọc nguyên văn không sót một chữ. Anh ngửi thấy mùi giấm đầu đây. Lý Khôi Vĩ nghe xong liền bật cười, cô khẽ nhúu mày. Anh vùi mặt vào tóc cô, nói:

- Đại Ngọc, không cần ghen.

Dừng lại một tí rồi anh cất giọng chậm chậm:

- Anh với cô ta không còn liên hệ gì nữa, món quà đó...

Anh lại ngưng một chút như đang dò xét biểu hiện của cô. Đại Ngọc vẫn lắng tai nghe, rồi anh nói:

- Tuy em xử lí.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Tiếng động lạ

Đêm qua sau một nói muốn gây cả lưỡi thì anh cũng nhận hồi âm, xem như là thoả mãn:

- Hoặc là anh ôm mà ngủ, còn không thì cút ra ngoài

Ok ôm người đẹp ngủ vẫn hơn là ra ngoài nằm cô đơn hắt hiu. Đại Ngọc hừ lạnh một tiếng, đưa lưng về phía anh mà ngủ. Lý Khôi Vĩ hí hửng ôm lấy

cô, ngoan ngoãn ngủ.

Cô ngủ không sâu nên giữa chừng thì giật mình dậy, Đại Ngọc muốn lật chăn đi tìm nước uống thì mới phát hiện mình vẫn lọt thỏm trong lòng người khác. Tiếng hít thở đều đều bên tai chứng tỏ cho việc anh đã ngủ say. Cô nhẹ nhàng hết sức có thể ngồi dậy, rồi đi tìm nước uống.

Trời lúc này vẫn còn tối om, cô mở cửa phòng rồi đi xuống bếp. Vừa đi vừa xoa xoa bụng, bao tử biểu tình rồi. Đại Ngọc trong màn đêm mờ đường xuống bếp, rất không may vừa đi đến gần bộ bàn ăn thì liền đá vào chân ghế.

- Aizzz

Cô hít một hơi lạnh, đau chết đi được. Đây chính là hậu quả của việc không mang dép mà cứ chân không đi vòng vòng trong nhà. Đại Ngọc hít hà vài lần, rồi đi tìm công tắc đèn. Cô dựa theo trí nhớ của mình, rất nhanh đã tìm được. Vừa định bật lên thì đã nghe tiếng sột soạt bên ngoài.

Đại Ngọc ngưng động tác lại, nhìn về phía cửa sổ. Vài giây sau thì tiếng sột soạt đó lại xuất hiện, cô cẩn thận đi về nơi phát ra tiếng động đó. Càng đến gần càng nghe rõ, là ở bên ngoài cửa sổ. Cô khẽ rùng mình, có cảm giác không tốt lắm.

Cô nép sang một bên, tiếng sột soạt đấy rất quen. Nhưng cô không thể nghĩ ra được. Giờ phải làm sao? Nên làm gì đây?

Bên ngoài có ánh đèn đường hắt vào, lại thêm ánh trăng khiến cho tầm nhìn của cô rõ hơn. Cô dần dần đưa đầu ra nhìn, người đó vẫn rất chăm chú làm chuyện của mình. Đại Ngọc cau mày, ai đấy và hẳn ta muốn làm gì?

Trên người không có gì để làm vũ khí, cô liền nhẹ nhàng di chuyển về phía kệ bếp nơi để dao. Cô cầm lấy rồi đi về phía cửa sổ, bàn tay thon thả trong màn đêm lần mò đến chốt cửa. Tay còn lại cầm dao, ngón tay trở sờ nhẹ nhẹ trên thân dao như đang lướt nhẹ trên mặt nước. Bỗng hắt ta đứng lên đột ngột, với cô đây chính là cơ hội. Đôi mắt hắt nhìn xung quanh, và khoảng khắc hắt quan sát thì cô đã chạm mắt với hắt. Nhưng hắt không phát hiện ra, bởi cô ẩn thân hoàn hảo trong bóng tối. Tay phải xoay dao, tay trái chuẩn bị bật chốt ra thì:

"...Tách"

Mẹ kiếp, hai chữ này ngay lập tức hiện lên trong đầu cô. Như một con mèo cô lập tức nép sang một bên, rồi tiếp theo là tiếng bước chân chạy.

- Đại Ngọc?

Cô quay lại, chân mày đang nhú lại từ từ giãn ra. Dây thần kinh thả lỏng, tay phải cầm dao cũng dần buông lỏng ra.

Lý Khôi Vĩ nhìn bộ dạng của cô lập tức bị dọa một phen. Anh chỉ là giật mình dậy không thấy cô liền đi tìm, xuống đây thì thấy bầu không khí rất kì lạ lại có tiếng động nên liền bật đèn lên. Ai ngờ liền thấy cô một tay cầm dao, ánh mắt đầy sát khí. Anh đã từng thấy cô như thế này, qua nhiều năm nhìn lại vẫn thấy sóng lưng lạnh lạnh.

Anh đi đến, nhìn thấy con dao trên tay cô không nhận được mà nhú mày. Lý Khôi Vĩ vuốt tóc cô:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Đại Ngọc ừm rồi đi về chỗ cũ cắt dao đi, cô bình tĩnh nói:

- Có con chuột

- Chỉ như vậy thôi?

- Ừm, sao anh không ngủ mà lại xuống đây?

Anh không đáp mà đi tới tủ lạnh lấy một chai nước khoáng rồi mở nắp định đưa cho cô nhưng lại rút về rồi tự mình uống. Đại Ngọc cũng đi tới định lấy một chai thì anh ngăn lại, anh bảo:

- Uống sữa, không uống nước lạnh vào giờ này.

- Anh vừa uống đấy thôi?

Lý Khôi Vĩ cười xoa đầu cô, rất tự nhiên đi hâm sữa nóng lại cho cô. Đại Ngọc cũng không kháng cự, ngoan ngoãn uống cạn ly sữa...với đôi mắt nhìn chăm chăm của anh. Uống xong thì bụng cũng no, cả người cũng ấm hẳn lên. Anh nhìn đồng hồ, vừa rửa ly vừa nói:

- Muốn ăn gì không?

Nói xong thì quay lại nhìn, cô lắc đầu. Trời cũng gần sáng, anh đem cô trở về phòng ngủ. Đại Ngọc khẽ ngáp dài, tự nhiên cả người cảm thấy mệt mỏi hẳn. Thế nhưng trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh người khi nãy.

Hắn ta muốn làm gì? Mục đích của hắn là gì? Liệu khi nãy hắn có phát hiện ra mình không? Chết tiệt, đáng lẽ khi nãy không nên chần chừ.

- Ngọc

Cô giật mình, đáp một tiếng. Sau đó anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô:

- Ngủ đi em

- Ừm

Ly sữa giống như liều thuốc an thần, cô rất nhanh đã gạt được mở suy nghĩ mà dần chạm tay vào giấc ngủ. Thấy cô ngủ say, anh cũng an tâm mà ngủ.

Sáng ngày hôm sau, tinh thần của cô không được khá lắm. Nhưng đó chỉ là trong lòng, cô không thể hiện ở ngoài mặt. Và dĩ nhiên món quà của ai đó tặng sau một đêm liên biến mất không dấu vết, dù sao cô cũng không thèm để tâm rằng anh có để lại hay không. Vì sao? Vì sao cô không tự tin vào bản thân mình, vào tình cảm của anh chứ?

Thời gian nghỉ ngơi cũng hết, việc này được quyết định bằng một cú điện thoại của Bạch Minh Phong:

- Tí nữa ra ngoài gặp khách hàng cùng tôi

Cô rất bình thản vâng một tiếng. Thế nhưng người ngồi bên cạnh lại không bình thản được, anh cau mày nhìn cô tất máy. Rất không vui, anh nói:

- Không đi

- Không đi thì lấy gì mà ăn?

- Anh nuôi em, chẳng lẽ anh nuôi em không được?

- Anh muốn nói vấn đề này với em? Anh chắc chứ?!

Đại Ngọc nhướn mày nhìn anh, Lý Khôi Vĩ nghiêng răng không nói tiếp. Cô hài lòng, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hôm nay anh không đi làm?

- Không đi

- Vậy em làm bữa trưa cho anh

Anh hừ lạnh một tiếng, một bữa ăn mà có thể đập tắt cơn giận trong lòng anh ư. Thế nhưng ngồi tí thì lòng cứ bôn chôn, anh đứng dậy đi vào bếp. Nhìn theo tấm lưng nhỏ đang bận rộn trong bếp, anh cảm thấy lòng chợt vui vẻ lên không ít.

Hồi lâu sau cũng xong, cô nhìn anh đang thần thờ nhìn mình thì hơi nhướn mày. Rồi cô đi thay đồ, mặc kệ anh ngồi thần thờ.

Đại Ngọc thay đồ xong hết thì xuống lầu, chuẩn bị đi thi:

- Anh đưa em đi

Không biết từ lúc nào anh cũng đã thay đồ xong, đi tới choàng vai cô. Đại Ngọc cũng không từ chối, để anh đưa đi. Đưa cô đến trước cửa công ty, anh nói:

- Xong thì gọi anh, anh đến đón em

- Hôm nay thật sự là không đi làm?

- Anh không có cuồng việc như em

- Ô, vậy chúc Lý tổng có ngày nghỉ ngơi vui vẻ

Nói xong cô chồm qua hôn lên má anh một cái, cười rất vui vẻ đi xuống xe. Bỏ anh lại với một tâm trạng...cực kì vui vẻ. Cái con nhóc này, thích làm lòng người ta bấn loạn rồi bỏ chạy thôi.

Bữa trưa ngày hôm nay quả nhiên là cần cô theo bởi vì Bạch Minh Phong hình như đang bệnh. Mà cái anh ta cần chính là cái miệng độc người độc mình của cô.

- Sếp, anh bệnh thì có thể dờn lại mà?

Thừa lúc khách hàng đang đọc bản hợp đồng thì cô nói nhỏ, nhìn người bên cạnh. Bạch Minh Phong vẫn giữ nét mặt lạnh băng, đáp:

- Cảm nhẹ thôi

Đại Ngọc nhìn nét mặt của anh, chần chừ một hồi rồi thôi. Ăn một bữa cơm này, cô nuốt cũng chẳng vào. Vì bản hợp đồng này nếu kí thì bên cô không có lợi, nhưng vì đối phương lại có quan hệ gì gì đó.

- Nếu như các vị cứ khăng khăng điều kiện như vậy thì bản hợp đồng này không thể kí.

Bạch Minh Phong hết kiên nhẫn, chân mày cũng hơi nhíu lại. Đại Ngọc phận làm thư kí liền rót trà, ý bảo tổng giám đốc đại nhân xin ngài bình tĩnh, dù đối tác có đến đâu cũng không được dùng bạo lực a.

Một trong hai người liền bối rối, còn chưa kịp bối rối xong thì Bạch Minh Phong đứng dậy nói suy nghĩ kĩ rồi hãy liên lạc lại với thư kí của anh. Nhìn sếp một thân đầy kiêu ngạo rời đi, Đại Ngọc cứng người rồi rất chuyên nghiệp an ủi hai vị khách bị đá kích kia rồi chạy theo sếp.

Không khí trên xe nặng nề, cô nhìn vào kính chiếu hậu thấy nét mặt của sếp thật không tốt. Cũng chẳng biết là do tâm trạng hay là sức khoẻ nữa. Nhìn sang tài xế, anh ta cũng dùng ánh mắt hoang mang nhìn cô

Được rồi người anh em, tui hiểu nỗi khổ của anh mà.

Lúc này thì cô nghe Bạch Minh Phong trầm giọng nói:

- Đại Ngọc, em có muốn qua Lý thị làm việc không?

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

- Em chưa từng nghĩ đến việc này

Đại Ngọc đã trả lời như thế.

Cho đến tận khi tan làm, trong lòng cô vẫn bình thản không tí gợn sóng. Bạch Minh Phong không nhắc thêm gì nữa, vấn đề này cứ thế lẳng lặng trôi đi.

Trời đông lạnh, cô đứng trước công ty phân vân một lúc rồi gọi điện thoại cho anh. Khoảng ba hồi chuông thì có người bắt máy:

- Tan làm rồi?

- Ừm

- Đợi anh một tí, ở yên bên trong đừng ra ngoài.

Cô cúp máy, rất vâng lời dù không phải vào trong nhưng đi vào quán cà phê đối diện. Cầm hai ly cà phê trên tay, cô chọn vị trí cạnh cửa sổ. Quán mở một bản nhạc nhẹ nhàng lại mang lại cho người ta cảm giác ấm cúng. Cái mùi cà phê thơm khắp quán khiến cho người ta chỉ muốn một lòng một dạ yêu nó, thưởng thức nó như món ăn đắt tiền.

Không lâu sau, cô nhận được một cuộc điện thoại từ Lý Khôi Vĩ. Tâm mắt di chuyển tìm bóng hình anh, vẫn không thấy. Cô nhắc máy:

- Anh tới rồi à?

- Anh có việc đột xuất không thể đến, anh cho người đến đón, em ngồi ở nhà hàng đợi anh một chút, mình cùng ăn.

Đại Ngọc nhìn cốc cà phê còn mới tinh trên bàn một tí rồi đáp:

- Không cần đâu, anh đưa địa chỉ rồi em tự mình tới đó cũng được

- Người chắc cũng tới rồi

Cô nhìn ra bên ngoài, đúng là nhanh thật nhỉ. Từ phía xa, Keith mở cửa xe bước ra. Đại Ngọc hơi nhúm mày, cô nói vào điện thoại:

- Lý tổng, có thể hay không lần sau trước khi ra quyết định việc gì đó liên quan đến em thì hỏi ý kiến em trước?

Bên kia vang đến tiếng cười trầm thấp, cô nghe thấy anh nói:

- Có thể, nhưng mà chẳng lẽ anh là bạn trai em không thể quyết định thay em sao?

- Nói hay thật

Rồi cô cúp máy, cầm lấy cốc cà phê còn chưa uống đi ra ngoài. Keith quay lại nhìn thấy cô, khẽ gật đầu. Đại Ngọc cũng mỉm cười chào lại. Rồi cô đem cốc cà phê trên tay đưa cho anh ta:

- Cho anh.

Keith ngạc nhiên, nhìn cô chần chờ một chút rồi nhận lấy

- Cảm ơn

Đại Ngọc chỉ mỉm cười rồi ngồi vào xe. Chiếc xe lăn bánh, bên trong lại mở một bản nhạc piano nhẹ nhàng. Cô có chút uể oải, giống như vừa trải qua một ngày dài.

Muốn để cho bản thân buông thả một chút nhưng cô lại không làm vậy. Cho đến khi ngồi vào trong nhà hàng, cô vẫn không nói một câu nào.

Keith sau khi đưa cô ngồi vào chỗ, thì anh ta khẽ nói:

- Lý tổng rất nhanh sẽ đến

- Làm phiền anh rồi

....

Lý Khôi Vĩ hơi cau mày, nhìn người đứng trước mặt. Thật hay, cứ nhằm vào lúc anh chuẩn bị vui vẻ đi đón cô thì xuất hiện.

- Thiếu gia

Người đàn ông nói bằng tiếng Đức khiến Lý Khôi Vĩ càng thêm cau mày. Anh dựa vào cửa xe, nhìn người đàn ông ý bảo tiếp tục nói.

- Chủ tịch có lệnh mong thiếu gia có thể bay về nước để bàn việc, chờ để lâu.

Cái gì mà bàn việc, giáo huấn một trận thì đúng hơn. Gọi điện thoại không được, nay đưa cả người sang bắt anh về. Quả nhiên là không từ bỏ ý định nhỉ. Lý Khôi Vĩ hơi nhíu mày, đáp:

- Thư kí Trần, chuyển đi này của bác xem như không công rồi.

Thư kí Trần mỉm cười hiền hậu. Anh lại nói tiếp:

- Chủ tịch chẳng phải ngày đêm mong cháu biến cho khuất mắt sao? Nay lại kêu trở về thật khiến cho người ta vừa mừng vừa lo

- Thiếu gia, mong cậu đừng nghĩ vậy. Chủ tịch vẫn thường hay nhớ đến cậu, chỉ là ngài không thể hiện ra thôi

Anh bật cười, phẩy tay bảo rằng chẳng có chuyện đó đâu. Những ngày anh đi, cha anh may mà chưa mở tiệc ăn mừng đấy chứ.

Xong Lý Khôi Vĩ lại nhìn đồng hồ trên tay, anh nói:

- Cháu có hẹn, chuyện này không thể tiến bác rồi. Bác cứ về bảo với chủ tịch, khi nào công việc bên này sắp xếp được cháu sẽ về

- Không được đâu thiếu gia, chủ tịch muốn rằng có thể thấy mặt cậu trong tuần này.

- Cái này không khó, cháu có thể dành ít thời gian và gọi video.

-.....

Thật là, như thế cũng nghĩ ra được.

Mà thư kí Trần già cỗi, làm việc bên cạnh chủ tịch Lý hơn 20 năm làm sao không biết mối quan hệ cha con này.

Lý Khôi Vĩ gọi một vệ sĩ đang đứng gần đấy lại, anh lại quay sang hỏi thư kí Trần:

- Vậy bây giờ bác bay về luôn ă? Dù sao chủ tịch cũng nhiều việc không có bác không được.

... thiếu gia ngài đuổi khách cũng nhanh quá đi, lão già tôi còn chưa uống được ly trà.

Thư kí Trần khoé miệng co rút, ông đáp:

- Không sao, tôi có thể ở đây thêm vài ngày nữa coi như là đi nghỉ.

- Ô, vậy thì cậu đưa thư kí Trần tới khách sạn.

- Vâng

Cho đến khi thư kí Trần được đem đi thì ông mới cau mày suy nghĩ, có hẹn ă? Ông quay đầu nhìn bóng lưng Lý Khôi Vĩ, là có hẹn với cô gái đó sao?

Chuyến đi này ngoài việc đem Lý Khôi Vĩ về, ông còn nhận thêm nhiệm vụ từ bà phu nhân nữa. Chính là xem mặt người đàn bà đang ở bên cạnh thiếu gia Lý. Tin đồn thất thiệt đang lan truyền ra rằng: Lý tổng muốn chuyển công tác về đất nước này bởi vì một người. Dù sao ông chưa gặp mặt người này, chưa thể nói rõ cái gì được

Trên đường đi đến chỗ hẹn, Lý Khôi Vĩ không thể nào ngừng cau mày được. Ba mẹ anh làm vậy là ý gì? Đây chính là cho người đến giám sát anh. Lý Khôi Vĩ thật sự tức giận, anh đã lớn từng này mà còn cần người giám sát?

Đại Ngọc nhàm chán ngồi nhìn dòng người đi qua, ánh mắt quét qua từng người một cách thờ ơ. Hừ, đã qua nửa tiếng rồi những người cần thấy vẫn chưa thấy được. Cô bắt đầu mất kiên nhẫn. Nhưng không để sự mất kiên nhẫn đó đạt đến đỉnh điểm thì Lý Khôi Vĩ đã đến.

Anh vừa xuất hiện đã thu hút ánh nhìn, ánh mắt của các cô gái không thể dời khỏi anh. Cho đến khi thấy anh ngồi xuống đối diện một cô gái, môi nở nụ cười yêu chiều. Nhất là ánh mắt dịu dàng không kể xiết khi anh nhìn cô gái đó, tràn ngập yêu thương.

Đại Ngọc khoanh tay trước ngực, nhìn anh:

- Thời gian là vàng là bạc, thưa Lý tổng

Lý Khôi Vĩ ra hiệu cho nhân viên đem thức ăn lên, xong ánh mắt lại tập trung lên cô. Anh hơi hướng người về phía trước, đưa tay vuốt má cô:

- Lỗi của anh, làm tốn vàng bạc của em. Để đền bù thì anh đưa thẻ cho em, được không?

Đại Ngọc nhất thời muốn cắn cái tay kia, hừ lạnh một tiếng:

- Không thèm

Anh bật cười, tiếp tục vuốt vuốt rồi nheo nheo thêm vài cái nữa.

Đôi lời của tác giả:

Trời ơi, nãy cá vàng của tôi càng ngày càng lơ mơ rồi

Chẳng qua chap này đã hoàn thành từ tuần trước, vậy mà loay hoay mãi đã quên up (" - "). oO

Cảm thấy rất có lỗi, huhu (" ;Д; ")

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 75: Hiểu lầm

Đại Ngọc bước ra từ phòng tắm, ánh mắt đảo một vòng. Mái tóc chưa lau khô, vài giọt nước rơi xuống sàn nhà. Ngồi trước bàn trang điểm, dùng khăn lau tóc. Nhưng rất nhanh khăn đã bị người khác giành lấy, Lý Khôi Vĩ đứng phía sau, nhìn vào gương nở nụ cười.

Anh cầm lấy khăn rồi nhẹ nhàng lau tóc cho cô. Bỗng điện thoại cô rung lên, là tin nhắn. Đại Ngọc cầm lấy điện thoại trên bàn trang điểm, mở tin nhắn ra xem. Lý Khôi Vĩ đắc ý trong lòng, cô gái này không còn để phòng anh nữa, rất tự nhiên xem tin nhắn trước mặt anh.

Bởi thế mới bảo, Lý thiếu ngài đừng trẻ con như vậy không? Như vậy liền có thể vui như mở hội trong lòng rồi?!

Xem qua nội dung tin nhắn, Đại Ngọc từ cau mày trở thành hớn hởi. Lý Khôi Vĩ nhìn qua gương thấy khuôn mặt cô bừng sáng vui vẻ liền vui vẻ theo, tò mò không biết là cái gì. Anh liếc mắt nhìn qua màn hình, sắc mặt liền tối đi một phần.

Đại khái là ba mẹ cô đã lên máy bay, khoảng trưa mai là đáp cánh.

Một tin nhắn, một người vui vẻ hào hứng còn người kia thì như có đám mây đen trên đầu.

Lúc này Đại Ngọc ngẩng đầu, không thèm nhìn sắc mặt anh mà vui vẻ nói:

- Ngày mai ba mẹ em về đến rồi

- À..

Anh mỉm cười một cái, ngoài cười nhưng trong không cười. Không thể cười nổi.

Đại Ngọc trong lúc lòng hưng phấn đương nhiên không để ý đến vẻ mặt gương ếp của ai kia, tự mình vui vẻ trả lời lại đối phương. Đến khi anh nhìn thấy nội dung tin nhắn thì liền mặt tối như mực. Lý Khôi Vĩ háng giọng, giống như thăm dò tình hình:

- Vậy ngày mai anh đưa em đi đón hai bác.

Nhưng không ngờ cô lập tức từ chối với lý do khiến cho người ta không thể nói lại:

- Không cần, anh là tổng giám đốc trăm công ngàn việc nên đi làm đừng lười biếng.

Sau đó, cô nói thêm một câu liền đã kích tâm hồn anh:

- Ngày mai em dọn về ở cùng ba mẹ, cảm ơn anh đã săn sóc em trong thời gian qua ah.

.... con mẹ nó, ông đây chính là không cần em cảm ơn. Chỉ cần em ở lại thôi.

Khoé môi giật giật vài cái, anh hít một ngụm khí lạnh vào. Lý Khôi Vĩ quăng khăn lên bàn, đi ra ngoài bỏ lại Đại Ngọc không hiểu chuyện gì xảy ra. Thái độ của anh là sao, không vui?

Nhưng sao lại không vui? Chẳng lẽ anh không thích ba mẹ cô sao?

Nghĩ đến đây lòng cô khẽ trùng xuống, anh thật sự không thích ba mẹ cô sao? Nếu đó là sự thật thì đây là khúc mắc lớn giữa hai người, e là khó để gỡ bỏ được. Bởi vì với cô, gia đình là quan trọng nhất. Trần Đại Ngọc cô không vì bất cứ lý do gì mà bỏ gia đình cả, tuyệt đối không.

Sau khi vô đầu bực tức suy nghĩ cách dụ dỗ cô không chuyển đi, anh trở về phòng ngủ với ly sữa ấm. Nhưng khi vào phòng đã thấy tắt đèn, có một con sâu làm tổ trên giường. Anh đi tới, nhẹ giọng hỏi:

- Ngọc, ngủ rồi à?

Sâu trên giường khẽ động dậy, anh đưa tay bật đèn lên. Cô từ trong chăn lộ đôi mắt ra, nhìn anh. Lý Khôi Vĩ kéo cô vào lòng, hôn lên trán một cái rồi nói:

- Uống sữa rồi hãy ngủ.

Đại Ngọc lắc đầu, từ trong lòng anh chui ra. Anh đặt ly sữa qua một bên, rồi leo lên giường nằm cạnh cô.

- Sao nay ngoan ngoãn đi ngủ sớm thế?

Thường ngày phải ép thì cô mới đi ngủ sớm. Đại Ngọc ừm một tiếng, rồi kéo chăn qua khỏi đầu. Lý Khôi Vĩ cũng chui vào chăn, tay chân bắt đầu táy máy.

Khoảng mấy phút sau, trong không gian yên tĩnh đã có những tiếng đầy ái muội. Đại Ngọc bị anh ôm trong ngực, bị anh cướp đi nguồn không khí, cả người rịn mồ hôi. Đắm chìm trong nụ hôn, ý thức dần bị anh cướp đi

Cả người mềm nhũn như bún dựa vào anh. Lý Khôi Vĩ cởi hết quần áo của cô ra, lẫn chính mình. Đến khi da thịt kề da thịt, anh khẽ cắn vào cái cổ trắng ngần một cái. Bàn tay như có như không lướt trên làn da mịn màng, Đại Ngọc khẽ rùng mình. Anh hà hơi vào tai cô, thanh âm đầy quyến rũ:

- Sao lại nhạy cảm như thế này..

Đại Ngọc cảm nhận được ngón tay của anh, cả người nóng bừng như bị đốt cháy. Cô đặt tay lên ngực anh, cố đẩy ra nhưng không được.

Cô bị giam, bị Lý Khôi Vĩ giam trong lòng ngực của anh

Cô đối mặt với anh, như cừu tơ gặp sói. Chỉ muốn chạy trốn, bởi không thể chịu nổi sự trêu chọc.

Lý Khôi Vĩ hôn cô thật sâu, dẫn dắt cô vào trận kích tình. Đại Ngọc cảm thấy hít thở không thông, cả người không thể làm chủ được. Cô cắn chặt môi, không để chính mình phát ra những tiếng đầy xấu hổ đó.

Bỗng ngón tay anh tiến vào sâu hơn, đồng thời giọng nói đầy ma mị vang lên:

- Kêu đi, kêu cho anh nghe

Nhìn cô luống cuống, đôi mắt có một tầng nước mỏng bao phủ, hai gò má ửng hồng hoàn toàn có thể lấy mạng anh. Yết hầu di chuyển lên xuống, hơi thở anh ngày một nặng nề như một con thú lớn.

Sức lực ở ngón tay tăng thêm, mạnh hơn, sâu hơn. Đại Ngọc thút thít, tay bấu chặt xuống giường. Lý Khôi Vĩ hôn lên môi, mắt, mũi, trán không bỏ qua một thứ gì cả.

- Gọi tên anh

- Ừm..... Lý...

Anh cắn vào vành tai cô, giọng khàn đi trông thấy:

- Gọi chồng

-....không...

Cô càng từ chối càng bị anh khi dễ, khi dễ đến phát khóc. Nhìn cô thút thít như thế, anh lại càng muốn ăn hiếp cô nhiều hơn. Cho đến khi Đại Ngọc chịu không nổi nữa, đầy ắp ức kêu một tiếng " Chồng "

Khoảng khắc anh tiến vào trong, cô có cảm giác rất khó chịu. Đại Ngọc như cầu xin:

- Dừng vào nữa mà

- Vợ ngoan, một chút nữa thôi

Lý Khôi Vĩ chui thè trong lòng một tiếng, sao cô có thể chột đến thế này. Bên trong cô bóp chặt lấy anh, muốn cướp đi mạng sống của anh. Nhưng anh không dám di chuyển mạnh, sợ cô lại đau.

Đại Ngọc muốn đưa tay lau nước mắt thì bị anh đan mười ngón tay vào nhau, đè chặt xuống giường. Rồi Lý Khôi Vĩ hôn lên những giọt nước mắt đó, cô cảm nhận được hơi thở nặng nề của anh.

Bỗng trong đầu loé lên thái độ của anh khi nãy, lòng bỗng nhói lên. Nhận ra thái độ khác lạ của cô, anh trầm giọng hỏi:

- Đau hà em?

Đại Ngọc quay mặt sang chỗ khác, nhỏ giọng nói:

- Anh không thích ba mẹ em...

- Hà?

Lý Khôi Vĩ ngưng động tác, khuôn mặt không che giấu được vẻ ngạc nhiên. Đại Ngọc càng thêm uất ức, chỉ muốn đẩy anh ra nhưng lại bị anh ghi chặt lại. Lý Khôi Vĩ biết rằng cô bé này lại hiểu lầm cái gì rồi, liền nói:

- Nói rõ ra xem nào, anh không thích ba mẹ em khi nào?

Cô cắn chặt môi dưới, quay mặt sang một bên. Anh cúi xuống hôn lên đôi mắt đỏ ửng của cô, giọng nói có chút bất đắc dĩ:

- Em không nói anh thật sự không biết mình sai chỗ nào cả

Đại Ngọc biết, biết rõ chứ. Nhưng mà cô không thể mở miệng được, cổ họng cứ nghẹn lại. Rồi dưới sự uy hiếp, trêu ghẹo của anh, dưới tiếng nấc nghẹn cô đã nói ra:

- Tại sao lúc này đọc tin nhắn...anh lại khó chịu như vậy? Anh không thích ba mẹ em thì cũng đừng nên thể hiện ra mặt như vậy chứ...

Cô giương mắt nhìn anh, đôi mắt óng ánh nước mắt:

- Cái gì cũng có thể thương lượng, nhưng nếu như là việc này thì chúng ta đừng...

Anh cướp đi câu nói của cô, nuốt vào bụng. Nhìn xem, cô bé này đến khi nào mới bỏ cái tính nóng nảy đó chứ!

Đợi đến khi cô thờ không thông, anh mới buông ra. Lý Khôi Vĩ lau đi những giọt nước trên khuôn mặt cô:

- Anh rất quý ba mẹ em, đừng có bụng ta suy ra bụng người như vậy.

Dùng một tí, anh thử dài cười khổ:

- Ba mẹ em về, không phải em sẽ đi sao? Anh nói cỡ nào em cũng không chịu ở cùng, làm sao mà anh không khó chịu được cơ chứ.

Đại Ngọc từ bàn hoàng xong nhủu mảy dăm chiêu suy nghĩ, xong lại bày vẻ mặt vô tội nhìn anh. Lý Khôi Vĩ thu hết các sắc thái của cô vào tầm mắt, thật sự rất đáng yêu.

Ừ vì đáng yêu nên sẽ " yêu " cô.

Anh bất ngờ di chuyển hông khiến cô bất ngờ hét lên. Đại Ngọc ngượng ngùng, anh phì cười hôn lên môi cô. Nửa dưới động một cái, cô chưa kịp chuẩn bị liền kêu lên.

Lý Khôi Vĩ dùng thanh âm dụ hoặc, hấp dẫn cô, nói

- Vậy nên tối nay, em phải bù đủ cho anh.

Đôi lời của tác giả:

Huhu tôi quay lại rồi đây.

Nếu như ai đang thắc mắc vì sao tôi lại mất tích không bóng dáng thì tôi xin giải đáp. Rằng tôi vừa kết thúc kì thi, rất áp lực ah~

Thật xin lỗi vì đã để mọi người chờ lâu, hứa sẽ chăm chỉ ra chap mới để bù đắp.

Chúc ai sắp thi và đang thi sẽ có kết quả thật tốt, học bài chăm chỉ đừng có dùng phao nổi phao chìm nhé.

LaiLaiYêuNguyệt

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Lý Khôi Vĩ được bù đủ, ôm cô lặn lội trên giường đến tận rạng sáng. Một đêm không ngủ này hậu quả là sáng cô không cách nào mở mắt nổi, tay chân bủn rủn eo nhức mỏi khiến cô càng thêm nghỉ ngơi tuổi tác lẫn sức khoẻ của mình. Loại chuyện này đúng là không nên buông thả quá độ, lần sau phải tiết chế người nào đó mới được. Cô xoay người lại thì bị kéo vào một lòng ngực trần trụi, cái cảm giác da thịt va chạm khiến cô không quen. Đêm qua sau khi chiến đấu lặn lội lặn lội, cả hai cứ vậy mà ôm nhau ngủ chẳng thêm thu dọn.

Lòng ngực trần trụi khẽ run lên vì nén cười, cô hừ lạnh một tiếng không thêm chấp. Anh vuốt ve khuôn mặt cô, giọng có tí khàn khàn:

- Có muốn anh xin nghỉ giúp em không?

- Ừm... không cần

Anh hôn lên trán cô, giọng đầy ám muội:

- Anh chỉ sợ em đứng dậy không nổi thôi

Cô tức giận đập vào vai anh một cái, sau đó ngồi dậy cúi xuống lấy cái áo dưới sàn mặc vào. Lý Khôi Vĩ ôm ngực, nằm trên giường nhìn cô. Đại Ngọc mặc áo của anh, hơi dài vừa vặn phủ qua mông để lộ cặp chân dài trắng trẻo. Nhận ra ánh mắt của anh, ngay cả đầu cô cũng không quay lại, lên tiếng cảnh cáo anh:

- Quay mặt ra chỗ khác, từ khi nào mà anh thích nhìn người khác mặc đồ vậy?

- Xi, dù gì chỗ nào trên người em anh chưa từng thấy qua.

Đại Ngọc liền cầm cái gối trên giường ném vào mặt tên mặt dày kia, anh dễ dàng bắt được. Cô hừ lạnh, vừa định bước đi thì chân không còn sức khụy xuống cùng với tiếng cười lạnh lóe của ai kia. Mặt nóng lên, cô cắn môi dưới dùng tí sức cuối cùng đi vào phòng tắm và từ chối sự giúp đỡ của người nào đó nằm trên giường xem kịch.

Lý Khôi Vĩ sờ sờ mũi, anh vô tội mà.

Đến khi cô tắm ra, trên người đã là bộ đồ công sở thường ngày. Bước chân có tí khó khăn, lúc lướt ngang qua anh cô vẫn nhìn thấy ý cười nồng đậm của người nào đó. Hừ, cứ cười đi.

Cô ngồi xuống bàn trang điểm, nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy của mình mà phát khóc. Từng bước một từ kem lót kem che khuyết điểm che đi cái quang thân dưới mắt cho đến lớp nền, cô đều tỉ mỉ. Cô không muốn hôm nay đi đón ba mẹ liền bị nói là lờn rồi không biết bản thân đâu, chẳng lẽ bảo là mấy hôm nay thức khuya tăng ca?

Làm mấy chuyện xấu hổ chứ tăng ca gì, cô tự nghĩ.

Đến khi Lý Khôi Vĩ bước ra thì cô đang chọn màu son, không thèm để mắt đến anh. Anh bước đến dựa vào bàn trang điểm, áo sơ mi còn chưa gài hết cúc bộ dạng rất giống với công tử ăn chơi sa đọa.

- Màu đỏ đó, hợp với em.

Theo hướng anh chỉ, là màu hồng đất. Đại Ngọc hơi nhướn mày, cầm lấy đánh lên môi. Đánh xong cô khá hài lòng với mắt chọn của anh, môi hơi cong lên. Mà anh cũng mỉm cười, một loại thưởng thức với cô. Lý Khôi Vĩ nhướn mày, nói:

- Đẹp lắm

Cô lườm anh một cái, anh cho đó là lườm yêu.

Hai người loay hoay một tí rồi xuống nhà ăn sáng, sau đó dưới đề nghị của anh cô đi cùng xe với anh đến công ty. Trên xe cô tô son lại thêm một lần nữa, chỉnh lại bề ngoài của mình. Lý Khôi Vĩ nhìn cô một cái, có ý tốt nhắc nhở:

- Xinh đẹp rồi, dù sao cũng là cho anh ngắm nên không cần phải 5 phút lại soi gương đâu.

- Ai cho anh ngắm, đừng có tưởng bở.

- Người yêu anh, đương nhiên là cho anh ngắm rồi.

Đại Ngọc quay mặt ra chỗ khác, không thèm để ý anh. Vậy mà người kia lái xe không nghiêm túc, kéo tay cô mân mê cho đến công ty. Bàn tay anh to hơn cô, ngón tay dài, móng tay được cắt rất cẩn thận khiến bàn tay càng thêm đẹp. Cô chặc một tiếng, người gì mà cái gì cũng đẹp hơn cô hết thế.

Đến giữa trưa, cô nhận được sự cho phép của cấp trên vui vẻ đi đón giám đốc đồng thời là phụ huynh nhà cô. Đứng ở sân bay, cô đi đi lại lại lòng cực kì phấn khởi như đứa trẻ. Đến khi nhìn thấy hai hình bóng quen thuộc, khoẻ môi không tự chủ được mà cong lên.

- Chào mừng trở về, giám đốc và giám đốc phụ nhân.

Đại Ngọc nở nụ cười thật ngọt ngào, niềm vui không giấu nổi trong ánh mắt. Ông Trần đi tới nhìn cô con gái trước mặt, một thân còn nhuốm mệt mỏi bởi chuyến bay dài nhưng ánh mắt giáo huấn quan sát. Ông gật đầu, dưới ánh mắt hình như con gái mình mập mạp lên một tí.

- Còn giả vờ cái gì, ở đây cũng chỉ có nhà ta thôi.

Ông nhướn mày nói, cô bật cười ngọt ngào. Đại Ngọc ôm bà Trần rồi tới ông Trần, cái ôm với bao nỗi nhớ mong.

Về đến nhà, sắp xếp mọi thứ êm xuôi. Căn nhà bỏ trống một thời gian cũng đóng thành một lớp bụi mỏng, may mà ban này cô đã thuê nhân viên vệ sinh đến dọn dẹp lại. Vừa về đến ông Trần đã tỏ ý muốn đến công ty báo cáo nhưng cô liền ngăn chặn.

- Tổng giám đốc có lệnh giám đốc Trần ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai rồi báo cáo cũng không muộn.

Ông Trần nhìn đứa con gái độc nhất vô nhị của mình rồi thở dài. Cái bộ dạng nghiêm túc này, là học từ cấp trên đây này. Đáng lẽ ông không nên cho con mình theo vị Bạch tổng đó, suốt ngày mặt lạnh tanh như thế sao có thể có chồng được

Ông ngồi trên ghế, uống trà nóng do con gái pha. Rồi nhìn Đại Ngọc nói:

- Con gái lớn rồi muốn quản cả ba mình?

- Không có ạ, thật sự là lời của sếp con chỉ truyền đạt lại thôi.

Đại Ngọc giương đôi mắt tròn tròn ra một cách ngây thơ vô tội khiến ông Trần ghen lời

Kết quả là một mình cô trở về công ty nhưng tâm trạng lại không tốt lắm. Bởi trước khi leo lên xe, cô bị bà Trần kéo lại và nghe một tin mà cô không hề muốn nghe thấy:

- Vài ngày nữa con của cô Hai qua đây, con chuẩn bị tốt để đón người ta đi

Cái này có gọi là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa không?

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 77: Nam Huy

Đại Ngọc kể từ khi dọn về sống chung với bố mẹ, tâm tình cô tốt lên hẳn. Đặc biệt là gia đình sum họp, Nhất Sơn cũng rất ngoan ngoãn về nhà ăn cơm. Nhắc đến đứa em nhất được này cô lại nhức đầu. Sau hôm ba mẹ về, Nhất Sơn cũng trở về với nụ cười tươi rói. Đại Ngọc nhìn thấy cậu ta thì ngạc nhiên nhưng nhìn thấy nụ cười kia thì cũng không hỏi.

Cứ như thể được một tuần trôi qua, với sức ăn của bốn người nhất là hai đứa con thì ông Trần đã nổi giận. Không phải vì ông keo kiệt không cho con mình ăn mà là do sự ồn ào mà hai đứa trẻ này đem lại. Nhất là đứa con gái, ở trên công ty thì có thêm nhìn ông nữa con mắt nhưng về tới nhà liền mè nheo đòi mẹ làm món này món kia. Vậy nên ông quyết định đem hai đứa trẻ này đạp ra ngoài!

Trước quyết định đó, Trần Đại Ngọc - đứa con gái lớn trong nhà đã đứng lên đấu tranh:

- Mẹ là của chung, ba không thể giành mẹ với con được!

Ông Trần đập bàn, lông mày dựng ngược lên:

- Đây là vợ của tôi từ khi nào đã thành của chung rồi?!

Vậy nên hai cha con người trợn tròn mắt người lông mày dựng đứng lên nhìn chằm chằm nhau, đến lúc Đại Ngọc còn muốn cãi lại thì ba Trần đã phản kích tiếp:

- Con gái lớn rồi, nên gả đi thôi.

Đại Ngọc càng mở to đôi mắt ra, đây chính là muốn tống cô đi nhanh nhanh đây mà. Cô lập tức thu lại bộ dạng mè nheo, trở thành bé mè con đáng yêu nhu thuận nghe lời ba mẹ.

Nghe lời ba mẹ chính là, ngay sau đó, cô cùng với vali đồ không hề nhỏ bị đá ra ngoài đường.

Đại Ngọc mặt mếu máo, dưới cái nhìn trù ố của ba mẹ cô phải trở về nhà riêng. Nhìn đi chẳng phải lúc trước cô đòi ở riêng thì ai giữ cô ở lại, giờ thì sao?

Nhất Sơn đương nhiên cũng bị đá đi, nhìn bộ dạng chó con của cậu ta khiến Đại Ngọc chỉ muốn đạp vài phát. Đồ giả tạo, ta biết trong lòng mi cũng không thoải mái đâu. Hừ!

- Hai đứa đi mau đi, về đến nhà còn dọn dẹp các thứ nữa.

Ông Trần cười tí mắt, may quá đuổi được hai cục tạ đi rồi. Hai đứa trẻ nhìn vẻ mặt đắc ý của ông mà trong lòng vỡ vụn, có cần phải vui vẻ như vậy không?

Trong lúc Đại Ngọc chuẩn bị gọi taxi thì phía sau có người bước đến, cô không để ý mấy đến khi người đó nói:

- Cô ơi, có thể cho tôi đi qua được không?

Tiếng Anh rất chuẩn, giọng nói lại ấm áp không thôi. Đại Ngọc quay đầu lại nhìn rồi đứng sang một bên tiếp tục gọi taxi. Nhưng qua vài phút vẫn thấy người đó đứng một chỗ thì cô ngược lên nhìn một lần nữa, người đó nói với giọng không chắc chắn lắm:

- Bé Ngọc?

Nhất Sơn đang cầm cốc cà phê uống thì xém phun cả ra. Bé, bé gì cơ?

Đại Ngọc hơi cau mày, cái tên này đã rất lâu rồi không ai gọi nữa cả. Mà người gọi thì cũng chỉ có một, chẳng lẽ...

- Nam Huy, cháu tới rồi à?

Người đầu tiên phản ứng là mẹ cô, giọng bà không giấu nổi sự vui mừng. Nam Huy, Nam Huy, Nam Huy cái tên này từ từ khắc vào trong đầu cô rồi lại phai dần đi

Nam Huy bước tới bên cạnh ông bà Trần, chào hỏi lễ phép. Đại Ngọc nhìn cái nụ cười ấm áp kia không khỏi nhũn mày, có một số chuyện muốn quên đi đã quay trở lại trong não bộ.

Cho đến khi người đó nhìn sang, cô nở nụ cười nhẹ lịch sự. Nam Huy đứng phía xa đôi mắt vẫn chăm chú vào cô rồi đi tới trước mặt. Anh ta đưa tay xoa đầu cô, động tác rất thành thạo như một thói quen từ lâu khiến cô sững người. Nam Huy nói:

- Lâu rồi không gặp

Tôi và anh thân lắm sao?

Đáng lẽ cô nên đáp lại như thế nhưng ra đến miệng thì thành " Ah.." một tiếng. Đến lúc này cô chỉ muốn tát mình một cái, ah cái gì mà ah. Bị ngốc rồi à?

Đại Ngọc trấn tĩnh lại bản thân, thoát khỏi móng vuốt của Nam Huy. Cô vuốt vuốt lại tóc của mình rồi nói:

- Lâu rồi không gặp

Cô không muốn ở lại đây cùng với người này thêm một giây phút nào nữa nên đã nhanh chóng chào ba mẹ rồi vớ đại một chiếc taxi mà đi lôi theo Nhất Sơn cùng đi. Nhìn bộ dạng chạy trốn chết của Đại Ngọc, Nam Huy không nhịn được mà khẽ nhũn mày một cái.

Cả một ngày hôm đó, tâm tình cô xuống thấp làm gì, ăn gì cũng không ngon cứ như dấm phải bãi phân vậy. Trong đầu cô không thể gạt đi những kỉ ức liên quan đến người đấy khiến cô rất khó chịu. Đang ngồi trên ghế sofa xem một bộ phim ưa thích thì có một dãy số lạ gọi đến:

- Alo

- Là anh đây

Đại Ngọc nhũn mày, cô đâu có cho anh ta biết số điện thoại. Quăng chiếc remote lên trên bàn, cô đáp:

- Làm sao anh biết số tôi?

- À bác gái cho anh, bảo rằng nếu có việc gì có thể gọi cho em

Mẹ, mẹ không thể bán con gái đi một cách dễ dàng như vậy chứ

Cô nén giận, lạnh lùng đáp:

- Vậy anh có việc gì?

Đầu dây bên kia nghe ra sự lạnh nhạt của cô nhưng vẫn làm ngơ:

- Anh muốn mời em đi ăn cơm
- Không cần, tôi đã ăn rồi
- Vậy thì đi uống nước
- Tôi không thấy khát
- Anh vừa qua đây cảm thấy buồn chán hay là em đi dạo phố với anh đi
- Hôm nay là ngày nghỉ, tôi chỉ muốn ở nhà
- Tính cách vẫn không thay đổi nhỉ, chỉ thích ru rú trong nhà.

Rốt cuộc cô nổi giận, sự lạnh lùng không che giấu nổi trong câu nói nữa:

- Đừng có tỏ ra hiểu rõ người khác

Đầu dây bên kia cũng không tránh né nữa, thanh âm nửa phần lạnh đi:

- Ngọc, em đây là tránh né anh sao?

Cô bật cười, nụ cười không một chút cảm xúc nào

- Tôi nào dám, chỉ là tôi sợ làm ô nhiễm bầu không khí của người khác thôi.

-.... Năm đó anh chỉ là....

Đại Ngọc đổi tư thế ngồi, giọng đều nhẹ nhưng lời nói lại có ý tứ:

- Nam Huy, chuyện ở quá khứ tôi không hề có ấn tượng gì hết
- Đã vậy tại sao lại tránh anh...?
- Tôi không phải đã nói rồi sao, tôi bận thật mà.

Đáp lại là một tiếng cười bất lực, cô cúp máy. Tâm trạng lúc này đã xuống sổ âm rồi, cô tin rằng nếu như lúc này có ai đó chọc vào mình cô sẽ xé xác người đó ra.

Điện thoại lại reo một lần nữa, cô gắt gỏng nhấc máy vì tưởng là Nam Huy nên:

- Không phải đã nói rồi sao? Tôi rất bận không có thời gian ăn cơm cùng anh.

-.....

- Câm rồi à? Mau nói gì đi chứ.
- À ừm, anh chỉ là muốn rủ em đi ăn bánh ngọt. Tâm trạng không tốt sao?

Ấc, cô lại giận cá chém thớt rồi. Mà cái thớt Lý Khôi Vĩ này cũng quá xui xẻo, bị cô chém nhiều lần vậy mà không sút mẻ

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Lý Khôi Vĩ đứng trước quầy bánh, những chiếc bánh xinh xắn trông thật ngon miệng khiến anh có phần phân vân. Cô gái đang tức giận vậy nên đã từ chối anh, từ chối đi ra ngoài thì anh có thể đến tận nhà mà. Và lại hôm nay anh cực kỳ có tâm trạng, có nguồn tin báo cho anh biết rằng: Đại Ngọc đã dọn ra ở riêng, một lần nữa.

Cho nên người nào đổ tâm trạng phơi phới, đem bánh ngọt tới nhà người nào đổ tâm trạng không hề tốt

Đại Ngọc nhìn con cáo biết cười đứng trước cửa nhà mình đem theo bánh ngọt và cacao nóng thì không khỏi nhường mày. Cô dựa vào cửa chắn không cho anh vào, Lý Khôi Vĩ mỉm cười xách cái hộp trên tay lên lắc lắc trước mặt cô:

- Bánh này nổi tiếng ở phố C, anh đã xếp hàng hơn nửa giờ để mua nhưng ăn một mình thì chán lắm

Ý là bốn thiếu gia đã xếp hàng, tốn thời gian như vàng để mua bánh cho người nên người mau mở cửa cho bốn thiếu gia vào

Đại Ngọc nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, khó chịu trong lòng cũng dịu đi đôi phần. Cô đưa tay vuốt...chà đập khuôn mặt điển trai cho một chút rồi mới cho anh vào. Lý Khôi Vĩ không những không tức giận mà còn vui vẻ hưởng thụ sự chà đập đó. Không sao, miễn sao cô tốt hơn là được

Cô dựa đầu vào vai anh, mắt chăm chú xem bộ phim trên màn hình vừa nhấm nháp cái bánh phô mai thơm ngon. Lý Khôi Vĩ nhìn người bên cạnh, không nhịn được đưa tay vuốt tóc cô. Nhẹ giọng hỏi:

- Hôm nay có chuyện gì sao?

Đại Ngọc ừm một tiếng, nuốt miếng bánh xuống rồi nói:

- Bị bố già đá ra khỏi nhà

Anh cười khẽ, đầu ngón tay cảm nhận mái tóc mượt mà của cô. Đại Ngọc đặt cái bánh xuống, ngược lên nhìn anh hồi lâu. Đáp trả lại ánh mắt đó, anh chỉ mỉm cười rồi đặt một nụ hôn lên trán cô. Cả hai cùng xem phim, rồi ngủ thiếp đi lúc nào trên cái ghế sofa nhỏ nhắn.

Hôm nay cô đã có một giấc mơ. Cô mơ thấy mình khi còn bé, dắt tay một cậu nhóc đi chơi. Cô cười rất tươi, mái tóc khi ấy vẫn còn đen óng ánh dưới ánh nắng. Cậu nhóc ấy đưa tay xoa đầu cô, ánh mắt dịu dàng biết bao nhiêu

Rồi chuyển cảnh, là lúc cô bắt đầu học trung học cơ sở. Hình ảnh một cô nhóc đang tuổi mới lớn còn ngỗ nghịch, mái tóc khi ấy đã nhuộm đi và không thể quay lại màu lúc ban đầu nữa. Cậu nhóc kia đã lớn, đi đến kéo tay cô. Đường như đang cãi nhau một trận rất to, sau đó cậu nhóc bỏ đi còn cô thì đứng sững ở đó.

Khung cảnh lại thay đổi một lần nữa, là lúc cô học lớp 12, cậu nhóc kia đã trưởng thành đã lớn rồi. Nhưng lúc này cô đang khóc nức nở, còn cậu nhóc kia đang hôn nhau cùng một cô gái khác. Cho đến khi cậu nhóc kia quay lại, là Nam Huy thì tim cô khẽ nhói lên. Mà người con gái kia không ai khác chính là người bạn từ nhỏ của cô. Cô nhìn thấy mình lúc đó, một tay lau đi nước mắt một tay để lên ngực trái nơi trái tim đang âm ỉ đau

Còn gì đau đớn hơn, người bạn nổi khó đã cướp đi thanh mai trúc mã?

Đại Ngọc tỉnh lại, khuôn mặt cũng đã đầm đìa nước mắt. Mà chính mình cũng đang nằm trong lòng anh, khóc đến ướt áo anh

Lý Khôi Vĩ đang ngủ thì nghe tiếng khóc thút thít của ai đó, tỉnh dậy thì thấy người bên cạnh đang nằm co ro và sắp té xuống đất. Anh hoảng hồn nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, nhỏ giọng kêu nhưng cô không tỉnh dậy ngược lại còn khóc lớn hơn.

Cô bầu vú vào anh, nước mắt thấm đẫm cả khuôn mặt. Lý Khôi Vĩ chỉ còn cách xoa lưng cô, chỉ mong cô đừng khóc nữa. Anh đâu chọc ghẹo gì cô đâu, sao lại ngủ rồi bật khóc như đứa trẻ thế này.

Đến khi cô bé trong lòng tỉnh dậy, nhìn mình bằng đôi mắt ngán nước thì anh cảm thấy rất áp lực nha. Lý Khôi Vĩ lau nước mắt trên mặt cô đi, nói:

- Anh đã làm gì đâu mà khóc thảm thế

Đại Ngọc còn chưa dứt mộng kíp, đầu óc đờ đẫn trệ không tiêu hoá nổi lời nói của anh. Đến khi não hoạt động lại bình thường thì ngượng đến đỏ mặt, lập tức đứng dậy há hốc mồm không biết nên nói gì. Lý Khôi Vĩ nhìn cô như thế, bộ dạng luống cuống khó thấy thì cảm thấy rất đáng yêu. Anh đứng dậy, kéo cô ôm vào lòng. Thở ra một hơi thật dài, giống như trút ra bao muộn phiền:

- Không sao, đợi đến khi em sẵn sàng thì có thể nói cho anh nghe

Sau hôm đó, cô vẫn duy trì trạng thái bình thường. Vẫn làm tốt công việc, ăn uống bình thường. Cho đến một buổi tối ba ngày sau, khi đang ăn tối cùng Lý Khôi Vĩ thì cô chạm mặt Nam Huy. Đây là lần đầu tiên Lý Khôi Vĩ được diện kiến mối tình đầu của cô nên khó tránh cảm thấy khó chịu.

Nam Huy đi tới bàn của cô, mỉm cười muốn có bao nhiêu dịu dàng thì có bấy nhiêu:

- Đại Ngọc, em ăn tối ở đây à?

Không, đâu có, tôi đang xem phim ở nhà hàng mà.

Trong lòng cô khinh bỉ Nam Huy vài lần sau đó nở nụ cười chuyên nghiệp gật đầu. Nam Huy đưa mắt nhìn sang Lý Khôi Vĩ, từ người này toả ra một loại khí chất không nên đụng vào khiến anh ta cảm thấy lạnh lạnh

Lý Khôi Vĩ biết đối phương đang đánh giá mình trong lòng xuất hiện một loại bồn chồn. Anh đưa mắt nhìn cô, ý muốn nói không định giới thiệu cho anh sao? Đại Ngọc nhận được ánh mắt đầy sát khí của anh thì khẽ nuốt nước bọt. Cô hít một hơi sâu, sau đó:

- Đây là Nam Huy...bạn của em

Nam Huy vừa nghe đến bạn của em thì chân mày nhăn lại sau đó giãn ra khôi phục lại thần sắc bình thường. Lý Khôi Vĩ tự nhận mình không phải tiểu nhân, đứng dậy bắt tay. Nam Huy lịch sự bắt tay rồi nhìn cô, hỏi:

- Còn vị này là..?

Không đợi Đại Ngọc trả lời, Lý Khôi Vĩ thêm lực ở bàn tay rồi đáp trả thách thức:

- Tôi là bạn trai của cô ấy

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Trong nhà hàng mặc dù đã bật lò sưởi nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh lạnh. Nhìn hai người đàn ông đang đấu mắt bắn ra đạn chéo chéo kia cô chỉ muốn cầm lấy túi xách chạy thật xa. Còn cái bắt tay kia, Lý tổng người ta là thư sinh yếu đuối ngài định bóp bẻ tay người ta sao?

Đại Ngọc hắng giọng, nở nụ cười ngọt ngào:

- Anh tới đây cùng bạn à?

Nam Huy buông tay ra rồi nhìn cô gật đầu, giống như đang giải thích:

- Cùng vài người bạn, thời gian này anh làm giảng viên ở trường đại học Z

- Chúc mừng anh

Đại Ngọc thật tâm chúc mừng, bởi vì Nam Huy thật sự rất giỏi. Nếu nói Nam Huy trở thành giáo sư thì cô cũng không ngạc nhiên. Nam Huy nghe lời chúc mừng của cô cũng mỉm cười:

- Hôm nào rảnh anh mời em một bữa, giờ anh có việc đi trước

- Tạm biệt

Nhìn Nam Huy rời đi rồi cuộc cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng còn chưa nhẹ nhõm được bao lâu thì nghe ai kia cọt nhả lên tiếng:

- Giảng viên xem ra là một người có học thức rất cao đi

Đại Ngọc đưa mắt nhìn, lại nghe thấy giọng điệu không hề thân thiện:

- Vậy mà phép lịch sự tối thiểu không được ve vãn bạn gái người khác cũng không biết? Hừ hừ

Cô nén cười, chân mày nhướng lên nói:

- Cái gì mà ve vãn, anh ấy là hàng xóm của em với cả người ta cũng đã có người yêu rồi

- Có rồi cũng có thể chia tay, làm sao em biết giờ hắn ta không độc thân? Chẳng lẽ hai người vẫn còn giữ liên lạc?

-.....

Được rồi, cô không muốn nói tiếp vấn đề này với anh

Trên đường trở về cô nhận được điện thoại, mà lúc nhìn thấy cái tên trên màn hình cô có chút giật mình. Vị phạt sống từ trên núi nay lại gọi cho cô, phải chăng là cô sắp tu thành chín quả rồi? Lúc nhắc máy không nhận được sự ngạc nhiên trong lời nói:

- Trang tổng?

Lý Khôi Vĩ đang lái xe nghe đến cái tên này thì khẽ chau mày, dạo này ông bướm cứ lảng vảng đâu đây. Có phải anh nên mua thuốc xịt trừ sâu bọ không?

Trang Hoàng Nhật ở đầu dây bên kia giọng hơi khàn, dường như đã làm việc quá độ. Anh ta ừm một tiếng, rồi nói:

- Đang làm việc à, có thể nói chuyện một chút không?

- Ah được, anh nói đi

Cô nghiêng đầu nhìn Lý Khôi Vĩ một cái, thấy anh vẫn đang chuyên tâm lái xe thì yên tâm. Cô chỉ sợ người này lại lên con lếch tay lái thì khổ. Lý Khôi Vĩ cảm nhận được ánh mắt của cô, khẽ nhếch môi đưa tay ra xoa đầu cô.

Đại Ngọc không biết Trang Hoàng Nhật gọi cho mình làm gì, trong lòng có chút tò mò. Xong nghe anh ta nói qua điện thoại:

- Dạo này tinh thần của cô ấy không tốt, em có thể đi chơi cùng cô ấy được không?

Cô chau mày. Cô ấy trong điện thoại chính là Bạch Hạ Băng chẳng phải sao? Tinh thần không tốt là ý gì?

Không chán chừ, cô liền đồng ý với Trang Hoàng Nhật:

- Được, ngày mai em sẽ xin về sớm

- Cảm ơn

- Không cần khách sáo, anh xem em là người lạ hay gì?

Trang Hoàng Nhật cười khẽ một tiếng, rồi lại nói:

- Không làm phiền giây phút ân ái của hai người nữa, cho tôi gửi lời hỏi thăm đến Lý tổng nhé

Đại Ngọc lại thêm một lần ngạc nhiên, cô đâu có nói mình đang ở chung với Lý Khôi Vĩ đâu? Sao anh ta lại biết nhỉ? Cô cười khan hai tiếng, lại nghi hoặc tên này gắn camera theo dõi cô:

- Làm sao anh biết?

- Tiếng động cơ xe với cả giờ này hai người chắc là vừa ăn tối về đi?

- Haha, tạm biệt

Nguy hiểm, tai anh cũng có phải tai chó đâu?

Lý Khôi Vĩ nhìn cô một cái rồi nhìn về phía trước, hỏi:

- Trang Hoàng Nhật tìm em à?

- Ừm, dạo này Hạ Băng không tốt lắm. Anh ấy nhờ em đem cô ấy ra ngoài cho thư thả

Nói đến đây cô khẽ chau mày. Bạch Hạ Băng trước giờ là con người hướng nội, từ nhỏ đã thích chịu đựng một mình. Nay cô nàng lại đang mang thai, cô không dám khẳng định nhưng với cái tính cách biến thái của tên họ Trang kia chẳng lẽ đã khiến cô nàng bị trầm cảm rồi?

Nghĩ đến đây cô liền lắc đầu xóa bỏ ý nghĩ này, khẽ rùng mình vài lần. Không nên có những suy nghĩ bi quan như vậy nha

Lý Khôi Vĩ nhìn thấy Đại Ngọc lo lắng như vậy thì đem tay cô đan vào tay mình. Cô ngược lên nhìn anh, không nhận được mà thở dài. Đến trước nhà, Đại Ngọc tạm biệt anh rồi đi vào trong. Nhưng lúc mở cửa bước vào thì thấy anh vẫn đứng trước cửa, cô vẫy tay nói:

- Tạm biệt

- Anh khát nước

Khát nước thì tự đi mua nước đi, nói cô làm gì?

Đại Ngọc cười cười, rồi chỉ tới đầu đường nói:

- Anh đi tới đó rẽ trái sẽ có máy bán nước tự động

- Anh đói rồi

-.... Chúng ta vừa mới ăn xong

- Anh thấy hơi mệt

Mệt thì cút về nhà mà nghỉ, đứng đây đợi tôi gọi xe cấp cứu cho ngài sao?

Đại Ngọc đương nhiên sẽ không nói lời này ra ngoài, khoe môi giât giât:

- Vậy thì anh về nghỉ ngơi sớm, ngủ ngon

Cô nhanh tay đóng cửa lại nhưng tay cô không nhanh hơn chân người nào đó. Sau đó cô bị đẩy vào trong, giường mắt nhìn Lý Khôi Vĩ bỏ giày mang dép trong nhà của cô đi vào trong.

- Anh..

Còn chưa kịp nói hết thì đã chạm đôi mắt giá lạnh của anh, cô đành nuốt phần còn lại xuống. Lý Khôi Vĩ nhếch môi một cái, rồi kéo cô đi thẳng vào phòng ngủ. Đại Ngọc lập tức luống cuống muốn thoát khỏi nhưng sức không đủ liền bị anh đè xuống giường.

Cô biết mình thoát không được liền lấy lòng anh. Đại Ngọc nở nụ cười không thể nào ngọt ngào hơn, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp với hàng lông mi cong vút, giọng nói dịu dàng:

- Anh còn mệt không, em đi lấy nước cho anh nhé?

Lý Khôi Vĩ nhìn cô, nở nụ cười lạnh sau đó bạc môi hôn xuống. Nụ hôn này không có dịu dàng mà còn hơi có chủ nghĩa tư bản, anh độc tài chiếm lấy căn cứ của cô không cho lùi bước. Khiến cô chỉ có thể tiếp nhận anh, không cho đầu hàng. Đến khi Đại Ngọc chịu không nổi, đánh vào vai anh thì anh mới buông ra. Nhìn cô nằm dưới thở hồng hộc, khuôn mặt hơi ửng hồng khiến trong người anh nhộn nhạo.

- Anh... ít ra cũng phải để em nói chứ

Đại Ngọc tức giận trừng mắt, Lý Khôi Vĩ vén vài cọng tóc mắt trật tự của cô ra sau không đáp lại. Anh đúng là thật sự tức giận.

Nhìn cô thân thiết với người đàn ông khác, anh rất không thoải mái. Anh không thích Nam Huy, ánh mắt hằn ta nhìn cô có một loại dục vọng hiện ra. Cái ánh mắt dơ bẩn đó, anh chỉ muốn móc nó ra cho chó gặm.

Vậy mà người con gái này, rất vui vẻ nhận lời mời đi ăn cùng hắn ta trước mặt anh. Cô có xem anh là bạn trai không? Đúng là anh không có quyền cảm cô đi giao lưu với mọi người nhưng anh rất không thích cái tên đó

Giảng viên cái gì chứ, có giàu có đẹp trai có gia thế hiển hách hơn anh không?

Lý Khôi Vĩ cúi xuống cắn nhẹ vào tai cô, giọng nói mê hoặc lòng người:

- Sau này không được đến gần cái tên giảng viên đó nữa

Đại Ngọc ưm một tiếng, sau đó lại cố gắng giải thích với anh:

- Nam Huy thật ra chỉ là bạn hàng xóm lúc nhỏ của em thôi, thật sự không có gì mà.

Anh đi đời nụ hôn xuống cổ, cố ý để lại dấu hôn. Nghe cô nhắc đến cái tên đó thì chau mày, cắn vào cái cổ trắng ngần một cái.

- Ở trên giường không được nhắc đến người đàn ông khác

Là ai nhắc trước hả?

Lý Khôi Vĩ dùng chất giọng trầm thấp, nói bên tai như một viên thuốc độc:

- Tốt nhất là em nên nghe lời, nếu không anh sẽ không thể khống chế chính mình làm việc gì đâu

Đôi lời của tác giả:

Có thể ở chap sau sẽ cho các bạn nick Facebook của tôi vì có khá nhiều bạn nhắn tin hỏi tôi (*" ヽ`*)

Các bạn thấy sao? Nếu thích thì hãy để lại bình luận cho tôi ý kiến của các bạn nhé

Cảm ơn.

Chương 80: Tai nạn

Nhất Sơn đứng trước cửa chần chừ không biết nên đi vào hay không, dạo gần đây cậu ta không còn ở nhà nữa vì công việc thật sự bận rộn. Một cơn gió lạnh thổi ngang qua, Nhất Sơn rùng mình rồi nhanh chóng mở cửa đi vào trong.

Đi xuống bếp tự rót cho mình ly nước thì nghe tiếng mở cửa, có lẽ là Đại Ngọc tỉnh dậy rồi. Nhất Sơn thông dong uống nước cho đến khi nhìn thấy người bước tới.

Phụt, nước trong mồm không tự chủ được mà phun ra

Một người đàn ông bước ra với nhan sắc không chê vào đâu được, thân hình rắn chắc cao lớn. Và điều đặc biệt là chỉ quấn cái khăn tắm che nửa thân dưới và để nửa thân trên trần trụi xuất hiện trong nhà. Nhất Sơn không cách nào ngậm mồm lại được, cho đến khi người đó nhìn qua.

Lý Khôi Vĩ nhũn mày khi thấy có người khác trong nhà và còn là đàn ông. Cho đến khi nhìn rõ người đó là ai thì sắc mặt anh mới tốt hơn một chút. Đi tới bên tủ lạnh rất tự nhiên tự mình uống nước, sau đó đưa mắt nhìn Nhất Sơn đang há hốc mồm nhìn mình

- Tôi qua chị cậu rất lo cho cậu

-.....À

Mắt Nhất Sơn không thể nhìn cái khăn tắm trên hông anh, lỏng lẻo có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Dù là cùng giới nhưng mặt cậu ta cũng đỏ lên, khụ một tiếng nhắc nhở:

- Anh có thể mặc đồ vào rồi đi ra được không?

Lý Khôi Vĩ hơi ngạc nhiên rồi nhìn lại bộ dạng của mình. Vì Nhất Sơn quay qua chỗ khác nên anh không nhìn được biểu cảm của cậu ta lúc này, chỉ nói:

- Tôi nghe tiếng động nên đi ra xem, tưởng có ăn trộm

..... Vậy nếu có ăn trộm thật, anh định bắt trộm trong bộ dạng này sao?

Nhất Sơn nhất thời gào thét trong lòng. Lại nghe thấy tiếng bước chân phía sau, cậu ta quay đầu lại thì nghe tiếng quát đầy giận dữ của ai kia

- Đi vào trong mau!

Đại Ngọc còn chưa tỉnh ngủ nhưng nghe tiếng gầm của ai kia vào sáng sớm thì giật mình, buồn ngủ cũng không còn.

- Sáng sớm đã lớn tiếng rồi

Đại Ngọc khó chịu nói

Cô thấy Lý Khôi Vĩ đi tới, mặt đen sì nhắc bóng cô một cách dễ dàng rồi đi vào phòng.

Lý Khôi Vĩ nhìn cô còn đang ngơ ngác đứng tại chỗ thì phì cười, đóng cửa phòng xong đi tới vuốt ve mặt cô. Giọng nói có phần nghiêm khắc:

- Lần sau phải mặc đồ đàng hoàng rồi mới ra khỏi phòng, nghe chưa?

Đại Ngọc hơi nhũn mày, nhìn lại bản thân một lần nữa rồi đưa mắt nhìn anh. Ai mới là người nên mặc đồ đàng hoàng hả?

Anh hiểu ánh mắt của cô, nói tiếp:

- Anh là đàn ông không sao

Lúc này nhìn thấy cô chỉ mặc một cái áo sơ mi dài trên gối một tí, cúc áo cũng chưa cài xong thì máu nóng chạy thẳng lên não. Bộ dạng lúc đó quyến rũ thập phần, khuôn mặt mơ ngủ, đôi chân dài lộ ra khiến người ta phải thèm thuồng. Lý Khôi Vĩ lập tức che chở không cho người khác nhìn thấy, như cô là một món trân bảo vậy.

- Nói chung sau này phải cẩn thận, không phải ai cũng quân tử như anh

Cái gì? Ai quân tử cơ?

Đại Ngọc ném cho tên " quân tử " kia một ánh mắt khinh bỉ rồi đi tới tú quần áo. Lý Khôi Vĩ đi theo, ôm cô từ phía sau.

- Buông em ra, đừng lộn xộn

Đáp lại là tiếng cười trâm thấp. Cô đành mặc kệ anh, chọn ra bộ đồ đi làm rồi hát anh ra đi tắm. Lúc cô tắm xong thì thấy anh cũng đã chỉnh tề. Đi xuống bếp thấy Nhất Sơn còn đang ngồi ngơ ngác ở đó, cô vô đầu khiến mái tóc cậu ta rối lên

- Ngu người ngồi đấy làm gì, đã ăn sáng chưa?

Nhất Sơn lắc đầu, cô gỡ lên đầu cậu ta một cái rồi bắt tay làm bữa sáng. Đại Ngọc làm bữa sáng đơn giản, thịt xông khói cùng với trứng ốp la và bánh mì nướng. Lý Khôi Vĩ cũng ngồi vào bàn ăn, đôi mắt nhìn theo hình ảnh cô bận rộn.

Bầu không khí có chút ngưng ngập, cho đến khi Lý Khôi Vĩ đi ra xa thì Nhất Sơn mới đi tới bên cạnh và hỏi nhỏ:

- Sao anh ta lại ở đây?

-.... Hôm qua anh ấy có chút mệt nên ở lại một đêm, có chuyện gì sao?

Đại Ngọc nhìn em trai, cậu ta hơi cau mày:

- Chị không sợ ba mẹ qua bắt nạt à?

Cô có chút giật mình, đúng là cô chưa từng nghĩ đến việc này. Đại Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói:

- Dù sao cũng không phải đầu trộm đuôi cướp

Xong cô lại nhìn cậu ta, ánh mắt dăm chiêu. Nhất Sơn bị nhìn đến bồn chồn, nhướn mày đáp lại. Cô xoay người bước đi.

Không phải đột nhiên Nhất Sơn lại quay trở về, từ ngày cậu ta nói với cô về quyết định của mình cô đã không còn hỏi về công việc nữa. Vì công việc đặc thù và cũng vì người mà Nhất Sơn làm việc cho.

- Chị

Nhất Sơn gọi một tiếng, cô quay đầu lại. Nhất Sơn nở nụ cười nhạt, đôi mắt chứa nỗi khổ không thể nói ra với ai được. Chỉ nhẹ giọng hỏi cô rằng:

- Nếu như bị phản bội bởi một người mà mình yêu, thì chị sẽ làm gì?

Đại Ngọc mím môi sau đó bật cười, tiếng cười khẽ vang lên trong không khí. Sau đó Nhất Sơn nhìn thấy trong ánh mắt của cô phát ra một tia lạnh lẽo:

- Nếu đã thế thì không nên yêu nữa. Một kẻ phản bội thì không xứng đáng có tình yêu, càng không xứng đáng có được sự tha thứ.

Buổi chiều cô xin phép tan làm sớm, dưới đôi mắt lạnh thấu xương của Bạch Minh Phong thì cũng được thả ra. Trên đường tới nhà Bạch Hạ Băng cô còn mua thêm một ít hoa quả. Điều ngạc nhiên là chính Trang Hoàng Nhật mở cửa cho cô, Đại Ngọc thụ sủng nhược kinh đi vào trong.

Vừa bước vào mấy bước đã có một người chạy tới ôm chầm lấy cô. Đại Ngọc nhìn sang Trang Hoàng Nhật, anh ta cười cười rồi đem trái cây trên tay cô đưa cho người làm.

Bạch Hạ Băng vui vẻ cười đến tít mắt khi nghe tin Đại Ngọc qua rủ cô đi dạo. Cô nàng được chồng bọc như một quả bóng tròn trông rất đáng yêu. Trang Hoàng Nhật choàng khăn cho vợ, vừa chỉnh vừa dặn dò:

- Đi chơi đừng chạy nhảy lung tung, có chuyện gì phải gọi cho anh ngay. Không được đi đến chỗ quá đông người, mệt thì phải ngồi nghỉ rồi hãy đi tiếp. Đừng ăn đồ lạnh, rất dễ bị đau bụng....

Đại Ngọc cảm thấy từ ngày Trang Hoàng Nhật cưới vợ thì đã nói nhiều hơn rồi.

Bạch Hạ Băng không nhìn anh ta, khoé môi hơi mím lại. Nhìn thấy thái độ của cô nàng như vậy, Trang Hoàng Nhật cũng chỉ hơi nhúu mày rồi mím cười hôn lên má cô ấy rất dịu dàng.

Giống như một con thú nhỏ lâu ngày được dẫn đi chơi, Bạch Hạ Băng cười nói cả chặng đường. Thái độ rất khác với khi này, Đại Ngọc cũng nhìn ra được. Cả hai chọn một quán lẩu, mùa đông mà ăn lẩu là nhất.

Bạch Hạ Băng vừa gọi món vừa nói:

- Hôm nay phải ăn cho thoả thích mới được!

- Làm như Hoàng Nhật bỏ đói mày không bằng?!

Hoàn tất khâu chọn món, Bạch Hạ Băng cũng không đáp lại. Đại Ngọc cảm thấy sự kì lạ ở đây, cô dò hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

Bạch Hạ Băng giật mình lắc đầu rồi lại gật đầu, thở ra một hơi thật dài. Cô nàng nhẹ giọng giống như đang kể một câu chuyện vậy:

- Tao thấy rất bức bối...

Đại Ngọc ngồi bên cạnh, vuốt mái tóc của cô nàng. Bạch Hạ Băng dựa đầu vào vai cô, uất ức nói:

- Mày có hiểu cảm giác không thể làm gì được không? Anh ấy càng chăm sóc tao thì càng khiến tao sợ hãi.

Cô chỉ nhẹ nhàng cầm lấy tay cô nàng, xoa nhẹ. Bà bầu mà, rất dễ xúc động.

Bạch Hạ Băng tìm được người để trút bầu tâm sự, có bao nhiêu liền nói ra:

- Biến tao thành một con búp bê thủy tinh, sợ rằng bước mạnh một bước liền vỡ ra. Anh ta làm vậy càng khiến tao sợ rằng.....mình không thể giữ được đứa bé này

Nói xong Bạch Hạ Băng xoa nhẹ bụng, cắn môi dưới vành mắt cũng đỏ lên. Đại Ngọc hơi giật mình, chỉ muốn quát con nhỏ này một trận nhưng cô không thể làm vậy. Thứ nhất nếu như người kia biết mình mắng vợ anh ta, chắc chắn sẽ bị lột da. Thứ hai bà bầu dễ xúc động, lỡ mà mắng nhiều quá lại khóc thì cô không biết đường mà dỗ dành.

Vậy nên Đại Ngọc chỉ gỡ nhẹ lên đầu cô nàng, bắt đắc dĩ nói:

- Hoàng Nhật rất thương mày, sợ mày mệt mỏi nên mới lo lắng thành cái kiểu biến thái như vậy. Ba tháng đầu khi mang thai rất quan trọng, với thể chất của mày anh ta bảo vệ như vậy là phải.

Bạch Hạ Băng ngồi thẳng dậy, gương đôi mắt cùn con nhìn cô. Đại Ngọc mỗi lần đối diện với đôi mắt màu tím này liền áp lực. Tại sao anh em nhà họ Bạch lại giống như vậy chứ huhu?

Cô đành hắng hai tiếng:

- Đùng có suy nghĩ lung tung nữa, đứa bé này chắc chắn sẽ mạnh khỏe ra đời.

- Mày sinh sao mà chắc chắn?

- Con nuôi của tao, tao đương nhiên chắc chắn rồi hừ.

Bạch Hạ Băng liền bật cười.

Một ngày đi dạo phố khiến cho tâm tình Trang phụ nhân tốt hơn hẳn. Lúc về còn chủ động mua bánh ngọt cho chồng. Đại Ngọc cả hành trình này không biết uống bao nhiêu nước, vì cô phải chỉnh lại tâm trạng của người phụ nữ có thai này.

Thường ngày tâm trạng đã lên xuống thất thường nay có thai cái lên xuống liền nhân hai. Bởi vậy bạn Ngọc đã cảm giác được nỗi khổ của Trang tổng ah. Ở bên cạnh người phụ nữ có thai không hề đơn giản.

Tiền được người phụ nữ đang mai thai này đi, từ chối lời đề nghị đưa về của Trang Hoàng Nhật cô bắt xe trở về nhà.

Ngồi trên xe, cô nhận được một tin nhắn từ Nhật Sơn.

" Anna đã phản bội Trương gia "

Mà khi vừa đọc tin này xong, người tài xế chở cô bỗng nhiên nói:

- Chúng ta đang bị theo dõi

Đại Ngọc giật mình theo ý thức hơi nghiêng đầu, khoé mắt đã thấy hai chiếc xe màu đen trông rất khả nghi. Cô cắn cắn môi dưới, tài xế bảo cô ngồi cho vững vào rồi tăng tốc.

Cái kết của cuộc rượt đuổi, cô chỉ biết xe mình bị người ta cố ý đâm vào. Trước khi mất đi ý thức, cô cảm ơn trời vì bọn chúng không hành động khi này nếu không Bạch Hạ Băng sẽ xảy ra chuyện mất.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Bệnh viện

Trong cơn mê man cô nghe thấy tiếng bước chân vội vàng của bác sĩ tiếng ai đó la hét tránh đường. Rồi một lúc sau lại nghe thấy tiếng ai đó thì thầm bên tai, giọng nói rất đỗi quen thuộc. Nói rằng: Vừa dờn mất đi một tí đã xảy ra chuyện rồi...

Lý Khôi Vĩ vừa biết tin đã cấp tốc chạy đến, dù là mùa đông thì trên trán cũng có một tầng mồ hôi mỏng. Anh nhận được điện thoại từ bệnh viện, bảo rằng trên đường về cô gặp tai nạn giao thông. Ngay cả hợp đồng đang bàn cũng quăng đi, chạy đến bệnh viện. Đứng trước cửa phòng cấp cứu, mặc dù anh tin rằng cô sẽ không sao nhưng lại đứng ngồi không yên. Đến khi cô được đẩy ra đã là quá nửa đêm, nằm trên băng ca sắc mặt cô trắng bệch không có một tí sức sống. Lúc này một bác sĩ nói:

- Cho hỏi ai là người nhà bệnh nhân Trần Đại Ngọc?

- Là tôi

Anh hoàn hồn, đi đến trước mặt bác sĩ. Vị bác sĩ già đẩy gọng kính lên, nói bằng tiếng Anh bản địa:

- Cô ấy bị chấn động não nhẹ, hiện tại đã không sao rồi. Tạm thời nhập viện vài ngày để kiểm tra thêm, anh mau đi làm thủ tục nhập viện cho cô ấy đi.

Cả một đêm đó anh túc trực bên giường bệnh rồi ngủ quên lúc nào không hay. Đến khi anh tỉnh trời đã sáng nhưng cô vẫn chưa tỉnh dậy. Đôi mắt nhắm nghiền và hay chau mày giống như đang chịu đựng một điều gì đó. Anh đưa tay vuốt mi tâm cô, gương mặt ấy lại hiền hoà. Lý Khôi Vĩ hôn nhẹ lên mu bàn tay cô.

Ngồi bên cạnh cô, anh giao việc qua điện thoại về công ty. Sau đó dặn Keith đem thức ăn đến phòng cô tỉnh lại. Sau đó anh lại nhận được điện thoại từ Bạch Minh Phong:

- Lý tổng hôm nay lại không thả người sao?

Lý Khôi Vĩ nhìn sang người đang nằm trên giường bệnh, anh đứng dậy đi đến bên cửa sổ rồi mới trả lời:

- Tôi đang ở bệnh viện

- Bệnh sao?

-....Cô ấy gặp tai nạn

Bên kia đáp lại là sự im lặng dường như rất giết mình. Lý Khôi Vĩ cười khổ một tiếng rồi nói tiếp:

- Hiện tại đã ổn rồi có điều vẫn còn chưa tỉnh, khoan hãy nói hai bác để họ lo.

- Tôi biết rồi, trưa tôi sẽ qua đó

- Ừ

Khi mà cô tỉnh lại đã là chiều tà, cả người nặng nề như mang theo một cục đá to đùng. Mi mắt nặng trĩu từ từ hé ra. Đại Ngọc cố gắng chống tay ngồi dậy, tựa vào đầu giường. Còn chưa kịp định hình lại thì đã nghe thấy giọng nói quen thuộc:

- Tỉnh?

Lý Khôi Vĩ đi đến, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô. Anh nở nụ cười nhẹ nhõm:

- Anh đi gọi bác sĩ

-..Đừng

Cổ họng nói có chút khó khăn, Đại Ngọc nắm lấy bàn tay anh lắc đầu nhẹ. Cô vui mặt vào lòng bàn tay như cố gắng lấy chút hơi ấm từ anh.

Thật may quá, tình duyên vẫn còn gặp được anh

Lý Khôi Vĩ ngồi xuống rồi kéo cô vào lòng, thở dài một cái. Anh ngắm nhìn khuôn mặt đó, mặc dù sự mệt mỏi nhưng đôi mắt lại trong veo đến lạ thường. Cô ngược lên nhìn anh, nụ cười dịu dàng hiện lên trên môi:

- Em không sao

- Tốt nhất bây giờ em đừng nói không sao với anh, anh sẽ tức giận đó.

Anh trừng mắt nhìn cô, Đại Ngọc vẫn cười hì hì không sợ. Lý Khôi Vĩ để cô nằm xuống giường rồi đi ra gọi bác sĩ. Sau khi kiểm tra, bác sĩ nói:

- Hiện tại đã ổn rồi nhưng cứ cho bệnh nhân lưu lại vài ngày

Sau khi trao đổi với bác sĩ kĩ hơn và nắm chắc tình hình thì anh mới trở về phòng bệnh. Đại Ngọc nằm trên giường, mắt dõi theo anh từng giây từng phút. Anh đi đến bên giường, yêu chiều nói:

- Đói không?

Đại Ngọc lắc đầu, cô hỏi:

- Em ngủ bao lâu rồi

- Một ngày, anh kiểm gì đó cho em ăn nhé?

- Anh đã nói cho ba mẹ em biết chưa?

- Đợi em tỉnh lại anh mới nói, sợ hai bác lo

Lý Khôi Vĩ rót một ly nước ấm đưa đến bên môi cô, Đại Ngọc uống vào cảm thấy trong người dễ chịu hơn. Anh vuốt nhẹ lưng cô, đợi cô uống xong thì cầm ly để sang một bên. Nhìn đồng hồ, anh lấy điện thoại gọi cho người đem thức ăn đến.

- Em ngủ thêm một chút, khi nào thức ăn đưa đến anh gọi em dậy

- Anh đi đâu vậy?

- Gọi điện thoại cho ba mẹ em

Đại Ngọc hoảng hốt, lập tức ngăn chặn anh lại. Lý Khôi Vĩ ngạc nhiên rồi dỗ dành cô:

- Phải để cho hai bác biết, không sao đâu

-.....Vậy để em tự nói, được không?

Nhìn bộ dạng sắp phát khóc của cô, anh đành đồng ý.

Khi thức ăn được đưa đến, cô nghe mùi thơm mà tỉnh lại. Đập vào mắt vào khuôn mặt không thể quen thuộc hơn. Ngơ ngác ngác nhìn người đó, xong lại nghe người ta nói:

- Chắc, không phải là bị đập đầu đến hỏng rồi chứ?

Đồng thời đưa tay chọc chọc má cô. Lý Khôi Vĩ đi đến hất tay anh ta ra, dùng ánh mắt tràn ngập vẻ khinh bỉ nhìn anh ta. Vĩ An cười cười, lại nhìn cô:

- Thật là đầu óc hỏng rồi?

- Người gì mà chẳng nói được gì tốt đẹp

Đại Ngọc khôi phục lại tinh thần, liếc Vĩ An một cái khiến anh ta bật cười thích thú. Lý Khôi Vĩ đem cháo còn nóng thổi cho nguội bớt đồng thời hỏi:

- Sao lại biết mà đến?

Vĩ An hừ một tiếng trên mặt đã lộ ra vẻ kiêu ngạo, các người nghĩ có thể giấu được ta sao hừ hừ?

Lý Khôi Vĩ cũng lười để ý đến anh ta, múc một muỗng cháo dứt cho cô. Đại Ngọc ngại ngần, cô đưa tay muốn giành lấy nhưng anh né đi. Cô nhúu mày:

- Em cũng không phải bị gây tay

Anh không nói, đưa muỗng tới sát miệng ép cô ăn. Đại Ngọc nhìn bộ dạng không thể thoả hiệp của anh thì chỉ có thể nghe theo. Vĩ An đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này chặc chặc vài tiếng:

- Không phải là định đem nuôi thành con gái luôn đó chứ?

Này, nhà người mau cắt đi!

Đại Ngọc trừng mắt nhìn anh ta. Vĩ An cười hả hê trên nỗi đau của người khác. Qua được một lúc, Vĩ An cầm trên tay bệnh án của cô từ bác sĩ trầm ngâm một lúc. Đợi đến khi Lý Khôi Vĩ đi ra ngoài, anh ta mới bước tới nhìn cô bằng đôi mắt nguy hiểm. Đại Ngọc ngẩng đầu nhìn, Vĩ An lật lật bệnh án ra xem rồi như có như không nói:

- Đại Ngọc, có phải em đang giấu chuyện gì không?

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Bí mật

Đại Ngọc tùy ý hất tóc ra phía sau, cả người toát ra một cảm giác thoải mái.

Vĩ An nhìn có phần hơi ngẩn người vì khoảng khắc ấy. Dù không phải ở bên cạnh cô như anh trai mình nhưng cũng có thể nói Vĩ An nhìn cô lớn lên. Mà ngay từ nhỏ cô đã thuộc diện xinh đẹp mà trưởng thành. Ngay từ nhỏ đã xinh xắn lớn lên liền trở thành một mỹ nữ

Nhưng có lẽ đi theo ông anh cứng nhắc của mình quá lâu nên tính tình cô nàng này không phải ai cũng chịu được. Nhất là cái miệng nhỏ cay nghiệt kia..

- Chưa thấy người đẹp bao giờ à?

Đại Ngọc thấy Vĩ An bất động nhìn mình chăm chăm thì nháy mắt vài cái. Vĩ An cầm bệnh án trên tay gõ vào đầu cô nàng một cái. Cô liền lên án:

- Định mưu sát à?

Vĩ An hừ lạnh một tiếng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô đang xoa xoa đầu. Đúng lúc này Lý Khôi Vĩ đi vào, nhìn động tác của cô thì đi tới nhìn nhìn rồi thay cô xoa xoa. Đại Ngọc được lợi liền nở nụ cười. Mà Vĩ An cũng nhận ra, từ ngày có Lý Khôi Vĩ ở cạnh cô gái này cũng cười nhiều hơn.

...

Tiếp theo sau Vĩ An là một vị khách không mời mà tới, Trương Quy Hoàng. Sự xuất hiện của người này khiến anh không ngạc nhiên mấy. Lúc Trương Quy Hoàng đến cô đã ngủ nên chỉ có anh tiếp chuyện cùng.

Trương Quy Hoàng đứng bên cạnh giường bệnh ánh mắt chú ý đến người con gái đang ngủ. Đôi tay lướt trên khuôn mặt cô như một loại thưởng thức. Sau đó không nhanh không chậm thu tay về, tầm mắt chuyển sang người đang ngồi trên ghế cách không xa. Trương Quy Hoàng nhướng mày:

- Khiến Lý tổng vất vả rồi

Lý Khôi Vĩ nhìn anh ta một cái rồi cười nhẹ không đáp. Trương Quy Hoàng đi tới bên cạnh, mắt lướt qua tập tài liệu trên tay anh

- Đường như lần nào cũng là cậu thu dọn chiến trường nhỉ?

Trương Quy Hoàng lại nói tiếp, giọng nói không nghe rõ cảm xúc. Anh nhếch mép tiếp tục giữ im lặng. Xong lại nghe anh ta nói, giọng điệu mập mờ:

- Vậy không biết lần này Lý tổng có thu dọn nổi được không?

Lý Khôi Vĩ cau mày đóng tài liệu trên tay lại và nhìn anh ta. Quả nhiên việc này không đơn giản như vậy.

Bởi vì ngay sau khi cô được đưa ra khỏi phòng cấp cứu thì anh đã nghe được một chuyện lạ từ những người gần đó. Họ bảo rằng vị tài xế chở cô hôm đó đã biến mất và khi công ty của hãng xe taxi đó liên lạc thì họ bảo rằng đó không phải xe của họ, chiếc xe đó là giả mạo. Vậy

nên đây chắc chắn là một tai nạn được sắp đặt từ trước

- Ý anh là gì?

Lý Khôi Vĩ hỏi, khuôn mặt không để lộ cảm xúc gì.

Trương Quy Hoàng mân mê thứ gì đó trên tay, nở nụ cười mê hoặc lòng người. Anh ta nhìn sang Đại Ngọc, thanh âm như đang kể một câu chuyện:

- Ngọc vẫn chưa nói cho cậu nghe à? Con bé đang giữ một thứ mà rất nhiều người thèm khát nó...kể cả tôi

Dừng lại một chút như đang ngẫm lại điều gì đó, Trương Quy Hoàng lại tiếp tục nói:

- Vậy nên cậu nghĩ thử xem, chuyện này nên làm sao?

- Thứ đó là gì?

Thứ là Trương Quy Hoàng muốn là rất ít nhưng nếu người này đã muốn có thì vật này không phải là một món đồ chơi nhỏ. Anh ta nhét vật trên tay vào túi quần và dời tầm mắt sang Lý Khôi Vĩ:

- Hay là cậu đoán thử xem?

Anh ta vỗ vai anh rồi bước đi ra ngoài, giọng nói nhẹ nhàng:

- Tôi đi trước, nói với em ấy tôi gửi lời hỏi thăm

....

Ngày sau đó cô xuất viện mặc dù Lý Khôi Vĩ đã ngăn cản nhưng cô nhất định phải về nhà. Bởi vì nếu cô không về thì bố mẹ sẽ biết chuyện này mất.

Không giữ lời với anh, cô đã giấu nhem chuyện này đi.

Dưới ánh mắt tức giận chỉ muốn đánh cô một trận của Lý Khôi Vĩ, Đại Ngọc thẳng tiến về nhà. Anh đã kể cô nghe việc Trương Quy Hoàng đến thăm nhưng không nói ra cuộc nói chuyện đó. Khi nghe đến cái tên này, Đại Ngọc hơi cau mày rồi thôi.

Anh thu nét mặt của cô lúc đó vào tầm mắt. Anh biết tính cách của cô, biết rõ rằng khi gặp khó khăn cô không bao giờ nhờ vả ai. Cho dù đứng trước hòng súng cô cũng không mở miệng cầu xin.

Nghĩ tới đây anh nghiêng chặt răng. Cho dù là thế nhưng anh vẫn muốn cô dựa dẫm vào mình..

Đại Ngọc bất ngờ bị ôm vào lòng ngực rắn chắc. Cô ngẩng đầu khó hiểu nhìn anh. Lý Khôi Vĩ chỉ ôm lấy cô mà không nói gì. Thở ra một hơi thật dài, cô vỗ vỗ vào cánh tay anh:

- Anh mệt rồi, về nhà nghỉ ngơi đi

- Không muốn anh ở lại sao?

Cô cúi đầu nhìn ngón chân mình, không phải là không muốn mà là rất cần anh ở lại.

Khoảng khắc trước khi bất tỉnh, cô thật sự rất lo sợ lỡ như mình mất mạng thì phải làm sao? Không như lúc trước, cô không còn một mình nữa. Bên cạnh đã có thêm một người và cô không muốn anh buồn..

Nhưng cô biết ở cạnh mình anh sẽ gặp nguy hiểm. Lúc này cô lại muốn trốn chạy, muốn đẩy anh ra nhưng lòng lại không làm được.

Đại Ngọc giờ đây đã quyến luyến, tham lam giữ Lý Khôi Vĩ bên cạnh mình.

Lý Khôi Vĩ thấy người trong lòng trầm ngâm không đáp anh biết cô đang ra quyết định. Anh xoa xoa mặt cô, nhẹ giọng nói:

- Anh đi nấu ít cháo cho em

-....ừm

Đại Ngọc nằm trên giường, tiếng động dưới bếp truyền lên cô nghe rất rõ. Vì sao cô lại không nói cho anh nghe? Sợ sao?! Không, cô không sợ anh sẽ biết điều này. Chỉ là cô không muốn một người nữa lại bước trở về con đường này.

Kể từ giây phút đến nơi của Trương Quy Hoàng, Đại Ngọc đã biết sẽ có ngày hôm nay. Chuỗi ngày luôn có cảm giác có người rình rập phía sau, ngủ không sâu và luôn phải cảnh giác. Cô từng nghĩ mình sẽ chịu không nổi nhưng cô lại trải qua được. Nhưng vì sao lại trở về?

Là vì Anna sao?

Nghĩ đến đây cô nhũn mày nhớ lại tin nhắn lúc đó của Nhật Sơn. Anna có lá gan đó sao? Phản bội Trương gia khác nào đâm đầu vào đường chết??

Cô lại nhớ đến cái đêm mình bị bỏ thuốc, trước đó còn gặp Anna với dáng vẻ đáng thương vô cùng. Xong thì cô lại...

Nhìn xuống cổ tay trái của mình hồi lâu, đôi mắt Đại Ngọc âm u hẳn

- Anh nấu xong rồi, em ra ăn đi rồi hãy ngủ

Lý Khôi Vĩ đứng ngoài cửa nhìn cô rồi dời mắt sang cổ tay cô. Đại Ngọc thả tay xuống ngồi dậy nhìn anh, mỉm cười nói:

- Cảm ơn

- Không cần, anh nhận lấy thân báo đáp thôi!

Đồ không đứng đắn!

Sau khi tiễn người về, Đại Ngọc ăn cháo rồi đi tắm và leo lên giường. Nằm ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, cô thất thần một hồi lâu.

Bỗng nhiên cảm giác nhớ anh ập tới, lòng ngực như có một tảng đá đè nặng xuống khiến cô không thở nổi. Giống như những ngày của bốn năm trước, có những buổi tối cô không thở nổi từng hình ảnh của anh ủa về. Cô không biết phải làm sao, không thể liên lạc lại càng không thể nhìn thấy anh. Như đi vào ngõ cụt và cô chỉ biết ở trong đó không tìm được lối ra.

Đại Ngọc cuộn người lại trong chăn, cố gắng hít thở thật đều. Rồi tiếng di động vang lên, cô không để ý mà bắt máy:

- Alo

- Ngủ rồi hả?

Giọng nói quen thuộc truyền đến, Đại Ngọc ngạc nhiên không thôi. Cô dần dần lấy lại nhịp thở rồi đáp:

- Chuẩn bị rồi

Bên kia truyền đến tiếng loạt xoạt rồi anh nói:

- Ủm vậy ngủ đi, ngủ ngon nhé

- Ngủ ngon

Sau khi cúp máy, cô nằm trần trọc tầm mười phút thì có người gõ cửa. Đại Ngọc cau mày, ai lại đến tìm giờ này? Cô cầm theo một con dao găm bỏ vào túi rồi đi ra mở cửa, nhìn qua mắt mèo thì cô tròn tròn mắt. Mở cửa ra thì nhìn thấy một khuôn mặt ảm áp:

- Ăn một mình hơi buồn, vẫn còn muốn ăn khuya không?

Người trong lòng lúc này đứng ngay trước mắt khiến cô không điều chỉnh được cảm xúc và đi tới ôm anh một cái. Giọng nói nghẹn ngào:

- Tối nay ở lại với em được không?

- À... nếu như em muốn thì anh sẵn sàng

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Ăn khuya

Khoé mắt ươn ướt, cả người nóng rực bị thiêu đốt bởi ngọn lửa của dục vọng. Từng cái hôn, từng cái vuốt ve, từng cái đan tay vào nhau, từng câu từng chữ đều khiến cả hai động lòng không thôi. Hơi thở gấp gáp, không khí như bị mất đi vài phần khiến người ta hít thở không thông

Khoảng khác anh tiến vào nơi sâu nhất trong cô, Đại Ngọc không chịu nổi liền há miệng để lại dấu răng trên vai anh. Lý Khôi Vĩ ôm lấy cô,

cắn lên vành tai đỏ ửng. Thân dưới không ngừng động kèm theo tiếng nứt nở của cô:

- *Đừng...động nữa*

Trời sinh phải nữ nhay cảm dễ xấu hổ, cô nhắm chặt hai mắt không dám nhìn anh, đầu nghiêng sang một bên, tay nắm lại thành nắm đấm. Nhưng anh lại cạy ra rồi đan mười ngón tay lại với nhau, hôn lên môi cô:

- *Nhìn anh*

Cô lắc đầu, muốn rút tay ra thì bị anh giữ chặt lại. Giọng anh khàn đục gần từng chữ:

- *Anh bảo nhìn anh*

Đôi mắt từ từ mở ra nhìn anh rồi lại sụp xuống. Thật đẹp, hai từ này đã nảy ra trong tâm trí cô

Khuôn mặt hơi ửng đỏ, đôi mắt dịu dàng lại ngập tràn tham vọng, giọng nói khàn đầy mùi vị dục vọng.

Chết rồi, hình như bị quyến rũ rồi. Đại Ngọc xấu hổ trong lòng. Anh nhìn khuôn mặt đỏ ửng kia thì hôn lên má cô:

- *Đại Ngọc*

Kêu cái gì mà kêu, xê ra!

Đại Ngọc trong lòng gào thét nhưng bên kia như con mèo nhỏ giương mắt nhìn anh. Lý Khôi Vĩ bị ánh mắt này kích thích vạn lần, liều chết triển miên cùng cô.

Dù cho cô có năn nỉ cầu xin thế nào anh vẫn không chậm lại mà còn nhanh hơn, từng động tác một tiến vào nơi sâu nhất trong cô.

Cho đến khi cô cảm thấy mình sắp ngất đi, thân dưới không ngừng run rẩy thì nghe thấy tiếng gào nhỏ bên tai. Anh chôn mình vào nơi sâu nhất trong cô, ôm lấy thân hình đang run rẩy kia cùng lên đỉnh.

Chờ đến khi cơn kích tình đi qua, Đại Ngọc nằm bẹp không nhấc nổi ngón tay lên mặc cho bàn tay anh đang chọc quấy trên lưng. Anh nhìn cô kiệt sức thì thế thì bật cười, bảo:

- *Thường thường chẳng phải vùng tay vùng chân không biết mệt sao? Thì ra chỉ là mèo vồ mèo à!?*

-... *Im đi*

Cô úp mặt xuống gối lại bị anh kéo ra. Đại Ngọc liếc anh một cái, làm bầm:

- *Không phải anh nói là ăn khuya thôi sao?*

- *Ừ thì vừa mới " ăn " xong đấy*

- *Anh im đi, sau này không tin lời anh nữa!*

Lý Khôi Vĩ nhướn mày đưa tay sờ mặt cô, cảm giác rất tốt liền véo thêm vài cái. Anh vui vẻ:

- *Không phải là em mời mọc anh đó sao?*

- *Khi nào?*

- *Em bảo anh ở lại với em*

- *Ở lại đâu có nghĩa là phải...*

Đại Ngọc tức giận lại ngại ngùng, nói tiếp:

- *Quá lắm thì ôm nhau ngủ thôi, ngủ một cách trong sáng!*

Vậy mà người nào đó lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, cười cười:

- *Không thể trong sáng được*

- *Tại sao?*

- *Mỗi lần ở một chỗ với em, anh đều "muốn"*

- Đàng hoàng một chút đi

- Thẹn thùng?

Đại gia, ngài giỏi!

Sau khi đem cô đi tắm rửa sạch sẽ sẵn tiện " ăn " thêm một lần nữa rồi mới bắt đầu ăn khuya. Đại Ngọc dùng ánh mắt oán khi nhìn thân ảnh đang ngồi dưới đất ăn ngon lành, còn cô một thân mệt mỏi quăn quắt trên giường.

Anh gấp một miếng thịt gà tới bên miệng ép cô phải ăn nó. Đại Ngọc nhai miếng thịt mềm, nếm nếm có phần nhạt lại thanh hợp cho người bệnh. Mà hình như tất cả những món này đều là tự nấu, chẳng lẽ...

- Vừa miệng không?

- Anh tự nấu sao?

Đáp lại là nụ cười trên môi cô liền biết đáp án. Trong tim liền có một dòng nước ấm áp chảy vào rồi lan ra khắp cơ thể. Mà Đại Ngọc đâu biết sự tình bên trong phức tạp thế nào.

.....

Trở lại lúc anh bước ra khỏi nhà cô, trên đường trở về nhà đầu không thể không suy nghĩ đến lời của Trương Quy Hoàng. Bí mật sao? Có đang giấu diếm anh, muốn giữ nó cho riêng mình. Điều này làm anh vạn phần khó chịu.

Về đến nhà, trút bỏ quần áo rồi ngâm mình trong bồn tắm. Anh nghĩ đến lượng công việc tồn đọng trong vài ngày qua, những giấy tờ đang chất mủi ở trên bàn làm việc.

Tắm rửa xong anh ngồi trong phòng làm việc được một chút thì chẳng thể tập trung nổi. Lý Khôi Vĩ anh lo lắng cho cô.

Không được để như thế này, anh không muốn trở thành một kẻ đứng ngoài cuộc không biết gì. Anh muốn biết bí mật đó, muốn cô phải nói ra.

Gọi điện thoại phân phó cho thuộc hạ:

- Điều tra cho tôi về cái đêm ở khu nghỉ dưỡng và những hành động trước đó của Trần Đại Ngọc

Vật mà cô đang nắm giữ có lẽ không phải thứ hay ho gì. Nhưng vì sao Trương Quy Hoàng lại muốn nó?

Anh vừa suy nghĩ vừa đi xuống bếp lục lọi trong tủ lạnh tìm thứ gì đó có thể nấu cho người bệnh. Cho dù cô không muốn anh biết, cho dù cô che giấu đến cỡ nào thì anh phải tìm ra. Bởi vì anh không muốn cô gánh vác nó một mình.

Nấu xong trời đã tối, chuẩn bị đem thức ăn đi thì lại gặp người đáng lẽ ra nên ở Đức vậy mà giờ xuất hiện ở đây như một lẽ hiển nhiên.

Vợ chồng Lý chủ tịch đứng trước cửa nhà, Lý tổng đứng bên trong nhà. Ba người nhìn nhau với những vẻ mặt khác nhau. Người có phản ứng đầu tiên là Lý tổng, anh hơi chau mày:

- Sao bố mẹ lại ở đây?

- Chẳng lẽ thăm con mình còn phải xin phép sao?

- Ý con không phải vậy.

Anh có hơi nhúc nhích, cái này chẳng phải là thiên thạch rớt xuống cản đường anh sao? Nhưng mà cho dù là thiên thạch thì anh vẫn phải đi.

Ông Lý hừ lạnh một tiếng, bộ dạng nhìn là biết còn đang giận anh. Bà Lý thì ôn hoà nhìn con trai, nhìn một vòng thì thấy con mình gầy đi liền đau lòng nói:

- Sao lại gầy thế này? Đã bảo con đừng đi rồi, có khi nào con nghe lời mẹ không hả Vĩ?

- Hai người đi đường xa mệt rồi, vào trong rồi nói tiếp

Lý Khôi Vĩ ngồi đối diện rót trà dưới ánh mắt gắt gao của phụ huynh. Thật sự đánh úp lần này anh đỡ không nổi, trong lòng rối rắm. Lần này bố mẹ qua đây chắc chắn một là bắt anh đem trở về, hai là ép anh cưới vợ. Không được, anh phải đi trước một bước.

- Con định đi đâu sao?

Bà Lý nhìn xong cái bọc bên cạnh anh, nghe mùi rất thơm có lẽ là thức ăn mới nấu. Mà đứa con trai này của bà đời nào lại nấu ăn? Vậy mà còn bọc cẩn thận thế kia, là cho ai đây? Hừm lần này bà qua đây đã liên lạc trước với vài người bạn sắp xếp vài cuộc xem mắt cho anh, nhất định phải cưới vợ thôi chứ không thể để con trai cứ độc thân thế mãi được.

Không hiểu vì sao bốn năm trước vào một ngày đẹp trời Lý Khôi Vĩ lại trở về, suốt bốn năm liền làm làm lì lì vùi đầu vào công việc. Rồi cũng vào một ngày trời đẹp Lý Khôi Vĩ xách vali đi về đây không hề có một lời báo trước.

Lý Khôi Vĩ "ah" một tiếng, rồi đứng lên nói:

- Tối nay con phải tăng ca ở công ty nên bố mẹ cứ nghỉ lại ở đây trước đi, con đi trước đây.

Này này thằng nhóc kia, đồ bất hiếu!

.....

Sau khi no lẫn mặt tinh thần lẫn thể xác, anh leo lên giường ôm lấy cô từ phía sau. Anh thật sự rất muốn kết hôn, muốn cùng cô danh chính ngôn thuận ở một chỗ. Lý Khôi Vĩ suy nghĩ một hồi lâu rồi mới cất tiếng nói:

- Đại Ngọc, em không có gì muốn nói với anh sao?

Mà cô hiện tại đã mệt chết đi được, ừ rằm đáp:

- Không có

Lý Khôi Vĩ mím môi, vuốt ve bàn tay cô như có như không nói:

- Hai người yêu nhau là cùng nhau chia sẻ, cùng nhau vượt qua những khó khăn. Dù cho là phước hay là hoạ nếu chỉ giữ cho riêng mình thì cũng chỉ là một kẻ ích kỉ mà thôi.

Trong màn đêm cô mở mắt ra, tay không tự chủ được nắm lại chân mày không thể giãn ra. Lời nói này là sao, chẳng lẽ anh đã biết gì rồi?

Nhưng tiếp theo sau đó Lý Khôi Vĩ bật ra tiếng cười nhẹ, hôn lên tóc cô:

- Ngủ đi em

Không cho cô một lời giải thích, buông ra một câu nửa vờ như thế rồi đi ngủ được sao? Đại Ngọc đem nỗi hoài nghi này, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ..

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

Đại Ngọc quay trở lại làm việc, ngày đầu tiên đi làm dưới ánh mắt không đồng ý vụn vặt của ai kia. Cô ngồi trên bàn làm việc, nhìn đồng hồ còn mười phút nữa mới đến giờ thì đi vào trong phòng tổng giám đốc dọn dẹp. Có điều khung cảnh trước mắt khiến khoé mắt cô giật giật vài lần. Không tính đến cái tủ hồ sơ bị ai đó làm loạn lên, cái bàn làm việc ngổn ngang giấy tờ.

Cô không nói là không có mình thì Bạch Minh Phong không sống nổi nhưng mà cái thói làm việc của anh ta không phải ai cũng chịu nổi. Kiểm chế xúc động và cô bắt tay vào dọn dẹp. Đến khi Bạch Minh Phong bước vào thì mọi thứ đã tươm tất cộng thêm ly trà còn bốc khói để trên bàn. Không nhận được nhường mảy một cái đưa mắt nhìn sang cái người hai hôm trước còn sống dở chết dở trên giường bệnh. Anh ta háng giọng ngồi vào ghế, nói:

- Sức khoẻ của thư kí Trần ổn rồi chứ?

- Cảm ơn ngài đã quan tâm, tôi rất tốt.

Rất tốt nếu như không dọn dẹp cái đồng mà ngài để lại kia.

Đại Ngọc gào trong lòng nhưng trên môi vẫn nở nụ cười thoả đáng. Bạch Minh Phong mặt vẫn lạnh như ngày thường gật đầu một cái rồi lại nói:

- Chuẩn bị phòng họp, 10 giờ bắt đầu họp nội bộ

- Vâng.

Cô lui ra ngoài thì gặp Alex, anh ta nhìn cô rồi gật đầu thay cho lời chào hỏi. Đại Ngọc mỉm cười, chuẩn bị đi sang phòng họp thì bị anh ta

kêu lại. Alex nhìn cô, chần chừ một chút rồi nói:

- Không sao chứ?

Đại Ngọc tròn xoe mắt nhìn Alex, không biết có phải là gặp tai nạn xong đầu óc có chút hổng hay không mà cô không nhanh nhạy như bình thường. Mấy chục giây sau cô mới nhận ra đối phương nói về việc gì, ánh mắt biến chuyển bất ngờ:

- Vẫn có thể tăng ca tốt

- Ừm vậy kế hoạch một tuần sau giao cho em.

-.....

Này này anh không thể học theo thói xấu của nhà tư bản bóc lột như vậy được.

Buổi họp ngày hôm nay kéo dài đến giờ ăn trưa vẫn chưa kết thúc. Nhìn sắc mặt ngày càng lạnh của tổng giám đốc không ai dám lên tiếng đòi quyền lợi được nghỉ trưa cả. Nhưng mà riêng cô thư kí thân cận làm việc cùng Bạch Minh Phong trên năm năm thì có lá gan khá lớn đi?

Trong lúc đang cúi đầu ghi lại báo cáo thì Đại Ngọc cảm nhận được có vài ánh mắt nóng rực nhìn mình. Cô ngước lên thì nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của mấy vị giám đốc. Hơi nhuróng mày, cô nhìn lên đồng hồ rồi lại nhìn người đang nói trước màn hình đang run rẩy không thôi kia.

Cô không có ý định giúp tiếp tục chăm chỉ ghi ghi chép chép. Đến một hồi lâu sau vẫn không thấy Bạch Minh Phong có ý định dừng lại thì cô liền quay đầu nhìn anh ta.

Bạch Minh Phong đang đọc bản kế hoạch trên tay thì cảm giác người bên cạnh đang nhìn anh và có xu hướng nhích về phía này. Anh ngẩng lên vừa vận chạm mắt với cô thư kí. Thư kí Trần nở nụ cười, nói vừa đủ hai người nghe:

- Nếu như còn tiếp tục thì sẽ không kịp ăn trưa, hôm nay nhà hàng Z có món mà ngài thích.

Tổng giám đốc Bạch hơi nhuróng mày nhìn cô, biết rằng cô nàng này đang tự mình làm bia đỡ đạn thì không khỏi đưa mắt quét một vòng phòng họp. Mọi người cảm nhận ánh mắt đưa tới đều rất nghiêm chỉnh nhìn lên vị giám đốc kế hoạch đứng trên kia, tuyệt đối không phải họ nhờ Đại Ngọc đâu.

- Tạm dừng tại đây, tôi mong lần họp sau sẽ không gặp lại những lỗi như vậy nữa. Mọi người nghỉ ngơi đi.

Trong thang máy, cô không khỏi hứng chịu ánh mắt rét lạnh từ Bạch Minh Phong. Đại Ngọc cười ngọt ngào lấy lòng thì bị một câu của anh ta giết chết:

- Sao tôi không biết mình thích món ăn nào ở nhà hàng Z nhỉ? Thì ra thư kí Trần hiểu rõ tôi như vậy đấy.

Ấc thật ra Bạch Minh Phong rất ghét nhà hàng này.

Đại Ngọc còn chưa kịp đáp lại thì cửa đã mở ra, tổng giám đốc người ta đã một đường thẳng bước đều không thèm nhìn cô một cái. Mà Alex đi song song với cô, có ý tốt nhắc nhở:

- Thật ra cậu ta thích nhà hàng A hơn.

Còn nói!

Cô cảm phần nhìn Alex rồi đập gót giày đi. Ngày đầu tiên đi làm lại đã chọc giận cấp trên rồi, rốt cuộc cô đã gây ra tội gì? Còn chưa kịp than vãn xong thì nhận được lệnh từ cấp trên trong nhà đi xuống phòng làm việc nhận thức ăn trưa.

Đại Ngọc bước vào phòng giám đốc Trần, thấy ông đang ngồi trên bàn làm việc thì nở nụ cười. Cô đi tới gõ vào mặt kính:

- Đã tới giờ ăn trưa rồi, ngài không định ăn sao?

- Còn không phải chờ con? Hôm nay lại bị tổng giám đốc la à?

- Có bị la nhưng không phải con, là mấy người bên phòng kế hoạch

Đại Ngọc đi tới bóp vai cho ông, cô thật sự là không có chọc giận sếp đâu. Mà ông Trần hừ lạnh một tiếng:

- Ta nghe thấy hết rồi, lần sau đừng có làm như vậy nữa.

Ấc tin tức truyền đi nhanh vậy sao?

Còn chưa kịp phản bác lại thì ông nói tiếp:

- Nghe tổng giám đốc nói hai ngày qua con ra ngoài lấy tài liệu, đã xong chưa?

Lấy tài liệu? Đại Ngọc giật mình nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần vâng một tiếng. Quả nhiên là sếp, bao che cho nhân viên rất tốt nha.

Có điều cô không dám ở lại quá lâu sợ ông sẽ hỏi thêm thì lại không biết trả lời thế nào nên đã nhanh chóng cầm lấy thức ăn cao chạy xa bay.

Trên đường đi tới thang máy cô chạm mặt giám đốc kế hoạch, người mà khi này run rẩy được chăm sóc bởi ánh mắt giá lạnh của tổng giám đốc. Anh ta kéo cô lại, hơi ngại ngùng nói tiếng cảm ơn. Đại Ngọc ngoài cười nhưng trong không cười:

- Mong rằng mọi người không lặp lại chuyện ngày hôm nay một lần nữa.

Bởi vì mỗi lần như thế người chịu tội chính là tôi đây.

Cô giữ nụ cười thân thiện khiến cho giám đốc kế hoạch càng thêm yêu thích. Còn đang định mời cô đi ăn trưa thì đã thấy Đại Ngọc đi mất tiêu rồi. Cô gái này chạy nhanh thật đấy!

Nhanh chóng giải quyết xong bữa trưa rồi làm cho xong núi công việc đang đợi cô. Cô nhìn lên màn hình máy tính hơi căng môi dưới không biết đang nghĩ gì rồi đưa mắt nhìn xuống chân trái của mình một hồi lâu.

Nên làm như thế nào mới tốt đây...

.....

Chiều tan tầm, cô định trên đường về sẽ ghé vào siêu thị mua một ít thức ăn về nấu thì đã bị chặn lại. Nhìn Nhất Sơn đứng trước mặt mình, cô cũng đoán ra một phần nào đó.

Nhất Sơn vẻ mặt âm u, giọng nói tức giận:

- Tại sao lại không nói cho em biết?

- Giờ này mà Quy Hoàng thả em chạy ra đây?

- Đừng đánh trống lảng, em đang rất tức giận.

Đại Ngọc bật cười lạnh nhìn cậu ta đôi mắt đảo một vòng. Đuôi lông mày khẽ nhếch lên:

- Anh ta kêu em đến đây?

Nhất Sơn cau mày không đáp. Cô đi đến bên cạnh, nhìn chằm chằm vào cổ áo cậu ta một hồi rồi mới cất giọng không to không nhỏ:

- Muốn thứ này đến vậy sao? Chẳng lẽ Trương gia còn nghèo túng đến vậy?

Nói xong Đại Ngọc vỗ vai Nhất Sơn vài cái rồi bước đi. Cậu ta không đuổi theo ngược lại còn nghe thấy tiếng cười trầm thấp bên tai. Qua tai nghe siêu nhỏ, Nhất Sơn nghe thấy giọng nói của ai đó:

- Vẫn còn cứng đầu nhỉ..

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Tính tình thật tẻ

Từng bước một đi về nhà, trên đường còn sẵn tiện ghé vào siêu thị. Trên đôi giày cao gót, từng đợt khí lạnh thổi ngang qua khiến người đi đường không khỏi hít hà. Nhưng cô lại không có một chút phản ứng. Khuôn mặt lạnh tanh suốt cả quãng đường.

Về đến nhà việc đầu tiên là cởi bỏ lớp quần áo, gạt đi muộn phiền. Mái tóc còn ướt chưa lau khô, từng giọt nước rơi xuống sàn theo bước chân của cô. Đi vào bếp, Đại Ngọc tự tay nấu món mình thích.

Từ sau khi gặp Nhất Sơn, đầu óc cô có chút đau nhức. Những kí ức tràn về không có thứ tự. Cô nhớ lại cái đêm đem Anna ra khỏi nơi đó, nhớ lại khuôn mặt người đàn ông đứng trên hành lang tầng hai. Đêm đó trời tối mịch nhưng không hiểu sao ánh mắt của hắn ta cô lại nhớ rất rõ. Đôi mắt sắc bén hơi híp lại, cô có cảm giác mình từng thấy nó ở đâu rồi...

Cất ngang dòng suy nghĩ là một hồi chuông cửa vang lên. Cô đi tới và mở cửa ra, có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy người ngoài cửa.

Nam Huy nhìn thấy cô mở cửa thì trong mắt hiện ra sự vui vẻ. Anh ta nở nụ cười:

- Hi

Đại Ngọc cũng mỉm cười chào lại rồi cả hai chìm vào sự im lặng. Cô háng giọng, hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- À, tiện đường đi ngang đưa tí đồ cho em

Nói xong Nam Huy đưa ra một túi quà nhỏ nhỏ trông rất xinh. Cô chần chừ không biết nên nhận hay không thì anh ta đã nói tiếp:

- Chỉ là món quà nhỏ thôi

Người ta đã nói rồi chẳng lẽ cô còn không cho một đường lui. Đại Ngọc đưa tay nhận lấy:

- Cảm ơn

-.... Nghe nói em vừa xuất viện

Cô kinh ngạc nhìn anh ta đổi lại vẫn là nụ cười đó. Nhưng rất nhanh cô thu cảm xúc về:

- Chỉ là cảm nhẹ thôi

Nam Huy lần này bật tiếng cười, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô:

- Theo như anh biết thì không phải vậy

Đại Ngọc nhìn thẳng vào mắt anh ta, giọng lạnh đi vài phần:

- Có phải anh đang đi quá xa không?

- Em đừng hiểu lầm, anh chỉ là quan tâm em thôi. Dù sao con gái ở bên ngoài một mình có chuyện gì xảy ra cũng nên báo cho cha mẹ biết. Bằng không em có thể nói cho anh biết...

- Không cần phiền đến anh đâu, bạn trai tôi lo được.

Nam Huy còn đang chuẩn bị tuôn một tràng nghe cô nói thế thì sững người, trong lòng có chút khó chịu. Bạn trai sao? Chính là cái người đàn ông mà anh ta đã chạm mặt vài lần. Nhìn vẻ bề ngoài đã biết người đàn ông đó không phải loại người dễ chạm vào. Ánh mắt của hắn ta thâm trầm khó đoán nhưng mỗi lần nhìn Đại Ngọc lại khó giấu nổi dịu dàng dành cho cô.

Người đàn ông đó đem lại cho người khác cảm giác không thân thiện lắm..

- Anh nên về sớm một chút vì sẽ có một trận tuyết rơi đấy.

Lời lẽ thì giống như quan tâm đến người khác nhưng thật ra là đuổi khách một cách lịch sự. Song người khách này chỉ mỉm cười giống như không nghe ra ý đuổi của cô:

- Không mời anh uống một ly trà được sao?

- Hiện tại thì không tiện lắm, tôi còn nhiều việc phải làm nữa

Đại Ngọc bắt đầu thiếu kiên nhẫn, sắc mặt vẫn cố hoà nhã. Nam Huy nhìn ra sự khó chịu của cô, không đành lòng mà rời đi. Ngồi trên xe nhìn về phía căn nhà, những cảm xúc hỗn độn khiến anh ta không phân biệt được nữa. Ngán người rất lâu trên xe cho đến khi có một chiếc xe thể thao đắt tiền chạy đến đỗ trước nhà cô. Nhìn người đàn ông trong xe bước xuống, ánh mắt Nam Huy lại càng lạnh.

Lý Khôi Vĩ bước xuống xe việc đầu tiên là nhìn về phía chiếc xe khả nghi đậu không xa lắm. Trên nóc xe cũng đã phủ một lớp tuyết mỏng xem ra là đã ở đó khá lâu. Anh nheo đôi mắt lại nhìn về phía người ngồi ở vị trí ghế lái, đến khi nhìn rõ rồi thì cau mày. Hắn ta làm gì ở đây?

Tầm mắt hai người chạm vào nhau, Lý Khôi Vĩ nhếch môi coi như lời chào hỏi. Nam Huy cau mày, anh không thể chứa được người này trong mắt cả.

Nụ cười của hắn ta thâm sâu khó lường, cũng giống như lòng dạ hắn vậy.

Nam Huy gật đầu chào rồi đánh tay lái chạy đi. Lý Khôi Vĩ nhìn chiếc xe dần dần nhỏ lại, nụ cười cũng thu về. Xem ra là đến tìm cô nhi..

Đại Ngọc một lần nữa nghe tiếng gõ cửa thì là lúc cô đang ôm tô mì to ăn. Cô không đứng lên mà ngồi một chỗ tiếp tục ăn, cho đến khi nghe

tiếng gõ cửa dần dần lớn.

Lúc mở cửa ra đã thấy một khuôn mặt âm u lạnh lẽo khiến cô giật mình. Lý Khôi Vĩ cau mày:

- Đang làm gì mà không ra mở cửa?

- Em đang ăn

Người này làm sao vậy? Vừa đến đã cau gắt rồi?

Đại Ngọc cũng không để tâm đến thái độ của anh lắm, đi vào trong tiếp tục ăn mỳ của mình. Mà anh thấy cô như thể càng thêm bực tức.

Vào trong bếp nghe thấy mùi mỳ cùng phô mai thơm nức mũi, anh liếc sang đĩa mỳ của cô cùng một nồi mỳ lớn trên bàn thì khẽ nhủ mày.

- Sao không nấu cơm ăn?

- Lâu lâu đổi khẩu vị

- Một mình em ăn hết đống này?

Đại Ngọc gật đầu một cái, liếc mắt liền nhìn thấy người này sắp bùng nổ nhưng lại nhịn xuống. Cô lúc này hơi nhếch mép, như có như không nói:

- Nếu như là lúc trước thì chắc anh đã quát lên, mắng một trận to rồi..

Lý Khôi Vĩ nhận ra sự khác thường từ cô, hơi nhủ mày không đáp lại mà ngồi xuống đối diện. Đại Ngọc đi lấy thêm một cái đĩa và nĩa mới cho anh. Cô gấp mỳ bỏ vào, nói:

- Ăn đi, tay nghề em cũng không tệ đâu

- Ít ăn những thứ này thôi, sau này anh sẽ làm cơm cho em

Đại Ngọc không nói không rằng tiếp tục ăn. Anh nhìn thấy thế cũng không nói nữa. Khoảng một lúc sau anh mới nghe thấy cô cất lời:

- Em nhớ lúc trước anh không dịu dàng như thế này

- Đại Ngọc, có gì thì em nói rõ ra đi đừng vòng vo nữa

Cô ngược lên nhìn anh, nhìn khuôn mặt đang cau có kia. Đại Ngọc hơi dừng lại rồi nói:

- Em nhớ rằng tính tình của anh thật sự không tốt chút nào

Keng một tiếng, chiếc nĩa trong tay bị Lý Khôi Vĩ thả xuống va vào cái đĩa. Anh giống như bị chọc vào chỗ tức, không kiên nhẫn nói:

- Làm sao? Em chê anh?

Đại Ngọc cúi đầu còn chưa kịp đáp thì đã nghe anh nói tiếp:

- Có chê cũng muộn rồi, em không bỏ nổi anh đâu.

Cô ngẩng lên nhìn anh, cái gì cũng không nói khiến anh thêm tức. Lý Khôi Vĩ nghĩ đến Nam Huy ban nãy, hỏi:

- Khi này có ai đến tìm em không?

-...Có

- Trả lời thôi mà cũng phải đắn đo như vậy? Có phải làm việc gì xấu rồi không?

Đại Ngọc cau mày, hình như vừa nói tính tình anh không tốt anh liền không tốt thật cho cô xem. Cô đáp:

- Là Nam Huy, đến đưa chút đồ.

- Nam Huy? Có phải anh trai hàng xóm cùng tám mưa cời trường với em không? Người mà em rất thích ấy?

- Lý Khôi Vĩ!

Cô gằn giọng cảnh cáo nhưng anh xem gió thổi qua tai, cười lạnh một tiếng:

- Làm sao? Nói trúng chỗ đau của em rồi?

Đại Ngọc cau mày, người này rõ ràng là cố tình gây sự. Mà cô biết mình là người gây sự trước nên nín nhịn, cố gắng điều chỉnh giọng nói:

- Anh thấy anh ta ở chỗ nào?

- Haha, người ta còn cố tình đậu xe ở trước nhà đợi kìa. Có phải anh không tới thì em đi với hấn đúng không?

- Lý Khôi Vĩ, anh không cần gây sự với em

Nghe xong câu này anh liền cười lạnh:

- Em xem anh đây là đang gây sự?

- Không phải sao?

Đại Ngọc nhìn anh đang đứng lên, thấy rõ sự thay đổi rõ rệt trên khuôn mặt. Ánh mắt anh tối đi, gần từng từ một:

- Đã làm bạn gái anh thì tốt nhất em nên thu mấy thứ tình cảm vớ vẩn bên ngoài về đi, đừng để đến lúc bị phát hiện thì trách anh không nể mặt em mà bóp chết hấn ta đầu.

Nói xong Lý Khôi Vĩ bỏ đi ra khỏi phòng bếp, Đại Ngọc nhìn theo bóng lưng anh lăm lăm:

- Rõ ràng tình tình vẫn tệ như vậy, đúng là không ưa nổi mà.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Bóng tối bao trùm lên không gian, ánh trăng mập mờ qua tấm màn bên cửa sổ. Anh mở to mắt nhìn lên trần nhà, tiếng hít thở đều đặn bên cạnh lọt vào tai. Từ từ nằm nghiêng, tấm lưng nhỏ đập vào mắt.

Nhẹ nhàng kéo cô ôm vào lòng, anh thở dài một tiếng. Cô thế nhưng lại không thức giấc, cứ quây tìm một tư thế thoải mái rồi nặng nề ngủ. Lý Khôi Vĩ vuốt ve khuôn mặt, ngón tay xoa xoa hàng lông mày hơi nhú lại. Trong lòng có cảm xúc hỗn độn, không hiểu vì sao anh lại có cảm giác lo lắng...

.....

Dường như sau buổi tối hôm đó, Lý Khôi Vĩ vẫn còn giận cô. Thế nhưng anh không biểu hiện ra bên ngoài, chỉ là vẻ mặt lạnh tanh như tờ tiền vậy. Đại Ngọc chỉ nhìn anh vài cái, hơi mím môi có vẻ khó chịu muốn nói gì đó nhưng lại không mở lời được.

Cứ như thế lại vài ngày trôi qua, có lúc anh rước cô vào một buổi chiều lạnh rồi cùng nhau ăn và ngủ chung một giường. Nhưng tất cả chỉ dừng ở đó mà thôi, không hề có một hành động thân mật xác thịt ở đây.

Cho đến khi, anh nghe được tin Đại Ngọc đã nộp đơn xin nghỉ việc. Mà tin này anh không nghe từ cô, mà là từ Bạch Minh Phong.

Điều đầu tiên sau đó anh làm là gọi điện thoại cho cô, không thể liên lạc được. Lý Khôi Vĩ chạy đến công ty cô, trong lòng vừa giận vừa lo. Nhưng khung cảnh trước mắt khiến anh nóng giận gấp trăm lần.

Đại Ngọc tay ôm một thùng giấy, đứng đối diện là Nam Huy. Cô vẫn giữ khuôn mặt lạnh tanh đó nhưng trong ánh mắt đã dịu dàng mà chính cô cũng không biết. Mà người đàn ông đối diện, trong ánh mắt không biết bao nhiêu phần tình cảm hiện ra.

Anh tức giận, thật sự bị cô chọc cho tức giận rồi.

Tiếp theo đó, cô cùng người đàn ông đó rời đi mà không hề phát hiện ra sự hiện diện của anh. Nhìn cô leo lên chiếc xe cùng người khác, đôi mắt anh trầm trầm khó đoán.

Đại Ngọc ngồi trên xe không biết rằng sắp có một cơn bão sắp thổi bay nhà mình, cô vẫn còn đang suy nghĩ chuyện khác.

- Hay là em về Việt Nam cùng anh, được không?

Nam Huy đang lái xe phá tan sự im lặng, giọng nói chần chừ. Đại Ngọc chỉ cười cười, còn chưa kịp trả lời thì xe đã bị chặn đầu. Nam Huy

đạp thắng gấp khiến cô bị đập đầu vào kiếng xe. Anh ta lo lắng, đưa tay đỡ cô ngồi thẳng dậy:

- Em có sao không?

- Không sao

Đại Ngọc lắc đầu, thầm rủa cái tên chạy xe điên kia. Nhưng khi vừa ngược lên, nói thật ở khoảng khắc ấy tim cô có đập nhanh hơn một nhịp. Lý Khôi Vĩ từ trên xe bước xuống, khuôn mặt lạnh như băng. Anh đứng đó, mắt nhìn thẳng vào cô khiến cô ít nhiều cũng chột dạ.

Đại Ngọc mở cửa bước xuống, hàng lông mày cau lại:

- Anh làm gì thế, xem tí nữa là gây ra tai nạn rồi đây. Không cần mạng thì cũng đừng kéo theo người khác.

Lý Khôi Vĩ mang theo một bụng tức đuổi theo, đi tới kéo lấy tay cô. Giọng nói bình tĩnh đến lạ:

- Đi về với anh

- Anh làm sao thế!

Đại Ngọc cau mày, muốn giật tay về nhưng không thể, Lý Khôi Vĩ bóp chặt đến mức cô phát đau. Đôi mắt hẹp dài trở nên thâm thúy, anh nói:

- Đừng để anh trút giận lên hân ta, đi về với anh

Cô biết, qua lời nói cử chỉ ánh mắt anh đang thật sự nổi giận. Đại Ngọc mím môi, chỉ biết đành ngoan ngoãn theo anh đi về. Mặc kệ tiếng gọi phía sau của Nam Huy, chiếc xe lăn bánh biến mất khỏi con đường.

Về đến nhà, anh kéo cô vào trong rồi hung hăng đóng cửa lại. Đại Ngọc bị thái độ của anh làm cho hoảng sợ đôi chút, hơi mím môi lại. Lý Khôi Vĩ nhìn người con gái trước mặt, anh hỏi:

- Vì sao lại đi chung với hân ta?

Cô xoa xoa cổ tay bị anh nắm khi nãy, giọng nói cố tỏ ra bình thản:

- Tiện đường nhờ người ta chở về một đoạn đường

- Em có thể gọi cho anh

- Nhưng mà...

Lý Khôi Vĩ nâng cằm cô lên, ép cô nhìn thẳng vào mình. Đôi mắt lạnh như tuyết ngoài kia, anh cắt ngang lời cô:

- Khi nãy không đụng đến hân ta là anh đã nể mặt em lắm rồi

Đại Ngọc muốn lùi bước nhưng anh không cho phép, tay còn lại ôm ngang eo kéo cô dính sát vào mình. Lý Khôi Vĩ nhẹ giọng, giống như một liều thuốc độc:

- Vì sao nghĩ việc mà không nói anh biết?

Đáp trả lại anh là sự im lặng, điều này khiến anh càng bốc lửa giận. Lý Khôi Vĩ càng siết chặt cằm, nghiêng răng nói:

- Trả lời anh.

Đại Ngọc vùng vẫy:

- Hôm nay anh nổi điên cái gì thế?

Thoát được sự bao vây của anh cô cũng phải tốn nhiều sức lực. Lùi về sau, cô tức giận lên án:

- Tại sao em làm cái gì cũng phải nói cho anh nghe?

Cô quát lên, không hề nhìn xem biểu hiện của anh đã đáng sợ đến mức nào. Nói đúng hơn là cô không thềm để tâm nữa, tiếp tục nói:

- Rốt cuộc anh làm người yêu hay là làm cha?

Lý Khôi Vĩ bước tới thì cô lùi đi, đến khi đụng vào cái bàn thì anh đã kéo cô lại. Từng từ một, như đang nghiền răng nghiền lợi nói:

- Thật ra trong mắt em, anh không đáng một đồng đúng không?

Không để cho cô trả lời, anh đã chiếm lấy đôi môi đó một cách mạnh bạo. Bàn tay luồn vào trong áo, khơi gợi lên cảm giác của cô. Đại Ngọc nhắm mắt muốn đẩy anh ra nhưng không thể.

Không dịu dàng như mọi hôm, lúc anh tiến vào cô còn chưa đủ ẩm ướt, nỗi đau lan toả ra khiến cô bấu chặt vào anh. Lý Khôi Vĩ rên lên một tiếng, không để ý đến cảm giác của cô mà liên cử động.

Đại Ngọc đau đến phát khóc:

- Không được, xin anh...

Anh nhìn cô khóc lóc cầu xin nhưng không dừng lại. Giống như đang trút từng cơn giận vào từng lần tiến vào, điên cuồng gặm cắn cô.

Đến khi cơn kích tình qua đi, anh ôm cô vào trong nhà tắm ngâm mình. Đại Ngọc thẫn thờ ngồi trong lòng anh, mặc kệ anh muốn làm gì.

Lý Khôi Vĩ nhìn thấy cô như thế thì rất hối hận, rất muốn đánh mình một trận. Cho đến khi cô cất giọng khàn:

- Trong mắt anh, em cũng có giá trị đâu...

Nói rồi cô cúi đầu rơi nước mắt. Khi này có khác gì là bị làm nhục đâu, trong mắt anh cô cũng chỉ một thứ để anh trút bỏ ham muốn của mình.

Tim anh nhói lên, ôm lấy cô, đầu xuống vai cô:

- Xin lỗi

Cô chỉ lắc đầu, cười nhạt một cái. Cô cầm lấy tay anh, mân mê rồi nói:

- Minh chia tay nhé

- Không, Ngọc anh xin lỗi, là anh nghĩ không thông làm tổn thương đến em.

Lý Khôi Vĩ càng ôm chặt hơn, giống như sợ cô chạy mất. Anh sai rồi, làm tổn thương đến cô. Anh điên rồi, thế nhưng lại ép buộc cô

Đại Ngọc nhẹ giọng nói:

- Anh căn bản là không tin tưởng em. Một tình yêu mà không có sự tin tưởng thì làm sao mà lâu dài được hả anh? Sau hôm nay, anh nói thử xem làm sao em dám đối mặt với anh nữa?

Cô ngừng lại rồi thở ra một hơi thật dài, chính cô cũng không biết giọng nói mình nhẹ nhàng đến mức nào:

- Vậy nên mình xa nhau một thời gian, để cả hai tự ngẫm lại xem có phải là đúng người hay không?

Cô nhìn thấy tay anh nắm chặt lại, thân thể phía sau mình đang run rẩy. Sau một khoảng lặng, anh vẫn không trả lời. Anh tắm rửa cho cô xong rồi ôm cô trở về giường. Đặt lên trán cô một nụ hôn, Đại Ngọc có thể cảm nhận được đôi môi anh đang run rẩy. Sau đó anh rời đi.

Cô bật khóc, cắn chặt cái chân không để mình phát ra một tiếng động nào.

Thế nhưng lại bị cưỡng bức bởi người mình yêu, đây chính là ngày nhục nhã nhất đời cô. Và có lẽ sẽ trở thành nỗi ám ảnh cả một đời...

Lần này kết thúc thật rồi, không còn con đường nào để quay lại được nữa.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

- Đại Ngọc, vào uống thuốc đi.

Cô ngẩng đầu lên, Tuấn Kiệt dựa vào cánh cửa hai tay đút vào túi quần bộ dạng nhàn nhã. Đại Ngọc nhìn anh ta rồi lại tiếp tục việc đang dang dở. Tuấn Kiệt thấy mình không được quan tâm cũng không tức giận cũng không đến gần cô, chỉ nói to hơn:

- Em mà không nghe lời thì anh nói Nhất Sơn đấy

Nghe xong cô liền quay ngoắt lại, lườm anh ta một cái. Hừ, lúc nào cũng đem tên nhóc ấy đến hù cô.

Thế nhưng lần nào cũng hiệu quả cả, nhìn Đại Ngọc nhăn mặt đầy đau khổ uống thuốc mà Tuấn Kiệt hả hê.

Cô vội vàng uống thêm nước lọc vào muốn xua đi vị đắng còn trong miệng. Đại Ngọc bất bình nói:

- Anh muốn độc chết em sao?!

- Thuốc đắng dã tật

Tuấn Kiệt nói, đem bát thuốc cô vừa uống đi rửa sạch. Đại Ngọc đã phải uống loại thuốc này một tháng rồi, ít ra là tình trạng đã đỡ hơn ban đầu rất nhiều.

Anh bỗng nhớ lại ngày mà cô tìm đến, gương mặt suy sụp với đôi mắt còn sưng đỏ, dáng đi cũng chập chững không vững với đầy vết tích trên người. Sau đó cô ngất đi.

Thiếu dinh dưỡng, cơ thể kiệt quệ. Nhìn những vết đỏ tím trên người, Tuấn Kiệt hãi hùng liền muốn gọi cho Lý Khôi Vĩ. Thế nhưng nếu như Đại Ngọc đã tự tìm đến thì chắc chắn giữa họ đã xảy ra chuyện. Tuấn Kiệt mập mờ đoán được chuyện gì nhưng lại không dám hỏi.

Một tuần sau đó, hầu như cô không nói chuyện. Rất ngoan, ai nói gì làm đấy, không còn vẻ ngang ngược thường ngày nữa. Nhưng mỗi lần đem thuốc vào cho cô thì Tuấn Kiệt lại thấy cô thần người ngồi nhìn ra cửa sổ.

Tuấn Kiệt thấy cô đưa tay lên che mặt, đôi vai nhỏ run lên. Cô khóc.

Sao một người lại có thể mang nhiều đau khổ đến thế...?

Đến khi tình hình có vẻ tốt lên thì Tuấn Kiệt lại phát hiện ra một chuyện động trời.

Đại Ngọc có thai.

Nhưng lại là thai ngoài tử cung...

Một đòn giáng xuống, cô gục ngã

Đại Ngọc cầm chặt tờ giấy trên tay, vò nát nó rồi đứng dậy, giọng nói run lên:

- Em sẽ giữ đứa con này.

Vì sao lại cố chấp như vậy? Dù đã biết là không thể, dù có cố gắng đến mấy cũng không thể.

Đến khi Nhất Sơn trở về khi hay tin thì cô đã tự nhốt mình trong phòng. Phá cửa đi vào vì sợ cô làm bậy, nhưng thứ cậu ta nhìn thấy là một con búp bê ngồi bên cửa sổ.

- Chị...

Nhẹ giọng gọi nhưng không nghe thấy tiếng đáp trả, Nhất Sơn bước đến.

Đại Ngọc đang im lặng rơi nước mắt, ngồi kế bên cửa sổ thần thờ nhìn ra bên ngoài. Bước đến và quỳ một chân trước mặt cô. Nhất Sơn cảm lấy tay cô, gọi thêm một lần nữa.

- Chị

Cô quay sang nhìn cậu ta, hình ảnh trước mắt dần dần mờ đi. Nhất Sơn mỉm cười:

- Không sao, còn có em mà

Ngưng một chút rồi nói tiếp:

- Đứa bé này thật sự không thể, chị không cần mạng nữa sao?

Nói xong tim cậu ta cũng thất lại, nhưng đó là sự thật. Nếu như cô cứ cứng đầu như thế mãi thì sự mạng của người mẹ cũng không giữ được.

Đại Ngọc lắc đầu, nói nhỏ:

- Không được..

Nhìn cô phờ phạc, như một kẻ nửa nửa mê thì tim cậu ta quặn thắt lại. Nhất Sơn cầm chặt tay cô, giọng điệu như đang cầu xin:

- Chị cũng hiểu mà, đừng không?

Rằng đứa bé không thể nhìn thấy ánh mặt trời, mãi mãi là như thế...

Đại Ngọc cắn chặt môi lắc đầu, cô không muốn hiểu. Cô chỉ biết rằng mình muốn giữ lại đứa con này. Cô bật khóc, uất ức trong lòng không thể nói với ai.

Vì sao lại đối xử với cô như thế?

Đại Ngọc khóc nức nở, nước mắt cứ tuôn ra như suối, cổ họng nghẹn lại không thể nói ra được từ gì

Đến cả ông trời cũng đối xử tệ bạc với cô...

Nhất Sơn chỉ biết ôm chặt lấy cô, đôi mắt cũng cay xè lên.

Đại Ngọc khóc đến lã người đi, chìm vào giấc ngủ. Nhất Sơn đứng bên ngoài, trên tay là liều thuốc cháy dở. Nếu như không phải Đại Ngọc cầm, có thể giờ này cậu đã cầm súng chia vào đầu hất ta.

Người đã đem đau khổ đến cho cô.

- Mẹ kiếp, thằng tôi.

Nhất Sơn tức giận mắng, tay vò mái tóc rối nùi lên. Cái thai đó nhất định phải bỏ, không thể chậm trễ hơn được nữa. Cậu không quan tâm cho đứa bé là ai, cậu chỉ quan tâm đến cô.

Tuấn Kiệt ngồi đối diện một người đàn ông đang uống rượu như uống nước mà khẽ thờ dài. Không đành lòng nói:

- Rốt cuộc ngài có cần dạ dày nữa hay không?

Lý Khôi Vĩ nhìn sang Tuấn Kiệt, môi nhếch lên. Anh tiếp tục uống, sau đó nói:

- Chẳng chết được

Thật sự điên rồi, anh lật tung mọi nơi vẫn không có dấu vết của cô. Một cọng tóc cũng không vươm lại, một người sống sờ sờ như thế lại có thể bốc hơi khỏi thế gian một cách dễ dàng.

Đại Ngọc lại chọn cách chạy trốn khỏi anh, một lần nữa.

Anh tức giận, thậm chí ngay giây phút anh có suy nghĩ mình sẽ bóp chết cô.

Nhưng vì ai mà cô lại phải chạy trốn?

Nghỉ việc, báo về gia đình rằng đi du lịch một thời gian thế nhưng khi điều tra thì cô không hề xuất cảnh, trên camera của tàu, của những con đường đều không thấy dấu vết của cô.

Dần dần anh trở nên lo lắng, sợ rằng cô nghĩ không thông chọn cái kết cục xấu nhất. Lục tung mọi nơi, Lý Khôi Vĩ bị bức đến phát điên, không ngày nào có thể ngủ ngon giấc.

Lý Khôi Vĩ ngã người ra ghế, nhìn vào thứ nước sóng sánh trong ly:

- Em ấy như vậy lại bị tao làm cho rối loạn lên cả, rõ ràng là đã sống rất tốt vậy mà tao lại....

Nói đến đây anh nhàu mày chặt lại, vài giây sau cái ly trên tay đã bay thẳng vào tường tạo nên âm thanh chói tai. Lý Khôi Vĩ dùng tay che mặt, thanh âm khàn khàn:

- Mẹ nó

Tuấn Kiệt nhìn thấy bạn mình như vậy, đứng ngồi không yên trong lòng lại bức rứt. Nói hay không?

Lý Khôi Vĩ dù say nhưng vẫn có thể cảm nhận sự khác thường từ Tuấn Kiệt, lười biếng bỏ tay xuống nhìn sang anh ta. Anh nhắm mắt lại:

- Kiệt

- Hà?

Chột dạ, rõ ràng là chột dạ

Lý Khôi Vĩ ngàn lần không nghĩ rằng Tuấn Kiệt lại bao che giúp Đại Ngọc nên vô ý hỏi:

- Máy đang giấu tao điều gì sao?

Tuấn Kiệt giật thót tim, nhìn sang người đàn ông đang ngồi đối diện mình. Nếu chậm trễ sẽ nguy hiểm đến cô, vậy thì sau này hắn ta biết mình sẽ rất thảm. Nhưng bây giờ nếu nói cho hắn ta biết thì...

Tuấn Kiệt cầm lấy chai rượu trên bàn uống một hơi. Rượu làm con người can đảm hơn đúng không?

- Đi thôi

Tuấn Kiệt sau khi cảm thấy đủ can đảm liền đứng lên nói. Lý Khôi Vĩ mở mắt nhìn anh ta, đôi mắt nheo lại đầy nguy hiểm khiến Tuấn Kiệt hơi sợ. Nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần:

- Có đi hay không? Đừng có ở đây lãng phí thời gian nữa.

Trên đường Tuấn Kiệt không biết đã phải cầu nguyện bao nhiêu lần. Cầu mong tên này sẽ không xé xác anh ra làm trăm mảnh huhu

Chuyện gì đến cũng phải đến, Lý Khôi Vĩ đã chạm mặt Nhất Sơn ở nhà của Tuấn Kiệt. Linh cảm không lành ập đến, anh nhìn thấy Nhất Sơn đứng bật dậy và nhìn mình bằng ánh mắt căm phẫn:

- Tại sao anh ta lại ở đây?

Tuấn Kiệt cảm thấy mình đúng là gặp vận xui, còn chưa kịp giải thích thì đã nghe thanh âm lạnh lẽo vang lên ở bên cạnh:

- Tuấn Kiệt, rốt cuộc cậu đã giấu tôi chuyện gì?

Nhất Sơn xuất hiện ở nhà Tuấn Kiệt không phải là vấn đề, mà là ở thái độ của cậu ta. Lý Khôi Vĩ biết tên nhóc này không ưa gì mình nhưng chưa từng tỏ thái độ đó, trừ khi...

Lý Khôi Vĩ nhú mày càng chặt, gắt gao nhìn Nhất Sơn:

- Đại Ngọc đâu?

- Mẹ nó anh có tư cách gì mà hỏi?!

Nhất Sơn nóng nảy quát, hận không thể tặng cho anh vài chục lỗ trên người. Lý Khôi Vĩ càng bán tính bán nghi, quay sang Tuấn Kiệt:

- Cô ấy đang ở đây?

- Haha chuyện này..

- Mau nói

Anh không còn đủ kiên nhẫn nữa, thật sự muốn phát điên rồi. Tuấn Kiệt đành thở dài gật đầu.

Lý Khôi Vĩ thoát khỏi cơn say, rất muốn đánh người bạn này một trận. Nhưng có người quan trọng hơn đang đợi anh. Từng bước đi như chạy, mặc kệ Nhất Sơn bị Tuấn Kiệt cản lại đang giận dữ mắng mình, anh tìm cô

Đại Ngọc

Đại Ngọc của anh

Cô gái nhỏ của anh...

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 88: Đau thương

Bầu trời đêm nay không có sao, một màu đen tĩnh mịch khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo. Từng điều thuốc rơi xuống đất, từng làn khói thuốc bay lên rồi hoà vào không khí.

Tuấn Kiệt nhìn người đàn ông đẩy mà không khỏi thở dài một tiếng. Đi tới bên cạnh, mắt nhìn ra bầu trời, Tuấn Kiệt nói:

- Định làm thế nào?

Lý Khôi Vĩ nhìn xuống tờ giấy siêu âm trên tay, trong lòng là một đồng ngôn ngang không nói được. Anh nắm chặt lấy nó, giọng nói khàn đi mấy phần:

- Còn làm thế nào nữa, còn cách nào khác sao?

Đưa con đầu tiên của họ, kết tình tình yêu của cô và anh....

Anh siết chặt lấy tờ giấy, ngay lúc này anh càng hận chính mình. Đêm đấy cứ như vậy mà ép buộc cô, mặc kệ cô có cầu xin thế nào, mặc kệ đôi mắt xinh đẹp ấy có nhắm chặt lại không để nước mắt rơi.

Lý Khôi Vĩ vút thuốc trên tay đi, còi nút áo ra, cổ họng rất đau như có gì đó chặn lại. Thật lâu sau, anh mới nói tiếp:

- Ngày mai tao đưa em ấy đến bệnh viện

- Nhưng mà Đại Ngọc...

- Em ấy là quan trọng nhất, tao chỉ cần em ấy bình an

Vừa dứt lời anh đã nghe thấy tiếng động rất mạnh, quay lại thì thấy Đại Ngọc đứng ở phía không xa.

Cô sững sờ nhìn anh sau đó quay đầu bước đi. Nói là bước nhưng thật ra là chạy, có điều đôi chân giống như phản kháng lại ý chí, không thể chạy nổi.

Như dự đoán, Lý Khôi Vĩ nhanh chóng đuổi theo rồi ôm cô từ phía sau. Đại Ngọc thở hổn hển như vừa chạy một đoạn đường dài, giọng nói run rẩy:

- Tôi muốn về phòng

- Anh ôm em

Lý Khôi Vĩ bế cô lên, cảm giác cô nhẹ đi hẫng. Lúc này anh khẽ cúi đầu quan sát, khuôn mặt cô gầy đi, đôi mắt sưng đỏ thiếu sức sống. Anh đi vào phòng cứ như vậy không thả cô xuống

Anh tham lam, muốn được gần gũi với cô hơn. Anh biết, lúc này Đại Ngọc rất căm ghét anh

Cô thấy anh không có ý định bỏ mình xuống liền vùng vẫy muốn nhảy xuống. Lý Khôi Vĩ đi tới ngồi xuống giường, ôm lấy Đại Ngọc đang ngồi trên đùi anh vào lòng. Anh hôn lên mái tóc của cô, giọng nói không biết có bao nhiêu thương tiếc:

- Đại Ngọc...

Có làm thế nào anh cũng không buông tay, cô đành bất lực mặc cho anh ôm. Đại Ngọc không trả lời, như con búp bê mặc kệ anh ôm trong lòng.

Nhìn thấy cô lãnh đạm với mình, lòng anh càng thêm đau. Lý Khôi Vĩ cầm lấy bàn tay cô, trên mu bàn tay có vài vết kim truyền nước biển để lại. Anh vuốt ve nơi đó, giọng nói rầu rĩ:

- Không muốn gặp anh nữa sao?

Cô cúi đầu, vẫn lựa chọn không đáp. Nhưng trái tim lại âm ỉ đau, nó không thể nghe theo lí trí.

Không muốn gặp ư? Không, ngược lại là đằng khác. Thời khắc cô cầm tờ giấy khám thai trên tay, điều đầu tiên cô muốn làm là chạy đi tìm anh, muốn được ôm trong vòng tay đó rồi vỡ vụn. Cô sẽ xin anh tìm cách, Lý Khôi Vĩ rất thông minh, anh sẽ có cách cứu lấy con của họ.

Nhưng khi vừa gặp lại, cô lại nghe thấy cái gì? Anh muốn đưa cô đến bệnh viện? Anh không còn cách nào khác? Anh không cần đứa con này sao?

Đại Ngọc càng nghĩ thì càng đau thương, vành mắt cũng ửng đỏ lên thêm.

Lý Khôi Vĩ ôm lấy cô, rồi bỗng trên mu bàn tay có một giọt nước rơi xuống. Cứ như thế từng giọt từng giọt rơi xuống tựa như từng chiếc búa đập vào tim anh. Rất đau nhưng chỉ có thể chịu đựng.

Anh nói:

- Em có thể đánh anh, đâm anh vài vết dao thậm chí làm bất cứ điều gì em muốn. Đừng hành hạ mình nữa

Anh tình nguyện nhận hết đau khổ về mình, hãy để anh là người gánh chịu nó.

Đại Ngọc cắn chặt môi, không để mình phát ra một tiếng động nào. Nước mắt vẫn cứ rơi như một chuỗi hạt trên châu trong suốt.

Hơi thở nặng nề, bỗng bụng cô đau thắt lại. Đại Ngọc gập người, trán nhấn lại vì đau không thể chịu được. Lý Khôi Vĩ hoảng sợ, đặt cô xuống giường. Anh nhìn thấy cô đang ôm lấy vùng bụng liền cau mày:

- Anh đưa em đi bệnh viện

Động tác muốn bế cô lên thì Đại Ngọc đã đưa tay cản lại, lắc đầu. Giọng nói cô khàn đi:

- Không... Không được

Cô phải bảo vệ đứa bé này, không thể để cho ai tổn thương đến nó.

Mặc kệ cô có cầu xin thế nào, anh bế cô lên đá cửa đi ra ngoài. Đại Ngọc hoảng sợ, muốn vùng vẫy nhảy xuống nhưng cơn đau lại hút hết sức lực của cô. Nằm trong lòng anh, mồ hôi lạnh tuôn ra như vừa tắm, mặt tái nhợt không còn tí máu.

Lý Khôi Vĩ khẩn trương, ra tới phòng khách thấy Tuấn Kiệt đang ngồi thì hét to lên:

- Mau lấy xe

Tuấn Kiệt thảm thán trong lòng: không ổn thật rồi.

Ngồi trong xe ôm cô ở ghế sau, anh chỉ biết trấn an cô mà ngay chính bản thân cũng đang hoảng sợ. Trên tay anh uơn ướt, một mùi rất quen thuộc. Máu...

Tuấn Kiệt cũng nghĩ thấy, chỉ biết đánh tay lái chạy nhanh hơn. Đại Ngọc nắm chặt lấy áo anh, răng nghiến chặt lại nén lại nỗi đau.

Thật sự rất đau, chưa bao giờ cô đến thế này...

- Gần đến rồi, em cố chịu một chút nữa.

Đại Ngọc thống khổ rên rỉ, cô mở mắt đã đầy tơ máu nhìn anh. Giọng nói không ngừng run rẩy:

- Xin anh...giúp em....

Xin anh, giúp em giữ lấy đứa bé.

Anh đau lòng, nhìn Đại Ngọc bắt lực cầu xin mình. Nhưng anh không thể chiều theo ý cô, anh không muốn một xác hai mạng xảy ra.

Lý Khôi Vĩ hôn lên mắt cô. Đến thời điểm đặt cô nằm lên băng ca, tay áo anh cũng đầy máu. Nhìn cô được đẩy vào phòng cấp cứu, anh không thể làm gì khác.

Tuấn Kiệt đứng bên cạnh, đưa tay đặt lên vai anh. Thân là bác sĩ, anh ta cũng biết cái thai đó chính là mối đe dọa đến tính mạng của Đại Ngọc. Càng giữ lâu càng nguy hiểm, sức khoẻ của cô ngày càng yếu đi, chỉ sợ đến một thời điểm khi mà cơ thể không thể chống đỡ được thì thảm cảnh sẽ xảy ra: một xác hai mạng.

Từng giây trôi qua, anh nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt đó mà tim như bị bóp chặt. Anh nhớ lại lúc cô cầu xin mình, ngay cả hơi thở cũng yếu ớt, vậy mà cô cũng chỉ quan tâm đến đứa bé. Cô nép vào lòng anh, không hề kêu một tiếng đau chỉ biết nín chịu một mình. Có phải hay không, cô đã quen như vậy rồi? Quen chịu đựng tất cả?

Nếu như không phải Tuấn Kiệt nói cho anh biết, có phải cô vẫn cứ giữ đứa bé dù cho ai khuyên can cỡ nào?

Ô, anh tin chắc cô sẽ làm như vậy.

Thời gian cứ thế trôi qua, rất lâu sau đó cánh cửa được mở ra. Lý Khôi Vĩ đứng bật dậy, nhìn băng ca được đẩy ra. Bác sĩ thấy Tuấn Kiệt thì gạt đầu thay cho lời chào hỏi rồi nói:

- Ai là người nhà của bệnh nhân?

- Là tôi

Lý Khôi Vĩ đi đến, bác sĩ nhìn anh rồi mới nói:

- Bệnh nhân bị mất máu nhiều, chúng tôi đã cố gắng hết sức để cứu lấy bào thai nhưng vì là thai ngoài tử cung nên không có cách nào khác. Thật sự nếu đưa đến trễ hơn, dù là Chúa cũng không thể cứu nổi cô ấy.

- Cảm ơn, ông vất vả rồi.

Anh nói rồi đi đến bên cạnh băng ca đang được đẩy ra. Trái tim lơ lửng cuối cùng cũng đã được đưa về nơi ngực trái. Nhìn cô yếu ớt nằm ở đó, anh thật sự sợ mình chạm vào cô sẽ vỡ mất.

Vị bác sĩ đó kêu anh đi làm thủ tục thì Tuấn Kiệt đã ngăn lại, anh ta nói:

- Để tôi

Xong rồi Tuấn Kiệt nhìn sang Lý Khôi Vĩ đang dính chặt lấy cô:

- Mày đưa em ấy về phòng đi

Nhìn Lý Khôi Vĩ chặt vật như thế, Tuấn Kiệt cuối cùng cũng có thể cảm nhận được sức mạnh của tình yêu. Vị bác sĩ già nhìn anh ta, rồi hỏi:

- Cậu là gì của cô ấy?

Tuấn Kiệt mỉm cười, đi cùng vị bác sĩ đến chỗ làm giấy tờ:

- Một người bạn. Tình hình của cô ấy thế nào rồi?

Vị bác sĩ thở dài, lắc đầu ngao ngán:

- Thật sự chỉ cần chậm một chút nữa là đã chết người, tôi thật sự chẳng hiểu cô gái đó nghĩ gì nữa. Sức khỏe cô ấy yếu đi rất nhiều so với ngày đầu tiên đến khám. Nếu như không phải cậu gọi điện cho tôi trước, sợ rằng tối nay xoay sở không kịp.

Tuấn Kiệt mỉm cười, cảm ơn ông ấy. Vị bác sĩ chỉ xua tay, thở dài:

- Tôi đã gặp qua rất nhiều trường hợp, nhưng cô gái này là người đặc biệt nhất mà tôi gặp

Đại Ngọc hôn mê hai ngày, cô mơ thấy rất nhiều điều. Nhưng nó là một mơ hỗn độn, không hề có mớ xích cứ thế hiện lên.

Cô tỉnh lại là vào ngày thứ ba, đập vào mắt cô là trần nhà trắng và mùi thuốc khử trùng. Đại Ngọc bất giác muốn đưa tay lên chạm vào bụng nhưng không còn chút sức lực nào. Và cô cảm nhận được tay trái mình đang bị ai đó nắm lấy.

Cô nhìn sang, Lý Khôi Vĩ ngồi ngủ trên ghế đặt giường bệnh, tay nắm lấy tay cô, bao trùm lên nó. Quảng thâm dưới mắt anh hiện rõ, cằm cũng lún phún râu, quần áo trên người đã thay bộ mới. Đại Ngọc muốn rút tay về nhưng chỉ vừa cử động anh đã tỉnh dậy.

Lý Khôi Vĩ giật mình siết chặt lấy tay cô nhưng khi tỉnh táo lại thấy Đại Ngọc đang cau mày vì đau thì anh liền buông ra. Giọng anh khàn đi:

- Làm đau em sao? Xin lỗi

Đại Ngọc quay mặt qua chỗ khác, anh cười khổ:

- Anh đi kêu bác sĩ

Người đến vẫn là vị bác sĩ già hôm đó, kiểm tra cho cô xong liền gọi anh ra ngoài dặn dò. Đại Ngọc cảm giác cổ họng mình khô đi thì rướn người đến cốc nước để gắp lấy.

Nhưng chưa kịp chạm đến đã có người cầm lấy nó. Lý Khôi Vĩ cẩn thận đỡ cô ngồi dậy rồi đưa đến bên môi cô.

Nước ấm đã làm cho cô dễ chịu đi phần nào. Đại Ngọc bất giác đưa tay chạm lên bụng mình, có vết mổ vẫn còn đang băng lại.

Một hồi lâu sau, như lấy hết can đảm cô nói:

- Thật sự không giữ được à..

Cô cảm nhận được người bên cạnh mình run lên, sau đó anh vùi đầu vào vai cô. Đại Ngọc nghe thấy giọng nói run rẩy bên tai:

- Anh....

Vai áo của cô ướt rồi thấm vào da. Đại Ngọc đưa tay chạm vào tóc anh, thân thể ấy càng run rẩy. Lý Khôi Vĩ ôm lấy cô, không ngẩng mặt lên.

Đại Ngọc nghe thấy giọng nói của mình, yếu ớt và run lên:

- Nhiều đó là đủ rồi, cảm ơn anh

Cô ngừng một chút rồi hít vào một hơi thật sâu:

- Anh đi đi

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

Đại Ngọc cũng không nhớ rõ mình vượt qua những ngày nằm viện như thế nào nữa.

Chỉ biết rằng Lý Khôi Vĩ không đến nữa.

Nhưng những món ăn hằng ngày được đưa đến, cô biết không phải là thức ăn ở bệnh viện. Mùi vị rất quen thuộc...

Cô ngáy giấc nằm viện, cho đến khi Trương Quy Hoàng xuất hiện và đưa cô đi, không một lời giải thích. Mà Đại Ngọc, cũng không hề kháng cự.

Những ngày tiếp theo, dưới sự giám sát của Tuấn Kiệt, sức khoẻ cô đã hồi phục được phần nào. Trương Quy Hoàng kể từ ngày đến đem cô đi cũng không xuất hiện thêm một lần nào nữa. Nên làm cái gì thì làm, cho cô một nơi để dưỡng bệnh.

Cô biết, hẳn ta đang đợi cô chủ động. Người như Trương Quy Hoàng, làm sao lại để bản thân mình chịu lỗ được.

Không phụ lòng hẳn, Đại Ngọc đã tự mình đến nơi.

Trương Quy Hoàng nhìn người đứng trước mặt, môi mỏng nhếch lên:

- Đã tốt rồi?

Hắn ta gác chân lên bàn, hất cằm phía đối diện ý bảo cô ngồi xuống. Đại Ngọc cười cười đi tới ngồi xuống, tay cầm bình trà trên bàn rót thành hai ly. Mùi trà thảo mộc nhẹ nhàng bay ra khiến cho thần kinh cô thả lỏng ra một chút.

Không thể không nói, mỗi lần đối diện với người đàn ông này cô không khỏi căng thẳng. Thậm chí ngay từ lúc còn chưa hiểu sự đời, đối diện với Trương Quy Hoàng cô đã cảm thấy áp lực rất lớn

Nhưng trời sinh hẳn ta lại có khuôn mặt xinh đẹp, một ánh mắt một nét cười cũng đủ mê hoặc người khác.

Đại Ngọc nhấp một ngụm trà:

- Nhờ ơn của ngài.

Trương Quy Hoàng bật cười, xoay xoay ly trà trên tay:

- Vẫn khách khí như vậy...

Ngưng một lúc rồi nói tiếp:

- Thật khiến người khác yêu thích không thôi

Hắn ta nhìn cô, ánh mắt lộ rõ sự thích thú. Đại Ngọc ho khan một tiếng, hẳn cũng thu tâm mắt về. Trương Quy Hoàng cũng là nhìn Đại Ngọc lớn lên, mặc dù không thân cận như Bạch Minh Phong nhưng cũng hiểu tính cách cô nàng này. Dù là nữ nhưng rất háo thắng, có lẽ mấy năm nay được ai kia chinh đồn lại nên tính tình cũng dịu đi đôi chút.

- Trần Đại Ngọc, em có biết cái tên này đang rất hot hay không?

Như có như không hẳn ta nhìn cô một cái. Đại Ngọc cười khỏ, buông ly trà trên tay xuống:

- Vậy sao?

Trương Quy Hoàng nhướn mày thay cho lời đáp. Cô hơi ngả người ra sau tựa vào ghế, ánh mắt như mặt hồ tĩnh lặng nhìn hắn:

- Vậy nên, rốt cuộc thì anh muốn gì?

- Hahaha

Hắn ta bật cười, lộ ra hàm răng trắng đều. Thanh âm nhẹ nhàng:

- Muốn em về làm việc cho tôi

Lần này đến phiên cô bật cười, tiếng cười êm tai khiến hắn ta ngược mắt nhìn. Đại Ngọc nói:

- Bên cạnh anh còn thiếu người sao?

- Người thì không thiếu nhưng mỹ nhân như em thì thiếu

Cô cau mày hiển nhiên rất không thích cách nói chuyện này. Rất nhanh thu lại nét mặt, Đại Ngọc đứng lên nói:

- Nếu chỉ có vậy thì thiệt cho Trương thiếu, hiện tại tôi muốn hưởng thụ cuộc sống tự do tự tại hơn.

Ồ, từ chối hắn sao?

Trương Quy Hoàng nhướn mày, nhìn cô. Thấy người con gái này lộ ra vẻ bất khuất thì hắn mĩa mai:

- Cuộc sống tự do tự tại hay là cuộc sống chạy bán sống bán chết?

- Là ý gì?

Hắn nhìn cô, khuôn mặt vẫn giữ nét cười:

- Đại Ngọc à, chính em cũng biết ở đây là nơi an toàn nhất cho em ở hiện tại mà

Nhìn thấy cặp chân mày thanh tú kia nhăn lại, hắn bật cười nói tiếp:

- Còn không phải sao? Em rời xa người đó, không phải vì muốn hắn tránh bị liên lụy sao. Một người thông minh như em, chẳng lẽ không cảm nhận được sao? Trần Đại Ngọc, em có biết mạng em rất đáng giá không? Em cũng biết, hắn sẽ làm đủ mọi cách để...

- Đủ rồi

Cô gắt lên

Ánh mắt không giấu nổi sự xúc động, hai tay nắm chặt lại. Trương Quy Hoàng thu lại nét cười, ánh mắt lạnh đi:

- Vậy nên sự lựa chọn duy nhất của em bây giờ chính là làm việc cho tôi.

Đứng lên và đi về phía cô. Đại Ngọc nhìn người trước mặt dần dần phóng to ra. Tiếp theo đó hắn nâng cằm cô lên, khoé môi xinh đẹp nhếch lên:

- Chẳng phải mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay em sao?

Lý Khôi Vĩ nhìn xuống từ tầng cao nhất của toà nhà, đôi mắt không thể giấu được sự mệt mỏi. Trên bàn là một tập tài liệu được mở ra, thông tin trong đấy khiến anh được thêm một trận nhức đầu.

- Đại Ngọc, tội tình gì em phải làm vậy....

Anh lăm bắm, trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh của cô.

Anh thật sự rất nhớ, rất nhớ cô

Nhưng có thể làm gì đây? Người ta không muốn gặp anh, vì lời khuyên bác sĩ không thể để cô xúc động thêm nữa anh đành chấp nhận không xuất hiện nữa.

Nhưng nỗi nhớ trong tim như muốn đòi mạng.

Hít một hơi thật sâu rồi thở ra, là do anh mà thôi...

- Đừng có thở dài nữa, chẳng phải con bé đã an toàn sao?

Tuấn Kiệt ngồi trên ghế phía xa nói, Lý Khôi Vĩ quay đầu nhìn cậu ta. Tuấn Kiệt nhướn mày, giọng nói không có chút thân thiện:

- Làm sao? Mày gọi điện cho anh ta chứ ai. Năm lần bảy lượt nhện xuống, chẳng hiểu Trần Đại Ngọc này có gì tốt mà mày cứ cắm đầu vào!

Đáp lại là một cái liếc mắt của Lý Khôi Vĩ, Tuấn Kiệt hừ lạnh. Cây ngay không sợ chết đứng, anh ta nói tiếp:

- Đưa Đại Ngọc đến trước mặt anh ta, mày không sợ sao?

Lý Khôi Vĩ lắc đầu, anh cũng không dám chắc. Nhưng anh biết Đại Ngọc ít nhiều cũng sẽ hài lòng với phương án này.

- Trước tiên cứ vậy đã, tao sẽ đón em ấy về.

- Đón về? Mày nghĩ anh ta chịu thả người chắc

Lý Khôi Vĩ nhếch môi, ánh mắt âm u nhìn người đối diện:

- Trương Quy Hoàng là kẻ thông minh, anh ta biết cái gì đựng vào được cái gì là hàng cấm

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Khi anh gặp lại cô thì lại trong một hoàn cảnh dở khóc dở cười.

Lý Khôi Vĩ nhìn người con gái đang múa tay múa chân tức giận đến nỗi mặt nhỏ cũng ửng hồng lên. Đi đến thì nghe thấy cô nàng cau kinh nói:

- Tôi không có thiệp mời ở đây, anh phải để tôi vào trong thì tôi mới lấy được chứ!

- Thật xin lỗi tiểu thư nhưng như vậy là không được.

Nghe câu này, anh thấy cô nàng dùng tay quạt quạt, dù trời mùa đông nhưng vẫn quạt chắc hẳn bị chọc đến sôi máu trong người rồi.

Lý Khôi Vĩ rất tự nhiên đi đến bên cạnh, tay vòng qua ôm lấy eo nhỏ rồi đưa thiệp mời trên tay cho bảo vệ:

- Bạn gái tôi.

Bảo vệ nhìn vào chỗ điền tên khách mời trên thiệp liền kinh ngạc, làm động tác mời cùng giọng nói mang vài phần dè dặt:

- Là sơ suất của tôi, xin lỗi tiểu thư. Lý thiếu, mời.

Đại Ngọc quả thật có phần ngạc nhiên khi gặp anh nhưng cũng rất phối hợp mà dễ dàng qua được cổng. Vừa vào bên trong, cô liền tách ra khỏi vòng tay anh.

Thiếu đi da thịt mềm mại trong tay anh cảm thấy hơi trống vắng. Thật sự rất nhớ cô nên chỉ muốn tham lam, thân mật với cô một chút.

Lý Khôi Vĩ quan sát thấy cô dường như gầy đi một vòng không khỏi cau mày, tên bác sĩ kia chẳng phải bảo ngày nào cũng chăm sóc cô cẩn thận sao?

Rõ ràng là lừa gạt, đồ bác sĩ dỏm.

Đại Ngọc thấy người đối diện bỗng nhiên tức giận đành cuối mặt định bỏ trốn. Chân trái vừa nhấc lên chưa kịp chạy thì đã nghe anh nói:

- Bên trong còn một lần kiểm tra nữa, em có chắc mình qua được không?

Lý Khôi Vĩ biết rõ cô định làm gì liền vạch mặt khiến Đại Ngọc dùng động tác, lườm anh một cái. Anh nghe thấy cô nói:

- Tôi có bạn dự tiệc cùng, không phải phải không có thiệp

- Vậy sao khi này không gọi hân ta ra đi. Hay em định tiếp tục đứng cãi tay đôi với bảo vệ?

Đại Ngọc cứng cổ không phản bác lại được đành dùng ánh mắt giết chết anh ta một trăm lần. Có điều Lý Khôi Vĩ không sợ, đi đến thuận tay vòng qua eo kéo cô lại sát bên cạnh mình.

Đối với người yêu cũ thân mật như này, Đại Ngọc không thể thích ứng nổi.

- Ngoan ngoan một chút.

Hương thụ da thịt mềm mại, mùi hương nữ tính vây quanh mũi khiến tinh thần anh thả lỏng không ít. Ngón tay không tự chủ được dùng lực khiến cô càng dính sát vào thân thể mình.

- Vậy làm phiền Lý tổng rồi

Cô xa cách như vậy khiến anh không khỏi cau mày. Đại Ngọc không khỏi đưa mắt lên nhìn, thấy môi mím lại thành một đường thẳng, người này cấu kính gì chứ.

Lý Khôi Vĩ thuận lợi đưa cô vào bên trong bữa tiệc, vừa bước vào cô đã chạy trời chết khiến anh bật cười. Bàn tay vừa ôm cô không khỏi nắm chặt lại, đôi mắt nheo lại nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn.

Bước chân nhanh nhưng không loạn, cô nhanh chóng thoát khỏi vòng tay anh. Đại Ngọc vô thức nhú mày, vì sao Lý Khôi Vĩ lại ở đây?

Chẳng phải Trương Quy Hoàng đã nói hôm nay Lý Khôi Vĩ không đến sao, vì sao lại xuất hiện như một vị thần thế này?

Ngay khi vừa bước vào bên trong, cô đã nhìn thấy Trương Quy Hoàng và nhanh chóng đi đến bên cạnh.

Hắn ta ngồi trên ghế, trên người toát ra một sức mê hoặc vô hình khiến các tiểu thư xung quanh dễ dàng động tình. Có lẽ nét đẹp phương Đông của hắn ở giữa phương Tây thế này càng thêm nổi bật hơn sao?

Đại Ngọc vừa nghĩ vừa đi đến bên cạnh, Trương Quy Hoàng rất nhanh đã nhìn thấy cô, vội xuống chỗ ngồi bên cạnh mình. Cô ngoan ngoãn ngồi cạnh, thấp giọng nói:

- Chẳng phải là kêu đợi rồi sao?

- Ah

Nhà người "ah" một tiếng là xong chuyện sao? Đáng giận mà!

Đại Ngọc trừng mắt nhìn hắn, Trương Quy Hoàng nở nụ cười vô tội. Xong hắn lại lấy một ly rượu từ người phục vụ đi ngang để trước mặt cô, ghé sát vào tai không nhanh không chậm nói:

- Đừng nóng giận mà để lỡ việc lớn.

Hừ hừ.

Cô thu hồi ánh mắt, cầm lấy ly rượu uống một hớp.

Hình ảnh của hai người nhanh chóng gây chú ý, không ít người nhìn sang chỗ này bao gồm cả ai kia.

Lý Khôi Vĩ vừa xuất hiện đã có người tiến đến bắt chuyện. Đây có lẽ là điều hiển nhiên, ngay khi Lý gia đang phát triển mạnh ở Đức thì anh đã tiếp nhận vị trí ngồi lên chiếc ghế tổng giám đốc. Rồi từng bước đem tập đoàn về Mỹ, nơi mà nền kinh tế phát triển tập trung nhiều sự cạnh tranh nhất. Anh còn trẻ, vẻ ngoài lại mị hoặc, nắm trong tay quyền lực và giàu có đến vậy, trở thành một viên kim cương trong mắt nhiều người có lẽ cũng không phải điều đáng ngạc nhiên.

Đối với người ngoài, anh luôn trưng ra khuôn mặt gần gũi nhưng xa cách. Gần gũi ở lời nói nhưng sự xa cách lại đôi lúc hiện lên trong đôi mắt anh. Nụ cười nhạt trên môi, anh luôn duy trì nó trong suốt cuộc nói chuyện.

Thế nhưng hôm nay anh không thể tập trung vào cuộc nói chuyện được, bởi mọi sự tập trung đều đổ dồn vào người con gái kia.

Cô đang làm gì thế? Vừa thoát khỏi tay anh đã vui vui vẻ vẻ bên người khác rồi? Nụ cười kia là thế quái nào? Trong khó coi đi được.

Còn cái tên kia làm gì ngồi sát thế, kê sát mặt thổi vào làm gì? Anh chỉ nhờ hắn trông coi cô một chút thôi mà, có cần thân mật như vậy không?

Lý Khôi Vĩ trong đầu đem Trương Quy Hoàng xé năm lột bảy bảy bốn chín lần.

Trương Quy Hoàng cảm nhận được một ánh mắt nóng rực nhìn thẳng vào mình liền ngẩng lên, không khỏi mỉm cười. Tiếp theo đó, hắn đưa tay để ra sau lưng cô, tư thế như đang ôm cô trong vòng tay mình vậy.

Mẹ nó, giỡn mặt chắc?!

Lý Khôi Vĩ xin lỗi người đối diện đang không ngừng nói rồi mang theo lửa giận đi về phía này.

Đại Ngọc không chú ý đến xung quanh, cô rũ mắt nhìn vào ly rượu trên bàn, tư thế có hơi nghiêng về phía người bên cạnh khiến hai người càng thêm thân mật. Bỗng trong tầm mắt xuất hiện thêm một đôi giày da đen bóng loáng. Từ từ nâng tầm mắt lên, một đôi chân dài bên trong chiếc quần tây đất tiền, chắc hẳn là một người đàn ông có ngoại hình xuất sắc. Cô nhìn thấy một bàn tay, ngón tay thon dài, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, người này chắc là rất chăm chút về ngoại nhĩ?

Tầm mắt dừng nâng lên thêm khi nghe bên tai vang lên tiếng nói:

- Lý tổng, lâu rồi không gặp

Trương Quy Hoàng đứng lên, giơ tay ra. Lý Khôi Vĩ không nóng không lạnh bắt lấy tay anh, trong khoảng khắc đấy Đại Ngọc dường như nghe tiếng rắc rắc.

Đáng lẽ ra cô cũng phải đứng lên nhưng Đại Ngọc không muốn làm thế. Hai người họ cũng nhanh chóng ngồi xuống mà Lý Khôi Vĩ lại ngồi ở cái ghế đơn bên cạnh cô. Không biết vô tình hay cố ý mà đôi giày da đen ấy đã trúng vào chân cô khiến Đại Ngọc không khỏi ngẩng đầu lên.

Lý Khôi Vĩ dĩ nhiên là cố tình đá vào giày cô, cái con bé này không thêm cho anh một ánh mắt khiến anh không khỏi tức giận thêm.

Hai người họ giao ánh mắt với nhau, trong mắt như bắn ra lửa thiêu rụi đối phương.

Trương Quy Hoàng ngồi cạnh như một thói quen choàng tay ra sau lưng cô, ngón tay lướt nhẹ qua da khiến Đại Ngọc không khỏi rùng mình thu ánh mắt về. Hắn háng giọng một tiếng nhưng anh vẫn không có ý định thu mắt về. Ánh mắt nóng rực chiếu thẳng vào cô.

- Lý tổng, người bên cạnh tôi thì cậu cũng nên cho tôi một chút thể diện chứ?

Ý là có thể thu đôi mắt đói khát của nhà người về được rồi chứ?

Lý Khôi Vĩ dời tầm mắt sang Trương Quy Hoàng, môi mím khẽ lên thành một đường cong tuyệt đẹp. Tay rất tự nhiên cầm lấy ly rượu của cô đặt trên bàn uống một hớp, giọng nói không hề mang ý tốt:

- Người bên cạnh chưa chắc đã là người của mình

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Đại Ngọc là người đầu tiên có phản ứng, mắt mở to tròn nhìn tên vô lại nào đó cầm ly rượu của mình uống. Cô cười nhạt, nhắc nhở anh:

- Lý tổng, ngài lấy nhầm ly của tôi rồi

Lý Khôi Vĩ mắt sáng quắc nhìn cô, môi khẽ lên:

- Anh không ngại

Ngài không ngại nhưng tôi ngại, không được sao?

Cô thật sự muốn quát tên này một trận. Chưa kịp nổi nóng thì bên cạnh đã vang lên giọng nói của Trương Quy Hoàng:

- Lý Khôi Vĩ, đây không phải chỗ để cậu tùy tiện được.

Trương Quy Hoàng nhìn anh, hơi nheo mắt lại. Mà Lý Khôi Vĩ cũng thôi không cười nữa, giọng nói lạnh đi rất nhiều:

- Có khi nào anh thấy tôi tùy tiện chưa?

Xong anh uống cạn ly rượu, đứng dậy đi qua bên cạnh Trương Quy Hoàng. Đôi mắt âm u, anh cúi người xuống kẻ sát bên tai hắn, khẽ thấp giọng chỉ để hai người họ nghe thấy:

- Trước giờ tôi vẫn không phải là một người rộng lượng

.....

Đại Ngọc ngồi trong xe, không nhận nổi cơn buồn ngủ nên mắt cứ lim dim dựa vào ghế.

Phá vỡ sự trầm mặc, Trương Quy Hoàng chọc chọc vào tay cô:

- Rốt cuộc thì em trên chọc tên đó chỗ nào vậy?

- Trời biết, đất biết, hần biết nhưng em thì không biết

Cô nào biết, rõ ràng cô là một đứa trẻ ngoan nha. Hôm đó cũng đã nói rõ ràng, chẳng phải hần ta cũng đã rời đi thật sao?

Đại Ngọc biết việc cái thai xảy ra chuyện ngoài ý muốn không phải lỗi của anh nhưng trong lòng rất khó chịu, bản thân dần vật.

Cô cảm thấy mình rất có lỗi, với anh và cả bản thân. Nên lựa chọn chia tay là con đường duy nhất cô có thể bước đi. Đại Ngọc biết, cô đang lún sâu vào cái hố yêu đương này ngày một sâu rồi. Cho nên giây phút đó, cô dùng hết sức lực vùng vẫy để thoát ra..

Và Lý Khôi Vĩ đã để cô đi.

Đôi mắt bỗng ảm ướt, Đại Ngọc nhắm mắt lại nở nụ cười nhạt:

- Chắc là do tính một nắng hai mưa thôi

Người đó trước giờ tính cách vẫn rất tệ mà.

Trương Quy Hoàng nhìn cô đang tựa đầu vào kính xe, đôi mắt nhắm nghiền lại lông mi run run muốn nói nhưng lại thôi. Hần chỉ đem áo khoác ngoài của mình đắp lên người cô:

- Nghỉ ngơi đi

Đêm đó trước khi xuống xe, Đại Ngọc đã hỏi Trương Quy Hoàng:

- Nếu như em huỷ con chip thì sao?

Cô nhìn thấy Trương Quy Hoàng bật cười, ánh mắt lơ đãng:

- Nó đối với em không có lợi mà chỉ có hại, anh không ngại cùng em dây dưa nhưng... Trần Đại Ngọc, em có dám chơi hay không?

Đại Ngọc không trở về nhà, sau khi ngủ ở nhà Tuấn Kiệt thêm một đêm thì cô lẳng lặng rời đi. Cô gọi điện về cho mẹ báo bình an, nghe bà căn nhắc báo con gái lớn không giữ được thì cô cười xoa. Sau đó tìm một khách sạn, mướn một phòng rồi nằm lì ở đó.

Cô giấu nhem mọi thứ, chỉ nói với gia đình rằng mình đi du lịch một thời gian cho khuấy khoa. Có lẽ nhà chỉ một đứa con gái nên họ rất tôn trọng quyết định của cô, ba cô nghe xong chỉ mắng cô làm càn. Nhưng rồi hôm sau cô lại thấy có thêm tiền trong tài khoản, lòng không khỏi xót xa.

Cô đưa tay sờ xuống cổ chân trái, nếu như quan sát kỹ sẽ thấy dưới mắt cá có một vết rất nhỏ, giống như đã qua phẫu thuật vậy...

Một người khi muốn chạy trốn sẽ thế nào?

Đại Ngọc không thừa nhận mình đang chạy trốn, cô chỉ là...muốn an tĩnh vài ngày thôi.

Có điều chưa được bao lâu thì cô lại gặp người quen.

Hồng Quân vừa ăn cơm với khách hàng xong, đang định đi lấy xe thì nhìn thấy một người trông quen quen. Ừm đâu phải là quen quen, đây chẳng phải là người làm nhiễu loạn tâm trí hần thời gian gần đây sao?

Kể từ lúc nhìn thấy cô và Lý tổng - người đang tung hoành trên thị trường ở chung một chỗ thì hần đã muốn từ bỏ. Nhưng không thể, hình ảnh cô luôn hiện về mỗi khi Hồng Quân say.

Đại Ngọc đang cầm cốc kem trên tay, dù là mùa đông nhưng cô vẫn ăn kem. Hần không thể lạnh từ trong tâm can lạnh ra mà thôi.

- Đại Ngọc

Nghe thấy có người kêu tên mình, cô xoay người nhìn thì thẫn thẫn.

Lại đụng trúng oan gia rồi.

Hồng Quân đi tới, nhìn vẻ mặt của cô thì rất không hài lòng:

- Gì thế hả? Không thích gặp tôi sao?

- Anh nói xem?

Đại Ngọc trước giờ không hề khách khí, hơi nghiêng nghiêng đầu nói. Sau đó để bày tỏ sự không khách khí của mình, cô quay đầu bước đi. Hồng Quân mỉm môi đi tới song song với cô:

- Em muốn đi đâu, tôi đi với em

- Không cần, tôi không có tiền để trả tiền thuê vệ sĩ đâu

- Trả bằng một bữa cơm là được.

- Nằm mơ

Đại Ngọc lườm Hồng Quân một cái, bước chân cũng nhanh hơn. Nhưng suy cho cùng tên này cũng nằm trong dạng chân dài:

- Bước nhanh thế làm gì? Sợ người ta không biết mình chân ngắn sao?

- Hồng Quân

Cô đứng lại trừng mắt nhìn hấn ta

Hồng Quân nhướn mày, khoé môi hơi cong lên:

- Lý tổng đâu, sao lại để em một mình thế này?

Nghe đến cái tên này Đại Ngọc không nhịn được mà nhui mày, bước đi tiếp mà không đáp lại. Hồng Quân cảm nhận được sự khác thường qua vẻ mặt cô, đi tới giữ cô lại:

- Chia tay rồi?

- Anh quản lắm thế.

Đại Ngọc khó chịu muốn rút tay về nhưng Hồng Quân lại nắm rất chặt. Cô ngược lên nhìn:

- Buông ra

- Thật sự là chia tay? Em đã hấn rồi?

- Tại sao tôi phải nói với anh về chủ đề này?

- Trần Đại Ngọc, đừng nói là em để hấn đá em nhé?

Nhìn biểu cảm kinh ngạc của Hồng Quân thì Đại Ngọc càng thêm bực bội. Rõ ràng là hôm nay ra ngoài đã xem ngày mà. Cô vừa há miệng định phản bác lại thì:

- Ngọc

Thâm rồi, hôm nay rõ ràng là không nên ra đường mà.

Lý Khôi Vĩ đứng ở nhà hàng gần đó, mặt lạnh băng nhìn hai người đang giằng co. Gì thế này, sao mỗi lần gặp thì cô lại ở cùng người khác thế?

Anh nhìn Hồng Quân, trong ánh mắt xẹt qua tia sát khí cả người toả ra hơi lạnh khiến Keith tự giác lùi về sau một tí. Lý Khôi Vĩ đi tới, không hề cảm thấy có chỗ nào không thích hợp cầm lấy tay còn lại của cô:

- Đang làm gì?

Giọng nói lạnh còn hơn cốc kem của cô khiến Đại Ngọc không khỏi rung mình một cái.

Nghĩ đi nghĩ lại thấy có chỗ không đúng lắm, Đại Ngọc hơi cau mày nhìn hai tay mình đang bị kéo về hai hướng. Tình huống giữa ba người thu hút không ít người đi đường, mà cô da mặt mỏng nên đành nhìn hai vị cao cao thượng thượng đang không ngừng bắn đạn ra từ mắt kia:

- Có thể cho tôi đi được không?

Hai người họ đồng thanh nói:

- Không được.

Mẹ ơi rốt cuộc con đã gây nên tội nghiệt gì?

Đại Ngọc chỉ biết dùng hết sức bình sinh giãy giụa thoát khỏi móng vuốt. Trong lúc đó cốc kem trên tay đã bị Lý Khôi Vĩ giựt lấy, anh nhíu mày nhìn nó rồi nhìn cô:

- Lạnh như thế còn ăn kem?

Cô đứng giữa hai người họ, cố gắng duy trì khoảng cách an toàn nhất. Xong mới trả lời:

- Hôm nay được giảm giá

- Làm cần

Lý Khôi Vĩ mắng song cũng không có ý định trả lại cho cô. Hồng Quân nhìn anh, môi hơi nhếch lên:

- Lại gặp rồi.

- Lại Thiếu

Lý Khôi Vĩ nhìn hán ta rồi lại nhìn cô, trong lòng không ít khó chịu trời đây. Sau đó anh nói:

- Đại Ngọc, đi với anh.

Có ngu mới đi với anh ấy.

Cô lắc đầu, bước chân hơi lùi về sau. Động tác này khiến lửa giận Lý Khôi Vĩ bùng to hơn.

- Chẳng phải Lý tổng với Đại Ngọc đã chia tay rồi sao? Không cần phải dây dưa như vậy.

Hồng Quân dùng ánh mắt khiêu khích nhìn anh. Ngược lại Lý Khôi Vĩ cười nhạt một cái:

- Ai nói với anh là chúng tôi chia tay?

Hồng Quân không đáp, đi đến kéo cô ra phía sau mình. Đại Ngọc một cái cũng không dám ngược lên, sợ lửa giận của ai kia đem cô nướng trụi lủi.

- Trần Đại Ngọc, em còn không bước qua đây thì đừng trách anh

Lý Khôi Vĩ gần giọng, nhìn cô gái đang nép mình như chim sẻ kia. Đại Ngọc nghe thấy giọng nói tức giận của anh, theo bản năng rụt cổ lại. Hồng Quân thấy cô bị dọa sợ thì cau mày:

- Lý tổng, làm người không nên cưỡng cầu.

Mặc kệ lời của Hồng Quân, Lý Khôi Vĩ nhìn Đại Ngọc như hận không thể khoét cái lỗ trên người cô vậy.

- Anh trai, ân tình hôm nay tôi sẽ khắc ghi trong lòng.

Đại Ngọc thì thầm, Hồng Quân nghe xong không hiểu định quay lại hỏi thì đã thấy cô như con sóc chạy thật nhanh.

.....

Trần Đại Ngọc, làm người em làm như vậy em thấy có xứng không hả?

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Người bạn từ phương xa

Tình yêu chính là một mê cung không lối thoát, một cái hố sâu không đáy. Càng dần thân, càng cố chấp, càng lún sâu vào thì may mắn nhất là tìm được một người bạn đời đứng nghĩa nhất, còn không thì chỉ là một cái xác chẳng chết vết thương loay hoay mãi không thoát ra được.

Yêu là tổn thương, là tan vỡ, là nỗi đau đau đến nỗi khóc không thành tiếng, cuộc sống màu hồng trong phút chốc có thể chuyển thành một màu xám xịt không nhìn thấy tương lai...

Vậy thì, yêu làm gì?

Đại Ngọc giật mình tỉnh giấc, mở to mắt nhìn lên trần nhà, lưng ướt đẫm mồ hôi. Đã ba đêm rồi, cơn ác mộng cứ lặp đi lặp lại không tha cho cô..

Sắc trời vẫn một màu tối đen, bản nhạc từ TV vẫn được phát không biết đã bao lâu. Cô ngủ quên sao?

Bóp trán, Đại Ngọc đi rót cho mình ly nước để xoa dịu cơn đau từ cổ họng. Bụng thắt lại khiến cô không khỏi nhú mào, đáng lẽ cô không nên ăn ly kem đó.

Kể từ lần gặp mặt đó, Đại Ngọc trốn trong khách sạn đã ba ngày rồi. Cô không biết vì sao mình lại làm vậy, khoảng khắc đó cô đã sợ hãi chỉ muốn quay đầu bỏ chạy. Và cô đã làm thế..

Sau đó cô phát sốt, cơ thể như suy sụp hẳn. Cổ họng khàn đi, không thể thở nổi, đầu đau như búa bổ. Những cơn ác mộng quay quanh cô, hình ảnh đứa trẻ nằm trong nôi ám ảnh cô khiến mỗi khi tỉnh giấc giữa đêm thì lưng đã một mảng mồ hôi.

Đã ba giờ sáng, cô thở ra một hơi thật dài. Chần chừ một lúc, cô uống một viên thuốc an thần mà lấy từ chỗ Tuấn Kiệt rồi nằm trên giường nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ lần này kéo dài đến chiều, ít ra thì cô đã ngủ được một cách suôn sẻ.

Ngâm mình trong nước ấm, cô thở ra một tiếng dài thoải mái. Sau khi bước ra từ nhà tắm, điện thoại trên giường không biết đã reng bao nhiêu hồi chuông.

Cô nhìn lướt qua một cái, khoé môi không tự chủ được mà nhếch lên. Tiếng máy sấy tóc ù ù bên tai, những ngón tay trắng muốt luồn qua mái tóc ánh đỏ mềm mại. Đại Ngọc rờ lên khuôn mặt hơi tái đi của mình, nhìn vào gương không biết suy nghĩ điều gì.

Sau khi tóc khô, Đại Ngọc thả mình xuống giường đưa tay mò lấy điện thoại. Cuộc gọi nhờ kìn cả màn hình nhưng cô không có ý định gọi lại. Lướt qua một lượt, cô dừng lại ở một cái tên. Chần chừ một lúc sau đó nhấn gọi, sau hai hồi chuông thì đã có người nhấc máy:

- Xem ra dạo này muốn gặp Trần tiểu thư rất khó

- Xin lỗi, dạo này hơi bận

Cô cười khổ đáp lại, bên kia hừ một tiếng giận dữ. Đại Ngọc nhìn ra cửa sổ, mang theo ý áy náy nói:

- Đền tội với Võ tổng sau, thế nào?

- Chi bằng tối hôm nay đi vừa vặn đang rảnh.

-.... Được, mày chọn chỗ đi

- Không thành vấn đề.

Không còn nhiều thời gian, Đại Ngọc gom đồ lại rồi tự mình chuẩn bị. Hôm nay cô chọn cách trang điểm nhẹ nhàng, dùng kem che khuyết điểm che đi quầng thâm dưới mắt lộ ra vẻ mệt mỏi của mình. Một ít son khiến cho khuôn mặt tươi tắn hơn..

Từ chỗ khách sạn đến địa chỉ Võ Tuấn Anh gửi qua khá xa, cô ước chừng một lúc rồi rước một chiếc taxi đi.

Đó là một nhà hàng cổ điển kiểu Pháp, mang theo hơi thở của đất nước lãng mạn một chút cổ xưa. Đại Ngọc dưới sự hướng dẫn của người phục vụ được đưa vào một phòng riêng.

Trong phòng chỉ có một người đàn ông, cô thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Làm sao, sợ tôi gọi người đến bắt cô đi à?

Người đàn ông nhướn mày khiêu khích nhìn cô. Đại Ngọc lườm hắt ta một cái, giọng nói không có ý tốt:

- Cũng không phải là chưa từng làm

- Lại đây ngồi, lâu lắc đói hết cả bụng rồi.

Cô không thèm chấp nhặt, đi đến ngồi xuống và thức ăn bắt đầu được dọn lên.

Võ Tuấn Anh nhìn cô chăm chú sau đó dờ xuống cái balo cô đặt bên cạnh, khoé môi hơi cong lên. Đại Ngọc uống một ngụm nước lọc, cái gì cũng không nói.

Như những người bạn lâu ngày không gặp, cuộc đối thoại giữa hai người yên bình trôi qua.

- Lần sau qua mấy ngày?

Đại Ngọc hỏi.

- Ngày kia sẽ bay sang Pháp

-.... Không biết Võ thiếu còn thiếu một trợ lý theo cùng không?

Võ Tuấn Anh ngược lên, thấy Đại Ngọc đang nở nụ cười tươi như hoa. Khoé môi giật giật vài cái, hắn ta nói:

- Thiếu thì không thiếu...

Nói đến đây thì sắc mặt cô có phần hệt hắng, hắng giọng một cái rồi nói tiếp:

- Nhưng có thiếu một cô bạn gái dự tiệc cùng

- Được, quá tốt rồi.

Đại Ngọc gật đầu, đôi mắt sáng lên nhìn chăm chăm hắn. Võ Tuấn Anh bật cười như có như không nói:

- Đại Ngọc, lần này mày lại muốn làm gì đây?

Người thông minh như Tuấn Anh làm sao mà không nhìn ra bộ dạng của cô bây giờ? Thiếu điều như muốn cao chạy xa bay.

Đại Ngọc cười gượng, lắc đầu một cái thật nhẹ. Cô hiện tại bám lấy người bạn này như sợi dây thừng cuối cùng có thể cứu chính mình.

Tuấn Anh quan sát sắc mặt cô một lúc, chân mày cau lại:

- Dùng thuốc an thần?

Đại Ngọc giật mình rồi gật đầu. Hắn ta đưa tay ra, cô mím môi rồi nói:

- Thuốc của Tuấn Kiệt đưa, không sao đâu.

- Đưa đây tao xem thử.

Nhìn vẻ kiên quyết của hắn, cô đành lấy lọ thuốc từ trong balo ra. Cầm lọ thuốc trên tay, Tuấn Anh mở ra lấy một viên rồi đập nát nó, dùng ngón tay đung vào bột rồi đưa lên mũi.

- Thuốc này không nên sử dụng nhiều.

Hắn ta nói thế rồi đưa lại cho cô. Đại Ngọc gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Tuấn Anh nhìn cô như thể phiền muộn trong lòng dâng lên gấp đôi. Hắn cố tình bay sang đây trước vài ngày chủ yếu là để xem cô ra sao vì theo tin tức hắn có được, người này đang rất không ổn.

Hắn ta chỉ biết Lý Khôi Vĩ đã quay lại và hai người họ hoà hợp được một thời gian rồi. Nhưng nhìn Đại Ngọc hiện tại đang chật vật, tay xách tay mang giống như đang chạy trốn khiến trong lòng hắn buồn phiền không thôi.

Đại Ngọc là cô bạn chơi thân từ nhỏ so với Bạch Hạ Băng còn thân hơn một phần, Tuấn Anh hiểu tính tình của cô nàng này ra sao. Từ nhỏ đã là một tiểu quý không sợ trời không sợ đất, dù là con gái nhưng rất nóng tính đến cả hắn đôi lúc cũng kiêng dè một phần. Nhưng sâu thẳm bên trong lại là một tâm hồn dễ vỡ, nước mắt cũng rất mau.

Thế nhưng không phải lúc nào cô cũng khóc, rất lâu rồi hắn không còn thấy Đại Ngọc rơi nước mắt nữa. Lần cuối cùng có lẽ là bốn năm trước, cô đã khóc rất nhiều..

- Đừng nhìn tao bằng con mắt đó có được không? Bà đây vẫn rất ổn, đánh ngã một con chó trắng không thành vấn đề

Đại Ngọc cảm thấy rất không thoải mái khi Tuấn Anh cứ nhìn mình. Cái ánh mắt dò xét đó, rất lâu rồi hắn ta mới dùng trên người cô.

- Trần Đại Ngọc nếu như mày không kể chuyện gì đã xảy ra đừng trách ngay bây giờ tao ném mày về nhà

Tuấn Anh dùng ngón tay gõ lên mặt bàn vài cái, một bên chân mày nhướn lên trông bộ dạng rất bí ối. Đại Ngọc trừng mắt, giọng điệu thách thức:

- Mày dám?

- Dám

Hắn ta dám làm thật, cô đã từng được lãnh ngộ.

Hai người đấu mắt một hồi lâu rồi cuộc cô đành chịu thua. Đại Ngọc sơ lược nhiều đoạn, chỉ nói vồn vện vài chữ:

- Tao quay lại chỗ của Key rồi

Tuấn Anh tròn mắt nhìn cô, ly rượu vang trên tay để mạnh xuống bàn vang ra tiếng chói tay. Hắn nghiêng răng bật ra từng chữ:

- Trần Đại Ngọc, mày điên rồi

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Lướt qua

- Đang yên đang lành chạy đến đây làm gì, có phải là thấy cuộc sống hiện tại rất nhàn rỗi nên tự tìm đến rắc rối không?

Đối diện với con thịnh nộ của Tuấn Anh, Đại Ngọc chỉ có thể trưng khuôn mặt rầu rĩ ra. Phải nói người này bình thường tính tình rất ôn hoà dễ chịu nhưng khi tức giận thì cũng rất đáng sợ đó nha. Cho nên mỗi khi như thế này cô chỉ có thể im lặng nghe.

Nhìn bộ dạng chữ vào tai trái lọt qua tai phải của cô, Tuấn Anh nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng đến cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài:

- Đại Ngọc, sao suốt ngày mày cứ đâm đầu vào đường khó thế..

- Bất đắc dĩ mà...

Đại Ngọc rầu rĩ nói, cô cũng có muốn đâu.

Tuấn Anh liếc cô một cái không thèm nói lại. Bỗng suy nghĩ một lúc, hắn hỏi:

- Việc này Lý Khôi Vĩ có biết không?

Cô suy nghĩ một chút, gật đầu. Tuấn Anh ngạc nhiên:

- Anh ta vẫn để cho mày đi?

- Hắn có là gì đâu chứ..

Cô rầm rì, hơi cau mày khó chịu. Tuấn Anh nhướn mày, khoé môi hơi nhếch lên như phát hiện ra điều gì đó. Có điều hắn không thích xen vào chuyện người khác cho lắm, nên cứ để người trong cuộc u mê đi.

Có điều nếu như Lý Khôi Vĩ dám để cô nàng này ở chỗ Trương Quý Hoàng chứng tỏ trong lòng đã có tính toán trước. Con người anh ta thâm sâu khó lường, lúc nhỏ không thân lắm nhưng mỗi lần đối diện với Lý Khôi Vĩ, Tuấn Anh luôn cảm nhận được trên người này luôn không tốt.

Và quả thật như những gì Tuấn Anh suy nghĩ, hai ngày sau đã chạm trán Lý Khôi Vĩ.

Lý Khôi Vĩ bước ra sân bay, hôm nay anh có chuyến bay về Đức. Ngồi trong phòng chờ, mắt anh vẫn luôn dán lên màn hình ipad trên tay với những con số đang nhảy liên tục. Anh ngồi ở một góc trong phòng chờ, lặng lẽ không ồn ào như dòng người bên ngoài kia. Thế nhưng lại tạo ra một khung cảnh rất đẹp mắt.

- Hình như để quên ở khách sạn thật rồi, làm sao đây?

- Còn làm sao nữa, đồ nào cá vàng.

Cuộc đối thoại vẫn diễn ra nhưng anh chỉ chú ý mỗi giọng người con gái. Nhưng đến cuối cùng anh vẫn không ngược lên, người đó làm sao có thể xuất hiện ở đây chứ. Giờ này chắc hẳn cô đang nằm trên giường ngủ rồi, vô tư vô lo không màng đến chuyện xung quanh..

Keith ngồi ở phía đối diện, trợn to mắt nhìn một cặp nam nữ đang bước vào rồi đưa mắt nhìn sang ông chủ của mình. Chần chừ một chút rồi Keith khẽ háng giọng:

- Lý tổng

- Chuyện gì?

Thấy anh vẫn không ngẩng lên, Keith đành nói:

- Ngài nhìn xem có phải là Trần tiểu thư không?

Trần tiểu thư?

Lý Khôi Vĩ cau mày ngược lên nhìn Keith, thấy vẻ mặt cười cười đang nhìn về hướng khác thì anh cũng nhìn theo. Vài giây sau đó, anh mới có phản ứng lại.

Không phải là người luôn chạy trong tâm trí anh sao? Người khiến anh đứng ngồi không yên, chỉ cần không thấy trong lòng liền lo lắng

Bên này người đầu tiên phát hiện ra Lý Khôi Vĩ dĩ nhiên không phải là Đại Ngọc mà là người bên cạnh cô. So với một kẻ ngốc như cô, Tuấn Anh rất nhanh đã phát hiện ra ánh mắt hình viên đạn của ai kia. Hắn có phản ngạc nhiên nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ ngoài điềm tĩnh, như có như không nhếch môi mồm lên một cái. Tiếp theo đó hắn nhìn sang cô vẫn đang tìm đồ trong cái túi nhỏ, tặc lưỡi một cái thầm thương cảm cho ai kia.

Đại Ngọc dĩ nhiên vẫn không biết mình đã bị bắt gặp, mày mò tìm đồ chăm chỉ. Đến khi tìm được cái chìa khoá nhỏ trong túi cô liền kêu lên một tiếng vui sướng, cười tít mắt nhìn Tuấn Anh. Bắt gặp ánh mắt kì lạ của hắn, cô nói:

- Đừng có nhìn người ta bằng con mắt đó chứ.

Tuấn Anh lại bắt lực nhìn cô khiến Đại Ngọc hừ lạnh một tiếng rồi quay sang chỗ khác. Chỉ là vừa quay sang chỗ khác liền nhìn thấy anh.

Một khắc đó tim cô như rút ra, là hốt hoảng là sợ hãi. Chân cô không tự chủ được muốn bước về phía sau nhưng có một bàn tay choàng qua vai kéo cô trở về. Tuấn Anh nhìn thấy vẻ bị dọa sợ của Đại Ngọc liền giật mình, từ khi nào mà Đại Ngọc nhìn thấy Lý Khôi Vĩ như chuột thấy mèo thế này?

Xem ra mọi việc không đơn giản như hắn nghĩ.

Đại Ngọc hơi cau mày nhìn Tuấn Anh, nhỏ giọng nói:

- Muốn làm cái gì? Mau bỏ ra

- Anh ta thấy tui mình rồi, lại chào một tiếng

Sau đó theo đúng nghĩa đen là cô bị Tuấn Anh kéo sên sệt đi.

Đứng trước mặt anh, cô vẫn không được tự nhiên như thuở đầu. Trong tim như mắc gai, âm ỉ đau.

- Lý tổng lâu rồi mới gặp

Tuấn Anh mở ra cuộc trò chuyện, nhẹ nhàng đưa tay ra. Lý Khôi Vĩ thu lại ánh mắt đang dán lên người cô, đứng lên bắt lấy bàn tay của hắn. Anh gật đầu:

- Cũng khá lâu rồi.

Anh bệnh sao? Câu hỏi đó hiện lên trong đầu cô bởi vì giọng anh khàn đi thấy rõ. Không tự chủ được ngược lên nhìn anh, khuôn mặt gầy đi không ít, có lẽ còn gầy hơn lần trước cô gặp.

Lý Khôi Vĩ nhìn thấy một màn hai người họ lôi lôi kéo kéo khi này dĩ nhiên là không vừa mắt. Tại sao lần nào gặp cô đều thấy bên cạnh là một người đàn ông khác? Lại còn là một người vừa có tiền vừa có sắc. Người này đúng là mệnh đào hoa mà.

- Lần này ở lại mấy ngày?

Anh hỏi, mắt liếc cô một cái đồng thời cũng buông tay ra.

Tuấn Anh bật cười dùng bàn tay đó vỗ lên vai cô:

- Không có, chỉ là tiện đường bay sang gặp lại bạn bè tiện thể đưa Đại Ngọc đi chơi cho khuấy khoả đầu óc thôi.

- Không nghĩ rằng Võ thiếu bạn nhiều việc lại dư dả thời gian như vậy

Lý Khôi Vĩ nhếch môi, đây không phải là nói móc anh sao?

Cái gì mà khuấy khoả đầu óc, buồn cười!

Chỉ là nhìn bộ dạng né tránh của cô khiến trong lòng anh bức dọc không ít, lại sợ làm tổn thương cô nên không dám bắt cô đem đến bên người.

Lúc này Keith đến bên cạnh, nói:

- Đến giờ rồi thưa ngài

Anh gạt đầu, rồi quay sang nhìn Tuấn Anh:

- Lần sau gặp anh đãi cậu một bữa, anh đi trước.

- Được.

Từ đầu đến cuối anh không hề nhắc đến cô, như vậy cũng tốt. Đại Ngọc cười mĩa, trong lòng có chút thất vọng không thành tên.

Giây phút anh đi ngang qua cô, bàn tay đẩy nắm lấy tay cô thật chặt nhưng cũng rất nhanh đã buông ra. Hơi ấm đó như có như không vờn lại ở tay cô...Không nhận được cô quay đầu lại nhìn, Lý Khôi Vĩ từ lúc còn trong tầm mắt cho đến lúc biến mất vẫn không một lần quay đầu.

Anh như vậy là đã có quyết định cho chính mình đi? Không quay đầu lại nữa..

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

Anh biết điều đau đớn nhất là gì không? Em đứng từ phía sau nhìn anh tay trong tay với người khác. Nếu như có thể hận không thể lấy dao ghim vào ngực trái của anh...

Đại Ngọc lần này theo chân Tuấn Anh với danh nghĩa bạn gái không khỏi phải khoác lên một bộ y phục lộng lẫy. Mà vóc dáng của cô nếu chấm theo thang điểm 10 thì cũng đạt cỡ 8 9 rồi. Muốn lòi muốn lồm chỗ nào đều có, nhất là cái vòng eo nhỏ nhắn xinh xinh.

Cả buổi tối hôm đó ngoài dự kiến cô được nghe thêm vài tin tức về anh:

- Nghe nói là lần này Khôi Vĩ trở về để nhận lệnh từ chủ tịch, không chừng có thể bị tước chức tổng giám đốc trong tay. Lần này chủ tịch giận không ít vì bản hợp đồng lớn bị huỷ rồi..

Những lời sau đó đều không phải tin tốt lành, cô chỉ biết lần này Lý Khôi Vĩ gặp hạn rồi. Bản hợp đồng trên tay như thế lại bị người khác cướp như chơi, nếu là cô thì cũng sẽ nổi giận. Hèn gì anh trông có vẻ mệt mỏi, áp lực nhiều đến thế mà...

- Tuấn Anh, không cần nói nữa

Chỉ là tất cả đều đầu liên quan đến cô?

Tuấn Anh mím môi nhìn người bên, hàng mi của cô rũ xuống che đi đôi mắt buồn, hần chỉ thở dài một tiếng thật nhỏ. Đưa tay đặt lên vai cô như một lời an ủi thầm lặng vậy.

Cả buổi tối hôm đó không nhìn ra Đại Ngọc có điểm nào khác thường cả, rất chuyên nghiệp trở thành một bình hoa đi bên cạnh Tuấn Anh. Trong lòng Tuấn Anh không khỏi cảm thán, đây mới là Đại Ngọc thường ngày. Dù cho trời đất có sập, trong lòng ngổn ngang bộn bề nhiều thứ nhưng nụ cười trên môi không tắt.

- Thật đáng tiếc năm đó nên sống chết vẫn phải kéo mày theo tao.

Tuấn Anh muối tiếc nói bên tai cô. Đại Ngọc chỉ cười nhẹ lại nghe hần nói tiếp:

- Giọng hát hay thế mà...

- Đầu là quá khứ rồi.

Cô đáp lại, không nhanh không chậm như đang nhớ lại hồi ức. Tuấn Anh cũng chỉ cười không tiếp tục chủ đề này nữa. Nhớ lại năm đó trước khi đăng kí thi đại học, đối với Đại Ngọc là một quãng đường đầy khó khăn. Không có gia thế đằng sau nên cô chỉ có thể cố gắng học ngày học đêm để thi, rồi sau đó là đi ra nước ngoài định cư. Năm đó không nhớ nổi đã bao lần nằm xuống bàn học khóc không thành tiếng rồi ngủ

thiếp đi. Cô nghĩ rằng với giọng hát của mình ít nhiều cũng sẽ có một chút thành công. Nhưng ba cô đã dập tắt đi ước mơ nhỏ này:

- Không được, ba cấm con.

Chỉ ngắn gọn thế thôi, Đại Ngọc kể từ đó đã không còn cầm micro hát nữa.

Nghĩ đến một đoạn quá khứ này cô không khỏi buồn cười

- Nhớ đến khi đó còn nhỏ suy nghĩ không sâu, chọc giận bố già một trận lại còn bị ăn đòn sau đó tuyệt thực mấy ngày liền.

Tuấn Anh nhìn Đại Ngọc, chân mày hơi chau lại. Cô ngừng một chút rồi nhìn sang, giọng lưu manh:

- Nhưng hiện tại không phải đã có người bạn làm trong ngành này rồi sao? Có thể hít được một ít tiếng thơm cũng ok mà.

Hắn bị cô chọc cười vui vẻ.

Sau buổi sự kiện hôm đó, Đại Ngọc ở lại Paris thêm hai ngày còn Tuấn Anh thì bay về nước. Cô hưởng thụ không khí mùa đông ở thành phố này, quả thật thì cô chỉ nghĩ thấy mùi bánh mì thơm phức trên phố thôi. Còn cái mùi vị tình yêu thì thôi cho xin.

Cô còn chụp hình lại gửi cho phụ huynh ở nhà, sau đó thì nhận được cuộc điện thoại thế này:

- Không cần con báo cáo, hình của con với thằng nhóc Tuấn Anh đầy trên báo lá cải rồi kìa. Đi du lịch mà còn gây hoạ được à?

Cô nào gây hoạ chứ, chẳng qua là mượn danh người ta vào ăn miễn phí một bữa thôi mà.

Dĩ nhiên tiếp theo đó là một màn dạy dỗ của mẹ rồi, cô chỉ có thể giả làm con gái ngoan thôi. Nhưng mà đâu vẫn vào đó, từ chối lời về nhà của mẹ, Đại Ngọc tiếp tục hành trình khám phá vùng đất mới.

Đứng trước sân bay, Đại Ngọc đắn đo không biết mình nên ở lại tiếp hay đổi địa phương khám phá đây. Tuy nhiên cuộc gọi tiếp theo đã giúp cô lựa chọn nhanh chóng:

- Trần Đại Ngọc, thời gian của em đã hết rồi...

- Trương thiếu, cần chi mà vội vàng.

- Đại Ngọc, tôi không có kiên nhẫn đùa với em, hoặc là em tự lặn về đưa cho tôi còn không tôi không ngại đến Pháp bắt người đâu.

Sau đó Đại Ngọc tức tốc mua vé máy bay khởi hành sớm nhất, chạy trốn.

Ngồi trên máy bay, cô vẫn đang bối rối về việc Trương Quy Hoàng có chạy đến bắt người hay không. Đại Ngọc không khỏi nhìn xuống chân mình, môi hơi mím lại.

Rốt cuộc thì con chip đó chứa gì, vì sao hắn ta phải đuổi cùng giết tận như vậy?

Đến khi cô ngáy giấc bước xuống sân bay thì mới nhìn lại tám vé trên tay.

Ấc, ngu ngu ngốc ngốc thế nào mà lại đến Đức rồi????

Đại Ngọc khóc ròng...

Sau khi 7749 lần tự mắng mình, Đại Ngọc bắt một chiếc taxi đi tìm khách sạn để nghỉ lại. Phải nói đây là một đất nước không thể chê vào đâu được, nhất là cách cư xử của họ.

Vậy tại sao người kia sống ở đây lâu như vậy mà hành xử cứ như mấy tên lưu manh ấy nhỉ?

Nằm trên giường khách sạn, cô bỗng chợt nhận ra một điều mà mấy năm nay mình vẫn luôn khắc ghi trong lòng: Lý Khôi Vĩ ở Đức...

Bật dậy như một cái lò xo, Đại Ngọc trợn tròn hai mắt lên. Tiếp theo đó là lấy cái gối úp vào mặt, hét một tiếng.

- Trần Đại Ngọc mày là con bò

Cô đã tự sỉ vả mình như thế đó.

Nhưng thật ra thì nhớ lại, cái lúc bị Trương Quy Hoàng hù đến mức đầu óc đình trệ cô nghe loáng thoáng trên TV phát gì mà Lý thị gì gì đó. Có lẽ là tình yêu đã hút cô chọn nước Đức sao??

Phun nước bọt, vớ vẩn

Để rửa sạch cái suy nghĩ đó, Đại Ngọc liền đi tắm rồi đi dạo một vòng. Nghĩ đi nghĩ lại, nước Đức lớn thế này làm sao mà chạm mặt nhau được. Haha, nghĩ thế tình thần cô phần chần chừ không ít.

Lần đầu tiên đặt chân đến đất nước này mặc dù vài năm nay có đi công tác cô đều né nhưng không khỏi có phần thích thú. Nhưng người tình không bằng trời tính, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa Đại Ngọc rất nhanh đã chạm mặt người quen vào ngày thứ hai ở đây.

- Ô ô, chẳng phải là người tình bí ẩn nước Pháp của Võ Tuấn Anh đây sao?

Thật sự lúc đó cô rất muốn giết người, thật đấy.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95

Làm sao đây, em thật sự rất muốn chạm vào anh. Nhưng một bước cũng không dám đi, một chữ cũng không dám nói

Thật sự Đại Ngọc rất hối hận khi đặt chân đến đây, đáng lẽ cô nên để cho Trương Quy Hoàng tóm cổ về cho êm chuyện.

Nhìn người trước mặt dần dần đi tới, khoé môi giật giật.

Có cần phải xui xẻo đến thế không?

- Không chào đón anh à?

Đại Ngọc cười gượng theo bản năng né khỏi móng vuốt của ai đó. Cô mỉm cười, vén tóc ra sau vành tai nói:

- Thật trùng hợp, Lâm tổng.

Lâm Thiên Ân nhướn mày, nụ cười của lưu manh xuất hiện trên khuôn mặt điển trai kia. Hắn nhìn bàn tay lơ lửng giữa không trung rồi rút về, nhìn cô:

- Không trùng hợp, anh đến đây tìm em.

Cút đi, ai quen biết nhà ngươi.

Đại Ngọc cười cười đương nhiên không tin lời nói đó là sự thật. Nhưng những hành động tiếp theo đó khiến cô nghi ngờ..cô bị Lâm Thiên Ân bắt cóc.

Ngồi trên xe Đại Ngọc liên tục nghĩ cách để trốn nhưng tình thế oái ăm này rất lâu rồi cô mới gặp phải. Đại Ngọc dờ khóc dờ cười:

- Em thật sự không đói, bữa cơm này có thể không ăn hay không?

- Không sao, đi nhìn anh ăn cũng được.

Mẹ nó, anh ăn thì liên quan gì đến tôi? Anh nghĩ anh là ngôi sao à.

Ba mươi phút cô đã ngồi ngay ngắn trên bàn ăn...

Lâm Thiên Ân là một trong những người anh chơi cùng từ nhỏ của cô, là một thiếu gia được dạy dỗ nghiêm khắc từ nhỏ. Có điều sau này lớn lên hưởng đi hơi lệch một chút nên tính tình có phần lưu manh. Người này ngoại hình không tệ, có thể làm người mẫu nếu sau này sa cơ thất thế. Nhưng vạn lần cũng đừng mong Lâm gia thất thế, họ cũng là một gia tộc lớn.

- Vài bữa nữa anh có một bữa tiệc, có muốn đi chơi không?

Hắn không nhìn lên mà nói. Đại Ngọc lắc đầu từ chối:

- Em ở đây không lâu

- Nói em nghe một tin tức.

Lâm Thiên Ân cười nham hiểm, nụ cười này cô rất quen thuộc. Là khi hắn đứng ngoài cuộc xem trò vui lúc nào cũng sẽ cười kiểu này, rất đáng ghét.

- Lý Khôi Vĩ nhập viện rồi.

Đại Ngọc giật mình ngược lên nhìn người đối diện. Ngược lại hấn xem như không thấy biểu cảm của cô, nói tiếp:

- Chắc là em cũng biết tình hình gần đây của Lý gia rồi, Lý Khôi Vĩ bây giờ trở về liền bị giáng một đòn nặng nề như vậy có lẽ là chịu không nổi. Nhìn hai người một trước một sau mới đến chắc là cậu ta giấu em nội tình rồi. Tin tức này anh cũng vừa biết đây thôi, hôm kia vừa đi thăm cậu ta.

Ngưng một chút, Lâm Thiên Ân mặt đanh lại nghiêm túc nói:

- Lý gia trông ngoài thế thôi nhưng bên trong là một mớ bòng bong, lần này nếu Lý Khôi Vĩ không dậy nổi thì sau này cậu ta rất khó sống với mấy người khác trong nhà. Đại Ngọc, em theo Minh Phong lâu như vậy chắc cũng hiểu hậu quả mà đúng không?

Làm sao mà không hiểu được, những năm này cô thấy cũng đâu có ít. Gia tộc lớn dĩ nhiên có đấu đá, anh em chém giết lẫn nhau vì gia tài cũng không ít. Bao lần cô đã thấy người người gục xuống thậm chí sau này cũng không gượng dậy nổi.

Vị trí càng cao thì càng lạnh, người ngồi trên cao đấy chẳng ai biết đã phải đánh đổi bao nhiêu thứ...

- Anh chỉ nói thế thôi, một chút nữa em cũng nên đi thăm nó đi. Còn bây giờ anh đưa em về khách sạn.

Đại Ngọc không từ chối để hấn đưa cô về khách sạn. Trước khi xuống xe, Lâm Thiên Ân dùng ánh mắt mờ ám nhìn cô khiến Đại Ngọc nổi hết da gà lên:

- Nhìn cái gì?

- Lý Khôi Vĩ đối xử với em tệ lắm sao, lại cho em ở loại khách sạn này?

.....Khách sạn này là loại ba sao đấy, đương nhiên là không vừa mắt thiếu gia như ngài rồi!

Đáp lại là cô bước xuống xe đóng sập cửa lại, không thèm để ý đến hấn ta. Lâm Thiên Ân ngồi bên trong cười cười gãi cái mũi cao của mình, hấn nói có gì sai à?

Đại Ngọc trở về phòng của mình nằm bẹp xuống giường, tầm mười phút sau điện thoại báo có tin nhắn đến. Là Lâm Thiên Ân nhắn đến, một dòng địa chỉ cùng với lời nhắn rất đáng ăn đòn:

" Mau đến xoa dịu cậu bé của em đi "

Hừ hừ, người này lớn như vậy cũng không đứng đắn nổi.

Cô đọc lướt qua địa chỉ đó rồi tắt máy, chân mày hơi nhíu lại. Kể cả lúc còn ở bên cạnh nhau, cô chưa từng nghe anh nhắc đến việc này. Chỉ là tình cờ vài lần bắt gặp anh đang nói chuyện điện thoại bằng tiếng Đức, anh chưa từng than phiền với cô.

Là anh không thể hiện ra hay là do cô vô tâm đây?

Suy nghĩ này đeo bám theo cô cả đêm, sáng hôm sau tỉnh dậy thì trên mắt đã mang theo một quầng thâm mờ mờ. Đại Ngọc không để mình chán chường nữa.

Sợ gì, đi xem hấn ta còn sống hay đã chết rồi.

Đến địa phương lạ lại không biết tiếng địa phương, chỉ có thể dùng tiếng Anh để giao tiếp khiến cả đoạn đường này cô gặp không ít trở ngại. Khó khăn lắm mới đến được phòng bệnh thế nhưng cô lại muốn quay trở về.

Huhu tại sao cô lại bị mấy câu của tên họ Lâm kích thích kia chứ

Trước khi Đại Ngọc kịp quay lưng bỏ chạy thì cửa phòng bệnh đã mở, một cô y tá xinh đẹp bước ra nhìn thấy cô, thân thiện nói gì đó bằng tiếng Đức. Thấy Đại Ngọc tỏ vẻ không hiểu, y tá xinh đẹp tốt bụng nói bằng tiếng Anh:

- Có thể vào thăm bệnh nhân được rồi

Đại Ngọc định nói mình đi nhầm phòng thì y tá xinh đẹp rất nhiệt tình kéo cô vào rồi chính mình đi ra, đóng cửa lại.

Huhu chị ơi nhiệt tình không đúng thời điểm rồi.

Cô hít một hơi thật sâu, đã bước vào rồi thì đến thôi, sợ gì ai. Đi vào bên trong, cô nhìn thấy người nằm trên giường bệnh đang nhắm mắt lại. Tìm đập nhanh, quả nhiên là họ Lâm không nói dối cô.

Người trên giường nghe thấy động tĩnh thì mở mắt ra, nhìn thấy cô thì sự ngạc nhiên không giấu nổi trên khuôn mặt. Đại Ngọc mím môi cúi

xuống nhìn đất nhìn giày mình.

Lý Khôi Vĩ thấy cô trước mặt mình, vui sướng không giấu nổi trong lòng. Anh ngồi dậy tựa vào đầu giường, mắt vẫn không rời khỏi cô, nói:

- Sao em biết mà đến?

Đại Ngọc nghe thấy giọng nói khàn của anh thì ngẩng đầu lên, không chút bao che nói:

- Hôm qua tình cờ gặp Lâm tổng.

-Tên nhiều chuyện này

Lẽ ra anh không nên để người này biết mình nằm viện.

Nhưng nhìn thấy cô trong lòng anh rất hạnh phúc, việc làm không có ý tứ của Lâm Thiên Ân đã sớm bị anh gạt qua một bên. Dù trong lòng kích động không thôi nhưng bên ngoài anh vẫn giữ vẻ điềm tĩnh. Ánh mắt lướt qua bó hoa trên tay cô, anh cười:

- Cho anh?

Đại Ngọc nhìn theo ánh mắt anh, là bó hoa Ly cô chọn rất kĩ ở một tiệm hoa gần khách sạn. Cô đi đến gần giường bệnh đưa cho anh. Lý Khôi Vĩ nhận lấy, vui vẻ gấp đôi:

- Cảm ơn em, hoa đẹp lắm

- Chọn bừa thôi.

Mặc dù cô nói thế nhưng anh vẫn thấy nó rất đẹp, chắc là cô đã tốn rất nhiều thời gian để chọn đi chọn lại. Nhìn thấy Lý Khôi Vĩ vui vẻ như đứa trẻ với bó hoa trên tay, lòng cô cũng dịu đi một chút.

Anh đặt bó hoa sang một bên, ngược lên nhìn cô đứng gần đó. Lý Khôi Vĩ lật chăn lên bước xuống giường, Đại Ngọc liền hốt hoảng lùi về phía sau. Anh bước đến rồi dừng lại, khoảng cách giữa hai người chỉ cần anh vươn tay là có thể ôm lấy cô.

Muốn bắt lấy, ôm thật chặt, khám cô vào thân thể mình.

Lý Khôi Vĩ đề nén kích động, ánh mắt anh đầy chua xót, nhỏ nhẹ nói:

- Có thể cho anh nắm tay em được không?

Tìm nhảy lên một cái, cô hơi chần chừ rồi cũng đưa tay ra. Anh cầm lấy, vuốt ve. Tay cô hơi lạnh chắc là do vừa ở bên ngoài vào. Anh ủ ấm nó trong hai lòng bàn tay của anh, khoe môi nhếch lên

- Lạnh quá, sao không mang bao tay vào?

Một lời trách mắng nhưng lòng cô lại thấy rất ấm áp. Tay anh rất ấm lại to, sau đó anh đưa tay nắm tay bàn tay còn lại của cô, ủ ấm.

Từ đầu đến cuối cô không dám nhìn lên, hai mắt chăm chú nhìn vào tay anh. Từ trên đầu truyền xuống một giọng nói chua xót, như đứa trẻ hờn dỗi:

- Em còn không biết anh nhớ em đến mức nào đâu...

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 96: Gặp họ

Bàn tay cô nhỏ, ngón tay thanh mảnh, móng tay được chăm sóc kĩ màu hồng hồng mang lại cảm giác sạch sẽ khoẻ khoắn. Anh miết từng ngón từng ngón rồi đưa hai tay cô chạm vào mặt mình, môi không nhịn được mà nhếch lên. Đại Ngọc bị anh làm cho ngại ngùng muốn rút tay về nhưng người ta không cho mà giữ chặt lấy. Cô mím môi trừng mắt nhìn anh.

Lý Khôi Vĩ cười cười, nghiêng đầu hôn lên lòng bàn tay cô:

- Ở đây mùa đông vẫn rất lạnh, chú ý giữ ấm đừng để bệnh

Hôn cái gì mà hôn, ai cho anh hôn đây

Cô đỏ mặt rút tay về, cúi đầu giận dỗi. Lý Khôi Vĩ thấy thế cũng thôi không trêu nữa mà cầm lấy tay mới rút về, kéo một cái ghế cạnh giường rồi mới để cô ngồi xuống.

Sau đó không ai lên tiếng, không gian ngọt ngào khiến cô cảm thấy chính mình hít thở không thông nổi. Mặc dù đã chia tay, việc anh đang... sờ mó tay cô thế này không hợp lắm nhưng cô lại không cách nào rút tay về được.

Vì người kia có cho đâu..

Lý Khôi Vĩ đánh vỡ trầm mặc:

- Sao lại bay sang đây?

- ...Du lịch thôi

- Không phải Tuấn Anh đang đưa em đi chơi sao? Anh thấy hai người vui vẻ lắm mà, còn được lên báo nữa.

Không phải chứ Lý tổng, ngài vẫn còn thời gian đi đọc báo lá cải à?

Cô thản nhiên đáp lại:

- Đúng là rất vui vẻ, hôm đó gặp được rất nhiều mình tinh nổi tiếng.

Anh cảm thấy bây giờ rằng mình rất ngứa, cười lạnh một tiếng:

- Bây giờ em còn vui vẻ được là tốt rồi. Để xem đến lúc bị người của Trương gia tóm về có còn vui vẻ được hay không?

Rốt cuộc tại sao cô lại đến đây chứ!?

Đại Ngọc cau mày tức giận, giật mạnh tay về. Chẳng may bàn tay cô đập vào cạnh giường gây nên tiếng động lớn. Nhưng cô chẳng thêm quan tâm, học theo anh cười lạnh một tiếng:

- Còn tâm tư quan tâm chuyện người khác thì lo giải quyết rắc rối của mình trước đi?

Anh dời mắt từ cái tay vừa bị va lên khuôn mặt cô. Lý Khôi Vĩ nói:

- Anh làm gì có rắc rối gì với cả em không phải là người khác.

Cô không quan tâm đến vẻ sau, tiếp tục cười lạnh thêm một tiếng nữa:

- Ngài nói sao chính là vậy dù sao cũng không phải chuyện của tôi. Thấy Lý tổng còn có tinh thần chăm chọc người khác như vậy chắc là sống thêm mười năm nữa cũng không hề hấn gì, tôi không làm phiền nữa.

Nói rồi cô đứng lên, bước chân rời khỏi. Chắc là hôm qua cô ăn phải đồ hư rồi nên đầu óc mới hỏng theo, đến đây cho người ta chọc tức.

Lý Khôi Vĩ thấy cô nói đi là đi liền đuổi theo, kéo cô trở lại. Chẳng hiểu người này có bệnh thật không mà giây trước còn thấy bộ dạng yếu ớt nằm đó mà giờ lại có sức lực lớn đến thế kéo cô đi. Đại Ngọc dĩ nhiên không phục, tức giận kêu lên:

- Anh muốn làm gì, mau buông tôi ra!

- Em tinh tình đừng là không chừa ai hết, nói vài câu liền tức giận bỏ đi

Chọc cô thì thôi đi, nhìn cô không vừa mắt thì cũng thôi đi bây giờ còn mắng cô nữa? Có phải là lâu lắm rồi cô không nổi điên thì anh ta liền tưởng cô hiền lành không?

- Tôi không phải là cấp dưới của anh mà anh muốn nói gì thì nói, anh nghĩ anh là ai hả? Mẹ nó anh có buông tôi ra không?

Những lời tiếp theo cũng không phun ra được vì anh đã dùng môi bị cái miệng nhỏ cô lại. Đại Ngọc càng thêm tức giận vùng vẫy, kết quả là bị người ta ép sát vào tường. Sau lưng là tường gạch, trước mặt là tường thịt...

Trước khi rời khỏi anh còn cắn một cái mạnh lên môi dưới cô, lạnh giọng nói:

- Không cho phép nói tục.

- Anh là cha tôi chắc, anh quản nổi tôi chắc?

Cô hung hăng lấy tay chà mạnh môi mình, anh cau mày cắn lại. Đại Ngọc nghĩ người đàn ông này điên rồi, à không là cô bị anh ta chọc cho

phát điên mới đứng.

- Hiện tại em đang ở khách sạn? Ở đây lạ nước lạ cái, em chuyển về chỗ của anh đi.

Giờ còn ra lệnh cho cô, ngon đấy.

Đại Ngọc đẩy anh ra không được liền lấy tay đánh vào ngực anh thật mạnh, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Anh muốn làm cha tôi thật rồi. Con mẹ nó anh đừng quên tôi với anh đã chia tay rồi, Lý Khôi Vĩ anh đừng một rồi hai lần chọc điên tôi được hay không?

Lần này đến lượt anh cười lạnh, chân mày hơi nhíu lại đưa tay bóp miệng cô:

- Sao cái miệng nhỏ của em suốt ngày cứ thích nói tục thế? Anh đồng ý chia tay với em khi nào hả?

Cô đưa tay gỡ tay anh ra nhưng không được, hai má bị anh bóp lại khiến cái miệng chu ra làm cô không cách nào cãi lại được. Môi chu chu ra mấp máy, cô tức đến giậm chân.

Anh cười lưu manh, ánh mắt tối lại:

- Xem ra anh chiều em quá nên em xin hừ rồi, ngay bây giờ nên dạy dỗ lại cẩn thận mới được.

Anh là cha tôi chắc!

Đại Ngọc nhàu chặt mày lại, nhìn ai đó như gà mỗ thóc phi lễ với mình. Anh hôn lên cái miệng nhỏ chu ra, còn chưa thoả mãn cắn cắn mạnh với cái. Lý Khôi Vĩ ép chặt cô lên tường, nghiêng răng nói:

- Muốn chạy khỏi anh? Em còn non lắm, chờ đó xem anh xử em thế nào.

Nhìn thấy động tác anh càng ngày càng quá đáng nhất là cái tay chuyên môn làm việc xấu kia muốn cởi đồ cô ra thì Đại Ngọc hoảng.

Trời ơi cái tên này trong bệnh viện mà còn nổi thủ tính được à?

Ai đó mau cứu cô đi, nếu không cô đánh chết tên này mất.

Giống như ông trời nghe thấy lời cầu nguyện của cô, cử người xuống cứu cô thật. Tiếng cửa phòng mở ra kèm theo tiếng nói:

- Vĩ con làm gì mà lục đục thế, lại lên làm việc à?

Trời ơi thật sự là muốn giết cô mà! Rốt cuộc thì tại sao cô lại chạy đến đây rồi chuốc họa vào thân thế này??

Lâm Thiên Ân tên khôn khiếp, anh đợi đó!

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Người trong lòng

Mây mà tên này còn tỉnh táo, buông cô ra chỉnh lại bộ dạng xốc xếch của cô. Đại Ngọc tức giận gạt phăng tay anh, đi ra chỗ khác. Lý Khôi Vĩ nhếch môi rồi quay trở lại giường ngồi xuống. Đúng lúc này thì người nói khi nãy bước vào không giấu được sự ngạc nhiên khi nhìn thấy Đại Ngọc.

- Đại Ngọc?!

- Cháu chào cô ạ.

Đại Ngọc nhanh chóng thu lại nét mặt, ngượng ngùng lễ phép cúi đầu chào. Mây mà một màn khi nãy không bị bắt gặp, không thì chẳng có cái lỗ nào để cô chui xuống cả.

- Ôi chao, lại đây cho cô xem xem nào, càng lớn càng xinh đẹp

Bà Lý nhanh chóng đã quăng con trai sang một bên, vui vui mừng mừng cười tươi rói với Đại Ngọc. Cô đi đến bộ dạng y hệt con dâu nhỏ, mím cười dịu dàng.

- Rất lâu rồi mới gặp con, dạo này ba mẹ con có khoẻ không?

- Dạ khoẻ ạ

- Cho cô gửi lời hỏi thăm nhé.

- Dạ

Đại Ngọc ngoan ngoãn, bà Lý nói một câu cô đáp một câu không khí rất hoà hợp. Mà nhân vật chính đáng lẽ nên được quan tâm kia thì đã bị lãng quên. Lý Khôi Vĩ hơi nhàu mày lại, ho khụ khụ vài tiếng như thể hiện sự tồn tại của mình. Anh cười khổ:

- Mẹ, con còn ở đây mà.

Bà Lý nhướn mày nhìn con trai mình, hừ một tiếng:

- Con ngoan ngoãn nằm đó đi, đừng gây chuyện nữa.

Nói xong liền đổi nét mặt cười dịu dàng với cô:

- Sao con đến đây mà không nói cho cô biết?

Đại Ngọc trong lòng cảm thán, hình như cách đối xử này có gì sai sai đi?

Cô cười cười liếc nhìn anh một cái rồi đáp:

- Dạ con đi du lịch thôi ạ, nghe tin...Lý tổng đang nằm viện nên vào thăm.

- Con ở lại đây lâu không?

Đại Ngọc vừa định đáp ngày mai cô sẽ đi nhưng nhìn vẻ mặt mong chờ của bà Lý cô đành thu lại, nghĩ nghĩ một chút thì nói:

- Chắc là tầm một tuần

- Vậy là tốt rồi, cô sẽ đưa con đi ăn vài món ngon nhé?

- ...Vâng

Lý Khôi Vĩ nhìn Đại Ngọc không thể ứng biến kịp theo mẹ mình thì phì cười vui vẻ, nhìn bộ dạng con dâu nhỏ của cô thì càng vui hơn. Nhưng tiếp theo đây thì anh cười không nổi nữa.

Bà Lý cầm tay cô lên, ánh mắt lướt qua vết hằn đỏ ở cổ tay thì hơi cau mày, lại nhìn kĩ vào khuôn mặt cô hai bên má có dấu ngón tay. Nãy giờ do vui quá nên bà không quan sát kĩ, giờ nhìn lại thì cô có vẻ xốc xếch đi?

Đại Ngọc nhìn theo ánh mắt của bà trong lòng thầm than nguy rồi. Cô nhanh nhẹn lật tay lại che đi vết hằn đỏ, muốn dời đi sự chú ý của bà:

- Lâu rồi không gặp mà cô vẫn đẹp như vậy khiến cháu cũng không khỏi ghen tị đấy.

- Con bé này miệng ngọt thật đấy.

Bà Lý miệng thì cười nhưng nhìn con trai mình một cái, trong lòng có suy nghĩ riêng. Đại Ngọc tưởng là đã thoát nạn nhưng mà:

- Tay con bị gì thế này? Có phải nó ăn hiếp con nữa không?

Ấc!

- Không phải đâu cô, khi nãy con bất cẩn nên lỡ va vào ghế thôi ạ

- Vậy còn mặt?

-Mặt ạ?

Cô bất giác đưa tay lên sờ mặt mình, khi nãy chắc là Lý Khôi Vĩ dùng lực mạnh nên in dấu tay rồi. Đại Ngọc nhìn anh, thấy anh đang cau mày nhìn chăm chăm mình. Cô còn chưa kịp giải thích thì Lý Khôi Vĩ đã đi tới, nâng cằm cô lên nhìn. Đại Ngọc giật mình, không thấy mẹ người còn ở đây sao? Cô cau mày né đi.

- Là con làm đúng không? Cái thằng này suốt ngày chỉ giỏi ăn hiếp con bé thôi.

Bà Lý tức giận đánh anh, Đại Ngọc liền hoảng:

- Không phải đâu ạ, khi này con lỡ tay chà mặt mạnh quá nên mới có dấu

- Con không cần bao che cho nó, hồi còn nhỏ suốt ngày nó cũng chọc con mãi chứ gì.

Lý Khôi Vĩ mím môi, hỏi:

- Đau không?

Đại Ngọc cau mày né khỏi móng vuốt của anh, cũng không trả lời mà tạo khoảng cách giữa hai người. Cô còn chưa nguôi giận đâu.

Bà Lý nhìn thấy cô như vậy thì rất bao che kéo cô về phía mình, không khỏi mắng con trai:

- Con đồ, người ta đã có lòng đến thăm rồi con còn làm con bé ra bộ dạng như vậy. Không phải hôm qua còn ngồi dậy không nổi hôm nay lại có sức đến thế. Mẹ thấy con nên xuất viện đi qua trang trại của ông làm việc đi, đừng để sức làm mấy việc dư thừa như thế.

-

.....Lý Khôi Vĩ, anh có chắc mình không phải được nhặt về nuôi không?

Đại Ngọc đứng bên cạnh xoa dịu, cười thật đẹp nói:

- Cô đến thăm Lý tổng ạ? Con nghĩ thấy mùi thơm quá

Bà Lý làm sao không nhìn ra cô đang giải vây cho con trai mình, chỉ hừ lạnh với con trai một tiếng rồi vỗ nhẹ vào tay cô:

- Sau này nó có ăn hiếp con cứ nói với cô

- ...Cũng không biết ai ăn hiếp ai

Anh lắm bầm, uất ức nói

Đại Ngọc nghe thấy, khoé môi giật giật. Tiếp theo cô thấy bà Lý cầm cái túi đặt trên bàn đưa cho anh, nói:

- Ngoan ngoan uống hết canh, đồ con dặn mẹ cũng có trong đó rồi.

Lý Khôi Vĩ gạt đầu, lại nghe mẹ mình nói với cô:

- Tình tình thăng nhóc này khó chịu, con cũng đừng trách nó nhé.

Cô chỉ cười không đáp.

Ngồi trên giường tự mình múc canh rồi tự mình uống canh, nhìn hai người phụ nữ đang nói chuyện đằng kia mà lòng không khỏi uất ức. Lý Khôi Vĩ không khỏi cảm thán, mẹ anh từ lúc bước vào không thêm hỏi thăm anh một câu mà còn mắng một trận. Chắc không bù cho mấy ngày trước, sợ anh là thủy tinh đựng một phát là bể.

Bà Lý thật sự rất thích Đại Ngọc. Vì chỉ có mỗi một đứa con trai nên bà rất mong có thêm một người em gái cho Lý Khôi Vĩ nữa nhưng bà lại không sinh được. Cho nên cả đời này bà rất hối hận, con trai lớn không giữ được không ai bầu bạn với bà. Cho đến khi gặp cô.

Ấn tượng của bà đối với Đại Ngọc rất tốt, vẻ ngoài xinh đẹp lại ăn nói lễ phép dịu dàng. Dù cô không phải là tiểu thư con nhà giàu nhưng qua cách cư xử có thể thấy là được nuôi dạy rất cẩn thận. Không hiểu vì sao ngay từ đầu gặp hai người đã nói chuyện rất hợp, kể từ đó bà đã chăm cô làm con dâu mình.

Cho đến bây giờ bà vẫn không ngừng bỏ ý định này, khéo léo hỏi Đại Ngọc:

- Thế năm nay đã đưa bạn trai về ra mắt bố mẹ chưa? Khi nào cưới nhớ mời cô đấy nhé.

Ngay sau đó là một khoảng im lặng, Đại Ngọc len lén nhìn người kia thấy người kia đang bắn điện về phía mình. Cô âm thầm nuốt nước miếng, có ngon thì anh lại đây đánh tôi xem hừ hừ!

- Dạ cháu chưa có bạn trai ạ.

- Ôi chao!

- Em nói cái gì?

Hai mẹ con nhà họ Lý đồng thanh khiến cô giật mình. Nhất là khí thế của người kia như hận không thể bóp chết cô ngay tức khắc vậy. Nhưng

Đại Ngọc chính là không sợ vì có người bảo vệ cô rồi he he.

Bà Lý cũng ngạc nhiên trước phản ứng của con trai mình:

- Con làm gì mà hét to thế, em nó chưa có bạn trai thì tốt rồi còn gì?

Nói xong quay lại nói với cô, nụ cười không thể sáng hơn được nữa:

- Vậy thì để cô giới thiệu cho con vài người nhé, con yên tâm cô sẽ tìm người tốt nhất cho con.

Mẹ ơi mẹ muốn mắt con đâu à?

Lý Khôi Vĩ nhìn mẹ mình rất nhiệt tình muốn giới thiệu cho Đại Ngọc, mà con bé kia cũng rất nhiệt tình phớt lờ khiến anh thêm tức giận. Đại Ngọc trong lúc đó lên nhìn anh, thấy anh đang lấy thứ gì đó ra khỏi túi. Đến khi nhìn kỹ được là vật gì thì tim đập lệch đi một nhịp

Bà Lý cũng đang nhìn, thấy anh lấy ra thì bảo:

- Cái khăn đỏ không giống như mấy loại hay bán ngoài cửa hàng, con tự đan à?

Lý Khôi Vĩ vuốt vuốt cái khăn trên tay, nói:

- Không ạ

- Bây giờ rất ít người đan khăn tặng, ai tặng con vậy?

Bà Lý cũng đoán ra được phần nào nhưng nghe con trai mình nói thì cũng hơi ngạc nhiên. Quả thật bà có nghe về việc dạo gần đây Lý Khôi Vĩ đang qua lại với bạn gái nhưng bà nghĩ cũng chỉ là cô mình tinh nào đó. Nhưng bây giờ thì suy nghĩ bà có khác đi một chút.

Lý Khôi Vĩ cầm khăn choàng cổ trên tay, mắt nhìn thẳng vào Đại Ngọc, tâm động:

- Là người trong lòng con đan

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 98: Chuốc rượu

Hôm đó Đại Ngọc nhanh chóng ra về dưới con mắt kì lạ của bà Lý. Trong đầu không ngừng nguyên rửa ai kia, một mình gây họa thì thôi đi kéo cô vào làm gì.

Sau đó cô không đến thăm anh nữa. Dành ra một ngày ngồi ngơ ra ở khách sạn, theo như cách nói của Đại Ngọc chính là suy nghĩ về cuộc đời.

Còn về phần Lý Khôi Vĩ anh cũng không trông chờ gì vào con bé ngốc này, nhìn cô hoảng loạn tìm lý do trốn mắt anh cũng chỉ có thể bật cười, hình như chính mình dọa em ấy sợ rồi.

Chỉ là tiếp theo đó dù mẹ thân yêu có dự đoán có đánh đập thế nào anh cũng không khai, chỉ khi nào nắm chắc phần thắng anh mới dám nói ra. Vì vậy anh chỉ nói một câu khiến bà Lý cũng không hỏi han thêm nữa:

- Khi nào có cơ hội con sẽ dẫn về ra mắt

Thật ra Lý gia hỗn loạn tin tức này không sai, những gì Lâm Thiên Ân nói cho Đại Ngọc nghe đều hoàn toàn chính xác. Chỉ là sự thật còn tồi tệ hơn những gì Lâm Thiên Ân biết.

Ngày tiếp theo Lý Khôi Vĩ xuất viện dưới sự ngăn cản của bác sĩ và mẹ mình. Bà Lý nhìn con trai cứng đầu khuyên thế nào cũng không được chỉ có thể than thở:

- Con liều mạng như thế làm gì không biết

Anh chỉ cười, quay lưng bước đi.

Không liều mạng làm sao được? Dù đã có chuẩn bị trước nhưng anh không ngờ người trong nhà lại có thể chém giết lẫn nhau tàn nhẫn như thế. Không phải anh chưa từng nhìn thấy, không phải anh không biết rằng đồng tiền có ma lực thế nào.

Chẳng phải chính mình cũng đang bán mạng vì nó sao, cái tờ giấy bạc vô tri vô giác lại làm con người ta điên đảo ấy.

Bên cạnh là Keith, vừa xuất viện anh đã về thẳng trụ sở chính. Đọc tài liệu được đặt trên bàn làm việc, chân mày anh xém tí đã xoắn lại với nhau. Tiếng hít thở ngày càng nặng nề, một hồi lâu anh cười lạnh một tiếng:

- Việc như này mà ông ta cũng dám làm, già rồi mà còn chưa muốn thu tay sao. Ông ta xem tôi là quả bóng muốn đá đi đâu thì đá sao?

Keith đứng bên cạnh im lặng không nói, dù theo Lý Khôi Vĩ khoảng thời gian không dài không ngắn nhưng hẳn có thể nắm được tình hình của Lý gia. Sau khi ông Lý là ba của Lý Khôi Vĩ lên chức chủ tịch thì anh cũng ngồi lên chiếc ghế tổng giám đốc này. Mặc dù hiện tại ông ấy ngồi đó nhưng không bao lâu sao cũng sẽ để cho anh cầm quyền hết. Có điều một vài họ hàng không vừa lòng, liên tục phản đối khiến việc này cũng đình trệ theo. Nói cách khác một cách trắng trợn thì họ không vừa lòng vị tổng giám đốc này. Một thằng nhóc gần 30 tuổi, trải sự đời chưa nhiều thì làm sao có đủ bản lĩnh để nắm quyền hành chứ?

Lý Khôi Vĩ chỉ cười rồi dùng chính năng lực của mình đưa khối tài sản của Lý gia ngày càng nhiều, Lý thị đứng vào hàng ngũ thế giới. Vậy mà như thế cũng chưa làm vừa lòng họ, hôm nay lại dùng cách không ăn được thì phá cho hôi, trong ngoài cấu kết làm loạn.

Anh đứng lên, nụ cười trên môi cũng tắt đi thay vào đó là khuôn mặt lạnh như băng, trong ánh mắt không giấu đi tia sát khí:

- Đi thôi, về Lý gia

- Vâng

Cô cứ nghĩ mình cứ ở trong khách sạn vài hôm là yên ổn nhưng thật không ngờ, tên họ Lâm kia thật sự tìm đến cô. Dem cô đến bữa tiệc mà hẳn ta đã nhắc đến.

Không phải địa bàn của mình Đại Ngọc sẽ không buông thả uống nhiều, chỉ nhấp môi cho có lệ. Ngồi ở bên cạnh Lâm Thiên Ân nhưng vẫn không thể né được những ánh mắt dâm tục lướt qua trên người cô.

Ngồi hồi lâu cũng thấy chán, khi mà cô định kiểm soát chuẩn khỏi đây thì đoạn đối thoại tiếp theo khiến cô ngừng bước.

- Nghe nói lần này Lý Khôi Vĩ trở về người không còn mảnh giáp đúng không? Thật đáng đời, khi xưa gặp thằng nhãi đó lúc nào cũng vênh váo không xem ai ra gì.

Đôi mắt đen của cô khẽ di chuyển nhìn xem người vừa nói ra câu đấy, là một người đàn ông trung niên. Rất nhanh đã có người tiếp lời ông ta:

- Hẳn vênh váo cũng là có lý do cả. Lý gia chống lưng, còn trẻ mà thủ đoạn không thua kém một ai, tài cán nhiều đến thế thì làm sao mà không kiêu cho được. Ông cũng già rồi, so bì với người trẻ làm gì?

Người đàn ông kia hừ một tiếng, tức giận nói:

- Một thằng nhóc còn hì mũi chưa sạch, lần này bị đâm một nhát đau như thế để xem nó còn dám vênh váo nữa không? Hừ hừ

Ngồi bên cạnh Đại Ngọc, Lâm Thiên Ân chỉ cười cười lắc ly rượu trên tay mà không tham gia vào cuộc nói chuyện này. Nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh mình, thấy trán cô nổi cả gân xanh thì hẳn cười thầm trong lòng. Xem ra đi theo Bạch Minh Phong khiến tính tình cũng biết tiết chế rồi.

Càng nói càng hăng, đám người đó càng nói khiến Đại Ngọc càng hiểu rõ, xem ra mấy năm nay Lý Khôi Vĩ thật sự đắc tội không ít người. Cho đến khi cô nghe một người khác nói:

- Nghe nói Lý gia đã chuẩn bị một cuộc hôn nhân rồi, là với con gái thứ hai của họ Nguyễn.

- Là cái cô gái vừa du học về ấy à?

- Ủ, chỉ cần kết hôn thì kể từ giờ hẳn ta không cần sợ sệt gì nữa. Thêm nhà họ Nguyễn chống lưng, hẳn có muốn bắc thang lên trời cũng không ai cản nổi.

Lâm Thiên Ân thật ra cũng đã nghe phong phanh tin này nhưng không hỏi, dù sao đó cũng là chuyện riêng tư. Nhìn Đại Ngọc sắc mặt ngày càng tối đi thì hẳn hăng giọng, nhìn một người bạn mình ra ý tứ đừng tiếp tục chủ đề này nữa. Sau đó chủ đề đã được thay đổi, một đám đàn ông cùng đàn bà hợp lại thì nói đến sáng cũng không hết chuyện.

Mà Đại Ngọc nhìn người đàn ông trung niên này giờ rất hăng hái nói xấu anh, môi nở nụ cười đẹp nhất mời rượu ông ta. Được mỹ nhân mời lại còn là người bên cạnh Lâm tổng, ông ta làm sao dám từ chối, trong lòng nhảy nhót vui sướng. Nhưng có điều Đại Ngọc kính hết ly này đến ly khác khiến người đàn ông đó sợ xanh cả mặt. Cô còn chưa say, giọng nói êm dịu:

- Sao ngài không uống, không nể mặt tôi được sao?

Lâm Thiên Ân ngồi bên cạnh cũng không can cô lại, hẳn biết trong lòng cô rất tức giận nhưng không thể bộc phát chỉ có thể dùng cách này.

Mà người đàn ông kia bị cô ép đến say, xấu hổ vì gục trước con gái khiến mặt ông ta đỏ lên, không biết do vì rượu hay vì tức nữa.

Những người khác trong bàn thấy tình huống này liền hứng thú, mỹ nhân này này giờ vẫn im lặng giờ lại uống giỏi đến thế khiến bọn đàn ông như mấy con kết nhào đến muốn thử tài với cô.

Đại Ngọc ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng thì giận đến phát run, nhìn thấy ý đồ của mình đã đạt được, cô đương nhiên đồng ý so tài.

- Đừng có liều mạng, anh không muốn thu dọn đầu.

Lâm Thiên Ân biết cô định làm gì thì can lại nhưng Đại Ngọc nghiêng người đến, thì thầm vào tai hẳn dùng chất giọng chết người:

- Nhờ Lâm tổng đưa em đến khách sạn vậy.

Sau đó Đại Ngọc thật sự đứng với hai chữ liều mạng, liều mạng uống hết chén này đến chén khác khiến mấy người đó trợn to mắt thán phục. Cô càng uống càng không biết say, chỉ cảm thấy dạ dày mình nóng lên, hốc mắt cũng nóng lên, đầu óc thì vẫn còn tỉnh táo.

Một người trong số đó, cũng là một thiếu gia ăn chơi có tiếng lúc này lại ngưỡng mộ người con gái này, nói:

- Tiểu thư xin một lạy của tại hạ, khâm phục.

Mấy người kia lên tiếng mắng hẳn không biết xấu hổ, thế mà lại đi chọc ghẹo con gái người ta. Hẳn hừ một tiếng, nhìn sang Lâm Thiên Ân vẫn im lặng ngồi đó rót rượu cho Đại Ngọc:

- Tao đây là thật sự ngưỡng mộ, bọn mày có ngon thì uống tiếp đi để xem ai xấu mặt thì biết?

Đại Ngọc nhìn tên thiếu gia đó, không hiểu sao có chút quen mắt. Nhưng cô cũng gạt ý nghĩ đó qua một bên, nói:

- Còn ai muốn uống tiếp không?

- Mẹ nó ông không tin ông uống không bằng một đứa con gái. Đến đây, ông uống với cô.

Nhưng sự thật đã chứng minh, đến ly thứ mười thì tên đó cũng gục...cùng với nhiều tên khác nữa. Đại Ngọc cười lạnh một tiếng, giọng đều đều:

- Toàn là vô dụng, tôi còn không qua nổi mà ngồi đó chờ người khác á? Các người có tư cách sao, hừ hừ

Lâm Thiên Ân cũng bình tĩnh, thì ra con nhóc này báo thù cho Lý Khôi Vĩ.

Lần đầu tiên Đại Ngọc uống nhiều đến thế, đầu óc nhanh chóng quay cuồng không còn tỉnh táo, những lời trong lòng cũng không giữ được nữa, hưng phấn nói:

- Còn ai nữa, bước lên đây.

Lâm Thiên Ân kéo cô lại, cười khỏ:

- Thôi được rồi bà cô của tôi ơi, bị cô hạ gục hết rồi. Giờ anh đưa cô về khách sạn được không?

Đại Ngọc say đến mất lý trí, đâu còn biết gì bị Lâm Thiên Ân lôi đi. Đến khi trước khi bị nhét vào xe thì cô vùng vẫy, mắt mở to quát vào mặt Lâm Thiên Ân:

- Anh mau kêu tên khốn khiếp đó đến đây, tôi chặt hẳn thành trăm mảnh cho anh xem.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Say rượu

Lý Khôi Vĩ nhìn người con gái ngồi bên đường trên tay cầm theo chai bia đang ngăn người nhìn lên trời, miệng lầm nhảm đếm sao thì khoe môi giật giật.

Lâm Thiên Ân thấy anh đến thì liền mừng rỡ nhanh chóng đá trái banh nóng này sang:

- Cậu mà không đến thì tối nay tôi chỉ có thể ở đây điên với con bé này thôi.

Không hiểu con bé này lấy đâu ra sức lực lớn đến thế, làm thế nào cũng không nhét vào xe được miệng thì gào thét tên anh khiến người đi đường chú ý đến khiến Lâm Thiên Ân không thể không kêu người đến.

Nhìn bộ dạng này chắc là say rồi? Lý Khôi Vĩ nghĩ.

Đại Ngọc đang đếm sao thì bầu trời bị che mất, ai đó cản tầm nhìn cô. Hơi híp mắt lại nhìn xem là ai, đến khi nhìn kĩ rồi thì con tức khi này lại trời dậy.

Lý Khôi Vĩ nhìn con mèo này trừng mắt hung dữ với anh thì miệng cong lên, cảm thấy rất đáng yêu. Anh hỏi:

- Sao lại ngồi ở đây?

Đại Ngọc hừ lạnh một tiếng, loạng choạng chống tay muốn đứng dậy. Nhìn thấy kẻ say này lao đảo theo bản năng anh đưa tay ra đỡ. Không nghĩ đến cô lại hất tay anh ra sau đó tự mình ngã phịch xuống đất.

Cô nhìn lòng bàn tay mình bị trầy chảy máu, không hiểu sao trong lòng lại uất ức khiến hai mắt đỏ lên.

Lý Khôi Vĩ nhìn thấy cô như đứa trẻ bị bỏ rơi vừa buồn cười vừa thấy đau lòng. Ngồi xuống trước mặt cô, cầm lấy tay bị thương thổi phù phù lên, phui đi đất cát dính trên đó.

Đại Ngọc cắn môi dưới, không muốn anh chạm vào mình rút tay về sau đó đẩy anh ngã, còn mình thì lại loạng choạng đứng dậy. Từ trên cao, cô nhìn anh bị đẩy ngã ngồi trên mặt đất nói:

- Thiên Ân, đưa tôi về

Sau đó quay lại thì mới phát hiện, cái tên trời đánh đó đã chạy mất dép từ khi nào rồi. Cô cau mày bước đi muốn đi tìm hắn nhưng chưa bước được mấy bước đã bị người ta kéo lại.

- Không phải em muốn gặp anh sao?

Đại Ngọc giật tay về nhưng không được, anh nắm rất chặt. Cô tức giật quát:

- Anh mau rút cho tôi

Lý Khôi Vĩ mặc kệ cô có tức giận đưa tay muốn lấy chai bia trên tay còn lại của cô. Đại Ngọc thấy anh muốn cướp thì liền liều mạng hơn, Lý Khôi Vĩ sợ cô bị thương thì khẽ quát:

- Em ngoan ngoãn xem.

Đại Ngọc khi say còn bướng hơn bình thường, Lý Khôi Vĩ thấy vậy chỉ có thể buông cô ra. Hành động tiếp theo của cô khiến tim anh giật thót.

Cô đập chai bia vào tường, tiếng thủy tinh vỡ vang lên cùng với bia còn dư chảy xuống mặt đất. Lý Khôi Vĩ giật mình hoảng hốt:

- Đại Ngọc em muốn làm cái gì?

- Muốn làm cái gì ư...

Đại Ngọc lảo bảo, đầu óc mơ hồ tay cầm chai bia bị vỡ một nửa cũng run lên. Cô hung dữ hai mắt đỏ hoe rống lên với anh:

- Tôi hỏi anh muốn làm cái gì mới đúng!

Lý Khôi Vĩ sợ cô xúc động nhất thời làm chính mình bị thương nên chỉ đứng im, hai mắt không rời khỏi khuôn mặt đỏ gay phút nào. Cô đang hoảng sợ, đúng vậy. Sau đó anh thấy trên hai gò má ửng hồng do men rượu đó những giọt nước mắt lăn xuống.

Giống như một con thú nhỏ, vừa run sợ vừa xù lông bảo vệ chính mình. Đại Ngọc chỉ có thể nức nở:

- Tôi trêu chọc anh lúc nào, tại sao suốt ngày anh cứ làm phiền tôi mãi thế..

Anh không có, anh thật sự đã cho em một khoảng trời rồi mà. Em mới là người suốt ngày trêu chọc anh đấy chứ..

Lý Khôi Vĩ im lặng không nói ra những suy nghĩ trong đầu mình.

Đại Ngọc cũng không rõ mình đang làm gì nữa, chỉ là trong lòng rất đau buồn nước mắt muốn dừng lại cũng không được. Sau đó cô ngồi sụp xuống đất, không quan tâm tay mình đang bị thương đưa lên che lấy đôi mắt của mình. Như một đứa nhỏ bị người ta vứt bỏ, muốn có bao

nhiều đáng thương liền có bấy nhiêu. Cô vừa khóc vừa nói:

- Anh lấy tư cách gì mà xen vào cuộc sống tôi chứ..

Ánh đèn đường chiếu xuống bóng lưng cô, tìm anh quặn thắt lại. Đại Ngọc chùi mãi vẫn không hết nước mắt trên mặt, chỉ có thể đưa đôi mắt đỏ hoe đỏ nhìn anh, hung dữ rống lên:

- Tại sao anh cướp con tôi đi rồi cười người khác chứ? Anh lấy tư cách gì, hả?

Sau đó lại ỉu xiu, nói:

- Tôi sẽ không làm phiền anh mà, sẽ không để người ta biết đứa nhỏ là con anh, sẽ không ảnh hưởng đến gia đình của anh. Anh không thương nó cũng được nhưng tại sao lại không để tôi thương nó chứ..

Từng câu từng chữ như đâm vào tim anh, thì ra cô vẫn còn cắn rứt chuyện đấy. Con say này khiến cô không kiểm soát được chính mình nữa, những suy nghĩ trong đầu liền bộc bạch ra bên ngoài:

- Nhiều năm như vậy rồi tại sao cuối cùng tôi vẫn thua trên tay anh chứ? Một tên khốn khiếp như anh...

- Không phải, em chưa bao giờ thua cả. Anh thua mới đúng..

Từng bước đi tới, Lý Khôi Vĩ ngồi xuống trước mặt cô. Đại Ngọc hô hấp khó khăn, nhìn thấy anh muốn cướp đồ trên tay mình thì vùng vẫy, trong lúc đó thì đã cứa vào tay anh.

Chát lông màu đỏ từng giọt rơi xuống đất, cô căn bản không biết mình vừa gây ra tội gì. Nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn không kêu rên một tiếng nào chỉ có chân mày hơi nhíu lại, nhân lúc cô ngăn người thì cướp lấy rồi quăng ra xa.

- Ngoan nào.

Lý Khôi Vĩ dùng tay còn lại vuốt ve mặt cô, lau đi những giọt nước mắt trên đó. Đại Ngọc căn bản đã say đến phát ngốc, càng khóc càng hăng.

Cô nói:

- Vĩ, anh có biết em yêu anh đến mức nào không? Tại sao anh lại cười người khác chứ?

Lý Khôi Vĩ còn không biết mình cười người khác từ khi nào, từ đầu đến cuối người anh muốn cười chỉ có cô.

Còn chưa kịp đợi anh phản ứng, cô đã bỏ nhào lên ôm chặt lấy anh khóc lầy khóc để:

- Anh đừng cười người khác được không? Em biết mình sai rồi, là em không tốt nên mới để mất con. Nhưng anh đừng cười người khác được hay không?

- Được, ngoan đừng khóc nữa

Lý Khôi Vĩ cũng ôm lấy cô, mặc kệ cơn đau từ trên tay truyền đến mà ôm cô thật chặt. Người trong lòng nói:

- Em không muốn chia tay nữa, anh có thể trở về được không? Những người nói xấu anh em đều trả thù hết rồi, anh đừng sợ nữa. Em giúp anh xử lý bọn họ được không? Vĩ, có được không?

Được, được mà.

Nhìn người trong lòng ngất đi, lúc này anh mới ra hiệu để Keith đi đến gần. Nhìn bàn tay của Lý Khôi Vĩ thấm đẫm màu đỏ thì Keith mới giật mình:

- Lý tổng, tay của ngài...

- Trở về thôi, lái xe đi.

Ngồi trên xe, tay đã được Keith dùng vải áo băng lại chặn máu không chảy nữa, anh vẫn ôm lấy cô trong lòng. Đi được nửa đường thì cô tỉnh dậy, đầu óc không tỉnh táo nín lấy áo anh, giọng run rẩy:

- Có thể đưa tôi đi tìm anh ấy được không?

- Em muốn tìm ai?

- Lý Khôi Vĩ

Anh biết lúc này đầu óc cô không hoạt động nổi, chỉ có thể cầm lấy tay cô đặt lên môi mình. Anh còn lơ mơ nghe thấy cô nói, giọng nhỏ rất đáng thương:

- Bảo anh ấy trở về, tôi không muốn chia tay nữa, anh ấy thích cái khăn choàng đó còn bảo tôi là người trong lòng cơ mà, tại sao lại đi cưới người khác kia chứ? Hức hức

Nhìn cô tủi thân như thế, trong cơn mê mà nước mắt vẫn không ngừng chảy. Xem ra lần này anh đã làm tổn thương con mèo nhỏ này thật rồi

Nhưng mà qua những lời này, anh có thể đoán được đêm nay đã xảy ra chuyện rồi.

Hừ, tên họ Lâm đáng chết kia đúng là không thể tin tưởng được mà.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Đại Ngọc tỉnh dậy từ cơn say bí tỉ, đầu đau như búa bổ đến cả hít thở cũng không thông. Cô đưa tay vỗ vỗ vào đầu, cả người uể oải không muốn ngồi dậy

Cái giường này hôm nay lại êm thật, cô còn ngủ được trong không khí mùi hương thoang thoang. Co người rúc vào trong chăn, cố gắng nhớ lại hôm qua đã xảy ra những gì. Không biết cô có làm ra việc gì xấu hổ không...

Nghĩ mãi cũng không nhớ nổi nhưng cô tin tưởng vào chính mình. Đại Ngọc là một đứa bé ngoan, lúc say không hề quấy phá đâu nha.

Cô cảm giác mình đã ngủ rất lâu rồi, xương cốt có phần không chịu nổi mà rã rời. Khó khăn ngồi dậy, mở mắt ra thì một căn phòng lạ lẫm đập vào mắt

Đúng lúc này thì có người mở cửa bước vào, ánh sáng bên ngoài hắt vào khiến cô không khỏi nheo mắt lại.

Một giọng nói trầm ấm vang lên:

- Dậy rồi à?

Trời ơi, không phải chứ!

Đại Ngọc thầm than trong lòng, tiếp theo đó thì đèn trong phòng được bật lên khiến cô nhìn rõ được là ai. Trong đầu oang một cái, cô đứng hình trân trân nhìn người đó bước lại gần.

Bàn tay lớn áp vào trán cô, hơi thở nóng tựa như rất gần:

- May mà không phát sốt

Lý Khôi Vĩ thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thấy cô vẫn còn trong trạng thái ngơ ngác, khoé môi anh cong lên. Bàn tay di chuyển xuống gò má, vuốt ve thật nhẹ. Ngón tay anh miết trên da thịt mềm, lưu lại hơi ấm từng nơi lướt qua.

- Còn mệt không? Hay là ngủ thêm một chút đi

Anh hỏi, ánh mắt vẫn lưu luyến ở khuôn mặt cô. Đại Ngọc bị câu nói này của anh đánh thức lại tâm trí, né mặt đi.

Cô hỏi:

- Sao tôi lại ở đây?

- Anh đưa em về đây

Đại Ngọc thấy rõ mình đang luống cuống, không biết ngày hôm qua say có làm gì mất mặt không? Sau đó thắc mắc của cô đã được anh giải đáp:

- Đêm qua em sống chết đòi Lâm Thiên Ân gọi anh đến, muốn bắt anh ra làm gỏi cá. Anh ta không không chế nổi em nên mới gọi anh, sau đó anh đưa em về đây

Trời ơi, Trần Đại Ngọc này có phải con lừa không đấy?

Đêm qua cô uống rất nhiều xem rượu như nước lã mà đổ vào bụng rồi chính mình say không còn lí trí. Cô ý lại Lâm Thiên Ân sẽ đưa mình về, hẳn ta sẽ không hại mình. Nhưng đâu ai ngờ cô lại tự đâm cho bản thân một nhát.

Đại Ngọc rối rắm:

- Hôm qua tôi say quá, không biết mình lại làm ra...

Ngay lúc này anh đã cắt ngang lời cô, lạnh giọng nói:

- Không biết chính mình làm ra những việc xấu hổ như vậy rồi muốn xin lỗi anh sao? Trần Đại Ngọc, bây giờ anh muốn em đem những lời hôm qua nói lại một lần nữa chứ không phải những câu khách sáo của em.

Đại Ngọc cau mày, hôm qua cô đã nói gì?

Nhìn thấy cô như thế, anh có lòng tốt nói:

- Em nói muốn cưới anh

- Không thể nào!

Cô kinh ngạc, đánh chết cũng không tin mình nói như thế. Lý Khôi Vĩ thấy cô ngay lập tức chối bỏ thì rất tức giận, thái độ thế này là sao?

Đại Ngọc thật sự một lòng một dạ muốn rời bỏ anh? Những lời suốt mướt đó chỉ là say mà nói ra sao?

- Tại sao lại không thể, chính miệng em đã nói thế

Hiện tại đầu cô như muốn vỡ ra không thể nhớ nổi những chuyện đã xảy ra. Mặc kệ đêm qua đã xảy ra chuyện gì bây giờ cô chỉ muốn rời khỏi chỗ này

- Lâm Thiên Ân đâu?

Vừa tỉnh lại đã muốn tìm người đàn ông khác?

Lý Khôi Vĩ cười lạnh:

- Em tìm người ta làm gì?

Cô bước xuống giường, nghe thấy giọng điệu của anh không tốt lành gì thì khẽ cau mày. Đại Ngọc dựa vào ánh sáng bên ngoài hắt vào nhìn thấy một tay của anh bị băng bó lại.

Cô đáp:

- Liên quan gì đến anh?

Tạch một tiếng, căn phòng bừng sáng lên.

Cô nhìn thấy Lý Khôi Vĩ đang rất tức giận, khuôn mặt tối sầm đi. Nhưng cô hiện tại đang rất mệt mỏi không muốn cãi nhau, chỉ muốn trở về khách sạn. Đại Ngọc bước về phía cửa, đi được nửa đường thì bị kéo trở về.

Lý Khôi Vĩ đá mạnh vào cửa khiến nó đóng sập lại gây tiếng động lớn. Cô nhủ mày:

- Anh muốn làm gì?

- Anh muốn làm gì, không phải em là người rõ nhất sao?

Lý Khôi Vĩ nghiêng răng, khó có thể điều chỉnh sắc mặt. Giận dữ nói:

- Trần Đại Ngọc em xem anh là cái gì? Há?

Cô mím môi cúi đầu không đáp lại. Đối với sự trầm mặc của cô chỉ làm cho anh càng thêm tức giận.

- Em xem anh là con nít sao? Có phải hay không ngay từ đầu em đã không xem trọng mối quan hệ này rồi? Tình cảm của anh có đáng giá một xu nào trong mắt em hay không?

Anh gần từng chữ, thêm sức lực ở tay mà bóp chặt lấy cái cổ tay của cô. Đại Ngọc vẫn như trước, im lặng để anh bùng phát cơn tức giận ra.

- Nếu như đêm qua anh không đến thì sao? Em là con gái một thân một mình, uống nhiều như thế để làm gì? Em có biết là anh lo lắng không?

Lúc này Đại Ngọc mới ngẩng đầu nhìn, thấy vẻ mặt anh lạnh lùng giận dữ thì trong lòng khẽ run lên. Người này khi tức giận thì thật đáng sợ

Cô biết lần này là mình sai, mặc dù bây giờ chưa thể nhớ ra mình đã làm gì nhưng cô chắc chắn việc mình dọa cho Lâm Thiên Ân phải gọi anh đến thì là thật. Bởi vì cô tin tưởng vào nhân cách của hắn ta, không thể nào đẩy cô vào chỗ chết được.

Nếu bây giờ cô mà còn bướng muốn rời khỏi đây thì Lý Khôi Vĩ sẽ bóp chết cô thật. Trước tiên cứ dỗ dành người này đã rồi sẽ tìm cách hỏi Lâm Thiên Ân sau.

Đại Ngọc nắm lấy tay anh, khuôn mặt đầy uỷ khuất nhỏ giọng nói:

- Anh làm em đau

Lý Khôi Vĩ làm sao không biết cô đang nghĩ gì? Nhưng nhìn thấy cô như thế thì tâm can cũng muốn rã ra rồi. Anh chỉ có thể thở dài, buông lỏng tay ra kéo lên trước mặt

- Đau lắm không?

Cô gật đầu, uất ức vẽ hết lên mặt nhìn anh. Lý Khôi Vĩ xoa xoa nó, tức giận trong mắt tiêu tan đi mấy phần. Anh liếc mắt nhìn cô một cái, không đành lòng hỏi:

- Còn đau ở đâu nữa không?

Dù sao thì em cũng uống nhiều đến thế mà, hừ hừ

Đại Ngọc rất biết cách làm nũng với anh, cô cắn môi dưới chỉ lên đầu rồi cầm lấy cái tay bị thương của anh đặt lên ngực trái của mình:

- Đầu cũng đau, chỗ này cũng đau nữa

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

- Con người không tim không phổi như em mà biết đau cái gì hừ hừ

Lý Khôi Vĩ lăm bầm, rút tay về xoay người bước đi. Cô nhìn theo bóng lưng đó chần chừ một chút rồi gọi theo:

- Anh đi đâu thế, không đợi em à?

Anh không thèm quay đầu nhìn cô một cái, xem ra là tức giận thật sự. Đại Ngọc đi theo anh không tránh khỏi nhìn xung quanh mình.

Căn nhà được trang trí đơn giản, mạnh mẽ mang đậm mùi đàn ông độc thân

Lý Khôi Vĩ đi lấy chai thuốc giải rượu, lạnh lùng đặt lên bàn rồi đi vào bếp. Đại Ngọc bủn xỉn, quan tâm thì quan tâm đi còn bày đặt.

Anh nhìn thấy cô nhăn tít mặt uống thì trong lòng vui sướng. Đến khi cô nhìn sang thì thu lại nét mặt, trưng mặt lạnh ngàn năm như một ra. Lần này anh thật sự bị cô chọc tới tức điên lên, tạm thời không muốn nói chuyện với người này.

Nói đi nói lại Đại Ngọc vẫn là biết cách làm nũng với Lý Khôi Vĩ, cô phát hiện ra người này chỉ ăn mềm không ăn cứng.

Cô đứng im một góc, nhìn anh bận rộn nấu nướng. Ngón tay theo thói quen vuốt ve chai thuốc giải rượu trên tay, ánh mắt thường thức hướng về phía anh.

Đại Ngọc từ đầu đến cuối đều muốn chạy trốn, cô luôn đem mọi lỗi lầm đổ về phía anh, dù trong lòng có cố gắng đối diện thì khi gặp rồi không tự chủ được sẽ nổi nóng, buông những lời cay nghiệt nhất.

Thế nhưng một Lý Khôi Vĩ như vậy, một lần rồi hai lần đều bắt cô đem về. Một rồi hai lần dịu dàng vỗ về cô, an ủi.

Nhưng lần này, anh lại không làm vậy. Giây phút cô nhìn anh bước ra khỏi phòng bệnh, trái tim cũng rơi xuống vực. Giây phút cô nhìn thấy anh bước qua cổng kiểm soát ở sân bay, cô mới biết mình cần anh đến mức nào.

Chính bản thân cũng không nhận ra, mình đã chìm quá sâu vào tình yêu rồi

Đại Ngọc suy cho cùng vẫn là đứa trẻ lần đầu yêu đương, có mối quan hệ nam nữ gần bó thân mật nên không biết cách ứng xử làm sao. Cách cư xử vụng về, non nớt đó khiến anh nhiều lần muốn bóp chết cô cho rồi.

- Lại ăn đi, đừng đó làm gì?

- Ah

Thì ra là cô giấu con trai nhà người ta đến ngăn ngõ, thật đáng xấu hổ.

Món cháo hầm xương bốc khói nghi ngút, mùi cũng rất thơm nữa. Có lẽ anh đã nấu từ lâu rồi, cháo đã nhừ ăn rất ngon nhưng hơi lạt. Mùi vị này phù hợp với mấy tên bợm rượu

Ấy, hình như cô là tên bợm rượu thì phải

Người ta đã cố tình nấu cháo đợi cô tỉnh dậy, vậy mà cô còn cố tình gây sự.

Cảm giác tội lỗi ngày càng lớn, đến khi nhìn thấy cái tay bị thương kia của anh thì càng áy náy hơn. Đây chắc có lẽ là bữa ăn yên ắng nhất giữa hai người

Sau khi cô ăn xong, anh không thèm liếc mắt một cái mà chỉ nói:

- Vali ở đằng kia, thay đồ rồi đi đến công ty

- Sao vali lại ở đây?

- Không ở đây thì ở đâu? Ở chỗ Lâm Thiên Ân hay Tuấn Anh chắc?

Chắc, thôi được rồi cô nhịn

Nén cơn buồn bực lại, cô lúi thủi đi vào nhà vệ sinh. Trong lúc đánh răng thì cô mới phát hiện lòng bàn tay mình có vết xước đã được khử trùng qua rồi. Sau đó lột quần áo ra thì trên người cũng có vài vết thương nhỏ không đáng kể lắm

Hình như hôm qua cô đã té?

- Ahhh sao không nhớ gì hết vậy nè?

Vì thế Đại Ngọc đã rời rắm cho đến lúc ngồi chung xe với anh.

Có lẽ vì đến một địa phương khác nên cô cũng trở nên yên tĩnh hơn. Trên xe ngoại trừ tiếng lật giấy của anh thì cũng chỉ có thể nghe tiếng hít thở mà thôi.

Đại Ngọc tựa đầu sang một bên, mắt nhìn ra ngoài cảnh vật đang lướt qua. Nhất thời trong lòng không biết phải làm sao?

Giữa hai người họ có lẽ giờ đã một khúc mắc lớn.

Con người đen lầy khế chuyển động, thu gọn anh vào trong đáy mắt. Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu đen cùng với áo khoác dài, bộ trang phục có lẽ sẽ bình thường nếu không có cái thứ đang quấn xung quanh cổ.

Giống như anh tùy tiện mặc nó vào nhưng lại rất trân trọng.

Nghĩ tới đây Đại Ngọc cười khế, trong đầu nhớ lại hình ảnh hung dữ của anh khi ấy. Lúc mà cô nhất quyết không muốn đan khăn tặng anh.

Bỗng lúc này anh ngược lên có lẽ là do ánh mắt của cô mãnh liệt quá. Bốn mắt chạm nhau, cô hơi đỏ mặt quay qua chỗ khác. Trong giây phút đó tự nhiên cô lại muốn được ôm anh.

Không biết đã bao lâu cô không nằm trong vòng tay đó rồi. Tự dưng có chút nhớ..

Nhưng cô lại không dám, anh hình như còn đang giận lắm

Đến công ty trước cái nhìn của hàng trăm người, Đại Ngọc theo Lý Khôi Vĩ vào phòng làm việc. Trên đường đi cô cảm thán không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc thì Lý gia đang nắm giữ tài sản là bao nhiêu?

Trên báo chí, số tài sản mà Lý thị đưa ra cô tin chắc đó chỉ là một phần nổi, còn phần chìm thì vẫn còn là một bí mật.

Ngay sau khi cánh cửa phòng làm việc đóng lại, anh liền bắt cô ngồi ở cái ghế dài trong phòng:

- Ngồi yên ở đó, không nghe lời đừng trách anh đánh em

Hừ hừ thật hung dữ

Đại Ngọc chán chường đọc mấy cuốn báo chí trên bàn nhưng lại toàn là tiếng Đức. Thế này là sao, muốn trêu cô à?

Xong lại nhìn người kia đang làm việc, nhất thời chăm chú nhìn cái tay quần vải trắng của anh. Vì sao lại bị thương nhỉ?

Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ Đại Ngọc thu ánh mắt trở về. Sau đó cô nhìn thấy Keith bước vào, họ trao đổi công việc mà không hề dè chừng cô đang ngồi như pho tượng sống ở đây.

Keith đặt lên bàn một cái usb:

- Thứ mà ngài cần đây ạ

- Cảm ơn cậu, trưa nay không cần đem cơm lên.

- Vâng

- Đi làm việc đi

Đại Ngọc có phản giật mình khi thấy Keith lúc bước ngang qua chỗ mình dùng ánh mắt muốn bám cô ra. Gì đây? Cô đã đắc tội với hắn ta khi nào thế?

Keith đương nhiên không vừa mắt với Đại Ngọc, ban đầu khi gặp hắn đã cảm nhận trên người cô có gì đó khang khác. Bản năng của một tên sát thủ trời dậy, hắn vẫn luôn đề phòng với người phụ nữ này. Ngoài sức tưởng tượng, Lý tổng lại để cho nàng ta đã thương mình. Một vết cắt sâu giữa lòng bàn tay phải may sống lại.

Từ ngày gặp người phụ nữ này, Lý Khôi Vĩ sắp hắn đã tốn biết bao nhiêu công sức. Vậy mà người này vẫn là cái đầu đá, một rồi hai lần gây chuyện.

Đại Ngọc trợn to mắt đáp lại ánh mắt hung ác kia, muốn gì chứ? Cô sợ hắn chắc!

Giờ đến cả người bên cạnh anh cũng không vừa mắt cô, thật quá đáng. Đại Ngọc bấm móng tay vào da thịt mình, có tức giận có tủi thân.

Nhưng lúc này âm thanh phát ra lại cắt ngang suy nghĩ tủi hờn này. Là tiếng khóc nức nở nghe như chết cha chết mẹ vậy, nó phát ra từ cái laptop trước mặt anh.

- Anh đang coi gì thế?

Lý Khôi Vĩ không trả lời, cô mím môi bước tới nghiêng đầu nhìn vào. Là một đoạn ghi âm đang được phát. Có điều sao càng nghe càng quen nhỉ?

- Vĩ, Vĩ, Vĩ...

...

Trời ơi đây không phải giọng của cô sao?

Mau trả đĩa bay để cô bay về hành tinh, trái đất này quá đáng sợ rồi

Lý Khôi Vĩ nhấn dừng, con người khế chuyển động:

- Nghe có quen không?

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

*Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.*

Chương 102: Kết hôn đi

Vang lên một tiếng, Đại Ngọc đứng thẳng người không thể tin được nhìn anh.

Anh ta nói cái gì cơ?

- Anh điên rồi à?

Ngược lại với phản ứng mạnh của cô, Lý Khôi Vĩ đan hai tay vào nhau không nhanh không chậm nói:

- Kết hôn là do em đề nghị trước

- Mấy lời nói khi say không thể tính là thật được

- Em đã nhớ ra hết rồi?

Làm sao mà không nhớ được khi mà anh bắt người ta nghe đi nghe lại đoạn ghi âm đó.

Đại Ngọc cắn chặt răng vừa xấu hổ vừa tức giận. Người đàn ông này quả nhiên là đang uy hiếp cô. Anh ta vậy mà dám uy hiếp Đại Ngọc có?

Cô hít một hơi thật sâu, đem bản thân bình tĩnh trở lại. Bây giờ mà nổi nóng thì chỉ có hỏng việc, cô cần phải bình tĩnh đối phó. Đối với con cáo họ Lý này cô cần phải có một cái đầu thật lạnh.

Lý Khôi Vĩ mỉm cười:

- Dù sao bằng chứng cũng đã có, em cũng đã nhớ ra rồi. Không sớm thì muộn em cũng sẽ gả cho anh thôi.

- Không gả.

Anh đứng lên ôm lấy cô, lời nói thì thào vào tai như một liều thuốc độc ngọt ngào:

- Vậy thì anh gả cho em, được không?

- ...Cút

Ngược lại với tâm tình rất tốt của ai kia, Đại Ngọc rơi vào cơn khủng hoảng rồi. Cô như vậy mà lại bày tỏ với anh ta? Còn khóc lóc ỉ ôi bắt người ta lấy mình? Còn cái gì mà yêu yêu thích thích?

Giờ thì cô biết cái gì gọi là rượu có thể làm chết người rồi!

Mặc dù đã từ chối nhưng cô vẫn có cảm giác Lý Khôi Vĩ là người nói được làm được. Cho dù anh đã vô số lần nhường nhịn cô nhưng đến việc này thì dù cô có làm nũng đến mức nào anh vẫn không thay đổi ý định.

- Anh một lòng một dạ muốn gả cho em, cho em thời gian chuẩn bị đồ

Đê tiện! Cút đi!

Một tuần tiếp đó trôi qua, Đại Ngọc thật sự bị Lý Khôi Vĩ buộc chặt lại bên mình, nói cách khác là giam lỏng cô. Bất kể là nơi nào anh đều đem cô đi theo, nếu như là đi gặp đối tác thì sẽ để cô ngồi ở một nơi mà anh có thể nhìn thấy, bằng không thì cũng sẽ để người canh chừng cô. Lặp đi lặp lại như thế, Đại Ngọc thật sự cảm thấy mình sắp phát điên mất rồi.

Lý Khôi Vĩ biết đây là hành động cực đoan của anh, đem cô giam lại. Bởi vì anh không thể hết lần này rồi lần khác nhìn cô chạy thoát khỏi mình, anh không cho phép điều đó xảy ra nữa. Mỗi đêm trôi qua dù nằm bên cạnh nhau nhưng anh luôn cảm giác được, Đại Ngọc đã bài xích với anh. Khi anh ôm cô sẽ cảm thấy không thoải mái, sáng ra tinh thần rất không tốt. Cô không chấp nhận bất kì hành động thân mật nào cả. Vì vậy anh chỉ có thể nắm lấy tay cô, cả một đêm như vậy mà nặng nề ngủ.

Hôm nay anh trở về Lý gia, một ngày cuối tháng như một quy luật có sẵn, cả nhà phải gặp mặt nhau. Trên bàn ăn, bầu không khí rất nặng nề. Từ khi ngồi xuống, sắc mặt anh vẫn không hề tốt lên một tí nào.

- Vĩ, chuyện ở công ty thế nào rồi?

Ông Lý nhìn con trai mình, ánh mắt sắc bén. Lý Khôi Vĩ không hề nhìn lại, bình thản cắt miếng thịt trên đĩa, đáp:

- Vẫn tốt ạ.

- Ha, vẫn tốt à? Sao ta vừa nghe nói là hợp đồng vừa rồi với bên Pháp không kí được?

Người vừa nói những lời châm chọc đó là chú Hai, em trai của ông Lý.

Lý Khôi Vĩ nhếch môi lúc này mới đưa mắt nhìn, đôi mắt sắc lạnh. Người được gọi là chú Hai này, tâm tư không chỉ dừng lại ở cái chức phó giám đốc của ông ta.

Chắc hẳn là thế rồi. Đáng lẽ ra ông ta được ngồi lên cái chức giám đốc nhưng chỉ vì một câu nói của anh mà vĩnh viễn bị buộc chặt với cái ghế phó giám đốc này. Vì thế nên những tháng gần đây, tình hình Lý thị rối loạn cũng một tay người này làm ra. Nhưng ông Lý lại cứ mắt

nhắm mắt mở cho qua, một lần hai lần khiến anh không thể không trở về Đức được.

Càng nghĩ khiến anh càng tức giận, như vậy là đang muốn thách thức sự kiên nhẫn của anh sao?

- Việc vừa xảy ra chưa được 24 giờ vậy mà chú Hai đã biết, xem ra nguồn tin rất nhanh.

Anh bâng quơ nói, trên môi vẫn nở nụ cười thoả đáng. Chỉ là trong ánh mắt lửa giận đã bốc lên.

Ông Lý cau mày, ông biết tình hình con trai mình không tốt, sợ rằng nói qua nói lại sẽ xung đột làm mất hoà khí gia đình nên ông đành giọng:

- Chú Hai muốn nhắc nhở con, làm việc cẩn thận vào. Trên dưới Lý gia hơn cả ngàn cái miệng ăn, con là tổng giám đốc có biết trên vai mình đang gánh vác cái gì hay không?

Lý Khôi Vĩ trầm mặc, sau đó gật đầu:

- Con biết rồi.

Nhìn vẻ mặt hờn hờ của chú Hai, anh nhếch mép cười nhạt.

Bữa ăn lần này kéo dài không lâu, anh đương nhiên không ngủ lại qua đêm ở nhà chính, đứng bên ngoài cổng chờ xe đến đón. Không bắt ngờ lắm khi Lý Bắc tìm đến anh:

- Làm người không nên quá tự cao, cháu ạ.

- Chú hai còn gì muốn dạy bảo sao?

Lý Khôi Vĩ xoay người, giọng nói không hề khách khí như khi nãy ngược lại có chút xa lạ. Lý Bắc bật cười, vỗ lên vai anh:

- Chú làm sao dám dạy bảo Lý tổng, tuổi trẻ tài cao sớm như thế đã ngồi ở chức vị cao như thế rồi.

Anh nhếch môi, không đáp lại. Sau đó Lý Bắc không nhanh không chậm, ánh mắt vẫn ôn hoà nhìn anh nhưng lời lẽ thì không có một chút ôn hoà nào:

- Thằng oắt con, mày dám động đến người của tao à?!

Lý Khôi Vĩ nhướn mày, hất cái tay của ông ta xuống. Anh cười lộ ra hàm răng trắng đều của mình:

- Nước sông không phạm nước giếng, đừng nghĩ ông già bỏ qua thì tôi cũng bỏ qua cho chú.

Anh phui phui áo chỗ ông ta vừa đụng đến, tiếp tục nói:

- Làm người đừng nên tham quá, tôi chỉ sợ chú ăn không tiêu thôi

Lý Bắc tức giận, nhìn người trước mắt mà con giận nổi lên. Một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch mà ngang đường ông ta? Haha rõ ràng là kẻ tự cao tự đại xem trời bằng vung.

Lúc này thì xe đã đến, Lý Khôi Vĩ vẫn là lễ phép gật đầu nói lời chào với người mà anh phải gọi là chú Hai. Đứng trước cửa xe, anh không nhanh không chậm nói:

- Đừng nghĩ có một mình ông biết dùng người, cẩn thận con bạch tuộc của ông không thể mọc chân nổi nữa đấy.

Anh mở cửa bước vào trong xe, khi đó Lý Bắc đã nhìn thấy còn một cô gái ngồi bên trong nữa.

Lý Bắc đã từng nghe đến việc bên cạnh Lý Khôi Vĩ đã xuất hiện một người phụ nữ. Nhưng dù làm thế nào ông vẫn không thể moi được thông tin của người phụ nữ này. Lý Khôi Vĩ không để lộ bất cứ thông tin nào, bảo vệ người này rất kỹ

Điểm yếu của Lý Khôi Vĩ đã xuất hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103

Ngồi trên xe cô có thể cảm nhận được tâm trạng anh rất rất rất không tốt. Nét mặt như bị quẹt nọ hiện rãnh rạch ra khiến không khí trên xe giảm xuống đi vài phần. Con người di chuyển xuống cái tay bị thương của anh, trong lòng cô lại rục rịch không yên

Kể từ khi nhớ lại man mác chuyện xảy ra đêm đó, cô cảm giác dường như vết thương đó là do mình gây nên. Nhưng mỗi lần hỏi thì anh vẫn chỉ có một đáp án: " Không cần thận quẹt vào cạnh sắt"

Đùa với con nít!

Hôm nay anh quay lại Lý gia, muốn đem cô theo nhưng Đại Ngọc sống chết không đi chọc cho anh tối sầm mặt, không hề tiếc thương cái xe đất tiền đồng sập cửa lại.

Chắc, tính tình thật không tốt.

Qua nét mặt này, có lẽ bữa cơm không ngon lắm chăng?

Lý Khôi Vĩ bỗng nắm lấy tay cô khiến Đại Ngọc giật mình, xem tí đã hét toáng lên:

- Làm cái gì?

Anh cau mày, cầm lấy cái tay trắng mịn sờ sờ bóp bóp không đáp lại. Đại Ngọc muốn rút tay về nhưng anh không cho.

- Anh lại nói điên cái gì, tôi cũng không chọc đến anh.

- Tôi cái gì mà tôi, em xưng hô cái gì?

- Lại khó ở rồi?

Anh hừ lạnh một tiếng. Đại Ngọc bỗng có hứng rất muốn chọc ghẹo bộ dạng này của anh:

- Từ ngày anh trở về đây, tính tình đúng là không cần kiềm nén nữa nhỉ?

- Đại Ngọc

- Hả?

- Thèm đòn?

- Đó thấy chưa, tính cách rất tệ mà. Không hiểu tại sao lúc kia lại có thể... này này không được động tay động chân.... đau đau đau...

Rốt cuộc Đại Ngọc ôm hai cái má hơi sưng đỏ, dưới khuôn mặt đầy nét cười của Keith đi vào nhà. Dù cho cô có liếc hần bao nhiêu lần thì Keith vẫn không có ý định thu nụ cười đó lại.

Đáng đời, tự mình chuốc lấy họa haha

Cô ngồi trong phòng, ngẩn ngơ mất vài tiếng. Bên ngoài cửa sổ đã tối đen như mực, Đại Ngọc leo xuống giường đi tìm anh. Đứng trước cửa phòng làm việc còn hắt ánh sáng qua khe cửa nhỏ, cô đưa tay lên gõ cửa.

- Vào đây

Một căn phòng đầy ắp sách, rất nhiều được xếp ngay ngắn. Bên trên bàn làm việc có không ít công việc còn tồn đọng lại chưa kịp giải quyết, cô chợt nghĩ đến vài tin tức gần đây mình nghe được. Có lẽ chỉ cần tùy tiện lấy một thứ trong này vứt ra bên ngoài cũng khiến Lý Khôi Vĩ đau đầu rồi.

- Sao còn chưa ngủ?

Anh còn chưa buông cây bút máy xuống, đưa giỡn nó trên những ngón tay thon dài. Đại Ngọc nhìn theo động tác anh có chút ngẩn người.

Rất thành thực, đây là một thói quen của anh

Cũng là một thói quen của cô đã nhiều năm rồi.

- Làm phiền anh sao?

Lúc nào cũng thế, cô luôn bày ra cái vẻ khách sáo như một người quen không thân với anh. Một lần rồi lại một lần, anh luôn cảm thấy buồn cười.

- Sao lại nói như vậy

- ?

Lý Khôi Vĩ mỉm cười, như cơn gió xuân nhẹ nhẹ:

- Từ trước đến giờ em không có làm phiền anh

Có lẽ mấy ngày nay nhiệt độ đã lên cao hơn, cô cảm thấy cả người mình hơi nóng, cổ họng cũng khô lại.

Đây là nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay, sắc mặt anh đã đỡ hơn khi này nhiều rồi.

- Anh cười rồi

- ?

Lần này đến lượt anh không hiểu, một chân mày nhướn lên cây bút đang xoay cũng dừng lại. Đại Ngọc cúi đầu nhìn bàn chân mình, giọng mang ý cười:

- Cả ngày hôm nay mặt anh...như cái bánh bao ấy

- Bánh bao?

- Vừa trắng, vừa chù ụ

- Lăn ra

Đại Ngọc bật cười, không hề sợ hãi trước bộ dạng hung dữ của anh. Cô tùy ý để mái tóc dài phía sau, lúc này cúi đầu nên tóc rơi xuống phủ hai bên mặt. Trong phòng hơi lạnh, cô đưa tay vuốt vuốt tóc rồi ngẩng đầu nhìn anh.

Lý Khôi Vĩ chau mày, trông rất không có kiên nhẫn. Đại Ngọc nói:

- Anh đuổi tôi?

- Phí lời

- Ồ

Được thôi, dù sao mục đích của cô cũng là muốn về nhà. Người ta đã đuổi rồi, vậy thì cô lăn thật xa thôi.

Lý Khôi Vĩ nhìn bóng lưng vui vẻ hí hửng đi ra mà chân mày không thể giãn ra được. Quăng cây bút máy đang thương lên bàn, anh đi ra ngoài.

Không cần gõ cửa, anh tự động bước vào thì thấy cảnh một con mèo nhỏ đang loay hoay với cái vali của mình. Nhịn không được, anh lên tiếng:

- Em muốn làm gì?

Mèo nhỏ rất thân thiện, hai mắt tròn xoe nhìn anh:

- Lăn thật xa đó

Ý của anh là muốn cô lăn về giường ngủ, ai cho cô xuyên tạc như thế hả?

Lý Khôi Vĩ đi tới nắm lấy cái tay đang sắp đồ của cô

- Mau đi ngủ, đừng làm loạn

Đại Ngọc muốn hất tay anh ra nhưng không được, cô hơi nhúu mày nhìn anh. Sau đó lại nghe anh nói:

- Khi này em tìm anh có việc gì?

- Tôi muốn trở về, sáng mai có chuyến bay lúc 7 giờ...

- Không được

Cô cau mày chặt hơn, lại nghe anh bá đạo nói:

- Anh không cho phép

- Lý Khôi Vĩ, anh có biết anh bây giờ là đang giam giữ người trái phép không?

Đại Ngọc thở dài giọng nói bất đắc dĩ. Cái tay anh dùng thêm lực, một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chăm chăm vào cô. Thời gian tích tắc trôi qua, Đại Ngọc chống lại đôi mắt đỏ, giọng không mặn không nhạt:

- Rốt cuộc anh cần thứ gì ở tôi?

- Anh cần em

Từ đôi môi mỏng truyền ra, Đại Ngọc không thể giấu sự kinh ngạc trong ánh mắt. Như sợ cô không nghe, anh lặp lại một lần nữa:

- Đại Ngọc anh cần em, chỉ cần em thôi

Giọng nói còn kéo theo một chút yếu đuối, làm nũng

Bầu không khí hít thở xung quanh toàn là mùi hương của anh, cô có phần hít thở không thông. Đại Ngọc quay mặt đi nơi khác, đáp lại:

- Anh không thể nhốt tôi lại như thế này..

Ngưng một chút, giọng nói cô nhỏ đi một phần:

- Anh không thể làm như vậy được

Nhưng cô đâu biết, tối nay cô lại chọc phải tổ kiến lửa rồi. Giây tiếp theo cô nghe thấy tiếng anh nghiến răng nghiến lợi:

- Ở lại bên cạnh anh em không cam lòng, đúng không?

Nhưng anh đã không cho cô cơ hội trả lời:

- Em muốn rời khỏi anh đến vậy sao, Đại Ngọc?

Cô im lặng, đó chính là câu trả lời. Nhưng anh không hài lòng, sự im lặng đó như bóp nghẹt trái tim anh lại.

Không được, anh không cho phép.

- Anh nói cho em biết, em đừng có mơ. Cả đời này, em phải ở bên cạnh anh, có hiểu hay không?

Ánh mắt hung ác của anh khoá chặt trên khuôn mặt cô. Đại Ngọc mím môi, cố thoát ra khỏi vòng tay anh nhưng không thể.

Rất lâu rồi cô mới thấy vẻ hung ác này của anh, ánh mắt đen tràn ngập một màu tối.

- Anh mau buông ra, tôi muốn về nhà

- Về nhà, về nhà...

Sau đó gắt gao ôm lấy cô, buộc cô phải nhìn mình, lời nói đầy rẫy mùi bạo lực:

- Em muốn về nhà nơi có cái tên giảng viên đó đúng không?

- Trần Đại Ngọc, em muốn một mình hạnh phúc mà không có anh đúng không?

- Bên cạnh anh, em không hạnh phúc sao? Anh không làm cho em vui sao?

- Tên đó có gì tốt hơn anh, hả? Thứ hắn có anh có nhưng thứ anh có chưa chắc hắn đã có.

Từng câu từng chữ, đều chứa đầy mùi bạo lực. Đại Ngọc chỉ có thể trơ ra nhìn anh tức giận, muốn chạy cũng chạy không được.

- Anh điên à, tôi với Nam Huy không hề có chuyện gì cả

- Anh điên? Có điên thì cũng là do em bức mà phát điên thôi

Lý Khôi Vĩ gần từng chữ sau đó đột nhiên buông cô ra. Đại Ngọc lập tức nhảy ra xa, tránh anh lại điên lên làm tổn thương đến mình.

Lý Khôi Vĩ hít một hơi thật sâu sau đó thở ra, khoé môi nhếch môi:

- Em muốn đi? Được thôi

Cô cau mày.

Sau đó xu hướng bạo lực từ lâu vẫn còn ẩn chứa sâu trong anh trở dậy, đôi mắt đen thăm thăm khoá chặt hình ảnh cô vào trong mắt:

- Chỉ cần em rời khỏi, anh lập tức huỷ hẳn.

- Anh dám?

Đại Ngọc tức giận, bây giờ anh lại uy hiếp cô. Lý Khôi Vĩ bật cười vì giận, thì ra trong lòng cô hẳn ta lại quan trọng đến vậy.

Lý Khôi Vĩ nói:

- Trước giờ những thứ liên quan đến em anh đều không đùa. Nếu không tin em có thể thử mà, đúng không Đại Ngọc?

- Lý Khôi Vĩ anh đừng có quá đáng.

Sau đó anh quay người rời đi, chưa được năm bước đã nghe cô quát:

- Lý Khôi Vĩ!

Đại Ngọc thấy anh dừng lại, từ tấm lưng đó vang lên giọng nói lạnh đến run người:

- Trần Đại Ngọc em đừng thách thức giới hạn của anh

Bạn đang đọc truyện Hoàng Hôn: Lỡ Hẹn Chân Trời được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.